

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VERONICA LANCET

MORALLY QUESTIONABLE BOOK IV

MORALLY
AMBIGUOUS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MORALLY AMBIGUOUS

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı ve yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın, incelemeler için yapılan alıntılar hariç, fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez ve orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya ölmüş kişilerle, yerlerle, gerçek olaylarla ya da mekânlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Ahlaki Açıdan Belirsiz
(Ahlaki Açıdan Sorgulanabilir
Kitap 4)
Telif Hakkı© Veronica Lancet 2021
Düzenleyen: Alex M.
Beta okuma: Oana D.

Adanmışlık

*Babamın sevgi dolu anısına 28.11.1960 -
27.04.2021*

*Omnia mutantur, nihil interit.
-Ovid, Metamorfoz*

İçindekiler

[İthaf Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[BÖLÜM I](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Yedinci II](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Yirmibirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Onaltı](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu Bölüm](#)

[BÖLÜM III](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm Yirmi Yedi](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzunçu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedi Sonsöz](#)
[**Sonsöz**](#)
[Postface Çalma](#)
[Listesi](#)

Önsöz

Sevgili
okuyucu,

Morally Ambiguous, Morally Questionable Serisi'nin dördüncü kitabıdır ve tek başına okunmamalıdır. Lütfen Ahlaki Açıdan Muğlak'taki olayların diğer kitaplardaki olaylarla örtüştüğünü ve Vlad'ın önceki kitaplarda önemli bir karakter olduğunu unutmayın.

Bu iki kitaba bölünmüş olmalıydı, ama herkesin Vlad'ın hikayesini beklediğini biliyorum, bu yüzden hepsini bir kerede yayınlamak istedim.

Ayrıca, kitapta tartışılan bazı bilim dallarında yaratıcı bir lisans kullandığıma dair feragatname ile başlamak istiyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, lütfen kitapta yapılan varsayımlar hakkında daha ayrıntılı olarak konuştuğum önsözü okuyun.

birlikte, bu benim şimdiye kadarki en karanlık kitabım ve okumadan önce tetikleyici uyarıları göz önünde bulundurmanızı tavsiye ederim.

Bu aynı zamanda yazması en zor kitaptı çünkü hayatınızda karanlık bir dönemden geçerken, isteyeceğiniz son şey daha fazla trajedi hakkında yazmaktır.

Ama benim devam sağlayan şey, gerçek hayatın aksine bu hikâyenin sonsuza dek mutlu bir sona sahip olmasıydı. Ana karakterlerin başına gelen her şeye rağmen, galip geliyorlar ve mutluluğu buluyorlar.

Umarım hikayelerini beğenirsiniz.

Not: Lütfen Vlad'ın politik olarak pek doğru olmadığını unutmayın. Eğer kolayca alınıyorsanız, bu kitap size göre olmayabilir.

TETİKLEYİCİ MARNLAR: hayvan istismarı, kan (gore), kan oyunu, yamyamlık, rızaya dayalı olmayan rıza, ölüm, aşağılayıcı terimler, açıklayıcı çocuk istismarı, açıklayıcı tecavüz, uyuşturucu, silahlar, aşırı grafik şiddet, aşırı grafik cinsel durumlar, aşırı işkence tasvirleri, tımar, kaçırma, bıçak oyunu, düşük, cinayet, non-con/dubcon, ilkel oyun, kendine zarar verme, madde bağımlılığı, intihar, rahatsız edici dini durumlar.

Önsöz

ASSISI

"Çok güzel görünüyorsun, Sisi," Lina'nın sesi gözümü iki kez kırpmama neden oluyor ve ne söylediğine dikkat çalışıyorum.

Dantel duvağı küçük bir pırlanta taçla dolayarak, topuz yapılmış saçlarımın üzerine yerleştiriyor.

"Evleneceğine inanamıyorum," yanağındaki bir damla gözyaşını silerken aynadan onu izliyorum. "Çok güzel bir gelin olacaksın. En güzeli." Eğilip alnımdan öpüyor.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Etrafımdaki herkes çok mutlu ve berbat yalanım göz önüne alındığında, benim için neden bu kadar sevindiklerini anlayabiliyorum. Bu yüzden yarattığım illüzyona ayak uydurmaya çalışıyorum ve ruh halimden şüphe duyulmamasını sağlamak için dudaklarımı sürekli bir gülümsemeye dönüştürüyorum.

Ne de olsa gelin benim.

Yansıma bakıyorum, bu noktaya geldiğime inanamıyorum. Hayatım bir ay içinde nasıl da yozlaşmıştı. Yaşadığım onca şeye rağmen kendimi hiçbir zaman şanslı görmemiştim. Ama bir an için tüm zorlukların yerini mutluluğa bırakacağını düşünmüştüm.

Tüm kâbuslarımın kaynağı olan manastırdan ayrılmıştım ve sonunda beni anlayan birini bulmuştum. *Beni* iyi ve kötü yanlarımla gören birini. Hayatım boyunca amaçsızca dolaştıktan sonra sonunda kendimi bulmuştum.

Ama uzun sürmedi.

Şimdi mi? Bir kez daha, rol yaptığım bir hayata bakıyorum.

İyiymişim gibi davranıyorum.

Kocama aşıkılmışım gibi davranıyorum.

Değilmişim gibi davranıyorum... daha fazlası.

Düşüncelerimin yönünü fark ederek kendimi sıyrıyorum, Lina'ya dönüyorum ve ona genişçe gülümsüyorum.

"Harika olacak," yalanı ağızından dökölüveriyor. "Sana hiç teşekkür etmedim, Lina," diye ona dönüyorum, bugün söylemek istediğim tek doğru şey bu. "Sacre Coeur'de benim için yaptığın her şey için. Sen olmasaydın burada olacağımı sanmıyorum," diyerek elini sıkıyorum.

Gözleri tekrar yaşıyor ve burnunu çekmekten kendini alamıyor, tüm vücudunu bana doğru fırlatıyor ve kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor.

"Oh, Sisi. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sen her zaman benim kız kardeşim olacaksın.

Bunu asla unutma," diye fısıldıyor.

"Teşekkür . Sen ve Claudia orada aklımı başımda tutan tek iki kişiydiniz," diye itiraf ediyorum, sarılmasına karşılık vererek.

Sacre Coeur'de başıma gelenlerin boyutunu bilmiyor olabilir ama o soğuk yıllarda benim tek teselli kaynağım oldu. Bunun için ona ne kadar müteşekkir olduğumu ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

"Sen de Sisi. Her zaman cesur olan sendin ve bize her seferinde biraz daha cesaret verdin" diyerek gülümsüyor.

Keşke şimdi o cesarete sahip olsaydım, çünkü ayaklarım beni Raf'a doğru taşısa da kalbim çoktan öldü ve gömüldü.

Tüm düşün çevresi kiliseye yöneldi ve Marcello ile ben en son gelenler olarak mihraba doğru kol kola yürümeye hazırlandık.

"Seninle gurur duyuyorum Sisi," diyor Marcello bana, girişimizi yapmadan hemen önce yanaklarımı öperek. Bana ilk kez bir saniyeden süre dokunuyor ve ben bu teması içime çekiyorum. "Ama unutma ki her zaman bizimle bir evin olacak," diye devam ediyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

Müzik işaretinin ardından yavaşça içeri giriyoruz.

Raf beni mihrapta bekliyor, siyah smokini içinde gösterişli görünüyor, sarı saçları geriye taranmış ve bebek mavisi gözlerini vurguluyor.

Ah, keşke önce ben onu sevebilseydim. Bu beni bir dünya kalp ağrısından kurtarırdı.

Ama bu düşünceler aklıma girse bile, yanlış olduklarını biliyorum. Çünkü kendi kalp kırıklığımın farkında olmama rağmen, sevebileceğim tek bir adam olduğunu da biliyorum. Sadece benim için yaratılmış gibi görünen bir adam.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Belki de yanlış zamanda doğru insanlardık. Ya da belki o benim için doğrudu ve ben onun için yanlışım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken ayaklarım ağırlaşıyor, mesafe her geçen saniye azalıyor.

Ve birden Raf'ın yanındayım, rahip töreni başlatıyor, herkes kenardan bizi alkışlarken son derece mutlu görünüyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni ele geçiriyor ve titremekten kendimi zor alıkoyuyorum.

"Sen..." Rahibin sözleri bulanıklaşıyor, sadece sağır edici bir ses olarak tanımlayabileceğim bir şeyle çınılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hızla kırıştıyorum. Ama sonra tüm oda kararıyor, duman kilisenin içine sızıyor.

Nedense gerçek mi yoksa sadece hasta zihnimin ürettiği bir şey mi olduğunu, kendimi içinde bulduğum gerçekliği reddedip bir şekilde yeni bir gerçeklik mi yarattığını bilmiyorum.

İnsanlar bağırıyor, silahlar ateşleniyor. Sesler giderek yükseliyor.

Bir kol belime dolanıyor, boynumda sıcak bir nefes hissettiğimde bir el ağzımda.

"Benden kurtulamayacaksın, cehennem kızı," diyor, zaten ölü olan kalbimi ağlatan tehlikeli bir sesle.

Ve sonra dünya kararır.

BÖLÜM I

Küçük canavar, küçük canavar, oynamaya gel.

Birinci Bölüm

VLAD

GEÇMİŞ

SEKİZ YAŞ,

"sorunu olmadığına emin misin?" Babam küçük ofiste atıyor, doktora ters ters bakıyor.

"Testler yaptık. Durumunu göz önünde bulundurursak..." Doktor beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri çıplak göğsüme odaklanırken dudaklarını büzüyor. "Sağlığı olağanüstü. Aslında oldukça olağanüstü." Eli çenesini okşamak için yukarı kalktı.

Başımı eğiyorum, onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum, gözlerim onun bakışlarıyla buluşuyor ve teması sürdürüyor. Cesareti kırılmış bir şekilde hızla başka tarafa bakıyor.

"Ona bak ve bana normal olduğunu söyle," diye devam ediyor babam parmağıyla beni göstererek.

Tepki vermiyorum, çünkü *onun* düşüncesi umurumda değil. Odanın etrafına bakarken gözlerim parlak bir metal ışıltısına takılıyor. Zihinsel olarak, ona ulaşmak için harcayacağım zamanın ve hareket miktarının bir tahminini yapıyorum.

"Gözlerinde bir sorun var, sana söylüyorum," diyor babam ve dikkatim bir an için ona kayıyor. Yaklaşıyor ama yine de mesafesini koruyor. Yüz ifadesinden ve bana bakarken dudağının köşesinin hafifçe kıvrılmasından bunu anlayabiliyorum. Ondan iğreniyorum.

Döndüğümde beri var.

Parmaklarını aniden yüzümün önüne getirip iki kez şıklattığında tepki vermiyorum. Gözlerimi kırpmadan ona çeviriyorum ve merakla onu .

"Gördün mü? O lanet olası ruhsuz. Ona her ne yaptılarsa..." diye devam ediyor ve başını sallıyor. Doktor hemen babama tamamen sağlıklı olduğumu ve bunun travma kalıntısı olabileceğini söylüyor.

"Travma, kıcımın kenarı. Hiç konuşmuyor! Tek yaptığı lanet bir dilsiz gibi bana bakmak!" Babam ellerini havaya kaldırıp odanın içinde volta atarak haykırıyor.

Doktor yaklaşıyor, bir şey söylememi isterken gözlerini bana diyor.

Sanki geri zekalıymışım gibi konuşmasını yavaşlatmasını ve aşırı basitleştirilmiş kelimeler kullanmasını kızgınlıkla izliyorum.

Elini boynumu kontrol etmek için yukarı kaldırdığında yüzünde küçük bir kaş çatma beliriyor. Parmaklarını havada yakalayıp acı içinde inleyene kadar geriye doğru katladığım için parmakları hedefine ulaşmıyor.

Hızlı bir hareket ve keskin, çelik gibi nesne elimde. Bıçak derisine temas ettiğinde doktor tepki bile veremedi. Çenesinin hemen altında kulaktan kulağa temiz bir çizgi beliriyor ve kan fışkırır gibi fışkırarak beni tepeden tırnağa kırmızıya boyuyor. Doktorun bedeni bir gümbürtüyle yere düşüyor ve babam başını çevirip dehşet içinde gözlerini açıyor.

Bir elini alnına götürüp şakaklarına masaj yaparken bir yandan da küfürler savuruyor,

Ben mi?

Gözlerim sadece kanın kırmızılığını, bana bir şeyleri hatırlatan büyüleyici rengini görüyor.

Sıvı yüzümden aşağı damlıyor, tenimdeki hissi sarhoş edici ve özgürleştirici.

Gözlerimi kapatıp bu duyguya odaklanıyorum. Dilim dudaklarımı yalamak için gizlice dışarı çıkıyor, yasak maddenin tadına bakıyor ve metalik tadın keyfini çıkarıyorum.

Çok tanıdık.

"Sen lanet olası bir canavarsın," diye tükürüyor babam bana. Gözlerimi açıp ona sıkılmış bir ifadeyle bakıyorum ve bu onun öfkesini daha da körüklemiş olacak ki bana bir şeyler fırlatmaya başlıyor.

Bir kupa kafamın yan tarafına çarptı.

Kör edici bir acı olması gereken şey, zaten ölü olan ağrı reseptörlerim tarafından susturuldu. Derim kırılıyor ve daha da kırmızı bir sıvı akıtmak için açılıyor. Yüzümden aşağı akıyor, kirpiklerimi kaplıyor ve sağ gözümü kör ediyor.

Babam sert bir şekilde nefes alıyor, bakışları saç çizgimin yanındaki yaraya sabitlenmiş. Yavaşça gözleri benimkileri buluyor ve birbirimize kapalı bir irade savaşı içinde bakıyoruz.

"Bozhe!" Fısıldıyor, üç parmağı alnına gidiyor, sonra haç işareti yapmak için gövdesine iniyor. Sonunda bir eli silahının kabzasına yerleşiyor ve beni öldürüp öldürmemeyi tartışıyor gibi görünüyor.

Yataktan atlayıp ona doğru ilerlerken bir yandan da bakışlarını tutarak karar vermesini kolaylaştırıyorum. Parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak silahı çıkardım ve başıma doğru tuttum, tabancanın soğuk kabzası etime temas etti.

"Davai!" diye bağıryorum, sesim kullanmadığım için halsiz ve pürüzlü. Yapması için onu teşvik ederken kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. *Öldür beni.*

"Ubei menya," tekrar söylüyorum ve eli silahın kabzasını sıkıca kavrayıp silahı benden uzaklaştırmadan önce gözleri şokla açılıyor.

Odadan çıkmadan önce "Kendini temizle," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alarak, doktorun cesedine dönmeden önce bir anlığına hayal kırıklığı hissetmeme izin veriyorum.

Babam bilmiyor olabilir ama bana bir hediye bıraktı. Ve ben de bundan sonuna kadar faydalanmayı planlıyorum.

Saatler sonra babamın korumaları geldi ve beni dirseklerimi doktorun göğüs boşluğuna sokmuş, organlarını yeniden düzenlerken buldular.

"Burada kalmasına izin veremeyiz Dima," diye fısıldıyor annem babama, onları duyamayacağımı düşünerek. Başımı yana çeviriyorum, bakışlarım pencere kenarında zıplayan kuşa sabitleniyor.

Evde istenmediğimi biliyorum ve herkes benimle aynı alanı paylaşmak istemediğini açıkça belirtti. Onları suçladığımdan değil, çünkü bana bakarken gözlerindeki korkuyu fark ettim. Hepsi bir şekilde patlayacağımdan korkuyor ama bu korku bile beni öldürmeleri için yeterli değil.

Ne de olsa ben bir çocuğum ve tecrübeli katiller bile gençleri öldürmekten hoşlanmazlar. Keşke aklımdan geçenleri bilselerdi... kesinlikle tereddüt *etmeyeceğim*.

"Sen benim kardeşim misin?" Küçük bir kızın meraklı gözlerine bakıyorum.

Saçları ortadan ayrılmış, iki pembe kurdele saç tellerini bir arada tutuyor. Garip bir şekilde bir şeyi andırıyor.

"Hey," diye yanımı dürtüyor, cevap vermeyince kaşlarını çatıyor. "Sen benim kardeşimsin. Öyle olduğunu biliyorum." Ellerini göğsünde kavuşturarak daha bir güvenle söylüyor bunu.

Ona omuz silkiyorum ve bakışlarım kuşa dönüyor. Yabancı bilgiler beynime hücum etmeye başlıyor. Bir yerlerde kuşların içi boş kemiklere sahip olduğunu, yapılarının uçmaya izin vermek için farklı olduğunu okumuş gibiyim. Acaba içleri nasıl görünüyordu?

Elim dışarı , parmaklarım kuşun ince gövdesini sarıyor. O kadar hızlıyım ki kanatlarını açacak zamanı bile olmuyor.

Onu kendime doğru çekerek gözlerinin kapanış şeklini inceliyorum, kapak görevi gören zar ilgimi çekiyor. Keskin... Keskin bir şeye ihtiyacım var.

Tam bıçağa uzanacaktım ki küçük kızın eli benimkini kapadı. Benimle kuşun arasına bakarken dehşete düşmüş görünüyor.

"Ne... yapma..." diye kekeliyor, alt dudağı titriyor. Ona bakmak için başımı eğiyorum, gözlerim hafifçe kısılıyor.

Parmaklarımı kuştan çekmeye çalışıyor ama çabaları boşuna. Sonunda bunu yapamayacağını anladığında, gözlerinin kenarında yaşlar birikiyor.

Hâlâ bu manzara beni şok ediyor ve bana yabancı geliyor. Göğsümde rahatsız edici bir şey uyandırıyor. İlk kez, seçenekleri tartarken, merakımı tatmin etmekten vazgeçmek anlamına gelse bile, kendimi onun ağlamasını durdurmaya meylederken buluyorum.

"Katya!" diye bağılıyor annem öfkeyle ve onu benden uzaklaştırıyor. Gözlerim onun gözyaşlarının izini takip ediyor, çoktan büyülenmiş halde. Kuş zarar görmeden uçup gidene kadar parmaklarım farkında olmadan gevşiyor.

"Bunu bir daha asla yapma, duydun mu beni? Kardeşine asla yalnız yaklaşma.
O tehlikeli!"

Annem Katya'yı azarlamaya devam ediyor, ona ne kadar kötü olduğumu söylüyor, ama gözlerine baktığımda bir tür anlayış görüyorum.

Ailem beni tavan arasına, diğer çocuklarından olabildiğince uzağa yerleştirmeye karar verdi. Bu çok komik çünkü birkaç ay *öncesine* kadarki geçmişim ne kadar boşlukta olsa da, kendimi aileme hiç bu kadar yakın hissettiğimi sanmıyorum - *daha önce* bile.

İyi günde kötü günde yanımda olan tek bir kişi vardı; ikizim Vanya. Ve benimle etkileşime girmekten korkmayan tek kişi o, hatta ailelerimizin öğrenmesi durumunda öfkelerini riske atıyor.

Diğer herkes için, ben sadece gerekli bir kötüyüm.

Anlamadıkları şey ise davranışlarımın kasıtlı olmadığı.
Sadece zarar vermek için yola çıkmadım. Bu sadece... oluyor.

Zihnimi kaplayan bir sis gibi, etrafımı unutuyorum ve sadece tek bir nesneye odaklanıyorum - avıma. Hedefime odaklanıyorum ve diğer her şey oluyor. Birdenbire sadece cevaplanmamış sorularla ilgilenmeye başlıyorum. Ölümden sonra kalbin kaç pompa kanı kalır? Organlar vücudun içinden nasıl görünür? Çok fazla soru ve keşfedilecek çok fazla durum var.

"İşte böyle, karnını da kes."

Vanya tavsiye ediyor ve ben de kulak veriyorum, bıçağı alıp göğüs kafesinden kasıklara doğru düz bir kesik atıyorum. Derinin altındaki yağ, içeriye ulaşmamı zorlaştırıyor ama Vanya beni teşvik ettikçe bıçağın kenarını daha derine saplayabiliyorum, keskin bir ses kemiğe -kaburgalara- çarptığımı işaret ediyor.

Babamın adamlarından biri bana yemek getirmeye gelmişti. Ama tam o sırada Vanya'nın farklı bir fikri vardı. Onu her zaman şımartmasam da, bu sefer bana surat asmıştı ve ona hayır diyecek gücü kendimde bulamadım.

"İlk adamı öldürdüğümde neden sormadın?" Nefesimin altında mırıldandım. Sabah zaten yanlışlıkla bir adam öldürmüştüm. O zaman bir deney yapmak yeterince kolay olurdu. Ama Vanya kafasına bir şey taktığında onu vazgeçirmek zor oluyor.

"İlginç biri değildi." Omuz silkiyor, yanımdan geçip bir sandalyeye . Merakla cesede bakıyor, siyah gözleri yerde biriken kana odaklanmış.

Bu ikimizin de paylaştığı bir durum... Bu kana susamışlık.

İşe koyuldum, göğsü açtım, etten kapaklar vücudun iki yanına katlandı.

"Şimdi ne olacak?" Kısa süre başımı kaldırıyorum ve Vanya dudaklarını büzerek açık boşluğa ilgiyle bakıyor.

"Mide. Bakalım öğle yemeğinde ne yemiş!" Ayağa fırlıyor, ayakları ahşap zemine çarpıyor ve sert bir ses çıkarıyor. Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşerek heyecanın onu ele geçirdiğinin sinyalini veriyor.

Başımı yavaşça sallıyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Midayı çekip çıkarıyorum, çıkarana kadar bağ dokusunu koparıyorum. Onu yere koyup bıçağı alıyorum ve birkaç kesik atıyorum, kese bıçağın keskinliğine hemen teslim oluyor ve içindekiler dışarı dökülüyor.

Sindirim sıvısı ve sindirilmemiş yiyecek parçaları zemini kaplıyor. Ayakkabılarıma bir şey bulaşmaması için hafifçe sağa kayıyorum. Vanya da kokuyu alınca burnunu kıvrıyor ama yine de gözleri zar zor seçilebilen yiyecek parçalarına takılıyor.

"En çok doğruyu yapan kazanır." Yanıma çömelip parçaları hareket ettiriyor ve ne olduklarını anlamaya çalışıyor.

"Elbette." İkimiz de onun kazanacağını bilmemize rağmen kabul ediyorum. Ne zaman kazanmasına izin vermedim ki?

Sonraki bir saati her bir kırıntının ne olabileceğini tartışarak geçirdik, yeşil bir parçacık özellikle anlaşılması zor olduğunu kanıtladı.

"Brokoli," cevabından emin bir şekilde arkasına yaslanıyor.

Başımı sallıyorum ama ne düşündüğümü söylemiyorum-brokolini. Bunun yerine bıçağı kullanarak sapın bir parçasını ona doğru götürüyorum, ikisini bir araya getireceğini biliyorum.

Gözleri açılıyor ve bana sırtıyor.

"Brokoli! Ben kazandım!" Ayağa fırlar, odanın içinde zıplar ve küçük zaferiyle övünür.

Gözlerim tekrar yanımdaki dağınıklığa kayıyor ve kapları bırakıyorum. Çıplak ellerimle kalbi kavrayıp göğsünden ayırıyorum. Başparmaklarım yerlerini aldı ve içeride ne kadar kan kaldığını ve dışarıdan gelen bir güce nasıl tepki vereceğini merak ederek pompalamaya başladım.

Kan fişkırıyor, gıcırtilı bir ses havaya karışıyor. Vanya ve ben, ikimiz de gülmeye başlamadan önce bir süre zavallı, örselenmiş kalbe bakıyoruz.

"Osuruk sesi gibiydi." Vanya yere çömelir, bir eliyle karnını tutarken diğer eliyle gözlerinden akan yaşları siler.

Yardım edemem ama katılırım.

Ancak neşeli zamanımız, zeminin gıcırdadığını duymamızla kısa kesiliyor.

"Biri geliyor!" Vanya hemen kendini toparlıyor ve saklanacak bir yer arayın.

Bana bir bakış atıyor, parmağı çenemi kapalı tutmamı söylemek için dudaklarına gidiyor.

Kimse onun benimle olduğunu bilemez, en azından ailelerimiz.

Büyük dolaba bakarak kapıyı açtı ve beni kanlı bir karmaşanın ortasında bırakarak içeri girdi.

Babam kapıyı açtığında, yüz ifadesi çoktan teslim olmuş bir halde felaketi değerlendiriyordu.

Hiç vakit kaybetmeden ensemden tutup beni dışarı sürüklüyor.
Parmakları derimi acıyla deştiğinde bile tepki vermiyorum.

Bodruma indik ve babam beni önünde yere fırlattı.

"Eğer bu kadar psikopatsan, bu dürtülerini iyi bir şekilde kullansan iyi olur." Sandalyeye bağlanmış adama başıyla işaret ediyor. Yüzü çoktan parçalanmış, mor şişlikler insanlıktan eser bırakmamış.

"Bakalım sende ne ." Babam ellerini göğsünde kavuşturuyor, bir adım geri çekiliyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Etrafıma bakarken, bir tarafta çeşitli aletler olduğunu fark ediyorum, bu yüzden ihtiyaçlarıma uygun olanı seçmek için zaman ayırıyorum.

Babamın ne görmeyi beklediğini bilmiyorum ama bu şansı onu memnun etmeye çalışarak harcayacak değilim. Aklım zaten bir sonraki deneyime odaklanmışken olmaz.

Birkaç adım sonra mahkûmun önündeyim, elimde bir pense var. Çenesini açıp dilini çıkarmak için acele ediyorum, pense kas parçasına güzelce yerleşiyor. Ben çekmeden önce adamın tepki verecek zamanı bile yoktu.
-Sert. Gücüm bir yetişkininki kadar olmayabilir, ancak iyi bir açılı ölçüsü ve dil yol verir.

Parmaklarımı pensenin sapında sıkıp son bir kez çektiğimde adam acı içinde kıvranıyor ve dil boşluktan kayıyor.

Uzun, pembe ve kırmızı çizgileri olan kas, ilk düşündüğüm kadar ilginç görünmüyor.

Alçak bir küfürle onu yere fırlatıyorum, mahkûma tekrar yaklaşıyorum ve hasarı merak ederek ağzını zorla açıyorum.

Kanaması var, boğulmamak için elinden geleni yaparken kan boğazında birikiyor.

Yol açıkken birden boğazının içini merak ettim.

Bir metal parçası kaparak çenesini açıyorum, böylece dişleri derime kenetlenmiyor. Sonra elimi küçük bir bıçağın etrafına güzelce dolayarak kolumu ağzına sokuyorum, boğazından aşağı inmeden önce sıcak kanalı hissediyorum. Kolum yemek borusuna sığacak kadar küçük.

Ağzı neredeyse omzuma geliyor ve karnımın kenarını hissetmeden önce son bir kez daha itiyorum. Bıçağı elimden bırakarak manevra yapıyorum ve bıçağın ucu yüzeye ulaşana kadar iterek duvarı içeriden deliyorum.

Adam acıdan bağırıyor bile ve oldukça acı çekiyor olmalı çünkü bıçağı kaldırmaya başladım ve dokusunu kesmeye devam ettim.

Kolum vücudundan çıktığında ölmüştü, gövdesi koordinasyonsuz kesiklerden oluşan kanlı bir karmaşaydı.

Lanet olsun!

Pek hoş değil. Belki bir dahaki sefere daha iyisini yaparım. Babamın varlığını çoktan unutarak hatalarımı dikkatle inceliyorum.

Sırtıma inen bir tokatla irkiliyorum, babamın vücudu benimkinin yanında, işe bakıyor.

"Lanetleneyeğim..." diye fısıldıyor, neredeyse huşu içinde. Görünüşe göre her şeye rağmen işe yarayabilirim.

İkinci Bölüm

ASSISI

GEÇMİŞ

SEKİZ YAŞ,

Sertçe yutkunuyorum. Boğazım ağrıyor, nefesim çok sert ama şimdi duramam. Yakalanırsam beni neyin beklediğini çok iyi bildiğim için elimden geldiğince koşuyorum.

Manastırın binaları bana doğru yaklaşıyor ve ben çılgınca etrafıma bakınıp bir çıkış arıyorum. Hiçbir çıkış göremeyince, gelen tek şeyi yapıyorum. Kiliseye girdim.

ağır adımlar yankılanıyor, bu da çok geride olmadıklarının bir işareti. Günah çıkarma kabinine odaklanıyorum ve kapıyı hızla açıyorum,

kendimi içeri tıkıyorum. Bir elim ağzıma gidiyor ve kimsenin beni duymaması için nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Korku beni ele geçirirken, özellikle de kilisenin kapısının açılma sesini duyduğumda nabzım tavan yapıyor.

!

Koridorları ararken ayak seslerini duyuyorum, sesleri yüksek, yankısı binanın içinde yankılanıyor.

"Onu buraya girerken gördüm. Bir yerlerde saklanıyor olmalı." İçlerinden biri mırıldanıyor, ses tonundan kızgınlık damlıyor.

"Assisi! Çık dışarı! Seni aramak için ne kadar zaman harcarsak o kadar sinirlenirim ve sen de benim sinirlenmemden hoşlanmazsın," diye bağıyor kişisel kabusum Cressida.

Benden birkaç yaş büyük olan Cressida her zaman bana karşı bir şeyler hissetmiştir. Birinin bana bir şey söylemediği ya da yapmadığı bir günüm nadirdir. Ve genellikle başıma gelen tüm talihsizliklerin arkasındaki beyin Cressida'dır. Benden bu kadar nefret etmesi için ona ne yaptım bilmiyorum.

Ben doğduğumdan beri Sacre Coeur'de olmama rağmen, Cressida buraya sadece birkaç yıl önce geldi. Annesi tarafından manastırın bahçesinde terk edilmişti.

Kapının eşiğinde.

Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum çünkü kendi ailem beni birkaç günlükken rahibelerin bakımına ve bu gerçek en başından beri yaşlı rahibeler tarafından kafama kazındı. Tanrı korusun, ne kadar istenmeyen biri olduğumu unutmuş olabilirim.

Yine de öfkemi hiç başkalarından çıkarmamıştım. Cressida gibi değil.

Manastıra geldiğinden beri büyük kızlar için bir tür lider haline gelmişti ve onlar da başkalarına sataşmaktan başka bir şeyden hoşlanmıyorlardı.

Zaten yaşlı rahibeler tarafından için, onların alayları ve cezaları için mükemmel bir hedef olmuştum.

Herkesin şeytanın çocuğu olduğuma dair fısıltılarına ya da uğursuzluk getirdiğim için kimsenin benimle ilişki kurmak istemeyeceği gerçeğine dayanmak zorunda olmam yeterli değil. Hayır, Cressida ve onun kötü kızlardan oluşan çetesi hayatımın cehenneme *dönmesini* sağlamak için fiziksel cezalara başvurmak zorunda kaldı. Ne de olsa şeytanın çocuğu için uygun bir kader.

Cressida onlara, "Arkayı kontrol edin, önü kontrol edeceğim," diye emrediyor ve sonra bir karıştırma sesi duyuyorum.

Adımları saklandığım yere giderek yaklaşıyor ve bedenim şimdiden korkudan titriyor. Beni bulduklarında bana ne yapacaklar? Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bu hafta işlerimin arasında mutfakta çalışmak da vardı, bu yüzden diğer rahibelerden bazılarına yemek hazırlamada yardım ediyordum. Kimseyle etkileşime girmeden sebze doğrayıp patates soyabildiğim için bunun yeterince kolay olacağını düşündüm. Bu benim için her zaman mükemmel angarya türüdür, çünkü kimse bana herhangi bir şekilde sataşamaz.

Ancak bu sefer, benim lehime çalışmadı.

Her nasılsa, Cressida dünkü öğle yemeğinden dolayı hastalanmıştı. Bir şekilde yemeğe yardım ettiğimi öğrenmişti ve ona göre ben zaten suçluydum. Pis ellerimle yemeği kirletmişim ve bunun bedelini ödemeliydim.

Cressida'nın gizemli hastalığının ardından birkaç kız daha hastalanmıştı ve böylece ben de herkesin öfkesinin merkezi haline gelmişim.

Daha fazla gürültü beni onların hareketlerine karşı uyarıyor ve kilisenin her tarafını yağmalamış görünüyorlar.

Lütfen beni bulmayın. Lütfen...

Cressida ile son karşılaşmamın izleri hâlâ duruyor. Dizlerim o kadar kötü kırılmıştı ki, iki hafta boyunca topallamıştım. Ve bu da

Sadece göz göze geldiğim için. Bana terbiyesiz dedi ve *yerimi* göstermeye başladı.

Yemeğine bir şey yaptığımı düşündüğü için şimdi bana ne yapacağını hayal etmek bile istemiyorum.

"Gerçekten saklanabileceğini mi sanıyorsun?" Cressida'nın alaycı sesi, günah çıkarma odasının kapısı tekmesinin şiddetiyle sarsılmadan hemen önce yankılanıyor.

Günah çıkarma odasının eski ahşabı gıcırdayarak duvara çarpana kadar geriye çekiliyorum.

"Yakaladım onu." Cressida kapıyı açıp gözlerinde kötülükle bana bakarken keyifle sırtıyor.

Eli doğrudan üniformamın yakasına gidip beni zorla kabinden dışarı çekip yere iterken boğazıma bir nefes takılıyor.

Diğer kızların etrafımda toplandığını gördüğümde uzuvlarım titriyor. Geri çekilmek ve onlardan kaçmanın bir yolunu bulmak için boşuna çabalıyorum ama kapalı bir çember oluşturdıklarında, benim için sakladıkları her şeye katlanmaktan başka bir şey yapamayacağımı anlıyorum.

"bakın." İçlerinden biri kıs kıs gülüyor, ayağı koluma temas ediyor. Hemen acı içinde irkiliyorum ve onun ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalışıyorum.

"Yapma," Cressida'nın kolu onu durdurmak için öne doğru fırlıyor. "Ne konuştuğumuzu unutma. Onu döversek hiçbir şeyi çözemeyiz."

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve tam rahatlayarak iç çekecekken devam ediyor ve söyledikleri beni dehşete düşürüyor.

"Ondan günahı temizlememiz gerekiyor." Bana bakarken sinsice gülümsüyor ve diğer kızlar da hemen aynı fikirde.

Bunu daha önce duymamış değilim, çünkü Baş Rahibe beni her hafta günahlarımdan arındırmak için özel bir dua seansına götürüyor. Alnımda kırmızı bir işaretle -Şeytan'ın işareti- doğduğumdan beri günahkâr olmaya mahkûmmuşum gibi görünüyorum. Ama insanların beni kabul etmesini sağlayacağını düşünerek Başrahibe'nin kötülüklerden arınma tavsiyesine uymayı kabul etsem de, yöntemini hiçbir zaman gerçekten kabul etmedim.

Çünkü bende bir sorun olduğunu düşünmüyorum.

Şimdi Cressida'nın gözlerinin içine bakarken, ona ne olacağından korkuyorum.

Ben.

"Hayır, lütfen," diye sızlanıyorum, ama kızlar çoktan üzerime atladılar, her birine bir tane

bir kolumdan ve bir bacağımdan tutup beni sunağa doğru götürüyor. Cressida arkamızdan geliyor ve talimatlar yağdırıyor.

Masadaki tüm kutsal eşyaları kaldırarak beni masanın üzerine yerleştiriyorlar ve uzuvlarımı hızla bir iple sabitliyorlar. Onlara tekme atmaya çalışıyorum ama tırnakları acıyla derime batıyor ve onlarla boy ölçüşemeyeceğimi anlıyorum.

Sayınca az olduğumda değil.

Ben masaya doğru hareketlendiğimde kızlar bir adım geri çekiliyor ve Cressida'nın yanıma gelmesine izin veriyorlar.

"Senin gibi birini neden burada tuttuklarını anlamıyorum. Dokunduğun her şeyi mahvettiğin çok açık." Diyor, ağzının köşesi hafifçe kıvrılıyor.

Bir köşeden İncil'i alıyor, açıyor ve bir ayet okuyor. Kızlardan biri su dolu bir kap getiriyor ve Cressida'nın başıyla işaret etmesi üzerine suyu yüzüme döküyor.

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, yaptıkları karşısında şok oluyorum. Ben boğulup tükürene kadar yüzüme su dökmeye devam ediyorlar.

"Onu kötülüklerden koru." Kısa bir süre için Cressida'nın sesinin kilisede yankılandığını duyuyorum ama dikkatimi suyun ağzıma ya da burnuma kaçmasını önlemek için başımı hareket ettirmeye veriyorum. Ama kabı yüzüme boşaltma ritmi birazını yutmamamı zorlaştırıyor.

"Dur," diyor Cressida, gözlerini ıslak yüzüme dikerek. "Bu işe yaramıyor. Ondan yayılan kötülüğü hâlâ hissedebiliyorum." Dehşete düşmüş yüz ifademi görünce şaşırmış gibi yapıyor.

"Tüm vücudunun kutsandığından emin olmalıyız." Kızlara talimat veriyor ve onlar da hemen itaat ederek, neredeyse çırılçıplak ve sunak masasının üzerinde titreyerek kalana kadar giysileri soyuyorlar.

Cressida gülmeye devam ediyor, benim işkencem görünüşe göre onun neşesini besliyor.

Üzerime su atmaya devam ediyorlar ve çok geçmeden soğuktan dişlerim takırdamaya başlıyor.

Kızlardan biri, "Zavallı Assisi, donuyor olmalı," diye yorum yapıyor ve hepsi gülmeye başlıyor.

Masanın etrafından dolanırken, eli saçımı tutuyor ve saç tellerimin aşağı dökülmesine neden olacak şekilde topuzumu yırtıyor.

"Hmm," diye başlıyor Cressida, gözleri ilgiyle parlıyor. Yaklaştığında gözlerim açılıyor, bakışları saçlarımda.

Lütfen, hayır.

Lekeli yüzümle asla güzel olamayacağımı bilmeme rağmen, saçlarım benimle ilgili uzaktan çekici olan tek şey. Aynı zamanda saçım

Her zaman taranmış ve temiz olduğundan emin olmak için büyük gösteriyorum. Ve onu yıllardır yetiştiriyorum.

Saçımı değerlendiren Cressida'ya bakarken, ne bekleyeceğimi zaten biliyorum.

Ve bu beni öldürüyor.

"Lütfen, saçım dışında herhangi şey," diye fısıldıyorum, insancıl bir yanına hitap etmeyi umarak. Ama sunakta bir bıçak ararken, bıçak olmadığını fark ediyorum.

"Güzel şey," diyor, "senin gibi biri için."

Ellerini saçlarımın uzunluğuna ve kafa derim acıyla yanana kadar aşağı doğru çekiyor.

"Merak etme," diye fısıldıyor kulağıma, "sana hak ettiğini vereceğim."

Saçımı sıkıca tutarak bıçağı saçımı kesmek için kullanıyor.

Her şeyin kötü bir rüyadan başka bir şey olmamasını dilerken gözlerimin kenarında yaşlar, tutuşlarıma karşı mücadele etmeye çalışıyorum.

Ama öyle değil. Bıçağın giderek kafama yaklaştığını hissettiğimde, savaşı çoktan kaybettiğimi anlıyorum.

Hâlâ gözlerim boş, gözyaşlarım akıyor.

Neden? Neden ben?

Sorularıma cevap verecek kimse yok, hatta en derin isteğim yalnız bırakılmak.

Hayır, Cressida ayağa kalkıp bir eliyle uzun saçlarımı önümde salladığında işkence devam ediyor.

Artık benim olmayan en değerli varlığıma kasvetli bir şekilde bakıyorum.

Saygısızlığını sürdürmek için de onu bir çöpmüş gibi yere fırlatıyor.

Şimdi soğuk zeminde yatan değerli saçlarıma bakarken boğazıma bir hıçkırık ve aniden teslim oluyorum. Bundan daha kötü ne olabilir ki?

Tek değerli varlığımın acımasızca benden koparılmasından daha fazla canımı yakacak ne yapabilirler?

Ama Cressida'nın kızlardan oluşan grubuyla etrafta dolaşmasını izlerken, kendimi aşmış olabileceğimi fark ediyorum.

Öğleden sonra, dışarısı çoktan kararmış ve kilisenin tek ışık kaynağı mihrabın etrafına ve koridorlara yerleştirilmiş mumlar.

Her kız bir mum kapıyor ve yine etrafımı sararak hep birlikte bir tür dua fısıldıyorlar.

Onları izlerken kafam karışıyor ama çok geçmeden Cressida'nın aklında ne olduğunu anlıyorum.

"Şeytanın vücudunuzdan uzak durmasını sağlamanın bir yolu var." Bana gülümsüyor ve sıcak balmumu tenime temas edene kadar bir mumu eğiyor.

Diğer kızlar da aynı şeyi yapıyor ve vücudumun her yerine sıcak balmumu damlatıyorlar. Ağda cildime her değdiğinde, soğuyup sertleşene kadar yanma hissi duyuyorum. Ama zaman geçtikçe acı giderek dayanılmaz hale geliyor.

"Şimdi kızlar," diye konuşuyor Cressida sonunda, gümüş bir haç kolyeyi zincirinden tutarak, "vücudunun kötülüklerden arındığından emin olalım," diye devam ediyor, sözünü ettiği kötülük gözümün içine bakıyor.

Uzun süre acıya maruz kaldığım için başım ağrıyor ama tüm kızların mumlarını haçın altında tuttuğunu, ateşin metali ısıttığını görünce başımı sallamaya, uzuvlarımın hareket etmesini istemeye başlıyorum.

Cressida'nın sırtışı yoğunlaşıyor ve küçük haç kalbimin üzerine gelene kadar göğsümde gezdiriyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum ona, gözlerimle yalvarıyorum. O sadece gülüyor.

Kendini beğenmiş bir şekilde haç tenime bastırıyor, daha öncekinden farklı bir yanma hissi. Ağzım kısıp bir iniltiyle açılıyor, gözlerim yoğun acıdan yaşıyor.

eriyene kadar derime bastırıyor ve tasarımın sonsuza dek etime gömülmesine yol açıyor.

Titriyorum, o baskı uygulamaya devam ettikçe bayılmanın eşiğine geliyorum, sıcak metal beni mahvediyor.

Ne zaman bile fark etmiyorum. Bacaklarımdaki ve bileklerimdeki bağların çözüldüğünü bile hissetmiyorum.

Orada oturuyorum, çıplak, acı içinde ve yalnız.

Kızlar çoktan gitmişlerdi ama ayağa kalkıp kıyafetlerimi ağrıyan bedenimin üzerine çekecek gücü kendimde zor buluyorum. Sanki zaman durmuş gibi. Kendimi toparlamamın ne kadar sürdüğünü ya da kiliseden çıkıp odama nasıl gittiğimi bilmiyorum. Saçlarımdan geriye kalanları sıkıca tutuyorum ve keseme saklıyorum.

Sonra da topallayarak yatakhane dönmeye çalıştım.

Dönüş yolunda Celeste ablayı görüyorum ve ilk kez ağzımı açıyorum.

"Rahibe Celeste," diye başıyorum, dudaklarım titreyerek hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum ve gelen her şeyi ona anlatıyorum. "Neden? Bunu hak etmek için ne yaptım?" Çok fazla ağlamaktan hıçkırarak ona soruyorum.

Gözlerimi ona kaldırdığımda onaylamayan bir bakışla karşılaştım. Hiç de umduğum gibi anlayışlı bir bakış değildi.

"Assisi," diye söze başladı, sesi sertti, "kız kardeşlerin hakkında böyle tuhaf hikâyeler uydurduğuna inanamıyorum." Başını bana doğru sallıyor ve endişeyle ayağını yere vuruyor. "Öyle ya da böyle başın hep belaya giriyor."

Ben mi? Ben her zaman beladan uzak durmaya çalışıyorum. Herkesin benden nefret etmesi nasıl benim suçum olabilir?

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama önce Rahibe Celeste konuştu.

"Bunu yapmak istemiyorum ama bir derse ihtiyacın var. Etrafta dolaşp akranlarını böyle iğrenç şeylerle suçlayamazsın. İşte tam da bu yüzden herkes senden hoşlanmıyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve yavaş yavaş suçlu olanın *ben olduğumu* anlıyorum.

"Gel," Rahibe Celeste sırtımı sıvazlayarak beni batı kanadına doğru yönlendirdi.

"Ama orası benim yatakhanem değil." Fısıldıyorum, hassas tenime temas neredeyse irkiliyorum.

"Bu gece odanda uyumayacaksın," diyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Beni daha önce hiç gitmediğim bir binaya götürdüğü için daha fazla soru soramıyorum. Diğerlerinden daha eski görünüyor ve içeri adım attığımızda garip bir hisse kapılıyorum. Soğuk havadan mı, yoksa korktuğumdan mı, bilmiyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Beni dar bir patikadan geçirerek anahtarla bir kapının kilidini açıyor ve beni içeri itiyor. Pencerenin yanındaki bir masa dışında oda bomboş.

"Senin sorun çıkardığını ilk kez duymuyorum Assisi," suçlayıcı bir tavırla bana bakıyor.

"Ben öyle bir şey yapmadım." Kendimi savunmaya çalışıyorum ama ne olduğunu anlamadan avucu yanağıma değiyor ve yere düşüyorum, gözlerim acı tokadın etkisiyle hızla kırışıyor.

"Rahibe Celeste..." Fısıldıyorum, olayların bu şekilde gelişmesine şaşırıyorum. Onun sığınabileceğim biri olması gerekmiyor muydu?

Ama ona baktıkça, kendini beğenmiş, onda Cressida'nın ifadesini ve onun sadece başka bir zorba olduğunu anlıyorum.

Ve Sacre Coeur'da en nefret edilen kişiyim.

Beni pencereye doğru sürüklüyor, masadan birkaç eşya alırken beni oradan oraya savuruyor.

Bana yapmak istediği şeyden korkarak geri çekiliyorum.

"Assisi," diye başlıyor ve elinde ne olduğunu gördüğümde donup kalıyorum.

Sabun.

"Kız kardeşlerin hakkında kötü konuşmamayı öğrenmelisin." Tekrarlıyor, önümde diz çöküyor, elindeki sabun tehditkâr bir şekilde bana bakıyor.

Bu başıma ilk kez gelmiyor ve muhtemelen son da olmayacak.

Ama beni ağzımı açmaya zorlarken, sabunu dudaklarıma sürüp küçük bir parça emmemi sağlarken, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum - kabaaran yaram mı, yoksa ağzımdaki kabarcıklar mı, saatlerce geçmeyen kimyasal tat mı?

Yüzümün yarı acı, yarı tiksintiyle buruşmasını zevkle izliyor ve bana daha fazla sabun sürmeye devam ediyor.

Yere yığılana kadar daha da fazla. Tükürüyorum, tükürüyorum ama tadı gitmiyor.

"Nankör velet," diyor, kelimeleri ısıtıyor. Ayağa kalkıp sabunu masanın üzerine fırlatıyor ve bana son bir kez bakıyor.

"Umarım bundan sonra öğrenirsin." Cevabımı bekliyor ve ben ona sadece istediğini verebilirim.

"Bir daha kız kardeşlerimin aleyhinde konuşmayacağım," diye fısıldıyorum.

"O nedir?" Açıklamamı istedi, ben de . Ona istediği kelimeleri verirken gözyaşlarım çoktan kurumuştur.

"Güzel," , "şimdi bunu hatırlayacağından emin olmak için," kaşlarını kaldırarak bana baktı, "geceyi burada geçireceksin."

Odadan çıkarken cevap vermemi beklemiyor, kapının kilitlenme sesi bana çıkış yolu olmadığını bildiriyor.

Sabuna ulaşana kadar dizlerimin üzerinde sürünüyorum, yüzüm tiksintiyle buruşuyor, tadı hala dilimde.

Ama Sacre Coeur'da geçirdiğim yıllarda bir şey öğrenmiştim. Yaralar iltihaplanır ve enfeksiyon kaparlar. Ve göğsümdeki yanık haç da farklı olmayacak. Sabunun işe yarayacağından bile emin değilim ama elleri temizliyor, değil mi? Yaraları da temizlemeli.

Parmaklarımı etrafına doluyorum ve indirerek yarama götürüyorum, yavaşça üzerine sürüyorum.

"Ahhhhh," sesim acı dolu kesik kesik çıkıyor, bu his içimi kavuruyor ve beni acı eşiğıme yaklaştırıyor. Ama buna , eğer bu enfeksiyon kaparsa kimsenin bana yardım etmeyeceğini biliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve yarayı yıkayabildiğim kadar yıkarken gözyaşlarımı tutuyorum.

İşim bittiğinde tüm gücüm tükenmiş oluyor ve yere

Karanlık... çok karanlık ve soğuk.

Dişlerim takırdayarak yan dönüyorum, ellerimi dizlerime sarıyorum ve ısıyı korumak için vücudumu katlıyorum.

Tanrım... Ben çok mu lanetliyim? Çok mu kötüyüm?

Herkes benim öyle olduğumu düşünüyor.

Üçüncü Bölüm

VLAD

GEÇMİŞ

ON İKİ
YAŞINDA,

Bıçağımı bileyerek göz ucuyla Marcello'nun sanat eserine bakıyorum. İstemeye istemeye de olsa, onun bu tür işlerde usta olduğunu kabul etmek zorundayım. Benim son ürünüm genellikle dağınıkken, onunki düzgün, her ayrıntı sanki önceden düşünülmüş gibi yerinde. Ve öyle de oldu. Marcello düşüncesizce hareket eden biri değil - bunu bana bırakıyor. Hayır, onun işi son derece inceliklidir.

"İşin bitti mi?"

Aletleri bir gümbürtüyle yere düşüyor. Yüzündeki kanın bir kısmını silmek için kolunu getirerek başını sallıyor.

Benden sadece birkaç yaş büyük olan Marcello, ailemizin ortaklarından bir İtalyan kaptanın oğlu.

Birkaç yıl önceki ilk görevimizden bu yana, yetişkinler en iyi birlikte çalıştığımıza karar vermişlerdi ve en *çirkin* işleri yapabilmemiz için bizi defalarca eşleştirmişlerdi.

Yüzümde sıkılmış bir ifadeyle Marcello'nun eserini inceliyorum. Ölen adam, babamın Arnavutlara bilgi verirken yakaladığı bir ispiyoncuydu.

Bizimkinin en stratejik konum olduğunu bilecek kadar gözlem yapmıştım. Tüm büyük limanlara erişimimiz olduğu için özel bir sevkiyatın ne zaman geleceğini ilk bilen bizdik. Elbette herkes bu tür bilgiler için yarışıyordu, bu da organizasyonumuzu sızma için mükemmel bir hedef haline getiriyordu.

Geçmişte cezaları veren kişi babamdı. Ama Marcello ve benim bir mahkûma verebileceğimiz zarara tanık olduğundan, fareleri bize bırakmaya karar vermişti.

Boynundan kasıklarına kadar inen bir kesik adamı ikiye ayırıyor. Kolları ve bacakları güzelce kırılmış ve grotesk bir şekilde içe katlanmıştı. Cesedi büyük salonda en az birkaç gün geçireceği için bu tamamen gösteriyle ilgiliydi.

Pakhan'ı bir daha asla geçmemeleri için bir hatırlatma. Ne de olsa hiç kimse bedenine saygısızlık edilmesini ve iğrenç bir gösteride teşhir edilmesini istemezdi.

Sergi bittiğinde kendi zamanımın tadını biliyorum, çünkü onun kalıntıları üzerinde kapsamlı bir inceleme yapabileceğim.

Vanya bu fırsatı düşünerek huzursuzlanmaya başladı bile.

Son birkaç yılda kendimi daha iyi kontrol etmeyi öğrenmiştim ve babama, benim elimde ölecek tek erkeklerin, başlarının üzerinde ölüm emri olanlar olacağına dair bir söz vermiştim. Karşılığında, hastalıklı merakımı tatmin etmek için bana verebileceği tüm cesetleri sunacaktı.

Ama bunun sadece *benim* değil, Vanya'nın da merakı olduğunun farkında değil. İşlerin nasıl yürüdüğüne, insanları neyin harekete geçirdiğine dair aynı takıntıyı paylaşıyoruz. Ve bir cesedin inceleyip tartışarak geçirdiğimiz zamandan keyif alıyoruz.

Vanya sadece ikizim değil. O benim suç ortağım. Ve ailem, kız kardeşlerimin güvenliğinden için yanıma gelmelerine ne kadar karşı olursa olsun, Vanya kararını verdiğinde başkalarının onu vazgeçirmesine asla izin vermedi. Ve biz zaten doğduğumuzdan beri ayrılmaz bir ikiliyiz.

Ama o da benim kadar sapkın olsa da, aynı zamanda ikimiz arasında daha insancıl olanı. Kontrolümün elimden kaydığını hissettiğimde beni dizginleyebilecek tek kişi.

Babama adamlarını öldürmeyeceğime dair söz vermiş olabilirim ama bu benim için kolay olduğu anlamına gelmiyor. Bu bilinçli bir karar değil. Daha çok bir vicdan azabı gibi. Vanya'nın tek bir sözüyle itaat ediyorum.

Marcello'nun çalışmasını yakından değerlendirmek için sandalyemden kalkıyorum ve bazı tereddüt izlerine dikkat çekiyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Pürüzlü çizgileri incelerken gözlerimi kısıyorum. Başka bir zaman olsa tamamen düz olacak çizgiler.

Marcello bana bakmıyor. Yerdeki kan gölüne bakıyor, yüzünde pişmanlık ve melankoli karışımı bir ifade var.

"Sakın bana yumuşadığını söyleme." Onu incelemek için başımı eğiyorum.

İş ne kadar dağınık olursa, cesetten bir şeyler kurtarmak benim için o kadar zor olacak. Ve bu Marcello'ya hiç benzemiyor.

İçinden bir şeyler mırıldanıyor, bir adım geri çekilip derme çatma banyoya doğru ilerliyor. Musluğu açıyor ve

yüzüne biraz su döktü.

Sabırsızlanmaya başladım ve bu işi yakında bitirmezsek Vanya da sabırsızlanacak. Ona öğleden sonra için söz vermişim ve sözlerimi yerine getirmediğimde hep sinirlenir.

Marcello sessizce odaya geri dönüyor, başı öne eğik. Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum.

"Kız kardeşim," diye söze başlıyor ve sözlerine şaşırarak yüzümü ona dönüyorum. "Bugün kız kardeşimin doğum günü. Bugün üç yaşına girecek."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum." Basitçe ifade ediyorum. Marcello'yu hiç böyle görmemiştim... bilinmeyen duygularla dolu.

Bu durumla başa çıkamıyorum.

"Vardı... bunu söylemenin iyi bir yolu." Acı bir kahkaha attı.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Adını bile bilmiyorum," diye devam ediyor ve bir sandalyeye oturmadan önce derin bir iç çekiyor.

Yaklaşıyorum. Marcello parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, aniden yorgun ve yaşından çok daha büyük görünüyor.

Onun duygularıyla empati kuramayabilirim ama Vanya'nın benim için ne anlama geldiğini biliyorum ve onsuz bir dünya tamamen kasvetli olurdu.

"Ona ne oldu?" Beni ona bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, çünkü onu görmezden gelip günüme devam etmeliydim. Yine de bir şekilde merakım beni yeniyor.

"Bir manastırda... orada daha iyi durumda. Yine de keşke..." diye başını sallıyor, kalkıp kapıya yöneliyor.

Dudaklarımı büzerek Marcello'ya neler olduğunu ve normal çalışma kapasitesine geri dönmesine nasıl yardımcı olabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Sonuçta biz bir takımız ve bir yarının kötü çalışması bütünü etkileyecektir.

Tam tüm olasılıkları gözden geçirirken bodrumun kapısı açılıyor ve babam ortaya çıkıyor. Yanında iki hırpalanmış ceset sürüklüyordu.

"Şanslı günündesin evlat," diye göz babam cesetleri yere atarken.

Gerçekten şanslısın.

Ben işkence odasına yeni bakarken Marcello'nun meselesi tamamen unutuldu.

"İzin mi?" Neyi *yapıp* neyi yapamayacağımı bilmek istediğim için soruyorum.

Gözlerim cesetlerde, heyecandan dudaklarımı ıslatıyorum, aklımdan türlü ceza geçiyor.

"Hepsi sizin. Onları depodan çalarken yakaladık. Salon için zaten bir tane var."

Peder Marcello'nun çalışmasına bakarken, işkence sandalyesinde oturan iğrenç yaratık karşısında dudakları yukarı doğru çekiliyor. Artık insana benzemiyor ve yeni mahkûmlar da bu dehşet gösterisine baktıkça sıranın kendilerine gelmesinin çok da uzak olmadığını anlıyorlar.

Adamlarından bazılarını getirerek, sergilenmesi gereken sanat eserini aldı ve ben de askerlerin kaba kuvvetinden yararlanarak kendim için birkaç iyilik istedim. Marcello'nun bu konuda liderlik yapmayacağını görünce, ben de avantajı kullanabilir ve kendi fantezilerimden birini gerçekleştirebilirim.

Vanya'ya söylediğimde çok sevinecek, çünkü bu hipotezi birlikte geliştirmiştik.

"Mahkûmları tavana asın," diye başladım yerdeki adamları göstererek. "Ayaklar aşağı."

Çok geçmeden, babam ve adamları gittiler. Melankolik Marcello'yla baş başa kalıyorum ve artık üzölmeyi bırakmasının zamanı geldiğine karar veriyorum.

Ve 2Ms-öldürme ve sakatlamadan daha eğlenceli ne olabilir? "Marcello."

Ona sesleniyorum ve planlarımı anlatmaya başlıyorum. I Ona bunun bir yarışma olduğunu ve amacın onları öldürmeden vücutlarının mümkün olduğunca büyük bir kısmını kesmek olduğunu açıklayın.

"Büyük olasılıkla kan kaybından ölecekler, bu yüzden kesiklerimize dikkat etmeliyiz. Vücudunu en çok kesen ve tutsağı hâlâ hayatta olan kazanır." Oyundan memnun ve kazanan tarafta olduğum için heyecanlı şekilde söylüyorum.

Belki de Marcello'nun çalkantılı durumundan yararlanarak bu yarışmada biraz avantaj elde ediyorum, çünkü kesimleri her zamanki kadar hassas olmayacak. Ama *belki* de kafasını toparlaması için ihtiyacı olan şey bu olabilir.

Kuralları açıklamayı bitirdikten sonra, şartlarımı kabul ederek düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Mahkûmların tarafına geçmeden önce her birimiz kendi , keser, testere ve diğer aletlerden oluşan zulamızı oluşturuyoruz.

"Başla!"

Birer bıçak alıp kesmeye başlıyoruz. Marcello iş ahlakına sadık kalarak küçükten başlıyor, ayak bileklerini kesiyor.

Kendi projemi değerlendirirken stratejik düşünmeye çalışıyorum. Kestiğim her bir parça kanamayı artıracak.

Gözlerimi kapatıp okuduğum anatomi kitabını gözümün önüne getiriyorum, ana arterleri ve vücutta nasıl dolaştıklarını araştırıyorum. En iyi tahminim femoral artere dikkat etmek ve olabildiğince yukarıdan kesmek. Tüm senaryoları zihnimden geçirirken aklıma başka bir fikir geliyor.

Gülümseyerek zulama bakıyorum ve küçük bir alev makinesi gördüğüme seviniyorum. Görünüşe göre bunu düşünmeden önce tahmin etmişim.

Testerelerden birini alıyorum ve kesmeye başlıyorum, kesiğimi tam kalça soketinin uyluk kemiğiyle birleştiği yerde ortalıyorum. En az kanamayı sağlamak için mümkün olduğunca hızlı olmam gerekiyor.

Ama tüm planım hazır olsa da, Marcello'nun benden üstün olduğu bir şey var: Güç. Ergenlik ona boy ve güç avantajı sağladı, bu yüzden bunu atlatmanın yollarını bulmam gerekecek.

Küçük bir sandalye alıp üzerine çıkıyorum, böylece mahkûmun karnıyla göz hizasına geliyorum. Daha iyi erişebilmek için hafifçe eğilip kesmeye devam ediyorum.

Atardamara ulaştığımda kan fışkırıyor ve giysilerimi yıkıyor. Yarayı dağlamak için alev makinesini kullanmakta acele ettiğimden yüzüme sıçramasını güçlükle önlüyorum.

Marcello numaramı görünce gözlerini bana diyor, ben de sırtıyorum.

"Kurallara aykırı değil." Sırtıyorum.

Başını sallar ama daha fazla yorum yapmaz, kan akışını yavaşlatmak için kendi yöntemini kullanır.

Akıllıca.

Pozisyon değiştirerek adamın bacaklarını göğsüne yaklaştırıyor ve bir iple sabitliyor. Bu pozisyon, yerçekimi nedeniyle kanın hızlı akmamasını sağlıyor.

Bir uyluğu bitirip diğerine geçiyorum. Arada bir mahkûmun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Çeliğin kemiğe çarpma sesleri ve adamların tikaçlarının arkasından gelen boğuk çığlıklar odada yankılanıyor.

İkinci uyluk ile işim bittiğinde, arter koterize edildiğinde, kan akışı minimuma indiğinde, sonraki adımlarımı düşünmek için duruyorum.

Marcello kendi mahkûmundan akan kanın aşağıya süzülüşünü izlerken iç geçirdi. O da daha hızlı yoldan gitmeye çalışmış, uyluklara nişan almıştı. Ama atardamarı kapatacak ateş olmayınca kan serbestçe akmaya başladı.

"Sen kazandın." Başını sallar, bir adım geri atar ve adamın bacaklarını çözer, böylece vücut bir kez daha dikey pozisyona gelir.

Kan tıpkı bir fiskiye gibi fişkirir, aşağı akar ve yeri sular altında bırakır. Dudaklarımı yalıyorum, bu görüntü bana kendi projemi unutturacak kadar kışkırtıcı.

Ama tam olarak değil.

"Şimdi ne olacak?" Marcello çalışmalarımı incelemek için yanıma geldi. Bacaklarından zaten kurtulmuştum ama şimdi daha da zor. Biraz daha yukarı çıkarsam organlar dışarı dökülecek.

Yüzümde sinsi bir gülümseme beliriyor. Ah, Vanya'nın buna tanıklık etmek için burada olmaması çok kötü.

"Bana yardım eder misin?" Sandalyeden kalkarak söylüyorum. "Ne de olsa kazanan benim." Ona göz kırpyorum, motorlu testereyi alıp fişe takıyorum.

"Bunu istemezsin." Marcello'nun gözleri hafifçe açılır.

"Artık ona pek ihtiyacım yok. Ben kazandım ve istatistiksel olarak konuşursak, onu öldürmeden daha fazla kesme şansım çok düşük. Bu şekilde gösterinin tadını çıkarabiliriz," diye sırtıyorum ona.

Motorlu testereyi çalıştırarak sandalyeye geri tırmanıyorum, adamın göbeğine nişan alıyorum ve döner bıçağı böğrüne doğru itiyorum.

Gözlük kullanmalıydım.

Yüzüme et parçaları ve organ parçaları sıçradığında bunu geç de olsa fark ediyorum. Onları silkeleyip atıyorum, kesmeye devam ediyorum.

Marcello'nun benimle işi bitmiş gibi görünüyor ve ben daha yarısına bile gelmedim.

"Bana yardım edebilirsin, biliyorsun." Sertçe ekliyorum. Ekstra güce sahip olan o.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde karşılık veriyor ama sonunda elektrikli testereyi elimden alarak adamın gövdesinin son kısmını da kesiyor.

Adamın tüm göğüs boşluğu yere düşmeden, bağırsaklar bir yılan gibi yavaşça çözülmeden, kan, safra ve mide suyu iğrenç bir karışımla birbirine karışmadan önce ancak bir adım geri atar.

Marcello burnunu kıvrarak, hâlâ tavana asılı duran yarım bedenle arasına biraz mesafe koyar.

Gözlerimi kaldırıyorum, sürekli dehşet içinde kalmış gözleri, yaşamın ve ölümün çirkinliğini hem büyülemek hem de tiksindirmek için bir araya getiriyorum. Ayaklarım beni daha yakına götürüyor ve elimde olmadan kırmızının, kargaşanın ve yıkımın görüntüsüyle büyüleniyorum.

Sanki uzun zaman önce unutulmuş bir anı yüzeye çıkmaya çalışıyor, ben olduğum yerde kalırken incitme ve incinme ihtiyacı beni bütünüyle yutuyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı çok sonra fark ettim. Marcello çoktan gitmiş. Babamın temizlikçileri iş başında.

Bir de ağabeyim Micha var, bir köşeden beni izliyor, dudağı tiksintiyle kıvrılmış.

Bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturduğumda tek söylediği "Ucube" oluyor.

Cevap vermiyorum. Cevap zorunda değilim. Sadece ağzımın kocaman bir gülümsemeyle açılmasına izin veriyorum. Soğukkanlılığı hemen sarsıldı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak koşar adım uzaklaştı.

Tüm zorbalık eğilimlerine rağmen Micha bir korkaktan başka bir şey değil. Ve benimle ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ona yapacaklarımdan korktuğunu biliyorum.

Ne de olsa, bir keresinde Katya ve Elena'ya gördüğümde ona ayrıntılı olarak anlatmıştım. Şimdi neredeyse on altı yaşında ama en küçük kız kardeşimiz Elena'ya olan hayranlığı gözümünden kaçmıyor. Annem ve babam kız kardeşlerimle ilişki kurmamı yasaklıyorlar ama Micha'yı görmezden geliyorlar.

Belki de onu öldürüp bu işi bitirmeliyim. Ama Vanya izin vermiyor. Ondan kurtulma planımı ona her anlatmaya çalıştığımda, sınırı ailemle çizmem gerektiği konusunda bana ders vermek zorunda kalıyor.

"Biz ailemizi öldürmeyiz Vlad," diye dudak bana, kollarını göğsünde kavuşturarak. Ben de isteksizce ona katılmıştım. Ama o bunu bir adım daha ileri götürmüş ve aileme asla el kaldırmayacağıma yemin ettirmişti.

Sözüm muhtemelen beni *insan* yapan tek şey, çünkü onu bağlayıcı hale getirmeye uzun zamandır kararlıyım. Normal insanlar gibi davranamıyorum ve onların durumlarıyla empati kuramıyorum. Bunun beni son derece tehlikeli yaptığını öğrenmiştim. Ama Vanya bana toplum içinde hâlâ işlev görebileceğimi göstermişti.

-Kendimi sorumlu tutacağım bir dizi kişisel sınıra sahip olarak bir şekilde kontrolü tutmak.

Benim gibi birinin prensipleri olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ama beni saf hayvani bir öfkeye yenik düşmekten alıkoyan tek şey onlar.

"Sen de oraya gitmek istiyor musun?" Vanya yanıma geliyor ve elini omzuma

Pencereden bahçeye bakarken, Katya ve Elena'nın uçurtmayla oynayarak etrafta koşuşturmalarını izlerken sadece başımı sallayabiliyorum. Kahkahaları o kadar

yabancı, ama aynı zamanda o kadar büyüleyici ki, dışarıdan biri olarak bakmaktan kendimi alamıyorum.

Vanya beni gizlice ziyaret edebilecek kadar kurnaz olan tek kişi. Ama aynı zamanda beni gerçekten tanıyan tek kişi, *beni* gören tek kişi. En başından beri beraberiz. Beni arayıp *bulmasaydı* garip olurdu.

Katya ve Elena ise ağabeyleriyle etkileşime girmelerine neden izin verilmediğini anlayamayacak kadar küçükler. Onlarla birkaç kelime konuştum ama asla küçük dünyalarının bir parçası olmadım.

Ve istiyorum.

Nedenini söyleyemem. Benim yaşımdaki diğer çocuklar gibi olmadığımı biliyorum. Bende bir sorun olduğunu biliyorum. Ama onları dünyada hiçbir şeyi umursamadan gülümserken gördüğümde, sadece bir anlığına ben de normal olmayı diliyorum. Başkalarıyla oynamak ve onların arkadaşlığından keyif almak. Çünkü bu halimle ya korkulan ya da tahammül edilen biriyim.

Asla istemedim.

"Seni asla terk etmem kardeşim." Vanya başını omzuma koyarken kollarını belime doluyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, neredeyse dalgın bir şekilde.

Çünkü beni önemseyen, bir ucube ya da ölüm makinesinden daha fazlasını gören tek kişi o.

Beni görüyor.

"Sonsuza dek," diye fısıldıyor, küçük parmağı ciddi bir sözle benimkini sarıyor.

"Sonsuza kadar", söz veriyorum.

Dördüncü Bölüm

ASSISI

GEÇMİŞ

ON İKİ
YAŞINDA,

"Benim için endişelenme, Lina." Ona gülümsüyorum, temiz kıyafetleri yatağın üzerine bırakıyorum. "Acele etme. Şu anda senin için zor olduğunu biliyorum."

"Sisi..." sallıyor ve yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Onu daha fazla üzmem istemiyorum, bu yüzden elini hafifçe okşuyorum. "Lütfen benim için endişelenme. Arkadaşlarım var, unuttun mu?" Yalan dudaklarımı yaksa da gülümsemeye devam ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor, yüz hatlarında hâlâ belirsizliğin izleri var. "Özür dilerim," diyor ben odadan çıkmadan hemen önce.

Her an gözyaşlarına boğulabileceğimi bilerek orada daha fazla oturabileceğimi sanmıyorum. Lina bu Allah'ın belasını yerde benim kurtarıcım oldu ama odamızdan ayrıldığımda neler olduğunu o bile bilmiyor. Ve bilmesini de istemiyorum.

Lina'nın Baş Rahibe'ye yalvararak birlikte kalmamıza izin vermesini sağlayacak kadar şanslıydım. Ama ne kadar inkâr etmeye çalışsa da bir bebek büyötmek onun için hiç de kolay olmamıştı.

Claudia küçük birimimize hoş bir eklenti oldu, ama aynı zamanda Lina'nın dikkatinin tamamen küçük kızına odaklandığı anlamına da geliyordu. Bir bakıma, kollarımdaki ve dizlerimdeki morlukları ya da cildimi kalıcı olarak lekeleyen yara izlerini gördüğünde gözlerindeki sorulardan kaçınmak benim için daha kolay.

Ayrıca, küçük kıza karşı de bir sevgi geliştirmiştim ve annesinin sevgisini asla elinden almaya çalışmazdım.

Ne kadar çaresiz olursam .

Özellikle de Claudia birkaç gündür hasta olduğu için. Ortalıkta görünmemeye ve Lina'yı biraz rahat bırakmaya çalıştım. *Bugün* yine yalnız olmam kalbimi kırırsa da.

Kilisenin arka tarafına doğru ilerleyerek rahatsız edilmeyeceğimi bildiğim tek yere, eski mezarlığa gidiyorum.

Eski, huysuz bir çitle çevrili küçük bir alan. Sacre Coeur'ün daha seçkin figürlerinden bazılarını barındıran birkaç anıt mezar var, ancak bildiğim kadarıyla uzun zamandır bu mezarlığa kimse gömülmedi.

Arka taraftaki beyaz mermer mozoleye yöneldim. Birkaç tel parçası kullanarak kapıyı açıp içeri sızıyorum.

Geçen yıl burayı tesadüfen bulmuştum. Cressida ve yardımcıları manastırın etrafında beni kovalıyorlardı ve belki de mezarlığa adım atmaya cesaret edemeyeceklerini düşünmüştüm.

Ama , ben de oracıkta bir şeyler uydurdum, türbenin kapısını açmayı başardım ve gizlice içeri girdim.

O zamandan beri burası benim sığınağım oldu.

İçeride, ortada uzun bir tabut ve yanlarında birkaç eşya bulunmaktadır. Odanın geri kalanı çıplak ve benim kadar geniş. Arada sırada birkaç şekerleme bile yapıyordum ama kış aylarında yerler çok soğuk olduğu için uyumak daha zor oluyor.

Sırtımı tabuta yaslayarak oturuyorum ve ağlamamak için kendimi zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Bugün olmaz.

Gözlerimi iki kez kırpıştırarak etrafıma bakındım, kullanılmış ama bitmemiş mumlar gördüm.

Belki de...

Bu düşünce beni harekete geçirdi ve mumlardan bazılarını bir araya getirerek onları yakacak bir şey aramaya başladım.

Tam pes etmek üzereyken tabutun hemen yanında küçük bir kibrit kutusu görüyorum. Elime alıp hızla açıyorum ve birkaç kibrit kaldığını görüyorum.

Evet!

Mumları çabucak bitirip önüme koyuyorum, dizlerimi göğsüme çekip alevlerin etrafta dans edişini izliyorum.

"Mutlu yıllar bana," diye fısıldıyorum, gözlerim giderek nemleniyor.

Kolumun ucuyla gözyaşlarımı siliyorum ve kendime buna değmeyeceğini söylüyorum.

Bu her yıl olur. Neden bu sefer diğerlerinden daha acı verici olsun ki?

Diğer tüm kızlar bir çeşit doğum günü kutlaması yapıyor. Ben hariç hepsi.

Rahibeler şeytanın çocuğu olduğumu söylediklerine göre, doğduğum günün neşeli bir olay değil, lanetli bir gün olduğuna inanıyorlar. Lanetli bir günü neden kutlasınlar ki?

Bu yüzden her yıl, herkesin en önemli kişi olduğu o küçük günü nasıl yaşadığını kenardan izlemek zorunda kaldım. Ve ben sadece unutuldum.

"Neden hâlâ acıyor?" Bu soruyu cevaplayamadan kendime soruyorum.

Belki de sonunda Lina ve Claudia'nın yanında bir tür kabul gördüğüm içindir. Ya da kardeşim Valentino arada bir beni ziyaret etmeyi hatırladığı içindir. Hatta diğer kardeşim Marcello ile yıllar önce bir kez karşılaşmıştım. Nazik ama mesafeliydi.

Diğerleri gibi.

Mum ışığına bakarak bir dilek dilemek için cesaretimi topluyorum.

Birinin beni her şeyden çok sevmesini istiyorum.

Bencil olmaya ve istediğim her şeyi istemeye karar verdim, alamayacağımı bile bile.

Birinin her şeyi olmak istiyorum. Birinin varlık sebebi.

Gözlerimi kapatıp o sevginin sıcaklığını hayal ederek -ruhum çok fazla sevgiden boğuluyor- mumlara üflüyorum.

Belki bu sefer işe yarar.

Derin bir iç çekiyorum, her şeyin boşuna olduğunu içten içe biliyorum. Acaba umudumun ölmesi ne kadar sürecek? Bu korkunç yerde önümde uzun yıllar var. Ruhumdaki son umut damlasını bile kurutmaya yetecek kadar.

Keşke en azından *nedenini* anlayabilseydim. Ailem beni neden terk etmişti? Onlar da mı kötü şans getirdiğimi düşünüyorlardı? Bu kadar aşağılık olduğumu mu?

Yapmalılar.

Başımı dizlerimin üzerine koyarak kollarımı vücuduma doluyorum ve ısıyı korumak için kendimi küçük bir top haline getiriyorum.

Geç oluyor ve geceler serin geçiyor, özellikle de tamamen mermerden yapılmış bina düşünülüşünde.

Biraz daha oyalandıktan sonra geri dönmeye karar verdim.

Türbenin kapısını gıcırdatarak açıyorum ve kâbusum olanressida ile yüz yüze geliyorum.

"Sana burada olduğunu söylemiştim," diye konuşuyor diğer kızlardan biri, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade.

Cressida bakışlarındaki kötülükle beni izliyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Bizden kaçabileceğini sandı." Beni bir aşağı bir yukarı süzerek alaycı bir tavırla söylüyor. Büyük ihtimalle geçen seferki morlukları arıyor.

Başımı sallıyorum ve aramıza mesafe koymaya çalışıyorum. Tabutun soğuk metaline çarpana kadar geriye doğru yürüyorum, ellerim destek için ona tutunuyor.

"Lütfen. Bırakın gideyim. Neredeyse sokağa çıkma saati geldi," diye ekliyorum küçük bir sesle, sokağa çıkma saatini ihlal ettikleri için Baş Rahibe'nin vereceği ceza tehdidinin onları caydıracağını umarak.

"Assisi, Assisi, ne zaman öğreneceksin?" Bana yaklaşıyor, elini çeneme götürüp başımı yukarı kaldırıyor ve gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Burada kimse seni umursamıyor. Başrahibe muhtemelen sana yerini gösterdiğim için bana ödül verirdi. Ne de olsa çöpler sadece bir yere aittir," diye sırtıyor bana, ağzı kulağımın üzerinde geziniyor, "çöpe."

Omzumu hafifçe itiyor ama artık gidecek bir yerim yok, bu yüzden onu atlatmaya çalışıyorum.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Ben sana ne yaptım ki?" Bana yapabilecekleri her şeyi hayal ederken alt dudağım titriyor - şimdiden acıyı ve aşağılanmayı bekliyorum.

"Neden?" Gülüyor ve yüzüme bir tokat atıyor. Kaçmak için hızla başımı çeviriyorum ama parmaklarının ucu yine de sağ yanağıma temas ediyor. Diğer avucu da onu takip ediyor ve sol yanağıma büyük bir şiddetle çarpıyor.

Acıyla irkiliyorum ve başımı eğiyorum, itaatkârlığımın bana acımasını sağlayacağını umuyorum.

"Çünkü yapabiliyorum. Çok zavallısın, gözlerindeki korkuyu izlemek çok eğlenceli." Ve sadece noktayı koymak için bana tokat atmaya devam ediyor.

Kollarımı kaldırıp darbelerin bazılarını savuşturmaya çalışıyorum ama de derimi sıyrıp geçiyorlar ve arkalarında acı bir his bırakıyorlar.

"Beni rahat bırak!" Bağırıyorum, daha fazla dayanamıyorum. "Sadece... beni yalnız bırak." Bir hıçkırığı yutuyorum, her şey dayanılmaz bir seviyeye geliyor.

"Kızlar, gelin bakın. Assisi geri konuştu."

Diğer kızlar gülmeye başlıyor, yaklaşıyor ve etrafımda bir çember oluşturluyorlar.

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun, *Sisi*?" Lina'nın bana taktığı lakapla alay ederek soruyor.

"Beni yalnız bırakın." Daha önceki özgüvenim tamamen kaybolmuş olsa da tekrarlıyorum. Etrafımda beş kız varken ne yapabilirim ki?

"Ne diyorsunuz? Onu rahat bırakalım mı?" Cressida sorar ve diğerleri kıkırdar.

"Gitmeliyiz. Zaten neredeyse sokağa çıkma yasağı var," diye cevap veriyor başkası ve diğerleri de aynı fikirde görünüyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bana daha fazlasını yapacak zamanları olmadığını fark ettiğimde rahatlıyorum.

"Haklısın." Cressida beni aniden yere itmeden önce "Haklısın" dedi.

Yere düşerek onlardan kaçmaya çalışıyorum ama Cressida'nın bir el hareketiyle diğer kızlar üzerime çullanıyor ve beni tutuyorlar.

"Sokağa çıkma yasağını kaçıramayız. Ama *Sisi* kaçırabilir." Sinsice gülümseyerek arkadaşına ona yardım etmesi için başıyla işaret ediyor.

Dehşet içinde tabutun kilidini açmalarını izliyorum, ikisi de kilidi kadar üstten itiyorlar, tabutun ağzında bir açıklık oluşuyor.

Dehşet içinde, kollarımı ve bacaklarımı tuttukları yerden kurtarmaya çalışırken sadece başımı sallayabiliyorum.

Hayır... Hayır!

Üst kısmı yarıya kadar açıldığında, Cressida yüzünü tiksintiyle buruşturur, "huh, bu koku..." sonra yüzü yavaşça memnuniyete dönüşür. "Assisi için mükemmel."

Kızlar beni hareket ettirmeye başladılar ve ben onlara tekme atmaya çalışsam da hiçbir şey işe yaramadı.

Kısa süre sonra tabutun içine atılıyorum, sırtım sert bir şeye çarpıyor, kemiklerin çıtırdama sesi küçük alanda yankılanıyor.

Tepeden tırnağa titriyorum ama görebileceklerimden için kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Tatlı rüyalar, sevgili *Sisi*," diye kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor Cressida.

Tıpkı gibi, üst kısım yavaşça kapatılır ve tüm dünya karanlığa gömülür. Kendimi tutuyorum, gitmelerini bekliyorum. Ondan sonra çıkmaya çalışacağım.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, mandalın tıkırtısını duyuyorum. Gözlerim inanamayarak açılıyor.

"Bu gerçek değil. Gerçek değil" diye fısıldıyorum kendi kendime. Ama sadece bir santim sağa hareket edip sert bir nesneye çarptığımda, birdenbire çok gerçek oluyor.

"Sakin . Sakinleşmem gerek." Gürültünün korkudan başka bir şeye odaklanmama yardımcı olacağını umarak yüksek sesle söylüyorum.

Elimi etrafta dolaştırırken nefes alıp veriyorum. Beni içeri attıklarında içeride ne olduğunu zar zor görmüştüm ve belki de böylesi daha iyiydi.

Koku Cressida'nın tarif ettiği gibi... çürümüş. Eski ve küflü ve tiksintiyle nefesimi tutmak istememe neden olan bir şey var.

Hareket ediyorum ve kemik olduğunu hayal ettiğim bir tür malzeme hissediyorum.

İnsan kemiği!

Yıllar boyunca bana yaptıkları onca şey arasında bu en aşırısı olmalı.

Sonsuza dek bu tabutun içinde kilitli kalacağımı hayal etmeye başladığımda panik beni ele geçiriyor.

Ya şakalarını en uç noktaya taşırlarsa? Ya kimsenin beni özlemeyeceğini düşünüp beni burada unuturlarsa?

Sacre Coeur'den ilk kez birileri kaybolmuyordu ve kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Sadece bir yıldır burada olan Delilah vardı ve aynı ortadan kaybolan ikizler Kat ve Kris de vardı. Ve bir daha *kimse* onlardan bahsetmedi. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi.

Ve yakında ben de öyle olacağım.

Kasvetli geleceğimi düşündükçe, ölmeye hazır olmadığımı daha iyi anlıyorum. Ne şimdi ne de yakın zamanda.

Daha yaşamadım bile.

Ellerimi yumruk yapıp tabutun üstüne bastırıyorum, yumrukluyorum, tırmalıyorum, vuruyorum, her şeyi yapıyorum ve ağır şeyin kımıldamasını umuyorum.

Ama öyle değil.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak ayaklarımla tekmeliyorum.

Hiçbir şey.

Nedense burada, üstelik doğum günümde öleceğim düşüncesi bende savaşma isteği uyandırıyor.

Uğruna savaşacak bir şeyim olmayabilir ama en azından kendim varım. Ve belki kimse beni sevmiyor ama ben seviyorum.

Ve yaşamak istiyorum.

Devam etmek istiyorum, çünkü belki bir gün dileğim gerçekleşir.

Vazgeçemeyeceğimi bildiğinden, yorgunluk beni ele geçirene ve geri çekilene kadar tepeye vurmaya devam ediyorum, uzuvlarım güçten düşmüş ama kararlılığım hala çelikten.

Çünkü yapabilirim.

Yıllardır bana eziyet ediyordu çünkü yapabiliyordu. Bu konuda haklıydı.

Çünkü ona izin verdim.

Şimdi, bu kapalı alanın karanlığında otururken, zihnimde bir netlik oluşuyor. Korkunun ötesinde, bir daha güneş ışığını göremeyebileceğim ve bir yığın eski kemiğin yanında ölebileceğim paniğinin ötesinde, ani bir farkındalık var.

Beni ezip geçmesine izin verdim.

Defalarca beni aşağıladı, vurdu ve cezalandırdı. Sırf yapabildiği için.

Peki ya ben? Tüm masumiyetime rağmen, gönüllü bir katılımcı olmuştum. Çünkü her şeyin olmasına izin vermiştim.

Bana küfretmelerine, derim yara bere içinde kalana kadar bana vurmalarına ve kabuslar geceleri beni uyutmayana kadar bana işkence etmelerine izin verirdim.

Bunu daha önce nasıl görmedim?

Kendime acımakla ve perişan halime ağlamakla o kadar meşguldüm ki, bunun olmasına neden izin verdiğimi düşünmek için bir dakika bile durmamıştım.

Daha fazlasını hak ettiğini düşünmedim.

Muhtemelen kendime itiraf etmek istediğim en fazla şey bu, gerçek içimi açıyor ve kendi yansımama bakmamı sağlıyor.

Kendimi iyi olmaya, herkesi memnun ederek fark edilmemeye çalışmaya o kadar kaptırmıştım ki bir kez bile karşılık vermemişim.

Ve ilk kez, eğer sağ çıkarsam değişeceğime yemin ettim.

Başkalarının nasıl davranacağını kontrol edemeyebilirim ama bir daha asla zayıf biri olarak görülmeyeceğimden emin .

İnsanlar kötüyken neden iyi olalım?

Nedenmiş o?

Hayatım boyunca insanlara yüzümdeki izden daha fazlası olduğumu göstermeye çalıştım. Aslında lanetli olmadığımı. Ama hiç kimse fiziksel kusurlarımın ötesini görmeye çalışmadı.

En başından beri şeytanın çocuğu olarak damgalanmıştım, bu yüzden herkese iyi olduğumu göstermek için elimden geleni yaptım.

Peki ne için?

Saatler geçiyor ve tabut gittikçe soğuyor. Birinin yaşlı kemiklerinin üzerinde oturduğum düşüncesini ya da küçücük bir yeri ölü bir insanla paylaştığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tek bir şeye odaklanıyorum, artan kararlılığımı.

Herkesin kum torbası olmaktan bıktım, tıpkı istenmeyen biri olmaktan bıktığım gibi.

Beni istemiyorlarsa, öyle olsun. Ben de onları istemeyeceğim. *Beni bir kez terk edersen, yazıklar olsun sana. Beni iki kez terk edersen, benden utan.* Ama bir dahaki sefere, *iki kez* olmayacak.

Eğer bir dahaki sefere olursa.

Bir horozun sabah ötüşü bana zamanın geçtiğini haber veriyor. Dişlerim takırdıyor, uzuvlarım soğuktan kaskatı kesilmiş, ne kadar zamandır burada olduğumun farkında bile değilim.

Tabutun içinde biraz ışığa izin veren birkaç yarık var ve aptalca bir şekilde vücudumu ısıtabileceğini düşünerek hepsini ıslatıyorum.

Bir süre sonra vicdan azabı çekiyorum. Açlık ve susuzluk içimi kemiriyor ve buradan asla çıkamayacağımı şimdiden kabulleniyorum.

"Keşke..." Zaten çatlamış dudaklarımı dilimle ıslatmaya çalışıyorum, kendimi uyanık tutmak için tek düşüncem bu. "Keşke," diye yeniden başlıyorum, doğum günü dileğimi düşünerek.

Belki başka bir hayatta.

"Kendine geliyor. Onu tutmamız gerekebilir..."

"Onu tutmak mı? Burada mı? Hayır! Onu götüreceğim," diyen bir ses giderek yükseliyor.

Biraz hareket ediyorum, uzuvlarımın tepki vermesini sağlamakta zorlanıyorum. Yüzümdeki kasların sertleştiğini ve ağrıdığını hissediyorum ve gözlerimi açmaya çalışıyorum.

"Sisi," diye yanıma koşuyor Lina. "Yüce Tanrım, ne oldu sana?" diye fısıldıyor, gözlerinde yaşlarla.

Elleri yüzümün, vücudumun her yerinde, dokunuşu şefkatli ve sevecen.

"Lina," diye mırıldanıyorum, konuşmakta zorlanıyorum.

"Hayır, konuşma. Seni tuttum," diyor, sıcak elleri saçlarımı okşarken.

"Catalina, emin değilim..."

"Rahibe Maria, Sisi benim arkadaşım ve ona ben bakabilirim. Benimle geri geliyor," Lina'nın sesinde daha önce hiç duymadığım bir zgven vardı.

Kendimi çalışıyorum ama o hemen yanıma dönüyor, beni kollarının alıp göğsüne sarılıyor.

"Tanrım, Sisi, ne oldu?"

"İyiyim," diye çıkmayı başardım, ancak o tabutun içinde ne kadar kaldığımdan emin değilim.

"Sen nasıl..." Gücüm sınırlı olduğu için sözümü kesiyorum.

"Bahçe görevindeki rahibeler çığlığını duymuş. Orada kilitli kaldığına inanamıyorum... Sisi," başını bana doğru sallıyor, bakışlarında endişe var.

"Ben iyiyim. Sadece bir oyundu." Yalan söylüyorum, çünkü diğer kızları ispiyonlama konusunda dersimi almıştım.

Hayır. Kendimden başka kimse bana

yardım edemez. Ve ben de tam olarak

bunu yapacağım. "Bir oyun mu? Ama..."

"Geri dönebilir miyiz?" Konuyu kapatmasını umarak soruyorum. Bana ne olduğunu bilmesini istemiyorum, tıpkı bundan sonra ne yapacağımı bilmesini istemediğim gibi.

Hayatım boyunca yetecek kadar insan zulmü tattım.

Birazını geri vermemin zamanı geldi.

Beşinci Bölüm

VLAD

GEÇMİŞ

ON BEŞ YAŞ

Dövmeciye bakarak, tasarımının hatlarını koluma çizmesini izliyorum, tabancanın iğnesi hafif acı verici olması gereken bir şekilde derime giriyor. Zaten bozulmuş olan ağrı reseptörlerime bakılırsa, hissedebildiğim tek şey tabancayı derimde gezdirirken duyduğum gıdıklanma hissi.

"Çok güzel!" Vanya yanımdan fişkırıyor, ortaya çıkan tasarımı daha iyi görebilmek için boynunu büküyor.

Onaylayarak homurdandım.

Sadece bir hafta içinde çıplak tenimden neredeyse tam bir vücut zırhına dönmüştüm. Uzun zamandır cildimin çirkinliğini silmek ve onu anlamlı ama göze hoş gelen bir şeyle yıkamak istiyordum.

Misha'nın benim için tercih ettiği lakap - ucube - sadece normalden daha az davranışlarımla ilgili değil, aynı zamanda vücudumdaki izlerle de ilgili. O kadar çok kesik var ki, beni gömleğim olmadan gördüğünde bana Frankensteinvari bir iğrençlik demişti.

Gövdemin, kollarımın ve bacaklarımın her yerinde kesikler ve iyileşmiş et çıkıntıları var. Sırtıma dokunulmamış olsa da en kötüsü göğüs kafesimden göbek deliğine kadar uzanan kalın bir yara iziyle göğsümdü. Bir ağaç gibi, daha küçük çizgilerle dallanıyor, bazıları daha belirgin, bazıları daha sığ.

Lekesiz olan tek şey yüzüm, bir mucize.

İnsanların sorgulayan gözlerinden ve yüzlerindeki kınama ya da acıma ifadesinden kaçınmak için her şeyi mürekkeple kapatmaya karar vermiştim.

Bir süredir bunu yaptırmak istememe rağmen, dövmeci ergenliğe girmeden yaptırmamamı tavsiye etmişti, çünkü tasarımlar

büyüme bozulmuştu. Vücudumda bir değişiklik gördüğüm anda randevu almıştım.

Süreci başlatmamızın üzerinden bir hafta geçti ve art arda gelen acıyı kaldırabileceğime ikna olmam epey aldı. Neyse ki, Bratva'nın vazgeçilmez sanatçılarından biri ve benim pek de parlak olmayan şöhretimi duymuş olmalı çünkü biraz pişman göründüğüm anda işi kabul etti.

Vanya başından beri yanımdaydı, tasarımlara hayret ediyor ve kendi tasarımını yapması için beni ikna etmeye çalışıyordu. Tabii ki bu asla olmayacaktı, çünkü babamız küçük kızına bir şey olursa beni toplarım.

Dövmeci şimdiye kadar bacaklarımı, göğsümü, ve sağ kolumu bitirmişti. Hâlâ biraz daha mürekkebe ihtiyacı olan tek kolum sol kolum.

Tasarımları seçerken Vanya ile uykusuz geceler geçirdim ve tüm resmin uyumunu uzun uzun tartıştık. Bunun benim için ne anlama geldiğini herkesten çok o biliyor.

Zıbın, öncesi, sırası ve sonrası olmak üzere üç olaya bölünmüştür.

Göğsümde, göbeğimin hemen altında, karmaşık desenlere sahip ahşap bir sandık yarı açık bir şekilde duruyor - Pandora'nın kutusu. Sandığın sınırlarından siyah mürekkepli dumanlar fışkırıyor, yavaş yavaş kafataslarına dönüşüyor, her biri kötülük, umutsuzluk ve ıssızlık ifadesiyle boyanmış - bu dünyaya salınmış kötülük.

Yozlaşmış ruhlar göğsümdeki alanın çoğunu kaplıyor, çürümüş yüzleri kürek kemiklerime ulaşıyor ve sakinleştirici bir sisin içinde çözülüyor. Omuzlarımdan bileklerime kadar kollarım boyunca Budist rünleri uzanıyor; hepsi de kötülüğü kontrol altına almak ve bir hastalık gibi yayılmasını engellemek için.

Benzer bir şekilde, sırtım farklı dövüş duruşlarındaki savaşçılardan oluşan bir mozaiktir ve hepsi de kutuyu korumakla görevlidir. Alternatif olarak, kutunun farkında olmadan açılması durumunda kötülüğün güçleri ile dış dünya arasında bir tampon oluşturmaları da amaçlanıyor. Bu küçük ayrıntıyı Vanya bulmuştu.

"Bazen küçük çatlaklar şaşırtıcı büyüklükte deliklere dönüşür," demişti ve ne kadar zor olursa olsun

Kutuyu açmamaya çalışın, ne olursa olsun açılacaktır. Bu yüzden bir güvenlik mekanizması önerdi. *Kötünün* dışarı dökülmesini engelleyecek bir şey.

"Savaşçılar seni koruyacak, ama aynı zamanda dünyayı da senden koruyacaklar," diye düşünceli bir yorumda ve bir kalem alıp fikrini kâğıda döktü.

Sözleri beni derinden etkilemişti. Beni o kadar iyi tanıyor ki, gelecekte bir noktada patlayabilme ihtimalimin yüksek olduğunun farkında.

Son parça -bacaklar- ise iyiliğin son kalıntısı da yok edildiğinde neler olacağını anlatır. Tartarus'a iniş. Kötülüğün oyun alanı ve son durağı.

Son varış noktası.

Ancak diğer her şey başarısız olursa, Pandora'nın kutusundan salınan sefil ruhlar cehenneme sadece kendi başlarına gitmezler. Hayır, bulabildikleri her masum ruhu sürükleyeceklerdi.

Ve bu... ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır.

"Acımadığına inanamıyorum." İğne kolumun derinliklerine girerken Vanya not ediyor.

"Çok acıyor!" Ona göz kırparak şikayet ediyormuş gibi yapıyorum.

Dövmeci bakışlarını kaldırıp benimle Vanya'nın arasına bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor, sonra omuz silkiyor ve dikkatini tekrar işine veriyor.

"Tuhaf biri," diye yakınıyor Vanya, sandalyesinden kalkıp odanın içinde biraz gerinerek.

"Vanya!" Bir tür yaramazlık peşinde olabileceğinden endişelenerek sesimin biraz yükselmesine izin verdim. Ne isterse yapabilir ama sadece dövmem yapıldıktan sonra.

"Sakin ol, bir şey yapmayacağım," iç geçiriyor, geri dönerken omuzları çöküyor.

"Güzel. Eğer uslu durursan, kendi arabanı alman için babanla konuşabilirim." Bunu söylediğimde yüzü hemen aydınlandı.

"Söz mü?" Hemen araya giriyor ve ben de eğlenerek başımı sallıyorum.

"Söz veriyorum," diye kıkırdıyorum.

Vanya'nın vücudunda da benimkine benzer izler var ve onun da bu konuda bilinçli olduğunu biliyorum. Benden daha kötüsü, sağ gözünü ikiye bölen bir yara izi var. Zamanla iyileşti, öyle ki şimdi kirpiklerinin üstünde ve altında sadece belli belirsiz bir çizgi var.

Yine de, görünüşünün onun için çok önemli olduğu bir yaşta.

Onun adına babamızla konuşacağıma söz vermiş olsam da, benimle hiçbir şekilde iletişim kurmasına izin verilmediği için bu kolay olmayacak. Şu anda bile dövmecinin onun burada olduğunu babama söylemesinden korkuyorum. Ama Vanya kafasına bir şey taktığında, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Benimle gelmek istediğinde ona hayır diyemedim.

Ona ne zaman hayır diyebilirim?

Sahip olduğum tek kişi o. Özgürce konuşabildiğim tek kişi.

Zamanla işler daha da kötüye gitti. Dürtülerimi kontrol altına almayı başardım ve daha dostane bir tavır takınmak için elimden geleni yaptım. Hepsi insanların benden kaçmaması umuduyla.

Yardımlı olmadı.

Şimdi, gülümsemeye ya da şaka yapmaya çalıştığımda insanlar benden her zamankinden daha fazla korkuyor gibi görünüyor. Diğer insanlarla asimile olmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen daha da dışlandım.

Marcello var ama o farklı. İyi anlaşmamıza rağmen, yaptığı işten nefret ettiğini söyleyebilirim. İşin kendisine düşen kısmını yapıyor ama bu olduğunda gözlerinin içi kararıyor.

O benim gibi değil. İnsan vücudunun içini kesip biçmenin heyecanını, içinde saklı olana duyulan hayranlığı anlamıyor - milyonlarca cevapsız soru var ama cevaplar gözümüzün içine bakıyor.

O anlamıyor.

Yine de müfredat dışı faaliyetlerimize karşı duyduğu tüm tiksintiye rağmen, Vanya dışında benden nefret etmeyen tek kişi o. Bir anlık döneklilikle boğazını keseceğimden korkmadan gözlerimin içine bakabilir ve bana meydan okuyabilir.

Benimle hiçbir şey ve her şey hakkında konuşabilir ve tartışabilir.

Bu küçük şeylerin benim için ne kadar önemli olduğunun farkında değil. Konuşmak için ağzımı açmaya çalıştığım anda insanlar benden kaçtığına değil.

"Bu kadar olmalı," diye iç geçiriyor dövme sanatçısı, eserini incelemek için arkasına yaslanıyor. "Şimdi dikkatli olmalısın," diyerek dövmelerin bakımını nasıl yapacağımı anlatmaya devam ediyor.

Çok geçmeden Vanya ve ben kapıdan çıkıp eve dönüyoruz. Dövme dükkânı evimizden çok uzakta değil, ama Brighton Beach'in daha kalabalık sokaklarından geçerken dolambaçlı bir yoldan gidiyoruz.

"Bekle!" Vanya aceleyle vitrinlerden birine doğru koşarken haykırıyor, mankenlerin üzerindeki elbiselere bakarken oldukça şaşkın görünüyor.

"Babamın böyle bir şey giymene *asla* izin vermeyeceğini biliyorsun," diyorum eğlenerek, elbisenin uzunluğuna doğru başımı sallarken. Dizin ancak ulaşıyor ve babamın tüm kızları için değişmez bir kuralı var. Çok fazla ten gösteren hiçbir şey.

Vanya hayal kırıklığı içinde iç çeker, gözleri kendi orta boy elbisesi ile dükkânın vitrinindeki elbise arasında gidip gelir.

"Sence bir şey giymeme izin verir mi?" Oldukça umutsuz bir ses tonuyla soruyor.

"Bundan şüpheliyim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Brighton Beach Bratva'nın Pakhan'ı olmak, babanın imajının kusursuz olması gerektiği anlamına gelir. Bu kendi , özellikle de kızlarını kapsar. Elbette oğulları için standartlar farklıdır.

Ailenin kadınları ağırbaşlı, utangaç bir mizaca sahip ve erkek meslektaşlarına karşı yeterince yumuşak başlı olmalıdır.

Erkekler ise güçlerini düşmanlarına uygulayabildikleri şiddetle, liderlik ettikleri acımasızlıkla gösterirler.

Bu açıdan babamın örnek çocuğuyum, her ne kadar içten içe benden korktuğunu bilsem de. Öte yandan Vanya, savundukları her şeyin tersi ve şimdiye kadar karanlık tarafını iyi saklamayı başardı. Benden başka kimse onun gerçekte neler yapabileceğini bilmiyor.

Neyse ki babamın diğer iki kız kardeşi var, onlar da edep , tatlı ve ağırbaşlılar.

"Lanet ," diye usulca küfrediyor, gözleri hâlâ o kumaş parçasına odaklanmış.

Hiç düşünmeden elini tutuyorum, dükkana giriyorum ve kollarını giysi yığınlarıyla dolduruyorum.

"Hadi, dene." Gözleri soru sorar gibi açıldığında onu teşvik ediyorum.

"Gerçekten mi?" Sorarken sesi kısık ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Ama biz paran var..."

". Ben biliyorum, merak etme." Onu soyunma odalarına doğru yönlendirerek güvence veriyorum.

Dudakları hafifçe titriyor ve kendini bana doğru , kollarını boynuma dolayarak sarılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu küçük jestin tadını çıkarıyorum.

Kimse bana dokunamaz.

Kimse cesaret edemez zaten. Bu gibi küçük anlar bana insan olduğumu ve insani ihtiyaçlarım olduğunu hatırlatıyor.

En son ne zaman biri bana sarıldı? Ben...

hatırlamıyorum.

Bana hiç sarılan oldu mu?

"Git!" Bunu onun için yapmaya karar verdiğim için mutlu bir şekilde kendimi düşüncelerimden sıyrarak tekrar söylüyorum.

Soyunma odasına koşuyor ve askıların yere çarparken çıkardığı ses bana çok heyecanlı olduğunu söylüyor.

Onun bulaşıcı zevkinin bir kısmını içime çekerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Vanya bana her bir elbiseyi göstermeye devam ediyor ve ben de onay veriyorum, ne isterse alabileceğini bilmesini sağlamak.

Kenarda biraz param var ve kendim için ihtiyacım olmadığına göre, en azından onun için harcayabilirim.

Elbiseleri denemeyi bitirdiğinde parasını ödüyor ve dışarı çıkıyoruz. Eve gitmeden önce, yüzü için bir şeyler seçebilmesi için onu bir eczaneye de götürüyorum.

Yara izinden bu kadar rahatsız olduğuna göre, belki dövmeye başvurmadan onu kapatmanın yolları vardır. Makyaj reyonunun önünde durup cilt tonuna yakın bir pudra tonu seçmesine yardım ediyorum.

Makyaj ücretini de ödediğimizde, bana attığı gülümseme tüm dünyayı aydınlatabilir. Bu durumdan o kadar memnunum ki, daha fazla para kazanmak için ne gibi işler yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Vanya her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor.

El ele, sonunda eve gidiyoruz.

Gözlerim yapbozun parçasına takılıyor, resmin tamamını gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Tüm olasılıkları hayal etmem birkaç saniyemi alıyor ve çok geçmeden tüm bulmaca zihnimde şekilleniyor. İç çekerek parçaları yerine koymaya başlıyorum.

Bazen bulmacalarla neden uğraştığımı bile bilmiyorum, çünkü zorluk seviyesi ne olursa olsun onları bitirmem hep aynı süreyi alıyor.

Babam sadece onun izniyle öldürmeme izin verdiğinden beri boş zamanım neredeyse iki katına çıktı. İlk başta diplomamı almak için bazı ders kitaplarını okumayı denedim, ama bu bile çok kolay oldu. Eidetik bir hafızaya sahip olmam, bir şeyi sonsuza dek hatırlamak için sadece bir kez okumam gerektiği anlamına geliyor. Kendi hafızamın sekiz yaşından önce neredeyse hiç olmadığını düşünürsek bu biraz ironik.

Bir sonraki bulmacaya geçiyorum ve bunun bir öncekinden biraz daha zor olacağını umarak bir an için resmi inceliyorum.

Bulmacayı çözmeye odaklanmışken önüne bir giysi demeti düşüyor, önceden yerleştirilmiş parçalar etrafa saçılıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı yavaşça kaldırıp babamın öfkeli bakışlarıyla buluşuyorum.

"neden sende?" diye soruyorum, Vanya'ya birkaç gün önce aldığım kıyafetlerin aynısı olduğunu fark .

"Neden..." diye kekeleyen baba başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Kardeşin bana seni bir çanta dolusu kıyafetle gördüğünü söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Hem de kız kıyafetleri," diyor ve beni kurnazca değerlendiriyor.

Misha. Tabii ki babasına koşacaktı.

"Ne olmuş yani?" Omuz silktim, rahatsız olmadım.

"Oğlum," diye başladı, rahatsız olduğu belliydi, "belki de konuşmalıyız."

Başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum.

Konuşma mı?

Onu sessizce izlediğimi görünce sahte bir öksürük salıyor, tekrar konuşmadan önce gözlerini şüpheyle etrafta gezdiriyor.

"Biliyorum, öyle bir yaştasın ki..." yine sahte öksürükler. Neredeyse gözlerimi devirip ona tükürmesini . "Kızları fark ettiğin bir yaştasın," diyor sonunda ve ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor.

İşte meselenin özü budur.

Sokaktaki dedikodulara inanacak olursak, kardeşimin fetihleri dillere destandır. Beceremediği kız yoktur. Tabii ki söylentilere göre. Misha'ya bir kez baktığınızda, muhtemelen söylentileri yaymaları için insanlara para ödediğini anlarsınız. Ve ne kadar korkak olduğunu düşünürsek, bahse girerim performans kaygısı bile vardır.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum, avuçlarıma yaslanıyorum ve babamın bana *açıkça* söyleyeceği şeyi bekliyorum.

"Belki de ağabeyinden seninle konuşmasını istemeliyim." Bir süre sonra düşünceli bir şekilde ekliyor ve yüzüm hemen tiksintiyle buruşuyor.

"Endişelenme baba. Ben bu halimle gayet iyiyim. Ve hiç yok..." Kelimelerimi dikkatle seçerek duraklıyorum, "en azından " diyorum dürüstçe.

Gerçekten bir kızın benimle ilişki kurmak isteyeceğini mi sanıyor? Yetişkin erkekler benden uzak durmak için kendi yollarından gidiyorlar. Kızlar nasıl tepki veriyorsa öyle tepki veriyorlar. Bana bir kez bakıp çığlık atarak kaçıyorlar.

Görünüşe göre mahallede ünü olan tek kişi Misha değil.

"Ah," diye hafifçe kaşlarını çatıyor ve yerdeki giysilere bakıyor.

"Oğlum... sen..." diye kekeliyor ve ben yüksek sesle inlemek istiyorum. Bana cinsel yönelimimi soracak değil ya? "Eşcinsel mi?"

Bir kez göz kırpyorum, yavaşça.

"Hayır." Gözlerinin içine bakarak cevap veriyorum. "Ben eşcinsel değilim. Travesti de değilim." Bir sonraki sorusunun bu olacağını bildiğim için ekliyorum.

"Anlıyorum," diye yanıtıyor omurgasını güçlendirerek. Şüphesiz, eşcinsel ya da cinsiyet uyumsuzluğu olan bir oğlu tarafından utandırılmayacağı için mutludur.

Bizim kültürümüzde, böyle bir şeyi kabul etmek ölüm fermanımı imzalamak gibi bir şey olurdu ve babamın en sevdiği silahı bıraktığı için üzüleceğini biliyorum.

Bunu ben de düşünmedim değil. Kızları ya da erkekleri ya da... birilerini fark etmem gereken bir yaşta olduğum konusunda haklı. Ama hiç kimseye ya da hiçbir şeye ilgi duyamıyorum. Düşüncelerim sadece bir sonraki cinayetime odaklanmış durumda - ne zaman, kimi ve nasıl.

Ayrıca, öyle olsam bile, kim bana yaklaştırmaya cesaret edebilir ki?

Ona başımla onay veriyorum, giysileri dikkatlice yapbozumun üzerinden yanıma bırakıyorum.

"Vanya beni öldürecek," mırıldanıyorum içimden, yeni kıyafetlerine bir şey olursa çok kızacağını biliyorum.

Babam olduğu yerde durdu. Yarı dönmüş; bana garip bir şekilde bakarken profili gölgelerle yıkanıyor.

"Az önce ne dedin?" diye soruyor, kelimeleri yavaş ve ölçülü. "Hiçbir şey."

Yalan söyledim. Vanya'yı otobüsün altına atacak değilim. Hele ki onun varlığı aklımı başımda tutan tek şey.

"Evet, yaptın," diye devam ediyor, bana doğru geliyor. Gözleri kararıyor ve yüzündeki duyguyu tanımlamakta zorlanıyorum.

Kızgın mı? Şaşırdı mı? Korkmuş mu?

Yüz hatları üçünün birleşiminden oluşuyor ve bir an için kendimi tepki veremez halde buluyorum.

"Hayır, yapmadım," diye tekrarlıyorum, numara yapmaya devam ederek. İyi bir önlem olarak, dudaklarımın küçük bir gülümsemeye genişlemesine bile izin verdim.

"Evet, . Kız kardeşinin adını söyledin. Seni çok net duydum." Eli gömleğine uzandı ve beni kaldırdı.

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. Yıllardır ilk kez bana isteyerek dokunuyor. Ayrıca ilk kez bana karşı gelmeye cesaret ediyor.

"Neden bilmiyorum," diye cevap veriyorum, cahil numarası yaparak.

"İly'a'nın bana dövmeceideki küçük macerandan bahsetmediğini mi sanıyorsun?" Diye soruyor ve ben tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Bu onun öfkesini kıskırtmaktan başka bir işe yaramaz ve şu anda ihtiyacım olan son şey de bu.

Vanya'yı kilit altına almasını ya da bir daha beni ziyaret etmesini yasaklamasını göze alamam. Bu dayanılmaz olurdu.

"Bu onun hatası değil." Hemen konuşmaya başladım. "Benimle oraya gelmesi için onu ben ikna ettim. Seni üzmekten korkuyordu ama ben onu zorladım." Bunu söylerken babamın gözlerinin içine bakıyorum, sözlerime inanmasını istiyorum.

"O... kız kardeşin," diye devam ediyor, yüzü daha önceki tanınmaz duyguların aynı karışımı

"Evet. Vanya istemedi ama ben onu ikna ettim." Tekrarlıyorum ve neredeyse ağır çekimde, gözlerinin genişlemesini, ellerinin gömleğimi bırakmasını izliyorum.

Kendimi toparladım ve aramıza biraz mesafe koydum. Kazara bile olsa onu incitmek istemem. Aileme asla zarar vermeyeceğime dair bir söz vermiştim ve kendimi buna bağlı tutacağım.

"Vanya... Vanya ile mi konuştun?" Babam tekrarlıyor, sanki şaşkınlık içindeymiş gibi.

Başımı salladım.

"Bu onun hatası değil. Lütfen onu cezalandırmayın, baba."

Gözlerini bana doğru kaldırıyor, köşeleri aşağı doğru eğimli. Yüzü aniden yaşlı ve yorgun görünüyor.

"Ne zamandır Vanya'yla konuşuyorsun oğlum?" sesi daha yumuşak ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Bu onun suçu değil" diyorum ama babam ona bir zarar gelmeyeceği konusunda beni hemen temin ediyor.

"Onun... onun senin ikizin olduğunu biliyorum," diye düzeltiyor ve bu bana biraz umut veriyor. Belki Vanya'nın benim için ne kadar önemli olduğunu ve yanımda kalması gerektiğini anlar.

Ne de olsa o benim iyi yarım.

"Başından beri. Beni görmek için gizlice geliyordu. Lütfen takılmamıza izin ver. Beni sakinleştiriyor," diyorum, anlamasını umarak.

"Seni sakinleştiriyor mu?"

diye soruyor. "Evet, sakinleştiriyor."

"Oğlum..." diye başladı, başını salladı ve bir adım geri çekildi, "kız kardeşin öldü."

"Ne?" Onu yanlış anladığımdan korkarak hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Ne dedin sen?"

"Kız kardeşin öldü. Son yedi yıldır ölü." Açıklıyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum.

Kulaklarım çınlıyor, kulak zarlarımda sağır edici bir ses titreşiyor. Ellerim gürültünün etkisini azaltmak umuduyla onları kapatmaya çalışıyor ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim kocaman, uzuvlarım titriyor.

Hayır. Yalan söylüyor.

"Vanya yaşıyor." Kendimden emin bir şekilde söyledim. Onu sadece birkaç saat önce görmüştüm.

"Oğlum, bana bak," diyor babam ve uyuşuk bir şekilde bakıyorum.

"Valentino Lastra seni ve kız kardeşini bir kafeste buldu. Bir deli tarafından kaçırılmıştınız ve..." duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "İkinizi bulduklarında kız kardeşin çoktan ölmüştü ve sen de çok geride değildin. Ben... doktor bana travmatik bir olay olduğu için muhtemelen bilgiyi bloke ettiğini söyledi, ama bu... *Bozhe*, en başından beri onunla görüşüyorsun..." başını sallıyor, "bu normal değil."

"Öldü mü?" Zihnim tek bir kelimeye odaklanmışken soruyorum. "Vanya öldü mü?"

Bunca zamandır ölü müydü?

Hayır! Hayır! Bunca zamandır burada benimleydi.

"O ölmedi," diyorum tekrar ve bir göz ucuyla onu görüyorum.

Ama gözlerimin önünde, yanımda büyüyen on beş yaşındaki Vanya aniden bir çocuğa dönüşüyor, kıyafetleri yırtık ve kirli, her deliğinden kan akıyor.

"Hayır..." Mırıldanıyorum ve ayaklarım hareket etmeye başlıyor, kafamın içindeki hayali kovalıyorum. "O ölmedi," diyorum tekrar, peşinden koşarak.

Nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmiyorum. Babam kız kardeşimin öldüğünü ima etmeye cüret ettiği anda zaman durdu.

O değil.

Bunca yıldır yanımdayken nasıl ölmüş olabilir? Onu gördüm, duydum ve dokundum. Günlerimizi ve gecelerimizi konuşarak geçirdik,

tartışıyor ve en kişisel düşüncelerimizi paylaşıyoruz.

Ölmüş olamaz!

Metronun boş koltuklarına bakıyorum, zihnim düşünceler karmaşası içinde. Şehrin her yerinde Vanya'nın şeklini takip ediyor, benimle konuşacağı umuduyla duraktan durağa atlıyordum.

Ölmediğini teyit et.

Şu anda bile duyularım tetikte, ondan bir iz arıyorum.

Paylaştığımız tüm anları düşünmekten kendimi alamıyorum, hepsinin bir yalan olabileceğine dair ipuçları arıyorum. Ancak her bir etkileşimi, korkunç bir kayıp hissiyle baş başa kalıyorum. Çünkü bana her şey çok gerçek görünüyordu.

Ama değilse...

Görüşüm bozuluyor ve görüntüler önümde karmakarışık bir hal almaya başlıyor, her şey bulanık ve belirsiz. Ellerimi gözlerimi ovuşturmak için kaldırıyorum, sisin görüşümden uzaklaşmasını istiyorum.

"Vanya," diye fısıldıyorum onu bir sonraki vagonda kapıya doğru eğilmiş halde gördüğümde.

Yaramazca gülümsüyor, başını yana eğmiş beni inceliyor.

Sıçrayıp ayağa kalkıyorum ve onu takip ediyorum.

Tren istasyona ulaştığında kapı çalıyor ve Vanya hızla dışarı koşuyor. Ben de onu takip ediyorum.

Metrodan çıkıp caddenin karşısındaki parka doğru hızla ilerliyor. Hava çoktan kararmıştı ve onun formuna odaklanmakta giderek daha fazla zorlandığımı fark ediyorum.

Parkın yeşil alanında koşarken kıkırdamaları kulaklarımı dolduruyor.

"Vanya!" Ona . Hafifçe dönüyor, yönünü değiştirmeden önce bana bir kaşını kaldırıyor.

Ancak ben nefes nefese kaldığımda, zaten nefes nefese kaldığımda durdu, önüme geçmeye çalıştı.

Krem uzun elbisesi içinde ruhani görünüyor, yüzü ay ışığında solgun, yüzündeki yara izi daha da belirgin.

"Vanya," nefes alıyorum, ona dokunma ihtiyacı -gerçek ve canlı olduğundan emin olmak- beni yiyip bitiriyor.

Bir adım daha atıyorum. Artık koşmadığını gördüğümde bir adım daha atıyorum.

"Kardeşim," diye cevap veriyor, sesi kulaklarıma yumuşak bir melodi gibi geliyor.

Ama elimi kaldırıp ona dokunmak için uzandığımda, parmaklarım onun şeklinin içinden geçiyor. Bir hologram gibi, ellerim onun var olmayan şeklini pençelerken gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Ona dokunmaya devam ediyorum, bir noktada ellerimin katı etle buluşacağını umuyorum.

"Neden... nasıl?" Farkındalık beynime hücum etmeye başlayınca afalladım. O gerçek değil. O *gerçekten* gerçek değil.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, tatlı yüzü sonsuza dek hoş bir gülümsemeyle donmuş.

"Hayır," diye elimi sıkıp bir adım geri çekiliyorum. "Bu olamaz..."

Zihnim çıldırıyor, kafamda binlerce senaryo oluşuyor ve hiçbirisi hoş değil.

Kız kardeşim, ikizim... Her şeyim.

O öldü.

Yedi yıl önce ölmüştü.

Beynim bu bilgiyi rasyonalize başlarken, kalbim -vücudumda kan pompalamak dışında hiçbir işe yaramayan o zavallı organ- onun gitmesine dayanamıyor.

Önümdeki illüzyona kendimi o kadar kaptırmışım ki arkamdan gelen adımları duymuyorum bile. Sadece saldırının şiddetiyle yere yığılırken başıma aldığım darbeyi hissediyorum.

Sesler. Sesler duyuyorum. Ama bir şekilde onları anlamlı cümlelere çeviremiyorum. Etrafımda insanların konuştuğunu biliyorum, ama benim için sadece tutarsız sesler.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, bazıları benim yaşımda, bazıları daha yaşlı yaklaşık on kişinin üzerime yığıldığını görüyorum.

Birkaçı ceplerinden sustalı bıçaklar çıkarıyor, silahları önümde sallıyor, bir yandan da bir şeyler söylüyorlar. Dudakları kıpırdıyor, ağızlarından sesler çıkıyor ama ben hiçbir şey anlayamıyorum.

Sersemlemiş bir halde elimi başımın arkasına götürüyorum ve yapışkan bir maddeyle kaplanmasına şaşırıyorum. Kanlı elimi görüş alanıma getirdiğimde, avucumdan serbestçe akan kanın beni büyülemesine engel olamıyorum.

Bir an için etrafımdaki insanlar unutuldu. Sadece ben ve kırmızı madde. Duyularım ona çok tanıdık bir şekilde tepki veriyor, göz bebeklerim büyüyor, burun deliklerim metalik tadı içime çekerken alevleniyor.

Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum, kanı sürüyorum ve özünü tadıyorum.

Bir iç çekişle gözlerim kapanıyor, şakaklarım zonkluyor.

Birden gözlerimi açtım ve oradaydı.

Vanya.

Küçük... onun yaşındaki bir çocuğun olması gerekenden daha küçük. Kıyafetleri dizlerinden ve gövdesinin her yerinden yırtılmış, açık yaralarından kan .

Bana bakarken gözleri kasvetli, küçük dudakları sessiz bir kelime için ayrılmış.

Yüzüne daha iyi baktığımda donup kalıyorum, yara izi derin ve boğumlu, gözü neredeyse yuvasından dışarı sarkıyor.

"Vanya," diye fısıldıyorum.

Dizlerinin üzerine düşmeden önce bana doğru bir adım atıyor, yerde daha fazla kan birikiyor.

Bir şekilde, görebildiğim ya da düşünebildiğim tek şey *o* kan. Ve etraftaki insanlardan biri bana bıçakla saldırdığında, tüm bilincim çöküyor.

Çıtlatıyorum.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sanki öyleyim ama .

Elim bıçağın keskin ucunu kavramak için uzanıyor. Etimi kestiğini hissediyorum ama *hiçbir şey hissetmiyorum*.

Ayağa kalkıyorum, gözlerim bana ne olduysa onun etkisiyle donuklaşıyor. Sanki mantıklı düşünmeye yer kalmamış gibi. Her şey hislerden ibaret... ilkel içgüdüler.

Bıçağı döndürerek elinden kurtarıyorum ve yumruğumu kullanarak boynuna doğru fırlatıyorum.

Gözleri bir an için açılıyor ama ona hiç fırsat vermiyorum. Bıçağın sapını tutup gövdesinden aşağı itiyorum ve etini kesiyorum, derinin keskinliğine yol verişinin tadını çıkarıyorum, daha fazla kan aşağı akıyor.

Sanki bir bağımlıyım ve sonunda uyuşturucumu buldum, çünkü kırmızı sıvının yerdeki kovalarda biriktiğini gördüğümde sadece fısıldayabiliyorum.

"Daha fazla."

İki adam daha bana saldırıyor ve ben de onları hızla etkisiz hale getirip kendi bıçaklarını kullanarak hayatlarına son veriyorum.

Bağırsaklar, bağırsaklar ve organlar yere dökülüyor. Ve kan... çok fazla kan.

Sular altında kalan asfalta bakarken çılgınca gülmeye başladım, tek düşüncem İncil boyutlarında bir tufana neden olmaktı.

Kan... daha fazla kan.

Diğerleri kaçmak için acele etti ama şanslarını kaçırdılar. Hayır, hiç şansları olmadı çünkü yanlış zamanda yanlış hedefi seçtiler.

Dudaklarımı yalayarak, kaçmaya davet ederken sırtıyorum, kovalama ihtiyacı zaten damarlarımda kaynıyor, neredeyse kan alma ihtiyacı kadar. Bir avcı gibi, avımı *kazanma* arzusu neredeyse sonunda avı elde etmek kadar tatmin edici.

Gözlerim hızla geri çekilen figürlerini takip ediyor ve sonra koşuyorum.

Daha önce hiç bilmediğim bir susuzluk beni pençesine alıyor, kalbimin dakikada bin atım şiddetiyle çarpmasına neden oluyor. Ve o anda, derinlerde bir yerde, artık insan olmadığımı biliyorum.

Geride başka bir şey kalmadı. Sadece öldürmek, sakatlamak ve yok etmek için her şeyi kapsayan bir dürtü. Kan nehrinde yıkanmak.

Adamların hiç şansı yoktu. Birbiri ardına düşüyorlar. Ellerim gelişigüzel bir şekilde etlerini kesiyor ve hayal kırıklığı dayanılmaz hale geldiğinde, silahları kendi ellerim lehine bırakıyorum.

Zaten açık olan beden derinliklerine dalarak parmaklarımı kaburgaların etrafına doluyorum ve gücümün altında kırılmalarının tadını çıkarıyorum. İçlerine girdiğimde organların lapaya dönüşmesi, her şeyi paramparça etmesi.

Daha fazlası...

Bir adamı diğerinin peşinden kovalarken, bedenlerini tanınmaz bir et, kan ve safra karmaşasına dönüştürürken artık kim olduğumu bilmiyorum. Ama renk o kadar çekici ki kendimi durduramıyorum.

Sonuncusu da bittiğinde, içindeki bu yoğun istek daha da artıyor, öldürmeye devam etme ihtiyacı neredeyse ezici bir hal alıyor.

Gözlerim hızla geziniyor, parkın ötesine ve yoldan geçenlerin farkında olmadan dolaştığı sokaklara bakıyorum. Neredeyse derilerinin altındaki nabızı hissedebiliyorum ve daha fazla kan arzum yoğunlaşıyor.

Bir adım öne çıkıyorum. Ve iki. Üçüncüsünde bacaklarım ağırlaşıyor, tüm bedenim garip bir uyuşukluğa kapılıyor.

Gözümün ucuyla babamı görüyorum, elinde sakinleştirici bir silah, bana nişan alıyor. Yalnız değil ve çok geçmeden her taraftan köşeye sıkıştırıldığımı fark ediyorum.

Yine de, ne kadar kalmak ve savaşmak istesem de, vücudum bana itaat etmeyi bırakıyor.

Ve düşünüyorum.

Altıncı Bölüm

ASSISI

GEÇMİŞ

ON BEŞ
YAŞINDAYIM,

Çelengi ucundan bağlayarak, düzensiz oluşumu gizlemek için çiçeklerin bir kısmını kullanıyorum. Claudia'ya dönerek çelengi başının üzerinden indiriyorum ve yüzüne yayılan gülümsemeyi memnuniyetle izliyorum. Elleri yukarı kalkıyor ve çiçekleri aramaya başlıyor.

"canına," diye nefes alıyor, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi? Bayıldım! Teşekkürler, Sisi Teyze!" Bana doğru hamle yaptı, neredeyse dengemi bozacaktı. Sarılmasına karşılık vermek için kollarımı açtım.

"Gördün mü, ben de bazı şeylerde iyiyim," diye ekliyorum biraz sertçe ve Claudia kıkırdıyor.

Claudia, Lina ve benim aramızda hiçbir şeyi doğru yapmadığıma dair bir şaka vardır. Kabul ediyorum, nadiren çaba sarf ediyorum, ama en basit şeylerde bile başarısız olduğumda bana gülmekte haklılar. Kısa bir süre önce ilk fırıncılık görevimi almıştım. Daha önce sadece büyük kız kardeşlere yardım etmiştim, bu yüzden çok zor olmamıştı. Ancak bu sefer, Pazar turtasını yapmaktan sorumlu tek kişi bendim ve yanlışlıkla şeker yerine tuz eklemiştim.

Aynı görünmeleri nasıl benim suçum olabilir? Kaplar bile aynı renkteydi.

Ama bu küçük hata başıma büyük bir bela açmıştı. Kimse turtayı yiyemedi ve bu yüzden Baş Rahibe, tüm mutfakı temizleyip düzenleyerek hangisinin şeker hangisinin tuz olduğunu öğrenmemi sağlamayı kendine görev edinmişti. Cezamın bir parçası da mutfak pırıl pırıl temizlenene kadar *bir şey* yememin yasaklanmasıydı.

Şanslıydım ki Lina bana gizlice biraz yiyecek getirmişti, çünkü mutfak çok büyüktü. Temizliği bitirmeden açlıktan ölebilirdim.

"Bana karşı çok iyisin," diye kıkırdıyor ve biraz daha çiçek toplamak için kollarımdan ayrılıyor.

Pozisyonumu değiştiriyorum, bacaklarımı altıma katlıyorum ve dikkatimi tekrar mevcut cezama veriyorum, ağır kitabı alıp kucağında açıyorum.

Bu mutfak dersi kadar kötü değil ama yine de Eski Ahit'ten bir pasaj seçip onun üzerine bir kompozisyon yazmam gerekiyor. Sanırım sınıfta yanlışlıkla uyuyakalmamın cezası bu.

Ama gerçekten, her şey bu kadar ilgisizken nasıl dikkatimi verebilirim ki? Küçüklüğümden beri Tanrı'nın dünyayı yarattığına ya da İsa'nın bizim iyiliğimiz için kendini feda ettiğine dair aynı hikayeleri dinliyorum. Yeterince konsantre olursam muhtemelen bazı bölümleri ezbere biliyordumdur. Aynı metinler hakkında hep aynı tartışmalar yapılıyor. Bu neden ilgimi çeksin ki?

Aynı eski masallardan öğrenecek daha çok şey olduğunu biliyorum. Bir keresinde kütüphaneye gizlice girmeyi bile başarmıştım ve o kadar ilginç metinler görmüştüm ki... Yine Tanrı ve din konusundaydılar ama daha önce okuduğum ya da duyduğum her şeyden son derece farklıydılar. Aziz Augustine'in İtirafı'nın bir kopyasını çalmayı başarmıştım ve onu mozoledeki saklanma yerime sakladım. Her fırsatta onu okuyordum ve hikâyenin özü dindar bir yaşamın günahkâr bir yaşamdan daha iyi olduğu olsa da, satır aralarını okuyabiliyordum.

Dışarıdaki hayat.

Günahkâr, ahlaksız, baştan çıkarıcı. Nasıl davranılmaması gerektiğini gösteriyordu ama yine de bunu daha fazla deneyimlemek istememe neden oluyordu. Cinsel ilişkiden bile bahsetmişti.

Bu sözcükleri sayfadan koparıp yediğimi hatırladığımda yüzümü bir kızarıklık kaplıyor, Aziz Augustine'in anlatımındaki ketumluk arttıkça böyle bir eyleme duyduğum merak da artıyor. Madem sözlerini sakınacaksın neden bundan bahsediyorsun? Kilise önündeki ahlaksız varoluşuna dair tüm açıklamalarına rağmen, bu eylemin tam olarak neyi içerdiğini hâlâ bilmiyorum.

İç çekiyorum, düşüncelerimin yönü beni ödevimden gittikçe uzaklaştırıyor. Yarın teslim etmem gerektiğini düşünürsek, kafamı oyuna vermem gerekiyor.

Ellerimi şakaklarıma götürüp hızlıca ovuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

"Claudia, çok uzağa gitme!" Ters yönde koştuğunu gördüğümde ona sesleniyorum.

Sesimi duyduğunda omuzları çöküyor ve kederli bir şekilde geri dönüyor.

"Annenin senin güvende olman için bana güvendiğini biliyorsun," diye ekliyorum küçük sırtını sıvazlarken.

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor, yanıma oturuyor ve daha önce topladığı çiçeklere odaklanıyor. Onlarla oynamaya başlıyor, başka bir çelenk oluşturmaya çalışıyor.

Şans eseri, pozisyon değiştirip daha rahat olmaya çalışırken, çıplak bacaklarına daha yakından bakabiliyorum.

Bacağından dizine kadar uzanan kahverengi ve sarı çürük yığınının incelerken kaşlarımı çatıyorum.

"Claudia," ona dönüyorum, "ne oldu?" Morluklarını gösteriyorum ve gözleri açılıyor. Üniformasını bacaklarının üzerine katlayarak görüşümü engelliyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Düştüm."

"Düştün mü? Ne zaman? Annen biliyor mu?" Lina'nın bilmediğinden emin olsam da kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Claudia'ya karşı o kadar korumacı ki, kızının cildindeki morluklardan haberdar olsaydı, bunun sonunu duymasına asla vermezdi - büyük olasılıkla artık oynamasına da izin vermezdi.

Lina, Claudia'nın güvenliği söz konusu olduğunda bazen biraz fazla aşırıya kaçıyor ama ilgisini anlayabiliyor ve takdir edebiliyorum.

Ben de birinin bana böyle değer vermesini ne kadar isterdim.

"Hayır," bana yaklaşmadan önce yüzünü hafifçe eğiyor. "Lütfen ona söyleme. Nasıl tepki vereceğini biliyorsun," diyor iri gözleriyle bana yalvarırken.

İkiye bölündüm. Bir yandan Linaya söylemeyi borçluyum, diğer yandan Claudia'nın bana olan güvenini kaybetmesini istemiyorum.

"Bana ne olduğunu anlat." Onu zorluyorum ve o da sınıfın sert zeminine nasıl takılıp düştüğünü anlatmaya başlıyor. Bu sadece bir kazaydı ve Lina'nın bunu büyütmesini istemiyordu.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum ve o da hemen başını sallıyor. "Eğer... birisi sana bunu yapıyor olsaydı, bana söylerdin, değil mi?" Üzerine alınmanın ne kadar kolay olduğunu bildiğim için iyi bir önlem olarak ekliyorum.

Büyürken çürüklerden payıma düşeni almıştım ve işler ancak son birkaç yılda zorbaların oyununu oynamayı reddettiğimde değişmişti. Geçmişte yaptığım gibi onlara korku göstermek yerine, onlarla hiç uğraşmadım. Kayıtsızlığım işe yaramış gibi görünüyor çünkü bir süre sonra uğraşmayı bıraktılar, benden yanıt alamadılar.

Ne de olsa bu tür kötülükler korku, utanç ve kendinden nefret etmekle beslenir ve ben bu üçünden de kova kova yemiştim.

"Bir şey olmadı Sisi Teyze," diye tekrarlıyor, "sadece ayağım takıldı."

Doğruyu söylediğinden emin olmak için bakışlarını biraz tutuyorum.

"Peki," diye iç geçiriyorum, "oynamaya devam edebilirsin ama gözümün önünden ayrılma, tamam mı?" Hemen kabul ediyor ve bir kez daha havalanıyor.

Cevaplarından biraz tatmin olmuş ama yine de biraz şüpheli bir şekilde, tüm düşünceleri kafamdan kovuyorum ve ödevime odaklanmaya başlıyorum.

İşte başlıyoruz.

Sınıftan tökezleyerek çıktım, avuçlarım öğretmenin dersi yüzünden neredeyse kanıyordu. Ödevimi yapmıştım ve tüm dürüst düşüncelerimi kağıda dökmüş, standart yorumlardan kaçınarak kendiminkileri tercih etmiştim.

Büyük hata.

Öğretmenim Rahibe Matilde, kompozisyonumu okuduğunda skandala uğramış ve bana bir ders daha verirken tüm sınıfın önünde oturmamı istemişti. Eline tahta bir sopa almış ve açık avuçlarıma derim kırılana, kan neredeyse yüzeye çıkana kadar vurmuştu.

Hiçbir zayıflık göstermeden her şeye katlandım. Tıpkı Cressida ve çetesi gibi, Rahibe Matilde'nin de gözyaşlarımla akmasını, af dilemek için diz çöktüğümde dizlerimin bükülmesini beklediğini söyleyebilirdim.

Ona bunların hiçbirini vermedim.

Kıpırdamadan durmuş, acıya ve sınıf arkadaşlarımla bana attığı şakalara metanetle katlanmıştım. Rahibe Matilde bana vurmaktan yorulana kadar tüm acılara sesimi çıkarmadan katlandım.

Derin bir nefes alarak acıya teslim olmamaya odaklanıyorum. Bu ilk defa olan bir şey değil. Ama Rahibe Matilde'nin hiçbir şeyi saklamadığı tek sefer olduğu kesin.

Claudia'yı gördüğümde yavaşça odama doğru yürüyorum. Başı eğik, omuzları çökmüş, kendi yaşlarında bir grup kızı dehlizlerin arkasına doğru takip .

Claudia'nın okul arkadaşlarından bahsettiğini hiç duymadığım için kafam karıştı, yakından takip ediyorum.

Açık alan tam olarak neler olduğunu görmemi sağlıyor ve Claudia yere itildiğinde nefesim kesiliyor.

Etrafında bir çember oluşturan kızlar onunla alay etmeye ve her türlü çirkin ismi takmaya başladılar. Claudia'nın tüm bunlara katlanışını izlerken durum fazlasıyla tanıdık geliyor. Başı öne eğik; kızlardan biri ona vurmaya çalıştığında kendini savunmaya bile çalışmıyor.

Saklandığım yerden fırlayıp ona doğru koşuyorum ve bu korkunç kalabalığı dağıtmaya çalışıyorum.

Tanrım, Tanrı'nın olduğu bir yerde insanların daha dindar olacağını düşünürsün. Ama hayır. Küçüklükten beri *iyi* olmanın üstün olmak anlamına geldiği öğretildiği için bu kızlar Claudia evlilik dışı doğduğu için onların aşağılamasını hak ettiğini düşünüyor.

"Kesin şunu!" Çemberlerinin içine girip Claudia'yı kollarıma alarak sesleniyorum. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Onlara sitem edercesine başımı sallayarak soruyorum.

Bazı kızlar yakalandıkları için utanmış görünme nezaketini gösteriyor ama özellikle bir tanesi, tahminimce lider olanı, yüzünde hâlâ kibirli bir ifade var.

"İyi misin?" Claudia'ya hızlıca soruyorum ve o da başını sallıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu.

"Etrafta dolaşıp insanları taciz edemezsin." Diğerlerine dönüyorum, bakışları artık yere odaklanmış durumda.

"Biri size de bunu yapsa ne hissederdiniz?" Soruyorum ama kimse cevap vermiyor.

Başımı tiksintiyle sallayarak Claudia'yı ayağa kaldırdım ve yanıma çektim.

"Size kendi ilacınızın tadına baktırmadan gidin." En yetişkin sesimle söylüyorum ve kızların kaçışmasını izliyorum. Liderleri arkada kalan tek kişi, ama o bile desteğini kaybettiğini görünce ayrılıyor.

"Yaralandın mı?" Claudia'ya yeni çürükleri olabileceğinden endişelenerek soruyorum. Başını sallıyor ama ben ikna olmadım. Onu okşamaya başladım.

başka bir tanıdık ses duyduğumda.

Cressida arkamdan kıs kıs gülererek, "Bakın kimin omurgası çıkmış," diyor. Aniden döndüğümde onu ve grubunu görüyorum, elleri kalçalarında, bizi küçümserken son derece kendini beğenmiş görünüyorlar.

İçgüdüsel olarak Claudia'yı atıp savunma pozisyonu alıyorum.

"buradan, Cressida," diyorum, sesim güven dolu. Claudia da yanımdayken geri adım atacak değilim.

"başımдан Cressida," diye sesimi taklit ederek çirkin bir yüz ifadesi takınıyor ve diğerleri gülmeye başlıyor. "İkisine de bakın, reddedilmişler. Şeytanın dölü ve sen," Claudia'yı daha iyi görebilmek için boynunu büküyor, "orospu annenle birlikte. Buralarda yüzünüzü göstermeye bile utanmıyor musunuz?"

"Ne kadar orijinal," diye karşı çıkıyorum, "sadece aynı eski geri dönüştürülmüş şeyleri söylüyorsun."

Claudia'nın elini sıkıca kavıyorum ve ona zarar gelmesine neden olabilecek doğrudan bir yüzleşme istemediğim için yavaşça geri .

Yavaşça önümüze geçerken Cressida'nın ağzının köşesi hain bir yarı gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor.

Bizim yaş grubumuzdaki en iri kızlardan biri ve hiç şansım olmadığını biliyorum, özellikle de Claudia tehlikedeyse.

"Evine git." Claudia'ya fısıldıyorum ve onun iri gözleri soru dolu bakışlarla bana dönüyor.

"Sen git, ben hallederim."

İsteksiz görünüyor, ama onu gözlerimle teşvik ettiğimde durumun ciddiyetini anlamış gibi görünüyor ve aniden dehlizlerden çıkıp yatakhaneye doğru ilerliyor.

Gözden kaybolduğunda rahat bir nefes alıyorum ve en büyük düşmanımın tekrar yüzleşmek için dönüyorum. Ve bu sefer, geri adım atmayacağım.

"O veledi de yakalayamayacağımızı mı sanıyorsun? Annie'nin çetesi hakkını almasını sağlayacaktır," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Claudia'yı bunun dışında bırak. Senin sorunun benimle," diye yanıtlıyorum bakışlarını karşılayarak.

Sorunlarımın Claudia'ya nasıl davranıldığını etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi bu ihtimalle yüzleştiğime göre, bu işin peşini bırakabileceğimi sanmıyorum.

İnsanlar benden nefret edebilir ve istedikleri kadar beni yıkmaya çalışabilirler. Ama ailemin peşinden gidemezler.

Onunla ayak parmağımın ucuna gelene kadar birkaç adım atarken yüzüme aniden bir gülümseme yayılıyor.

"İstemiyorum." Elini çoktan kaldırmış ve vurmaya hazır bir şekilde cevap veriyor.

Ancak sefer hazırım ve havada yakalıyorum, parmaklarım bileğini acı verici bir şekilde kavıyor.

Yüzünden küçük bir irkilme geçiyor ve hemen diğer elini kullanıyor. Dizimi kaldırıp karnına vururken ona fırsat vermiyorum.

Ani bir nefes alışla nefesi kesiliyor ve acı içinde öne doğru eğiliyor. Elimi yüzüne indirirken durmuyorum, tüm gücümü onu geriye doğru sendeleten bir tokatta topluyorum. Arkadaşları kenarda durmuş, Cressida'nın yere düşüşünü iri gözlerle izliyorlar. Onlara şöyle bir bakıyorum ve onlar da olaya karışmak istemeyerek başlarını sallıyorlar.

"En zayıf olduğun anda arkadaşların bile seni terk ediyor," diyorum ona, acınası halini izlerken. "İşte aramızdaki fark bu, Cressida. Onları dehşete güce sahipken arkadaşların var, ama bak sen düştüğünde nasıl tepki veriyorlar," diyerek ona gülümsüyorum. Kendini toparlamaya çalışırken gözleri hâlâ kötülükle dolu.

"Herkes benden nefret ediyor olabilir ama en azından benim bir ailem var." Etraftaki kızların çoğunun yetim olduğunu ve çok istedikleri şeyin bir aile olduğunu bildiğim için her kelimeyi özenle telaffuz ediyorum. "Herkes , *senin* kimin var?"

Ayağımı ona vuracakmışım gibi getiriyorum ama onun yere yığıldığını, vücudunu öyle acınası bir hareketle katladığını görüyorum ki, onun seviyesine inmek için kendimi zor tutuyorum.

Bir adım geri çekilip gitmeden önce ona başımı sallıyorum.

Yatakhaneye vardığımda Claudia dışarıda beni bekliyor, ağlamaktan gözleri kızarmış.

"Sisi Teyze," diye , kendini bana doğru fırlatıyor ve gözyaşlarının akmasına izin veriyor.

"Şşş, sorun yok. Hiçbir şey olmadı," diyerek saçlarını okşuyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Ama onlar... onlar," diye hıçkırdı, sözcükleri o anın yoğunluğu tarafından yutuldu.

Hıçkırıkları.

Onu omuzlarından tutarak, göz hizasına gelecek şekilde kendimi alçaltıyorum.

Onu.

"Claudia, bugün olanlar hiç iyi *değil*," diye başladım, "asla tek başınıza acı çekmeyin. Eğer size zarar verirlerse, birilerine söyleyin."

"Yapamam. *Annemin* tabağında yeterince var" diye sızlanıyor ve ben Kendi gözlerim buğulanıyor. Catalina her zaman bizimle ilgilenmeye çalıştı, bazen kendi sağlığını bile hiçe saydı. Ayrıca Claudia'ya fazladan bir şeyler alabilmek için bazen angarya işlerin iki katını üstleniyor.

"O zaman söyle bana," diyorum, "sana yardım etmek için her zaman yanında olacağım, tamam mı? İçine atBu insanlar," diye başımı sallıyorum, kendi duygularım yüzeye çıkıyor, "koşullarımız nedeniyle daha az olduğumuzu düşünüyorlar. Ama değiliz. *Sen* değilsin, beni duyuyor musun?"

Uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Kendim zar zor hayatta kalırken bir başkasına bu konuda nasıl tavsiye verebilirim?

"Evet, Sisi Teyze." Claudia fısıldıyor ve ben de başparmağımla yüzündeki gözyaşlarını siliyorum.

"Başkalarının size değerinizi söylemesine izin vermeyin. Buna karar verebilecek tek kişi sensin. İnsanlar ne kadar zalim olsun," diye ekliyorum, hem onun için hem de kendim için, "sadece onlara izin verirsen sana zarar verebilirler."

Bana başını sallıyor, minik elleri yumruk olmuş. Yaklaşıp bana sarılmadan önce başını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diyor göğsüme yaslanarak. "Teşekkür ederim."

Bir süre birbirimize tutunuyoruz, ancak gözyaşları kuruduktan ve Catalina'nın hatırı için neşeli hallerimize geri döndükten sonra içeri giriyoruz.

"Sisi," diye sesleniyor Lina bir öğleden sonra bana. Kafam karışmış bir kaşlarımı kaldırıyorum ama o bana el sallamakla yetiniyor.

"Gel," diye fısıldıyor yanına ulaştığımda, "senin için bir şeyim var."

Kaldığımız yere girip yatağı kaldırarak birkaç kitap yığınını ortaya çıkardı. Birkaçını çıkarıp kollarıma bıraktı.

"Kardeşimden içeri birkaç kitap sokmasını istedim," diye söze başlıyor, başlıkları işaret ederek, "Ona daha romantik ama klasik bir şeyler söyledim," konuşurken kızarıyor.

Gözlerim kitaplara gidiyor ve çoğunun William Shakespeare adında birine ait olduğunu görüyorum.

Onlara baktığımı görünce, "Bunlar senin için," diye ekliyor.

"Benim için mi?" Tekrar ediyorum, neredeyse uyuşmuş bir şekilde.

Başını sallıyor. "Doğum gününün geçtiğini biliyorum ama", neredeyse utanarak yere bakıyor. "Seni o kitabınla saklanırken gördüm ve farklı bir şeyler okumaya çalıştığını biliyorum."

"Bu benim için." Şaşkınlıkla tekrarlıyorum, gözyaşlarımı kovmak için hızla göz kırpyorum.

İlk defa biri bana bir şey veriyor... benim için.

"Senin için," diye onaylıyor ve bana o nazik gülümsemelerinden birini veriyor. Kitapları yatağın üzerine bırakıyorum ve ona kocaman sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, "bu benim için çok şey ifade ediyor." Hayal bile edemeyeceği kadar çok şey.

"Beğendiğine sevindim." Sırtımı şefkatle sıvazlıyor.

"Bayıldım," diye zorlamak zorunda hissediyorum kendimi.

Geri çekilen Lina dudaklarını büzüyor. "Dikkatli olmalısın. Eğer Baş Rahibe ya da rahibelerden biri seni yakalarsa..."

"Merak etmeyin. Son derece dikkatli olacağım," diyerek onu temin ediyorum ve hemen dikkatimi kitaplara veriyorum.

Üç tane var, hepsi de üniformamın içine sığacak kadar ince. *Beğendiğiniz gibi, Anthony ve Kleopatra ve Romeo ve Juliet* başlıklarını hızlıca inceliyorum.

Hızlıca göz gezdiriyorum, karmaşık dil karşısında biraz kaşlarımı çatıyorum ama bu hediyenin tadını çıkarmaktan da vazgeçmiyorum.

Benim ilkim.

Lina'ya bir kez daha teşekkür ederek mabedime geri dönüyorum ve kimsenin oraya bakmayacağını bildiğim için kitapları tabutun içine saklıyorum.

Önümüzdeki hafta boyunca, her gün biraz zaman ayırıp okumaya çalışıyorum; oyunların içeriği beni hayrete düşürüyor, heyecanla soluk soluğa kalmama ve öfkeyle ağlamama neden oluyor.

Kısa sürede bir oyun favorim haline geldi ve Anthony ile Kleopatra'nın birlikte olmak için verdikleri mücadeleyi ve birbirlerine bağlılıklarını okudukça, kendim için de böyle bir şey istemeden edemiyorum.

Birinin beni böyle sevmesi nasıl bir şey olurdu?

Ama bu soruyu sorarken bile, bunun tartışmalı bir konu olduğunu biliyorum. Kaderimde yalnızlık ve daha da acımasız bir hayat . Lina ve Claudia gittikten sonra. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, bunu düşünmemeye çalışıyorum, üzerinde çok fazla durursam daha fazla depresyona gireceğimi biliyorum. Ve bu kitaplar beni bu kadar mutlu ederken neden ruh halimi bozayım ki?

İki başrol oyuncusu arasındaki özlem sayfada o kadar hissediliyor ki, onları yasak bir kucaklaşmada hayal ederken benim de nabzım hızlanmaya başlıyor.

Ama efendim yine Antonius olduğuna göre, ben de Kleopatra olacağım.

O kadar iç içe geçmişlerdi ki biri olmadan diğeri olamazdı. Derin bir iç çekiyorum, yüz­süz bir adamın beni de kucakladığını hayal etmeye çalışıyorum,

Kulağıma sevgi sözcükleri fısıldıyor ve yüzümü öpücük­lere boğuyordu.

Asla gerçekleşmeyebilir ama en azından hayalini kurabiliyorum.

Gözlerim kapalı; kitabım elimden şiddetle alındığında bu hayalin içinde kaybolmuştum.

İrkilerek başımı çevirdim ve Cressida ile yüz yüze geldim, kitabıma bakarken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Geri ver onu." Ayağa fırlıyorum, elim onu kavramaya çalışıyor. Ama Cressida benden uzun olduğu için, elini havaya kaldırdığında ona ulaşma şansım yok.

"Beni herkesin önünde utandırdıktan sonra mı?" Kelimeleri ağzından kaçırıyor ve ilk kez tüm yüzünden saf kötülüğün damladığını fark ettiğimde bir an için olduğum yere çakılıp kalıyorum.

"Bunu kendi başına sen açtın." Kitabı almak için zıplayarak ekliyorum.

Kitabım için bu kadar çaresiz olduğumu görünce, onu elden ele dolaştırmaya başladı ve onu almak için gösterdiğim nafile çabaların tadını çıkardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle duruyorum.

"Bundan bıkmadın mı? Neden hep benimle uğraşmak zorundasın?" Eğer varsa, mantıklı tarafına hitap etmeye çalışıyorum.

Omuz silkiyor. "Sen . Çok kolay."

Yıllar önce söylediklerinden farklı olarak, şaşırtıcı bir şekilde, sözlerinin üzerimde hiçbir etkisi olmadı. Her şeyi düşünmek için yeterince zamanım olmuştu ve bana davranış şeklinin benim kim değil, onun kim olduğunu yansıttığını fark etmiştim.

Sorun ben değilim.

"O zaman ben daha da zorlaştırayım," diyorum tekrar zıplamadan hemen önce, onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kitabı kapıyorum.

Bir saniye geç tepki veriyor ama elim kitapla birlikte hareket ederken parmakları kitabın yarısını yakalıyor ve ben büyük bir yırtılma sesi duyana kadar geriye doğru çekiyor.

İkimiz de kitabın yarısını tutarak geriye doğru sendeledik.

Onun yüz ifadesi memnuniyet, benimki ise çaresizlik.

Kitabım.

Bir saniye bile tepki vermedim. Ta ki Cressida kendi yarısını alıp daha da parçalayarak iğrenç oyununa devam edene, bir an öncesine kadar taptığım kelimeler yere düşene kadar.

Çaresizce onun değerli varlığımın üzerinde tepinmesini izlerken boğazımda bir düğüm hissediyorum.

Birdenbire, hem zihinsel hem de fiziksel olarak yıllarca çektiğim eziyetler gözlerimin önünden geçiyor. Beni nasıl itip , dövdüğünü ve saçımı kestiğini hatırlıyorum. Bana yaptığı her şeyin izlerini hala nasıl taşıdığımı ve tam da buradaki son yüzleşmemizde neredeyse nasıl öldüğümü.

Ve aniden, işim bitti.

Elimdeki kitabın yırtılmış yarısı bir gümbürtüyle yere düşüyor. Artık hiçbir şeyi umursamadan üzerine atıyorum, ellerimi yumruk yapıp onu gafıl avlıyorum.

Yumruğum tam karnına indiğinde ağzı bir o şeklini alıyor ve hafifçe geriye doğru tökezliyor. Sert bir nefes alıyor ve yüzümü hedef alarak kendi yumruklarını atıyor.

Vurduğunda canım yanıyor ama . Devam ediyorum, soğuk mermerin üzerinde ellerimiz birbirimizin saçlarında dolaşırken onu yere itiyorum.

Ben üstüne çıkana kadar yuvarlanıyoruz, yumruklarım yüzünü hedef alıyor. "Artık yeter!" Törpülüyorum, içimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke kaplıyor. "Ben olmayacağım Artık kum torbası değilsin," diyorum ona vurmaya devam ederken.

Ona *kendi* kum torbamış gibi davranmam ironik ama bana yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

Ben vurmaya devam ettikçe gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, onun acı dolu nefesleri öfkemi körüklüyor.

Bir saniyelik gecikmeyle beni ters çevirdi ve bana da vurdu.

Gözlerimi kapatıyorum, acıdan irkiliyorum ama onu üzerimden atmak için mücadele ediyorum.

Elimden gelen tüm gücü toplayarak, tüm gücümü bacaklarıma odaklıyorum. Onları kendime doğru bükerek derin bir nefes alıyorum ve tüm gücümle iterek onu yana itiyorum.

Benden uzaklaştı, sırtı sert tabuta çarptı, başı bir köşeye çarptı.

Kendimi toparlamak için bir an durduğumda ağır ağır nefes alıyorum, dövüşün gerginliği beni etkiliyor.

Ama bir saniye geçti, sonra iki, ve Cressida'nın hareket etmediğini fark He ettim.

psi

. Başımı çevirdim ve Cressida'nın yüzüyle karşılaştım. kırışmayan gözleri ardına kadar açık. Tabutla temas ettiği yerde, başının yan tarafında kan birikiyor.

"Ne..." Ayağa kalkmaya çalışırken kendi kendime fısıldıyorum, tüm vücudum acıyla ağrıyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, elimi vücudunda gezdirerek bir yaşam belirtisi .

Nabız çizgisini arıyorum ama . O... ölmüş.

Ağzım açık, Cressida'nın ölü bedenine bakıyorum. *Benim* öldürdüğüm bir kız. Onun kıpırdamayan haline hayretle bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Üzüntü yok, pişmanlık yok, vicdan azabı yok. Sadece derin bir rahatlama hissi.

Gitmiş.

Ama bu benim hakkımda ne söylüyor?

Birini öldürdüm. Kabul ediyorum, hayatım boyunca bana işkence eden biriydi, ama herhangi bir pişmanlık duyamadım.

Neyim var benim?

Ama ona baktıkça içimden kahkahalar yükselmeye başlıyor. Yavaş yavaş başlıyor. Cansız bedenine bakarken dudaklarım bir sırtışıla kıvrılıyor ve sonra derinliklerinden patlıyor. Hâlâ onun yumruklarından acı çeken karnımı tutarken bile duramıyorum. Sadece gülüyorum.

O öldü.

Sonunda.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor, *yıllardır* nefret ettiğim kişinin hak ettiğini bulduğunu görmenin sevinci içimden taşıyor. Ama patlamamdan sonra sakinleştiğimde, onun bulunmadığından emin olmam gerektiğini fark ettim.

Bir an için, cesedinin bulunması durumunda neler olabileceğini düşündüm. Muhtemelen hapse gönderilirdim.

Hapishane o kadar farklı mı?

Bir kez olsun, eylemlerimin sonuçlarını umursamıyorum. Ya kız bulunur ve ben hapse girerim ya da kız bulunmaz ve dünya onu özlemeyeceğim.

Kesinlikle yapmayacağım.

Kararım kesin, tek yapmam gereken onun bedeninden kurtulmak...
Gözlerim odanın içinde dolaşırken, tam yerini buldum.

Ne de olsa, soğuk bir tabutun içinde kilitli olarak ölmemi istememiş miydi?
Sonsuzluğu tam da bu yerde geçirecek olanın o olması ne kadar da uygun.

İroni içime işlerken dudaklarım seğiriyor. Belki kaderin çarpık bir oyunu
ama en azından dünyada bir tür adalet var.

Ve onun sonsuza dek hayatımdan çıktığını bilerek geceleri daha rahat
uyuyacağımı biliyorum.

İşe koyuluyorum, tabutun kapağını açıyorum, bu efor zaten beni
terletmeye yetiyor. Sonra ellerimi kullanarak vücudunu dik bir pozisyona
getiriyorum, cüssesi nedeniyle manevra yapmakta zorlanıyorum. Onu tabutla
aynı hizaya getirmek üç denememi aldı ve onu kapalı alana itecek kadar uzun
süre tutmayı başardım, başındaki yaradan akan kan zemine ve tabutun dışına
bulaştı.

Bir gümbürtüyle içeri düşüyor ve ben onun nefessiz kalmış bedenine
bakarken derin bir nefes alıyorum - hala ardına kadar açık olan gözlerine.

Anormal olmalı... ölümün yüzüne bu kadar doğrudan ve bu kadar
gelişigüzel bakmak. Ama ölümle karşılaştıktan sonra, doğal olmayan bir
şekilde bağışıklık kazandığımı fark ettim.

Cressida'nın bedeninin kapalı alana sığıldığından emin olduktan sonra
zemini temizlemeye koyuluyorum. Kanı silecek başka bir şeyim olmadığından,
istemeye istemeye kitabımın yırtık sayfalarında karar kılıyorum.

Ama şansıma kanı temizlemek yerine daha fazla bulaştırıyorlar. Aklıma
başka bir fikir gelene kadar sinirlenerek gözlerimi deviriyorum.

Tabuta geri dönüp içine uzanıyorum ve herhangi bir malzeme olup
olmadığını kontrol ediyorum. Önce tabutun önceki sahibini kontrol ediyorum,
ancak alışkanlığın malzemesi çok eski ve kırılgan olduğundan, daha da büyük
bir karmaşa yaratmaktan korkuyorum. İç çekerek Cressida'nın cesedine
dönüyorum ve üniformasından bir parça kumaş yırtıyorum.

Sonra bir kez daha yere çömeliyorum ve silmeye başlıyorum. Malzeme
iyi bir emici ve kısa sürede beyaz mermer zemin gıcır gıcır tertemiz oluyor.
Tabutun dışına dönüyorum ve hiçbir *yerde* kan izi kalmadığından emin
olmak için duvarları da siliyorum.

Sonunda bunu bitirdiğimde, tabutun kapağını kapatmak için diğer tarafa
geçiyorum.

"Kahretsin." Ayaklarımı yere sabitlerken mırıldanıyorum, kaygan mermer
eforuma yardımcı olmuyor. Biraz hareket ediyorum, böylece topuklarım

ellerim kapağın üzerinde. Sonra tüm gücümle itiyorum, sonunda hareket ettiğini görüyorum.

Bu iş bittiğinde elimi kaldırıyorum, alnımdaki teri siliyorum ve bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Her şeyin yerine kilitlendiğinden emin için tabutun mandalını kontrol ediyorum.

Bu kadar. Sanırım.

Yatakhaneye geri döndüğümde karnım hala ağrıyor, gizlice duş alanına gitmeyi ve üniformamdaki kan sıçramalarının bir kısmını yıkamayı seçiyorum.

Claudia hâlâ derste olduğu için odada sadece Lina var, eski bir elbiseyi dikmeye odaklandığı için kaşları birbirine yapışmış durumda.

"Oh, Sisi." Beni gördüğüne şaşırarak başını kaldırdı. Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve daha fazla soru sormasına fırsat vermeden odadan çıkıyorum.

Banyo, kattaki herkesin paylaştığı ortak duşlardan oluşuyor. İçeri girip temiz kıyafetlerimi lavaboya bırakıyorum ve duşa giriyorum.

Tek tip hızla üzerimden çekip çıkararak doğrudan suyun altına koyuyorum. Bir parça sabun alarak lekeli bölgeleri ovuyorum ve kırmızının sarımsı bir renge dönüştüğünü görerek rahatlıyorum. Ne kadar ovarsam, bu da o kadar soluyor.

Giysilerim bittiğinde, ılık suyun devam eden mide ağrılarıma iyi geleceğini umarak duşun altına giriyorum.

Göbeğime tutunarak derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Ama vücudumu yıkamaya devam ederken, elim bacaklarımın arasında gezinirken, kanı görünce yüksek sesle solumaktan kendimi alamıyorum.

Çok fazla kan var.

Ve içimden akıyor.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum, elimi kaplayan kırmızıya dikkatle bakarak bunun bir işaret olduğuna ikna oluyorum. "Lanetlendim... Bu olmalı," diye yüksek sesle söylüyorum.

İlk defa panik beni ele geçirmeye başladı. Çünkü kendimi ne kadar yıkarsam yıkayayım, kan akmaya devam ediyor.

İşte bu... Günahımın fiziksel kanıtı.

Başka bir açıklaması olamaz. Başka bir can aldığım için cezalandırılıyorum ve hiçbir şey kendi vücudumdan yavaşça akan kandan daha uygun olamaz - kanım kuruyana kadar.

Bacaklarım bükülüyor ve yere düşüyorum, sırtımı duvara dayıyorum, su hala düşüyor. Vücudumu yıkarken, çamurlu bir

renk, kanımla uygun bir kombinasyonda karışıyor.

Dokunduğum her şey lanetli.

Rahibelerden ve diğer rahibelerden defalarca duyduğum sözler nihayet anlam kazanmaya başladı.

"Sisi?" Catalina'nın sesi düşüncelerimi bölüyor ve birden ne yaptığımı öğrenmesinden korkuyorum.

Diğer insanları önemsemeyebilirim ama onun fikirlerini önemsiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum.

Beni yalnız bırakması için bir şeyler uyduramadan, ahırın kapısını açıyor ve beni bir köşeye büzülmüş, ayaklarımın dibinde kanlı su birikmiş halde buluyor.

"Sisi," diye haykırıyor, sesinde dehşet var. "Ne oldu?"

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Durmayacak... kan."

Lina bana şöyle bir baktı ve iç geçirdi, "Sisi..."

Kalkmama ve duştan çıkmama yardım ettikten sonra banyodan kısa bir süreliğine ayrılıyor ve elinde bir pedle geri dönüyor. Giyindikten ve üniformamı için astıktan sonra, konuşmak için beni odamıza geri götürüyor.

"Bu normal." Hiçbir olmadığını, sadece regl olduğumu söyledi.

"Dönem mi?" Tekrar ediyorum, kafam karıştı.

Lina dudaklarını büzüyor. "Bir kadın olgunlaştığında aylık kanaması başlar. Bu sizin artık..." diye devam ediyor, yüzünde bir kızarıklık, "çocuk sahibi olmaya hazır olduğunuzun bir işareti."

"Öyle miyim?" Gözlerim açılıyor, aniden korkuyorum. Ama Lina endişelerimi yatıştırmakta gecikmiyor, bana çocukların nasıl yapıldığını ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını için elinden geleni yapıyor.

"Sadece adet kramplarınız olduğunda biraz rahatsız edici olacaktır. Ve pedinizi sık sık değiştirmeniz gerekecek" diye devam ediyor ve her detayın üzerinden geçiyor.

Yarı rahatlamış, yarı şok olmuş bir şekilde başımı salladım.

Kan dökerek olgunluğa ulaşmam ne kadar ironik, *hem de daha yeni* dökmüşken. Daha fazla tutamayana kadar boğazımda bir kahkaha oluşuyor. Lina bana şüpheyle bakıyor ama ben hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum.

Çünkü sonunda beklenmedik bir sakinlik çöküyor üzerime.

Zaten cehenneme gidiyorum. Yolculuğun tadını çıkarayım bari.

Yedinci Bölüm

VLAD

GEÇMİŞ

YİRMİ YAŞ,

Ilık suyun altına girdiğimde ayaklarımın dibinde kan birikmesini izliyorum. Bıçak yarasını yokluyorum, parmaklarım derinliğini ölçüyor. Çok derin olmadığından emin olunca duştan çıkıyorum ve ilk yardım çantasını çıkarıyorum.

Beynimi tüm gürültüyü susturmaya zorluyorum ve sadece bu lanet yarayı iyileştirmeye odaklanıyorum.

Vücuduma daha iyi bakabilmek için aynanın karşısına geç. Sonra biraz gazlı bez alıp dezenfektanla ıslatarak etkilenen bölgenin her tarafına sürüyorum. Acı çok az, neredeyse gıdıklanma hissi gibi. Vücudumun en son ne zaman ağrıdığını ya da herhangi bir yaranın bana acı verdiğini hatırlamıyorum bile.

Şimdi, sadece . Septik hale gelmemeleri için dikkatli olmam gerektiğini biliyorum, ancak bunun dışında diğer faaliyetlerimi engellemiyorlar.

Yeni ortağım Bianca yüzünden bu fotoğrafı çekmiştim. Bunu düşünürken dişlerimi sıkıyorum, çünkü çoğu zaman varlığıyla beni rahatsız ediyor.

Bu sefer de farklı olmamıştı. Beni bir kavgaya kışkırtmıştı ve hedefimize ulaştığımızda kontrolümü kaybederek bir odadaki tüm insanları katletmiştim. O kan banyosu sırasında biri beni kaburgalarımın bıçaklamış olmalı, ancak bunu hatırlamıyorum.

Keşke Marcello hala burada olsaydı.

Bir yara bandı alıp yaranın üzerine yerleştirerek tedaviye devam ederken iç çekiyorum.

Marcello ve ben sessiz bir anlayışa sahiptik ve birinin diğerinin konuşması için konuşmak zorunda bile olmadığı nadir ortaklıklardan birinde çalışıyorduk.

Takip et. Çoğu konuda birbirimize denktik, zekâsı keskin, yetenekleri eşsizdi. Ama *bazı* sorunlar onun ailedeki yerini terk etmesine neden olmuştu.

Onu hâlâ izliyorum ama bir şeyler değişti. O... kırıldı.

Bu, beni ortaksız bıraktığı için onu affettiğim anlamına , çünkü babam kendi başıma bir iş yapacağıma güvenmediği için yerime birini bulmak zorunda kalmıştı.

Ben de kendime güvenmiyorum.

Birkaç yıl önce Harlemdeki çöküşünden sonra, kız kardeşimin aslında öldüğünü öğrendikten sonra akıl sağlığımla ilgili kavrayışımın önemli ölçüde azaldığını bildiği için beni sıkı bir gözetim altına almıştı.

Sürekli ilgiden hoşlanmasam da, ben bile yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğumu kabul etmek zorundayım.

O olaydan sonra kana olan hayranlığım daha da arttı. Ama bir zamanlar bana neşe veren bu madde, şimdi benim ana tetikleyicim haline gelmişti. Daha önce kurbanlarımdan akan kanı görmek için yaşarken, şimdi ondan vebadan kaçır gibi kaçıyordum, eğer ondan çok fazla büyülenirsem aklımın elimden kayacağını biliyordum.

Genellikle bir krizin yaklaştığını hissederim ve için elimden geleni yaparım. Ama bazen, kana susamışlık o kadar güçlü oluyor ki, artık insan değilim.

Bir ölüm makinesi. Bir canavar. Bir çıldırtıcı.

Yıllar boyunca insanlar bana birçok lakap taktı ama sadece bir tanesi kalıcı oldu: Berserker. İronik bir şekilde kod adım da olan bu lakap bana İskandinavların akılsız savaşçılarından esinlenerek verilmişti. Etraflarında yıkımdan başka ne olduğunu bilmeden, vahşi bir trans halinde savaşanlar.

Çünkü kendimi kaybettiğimde tam olarak böyle oluyorum.

Akılsız bir canavar.

Elbette babam kendini mükemmel silahından , bu yüzden beni en az müdahaleci şekilde kontrol etmeye çalıştı - yeni bir ortak.

Bianca benden üç yaş küçük ve yaşı onu kesinlikle zararsız bir kategoriye soksa da, aynı zamanda doğuştan bir katil. Klinik olarak Antisosyal Kişilik Bozukluğu teşhisi konulan Bianca küstah, pervasız ve tam bir baş belası.

Savaş alanında birbirimizi iyi tamamlıyoruz, çünkü onun tercih ettiği silahlar silahlar, benimkiler ise bıçaklar. Bu şekilde ben yakın dövüşe giriyorum, o da uzaktan arkamı kolluyor.

Teorik olarak kötü bir anlaşma değil, çünkü birlikte oldukça iyi çalışıyoruz. Ama aynı zamanda olgunlaşmamış bir velet ve dikkatsizliği bazen görevlerimizi tehlikeye atıyor.

Yaram sarıldı ve gitmeye hazırım, üzerime bir şeyler giydim ve bir sonraki görev eğitiminden önce kalan zamanımı değerlendirmek için spor salonuna gittim.

Kendime yumuşak bir melodi mırıldanmaya başlıyorum, yine de kendimi her şeyi dışarıda bırakmaya zorluyorum.

Ama spor salonuna gitmek için arka bahçeden geçerken ağabeyimin alaycı sesini duyuyorum.

"Lenochka, havluyu bırak," diyor ve başımı hafifçe çeviriyorum, hepsinin havuz kenarında olduğunu fark ediyorum.

Misha havuzun kenarında oturmuş, Elena'ya imalı bir şekilde bakarken dirseklerine yaslanmıştı.

Katya ve Elena bir köşede çekingen bir şekilde oturmuş, elleriyle vücutlarını örten havluları sıkıca kavramışlardır.

Misha'yı gördüklerinde biraz endişeli görünüyorlar ve Elena'nın gözlerinin havuzla ev arasında gidip geldiğini görebiliyorum.

Artık neredeyse ergenlik çağındalar ve babam Misha'yı kontrol altında tutsa da, kız kardeşlerimize, özellikle de Elena'ya olan şehvet dolu bakışını inkar etmek mümkün değil.

Bu takıntısından babama bahsetmiştim ve o da homurdanarak Misha'nın asla sınırlarını aşmayacağını söylemişti. Ama merak ediyorum. Babam kendi evindeki baş belasını görmüyor mu? Misha'nın en büyüğü olduğu gerçeği gözünü o kadar mı kör etti ki, onun korkak davranışlarını ve kesinlikle onursuz ününü görmezden gelmeye razı oldu?

Elena bir adım geri çekiliyor, Katya'nın arkasına sınıyor. Aralarında sadece bir yaş olan Katya her zaman ikisinden daha güçlü olmuştur. Bazen aralarındaki ilişki bana Vanya ve Ben'i hatırlatıyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp gitmek için dönüyorum.

Misha tam da o anda götlük yapmak için havuzdan kalkıp kızların olduğu yere gidiyor. Göz ucuyla parmaklarının Elena'nın bileğini nasıl sardığını ve onu nasıl kendine doğru çektiğini izliyorum.

"Bırak onu," diye Katya'nın sesi, ama bu bile havluyu Elena'nın vücudundan sıyıran Misha'yı durdurmaya yetmiyor.

"Şu haline bak Lenochka," diye ıslık çalıyor, gözleri kızın vücudunda ilgiyle geziniyor, "bu kadar güçlü olduğunu kim bilebilirdi?" diye devam ediyor, bir

Elini göğsüne götürdü.

Tam olarak ne zaman hareket ettiğimi bilmiyorum ama Misha Elena'ya dokunamadan önce elimi boynuna doluyor ve acıyla sıkıyorum.

Aramızda yaş farkı olabilir ama ben hem boy hem de vücut kütlesi olarak onu çoktan geçtim.

Tutuşumu sıkılaştırdığımda ayakları yere değmiyor, gözlerinin içine bakıyor ve yansıttığı korkunun tadını çıkarıyorum. Göz kapakları hızla hareket ediyor ve vücudundan akıp gittiğini bildiğim dehşeti göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Sana o gezgin eller hakkında ne demiştin, Misha?" Yüzüm onunkinden milimetrelerce uzakta, ona doğru eğilirken soruyorum. "Sana ne söylediğimi hatırlamadığını söyleme sakın?"

Yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum; dehşet, öfke, kibir. Parmaklarım canını çıkarırken bile yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirmeye cesaret ediyor.

"Siktir git ucube," diye tükürüyor, tükürüğü yanağıma çarpıyor.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Zavallı girişimlerine şaşırmadım. Ne de olsa Misha ne zaman kayda değer bir şey yaptı ki?

Diğer elimi kaldırarak elimin tersiyle yüzümü siliyorum. "Unutmuş görünüyorsun. Merak etme, unutmadım."

Parmağım yüz hatlarında gezinip gözünün hemen üstüne yerleşirken en parlak gülümsemesini sergiliyor.

"Ucube," diye alay ediyor yüzünde sahte bir kabadayılıkla, "bana hiçbir şey yapamazsın. Babam sana zarar vermene izin vermeden önce seni öldürür..."

Parmaklarım göz girdiğinde sözleri bir çığlığa dönüşüyor. Gözünü kavradım ve çektim. Yörüngeden fırlaması uzun .

Kızlar arkamda dehşet içinde çığlık atıyor, kaçıyorlar.

Benim gözlerim sadece sevgili kardeşimi görür. Kelime oyunu yapıyorum. Göz küresini çekerken dudaklarım kıvrılıyor. İleriye doğru itiyorum, parmaklarım yörüngesinin içinde kıvrılıyor, kazıyor, çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bunu daha önce birçok kez yapmıştım, bu yüzden parmak uçlarım kemikle buluştuğunda ne olacağını biliyordum. Tek yapmam gereken sfenoidi kırmak ve beynine kolayca erişmek.

Tam ona hak ettiğini vermek üzereyken, kulağımda çığlık daha duyuyorum. Görmezden gelmek için elimden yapıyorum ama sesi savunmamı kırıyor.

"Söz vermiştin kardeşim. Aileni asla öldürmeyeceğine söz vermiştin," konuşuyor, formu yanımda cisimleşiyor. Hayaletimsi elini koluma dolayarak beni bırakmaya zorluyor.

Onu izlerken gözlerim açılıyor... çok küçük, çok güçsüz. Aynı kanlı paçavraları , tüm vücudu kesikler ve yaralarla dolu, kendi gözü yuvasından dışarı sarkıyor.

Tüm vücudum titremeye başladı ve . Misha yere yığılıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum kendi kendime.

O gerçek değil. Hiçbir zaman gerçek olmadı.

Yıllarca ölü kız kardeşini gören birinin gözlerinin daha kolay açılacağını düşünürsünüz. Ama onun küçük, çelimsiz bedeninin acıyla kıvrandığını her gördüğümde kendimi kaybediyorum.

Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, neredeyse olup bitenleri göremiyorum. Babamın korumaları nasıl da içeri , Misha'yı tıbbi yardım için götürüyorlar.

Ya da birinin derime bir iğne batırması, tüm dünyanın benimle birlikte sallanmaya başlaması.

Kendimden geçerken söylediğim son şey "Yine mi?" oldu.

Çok sonra kendime geliyorum ve odamda olduğumu fark ediyorum. Alnımda soğuk bir bez ve küçük eller benimle ilgileniyor.

Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum, davetsiz misafirin kolunu tutuyorum. Dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor ve kız kardeşime baktığımı fark ediyorum.

Katya.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Etrafta muhafız var mı diye bakınarak mırıldanıyorum.

Gözleri benimle acı veren tutuşum arasında gidip gelirken dudakları titriyor. Hareket etmesini bekleyerek onu çabucak bırakıyorum.

Yapmıyor.

"Teşekkür ederim," diye söze başladı, biraz emin değildi, "orada yaptıklarınız için.

Misha her zaman Elena'ya sataşılıyor ve..." diye ediyor ve birden utanarak kaçırıyor.

"Ne?" Soruyorum, sesim biraz kaba.

"Onu rahatsız ediyor," diyor sonunda. "Onu her zaman yalnız bırakmaya çalışıyor ve ben her zaman onunla olamıyorum. Belki şimdi..."

"Onu bir daha rahatsız etmeyecek. Bundan emin olacağım," diyorum.

Bu nereden çıktı bilmiyorum ama o bana gülümserken ben de müdahale etme kararından dolayı kendimi mutlu hissediyorum.

"Teşekkür ," diyor tekrar ve yanağımı öpmek için öne eğildiğinde beni bir kez daha şaşırtıyor.

Sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum. O... bana dokundu.

Herkes bana yaklaşmaya bile korkarken, o kendi iradesiyle bana dokundu.

Gözlerim şaşkınlığımı ele veriyor olmalı, çünkü "O kadar da kötü değilsin, biliyorsun" diye itiraf ediyor.

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Ve ben hala onun sözlerini ve bana karşı olan nezaketini düşünüyorum.

"Orospu çocuğu! Ne sanıyorsun sen?" Bianca arkamdan bana bağılıyor.

Başımı hafifçe ona doğru çeviriyorum, elimde bir parça et tutuyorum.

"Barbekü mü?" Şakayla karışık soruyorum.

Bunu pek iyi karşılamıyor çünkü hemen tabancasını çıkarıp bana doğrultuyor ve ateş ediyor.

Kurşun sağır edici bir sesle kulağımın yanından vızıldayarak geçiyor ve yanımdaki adamın kafasına sıkıca saplanıyor.

Tepki vermiyorum, ancak hemen yanımda oturan Vanya avuçlarını hızla kulaklarının üzerine koyuyor ve gözlerini kapatıyor.

"İşte bu çok kabaydı." Ona surat astım, yarı sinirliydim.

"Dostum, onun derisini *canlı canlı* yüzüyordun. Saatlerdir! Neyin senin?" Başını bana doğru sallıyor ve sanat eserime bakmak için dönüyor.

"Hızlı bir iş olması gerekiyordu. Gir ve çık. Genelde sorun çıkaran ben olurum." Nefesinin altında mırıldanıyor, adamdan geriye kalanlara bakmak için eğildiğinde tiksintiyle burnunu kıvrıyor.

Evet, hızlı bir iş olmalıydı. Ama hedefimizin kim olduğunu anladığımda - Maine'deki bazı şüpheli insan kaçakçılığı halkalarından sorumlu Ermeni bir insan kaçakçısı. İlgimi çekmişti. İnsan kaçakçılarının peşinden gönderilmemiz pek sık rastlanan bir şey değildir. Belki de hedeflerimizi babam seçtiği içindir ve Vanya'nın katiline bunu ödetmeye yemin ettiğimi bildiğinden, bir iş üzerinde fazla öfkelenmemi istemez.

Ama tıpkı bu derisiz adam gibi ben de Vanya'nın ölüm koşulları hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Ailemin yanına dönmeden önceki yıllara dair hafızam bulanık. Sadece bazı şeyleri bir araya getirebildim. Vanya ve benim üç yaşındayken kaçırıldığımız ve neredeyse beş yıl boyunca bir tür deli tarafından esir tutulduğumuz gerçeği gibi. Babam ve ortakları durmaksızın bizi aramalarına rağmen, İtalyanların bize ilk ulaşması sadece bir tesadüftü.

Marcello'nun kardeşi Valentino, bizi bulduklarında bazı tehlikeli kişiler tarafından yönetilen bir insan kaçakçılığı çetesini araştıran bir ekibe liderlik ediyordu.

-Daha doğrusu ölü bir Vanya ve onun yarı ölü kardeşi. O bile bana daha fazla bilgi verememişti, yeri aniden keşfetmelerinin ardında tamamen şans olduğunu söylüyordu.

İkimiz de bir kafeste bulunmuştuk. Detayları şimdi bile hazmetmek zor. Vanya çürümeye doğru yol alıyordu, ya ben? Açlıktan ölmek üzereydim, bir ayağım çoktan mezara girmişti.

Vanya'nın ölüm koşulları ve kendi hastalıklı durumum nedeniyle, bir doktor bana beynin bazı anıları -özellikle de travmatik olanları- bloke etmesinin normal olduğunu söylemişti. Ayrıca Vanya'nın zihnindeki varlığının, günlerce onun cesediyle yaşamamanın yarattığı travmanın kalıntılarıyla açıklanabileceğini söylemişti.

Kesinlikle da bir bakış açısı.

Ama bir de benim yolum var. Vanya, katilini bulmamı ve ona gereken cezayı vermemi sağlamak için burada benimle birlikte.

Göze göz.

Şimdi bile, sanki düşüncelerimin yönünü biliyormuş gibi, dudakları baygın bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ona başımı sallayıp dikkatimi Bianca'ya veriyorum.

"Belki ondan biraz bilgi alabilirdim," diye mırıldanıyorum, "eninde sonunda."

ve sırtından aldığım et şeritlerine bakarken, birden tüm vücudu yapamadığım için üzüldüm. Kanama çok az olduğu ve zihinsel durumum hiç daha iyi olmadığı için de harika gidiyordu.

"Elbette," diye alay ediyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Eğer ölmüşse derinin geri kalanını almanın ne eğlencesi var?" İç çekiyorum, görevime dönüyorum ve göğsüyle devam ediyorum.

"Bekle," diyor B, parmakları şakaklarına gidiyor. "Bakalım doğru mıyım? Derisini yüzmeye devam mı edeceksin? *O öldü!*"

"Tabii ki öldü," diye ekliyorum sertçe, "onu sen öldürdün."

Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Ama yerinde olduğu için daha fazla muhatap olmayı reddediyorum.

"Noel hediyeni aldığında bana teşekkür edeceksin. Sana pırıl pırıl yeni bir deri kılıf yapacağım. Hem de yüzde yüz *insan* yapımı." Ona göz kırpiyorum.

Ne demek istediğimi anlayınca geri , ellerini kaldırıyor, gözleri tiksintiyle yarı kapalı.

"Ew, hayır teşekkürler. Kendine saklayabilirsin." diyerek beni başından savdı ve boş bir sandalyeye geçip dizüstü bilgisayarını açtı.

"Yine mi takip ediyorsun?" Eğlenerek soruyorum.

Yüzü hemen aydınlanıyor ve takıntısının öznesinin en son fotoğraflarını göstermek için ekranı çeviriyor.

", " diye başımı sallıyorum ve işime geri dönüyorum. Bunu şimdi bitirsem iyi olacak.

"Tabii ki anlamıyorsun," diye mırıldanıyor Bianca, "aşkın ne olduğunu bilmediğini tespit ettik," diyor hülyalı bir iç çekişle, bilgisayara bakarak ve şüphesiz kendini o takım elbisesiyle hayal ederek.

Cevap vermeye tenezzül bile etmiyorum, çünkü çok da uzakta değil. Aşkın ne olduğunu bilmiyorum. En azından onun ima ettiği türden bir aşk değil. Sadakati ve aile bağlarını bilirim. Vanya ile olan bağımı biliyorum, ölümün bile koparamayacağı türden.

Ama bahsettiği aşk türü? Vücut sıvıları ve sonsuz bağlılıkla karışık kelebekler mi? Resme zihinsel olarak homurdanıyorum ve onu zihnimden sıkıca uzaklaştırıyorum.

Bu tür bir aşk bana göre değil ve muhtemelen hiçbir zaman da . Sonuçta benim tek bir amacım var.

Kardeşimin katilini bul ve iyiliğinin karşılığını ver. Bu iş bittiğinde. Burada kalıp kalmayacağıma bakmam gerekecek.

Misha ile yüzleştikten sonra evde işler giderek kötüleşti. Babam beni görev üstüne göreve gönderiyor, sırf Misha ve benim

aynı anda aynı yerde değil. Başka herhangi bir noktada, yedi gün yirmi dört saat onaylanmış cinayetler işlemekten heyecan duyardım. Ancak bir süre sonra, kan ihtimali bile ilgimi uyandırmıyor.

Zihnim, en büyük düşmanım, beni rahat bırakmıyor. Ve bu sadece küçük Vanya'nın sürekli etrafımda dolaşması şeklinde değil. Hayır, bu sefer Misha ve onun niyetleri hakkında giderek paranoyaklaşıyorum.

Bir doktor gözüne bakmış ve tekrar yerine yerleştirmişti, yani hasar çok kötü değildi. Ancak daha sonraki davranışları son derece endişe vericiydi. İyi davranıyordu. Ya da Misha'nın olabilkadar iyi. Yine de böyle bir nezaketsizliğin muhatabı olmak fazlasıyla rahatsız ediciydi.

Elena'dan özür bile dilemişti.

Misha'ya hiç benzemiyor.

Kardeşimle ilgili şüphelerim arttıkça, gereksiz şeyler yapmaya başladım. Yerleşkemizin canlı yayınını hacklemek gibi. Ya da ana bilgisayarı. Ya da Misha ile ilişkili herkesi.

Benim kadar antisosyal olduğunuzda, sosyalleşmeyi içermeyen hobiler geliştirme eğiliminde olursunuz. Ya da insanlarla. Ya da yaşayan, nefes alan ve cevap veren herhangi bir şey. Vanya hariç, ama o zaten hayatta değil. Bilgisayarlar benim gibi biri için bulunmaz nimet. Sadece son derece ilginç olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda benim için sürekli meydan okumalar da sağlıyorlar, çünkü sabırsızlığım benim kazanan özelliğim olabilir.

Zamanım bilgisayar ekranı ve cesetler arasında geçiyor, bu yüzden uzmanlaştığımı söyleyebilirsiniz. İkisinde de.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" Bianca esneyerek ve geriye doğru gerinerek soruyor.

Eyalet dışına yapılan bir uyuşturucu sevkiyatını denetlemekle görevlendirilmiştik. Geçmişteki görevlerimiz hep birilerinin ölümüyle sonuçlandığı için biraz alışılmadık bir durumdu ama babamın Misha ve beni ayrı tutma planı düşünüldüğünde yine de normal parametreler içindeydi.

Omuz silkiyorum, dizüstü bilgisayarı kapatıp bir kenara koyuyorum. Merakım, olan biten her şeyin özüne inene kadar bana izin vermeyeceği için bunu durmadan yapıyor olabilirim ama Bianca'nın şüphelerimden haberdar olmasına izin vermeyeceğim. Teorimi destekleyecek çok az kanıt varken olmaz. Elimde sadece sezgilerim ve pek de parlak olmayan insan okuma becerilerim var - ki kendine saygısı olan hiçbir bilim insanı bunları sahte olarak kabul etmez.

"Sıkıldım," diye cevap veriyorum.

İç çekiyor, neredeyse bıkkın.

"Son üç görevdir sıkılıyorsun," diye devam ediyor ve ben de ona gözlerimi devirme isteğini bastırıyorum.

Bir takım olabiliriz ama yine de birbirimizi sinirlendiriyoruz... çoğu zaman. Zaman geçirmek için bir noktada okumaya geçiyorum, arada Bianca'yla daha fazla yumruklaşıyoruz.

Kıçımızı ve malları taşıyan kamyon aniden durup dengemizi bozana kadar bir şeylerin ters gitmiş *olabileceğini* fark etmiyoruz.

Hem Bianca hem de ben potansiyel tehdide tepki veriyoruz - onun elleri silahlarının üzerinde, benim parmaklarım *şaşkalarım*a sarılı.

Her yönden üzerimize gelen insanlarla pusuya düşürüldüğümüzü anlamamız uzun sürmedi.

Ama bir şeyi hesaba katmamışlardı. Tüm tartışmalarımıza rağmen Bianca ve ben birinci sınıf suikastçılarız ve zorunlu yakınlık iş uyumumuzu artırdı. Hızlı ve senkronize bir şekilde öldürüyoruz. Bu adamları kim gönderdiyse, belli ki ev ödevlerini yapmamışlar.

Yerdeki ceset yığınları görüldüğünde, bunun basit bir saldırı olmadığı anlaşıldı.

"Bratva," dövmelelerini not ederken yüzümü buruşturuyorum.

Birden önceki endişelerim aciliyet kazandı ve zorlukla kontrol ederek direksiyona geçtim ve Bianca'ya arabaya binmesi için bağırdım.

"Bu bir darbe," diye ekliyorum sonunda, tüm hız sınırlarını aşarken gözlerim yola sabitlenmiş durumda.

"Darbe mi? Ama kim?" Kaşlarını çatıyor.

"Benim aptal kardeşim, işte o. Siktir! Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Misha her zaman güce aç olmuştur ama bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diye döküldü kelimeler içimden.

İçgüdülerime güvenmeliydim.

"Ama..."

"Başka hiç kimse o Bratva askerlerine peşimizden gelmelerini emredemezdi.

Bir düşün B," diyorum ikna olmamış gibi görüldüğünde.

Misha babamı devirmesine yardım etmeleri karşılığında onlara bir söz vermiş olmalı. Organizasyondaki rolünden her zaman memnun , çünkü babamın ona gerektiği kadar güvenmediğini biliyordu, ilk doğan ve varis olarak.

Ancak süregelen çatışmalarımız, meseleleri kendi ellerine alma konusundaki kararlılığını güçlendirmiş olmalı.

Onun gibi birinin *önemli* olmamakla asla tatmin olmayacağını bilmeliydim. Ama Bratva'yı ele geçirmek için ne yaparsa yapsın, benim en büyük endişem Elena ve Katya için.

Siktir!

Babamdan ve sadık askerlerinden kurtulduysa, onlara istediğini yapmasının önünde hiçbir engel kalmamıştır.

düşünce, Vanya'nın kulaklarımdaki çığlıklarıyla birleşince, gaza daha sert basmama ve zamanında yetişebilme umuduyla otoyolda hızlanmama neden oluyor.

"Onları öldürecek." Vanya ilahi söylemeye devam ediyor, sözleri zaten gergin olan kafama yardımcı olmuyor.

Bianca'nın yerleşkedeki kamera görüntülerini yüklemesini sağlamak için gözlerimi bir an olsun yoldan ayırmıyorum.

Ekranlar canlandığı anda, her yerde kan gördüğümde şaşırmıyorum, babam kendi oğlu tarafından , cesedi büyük salonun ortasında yatıyor.

Misha adamlarına babasının cesedini, hainler ve Bratva'nın düşmanları için ayrılmış olan sergi alanına götürmelerini söyler.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, Misha'yı hafife almış olabileceğimi fark ediyorum. Beni inandırdığı kadar aptal değilmiş.

Ve babasının cesedini büyük salonda şekilde sergilemesi, ona karşı gelmeyi düşünen herkes için bir uyarıdır.

Rekor sürede yerleşkeye ulaşıyoruz ve Bianca arkamı kollamak ve Misha'yı yakalamak için keskin nişancı olarak yeteneklerini kullanmayı teklif ediyor.

Ayrıldığımızda, o iyi bir görüş noktasına, ben de salona doğru ilerlerken, Vanya'ya dönüyorum.

"Gördün mü, benim elimle olmayacak." Şaka yapıyorum ve bana parlak bir gülümseme veriyor. O piçin acısına son verecek kişinin *ben* olmayacağımı bilmek Vanya'nın ruh haline harikalar katıyor gibi görünüyor.

Birkaç muhafız yoluma çıkıyor ama onları çabucak ikiye bölüyorum, bıçaklarım midelerinde rahatça ilerliyor.

Alarm çalıyor ve etrafımın sarılmasının an meselesi olduğunu biliyorum. Kendi kendime gülümseyerek bekliyorum.

Elbette, büyük salondan çıkan birkaç asker sardı. Yakalanmama izin verdim, çünkü Bianca'nın

Şu anda neredeyse güney kulesindeyim, bu da bana sevgili kardeşimle kesintisiz birkaç dakika konuşma fırsatı verecek.

Birkaç tekmeyle yere düştüğümü sanan adamlar beni kollarımdan tutup odanın içine sürüklüyorlar.

Misha salonun ortasında durmuş, elleri arkasında babasının cesedine bakıyor.

Odaya hızlıca bir göz attığımda burada başka kimseyi göremiyorum - ne annemi ne de kız kardeşlerimi.

Muhafızlar önünde durduğunda bana "Kardeşim," tükürüyor. "Ne hoş bir karşılama," diye takılıyorum.

"Çoktan ölmüş olmalıydın," diye devam ediyor, ani varlığımdan rahatsız belli.

"Şimdiye kadar beni öldürmenin o kadar da kolay olmadığını öğrenmiş olmalıydın," diye karşılık veriyorum.

"Ah, ama endişelenme. Bu sefer olacaksın, hem benim elimle" diyor, önümde volta atarak.

Gergin. Biraz fazla gergin.

"Kadınlar nerede?"

Duruyor, gözlerini kaldırıp beni buluyor. Gülmeye başlamadan önce bir bakışlarımı tutuyor.

"Kadınlar mı?" Kollarını şaşkınlıkla açarak soruyor. "Artık kadın yok," diye sinsice cevap veriyor ve ben ona gözlerimi kısıyorum.

"Ne yaptın Misha?"

"Ben ne ki?" Tekrarlıyor, etrafta volta atmaya devam ederken akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyor. "Sonunda ait olduğum yerdeyim. Zirvede."

Göz ucuyla Vanya'nın babamın karşısına dikildiğini görüyorum, yüzünde anlaşılmasa bir ifade var. Gözleri kısılmış, ağzının kenarları aşağı doğru eğilmiş. O... üzgün.

Misha'ya döndüğümde, Bratva'yı nasıl geri döndüreceği ve babam adına yaptığı anlaşma hakkında gevezelik ettiğini görmek beni şaşırttı.

"Gitmiş olman gerekirdi, ucube. O zaman babam insan kaçakçılığına bu kadar karşı olmazdı. Uyuşturucu eskisi kadar para getirmiyor ama insanlar..." diye ıslık çalıyor.

Demek amacı buydu.

"Gerçekten mi? Peki bunu nasıl yapacaksın?" Hareketlerini takip ediyorum, böylece formu penceredeki açıklıkla aynı hizaya geliyor.

"Agosti' bu konuda tekel olduğunu biliyorsun," diye ekliyorum, kiminle konuştuğunu merak ederek.

"Bağlantım daha da güçlü," diye homurdanıyor, "güçlerimizi şehri kavuracağız." Büyük planı hakkında gevezelik etmeye devam ediyor, ancak bu gizemli ortağı hakkında hiçbir ayrıntı yok.

"Kimsenin seninle işbirliği yapacağını sanmıyorum." Kiminle çalıştığını açıklaması için onu çalışarak başlıyorum. "Aptalca kararlar verme konusunda sicilinin kabarık bilmiyor mu?"

Bir an durup bana yaklaşıyor.

"Bana güveniyorlar kardeşim. Diğerlerinin aksine, benim potansiyelimi görüyorlar."

Onlar... İlginç.

Daha fazlasını sormak için ağzımı açmak üzereyken keskin bir ses duyuyorum ve Misha'nın alnında bir daire beliriyor. İçinden kan sızıyor, gözleri başının arkasında dönüyor. Ve sonra düşüyor.

Beni tutan adamların hafif şaşkınlığından yararlanarak ellerimi çözüyorum ve hemen botlarımda saklı bıçaklara yöneliyorum.

Ben bıçakları fırlatırken adamların hiç şansı yoktu. Boğazlarının saplanıp mükemmel noktayı vuruyorlar.

Ve düştüler.

Bianca'nın muhtemelen hala tüfeğinin üzerinden bana baktığı pencereye doğru dönüyorum ve ona göz kırpyorum.

Şimdi...

Vanya neşe içinde hoplayıp zıplıyor, Misha'nın cesedine uzun zamandır görmediğim bir zevkle bakıyor.

Başımı sallayarak ana yaşam alanına geri dönüyorum, Katya ve Elena'nın güvende olduğundan emin olmam .

Koridor boş ve ikinci kata doğru ilerledikçe giderek daha fazla endişeleniyorum.

Hiçbir şey duyamıyorum.

Kızların odasına ve gözlerimi önce iki kez göz kırptım.

Vanya yanımdan kaçıyor, ben de kapıyı usulca kapatıyorum.

Elena'nın çıplak bedeni yerde, boynunda kızgın bir kesik var. Tüm halı onun kanıyla ıslanmış.

Bir adım daha attım ve en kötü şüphem doğrulandı.

Kalçalarındaki morluklar ve bacaklarının arasındaki kan bana burada tam olarak ne olduğunu söylüyor. Ya da kim olduğunu.

Derin bir iç çektim, olayların bu şekilde gelişmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. İyi olacaklarını ummuştum...

Öte yandan Vanya, Elena'nın önünde diz çökmüş durumda. Hüngür hüngür , elleri yüzüne, saçlarına dokunuyor. Kendisiyle aynı kaderi paylaşan kız kardeşi için ağlıyor.

Yataktan bir battaniye alarak Elena'nın bedenini örtüyorum, en azından ölüyken ona biraz mütevazılık sunmayı umuyorum.

Vanya, kız kardeşini uyandırmaya çalıştıkça teselli bulamamaktadır. Her şey boşuna.

Başımı sallayarak Katya'yı arıyorum, burada olmadığı için kafam karışıyor.

Annemin kurtulmuş olabileceğini düşündükçe içimde küçük bir umut alevleniyor. Evin her odasını tek tek arıyorum, annemin ve babama sadık olanların cesetlerini buluyorum.

Hayır Katya.

Şans eseri, acı içinde inleyen birine rastlıyorum. Hâlâ yaşadığını fark edince, bazı cevaplar alabileceğimi düşünerek yanına çömeliyorum.

Halının üzerinde yüzüstü ve onu çevirdiğimde aile doktoru Sasha fark ediyorum.

"Sasha," diyorum dikkatini çekmek için yüzüne bir tokat atarak.

Gözleri odaklanamıyor ama sonunda kelimeleri buluyor. "Vlad..."

"Katya nerede?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

"Katya..." diye , acı içinde yüzünü buruşturarak, "onu ona verdi," diyor sonunda.

"O mu? Kim?"

Sasha başını sallıyor.

Gözleri kapanmadan önce tek söylediği "Misha'nın ortağı," oluyor.

Hâlâ nabzını hissediyorum, onu omzuma koyuyorum ve Bianca'yla büyük salonda buluşuyorum. Vanya ağır ağır arkamdan geliyor, yüzünde iki kız kardeşini de kaybetmiş olmanın çaresizliği var.

Sasha'yı bir masaya yerleştirirken, şu anda sorumlu kişinin ben olduğumu fark ettim. Bu yüzden telefonumu çıkarıp kişi üstüne kişi arayarak, tüm mekanın temizlenmesi gerektiğini bilerek siparişleri veriyorum.

"Kız kardeşlerin mi?" Bianca sonunda soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Elena ölmüş olabilir ama Katya ölmedi.

Sadece onu kaçıran adamı bulmalıyım.

"Bunu onlara ödeteceksin, kardeşim. Söz ver bana." Vanya yanıma geldi, gözleri yaşlarla buğulanmıştı.

Ona bakıyorum ve kalbimin göğsümde biraz sarsıldığını hissediyorum.

"Söz veriyorum," diyorum küçük elini avucumun içine alarak.

Görünüşe göre benim için biçilmiş kaftan.

İki kız kardeş. İki yüzsüz düşman.

Dudaklarımda bir gülümseme
beliriyor.

"Şşşt, başlıyor," diye beni susturuyor Vanya, bakışlarını sahneye yöneltiyor, iri gözleri merakla dolu.

Her nasılsa, kötü gözü bugün yuvasından çok fazla dışarı sarkmıyor.

Koltuğuma yaslanıp biraz şampanya içiyorum, ilginç kısma gelene kadar biraz zaman geçeceğini biliyorum.

Yüzümde sıkılmış bir ifadeyle, köpek maskeli bir adamın sahneye çıkışını, bir numara söyleyip bir erkekle bir kadını sahneye davet edişini izliyorum.

Maskeli adam ikisine de diz çökmelerini emrettikten sonra fermuarını indiriyor ve sikini çıkarıp kadın ve erkeğin ağzına sokup çıkarıyor.

Vanya'ya ihtiyatla bakıyorum, böyle bir şeyi görmek için çok genç olduğunu düşünüyorum. Ama sonra onun gerçek *olmadığını* hatırlıyorum.

Dikkati tamamen sahnedeki insanlara odaklanmıştır. Kısa bir süre içinde pozisyonları değişir. Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, partneri tarafından arkadan tecavüze uğrarken, maskeli adam da adamı götünden sikmektedir. Gösteri, başka bir numara söylediklerinde ve sahnede onlara başka bir adam katıldığında daha da ilginç hale geliyor. Maskeli adam bir adım geri çekilir ve yeni gelen adamın sikini bir kez daha eline alıp kıkına binmeden önce sikiş trenine katılmasını sağlar.

Hiç bitmeyen bir zincir gibi, özellikle de isimleri çağırmaya devam ettiklerinde, daha fazla insan katıldığında, hattın sonunda her zaman kontrol maskeli adamda. Erkekler ve kadınlar dönüşümlü olarak sıralanıyor, böylece her zaman bir deliği siken bir horoz oluyor.

Garip bir şekilde, sahne tüm bu mekânın en az sorunlu yönü. Ve hayalet olsun olmasın, Vanya'dan etrafa bakmamasını istiyorum, özellikle de yukarıya.

Bir opera binası gibi, tüm oda farklı seviyelerdeki kutulara bölünmüş ve hepsi sahneye bakıyor.

Ama kutular en zenginlere ve en ahlaksızlara ait. Kalabalığın onlara veremeyeceği anonimliği arzulayanlar.

Gözlerimin kısa bir süre etrafta dolaşmasına izin veriyorum, ama görüntüler benim için bile çok fazla.

Ellili yaşlarının sonundaki erkekler genç oğlanlara sakso çektiriyor. Bazıları tüm ahlak kurallarını bir kenara bırakmış ve aktif olarak çocukları beceriyor. Ama muhtemelen en kötü kutu, birkaç kişinin birbirini beceren *çocukları izlediği* kutudur.

Burada hasta insanlar göreceğimi biliyordum ama *ne kadar* hasta olduklarını fark etmemiştim. "Sence onu bulabilecek miyiz?" Vanya tekrar konuşuyor, sesi umut dolu. Dikkatimi buraya verirken gördüklerimi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

On

u. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Katya'nın kaybolmasından bu yana aylar geçti ve ben açık artırmada ortaya çıkacağını düşünerek, bölgedeki insan kaçakçılığı halkalarını araştırmak için elimdeki kaynakları kullandım.

Ne de olsa o bir Pakhan'ın bakire kızı. Bu her yerde iyi para getirir. Bu yüzden yeraltı dünyasındaki konuşmaları dinledim, eninde sonunda bir şeyler bulacağımı biliyordum. Ve buldum da. *Bunu* öğrendim.

Adını ünlü açık artırmalarından alan The Block, Doğu Yakası'ndaki en seçkin insan kaçakçılığı halkalarından biridir. Ele avuca sığmaz bir uyuşturucu baronu tarafından yönetilen bu çete, elit ve en sefih kesime hitap etmektedir.

Kendime bir davetiye bulmam biraz daha zor oldu ve bilgisayarlarla ilgili tüm deneyimimi Dark Web'de kendime yepyeni bir kişilik yaratmak için kullanmak zorunda kaldım.

Oraya buraya yem attım ve bir şekilde kendime bir davetiye kapmayı başardım. *VIP* bir davetiye.

Ama Blok'la başa çıkmak o kadar kolay olmamıştı. Düzenli olarak açık artırma yapıyorlardı ve zamanla Katya'yı bulma şansım oldukça azalmıştı.

Bir süredir buraya geliyorum ama hâlâ ondan bir iz yok. "Yine de pes etmiyoruz," diye hemen onu temin ediyorum.

Toplu seks partisi bittikten sonra, gecenin ikinci etkinliği canlı bir erkeği pişirmeyi içeriyor. Bunu daha iyi sindirebilirim.

Burada birkaç kez bulunduktan sonra, hoşuma gitmeyen bazı etkinliklerden kendimi muaf tutabileceğimi öğrendim.

Kendimi seks festivalinden kesinlikle muaf tutmuştum. Şimdi bile bu kadar çok vücut sıvısına yakın olmayı düşünmek beni ürpertiyor... hiç çekici değil.

Aklımı kaybettiğimde insan bağırsaklarında yıkanmam, çoğu zaman kan göllerinde uyanmam ve organlarımla kuyumculardan sarkması yeterli. Aklım başımdayken de böyle bir şey yapmayacağım.

Bir erkeğin saygınlığını koruması gerekir.

Ama buraya ilk gelişimde kendime insan eti tattırmıştım. Çok kötü değildi ama fazla pişirmiştım. Bunun için Vanya'yı suçluyorum çünkü et yanana kadar dikkatimi dağıtmaya devam etmişti.

Ondan sonra, düzenli bir üye olarak tercihlerimi bildirebildim.

Açık artırma başladığında Vanya esniyor ve ben de Katya'nın yaşına ve rengine uyan her kıızı dikkatle incelemek için masadan dürbünü ödünç alıyorum.

Saatler sonra, başladığımız yere geri döndük.

"Ya..." Kulüpten çıkarken Vanya başlıyor.

Ona bakıyorum ama siyah takım elbiseli bir adam üzerime geliyor. Yere düşmüş birkaç kâğıdı karıştırmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum ve onları toplamasına yardım ediyorum.

"Teşekkür ." Bana dikkatle bakıyor, gözleri tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor.

Yine de onu daha önce gördüğümü söyleyemem.

Elini silkip , ilerleyene ve şakaklarımla acıyla zonklamasını görmezden gelene kadar eli benimkine biraz fazla yapışıyor.

Tuhaf.

"Hm?" Kısa süreliğine dikkatim dağılmış bir halde kız kardeşime dönüyorum.

"Ya o adam onu satmadıysa? Ya... onu sakladıysa?" Vanya soruyor ve ben hala gözlerimi açamıyorum.

Kahretsin!

Tüm kaynaklarımı insan kaçakçılığının yoğun olduğu yerleri bulmaya odaklamıştım, belki satışa çıkar diye düşünmüştüm. Ama bu... Vanya tamamen haklı.

Ya onu tuttuysa?

"O halde çabalarımızı iki katına çıkarmalı ve Misha'nın ortağının kim olduğunu bulmalıyız."

Ortaklar. Çoğuldan bahsetmişti.

Vanya kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Bunu yapabiliriz," diyor.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum.

Bu işe karışan herkesi bulacağız. Ve Katya güvende olup eve döndüğünde, Vanya'nın katilini bulmaya odaklanacağım.

Yine de saatin ilerlediğini kim bilebilirdi ki?

Ve benim lehime değil.

Sekizinci Bölüm

ASSISI

HAZIR BULUNAN

YİRMİ YAŞ,

"Tam olarak neren ağrıyor?" Rahibe Magdalene bana soruyor ve ben de karnım ağrıyormuş gibi yaparak başımı hafifçe eğiyorum.

Karnımın etrafını okşarken beni revir yatağında gerdiriyor.

"Burada mı?" diye soruyor ve ben acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Kaşları konsantrasyon içinde birbirine kenetlendi. "Peki ya burası?" Elini aşağı doğru hareket ettiriyor ve ben de gözlerimi sıkarak bu harekete tepki veriyorum.

Benden uzaklaşarak başını sallıyor, dudaklarını büzüyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Sanırım arkada yeni bir ağrı kesici sevkiyatımız var. Gidip bakayım." Sonunda beni yastıklara yaslayıp odadan çıktı.

Yapmak üzere olduğum şey için neredeyse üzüleceğim, çünkü Rahibe Magdalene tatlı bir kadındır. Biraz huysuz olabilir ama bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı.

Keşke ben gençken revirden o sorumlu olsaydı.

Yıllar boyunca biriktirdiğim tüm yaralar vücudumda bir yara izi mozaïği oluşturdu. Belki de o işler bu kadar korkunç olmazdı.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. Buraya bir amaç için geldim, bu yüzden oyalanamam.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ecza dolabına doğru ilerliyorum, açıp etiketlere göz atıyorum.

Catalina'nın telefonunu ödünç almış ve internette tam olarak ne yapmam gerektiğini araştırmıştım. Başrahibe ile son yüzleşmemden sonra, onlara kendi ilaçlarını tattırmaya karar vermiştim.

Arada sırada yaptığım birkaç haklı şaka dışında, çoğunlukla beladan uzak durdum. İçime kapanarak ve ev işlerimi yaparak *başka bir* Cressida ile çatışmaktan kaçınmaya çalıştım. Ama bir şekilde yine de Baş Rahibe'nin dikkatini çekmiştim ve durup dururken iş yükümü iki katına çıkarmaya karar vermişti.

İşlerimle hiçbir zaman alay eden biri olmadım, çünkü herkesin tüm topluma fayda sağlamak için üzerine düşeni yaptığını biliyordum. İster mutfak ister temizlik görevi olsun, işimi düzgün yapmak için her zaman elimden geleni yaptım.

Ancak bu kez, Baş Rahibe'nin bana verdiği ev işleri çok fazlaydı. Gerekçesi neydi? Eğitimimi tamamladım, artık tüm zamanımı topluma adayabilirim.

Bir hafta boyunca, her gün, kahvaltı ve öğle yemeği için yemek hazırlamaya yardım etmek ve öğleden sonra dersler bittiğinde sınıfları temizlemekle görevlendirildim. Başlangıçta iyi gitmişti.

Ama iş biriktikçe, bir robot gibi otomatik pilotta çalışmaya başladım. Bir günün nasıl yavaş yavaş diğerine dönüştüğünü, odaklanmamın azaldığını, gücümün azaldığını fark etmedim bile.

Ta ki hesaplaşma anına, Baş Rahibe beni ofisini temizlemeye gönderene kadar. Biraz uykusuz kalmıştım ve onca çabadan dolayı kaslarım gerilmişti, her şeyi iyice temizlemeye çalışırken biraz dalgındım. Masasını temizlerken vazolarından birine çarpmış olmalıyım çünkü bir an yüzeyin tozunu almaya odaklanmışken yere düşen bir şeyin korkudan aklımı kaçırmıştım.

Başrahibe ilerlememi kontrol etmeye geldiğinde, yerdeki parçaları temizlediğime bir kez baktı ve bir tirat attı.

Vazonun kırılması benim hatam olduğu için hepsini ben almıştım. Ama belden aşağı vurmak zorundaydı.

"Ailen bile seni biz seni neden aldık bilmiyorum," demişti kendini beğenmiş bir şekilde ve ben bu sözlerin beni ne kadar etkilediğini göstermemek için elimden geleni yapmıştım.

Hakaretlerine devam etti ve ben tüm bu süre boyunca sadece buranın Tanrı'ya ibadet etmek ve iyi işler yapmak için bir yer olması gerektiğini düşünebildim. Sacre Coeur'ün tüm misyonu başkalarına yardım etmektir, ancak Baş Rahibe ve onun rahibe ordusu bana sadece belirli bir *çaresiz* kalıbına uymuyorsanız onlar için hiçbir değeriniz olmadığını gösterdi.

Bizi Sacre Coeur'e getiren koşullar nedeniyle beni ve Lina'yı eleştirerek her zaman daha yüksek bir ahlaki duruşa başvuruyorlar, genellikle kendilerine bakmayı ve bize karşı kendi davranışlarının onları nasıl daha iyi yapmadığını unutuyorlar.

Bakalım daha az etik bir durumda ne kadar yüksek ve kudretli olacaklar. Aradığım şeyi bulana kadar gözlerim ilaç dolu sıralarda dolaşıyor.

Her şeyi cebe atarak, Rahibe Magdalene'e daha iyi olduğumu ima eden bir notu çabucak karalıyorum ve sonra revirden hızla çıkıyorum.

Dışarısı zaten karanlık, bu yüzden gölgelerin arasına karışmaya çalışıyorum, doğruca kiliseye gidiyorum ve kimse beni görmeden içeri giriyorum.

Sunak alanını karıştırmam biraz zaman alıyor ama sonunda şarap dolu kabı buluyorum. Hap şişesinin kapağını açarak talimatları okuyorum, amaçlanan etki için ne kadar doz eklemem gerektiğini ölçüyorum. Kabın algılanan hacmine karşı gramı hesaplıyorum ve sonra işe koyuluyorum.

Sunak masasından bir bıçak alarak hapları elimden geldiğince ince bir toz haline getirmeye başlıyorum. Bunu önerilen dozda yaptıktan sonra tozu kaba ekliyorum ve iyice karıştırıyorum.

Şarabı yerine koyup yatakhaneye gidiyorum.

Ertesi gün hepimiz ayine gittik. Rahip vaazına başlıyor ve o kadınların sonunda hak ettiklerini bulacakları düşüncesiyle göğsümdeki sersemliğe engel

·
dualara neredeyse hiç dikkat etmiyorum, düşüncelerim planımın sonucuna durumda. Hemen olmayacak olması çok kötü.

"Sisi, sorun ne?" Lina odamıza döndüğümüzde bana soruyor. "Bir şey yok." Ona gülümsüyorum, her ne kadar içimde biraz fazla sabırsızlık olsa da. Bir kitap alıp yatağıma oturuyorum ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

bir süreliğine.

Sadece birkaç saat sonra meyve almaya gittiğimizde, meydana gelen harikulade şeyi .

Başrahibe de dahil olmak üzere tüm kıdemli rahibeler oldukça kötü bir mide ağrısına yakalanmış ve hemen ardından kendilerini banyoya kapatmışlardı.

Ancak bir sorun vardı; rahibeler için yeterli sayıda banyo bulunmuyordu ve bazıları doğada tuvalet ihtiyacını gidermek zorunda kalıyordu.

"Yüce Tanrım, onlar iyi mi?" Lina haberi ileten kız kardeşine sorar.
"Hepsi değil," diye başını sallıyor, dudakları endişeyle büzülmüş.
"Ama... bu nasıl olabilir?" Lina kekeleyerek bakıyor ilgili.

"Gerçekten de," diye şaşırılmış gibi yapıyorum. "Bu nasıl ? Hem de bir anda?" Onların şaşkınlık ifadelerini taklit etmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Bilmiyoruz. Tuvalete gitmeyi başaramayan birkaç kişi mahcup oldu. ," diyor ve etrafına şüpheyile bakmadan önce, "grafikteki çalıları kullandılar," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla.

Hem Lina hem de ben bu haber karşısında nefes nefese kaldık.

"Ne kadar korkunç," diye ekliyor Lina içtenlikle. Elbette o rahibeler için üzülecekti, her ne kadar daha önce onu dehşete düşürenler de onlar olsa da.

Ancak Baş Rahibe'nin bağırsaklarını kontrol altına aldıktan sonra herkesi acil bir toplantıya çağırması sürpriz olmaz.

Hâlâ içimden kıkırdıyorum, özellikle de tüm *kurbanları* bir köşede, oldukça kötü durumda gördüğümde.

Başrahibe *olay* hakkında sanki bir saygısızlıkmiş gibi konuşmaya devam ederken üst dudağım sürekli seğiriyor.

"Bunu kim yaptıysa cezalandırılacak." Sesi odada gümbür gümbür yankılanıyor. O bize bakarken herkes sessiz. Ama sonra, odanın sessizliğinde, bir midenin hırıltılı sesleri havada yankılanıyor.

Kıdemli rahibelerden biri suçlulukla başını kaldırıp odadan dışarı fırlıyor ve muhtemelen bir tuvalet arıyor.

Kahkahalarımı daha fazla tutamıyorum ve küçük bir kıkırtı kaçıyor içimden. Lina bana bakarken dirseği yan tarafıma temas ediyor.

Neyse ki, konuşmasına devam eden Baş Rahibe'nin sesi tarafından derhal maskeleniyor.

"Birinin müşhilleri alabileceği *tek* yer olan reviri araştırdık," diye devam ediyor Başrahibe, müşhil şişesini alışkanlığından çıkarıp havaya kaldırarak. "yarısı kayıp. Aranızdan birinin bunu yaptığını biliyoruz. Eğer kimse itiraf etmezse, haplar *onun* olduğu için cezayı Rahibe Margaret'e çektirmek zorunda kalacağız," diyor Başrahibe kendini beğenmiş bir şekilde ve Rahibe Magdalene'in yüzü asılıyor.

Rahibe Magdalene, "Ama," diye söze başlar ama Başrahibe buna izin vermez. Onu durdurmak için elini kaldırarak odadakilere bir kez daha hitap eder.

"Kendinizi göstermek için beş dakikanız var. Yoksa," diyerek kaderine hemen boyun eğen Rahibe Margaret'e başını sallıyor.

Lanet olsun! Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Baş Rahibe'nin suçu Rahibe Magdalene'e atacağını düşünmemiştim.

Rahibe Magdalene'in gözleri odanın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor ve tamamen benim yaptığım bir şey için onun suçlanmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Ayrıca, intikamıma fazladan bir şey daha ekleyebilirim.

Bir adım öne çıkarak formasyondan çıkıyorum ve doğrudan Başrahibe'ye hitap ediyorum.

"Ben yaptım," diye itiraf ediyorum. "Şarabın içine müshil koydum." Başrahibe'nin gözleri üzerimde keskinleşti.

"Bunun sadece *sen* olabileceğini bilmeliydim," diye ama ben caymıyorum.

"Ama," diye başlıyorum, bakışlarımı odanın içinde gezdirerek, "o zaman neden herkes iyi? Herkes komünyon şarabından içti. Nasıl oldu da sadece birkaçında sorun çıktı?"

Benim sözlerimle, vurulmuş gibi görünüyor.

İnsanlar benimle aynı soruyu sorarak başladılar. Kıdemli rahibeler iyi değilken onlar neden iyiydi?

"Kutunun üzerine bakarsanız, etkili olmaları için hapların nasıl tüketilmesi gerektiğine dair talimatları bulacaksınız. Evet, şarabın içindeydiler. Ama *ancak* belli miktarda şarap içersen müshiller işe yarayabilirdi," diye belirtiyorum, bocalamadığım için neredeyse kendimle gurur duyarak.

"Ne kadar şarap içtiniz, Başrahibe?" Biraz arsızca sordum.

"Nasıl... Ne... Sen," diye kekeliyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Ne, bu doğru. Oldukça fazla içmiş olmalısınız. Merak ediyorum, değil mi?

günah mı? Ahlaksızlığa boyun eğmek... tsk, tsk."

Sözlerim kafasına ettikçe yüzü alacalı bir kırmızıya bürünüyor ve herkes haklı olabileceğimi anlayınca soluk soluğa kalıyor.

"Assisi! Cezalısın!" Bana doğru yaklaşarak bağıırıyor.

Geri çekildim ama zaten mezara bir adım atmıştım, bari hepsini atlayayım.

"Peki ya sen? Ya da diğer rahibeler? Komünyon şarabıyla sarhoş olduğunuz için birinin sizi cezalandırması gerekmez mi?" Şu anda pek çok sınırı aştığımı ve pek çok kuralı çiğnediğimi biliyorum ama herkes bana şaşkın şaşkın bakarken, sadece gülümseyebiliyorum.

"Kapa çeneni, Assisi!" Başrahibe bana yetişiyor, beni odadan çıkarmaya çalışırken eliyle bileğimi kavıyor. Lina gözlerinde endişeyle bana bakıyor ama ben ona başımı sallıyorum. Bu *benim pisliğim*.

"Neden? Artık o kadar da kibirli ve güçlü değilsiniz, değil mi?" Diğer rahibelere hitap ederek daha yüksek sesle konuşuyorum. Başrahibe beni kapıdan çıkana kadar elimden tutup sürüklüyor.

"Bu sefer gerçekten başardın, Assisi," diye azarlamaya devam Başrahibe beni, ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Beni tüm cezalarım ile ilişkilendirmeye başladığım karanlık, çorak odaya attığında değil, tövbe edene kadar tüm zamanımı burada geçireceğimi söylediğinde bile değil.

Kapıyı arkasından kilitlediğinde ve soğuk odada kaldığımda, biraz ısınmak için dizlerimi göğsüme çekerek yere oturuyorum.

"Ah, ama nasıl pişman olabilirim ki." Kendi kendime mırıldanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kıdemli rahibelerin herkesin önünde utanmış görünmeleri bile yeterliydi. Çünkü ne demek istediğimi kanıtlamıştım.

Onlar bile suçlamalardan muaf değildir.

Gözlerimi kapatarak ılık suyun üzerime dökülmesine izin verdim, kemiklerimin derinliklerine sızan soğuğu yok etmeyi umuyordum. Başrahibe'nin iyi bir sebep olmadan beni dışarı çıkarmayacağını bilmeliydim. Beni almaya gelene kadar neredeyse üç gün boyunca o karanlık odada kalmama izin vermiş, giyinmemi ve kendime çeki düzen vermemi emretmişti.

Davranışları kafamı karıştırmıştı ama kardeşim Marcello'nun ziyarete geldiğini öğrendiğimde her şey anlam kazandı. Sacre Coeur'ün taciz yüzünden başının belaya girmesini istemiyordu.

Yorgun ve iliklerime kadar üşümüş olmama rağmen en iyi performansımı sergilemeye çalıştım, mutluluğumu biraz vurgulamış olmalıyım, onu hayatımın mükemmel olduğuna ikna etmeye çalışırken gülümsemem gerildi.

Marcello'yu neredeyse on yıldır görmemiştım, sadece Valentino birkaç yılda bir ziyarete geliyordu. Ama bu sefer Marcello'nun uğramak için iyi bir nedeni vardı.

Valentino öldü.

İntihar ettiğini duyduğumda şok olmuştum. Ama hiçbir zaman yakın olmadığımız için acımdan başka bir duygu besleyemedim.

Birkaç yılda bir iyi olup olmadığımın emin olmak için uğrardı ama bu her zaman kız kardeşini görme arzusundan çok bir görev gibi görünmüştü.

Marcello bu sefer beni şaşırtmayı başarmıştı. Küçük kız kardeşim Venezia'yı ziyarete getirebileceğini ima etmişti.

Bu düşünceyle derin bir iç çektim.

Venezia ile hiç tanışmadım bile. Onun hakkında tek bildiğim Valentino, ama o bile fazla değil.

Burada yetişen kızların çoğunun yetim olması ve gidecek kimselerinin olmaması çok komik. Kendi ailem ölmüş olsa da, dışarıda bir ailem var. Sadece beni istemiyorlar.

Yıkanmayı bitirdiğimde odaya geri dönüyorum, bir kez daha maske takıyorum ve her şey gibi davranıyorum. Lina'nın kardeşim hakkındaki merakı da yardımcı olmuyor, çünkü soru sormaktan kendini alıkoyamıyor gibi görünüyor.

Yüzümde bir gülümseme, her şeyi anlatıyorum. Sacre Coeur'ün duvarları ardında sahip olduğum ailemi düşündüğümde kalbimin nasıl kasıldığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Çünkü sonuçta, onlara güvenemeyeceksem gerçekten onlara sahip miyim?

Zaman geçer ve Sacre Coeur'e yeni bir rahip gelir. Peder Guerra'nın tüm kişiliği gizemle örtülüdür, mafya ile ilişkisi hakkındaki söylentiler, Cressida'nın yıllar önce ortadan kaybolmasından bu yana Sacre Coeur'ün gördüğü en ilginç şey olduğunu kanıtlar.

Tehlikeli olabilecek şöhretine rağmen, Lina da dahil olmak üzere herkes adamdan hoşlanmaktadır. Başlangıçta çekinceleri vardı ama adamın kendisine ve Claudia'ya nasıl nazik görünce ona karşı önyargısını bir kenara bırakmaya karar verdi.

Ben hala kararsızım.

Birçok kez benimle konuşmaya ve beni günah çıkarmaya davet etmeye çalıştı ama her seferinde reddettim. Bu adamda tamamen şüpheli bir şeyler var. Sanki herkesi katalogluyormuş gibi gözleri odanın içinde dolaşıyor. Bakışları bir Tanrı adamından çok bir avcının bakışlarıydı.

Ancak içgüdülerim ona güvenmememi söylese de, ondan öncekiler gibi bana karşı dıştan kötü davranmamış olması ona

şüphenin faydası. Ondan hoşlanmayabilirim ama bu kaba olacağım anlamına gelmez.

Claudia'nın kaybolduğu bir akşamüstü her şey yerle bir oldu. Lina ve ben onu aramak için ama sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Her yere baktıktan sonra odamıza döndüğümde Claudia'yı yatağında büzülmüş, ağlamaktan gözleri kızarmış halde buluyorum.

"Claudia?" Nefes nefese kaldım, hemen yanına gittim. "Ne oldu?" Onu kollarımın arasına alıp göğsüme sarılıyorum.

Kontrolsüzce hıçkırıyor ve ben onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Yine biri sana zorbalık mı yaptı? Bana söyleyeceğine söz ," diyorum.

nazikçe.

Başını sallıyor, yüzünü göğsümün derinliklerine gömüyor.

Ona sarılıp gözyaşları kuruyana kadar ağlamasına izin . Ama konuşmaya başladığında. Tüm dünyam sarsılıyormuş gibi hissediyorum.

"Peder Guerra," diye başladı, sesi , "dokundu..." diye devam etti, gözlerini kaldırıp bana bakmadan önce derin derin yutkundu.

"*Annem* onu yakaladı..."

Gözleri bana bilmem gereken her şeyi ve Lina'nın neden henüz dönmediğini anlatıyor.

O adamın Claudia'ya el kaldırdığını düşününce ellerim yumruk . Umarım Lina da iyidir.

Lina'yı beklerken Claudia'yı sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum ve bir kez daha yanlış bir şey yapmadığına ikna ediyorum.

Bir süre sonra Lina yavaşça kapıyı açar ve başını içeri uzatır. "Lina mı?"

Soruyorum, solgun yüz hatlarını ve saçlarını gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

korku dolu gözlerle.

"Bir saniyeliğine dışarı çıkabilir misin? Ve bana bir elbise getir." Kaşlarımı çattım ama kabul ettim.

Claudia'yı yatakta bırakıp hızlıca bir elbise aramaya koyuluyorum. Odadan çıkarken, göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzarayla karşılaştım.

" oluyor?" Gözlerim kanlı kıyafetlerinin üzerinde gezinirken soruyorum.

Yaralandı mı?

"Kötü bir şey oldu. Korkunç bir şey." Tüm vücudu titrerken bana hafifçe gülümsüyor.

"Lina... beni korkutuyorsun."

"Claudia sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır... Sadece Peder Guerra ile birlikte olduğunuzdan bahsetti." Ne olmuş olabileceğini anladığımı söylemiyorum. Onun yerine bana anlatmasını bekledim.

"Ona dokunuyordu..." Sesi çıkarken tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Nefesimi tutarak sordum.

"Kıyafetlerinin altından ona dokunuyordu..."

"Hayır!" Elim ağzıma gitti. Kötü bir şey olmuş olabileceğini hayal etmiştim ama Peder Guerra'nın ona vurduğunu ya da cezalandırdığını düşünürdüm... Bunu değil. "Nerede o? Ne oldu?" Devam ediyorum, zihnim şimdiden bir plan üzerinde çalışıyor. O bela bunun bedelini ödemeli.

"Ben... Ben onu öldürdüm," diyor Lina kısık bir sesle ve ben kıpırdamıyorum.

" yapıyorsun," bunun bir şaka olduğuna dair bir işaret var mı diye ona bakıyorum. Ama değil.

"Hayır... Onu gerçekten öldürdüm. İsteyerek yapmadım ama..."

Bana tüm ayrıntıları anlatmaya başladı ve ben de dikkatle dinledim. Zaten şokta, bu yüzden dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Yine de Lina'dan bunu asla beklemezdim. Kendini için Peder Guerra'ya saldırmış ve kullandığı bıçak onun kan kaybından ölmesine neden olmuştu. Şok geçirdiği için cesedi günah çıkarma kabinine koyarak saklamaya çalışmıştı. O konuştuğu ben daha çok ürperiyor, bunun hem kendisi hem de Claudia için ne kadar zor bir durum olduğunu düşünüyordum. Ama kendini ve kızını savunduğu için onunla gurur duyuyorum.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," diye söze başlayarak tartışmayı daha mantıklı bir eylem planına doğru yönlendiriyorum.

"Sen... Ben bir adam öldürdüm." Bana şaşkınlıkla bakıyor. Ona cinayetle ilgili bazı deneyimlerim olduğunu söylemek istemiyorum, bu yüzden olabildiğince doğal tepki veriyorum.

"Evet, ben de onu öldürdüm. O serseri! Şimdi günah çıkarma kabinine gelelim," diyorum, Peder Guerra'nın cesedinden en iyi nasıl kurtulabileceğimizi düşünürken. Onu günah çıkarma kabinine tıktığına göre, biri onu bulmadan önce hızlı hareket etmeliyiz.

"Bu yüzden geri geldim. Bunu tek başıma yapamam. Bunu istemenin çok fazla biliyorum ama..."

"Aması yok!" Hemen araya giriyorum. ", giyin de bir yolunu bulalım."

Ben cesetten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken onu Claudia ile konuşması için bırakıyorum. Benim durumumda, tabut hemen yanımızda olduğu için oldukça kolay olmuştu. Ama bu... Peder Guerra'yı bir şekilde taşımali ve mezarlığa gömmeliyiz. Tek yolu buydu.

Lina geri döndüğünde ona fikrimi ve cesedi taşımak için onun boş bavulunu kullanabileceğimizi söyledim. Biraz karışık olabilir ama bu noktada en iyi şansımız bu.

"Sisi, bunu yapmak istediğine emin misin? Bu benim hatam... Onlara ne olduğunu anlatabilirim," diyor Lina, kiliseye yaklaştığımızda durup bana soruyor.

"Peki sana kim inanır? Tanınmış bir aileden geldiğini söyledin zaten. Muhtemelen her şey için senin suçlanmanı sağlayacak kadar nüfuzları vardır. Claudia'yı düşün. Annesi olmadan ona ne olurdu?" Geride hiçbir şey bırakmayacağım için hapse girmeyi sorun etmezken, Lina için durum tamamen farklıydı. Onun Claudia'sı var ve ben anne ile kızın ayrılmaması için ne gerekiyorsa yaparım.

Zamanı geldiğinde suçu üzerime almak da dahil.

Peder Guerra'nın Claudia'yı yalnız bırakma fırsatının tesadüf olmayabileceğini fark ederek durumu daha derinlemesine tartıştık. Genelde Lina ve ben sırayla Claudia'ya bakardık ama Baş Rahibe iş yükümü daha da artırmakta kararlı olduğundan beri onlarla geçirecek daha az zamanım oluyordu.

Hiç kimsenin, Baş Rahibe' bile böyle bir eylemi onaylayacağını düşünmek istemiyorum, ama kadın hakkında bildiklerimi ve bize karşı nefretini bildiğimden, bu tamamen çok mümkün.

Kiliseye vardığımızda Lina bana Peder Guerra'yı tıktığı yeri gösteriyor. Günah çıkarma odasının kapısını açtığımda, cılız bedeninin kana bulandığını görüyorum ve artık kimseye zarar veremeyeceğini bilmekten küçük de olsa bir memnuniyet duyuyorum.

Daha fazla acı çekmeliydi.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak durumu değerlendiriyor ve yorum yapıyorum. "Çok büyük."

"Sadece onu biraz katlamamız gerekiyor." Lina söylüyor ve ben de nasıl sığabileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Cenin pozisyonunu denemeye ne dersiniz?" Bavulun etrafında dolaşp onu yatırmak için en iyi pozisyonu bulmayı öneriyorum.

"Deneyelim," diye kabul ediyor Lina ve vücudunu bavula doldurmaya başlıyoruz, uzuvlarını farklı pozisyonlarda katlayarak hepsini içine almayı başarana kadar. Sonra bavulun kapağına bastırarak fermuarları kapatmak ve bavulu kilitlemek için elimizden geleni yapıyoruz.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, efor sarf etmekten biraz yorulmuşum.

Bagajın tekerlekleri kolaylaştırdığı için mezarlığa yolculuk oldukça kolay. Zor kısmı ise gömmek için bir çukur kazmak olacak.

Mezarlığı *çok* iyi bildiğimden, fark edilmeden geçilmesi gereken tam durağı biliyorum. Bu özel parsel işaretlenmemiş ve yeni dönmüş toprağı maskeleyecek olan ağacın gölgesinde yer alıyor.

Birkaç kürek almak için arkaya gidiyoruz, hem Lina hem de ben kazmaya başlıyoruz.

"Açıkçası o kadar da kötü değildi," diye yorum yapıyorum kazmayı bitirdiğimizde. "Sanırım bulaşık yıkamaktansa mezar kazmayı tercih ederim. Sence pozisyon için başvurabilir miyim?" Yarı şaka diyorum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da umursamazdım. Ölüler size zarar veremez. Ancak yaşayanlar...

"Sisi..." Lina gülmeye başlar. "Gerçekten de mezarlarla tabakları takas etmek mi istiyorsun?"

"Bu hala bir iş." Omuz silkiyorum ama dudağım seğiriyor.

Günler geçiyor ve Peder Guerra olayını aklımızdan çıkarmaya çalışıyor, en kötüsünün geçtiğine ikna oluyoruz.

Yanılmışız.

Ve bunu mümkün olan en kötü şekilde öğreniyoruz. Manastırın grafiğinde sergilenen Peder Guerra'nın çürümüş cesediyle yüz yüze gelerek. Tüm rahibeler kötülükten kurtulmak için diz çökmüş dua ediyor, bazıları çürümüş cesedin görüntüsü ve kokusu karşısında bayılıyor.

Diğer yandan Lina dehşete düşer. Çünkü bunu her kim yaptıysa Peder Guerra'yı öldürdüğünü biliyor olmalı. Aslında, kanla yazılmış bir masaj bunu doğruluyor.

Dışarıda gereğinden fazla oyalanmıyoruz ve odaya Lina konuşmaya başlıyor.

"Biliyorlar... ve benim için geliyorlar," diyor dehşet içinde. Her iki ailemizin de aslında mafyayla içli dışlı olduğunu anlatmaya devam ediyor. Bana beş aileden ve hepsinin nasıl yasadışı işlere bulaştığından bahsederken şok içinde dinliyorum, bu da onları son derece tehlikeli kılıyor.

"Mafya hakkında sınırlı bilgiye sahip olabilirim," derin bir nefes aldı, "ama çoğunun tek bir ilkeyle yaşadığını biliyorum: intikam. Ailesi ona yaptıklarını için adalet isteyecektir."

Uzun konuşmuyorum. Çünkü her şeyi kafamda toparlamakta zorlanıyorum.

Bu demek oluyor ki Valentino ve şimdi de Marcello mafya babası.

Lina aniden ayağa kalkıp telefonunu çıkararak, "Enzo'yu arayıp ona her şeyi anlatmam gerek," diyor.

O kardeşiyle konuşurken ben de az önce bana söylediği her şeyi sindirmek için bir an duruyorum.

Damarlarımda... bu kötülük.

Lina, kendisinin ve Claudia'nın güvenliği son derece önemli olduğu için kardeşiyle birlikte oradan ayrılır.

"Çok üzgünüm Sisi," diye fısıldıyor kulağıma, bana son bir kez sarılırken.

"Yapma! Claudia'yı düşünmelisin," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, hatta

Gerçi onsuz burada nasıl hayatta kalacağımı hiç bilmiyorum.

En başından beri bir noktada gideceğini biliyordum. Ama şimdi o an geldiğinde kendimi yalnız kalma ihtimali karşısında dehşete düşmüş buluyorum.

"Al bunu," diye bana telefonunu uzattı. "İçinde veri var ve beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Lina..." Ağlamamak için hızla gözlerimi kırptırıyorum.

"Yakında birbirimizi göreceğiz. Bundan eminim." Gitmek için dönmeden önce bana son bir kez gülümsüyor.

Claudia'ya da veda ediyorum ve gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. Zavallı bebek, neler olduğundan haberi yok.

"Tekrar buluşacağız," diye fısıldıyorum saçlarına, onu kollarımda sıkarken. Sonra... gittiler.

Eski ritmime dönmem biraz zaman alıyor ama onların yokluğu açık bir yara gibi. Gün boyunca işime devam ediyorum ama geceleri en kötüsü oluyor. Odanın sağır edici sessizliği boğucu ve zar zor uykuya dalabiliyorum.

Nefes alışlarını duymayı özledim.

Konuşmasak bile orada olduklarını biliyordum.

Şimdi... sadece ben varım.

Rahibeler giderek daha fazla okültizme inanmaya meyilli hale gelse de manastır Peder Guerra olayını geride bırakmaya çalışıyor. Etrafta dolaşan hayalet hikayelerinin sayısı ya da Peder Guerra'nın ölümsüz olabileceği gerçeği, geceleri boş bir odaya dönmek zorunda olduğum gerçeği olmasa komik olurdu.

Bu tür hayali düşüncelere sahip olmayan bir insan olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ancak gece geç saatlerde, zemin gıcirtısı gibi en küçük sesler bile beni tetikte ve tetikte tutuyor.

", " diye mırıldanıyorum kendi kendime, tüm gün çalıştıktan sonra odama dönerken. Kaslarım ağrıyor ve gözlerim kapanıyor.

Zaten paranoyak olduğum için kıyafetlerimi değiştirmeden ve yatağa girmeden önce kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum. Telefon yanımda çaldığında uykuya dalıp çıkıyorum.

Lina olabileceğini düşünerek hemen alıp açıyorum. Okunmamış bir mesaj var. Kaşlarımı çatarak, kafam karışmış bir şekilde mesaja bakıyorum.

Tebrikler! Yepyeni bir iPhone kazandınız. Ödülü kullanmak için bağlantıyı takip edin.

Lina bir şeye mi kaydoldu? Mesajı tekrar tekrar okuyup ne cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Zaten Sacre Coeur'e gönderemeyeceğim için ödülü iyi niyetle . Bunun yerine, başka bir kazanan seçmelerini tavsiye eden bir mesaj hazırlamaya karar verdim.

Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ancak böyle bir hediye kabul edemem.

Başka bir şanslı kişi bundan daha fazla yararlanabilir. Lütfen bunu başka birine iletin.

Gönder tuşuna basıp yastığın altına geri sokuluyorum.

Telefonum tekrar çaldığında ancak gözlerimi kapatabiliyorum.

Tebrikler! Yepyeni bir iPad kazandınız. Ödülü kullanmak için bağlantıyı takip edin.

Yukarı kaydurdım ve bunun öncekinden farklı bir sayı olduğunu fark ettim. Elbette Lina bu kadar çok yarışmaya katılmamıştı.

Aynı mesajı yazıp gönder tuşuna bastım.

Ancak bir sonraki mesaj geldiğinde şaşırmadım. Aksine, şüphelenmeye başladım.

Tebrikler! Yepyeni bir araba kazandınız. Ödülü kullanmak için bağlantıyı takip edin.

Farklı numara, ama aynı metin. Tek fark ödül.
Durup dururken bana mesaj atan kişiye sinirlenerek oyunlarını oynamaya karar verdim.

Bağlantı çalışmıyor.

Ekran hemen başka bir metinle yanıp sönmeye başlar. Bu sefer bir cevap.

Özür dilerim. Lütfen bunu deneyin.

Bu noktada paranoyam tavan yapmış durumda. Önceki mesajlarıma yanıt veremiyorlar ama bağlantıyı hemen değiştiriyorlar? Doğru olmayan bir şeyler var. Bu numarayı Lina ve kardeşi dışında kimse bilmiyor. Tabii...

Peder Guerra'nın akrabaları olabileceği ihtimaliyle gözlerim açılıyor.
Ya Lina'nın alıcı tarafta olduğunu düşünürlerse?

Telefon hemen elimden düşüyor ve ondan uzaklaşıyorum. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar az mantıklı geliyor. Mafya neden böyle saçma mesajlar göndersin ki? Belki de sadece bir şakadır. Teorimi test etmek için başka bir mesaj yazıyorum.

*Üzgünüm ama ben bir rahibeyim ve tüm dünyevi mülklerden feragat ettim.
Böyle bir ödülü talep edemem.*

Gönder tuşuna basıp bekledim. Elbette, başka bir mesaj. Bu sefer aynı numaradan.

Tebrikler! Kudüs'ten iki galon kutsal su kazandınız.

Ödülü kullanmak için bağlantıyı takip edin.

Birden kahkahayı patlatmadan önce ağzım açık bir şekilde ekrana bakıyorum. Şimdi de benimle alay ediyorlar. Diğer uçtaki her kimse kesinlikle benimle dalga geçiyor. Pekala, oyun başlasın.

Sadece iki tane mi? Bu nasıl bir iPhone ile aynı fiyat olabilir? Kendimi kandırılmış hissediyorum.

Cevabıma arsızca gülümsüyorum, özellikle de yabancının sonunda formattan vazgeçerek mesaj attığını gördüğümde.

Kaç tane istiyorsun?

Siz, bayım, zavallı bir rahibeyle dalga geçiyorsunuz. Bunun günah olduğunu bilmiyor musunuz? Sonunuz cehennem olacak.

Bana pek rahibe gibi görünmediniz. Komünyon şarabının bu günlerde oldukça tehlikeli olduğunu duydum.

Mesajı okuduğumda gülümsemem dudaklarımda kayboluyor. Bu kişi biliyor... bunun tek anlamı olabilir. Bana mesaj atan her kimse Lina olmadığı mı biliyor.

Yüce Tanrım, belki de mafyadır. Belki de Lina'nın Peder Guerra'yı gömmesine yardım ettiğimi biliyorlardır.

Seni beni öldürmen için mi gönderdiler?

Endişeyle gönder tuşuna bastım.

Seni öldürmek mi? Hayır, çok ürkütücü. Ama şu linke tıklayabilirsin. Ölüm yok. Söz veriyorum.

Kim olabilir? Guerra'nın gönderdiği biri değilse, başka kim olabilir?

Bana Kudüs sertifikalı kutsal suyu gönderin, ben de linke tıklayayım.

Çenemi yukarı iterek, pes etmediğim için kendimle biraz gurur duyuyorum. Bunun yerine, telefonu kapatıyorum ve sakladığım yere geri koyuyorum.

Beni öldürmeyi planlamıyorlarsa, ihtiyacım olan tek güvence bu.

Ertesi sabah işe gitmek için kapıyı açtığımda yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

Kutsal su. İki galon.

Şişenin boynunda bir kurdele ve küçük bir not asılıdır.

Kudüs'ten sevgilerle.

İnanılmaz bir şekilde notla su arasında gidip geliyorum. İçeriden biri mi? Öyle olmalı, yoksa kimse suyu buraya koyamazdı. Sacre Coeur'deki güvenlik bir hapisneden daha sıkı, yani bunu dışarıdan biri yapmış olamaz.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Telefonu elime alıp açıyorum ve bir mesaj daha gönderiyorum.

Kimsin sen?

Başlangıçtaki çekincelerime rağmen, bilinmeyen numara ve ben karşılıklı mesajlaşma rutini oluşturduk. Kendime bile itiraf etmekten biraz , sırf yalnız olduğum için bu etkileşimleri arzulamaya başladım. Lina ve Claudia yanımdayken kendimi çok güçlü biri olarak görmem ve kendimden emin bir şekilde kimseye ihtiyacım olmadığını söylemem çok komik. Ancak onlar hayatımdan çıktığı anda bir yabancıya yaslanmaya başladım...

En iyi anım değil.

Etkileşimlerimiz sürekli değil ve çoğunlukla o lanet bağlantıya tıklamam için yeni yollar denemesinden ve benim tıklamamamdan oluşuyor. Ama bir şekilde günümün en önemli olayı haline geldiler.

Yani, tek yaptığım çalışmak ve uyumak olduğunda, birazcık kindar olmayan insan etkileşimi harikalar yaratabilir. Hatta telefonumu odamın dışında yanımda taşımaya başladığım için biraz umursamaz bile olmuştum.

Tebrikler! Yepyeni bir inek kazandınız. Ödülünüzü kullanmak için bağlantıyı takip edin!

Mesaja başımı sallayarak hızlıca cevabımı yazıyor ve bir resim ekliyorum. Normal ödüllerin işe yaramadığını gördüğünde, elimdeki gibi çılgınca fikirler üretmeye başlamıştı.

Hayır, teşekkür . Benim zaten bir ineğim var.

En sevdiğim ineğim olan Lizzy'yi sağarken çektiğim bir fotoğrafı gönderdim. Gelen cevap beni hiç şaşırtmadı.

Tebrikler! İneğinizle çiftleşecek yepyeni bir öküz kazandınız. Ödülünüzü kullanmak için bağlantıyı takip edin!

Hafif bir kıkırdama duyuyorum ama birkaç rahibenin bana geldiğini görünce hemen kendimi toparlıyorum. Telefon üzerimdeyken yakalanmaktan korkarak hızla mezarlığa doğru koşuyorum, çünkü bugün orada kimsenin olmaması gerekiyor.

Ama tam kilisenin önünden geçerken kan donduran bir çığlık duyuyorum. Hala kaşlarımı çatıyorum. Ne olduğunu anlamadan içeri daldım, kapıyı açtım ve mihraba doğru adım attım.

Küçük kız kardeşlerden biri yerde yatıyor ve şok içinde önüne bakıyor. Tekrar çığlık atmak için sesini bulmaya çalışırken tüm vücudu titriyor. Gözlerimi onun dehşetinin kaynağına çevirdiğimde, gözlerim açılıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Sunağın arkasında, Rahibe Elizabeth'in cesedi duvara çivilenmiş, cüppesi boş bir göğüs boşluğunu ortaya çıkaracak şekilde ardına kadar açılmıştır.

Bir adım öne çıkıyorum ve organlarının ve içinde olması *gereken* her şeyin sunak masasının üzerine serilmiş olduğunu fark ediyorum.

Yaklaşıyorum ve en çarpıcı özelliği çarpıyor. Alnında C harfi damgalanmış.

"Lina..." düşüncelerim beni hemen Lina'ya götürdü. Çünkü bu, Peder Guerra'nın cesedine yapılan muameleye, sergilenen organlara ve bir tür vahşi canavar tarafından tahrip edilen bedene fazlasıyla benziyor.

Numarasını çevirirken düşünmüyorum bile, bunun onun için yapılmış olabileceğinden korkuyorum.

"Lina," diye başlıyorum cevap verdiğinde. "Kötü bir şey oldu..."

BÖLÜM II

küçük canavar, karanlık çağırıyor.

Dokuzuncu Bölüm

ASSISI

Kilisenin önünde çoktan oluşmuş olan kalabalıktan uzak durarak, Lina ve Marcello'nun gelmesini beklemek için etrafta volta atmaya devam ediyorum.

Onu o kadar çok özlediğimi itiraf etmeliyim ki, burada olduğuna dair telefon aldığımda sevinçten havalara uçuyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve göğsümün içinde filizlenen mutluluğa engel olamıyorum.

"Lina?" Onu uzaktan görüyorum ve ona doğru koşuyorum. "Oh, Lina! Seni özledim!" Beni kollarına alıyor, elleriyle sırtımı şefkatle okşuyor.

"Sisi, iyi misin?" diye soruyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, sadece onun varlığını içime çekiyorum.

Başımı sallıyorum ama bir adım geri çekilince yalnız olmadığını fark ediyorum.

"Marcello? Ve..." Bakışlarımı yeni gelene çeviriyorum, ölümcül aurasından etkileniyorum.

İri yarı, Marcello kadar uzun ve ağabeyime rakip olacak bir fiziğe sahip. Her şey tertemiz takım elbisesinin altında saklı, ama omuzlarının kumaşın altında nasıl şiştiğini anlamak mümkün değil. Görünürdeki samimiyet maskesine rağmen ondan yayılan bir gerginlik var.

Provalı. Çok provalı.

Bilmeliyim, bunu çok kez yaptım.

"Vlad," diye tanıtıyor kendini, sesi derin ve hırıltılı. Konuşurken gülümsemesi biraz fazla geniş ve gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Bakışlarımı onunkilere yönlendiriyorum ve iki dipsiz kuyu gibi, karanlık gözleri beni bütünüyle yutuyor gibi görünüyor.

Tehlikeli.

Bana bunu düşündüren ne bilmiyorum ama tüm vücut dili avına saldırmaya hazır bir yırtıcıdan bahsediyor. Şu anda bile, nezaket kisvesi altında beni cesurca değerlendiriyor, ama gözlerimiz buluştuğunda, aramızdan bir şey geçiyor.

Vücudumdan bir titreme geçiyor ve şakaklarım onun incelemesinin saldırısı altında zonkluyor. Yumuşak bir basınç uzuvlarımdan geçerek parmak uçlarıma yerleşiyor ve parmak uçlarım aniden uyuşuyor.

Elini uzatmış, nezaketin gerektirdiği gibi tutmamı bekliyor. Ama her nasılsa, ona yakın olma düşüncesi bile vücudumdaki tüyleri diken ediyor.

Sonunda gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve iki kez göz kırpıyorum. ", "

diyorum, onun varlığının beni biraz şaşırmış hale getirdiğini fark ederek.

O kim ve Marcello için ne ifade ediyor?

Yüz hatları değişmiyor ve onu görmezden geldiğim için hiçbir tepki vermiyor. Aslında dudakları biraz seğiriyor, sanki telafi etmeye çalışıyormuş gibi daha da geriliyor.

Lina'ya dönüyorum ama göz ucuyla onu görmeye devam ediyorum. Neden bilmiyorum ama içimde aynı anda iki yöne birden koşma isteği var - hem uzağa hem de ona doğru.

"Bize neler olduğunu anlat," diye ısrar ediyor Lina ve ben de elimdeki konuyla rahatlamaya çalışıyorum. Elbette, vücudumdaki uğultuyu ya da tüm duyularımın alarma geçmiş gibi görünmesini görmezden çalışıyorum.

"Ben de tüm detayları bilmiyorum ama bir rahibe çılgılık atmaya başladığında şapele yakındım. İçeri girdim ve... Başrahibe izin verirse kendiniz görmelisiniz. Bu sadece..." Gördüklerimden mümkün olduğunca tedirgin olmuş gibi davranmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Vlad kendinden emin bir şekilde, "Buna izin verecektir," diye araya giriyor ve ben de ona gizlice bakmayı şiddetle arzuluyorum. Onu bu kadar emin yapan ne? Başrahibe'yi tanıyor mu? Vücudumun içgüdüsel olarak ona doğru döndüğünü, gözlerimin ona yapıştığını fark ettiğimde aklımdan her türlü soru geçiyor.

Cesur bakışlarıma karşılık veriyor ve bir an için maskesi düşüyor, kıbar sırtışı durgun bir sorgulamaya dönüşüyor. Bana odaklanırken gözleri güneş ışığında parlıyor, yüzünde küçük bir kaş çatma beliriyor.

Bunun üzerinde duramıyorum, çünkü ifadesi aniden değişiyor, nazik gülümsemesi yerine geliyor.

"Sakin ol," diyerek eliyle kolumu sabitliyor, dokunuşu tenimi yakıyor. Hemen irkiliyorum, zihnime berraklık geri geliyor.

Bu da ne...

Marcello ve Lina , ben de sessizce dönüp onları takip ediyorum, parmaklarımla dokunduğu yeri ovuyorum. Erkeklerin etrafında pek bulunmamış olabilirim ama bunun normal olduğunu sanmıyorum...

Kiliseye vardığımızda onlarca rahibe dışarıda, kimi dua ediyor, kimi hıçkırıyor ve Başrahibe herkesin korkularını yatıştırmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

Sözüne sadık kalan Vlad, Başrahibe'ya yaklaşır onunla konuşur ve olay yerine gitmelerine izin verdiğini teyit etmek için geri döner.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Marcello onlar araştırırken bizi dışarıda bekletmeye çalışıyor, muhtemelen hassas duyarlılıklarımızı korumak istiyor. Ancak Lina ve ben bunu kabul etmiyoruz ve sonunda yumuşayıp onlara katılmamıza izin veriyor.

Tüm olurken Vlad sessizce arkamdan geliyor, sadece izliyor. Ne zaman gözleri üzerime dikilse, sanki bir iğne yatağındaymışım gibi hissediyorum, hepsi tenime batıyor.

Kilisenin içine adım attığımda, Rahibe Elizabeth'in cesedi sunağın arkasında tamamen sergileniyordu. Tüm bedeni öyle bir şekilde kirletilmişti ki, ben bile onu tanımakta zorlandım. İlk tepkim bir şok olsa da, gözlerimi ilk karşılayan şey organlarından arındırılmış, kaburgaları açıkta duran rahmi olduğu için, bu manzara karşısında kısa sürede büyülenmişim.

Onun formunu ve bir adak gibi nasıl ortaya serildiğini incelemek için biraz zaman harcadım, tüm gösteri ilgi çekici ve biraz da... çekici. Ölümünde vahşet vardı ama her şeyin düzenlenme şekli son derece organize birinden bahsediyordu. Dahası, organların sembolik bir şekilde sunak masasına özenle yerleştirilmiş olması daha da büyüleyiciydi. Çünkü acemi aklımla bile bunun sıradan bir katilin işi olmadığını anlayabiliyordum.

Şimdi bile, içeri adım attığımızda, elimde olmadan tüm topluluğa çekiliyorum, ölümden sürünen belirli bir güzellik.

"Bunu kim yapmış olabilir...?" Lina nefes nefese, gözleri dehşetle açılmış bir halde cesede bakıyor.

Tüm bu sahneyi ne kadar büyüleyici bulduğumu belli etmemeye çalışıyorum ama gözlerim Rahibe Elizabeth'in açık cesedine odaklandığında bedenim bana ihanet ediyor.

"Bu, Peder Guerra'nın başına gelenlere ürkütücü derecede benziyor." Neredeyse dalgın bir şekilde işaret ediyorum. "Onun da iç organlarıyla oynanmıştı.

Bu şekilde değil ama oldukça benzer." Her iki cesede de aynı özen gösterilmişti... Her şeyin ne kadar grotesk görüldüğü düşünüldüğünde öyle görünmeyebilir, ancak sahnenin her parçası için büyük bir özen gösterilmişti.

"Ama bunu kim yapmış olabilir? Peder Guerra'yı kimin kazıp grafiğe koyduğunu hâlâ bilmiyoruz..." Lina başını sallayarak araya girer. "Peki neden? Neden C?" Rahibe Elizabeth'in yüzüne bakarken dudaklarının hafifçe titrediğini görebiliyorum, C öfkeyle bize bakıyor.

Vlad arkamızda hareket ediyor ve onun varlığı tüm odayı kaplayan yoğun bir duman gibi, onu her atomunuzda hissediyorsunuz. Şu anda bile, en ufak hareketlerini ya da gözlerinin sırtımı delip geçtiğini hissettiğimde bu farkındalık doğal değil.

Derin bir nefes alarak vücuda odaklanmaya çalışıyorum, bir şey gözüme çarpıyor.

"Bekle..." Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Cesedin önünde durana kadar ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, gözlerim cesedin üzerinde geziniyor.

"Assisi, ne yapıyorsun?" Marcello neredeyse kızgın bir şekilde sorar.

"Sanırım orada bir şeyin parladığını gördüm..." Vücudunun içinde bir şey söyleyerek ediyorum. Elimi göğüs boşluğuna sokarken düşünmüyorum bile, parmaklarım hareket ederken daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu kim yaptıysa harika bir iş çıkarmış. Organlar sorunsuzca çıkarıldı.

Marcello yine "Assisi," diye sesleniyor ama ben aldırmıyorum.

Sonra *onu* duyuyorum. Dudaklarından acı dolu bir iniltiyi andıran bir ses çıkıyor ve gözlerim hemen arkaya kayıyor. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor, siyah gözleri duygusuz ama tuhaf bir sıcaklık yayıyor.

Kendimi silkeleyerek dikkatimi cesede geri veriyorum, Lina'nın öfke çığlıklarını ya da Marcello'nun sürekli adımı sayıklamasını duymazdan gelmeye çalışıyorum. "Lanet olsun!" Parmaklarım nihayet cesedi kavradığında mırıldanıyorum.

Vücudun içinde.

Sıkıca tutarak yumruğumu çıkardım ve içindekileri sunak masasının üzerine boşalttım.

"Ne...?" Marcello haykırıyor, bakışları masanın üzerindeki kanlı dişlerden ayrılmıyor.

Vlad ise bir mendil çıkarıp alnındaki teri silerken biraz tedirgin görünüyor. *Tuhaf. Bana hassas bir tip gibi gelmedi.*

"Şimdi, bu olayların ilginç bir dönüşü. Sence de öyle değil mi Marcello?" Dişleri incelemek için eğilir. Sesinde ek bir çekicilik var. Hiç rahatsız olmamış gibi davranıyor.

Bir kez daha dikkatimin tamamen ona odaklandığını görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Kaşlarımı çatarak cesede dönüyorum.

"Başka bir şey var. Daha önce kavrayamamıştım." Vlad'a dönüp bakmamak için elimden geleni yaparak diğer parçayı da çıkarıyorum.

Onda ne var bilmiyorum ama beni aynı anda hem korkutuyor hem de ilgimi çekiyor.

Bu onun gülümsemesi. Sahte gülümsemesi.

"İşte!" Malzemeyi tutup çıkarıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. "Bu parşömen... belki de insan parşömeni." Vlad önce konuşuyor ve bir bıçağı ceketinin içinden çıkarır ve et parçasını çevirmek için kullanır. Kaşlarını çatarak mendilini çıkarıyor ve kanı temizliyor.

Marcello, "*Başkalarının günahlarının bedelini ödemek,*" diye okuyor ve Lina ani bir nefes alışla tepki veriyor.

"Benim yüzümden, değil mi? Bunu kim yapıyorsa, benim yaptıklarım yüzünden..." der ve Marcello hemen onu teselli eder.

Deri parçasına daha yakından bakmak için eğildim.

"Kimin derisi bu?" diye soruyorum. "Onun mu?"

Marcello yüzünü buruşturarak, "Muhtemelen değil," diye cevap veriyor.

"Nasıl bu kadar eminsin?" Devam ediyorum. Bakışlarımı Marcello'dan Vlad'a çevirdiğimde, söylediklerinden daha fazlasını bildikleri çok açık.

"Çünkü bunu her kim yaptıysa," diye başlıyor Lina'ya üzgün bir bakış atarak, "seni hedef almıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu," diye araya Vlad, bıçağını sallayıp Rahibe Elizabeth'in alnındaki C harfini göstererek, "bir seri katilin işareti. C tek başına size işaret edebilirdi," Catalina'ya dönüyor, "ama dişler aradığımız seri katil olduğunu doğruluyor."

"Ne...?" Gözlerimi ona diktim. Neden bize her şeyi anlatmadıkları hissine kapılıyorum?

Vlad ve Marcello arasında geçen komplocu bakışlar, bunu bildiklerini açıkça ortaya koyuyor.

Ve bu beni daha da meraklandırıyor.

"Şunu anlamama izin verin," ellerimi kalçalarımın üzerine koyup başımı yana eğerek onlara sesleniyorum, "öldüren kişinin bir seri katil olduğunu mu söylüyorsunuz? Peki ya Peder Guerra? Bu olayların neredeyse bir hafta arayla gerçekleşmesinin tesadüf olduğuna inanmıyorum."

Gözlerimi kapatarak elimle alnıma masaj yapıyorum ve Peder Guerra ile Rahibe Elizabeth arasındaki bağlantıyı düşünmeye çalışıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi Vlad ile yüz yüze buluyorum. Aramızda sadece nefes mesafesi kalana kadar bana giderek yaklaşıyor.

Ne...

Varlığı beni bunaltırken nefesim boğazımda düğümleniyor. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Kokusu daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor; hafif bir vanilya tabakası üzerinde miskle karışık yanmış sandal ağacı kokusu. Oldukça sarhoş edici, ipekle sarılmış karanlık gibi, duyularımı aşırı yüklemeye okşuyor.

Bakışlarının alnıma, tam da doğum lekemin olduğu yere odaklandığını fark ettiğimde hızla gözlerimi kırıştıyorum.

"Vlad!" Marcello sesleniyor ama sanki onu duyamıyor.

Yüz hatları gergin, gülümsemesi tamamen kaybolmuş ve yerini saf yırtıcı bir bırakmış. Dokunmuyoruz ama ondan yayılan tehlikeli gerilimi hissedebiliyorum.

Birden kendimi savanadaki bir ceylan gibi hissettim, yırtıcı hayvanın dikkatini çekmemek için uzuvlarımla hareketsiz kalmasını isterken tek odağım hayatta kalmaktı.

"!" Marcello yandan fısıldayarak beni şaşırtıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Gözleri yavaşça yüzümü okşarken Vlad'ın burun delikleri hafifçe açılıyor. Yaklaşıp içine .

"Vlad!" Marcello'nun sesini tekrar duyuyorum ama sanki her şey uçup gidiyor.

Vlad boş gözlerini bana çevirdiğinde şey sessizleşiyor, nefesi dudaklarımda.

Eli yavaşça, nazikçe hareket ediyor, yakınlığıyla beni tehdit eden iri yarı adamla tamamen çelişiyor. Sonra hiç beklenmedik bir şey yapıyor.

Parmaklarını alnımda gezdiriyor, daha önce elimle bulaştırdığım kanın bir kısmını alıp dudaklarına götürüyor.

"Ne...?" Sersemlemiş bir halde .

Dudakları kırmızı sıvıyı karşılamak için aralanıyor, bakışları hâlâ yüzümde. Uzuvlarım onunkilerin yanında ağır ve sıcak hissediyor, ağzı şok edici derecede çekici. Derin bir nefes alıyorum, avuçlarım terliyor.

"Assisi, buraya gel ama yavaşça. Tehlikeli olabilir." Marcello diyor ki.

Garip, çünkü yaydığı tehlikeyi hissedebiliyorum. Saf ve çiğ ve bir sonraki yemeğini takip eden bir aslandan farklı değil. Yine de bir şey hissedebiliyorum

başka bir şey. Sessizce seslenen bir boşluk ve bir kez daha içgüdülerim bana hem kalmamı hem de kaçmamı söylüyor.

Lina ve Marcello'nun ne kadar endişeli olduklarını görünce yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

"Onun nesi var?" Vlad'ın hâlâ aynı pozisyonda olduğunu görerek soruyorum. Yokluğumu fark ettiğinden bile şüpheliyim.

"O... normal değil," diye aktarıyor Marcello.

"Normal... değil mi?" Uyuşmuş bir şekilde tekrarlıyorum, rahatsız zihnim bunu fazlasıyla büyüleyici buluyor. Marcello'nun Vlad'ın yanına gidip, sanki onu trans halinden uyandırmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şaklatmasını izliyorum.

"Daha..." Sanırım Vlad'ın konuştuğunu duyuyorum ama emin olamıyorum.

"Marcello, sen ne...?" Kardeşimin kollarını katladığını, yüz hatlarının gergin bir şekilde durumu incelediğini görünce bir adım geri çekiliyorum.

Ona zarar vermeyin!

Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama tek düşüncem Marcello'nun Vlad'a bir şey yapmadığından emin olmak.

Lina'nın kolunu kenara iterek ve Marcello'nun bana geri durmam için bağırmasına aldırmadan ilerliyorum.

Vlad da çok hızlı hareket ediyor ve beni tam ortada karşılıyor. Eli dışarı fırlayıp boğazıma dolanarak beni duvara doğru iterken tepki bile veremiyorum.

Lina'nın alarm çığlığını ve Marcello'nun ona müdahale etmesini engellemeye çalıştığını duyuyorum ama umurumda değil gibi görünüyor.

Parmakları nabız noktamı sarıyor, teninden benimkine geçen sıcaklık tüm mantığımı kaybetmeme neden oluyor. Gözlerimi kırıştıtarak kendime gelmeye çalışıyorum ama sanki bedenim itaat etmeyi bırakmış, onun yerine hislere teslim olmuş gibi.

Sıkı ama yine de nazikçe tutuyor. Birbirimize dolanmış pozisyonumuz bir yana, tutuşu acı verici değil. Aksine, parmaklarının tenimle oynaması neredeyse şefkatli, neredeyse şiddetle sarmalanmış yumuşak bir okşama gibi.

Bu adamla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Onunla tanıştığım andan şimdiye kadar, bir kez bile beklediğim gibi . Ve bu... ilgimi çekiyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, soluk tenine karşı o çarpıcı siyah gözleri buluyorum ve anlamaya çalışıyorum.

Kimsin sen?

Onda garip bir ikilem var; yerini sakinliğe bırakan bir öfke, nezaketle yumuşatılmış bir saldırganlık. Bakışlarına yansıyan kana susamışlık beni korkutmalı. Ama tam tersini yapıyor.

Benimkini çağırıyor.

Tanrım, ama tüm vücudum titremeye başlıyor, küçük sarsıntılar içimde dolaşıyor ve karnımın derinliklerinde birikiyor.

Bana baktıkça, sanki aynı anda hem beni öldürüp hem de öpecekmiş gibi, vücudum daha fazla tepki veriyor.

"Assisi, iyi misin?" Marcello endişeli bir şekilde sorar.

"Ben iyiyim... Bana zarar vermiyor." Gözlerim hâlâ Vlad'a sabitlenmiş halde kelimeleri çıkarmayı başarıyorum.

"Vlad, odaklanmanı istiyorum, tamam mı? Şu anda kız kardeşime zarar veriyorsun." Kardeşim, Vlad'ın henüz kaybolmamış bir tarafına ulaşmaya çalışırken başlıyor.

Marcello Vlad'la konuşmaya devam ediyor ve ben küçük bir değişim fark ediyorum, kolları hafifçe esniyor, gözlerinde bir tanıma belirtisi belirliyor.

"Abla?" Dudaklarından kaba bir ses çıkar.

Eli boğazımda sıkılıyor, gözleri çılgınca yüzümde geziniyor. "Evet, o benim kız kardeşim. Ve şu anda ona zarar veriyorsun."

"Kız kardeş mi?" Tekrarlıyor, kelime görünüşe göre bir tepki yaratıyor.

"Abla..." Bir an havadayım, sonra ayaklarım yere değiyor. Daha da şaşırtıcı olanı, Vlad sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, yüz hatları acıyla çizilmişti.

Çıkmayan bir ses için ağzı açık.

Gözlerinin içine bakıyorum ve tek bir şey görüyorum.

Acı çekmek.

Kolları göbeğime dolanıyor ve yüzünü karnıma yaslıyor. Vücudunun benimkiyle buluştuğu yerden sıcaklık yayılıyor ve kemiklerime derin bir rahatlık hissi yerleşiyor.

"Kardeşim," diye tekrar fısıldıyor Vlad ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu nihayet rahatlayabileceği, içine girmiş gibi görünen şeytanlardan uzaklaşabileceği bir güven duygusuna sokmak için ani bir dürtü duyuyorum.

Her seferinde öncekinden daha ısrarlı bir şekilde kız kardeş kelimesini tekrarlamaya devam ederken kolları beni sıkıca sarıyor.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, her ne yaşıyorsa üstesinden gelmesine yardım etmek istediğim.

Elimi sırtına indirerek onu yavaşça okşuyorum, biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Dokunuşuma hemen tepki veriyor, ben onu okşadıkça büyük bir kedi gibi mırlıyor.

"Sorun yok. Burada güvendesin," diye eklemek zorunda hissediyorum ve omuzları hafifçe çöküyor, başı sanki bir şey arıyormuş gibi alışkanlığımın üzerinde hareket ediyor. Sonra birden nefes alış veriş düzenine giriyor, göğsü usulca inip kalkıyor.

Bir süre sonra "Sanırım uyuyor," diyorum. Nedense ona sarılmaya devam etmekten başka bir şey istemiyorum ama bunun bana düşmeyeceğini biliyorum.

Muhtemelen asla olmayacak.

Bu yüzden yavaşça kollarını üzerimden , yere düşüşünü izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Neydi o?" Yanına vardığımda Marcello'ya sordum.

"O..." diye kaşlarını çatıyor, Vlad'ın durumunu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bazı travmaları var. Bu onu tetiklemiş olmalı."

Dalgınca başımı sallıyorum, her ne kadar bakışlarım onun yerdeki formuna kaymaya devam etse de.

"Ayrılmadan önce sana bir şey sormak istiyorum," diyerek beni şaşırtıyor Marcello.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Yeminini gerçekten etmek istiyor musun? Eğer herhangi bir şekilde bu hayatın sana göre olmadığını hissedersen bana söyleyebilirsin. Burada güvenliğinden endişe ediyorum ve Baş Rahibe senin için bir koruma tutmama izin vermiyor."

Gözlerim açılıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Sen... sen diyorsun ki..." Ne demek istediğini yanlış anladığımdan korkarak yavaşça nefes veriyorum. "Manastırdan ayrılabilceğimi mi söylüyorsun? Ama nereye gidebilirim ki... I. "

"Gelip bizimle yaşayabilirsin." Catalina araya girerek bana doğru geliyor, "Seni aramızda görmek isteriz, öyle değil mi Marcello?"

Kardeşim başını sallıyor.

"Orası senin de evin. Ve orada daha güvende olursun."

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. En çılgın hayallerimde bile Bu manastırdan ayrılacağıma inanamıyorum. "Evet, evet, lütfen," diye cevap veriyorum hemen, bu düşünce göğsümde bir mutluluk patlaması yaratıyor. "Teşekkür ederim! I. Sen bunun benim için ne anlama geldiğini anlayın."

"Burayı sevmedin mi?" Şaşkınlıkla beni inceleyerek soruyor.

"Mesele o değil," diye başlıyorum, nankörlük etmek istemediğimden. "Rahibe olmaya uygun olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, bakışlarımı indirerek.

Keşke rahibe olmak için *ne kadar* uygun olmadığımı bilselerdi....

"Bence bu en iyi seçenek. Sisi'nin bu hayat için yaratılmadığını hep biliyordum." Catalina da aynı fikirde, elimi elinin içine aldı.

Bu berbat yerden ayrılacağım için o kadar mutluyum ki Vlad'ın hareket ettiğini bile duymuyorum.

Lina ve Marcello ona bakıyorlar ve ben de dönüp onun yavaşça uykusundan uyanışını izliyorum.

"Kahretsin," diye . Darmadağınık ama bir o kadar da çekici görünüyor.
"Ne oldu?"

Marcello, "Sanırım bugünlük kana doydun," diye ekliyor ve ikisi arasında komplocu bir bakış geçiyor.

"Bunun için zgnm," diyor odanın etrafına bakarak. Gözleri beni buluyor ve kaşlarını çatıyor, sanki tam olarak açıklayamadığı bir şey görüyormuş gibi başını yana eğiyor. Sonra her şey bitti.

Bir an tüm kişiliği karanlık ve acıyla sarmalanmış gibi görünüyor, ardından ağzı başka bir sahte gülümsemeye uzanıyor ve *gerçek* benliğinin tüm izlerini siliyor.

Lina ona "İyi olmana sevindim," diyor ama ben sadece gözlerimi ona dikiyorum.

Anlaşması tam olarak nedir?

"Peki ne kaçırdım?" Sanki az önce hayatımı tehlikeye atmamış gibi sırtıyor.

Ona bir kaldırıyorum ama pişmanlık dolu yüz ifademi görünce gülümsemesi daha da genişliyor.

Kilisede işimizi bitiriyoruz ve Marcello benim adıma Baş Rahibe ile konuşacağını ve onlarla birlikte eve dnebileceğimi söylüyor.

Sadece hoş bir gülümseme takınıyorum, gerçekleşene kadar bunu hayal etmeye cesaret edemiyorum.

Ama görünen o ki bu sefer kader benden yana.

Olan biten her şeyden kadar etkilendiğimi göstermemeye çalışıyorum. Bir arabanın içinde olduğum ve o berbat yerden uzaklaştığım gerçeğinin beni nasıl da bulutların zerindeymişim gibi hissettirdiğini. Ya da pencereden Sacre Coeur *dışındaki* tüm binalara bakmanın beni nasıl inanılmaz derecede sersemlettiğini.

Marcello bilmiyor ama bana hayatımın hediyesini verdi. Beni gerçekten etrafında istiyor mu, yoksa benim ona yardımcı olacağımı mı düşünüyor bilmiyorum.

Ama beni yanına aldığına pişman edecek herhangi bir soruna yol açmamak için elimden geleni yapmayı planlıyorum.

Evine vardığımızda, büyüklüğü beni şaşkına çevirdi. Daha da , içindeki mimarının güzelliği. Sacre Coeur'de de bu eksik değildi ama klinik bir güzelliği vardı. Bir evdi, yuva değil.

Birden Lina'nın dokunuşlarını odaların her yerinde görebiliyorum ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Sana söylemedim," diye kulağına fısıldamak için eğildim. "Ama kardeşimle evlendiğin için mutluyum," diyorum ona içtenlikle.

"Ben de," diye yanıtıyor, hafifçe kızarak.

Lina ve Claudia'yı her zaman ailem olarak görmüştüm ama artık gerçekten ailem oldular. Ve tekrar aynı yerde yaşayacağımızı bilmek... Bu düşünce karşısında baş döndürücü bir mutluluk duymaktan kendimi .

Marcello sallayarak bizi kendi halimize bırakıyor ve Lina'dan bana odamı göstermesini istiyor.

"Hep böyle midir?" Yalnız kaldığımızda kaşlarımı çatıyorum.

"O..." dudaklarını büzüyor, "daha çekingen. Ama bana karşı harikaydı."

"Sevindim," diyerek elini rahatlatmak için sıktım.

Bana evliliklerinin koşullarını ve Guerras'ın kendisi ve Claudia için hâlâ bir tehlike olduğunu anlatmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, ailelerimizin organize suçlara karıştığı gerçeğini kabullenmekte hâlâ zorlanıyorum. Marcello'nun yakın arkadaşı gibi görüldüğü için Vlad'ın mafya ile olan bağlantısı beni biraz meraklandırıyor.

Sacre Coeur'den ayrıldığımızdan beri düşüncelerim ilk kez o adama saplanıp kalmıyor. Belki de yabancılara alışık olmadığım içindir, ama onun varlığı beni etkilemişti. Bana bakan karanlık gözlerini, vücudumdaki ellerini canlı şekilde hayal edebiliyorum...

Müdahaleci düşüncelere karşı başımı sallayarak kendimi şimdiki zamana hapsediyorum.

Lina beni ikinci kattaki bir misafir odasına götürüyor ve ileride alışverişe çıkıp orayı dekore etmek için zamanımız olacağını söylüyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum, çünkü benim için her şey mükemmel. Ve bana gösterdiği oda hayal edebileceğimden daha büyük. Çift kişilik bir yatak, bir makyaj masası, bir gardırop ve küçük bir banyosu olan basit bir yatak odası. Ama *benim odam*.

Lina omzuma dokunup bana birkaç giysi uzattığında hâlâ yerimde sabitlenmiş, odayı hayranlıkla seyreliyordum.

"Bedenlerimiz birbirine yakın, o yüzden sana daha fazla kıyafet alana kadar bu iş görür.

Sonunda bu alışkanlıktan kurtulabilirsin" diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüp burnunu kıvrırarak.

Kıyafetleri ondan alırken nasıl cevap vereceğimi bile bilemiyorum. Sacre Coeur'de verilen kıyafetlerden başka bir şey giymemiştım, bu yüzden bu benim için yeni bir deneyim.

Sabırsızlıkla giysileri yatağın üzerine koyuyorum ve kurtulmaya hazır şekilde alışkanlığımı değiştirmeye başlıyorum. Heyecanımı gören Lina'nın dudakları kıvrılıyor ve biraz yalnız kalabilmem için kapıyı kapatıyor.

Kıyafetlere bakarken ne çok kısa ne de çok uzun olan yeşil bir elbise seçiyorum.

"Sana uyacak sütyenim yok ama yarın alabiliriz," diyor Lina, ben de başımı sallıyorum, yanaklarım pembeleşiyor. Büyük göğüslerle lanetlendiğimden beri Lina ve benim uyuşmadığımız tek alan bu. Yine de daha önce büstiyer dışında bir şey giymiş değilim.

Yine de, elbiseyi giydikten sonra aynaya baktığımda, bir sütyenle formun nasıl daha güzel olacağını görebiliyorum.

"Vay canına, seni zar zor tanıyabiliyorum," diye nefes alıyor beni gördüğünde. Benim de saçlarım çözülmüş ve sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Kesinlikle farklı hissettiriyor." Sanki kendimi ilk kez görüyormuşum gibi aynaya bakmaya devam ediyorum.

"Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Lina başını omzuma yaslayıp bana gülümsüyor.

"Ben de," diye yanıtlıyorum.

Çok mutluyum.

Ve bu beni biraz korkutuyor. Çünkü artık mutluluğu tattım, eğer benden koparılırsa, bu beni öldürecek.

Kız kardeşim Venezia ile tanışacağım gün beni daha da büyük sürprizler bekliyor. İlk izlenimim birbirimize hiç benzemediğimiz yönünde. Marcello ve benim saç rengimiz ortak olsa da, ikimiz de sarı saçlı olduğumuz için, Venezia'nın yumuşak kahverengi bir . Onun gözleri de benim açık kahverengi gözlerime kıyasla tonunda.

Ona bakmaya devam ediyorum, ortak bir nokta bulmaya çalışıyorum ama yok. "Çok güzelsin." Bir noktada, onun bana baktığı gerçeğinden tıpkı bir bebeğe benziyor.

Boynunda bir kızarıklık oluşmadan önce iki kez göz kırptıyor ve gözlerini indiriyor.

Lina'nın bana anlattıklarına bakılırsa, onun daha cesur ve açık sözlü olmasını beklerdim, ama karşımdaki Venezia utangaç, her sözünü ikinci kez değerlendiriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor sonunda.

İkimiz de bir konu bulamadığımız için sohbetimiz biraz tılandı. Ama birbirimizi tanımak için yeterli zamanımız olacak.

"Ben..." diye başladı, oldukça gergin bir şekilde, "sana sarılabilir miyim?"

"Tabii ki!" Hemen cevap veriyorum ve hiç vakit kaybetmeden onu kollarımın arasına alıyorum.

Lina ve Claudia'ya iyi geceler dileyerek kendi odama gidiyorum, hâlâ kendime ait bir alanım olduğu için şaşkınlık içindeyim.

Kaç kez bunun hayalini kurdum? Lina Sacre Coeur'a gelmeden önce, düzinelerce başka kızla aynı odada kalıyordum.

Her şey paylaşılmışken kendime ait bir şeyim olsun fikrini anlamak her zaman zor olmuştur.

Elimi yatağın üzerine koyarak ipeksi çarşafların hatlarını izliyorum, böylesine lüks bir ortamda uyuma düşüncesi içimde heyecan yaratıyor.

Çarşafların arasına önce hızla duş alıp cildimi iyice kuruluyorum. Derin bir iç çekiyorum, çıplak tenime değen kumaşın serinliği ilahi bir his veriyor.

Eli boğazıma dolandı; beni kabaca sunağın üzerine itti. Sırtım soğuk masaya çarpıyor, gözlerim dehşetle irileşiyor. Tüm dini eşyaları bir kenara iterek yere düşen bir haç görüyorum, sesi kilisede yankılanıyor.

Beni tepeden tırnağa inceliyor, erimiş bakışları tatlı ama ısırmacı, kurbanını bekleyen pagan bir Tanrı gibi, ölümüm onun özünün yakıtı.

"Dur," diye fısıldıyorum, parmakları etimin etrafında sıkılaşıyor hava akışımı durduruyor. Bir an için nefesim kesiliyor ve sadece beni tüketmeyi hedefleyen o karanlık gözlerle bakabiliyorum - bedenimi ve ruhumu.

Diğer eli vücudumda serbestçe dolaşüyor, parmaklarını kalçamın kıvrımında durdurana kadar uyluğumda tüylerim diken diken oluyor, avuç içi belimin üzerinde yayılıyor.

Dudakları hınzır bir gülümsemeyle genişledi, ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. Üzerimde dolanırken yılmaz görünüyordu, hayatım ve ölümüm onun kontrolündeydi.

Ellerimle omuzlarını iterek ona karşı koymaya çalışıyorum ama yaptığım her şey boşa gidiyor. O çok güçlü, beni devasa vücuduyla kıstırmış durumda ve itiraf etmeliyim ki onun merhametine kalmış durumdayım.

Ağzı kulağıma ilerliyor, anlaşılmas sesler fısıldıyor, boğazını sıkması yavaş yavaş şefkatli bir okşamaya dönüşüyor.

Birden eli gitti. Boynumdan yukarı doğru öpmeye başladığında gözlerim açılıyor, vücudum korku ve merak karışımıyla titriyor.

"Ne yapıyorsun?" Sorarken sesim titriyor.

Cevap vermiyor. Sadece ağzını açıp dişlerini etime geçirmeden önce tenime gülümsüyor.

Çıglık atıyorum, derimi parçaladığında acı gerçeküstü, kan yaradan serbestçe akıyor. Kanı boynuma ve yanağıma bulaştırıyor, şeytani dili derimin yüzeyinde daireler çiziyor.

Kısa bir süreliğine başını kaldırıyor, kan lekeli dişlerini gösteren geniş bir gülümseme. "Sen benimsin. Öldürmek ve..."

Sarsılarak uyandım, kafam karışmıştı ve ter içindeydim. Kendimi yatağımda buluyorum, boş odaya bakıyorum ve etrafta kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Ellerim hemen vücudumda dolaşüyor, hala tek parça olduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Parmaklarım boynumda geziniyor ve derimin sağlam olduğunu görüyor.

Dişlerinin üzerimde nasıl bir his uyandırdığını, beni acımasızca iterken tüm varlığımı sarsan keskin acıyı hatırladığımda vücudumdan yumuşak bir titreme geçiyor.

Kilisedeki olayı unutmak için çok uğraşmışım ama şimdi rüyalarım giriyor. Onun varlığından inandığımdan daha fazla etkilenmiş olmalıyım, çünkü bunun başka bir açıklaması yok.

Dışarıda rüzgâr esiyor, perde , odaya girip . Kaşlarımı çatarak kontrol etmek için yataktan kalktım.

Yatmadan önce pencereyi kapattığıma eminim.

Kendimi biraz paranoyak hissederek pencereyi indiriyorum ve kilitlemesi için mandalı çekiyorum. Dışarıya baktığımda sadece yeşil bir alan görüyorum.

Arka bahçede. Hiçbir şeyden ya da kimseden iz yok.

Bunun sadece benim aşırı aktif hayal gücüm olduğunu düşünerek rahatladım ve yatağıma geri döndüm. Ama tekrar çarşafın arasına girdiğimde başka bir şey fark ediyorum. Bacaklarımın arasında daha önce olmayan bir ıslaklık var. Belimde hafif bir , neredeyse kaşıntıya benzer bir karıncalanma eşlik ediyor. Elimi aşağıya indiriyorum ve parmaklarımın yapışkan bir maddeyle kaplı olduğunu görünce şok oluyorum. İlk düşüncem yatağıma ıslatacak kadar korkmuş olduğum. Ama doku tamamen farklı ve bir an için bende bir sorun olduğundan korkuyorum.

Hemen telefonumu alıp web tarayıcısını açıyorum ve ne anlama geldiğini araştırıyorum.

Ancak cevap yardımcı olmuyor.

Uyarılma. Cinsel arzu.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum kendi kendime, makaleleri birbiri ardına okurken. Beni öldürmeye çalışan o adamdan tahrik olmuş olamam. Böyle düşünmeme izin verdiğim için kendimden neredeyse iğreniyorum, bu yüzden telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum.

"Bu sadece artık korku." Kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Uyku bana zar zor geliyor ve sabah uyanmak zorunda kaldığımda oldukça huysuz oluyorum. Vlad'ın yakınlarda olduğuna ve beni öldüreceğine dair içimi kemiren bir his var. Bunun çok mantıksız bir korku olduğunu biliyorum ama bir şekilde sonumun onun ellerinde olacağına ikna olmuş durumdayım.

Büyüleyici olduğu kadar dehşet verici bir yanı da var.

Bir kez daha, alışverişe gitmek için kızlarla buluştuğumda, onun düşüncelerimi ele geçirmesine engel olamıyorum. Sanki yaptığım her şey bana bir şekilde onu ve o rüyayı hatırlatıyor.

Siyah, dipsiz gözleri ve yakıcı dokunuşu zihnime kazınmış durumda. Sadece gözlerimi kapatmam yetiyor ve sanki nefesi boynumda, ağzı tenime yakın.

"Bu sana çok yakışmış Sisi," diyor Lina içtenlikle ve ben geliyorum. Odaklanmaya çalışarak iki kez göz kırpiyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap veriyorum, biraz geç kalmış olarak.

Dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark etse de bundan bahsetmiyor. Alışverişe devam ediyoruz, kıyafetlerden telefonlara ve dizüstü bilgisayarlara kadar her şeyi alıyoruz.

Bir kuaför salonunun önünden geçerken aklıma bir fikir geldi.

Lina'ya "Saçlarımı kakül yaptırmak istiyorum," diyorum ve alnımı kapatacak bir şeyin olmasının, insanlar çok fazla bakmayacağı için işimi kolaylaştıracağını açıklıyorum.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Eğer istediğiniz buysa, elbette."

Lina ve Claudia tatlı almaya giderken ben de bakımına katlanıyorum. Saçlarımın yerde toplandığını gördüğümde şimdiden kendimi kötü hissediyorum, Cressida'nın cezaları gözümün önünden geçiyor.

Kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki, her şey dakikalar içinde bitti ve yeni görünüm bana mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor.

Teknisyene teşekkür ediyorum ve ödemeye geçiyorum.

Tüm bunlar , sanki biri beni arkamdan izliyormuş gibi, benim farkındalıkla karıncalanıyor.

Hızla döndüğümde, sütunlardan birinin arkasına sığınmış gölgeli bir şekil görüyorum.

Para üstünü bile beklemeden, beni takip eden her neyse onun peşinden koşarken geri kalanın bende kalmasını söylüyorum.

Hiç kimse.

Sütunun arkasında ya da çevresinde kimse . Alışveriş merkezinin ortasında duruyorum, etrafıma bakarken kafam karışıyor, gördüğüm hayaleti seçmeye çalışıyorum.

Deliriyorum.

O sefil yerde geçirdiğim yirmi yıl boyunca aklımı yitirmedim ama şimdi yitiriyorum. Tanrı aşkına, eskiden mezarlıkta takılırdım ve hayaletlerden ya da başka doğaüstü yaratıklardan hiç korkmazdım. Şimdi bu kadar paranoyaklaşmak oldukça gülünç görünüyor.

Hepsi onun suçu.

"Sisi Teyze," diye Claudia bana doğru koşarak. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

Her şeyi aldıktan sonra geri dönmeye hazırız.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak zaten yorgunum ve eve varır varmaz kendimi odama atıyorum.

Biraz kestirmem lazım.

Umarım bu sefer rüyalarım davetsiz bir misafir gelmez.

Odanın kapısını açıp çantaları yere bırakıyorum, ellerim elbisemin fermuarına gitmiş bile.

Birden bir el ağzımı kapatıyor, bir kol belime dolanıyor ve beni sert bir göğsün içine sokuyor.

Ne?

İlk içgüdüm, dudaklarıma bastıran avuç içine aldırmadan çığlık atmaya çalışmak oluyor. Uzuvarım çırpınmaya başlıyor ve başımı oynatıyorum,

Arkamda kim varsa tekmelemeye çalışıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor kulağıma ürpertici bir ses, "kardeşinin beni burada bulmasını istemeyiz."

Kalbim boğazımda, sadece hareket etmeyi bırakabiliyorum. Arkamda beni rehin tutan kişinin kim olduğunu anladığımda tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Oh, lanet olsun. Sonunda ölebilirim.

Onuncu Bölüm

Kendi kendime mırıldanarak bodrumun kapısını açıyorum ve yanımda getirdiğim aletleri bir masanın üzerine bırakıyorum.

Vanya bir köşede somurtuyor ve başını çevirip beni görmezden gelmeye devam etmeden önce bana sadece düşmanca bir bakış atıyor. Bunu son birkaç saattir yapıyor ve hoşnutsuzluğuna neyin sebep olduğunu henüz bulamadım.

Yine , bir fikrim *olabilir*.

Bunun yerine, elimdeki göreve odaklanarak bu konuyu aklımdan .

"Umarım lojmanınızın durumu sizi tatmin etmiştir?" Şu anda odanın ortasında bir sandalyeye bağlı olan adama gülümsüyorum. "Bekle," diye kaşlarımı çatıyorum. "Konuşamadığını unutmuşum." Başımı iki yana sallıyorum ve iki adımda karşısına geçip ağızındaki tıkaçı çıkarıyorum ve bir süre ağızını kullanmasına izin veriyorum.

Ve eğer kendisi için neyin en iyisi olduğunu biliyorsa, bunu *doğru* şekilde uygulayacaktır.

"Bu ne... Neredeyim ben..." diye kekeliyor, gözleri çılgınca odayı değerlendiriyor, sonra bana takılıyor, "ve sen kimsin?"

"Bay Petrovic, kim olduğumu bilmemeniz beni derinden yaraladı," diye söylendim ve onun önünde yere çöktüm.

İlk tur kolay olacak. Sonraki... ona bağlı. "Nereden bilebilirim ki?" diye tükürüyor bana.

Başımı sallayarak bir cık cık sesi çıkarıyorum, kolumun ucunu toplayıp koluma katlıyorum. Dövmemi görmesi için elimi uzattığımda, önceki tüm kabadayılığının yüzünden akıp gitmesini izliyorum.

İtibarım, tabiri caizse, somut kanıtlardan ziyade kulaktan kulağa yayılıyor. Ne de olsa yıllar önce, kana karşı verdiğim tepkinin beni daha fazla etkilediğini fark ettiğimde, işin daha tatsız kısmından emekli oldum.

kötüleşti, beni çok dengesiz hale getirdi. Bunun yerine, düşmanlarıma yine de korku salan daha klas bir imaj geliştirmeye başladım.

Çoğu insan neye benzediğimi bilmesede bir şeyi biliyor: ismimi ve beni şu anki Pakhan olarak tanımlayan dövmemi.

Bay Petrovic kendisiyle bizzat ilgilendiğim için onur duymalı, zira bugünlerde cinayet ve işkenceye girişlerim oldukça sınırlı, bu da beni derinden üzüyor, zira her ikisi de can sıkıntımı gidermede en iyi çare.

Şu anki haliyle bilim deneylerim bile askıya alınmış durumda; kanlı adımları mahvetme ihtimalim projeyi tamamlama ihtimalimden daha yüksek.

Ama o...

Bunu düşününce bile gülümsüyorum.

Katya'yı kaçıran kişi hakkında en son sağlam bir ipucu bulduğumdan beri yıllar geçti. Ve bunu ancak Misha'nın tüm bağlantılarını ve gizli iletişimlerini tarayarak yapabilmiştim. Bulduğum insanların çoğu ölmüştü ama birkaçı yıllar içinde kimlik değiştirmiş, kaçmaya çalışmıştı.

Benden ya da başka birinden, bilemiyorum.

olarak, Bay Petrovic son on yılda on kez kimlik değiştirmiş, her seferinde farklı bir vatandaşlık seçmiş ve ülkenin farklı bir bölgesine taşınmıştır.

Sanırım tüm bu güvenlik önlemleriyle kendini güvende sanıyordu. Ama benim onu bulma konusundaki kararlılığımı hesaba katmamıştı.

Birkaç yıl önce, artık eski görüntüleri alıp davranış kalıpları tikler için analiz edebilen bir yüz tanıma yazılımını geliştirmiştim. Dünyadan saklanabilirsiniz ama kendinizden saklanamazsınız. Ve Bay Petrovic adını ve görünüşünü bir dereceye kadar değiştirmiş olabilir. Ama bazı şeyler asla değişmez. Hafif topallaması gibi, kaval kemiğinin distalindeki eski bir yaralanma talusla olan bağlantıyı oldukça titrek hale getirmişti.

analizi yüzde doksan doğruluk payı göstermişti ve çaresizlik içinde, kesin olmayan on tanesini göz ardı etmişim.

Yine de yazılımım işini yapmıştı.

"Tanışma faslı bittiğine göre artık bugünün konusuna odaklanalım, olur mu?" Ona sırtıyorum, küçük kesemi açıp bir bıçak ve bir elma çıkarıyorum. "İşler şu şekilde ilerleyecek. Ben sorular soracağım ve

cevap vereceksin. Eğer cevaplarını beğenirsem, o zaman acı yok. Eğer , " kaşlarımı ona doğru oynatıyorum, "göreceksin."

Kafası odanın içinde dolaşüyor, muhtemelen bir çıkış yolu arıyor.

"Yeraltında bir kattayız. Çıkış yolu yok, Bay Petrovic. Çıkış yok. Beni geçmeyi başarsan bile, ki kabul edelim," dudaklarımı büzüyorum, " bir şey olmayacak. Bu yüzden en iyi seçeneğiniz mümkün olduğunca işbirlikçi olmak."

Elmayı soymaya başlıyorum, gözlerim onun dehşete düşmüş yüz ifadesinde. "Neden Misha ile olan bağlantınla başlamıyoruz?" diyorum, bir ısırık alarak

Elmadan.

Bay Petrovic'in ABD ve Avrupa arasında aracılık yaptığını, insanları iş vaadiyle getirdiğini ve daha sonra sattığını zaten biliyorum. Bu da akla şu soruyu getiriyor. Neden Misha'ya bulaşmış olabilir?

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," diyor, oldukça hızlı bir şekilde.

"Bay Petrovic." İçimi çektim, istediğim kadar hızlı olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğradım. "Ben meşgul bir adamım. *Çok meşgulüm.* Düşünsenize, sizi saatlerce sorgulamak yerine dışarıda güneşin tadını çıkarabilir, bir düzine insanı öldürebilir ve günlük D vitamini dozumu alabilirdim. Bunun yerine, sadece *bir* kişiyi öldürme ihtimaliyle içeriye tıklamak zorundayım." Omuzları çöküyor, gözleri biraz açılıyor.

Güzel.

"Bu benim için nasıl adil olur?" Gözlerimi ondan ayırmadan bir ısırık daha alıyorum. "Lütfen..." Yardım çığlığı zar zor duyuluyor ama sanırım sonunda

kendini içinde bulduğu durumun farkına vardı.

"Seni duymadım," bir elimi kulağıma götürdüm ve tekrar etmesini bekledim.

"Sana söyleyemem," diyor, neredeyse kaderine boyun eğmiş bir halde.

"Ailemi öldürecekler," diye devam ediyor, gözleri bana yalvarıyor.

Bu genellikle korktuğum durumlardan biridir, çünkü birinin ailesi tehlikedeyse, konuşma şansı... zayıftır. Yine de sıfır değil. Sadece işkenceyi buna göre ayarlamak gerekiyor ki kırılınsınlar.

"Sanırım birkaç gün sonra konuşacağız, Bay Petrovic." Gitmek için ayağa kalkıyorum ve onun rahatlamış bir şekilde iç çektiğini duyuyorum. Sanırım o birkaç günün neler getireceğinin farkında değil.

Adamlarımdan biri olan Maxim'e hızlı bir mesaj gönderdim ve o çoktan . "V sadu?" Mahkûma bakarak soruyor.

Oh, Maxim, beni ne kadar iyi tanıyorsun.

"Gerçekten de bahçede," diye cevap veriyorum, gözlerimde parıltıdan bir muziplikle.

Maxim başını sallayarak Bay Petrovic'in yanına gider ve onu sandalyesinden yakalar.

Onu kolayca havaya kaldırıyor ve bahçeye götürürken ben de arkasından gidiyorum.

Buranın tüm katları gibi bahçesi de yeraltında. Dürüst olmak gerekirse, daha çok bir sera gibi, ama dış koşulları taklit edecek şekilde inşa ettim.

Bahçeye ulaşıyoruz ve Maxim arka tarafa, bir çift askıya gidiyor. Sandalyenin etrafında manevra yaparak, sandalyenin ayaklarını askılardan geçiriyor ve yerden yaklaşık iki metre yüksekte olmasını sağlıyor.

"... neler oluyor?" Bay Petroviç konuşmaya devam ediyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi.

"Bu benim seni konuşmaya ikna etme girişimim. İşe yarayıp yaramadığını göreceğiz. Birkaç gün içinde." Ona parlak bir gülümseme veriyorum, ardından Maxim hemen onu tekrar tıkıyor. Sonra sandalyenin altını kaldırıyor, böylece Bay Petrovic'in kızı yavaşça delikten içeri giriyor.

Asılı sandalyenin altında, hepsi yeni ekilmiş, uzun ve güzel büyümeye hazır yaklaşık beş bambu filizi var. Bay Petrovic çok yakında bunlardan birkaçıyla yakınlaşacak. Eğer şanslıysa, bir tanesi kıcına bile girebilir ve prostatını uyarabilir. Tüm bu acının ortasında küçük bir zevk.

Ne yazık ki, o kadar şanslı olduğunu sanmıyorum.

Seradan ayrılırken, ilgilenmem gereken başka bir konu olduğunu bilerek saate bakıyorum.

Vanya geliyor, tavrı çok daha iyi.

"Onu bulacağız," diyor kendinden emin bir şekilde, mutluluk dansıyla bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Onun bakış açısını paylaşabilmeyi ne kadar isterdim.

Ama Katya kaçırılalı dokuz yıl oldu. Onu hayal kırıklığına uğrattığım dokuz yıl ve eğer hala hayattaysa, muhtemelen sayısız dehşet yaşamıştır.

Bazen kendime onu canlı ama kırılmış mı yoksa ölü ve huzur içinde mi bulmayı tercih edeceğimi sormak zorunda kalıyorum.

Assisi Lastra.

Ateş saçan gözlere sahip küçük kızı hatırlarken ismin dilimde yuvarlanmasına izin verdim. Bir teori ortaya çıktığında onu test etmek benim görevimdi ve o bana meydan okuma sunmuştu.

Onunla tanışmak... ilginçti. En hafif tabirle.

Bir manastırda büyüdüğü düşünülündüğünde, kesinlikle beklediğim gibi biri değildi. Hatta kısa bir süre Peder Guerra Sacre Coeur'de ölü bulunana kadar radarıma bile girmemişti.

Her yerde gözüm ve kulağım olduğu için kendimle gurur duyuyorum ama Agosti'nin kız kardeşi kör bir noktaydı. Guerra'nın halk arasında bağırıakları kadar da pek ilgi çekmemiştir. Ben de bu olay hakkında biraz daha bilgi edinmeye karar verdim.

O sadece küçük bir oyuncu olabilir, ancak büyük planlarda oyunun sonucunu belirleyenler küçük oyunculardır. Önemsizlikleri içinde en iyi piyonlardır, fark edilmeden hareket ederler ve insanlar onlara en az dikkati gösterir.

Ben de onun telefonunu hacklemeye başladım. Agosti kız kardeşiyle iletişimini gizli tutma konusunda pek iyi olmadığı için numarasını bile zor olmamıştı. Bir kimlik avı mesajı ve ısıracığından emindim, ne de olsa onun gibi saf bir bayan bu tür şeyler için en iyi hedeftir.

Ama cevap vermedi. Onun yerine, en çirkin şeyle cevap verdi. Başkası lehine *ödülünden* feragat etmişti. Ancak birkaç utanç verici denemeden sonra aslında Catalina Agosti ile değil, onun yakın arkadaşı, Marcello'nun kız kardeşi Assisi ile konuştuğumu fark ettim.

Onun karşılıkları mizahi bir yol izlediğinde daha da şaşırmıştım ve kendimi şakalaşmaya devam etmek zorunda bulmuştum.

Onunla bu kadar çok ya da bu kadar uzun süre dövüşmekten keyif alacağımı kesinlikle beklemiyordum. Dış dünyayla sınırlı etkileşimim göz önüne alındığında, bu sadece can sıkıntımın kurtulmanın bir yoluydu.

Ama sonra onunla kanlı canlı tanıştım. Bu beklenmedik bir şeydi. Sacre Coeur'deki dogmatik öğretiler yüzünden cehaletle yoğrulmuş bu kadar küçük bir şey için kesinlikle ilgi çekiciydi. Sakatlanmış rahibeye verdiği tepki tek kelimeyle şaşırtıcıydı.

Mesajlarıma verdiği iğneleyici cevaplardan onun sıradan bir bayan olmayacağını anlamalıydım. Kan ve organları görünce çığlık atarak kaçmasını beklerken, ellerini kirleterek bir adım daha ileri gitmişti.

Dirseklerini rahibenin bağırsaklarının derinliklerine soktuğunu hatırlarken dudaklarım seğiriyor.

O karşılaşmadan hatırladığım son şeylerden biri olduğunu düşünürsek, kesinlikle üzerimde bir etki bırakmıştı. Hatırlayabildiğim son şey yüzüne odaklanmaktı, kuşkusuz çok yakışıklı bir yüzü vardı. Ama doğum lekesi, kaşlarının hemen üstündeki kırmızı leke dikkatimi çekmiş ve orada tutmuştu.

O kırmızıyla hipnotize olmak gibiydi. Sonra üzerine gerçekten kan sürmesi gerekti ve ben de kendimi kaybettim.

Yine de uyandığımda olağanüstü bir şey olmuştu. Gözlerimi ona dikmiştim ve bir anda Vanya ortadan kaybolmuştu.

Aniden ortadan kaybolması beni şaşkına çevirmişti. Son yirmi iki yıldır onunla birlikte yaşıyordum. Bir kez bile sırta kadem basmamıştı. Öyle ya da böyle, o hep benimleydi. Her zaman benimle konuşmuyor ya da etkileşimde bulunmuyor olabilir ama hiçbir zaman görüş alanımdan çıkmadı.

Assisi'ye kadar.

Sorunun özünü düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Assisi gözümün önünden kaybolduğu anda, Vanya tüm gücüyle geri dönmüştü.

O ana kadar, kız kardeşimin beni sürekli rahatsız etmediği bir huzur anına sahip olmanın ne kadar ferahlatıcı olduğunu fark etmemiştim.

Bu gözlemi yapar yapmaz, Sacre Coeur'den ayrılmadan önce Assisi'yi tekrar görmeyi sinsice başarmıştım. Ve bir kez daha, Vanya kaybolmuştu.

Böyle bir şeyin nasıl, hatta neden olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bir kez daha test etmem gerekiyor. Sadece şans eseri olmadığından emin olmak için.

Vanya her zaman zihnimin bir parçası olduğu için bu zihinsel kırılmaya neyin sebep olabileceğini düşünmeye çalıştım. Marcello'ya ben dışarıdayken neler olduğunu bile sordum. Her şey Assisi ve Vanya arasındaki bu bağlantıyı neyin tetiklemiş olabileceğini bulmak içindi.

Hala bir şey yok.

Beyin gizemli bir şekilde çalışır. Bundan eminim. Ama yıllarca profesyonellerle görüştüm ve Vanya bir kez bile yanımdan kaybolmadı. Sonra aniden, önemsiz bir kadınla bir görüşme ve gitti mi?

Bu olayın iç yüzünü anlamak için derinlemesine çalışmalıyım. Çünkü eğer Vanya'dan kalıcı olarak kurtulabilirsem.

Kız kardeşimin yanımda olmasını sevmediğimden değil, ama onlarca yıldır yanımda ve bu sıkıcı olabiliyor.

Arabamı yolun hemen dışına park edip durumu kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Marcelloyu tanıyorum, taşınır taşınmaz güvenliği artırır. Yine de bu beni durdurmaz. Siber güvenliğini atlatıp kendimi onun çerçevesine sokuyorum. Oradan, evin her yerindeki güvenlik kameralarına erişmek çok kolay.

Assisi'yi görene kadar bugünkü olayları ileri sarıyorum ve tam olarak hangisinin onun odası olduğunu görüyorum. Doğrulandıktan sonra kısa bir açı hesaplaması yapıyorum ve onun odasının penceresini görüyorum.

İkinci kat.

Neyse ki, bunu çocuk oyuncağı haline getirecek kadar bina tırmanma deneyimim var.

Eşyalarımı geride bırakarak, Marcello'nun evinin arka tarafına gelene kadar çalıkların arasından geçiyorum. Pencereyi tespit ederek, destek için binanın kabartmasını kullanarak yukarı tırmanıyorum. Her zamanki gibi Vanya yanımda, kendi hızıyla tırmanıyor. Odasına ulaştığımda, pencereyi açmak için küçük bir tornavida kullanıyorum ve zahmetsizce kendimi odanın içine sallıyorum.

Marcello kız kardeşini gözetlediğimi bilse kafamı uçururdu.

Durumun komikliği karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yine de, kız kardeşimin hayaletinden kurtulmak için bir fırsat , amacıma ulaşmak için kimi kullanmam gerektiğine bakmaksızın bunu değerlendirecek kadar bencilim.

Aydan gelen bir ışık huzmesi dışında oda karanlıkla örtülü. Dikkatlice içeri girip odanın ortasındaki yatağa doğru yürüyorum.

Küçük bir beden yatağın ortasında büzülmüş, çarşaf tüm vücudunu kaplamış, huzur içinde uyuyor.

Gözlerim bir an için ona odaklanıyor, sonra etrafıma bakıp zihnimden Vanya'yı çağırıyorum.

Gitmiş.

Sessizce odanın içinde dolaşıyorum, görünürde olmadığını fark ediyorum.

İlginç.

Kendimi yatağın önündeki duvara yaslayarak Assisi'nin uyuyan halini inceliyor ve Vanya'yı ortadan kaldıran şeyin tam olarak ne merak .

Belki de onun kutsallığıdır.

Ama tam bu düşünce aklıma geldiğinde, içimden bir kıkırdama geçiyor. Onun hakkında öğrendiklerime göre, durum kesinlikle böyle değil.

İçimi saran merakla adım daha yaklaşıyorum ve onu daha iyi inceleyebilmek için dikkatlice yatağın üzerine oturuyorum.

Gözleri kapalı, dudakları hafifçe ayırık, neredeyse melek gibi görünüyor. Bağlanmamış, telleri yastığın üzerine dağılmış saçları başının etrafında bir haleyi andırıyor. Sarının daha açık bir tonunu gördüğümü hiç sanmıyorum. Kalp şeklindeki yüzü objektif olarak enfes, alnındaki kırmızı iz sadece benzersizliğini artırıyor.

Tam o anda hareket eder, yatakta ayaklarını sürüyerek dolaşır, çarşaf yavaşça vücudundan aşağı kayar.

Siktir!

Altına bir şey giymediğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Şimdiye kadar ona kız demek kolaydı ama iri memeleri serbest kalıp meme uçları büzülüp dikilince hatamı anladım.

O bir kız *değil*.

Kahretsin, ama küçük bayan rahibenin bir porno yıldızının vücuduna sahip olacağını fark etmemiştim.

Ayrıca başka bir şey daha fark ettim. Göğsünün hemen üstünde haç şeklinde bir yara izi var. Kaşlarımı çatıyorum ama gözlerim göğsünde gezinirken daha fazla yara izi görüyorum, bazıları daha küçük, bazıları daha büyük, sanki yıllarca işkence görmüş gibi.

Nereden bulmuş bunları?

Dudaklarından küçük bir ses kaçıyor. Yüz hatları kaşlarını hareket etmeye devam ediyor, çarşaf daha da aşağı kayıyor.

Önümdeki beklenmedik striptiz gösterisine iki kez göz kırpıyorum. Farkında olmadan gözlerim onun çıplak bedeninde, küçük belinde ve gergin karnında geziniyor ve...

"Tanrım, beni hâlâ inanan biri yapabilir." Gördüklerime inanamayarak alçak sesle mırıldanıyorum.

Yatakta yuvarlanarak bana daha da yaklaşıyor, boğazının derinliklerinde inlerken kıcının kıvrımı havada.

Ayağa kalkıyorum, aniden düşüncelerimin yönünden rahatsız oluyorum. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve kendimi silkelemek zorunda kalıyorum.

Cinayeti, sakatlamayı ya da birinin kemiklerini kırmayı düşünün. Skafoïd, trapezium, kapitat.

Kırmaktan zevk aldığım kemikleri kendi kendime mırıldanıyorum, yavaş yavaş bir nebze kontrol buluyorum.

Bunun sadece bir test olması gerekiyordu. Vanya'nın Assisi'nin huzurunda neden ortadan kaybolduğunu kendime mantıklı bir şekilde açıklamanın bir yolu.

Aklımı ne kadar hızlı kaybedebileceğime dair bir egzersiz değil.

İçimden küfrederek bakışlarımı kaçırıyorum ve düşüncelerimi toplamak için boş bir köşeye odaklanıyorum.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı.

Ama düşündükçe *daha fazlası* olması gerektiğini fark ediyorum. Yirmi iki yıllık bir sorunu bir gecede çözmem mümkün değil. Bu yüzden başka bir şey bulmalıyım.

Assisi uykusunda huzursuz, çarşafın hışırtısı sadece dikkatimi zihinsel egzersizlerimden uzaklaştırmaya hizmet ediyor ve beni onun oldukça büyüleyici arka tarafına gizlice bakmaya teşvik ediyor.

Ne yazık ki, buraya bunun için gelmedim.

Ama Vanya izlemiyor.

Bu düşünceyi kesin bir şekilde kapattım, bunun yerine bu fenomeni daha derinlemesine incelemek için bir plan yapmaya çalıştım. Ama bunun için Assisi'nin yardımına ihtiyacım vardı. Ve itiraf etmeliyim ki ilk izlenimim pek iyi olmadı.

Eğer istekli değilse, onu istekli *hale getirmem* gerekecek.

Şimdi tek mesele onun en çok ne istediğini bulmak ve bunu ona vermek. Onu.

Ona fazla bakmaktan kaçınarak odadan çıkıyorum, bir planım var kafamda şekillenmeye başladı bile.

"Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?" Vanya yanımdan soruyor. Ona sadece bir bakış atıyorum, Assisi'yi daha iyi anlamak için Sacre Coeur'deki görüntüleri tararken gözlerim bilgisayara sabitlenmiş durumda. En çok neyi arzuladığımı bulabilirsem, işbirliği karşılığında bunu ona verebilirim.

"Güzel bir kız," diye yarı yalan söylüyorum. Gerçeği Vanya'dan neden sakladığımı bilmiyorum, çünkü o üzülebilecek kadar duyarlı bir varlık değil.

"Öyle," diye kabul ediyor ve Assisi'nin yüzünü incelemek için yaklaşıyor. "Ama daha önce hiç bir kızla ilgilenmedin. Güzel biriyle bile" diyor ve meraklı bakışlarıyla beni sıkıştırıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor ve benimle birlikte görüntüleri izlemek için başını çeviriyor.

Sacre Coeur'de sadece stratejik noktalarda kameralar var, bu yüzden video bana pek bir şey vermiyor.

Şans eseri Assisi'nin Catalina ve kızıyla birlikte evden çıktığını ve bir yere gitmek için arabaya bindiğini görüyorum. Marcello'nun evine giriş çıkışları takip etmek için bir ekran kurduğum için kendimi tebrik ederken dudaklarım kıvrılıyor.

Arabanın izini bulmam biraz zaman aldı ama onu bir alışveriş merkezinde park halinde buldum.

Bu ilginç olacak.

Bütün bir öğleden sonrayı, kadınların mağaza mağaza dolaşmasını izleyerek ve ilgili her bilgiyi dosyalayarak odaklanmaya çalışarak geçiriyorum.

Maviyi sevmesi gibi.

Kadın alışverişinin ne kadar sıkıcı olabileceğini hiç fark etmemiştim ama veri toplamak için buna katlanmalıyım.

Sonunda, kayda değer tek şey Assisi'nin her bir mağaza için duyduğu heyecan. En ilgisiz şey bile onun dikkatini çekiyor gibi görünüyor. *Mobilyalara* -sıkıcı, sıradan mobilyalara- hayret etmek için durduğu gerçeği, yüksek sesle inlemek istememe neden oluyor.

Hatta bir oyuncakçıda durup raflara göz atıyor, bebeklere ve doldurulmuş hayvanlara bakıyor. Gözlerini insan boyundaki bir oyuncak ayıdan ayıramıyor. Mağazada dolaşmaya devam ediyor, ama her seferinde oyuncak ayının önünde bitiyor, sonunda ona dokunacak cesareti bulana kadar ona bakıyor.

Bekle bir dakika. En çok arzuladığı şey bu olabilir mi?

O kadar da zor değilmiş.

O gidene kadar bekliyorum, dükkana gidip oyuncak ayıyı alıyorum, bunun beni onun gözüne sokacağına ve işbirliği yapmasını sağlayacağına inanıyorum.

Devasa ayıyı arabama taşımak için uğraşırken, Vanya ortaya çıkmaya karar veriyor ve kucağımdaki pelüş hayvanı görünce kaşlarını çatıyor.

"Neden sende *bu* var?" diye soruyor, yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle.

Ona hemen bir bayanı etkilemeye çalıştığımı açıklıyorum ve bunu neden yapmaya çalıştığımı söylemiyorum.

"Kardeşim olduğuna inanamıyorum." Vanya başını sallıyor, dudaklarını büzüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sence en çok arzuladığı şey *bu* mu?"

"Evet. Mağazada hayran hayran bakıp duruyordu." Sesinin sertliği karşısında biraz şaşırılmış bir halde kendimi açıklıyorum.

Gözlerini bana dikeyor, yüzünde bir inançsızlık ifadesi var.

"Ve ona hayran olduğu için en çok arzuladığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Aynen öyle." Oyuncak ayıyı arabanın arka koltuğuna iterek cevap veriyorum. "Aptal," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ben de kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum. "O ayıyı istemiyor, seni aptal," diye devam ediyor, "ayının temsil ettiği şeyi istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Şimdi kaş çatma sırası bende.

"O manastırın dışında hiç yaşamadı, değil mi? Yani hiç normal bir hayatı olmadı. Dış dünyayı deneyimlemek istiyor," diyor Vanya ve nefes nefese arabanın yolcu koltuğuna geçiyor.

Onun sözlerini düşünürken, haklı olabileceği yavaş yavaş aklıma geliyor. O tuhaf mobilyalar da dahil olmak üzere her şey onu büyölüyordu.

Belki de Vanya bir şeylerin peşindedir.

Hızlıca Marcello'nun evine dönüyorum, bir yandan da Vanya'nın gündeme getirdiği konu ve bu davada en iyi nasıl ilerleyebileceğim üzerine kafa yoruyorum.

Sonra, önceki gece olduğu gibi, gizlice odasına girip geri gelmesini bekleyeceğim. Ondan sonra, bana huzurumu geri verirse ona dünyayı verebileceğime onu ikna etmem gerekecek.

Çok beklememe gerek kalmıyor, odanın kapısı açılıyor, Assisi kasıla kasıla içeri giriyor ve çantalarını yere bırakıyor. Çığlık atmasına, kaçmasına ya da her ikisini birden yapmasına fırsat vermedim. Onu belinden kavrayıp elimi ağzına götürüyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Şşşt, kardeşinin beni burada bulmasını istemeyiz."

Marcello muhtemelen önce ateş edip sonra soru soracaktır. Kız kardeşiyle aynı odada tek başıma bulunmamdan kesinlikle hoşlanmayacaktır. Endişesi tamamen yersiz değil, çünkü ben saatli bir bombayım. Ve normalde bir masumu tehlikeye atmazken, bu sefer uzak duramayacağımı anladım.

Kollarımda çırpınıyor, beni tekmelemek için bir açıklık bulmaya çalışırken vücudu kışkırtıcı bir şekilde benimkine yakın.

"Kıpırdamayı kes," diye fısıldıyorum, belindeki tutuşumu sıkılaştırarak. Avuç içim karnının üzerinde geziniyor ve çıplak bedeninin görüntüsünün zihnime girmesine engel olamıyorum.

Lanet olsun! Odaklanmam lazım.

"Bağırmayacağına söz verirsen gitmene izin veririm," diyorum ve bu riski aldığım için kendimi hemen azarlıyorum.

Başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak selam veriyor ve ben de onu bırakıyorum.

Aramıza mesafe koymak için hiç vakit kaybetmiyor, odanın diğer ucuna kadar gidiyor.

"Tanrı aşkına, benim odamda ne işin var?" Diye soruyor, gözleri beni haşırıyor.

"Aghh," diye yüksek sesle inledim, bir elimi kaldırarak, "konuyu *ona* getirme! Aramız iyi değil."

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bir çömezle konuştuğunun farkında mısın?"

"Eski. Bana öyle geliyor ki alışkanlıklarınızdan kurtulmuşsunuz. Çok mu daraltıcıydı?" Kaşlarımı ona doğru imalı bir şekilde oynatıyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor, bir adım geri çekilirken gözleri parlıyor.

"Seni korkutuyor muyum?" Açıkça soruyorum, ona yaklaşıyorum, onu kafesliyorum. Gözlerim göğsünde geziniyor - cömert göğsünde, çünkü iğrenç derecede muhafazakâr elbisesinin sakladığı o muhteşem tümsekleri fark etmemek için kör olmak gerekir. Nabzının hızlandığını fark ediyorum. "Öyle, değil mi?"

Benden korktuğu için onu suçlayamam. O ilk değil ve kesinlikle son da olmayacak. Yine de konuşmamızı zorlaştıracak.

"Tabii ki hayır! Ama odama davetsiz girdiniz. Bu hiç uygun değil." "Sakın bana namusun için korktuğunu söyleme," diyerek bir parmağımla yanağını okşamak.

Gözleri açılıyor ama aramıza mesafe koymuyor. Aksine, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve bana doğrudan meydan okuyor.

"Ben böyle bir şeyden korkmam! Kendimi savunabilirim," diyerek ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve şehvetli göğüslerini yukarı kaldırıyor.

Gözlerimi onun göğsünden ayırarak yüksek sesle inliyorum. Ben bile bir erkeğim ve onunki gibi göğüsler bir erkeğin başını belaya sokmak için birincil malzemedir - keşiş türünden olanlar bile.

"Yapabilir misin?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tabii ki!" Elim dışarı fırlayıp onu yatağına, bedenimi de onunkinin üstüne ittiğinde kelimeleri zar zor söyleyebildi.

"Lütfen, yap," diyorum, eğlenerek.

Gözlerini bana dikeyiyor ama sakinliğini kaybetmiyor. Hatta eskisinden daha sakin görünüyor.

"Hiçbir şey mi?" Kaşlarım soru sorarcasına havaya kalktı. "Bu pozisyonda sana pek çok şey yapabilirim. Mesela elbiseni yukarı kaldırabilirim..."

Alayıma tepki vermedi. Onun yerine gözlerini bana çeviriyor, bakışları yumuşuyor.

"Yapabilirsin," diyor nefes nefese bir ses tonuyla, eli yüzüme geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarını yanağıma bastırmadan önce kısa bir süre gülümsüyor.

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Tenim bu küçük jesti içine çekerken olduğum yerde donup kaldım.

Birinin yanağını isteyerek öptüğü zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Ama bu olağandışı durumu düşünmek için daha fazla zamanım yok, çünkü dizi bacaklarımın arasına giriyor ve yıldızları görmemi sağlayan bir güçle taşaklarımın tekme atıyor.

"Siktir," diye acı içinde söyleniyorum, ondan uzaklaşıyorum ve taşaklarımın hâlâ sağlam olması için tüm tanrılara dua ediyorum.

"Gördün mü, çaresiz değilim," diye sırtarak bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalkıyor.

"Nesin sen, ninja rahibe mi?" Mırıldanıyorum, görüşüm acıdan iki katına çıkmış.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama gitmeniz gerekiyor," diyor ve sabırsızca ayağını yere vuruyor.

Acıya karşı savaşılarak derin bir nefes alıyorum.

Bu, ağır reseptörlerimin körelmediği tek bölge.

Kendimi kontrol altına alarak ayağa kalkıyorum ve en çekici gülümsememi takınıyorum. Bana karşı yumuşamasını sağlamak yerine, tam tersini yapıyorum.

"Yüzündeki o gülümsemeyi sil," diye bana çıkışıyor ve tepkisi karşısında bir an afallıyorum. Ama hemen toparlanıyorum.

"Bana aşık olacağından mı korkuyorsun?" Şakacı bir şekilde soruyorum, konuşmayı aptalca ama rahat bir alana taşımaya çalışıyorum.

"Sanki," diye homurdanıyor. "Sadede gel. Neden buradasın?"

"Neden, Assisi, o rahibeler sana böyle sıcak bir karşılama yapmayı mı öğretti?" Yatağa uzandım, dirseklerimin üzerine yaslandım ve yüzünde beliren kızgınlığı izledim.

"Hayır, bana hiçbir saçmalığı kabul etmemeyi öğretiler," başını bana doğru eğiyor, "özellikle de erkek türünden olanları," diyor bana bakarak.

Ağzım kıvrılıyor. "Ah, asırlık kadın düşmanlığı. Biliyor musun, rahibeler ve neden bu kadar acımasız oldukları hakkında bir teorim var," diyorum yavaşça ve yüz hatlarında bir ilgi fark ediyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, ses tonu şüphelidir.

"Sadece iyi bir sikişe ihtiyaçları var," diye umursamazca omuz silkiyorum ama gözlerim onun yüz ifadesine odaklanmış, en ufak bir değişiklik olup olmadığını izliyor. Hiçbir şey görmediğimde, sırf onu kızdırmak için bir şey daha ekliyorum, "ama muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Tepkisi gecikiyor, gözleri farkına vararak genişlemeden önce kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanıyor.

"Seni ahmak!" diye bağırıyor öfkeyle, çantalarından birini alıp bana fırlatıyor.

"Neden?" Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Haklı olduğumu biliyorsun!"

Skandala uğramış genç kızı çok iyi oynuyor ama üst dudağının hafifçe titrediğini ve gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum.

"Haklı olabilirsin, ama yine de bunu belirttiğin için bir ahmaksın," diye devam ediyor, hala o arsız gülümsemesini koruyor.

"Neden? Çünkü bu senin de iyi bir sikişe ihtiyacın olduğu anlamına mı geliyor?" İyice düşünmeden ekliyorum. Şok içinde ağzı açık kalıyor, göz kapakları söylediklerime inanamıyormuş gibi hızla aşağı yukarı hareket ediyor.

Söylediklerime ben bile inanamıyorum.

Göğüsleri olmalı. Dikkatimi dağıtıyorlar ve kirli şeyler düşünmeme neden oluyorlar. Bunun başka bir açıklaması yok. Gözlerim göğsünün yükselip alçalmasına kayarken derin derin yutkunmak zorunda kalıyorum.

Gözleri bana öfkeyle bakıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni yakalamak için ellerini aşağı yukarı hareket ettirerek üzerime atılıyor.

Onun oyununu oynuyorum, onu kolayca hareketsiz hale getiriyorum, ama elimde debelenirken yatağın kenarına yuvarlanıyoruz.

Assisi üstümde, sırtım yere çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle bir iniltiyi bastırıyorum.

Başını hafifçe kaldırıp kaşlarını çatarak beni izliyor.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle. Onunla ilgili bir bilgiyi daha dosyaladığım için gülümsememi geri alıyorum.

Tüm havlamasına rağmen, yumuşak bir çekirdeği var.

Bu gerçekten işe yarayabilir.

"Aghh," diye yalandan acı içinde homurdanıyorum, gözlerimi kapatıp yaralanmışım gibi yapıyorum.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim," diyerek oturur pozisyona geçti ve ellerini omuzlarıma götürerek hasar olup olmadığını kontrol etti. "Neresi acıyor? Yemin ederim seni böyle incitmek istememiştim," diye gevelemeye devam ediyor, gözleri vücudumun üst kısmında geziniyor. Yalandan inlemeye devam ediyorum, bir şekilde onun endişesinin nesnesi olmaktan zevk alıyorum.

Geç de olsa, bu yeni pozisyonun hiç de yardımcı olmadığını fark ediyorum. Her nasılsa, bacakları bacaklarımin her iki yanında, leğen kemiği benimkinin üstüne sürtünerek bana sarıldı.

Ah, gerçekten de yumuşak bir çekirdeği var.

"Olamaz, kıpkırmızı olmuşsun" diye devam ediyor, elleriyle yüzüme biraz hava üflüyor.

"Ben iyiyim." Mırıldanıyorum, onu olduğu yerde tutmak ya da hareket ettirip kendimi kontrol altına almak arasında kalıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ama sonunda başını sallayıp kenara çekiliyor.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum ve onunla tekrar yüzleşmeden önce pantolonumu düzeltmek için dönüyorum.

"Neden buradasın?" Bir kez daha soruyor, bu sefer sesi daha yumuşak. Meraklı bakışlarını bana çeviriyor ve ben bir ilgi seziyorum.

"Sana bir teklifim var." Onu kışkırtmayı bırakması gerektiğini zihnimde hatırlatarak söylüyorum. Onunla arkadaş olmalıyım, benden çekinmesini sağlamam değil.

"Bir teklif mi?"

"Kardeşiniz benim arkadaşım ve hizmetimi sunmazsam ihmalkâr davranmış olurum."

"Ne tür hizmetler?" Kaşlarını çatıyor ve hızla şüpheli haline geri dönüyor.

"Kardeşin bilinmeyen bir düşmanla savaşmakla oldukça meşgul olduğu için, senin topluma kazandırılmasıyla kendim ilgilenmeye karar verdim," diye ekliyorum gülümseyerek.

Bana şüpheyile bakarken ikna olmuş gibi görünmüyor. "Peki

kardeşimin bu çabandan haberi var mı?" "Elbette hayır,"

diyorum, iyi bir neden bulmak için beynimi zorluyorum.

Neden bunu önceden düşünmedim ki?

Konu ona gelince nedense beyin hücrelerim konuşmayı terk ediyor. "Sen

Yapma. Biliyorum Marcello gibi I yap. O olabilir

olmak son derece

aşırı korumacı. Eminim bir hapishaneden kaçmak istemezsiniz.

Kendini bir başkasının içinde bulmak için." Duraksıyorum ve yüz hatlarında bir tepki arıyorum.

"Devam et,"

"Benim de kız kardeşlerim var," *demişti*, "bu yüzden mücadeleni anlayabiliyorum, bu yüzden dünyayı tanımana yardımcı olmaya karar verdim."

"Peki senin çıkarın ne?"

"İleride bir iki iyiliğe ihtiyacım olabilir," bana şüpheyile bakıyor, ben de sözlerimi düzeltiyorum, "çok zor bir şey değil. Bir ya da iki etkinlikte bana eşlik et," diye hızlıca ekledim, pozisyonumun bir randevuya katılmamı gerektirebileceğini açıklayarak.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, tam olarak ikna olmuş değil. "Anlıyorum. Ama neden ben?"

"Neden sen değil?" Bu kez biraz dürüstlükle karşılık veriyorum: "Benden korkmuyorsun, daha önce de belirttiğimiz gibi. Sacre Coeur'de olanlardan sonra bile. Çoğu insan senin yaptığın gibi beni yere sermeye çalışmazdı. Bu da bana senin bu iş için mükemmel bir insan olduğunu gösteriyor."

Bu sözleri söylerken ona karşı yeni bir saygı duyuyorum, çünkü çok az insan beni onun gibi karşısına alabilir, hatta gözlerimin içine bakmaya cesaret edebilir. Sırf bu yüzden bile, bu iş için uygun olan tek kişi o.

"Bana söylemediğin bir şey var," diyerek gözlerini bana dikeyor ve ben sadece omuz silkiyorum.

"Kabul edebilir ya da reddedebilirsin," diye yalan söyledim, reddetmesi söz konusu bile olamazdı. Ama görünüşe göre onu daha fazla zorlamam gerekebilir. "Her zaman başka birini bulabilirim. Öte yandan sen..." Sözümü kesiyorum.

Yüz ifadesi değişmeyince ayağa kalkıyorum, gitmeye hazırım.

"Bekle," diyor ve dudaklarım durgun bir gülümsemeyle geriliyor.

"Eğer bunu yaparsak..." diye elini sallıyor, "o zaman benim yöntemimle yaparız. *Benim* yapmak istediğim şeyleri yaparız."

"Anlaştık," diye başımı salladım.

"Güzel," diye beceriksizce cevap veriyor, ayaklarının topukları üzerinde sallanıyor, aniden kelimeleri tükeniyor.

Hızlıca telefon numaralarımızı değiştirdik ve ona irtibatta olacağımı söyledim. Tam pencereden atlamak üzereyken sırtıma dokundu.

"Eğer arkadaş olacaksak bana Sisi diyebilirsin," diye ekliyor, aniden gözlerimle buluşmuyor.

"Sisi." Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimde yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Yakında görüşürüz, Sisi."

On Birinci Bölüm

ASSISI

Aile yemeği ilginç bir olaydı ama konuşulanlara konsantre olmakta zorlanıyordum. Tek düşünebildiğim Vlad ve onun tuhaf ama bir o kadar da çekici teklifiydi.

Odamdaki varlığı beni şaşırtmıştı ve bir an için ondan korkmuştum. Ama uzun sürmedi. Kesinlikle ağzını açtıktan sonra değil. Aynı cümle içinde beni hem aşağılamayı hem de eğlendirmeyi nasıl başardı, hiçbir fikrim yok.

Ama başlangıçta düşündüğümünden daha da ilgi çekici olduğunu kanıtladı.

Ona karşı duyduğum korkuyu yavaş yavaş geride bırakırken, neden odama bu kadar sinsice girmeye çalıştığını merak etmeye başlamıştım. Marcello ile arkadaş olduğu için pencereyi değil, ön kapıyı kullanacağını düşünürdünüz.

Eylemlerinin hiçbirisi mantıklı değil, bu da teoride beni daha temkinli yapmalı. Ancak pratikte, bu sadece ona daha fazla ilgi duymamı sağlıyor.

Muhtemelen ilk teklifini kabul etmemin nedeni de buydu. Biraz yaşamayı umursamadığımdan değil, ama onun kişiliği beni dış dünyadan daha çok ilgilendiriyor gibi görünüyor.

Yine de aptal değilim. Bana söylemediği bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Arkadaşı için bir iyilik yapmak istediği ya da gelecekte yardımına ihtiyaç duyabileceği şeklindeki uyduruk bahanesine pek inanmamıştım. Ve onun kulaklarına bile çok yapmacık gelmiş olmalıydı.

Yine de, zihnimi bu kadar uzun süre meşgul ettiği için, onun hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatına balıklama atlamıştım. Özellikle de Sacre Coeur'de insandan çok canavar gibi görünmesi ya da benim altımda kendini fazlasıyla erkek gibi hissetmesi gibi ikilikleri göz önünde bulundurduğumda.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ya da kendi vücudunun verdiği tepkiden nasıl utandığını hatırladığımda yüzümü bir kızarıklık kaplıyor.

İnternette fazla bilgi var ve okuduklarıma göre bana karşı kayıtsız değil.

Vücutuma yuva yapmış gibi görünen bu yabancı his beni korkutmalı. Ancak Vlad'ı o kadar iyi tanımadığım için biraz endişe duysam da, bunu gidermek istiyorum.

Telefonumun ekranına dokunarak, beni bu gece bir yere götüreceğine söz verdiği için endişeyle mesajını bekliyorum.

Telefonum çalıyor ve hemen mesajı açıyorum.

Pencereyi aç.

Vlad'ın bana el salladığı çimenliğe bakıyorum.

Kaşlarımı çatarak etrafıma , çünkü Marcello'nun son zamanlarda evin etrafındaki muhafızların sayısını artırdığından eminim.

Parmaklarıyla yeri işaret ederek, "Aşağı," diyor.

"Nasıl?" Bir şeyler yazmak için telefonunu çıkarışını izleyerek cevap veriyorum.

Atla! Seni yakalayacağım.

Mesajı iki kez okudum, telefonumla Vlad'ın arasına baktım ve bu çirkin fikir karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Yüzümdeki şüpheliği görünce bana bir mesaj daha gönderiyor.

Seni yakalayacağıma söz veriyorum. Bana güveniyor musun?

Başımı yana eğip bir süre ona bakıyorum. Yüzünde bir gülümseme var, sanki atlamam için bana meydan okuyor, atlamazsam benimle alay etmeye hazır.

Derin bir nefes alarak eteğimi yukarı kaldırıyorum ve pencereden dışarı çıkıyorum, odamla yer arasındaki mesafeye bakarken başım dönmeye başladı bile.

"Haydi," diyor, kolları açık, elleri ona doğru işaret ediyor.

Sanırım şimdi ya da asla.

Bunun üzerinde fazla durmadan gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi pencere pervazından çekip kendimi öne, Vlad'ın bekleyen kollarına atıyorum.

İnişim beklediğim gibi olmadı. Sözü'nün eri Vlad'ın kolları etrafıma dolanıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

Yüzlerimiz milimetrelerce uzakta ve ben onun o siyah gözlerine bakarken diğer her şey kayboluyor.

"Tüh," diye fısıldıyor, geriye doğru eğilip düşmeden önce biraz yalpalıyor, ben de onun üzerine düşüyorum.

"Üstüne düşmeyi alışkanlık haline getirmemeliyim," diye fısıldıyorum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissettikçe nabzım hızlanıyor.

"Bir dahaki sefere düşebilirsin," diye göz kırpmıyor bana ve ne demek istediğini anlamam bir anımı alıyor.

"Sen..." Yumruğumu sıkıp yüzündeki sırıtmayı silmeye hazırlanırken ani bir ses duyuyorum.

Vlad da öyle düşünüyor, çünkü yüz hatları hemen değişiyor, şakacı ifadesi gidiyor ve yerini ciddi bir ifade alıyor.

Hızla ayağa kalkmama yardım ettikten hiç vakit kaybetmeden beni omzuna atıp gürültünün geldiği yönün tersine doğru koşmaya başladı.

Bir arabanın önünde durup beni kaputun üzerine yatırıyor. Kollarını iki yanımda kavuşturmuş, bana sarkık bir gülümseme veriyor.

"Ucuz ." Neredeyse nefesim kesilerek söylüyorum. "Umarım her seferinde pencereden atlamak zorunda ."

"Ve kollarıma düşmeyi özlüyor musun? Neden olmasın?" Eğlenerek cevap veriyor. Başımı sallıyorum, omzunu itiyorum ve aşağı atlıyorum.

Kapıyı açıp beni içeri davet etti.

"olmana şaşırdım." Direksiyonun başına geçip emniyet kemerini bağlarken onu sert bir şekilde gözlemliyorum.

Başını yana eğdi; bana tehlikeli bir bakış attı.

"unuttuğum an," diye başlıyor, sesi kasvetli, "kaçıyorsun." Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, tavrındaki bu hızlı değişime şaşıyorum.

"Sacre Coeur'de de böyle mi oldu?" Merakla sordum.

Dudaklarını büzüyor ve bir an için soruma cevap vermeye meyilli görünmüyor. Ama sonra neredeyse belli belirsiz bir baş sallama görüyorum.

"Eğer bu bir daha olursa, benden olabildiğince uzağa kaçmalısın," diyor sonunda ve bir kıkırdama kaçıyor. O benimle aynı fikirde değil, yüz hatları hala ciddi.

Şaka yapmıyor.

Hemen ayılıyorum ve kafamdan milyonlarca soru geçiyor. "Sen... hasta mısın?" Cesaretimi toplayıp soruyorum.

Kuru bir kahkaha atıyor, gözleri hala yola odaklanmış durumda.

"Hasta... Keşke. En azından hastalığın bir nedeni ve tedavisi vardır. ise ikisi de yok."

"Anlamıyorum," diye cevap veriyorum, onun şifreli sözlerine kaşlarımı çatarak.

"Sisi'yi anlamak sana düşmez. Çoğu gün ben de kendimi anlamıyorum," diye gülümsüyor. "Ama bu durumu kavramak için yeterince zamanım oldu."

asla iyi olamayacağım gerçeği."

"Bu durum ne zamandır sizde var?"

"Durum... Bu ilginç bir şekli. Kim bilir, belki de hep böyleydim. Farklı olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Sadece yıllar içinde giderek kötüleşti."

"Acıyor mu?"

Bana bir bakış attı.

"Benim için değil." Diyor ve ben gözlerinin nasıl , ellerinin hayatımı sonlandırmaya nasıl hazır olduğunu hatırlıyorum. Ama yapmamıştı.

"Beni , değil mi?" Bunu onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat olarak görerek zorladım.

"Yine de yapmadım," diye belirsiz bir şekilde yanıtlıyor. "Neden?"

Bir an cevap vermiyor. Yavaşça bana doğru dönüyor, gözleri açık, bakışları kurnaz.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

Uzun bir süre konuşmadık. Bana az önce söyledikleriyle başa çalışıyorum ve vücudumu bir ürperti sarıyor.

İlk sizi büyüleyen şey bu değil miydi? Pahalı takım elbisenin arkasına saklanan saf vahşet.

Kendime karşı dürüst olursam, beni ona çeken şey de tam olarak buydu. Hem insan hem de canavar olması, insan olması ama tamamen insancıl olmaması. İçinde beni bir saniyede ezebilecek bir şey var.

Ona gizlice bakarken, sanki her an kendini koparmaktan alıkoymaya çalışıyormuş gibi kaslarının nasıl kıvrıldığını bir kez daha fark ediyorum. Eğlenceli halinin en iyi olduğu zamanlarda bile ondan yayılan bir gerginlik var.

Onunla birlikte olarak tehlikeye davetiye çıkardığım da daha açık hale geliyor.

Yine de, neden umursayacak gücü kendimde bulamıyorum?

Belki de kendimde aşmak için çok uğraştığım şeyi onda gördüğüm içindir. Dışarı çıkmayı isteyen şiddet, dökülmeyi talep eden kan.

Hayatım boyunca kötü olarak adlandırılarak şartlandırıldığım için mi böyle olduğumu merak ettiğim bir noktadayım. Ya da ben hep böyleydim ve bazı insanlar kötülüğüm ortaya çıkmadan önce bunu zekice fark ettiler.

Merak ediyorum. Benim bir katil olduğumu bilse ne derdi?

Her nasılsa, gözünü bile kırpmayacağını düşünüyorum.

"Hiç birini öldürdün mü?" Gözlerim onun profilinde, soruyorum. Yüzüne baktıkça, kendimi prova edilmiş ve spontane mikro ifadelerine daha çok kaptırıyorum.

Dudağı eğlenerek yukarı kalkıyor ve kıkırdıyor.

"Birisi mi? Birini tanımla."

"Bir kişi mi? İki kişi mi?" Kardeşim gibi mafyadaysa, suç işlemiş olabilir.

Kısa bir süre önce onun evinde Tanrı'ya tapınırken şimdi her türlü suça göz yumduğumu fark ettiğimde neredeyse kendi kendime güleceğim.

"Bir mi?" Bana dönüyor, yüzünde inançsız bir ifade var. "Sisi, beni yaraladın," diye incinmiş bir ifade takınıyor.

"Peki kaç tane?"

"Bilmek istediğine emin misin? Tepelere kaçabilirsin." Diyor ama ben o kadar da kötü olamayacağını düşünerek ısrar ediyorum.

"Anlat bana."

"Saydığımı söyleyemem," diye hafifçe bana dönüyor, sanki tepkimi görmeyi bekliyormuş gibi, "ama binlerde bir yerde olmalı," diye omuz silkiyor.

Bakıyorum. Ağzım açık. Sadece ona baktım, şaka olduğunu söylemesini bekledim.

Tepki vermediğimi görünce kenara çekti.

Tamamen bana doğru döndüğünde dudakları sıkı bir çizgi halinde çekiliyor.

"Benim için bahaneler üretmeye ya da beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalışma, Sisi." Parmakları çenemin altına girip yukarı doğru iterek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bu işe bir dereceye kadar şeffaflıkla girsek daha iyi olur. Ben soğukkanlı bir katilim. Öldürmek için bir nedene ihtiyacım yok. Sadece öldürürüm. O yüzden bir daha beni öfkeyle gördüğünde kaç. Çünkü sıradakinin sen olmayacağına söz veremem."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun." Fısıldıyorum, üst dudağım titriyor. "İşe yarıyor mu?"

Başımı sallıyorum. Nedenini bilmiyorum. Mantıklı tarafım korkmam gerektiğini *biliyor*. Beni boğazımdan anda korkmalıydım, ayaklarım havadaydı, bana bakarken gözleri duygusuzdu. Boynumu kolayca kırabilirdi.

"Öyle olmalı," diye yaklaşıyor ve nefesini kendi nefesim gibi hissediyorum. Nabzım hızlanıyor, gözlerim gözlerinden dudaklarına kayıyor. "Seni korkutmalıyım, Sisi. Seni dehşete düşürmeliyim," diye homurdanıyor ama ben sözlerine dikkat etmiyorum. Sadece dudaklarının hareketini görebiliyorum, dilini gizlice

Alttakini ıslatıyor, dişleri bembeyaz ve dümdüz, geçen geceki rüya, tenimdeki acı veren ısırtığını hatırladıkça rahatsızlıkla kalçalarımı sıkma neden oluyor.

"Beni nasıl... öldürürsün?" Bakışlarımı onunkilere ve tam olarak görmemi istediği şeyi, duygusuz bir katili gördüğümde zorlukla yutkunuyorum.

"Neden?" Sesi kalın, bakışları korkusuz.

"Söyle bana," ısrar ediyorum, içimde hastalıklı bir arzu oluşuyor.

Mezarlıkta geçirdiğim çok fazla zaman beynimi uyuşturmuş olmalı.

Eli yüzüme geliyor, alnımdaki perçemleri fırçalıyor. "İnsan bağırsaklarında yıkanmayı seviyorum," diyor yüzünü ekşitmeden.

"İnsanların

Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi. Ama senin için bir istisna yapabilirim," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Parmakları yanağımdan ve boynumdan aşağı inmeden önce doğum lekemi okşuyor. "Vücuduna tek bir işaret bile koymazdım."

Kafam karışmış bir halde ağızımı açıp ona ne demek istediğini sormak üzereyim. Ama tam dudaklarım soru sormak için aralandığında, bir parmağı beni susturuyor, ağzı kulağımın yanından geçiyor.

"Öldürücü iğne. Dakikalar içinde ölmüş olursun. Sonra vücudunu mumyalayıp seni sadece gözlerim için saklarım." Alçak sesle mırıldanması vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Beni öldürmekten ve cesedimi saklamaktan bahsediyor ve hissettiğim tek şey karnımda yoğun bir karıncalanma.

"Peki bedenimle ne yapacaksın?" Nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum.

Ağızının köşesi yukarı kalkıyor ama cevap vermiyor. Onun yerine kendi sorusuyla karşılık veriyor. "Gerçekten ne yapardım? Söyle bana Sisi, sence ne yapardım?"

Cevap veremiyorum, içten içe bilsem bile. Sadece o kötü gözlere bakabiliyorum, orada gördüğüm ahlaksızlıkla sarhoş oluyorum.

Ben asla rahibe olmak istemedim.

Bu tehlikeli adamın beni öldüreceğini düşünerek tahrik olurken değil... ve beni tutarken.

"Hâlâ korkmuyor musun?" diye soruyor, kaşlarını beklentiyle kaldırarak.

Başımı sallıyorum, yüzüne bir gülümseme yayılırken kısa bir hareket yapıyorum. "Beni şaşırtıyorsun, cehennem kızı," diye fısıldıyor.

"Neredeyse ciddiğim."

"Cehennem kızı mı?"

"Sende aziz olan tek şey adın Sisi. Gerisi..." devam ediyor, gözleri göğsüme kayıyor.

Onun incelemesi karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. Elini tutup tenime bastırmak için ani bir dürtü duyuyorum.

"Çok kötüsün." Yüksek sesle söylemeyi başardım.

"Buna inandığın iyi oldu," diyerek elimi tutuyor ve parmaklarımı açıyor. Dudaklarını parmak uçlarıma indiriyor, ağzının sıcaklığı vücuduma bir ürperti gönderiyor, "korktuğunda bana haber ver."

"Neden?"

"Korkunun tadı en iyisidir," diye mırıldanıyor, bana çapkınca bir gülümseme veriyor, dişleri parlıyor ve rüyama ve onun kan lekeli dişlerine ani bir geri dönüş yaşıyorum.

Vlad arabayı park edip bana kapıyı açmak için yanıma geliyor. Elimi onunkine koyarak beni loş sokaklarda gezdirmesine izin veriyorum, şehrin sesleri gürültülü bir atmosfere katkıda bulunuyor.

Şu anda bile geceleri insanlar sokaklarda yürüyor, kalabalığın içinde kaybolmanın özgürlüğünün tadını çıkarıyor.

Yanıp sönen ışıkları gördüğümde "Vay canına," diye nefes alıyorum.

"Herhalde sokağa çıkma yasağınız geçti," diye şaka yapıyor, biz caddede yürürken, sadece gece havasının tadını çıkarıyor.

"Ah evet." Hemen kabul ediyorum, "ama daha önce hiç umursamamıştım. Gün doğumundan gün batımına kadar çalıştığınızda tek yapmak istediğiniz yatağa girip uyumak oluyor."

Kaşlarını çatıyor, hafifçe bana doğru dönüyor.

"Rahibelerin bu kadar çalıştığını bilmiyordum," diyor elimi dirseğinden geçirerek.

"Özellikle biri yaptı." Nefesimin altında mırıldanıyorum, çünkü neredeyse iki kat fazla çalışmak zorunda kalan tek kişinin ben olduğumdan oldukça eminim.

Kaşını kaldırdı ama ben sadece omuz silktim.

"Sacre Coeur'ün adil çalışma koşullarıyla tanındığını sanmıyorum," diye kısaca ekledikten sonra "Yanınızda hiç koruma olmamasına şaşırdım," diyerek odağı benden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

İhtiyacım olan son şey, orada olan her şey için birinin bana acıması. zaten yaşandı ve geçmişi değiştirebileceğimi sanmıyorum. Ve kesinlikle, asla bir kurban olarak görülmek istemem.

"Neden korumaya ihtiyacım olsun ki?"

"Kardeşim Lina'nın yanında her zaman en az beş koruma olmasını şart koşuyor. varken," diye fısıldamak için eğilmeden önce etrafıma bakındım, "bu mafya işinde başıboş dolaşmanın güvenli olmayacağını düşündüm."

"Yine de ," diye gülümsüyor, "benimle yalnız dolaşıyorsun."

"Bu farklı," diyorum düşünmeye fırsat bulamadan.

"Nasıl farklı?" Cevabımı beklerken başını yana eğiyor.

Beni güvende hissettiriyorsun.

Ama ben öyle demiyorum.

"Soğukkanlı bir katil olduğunu söylemiştin," diyorum yarım bir gülümsemeyle, "bahse girerim insanlar seni nadiren kızdırıyordur?" Başımı kaldırdığımda beni eğlenerek izlediğini, ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını görüyorum.

"Haklısınız. İnsanlar bana saldırmak için aptal olmalı," diye kabul ediyor. "Ama diğerlerinin aksine," hareketlerimi taklit ederek kulağıma fısıldamak için eğildi, "çete," tekrar sırtını düzeltmeden önce, "insanları benden uzak tutan belirli bir itibarım var."

"Öyle mi?" Soruyorum, ama aslında demek istediğim *bana daha fazlasını anlatmak.*

"Görünüşü korumak için bazen kullandığım bir muhafızım var, ama eğer biliyorsan," diye sırtıyor ve gömleğinin kolunu açarak bileğini ve derisine kazınmış deseni gösteriyor.

Şaşıarak yaklaştım, parmaklarım mürekkebin üzerinde geziniyordu. Ortada çarmıha gerilmiş bir insan kafatası var. Göz yuvasında sadece bir göz var, tamamen açık ve bana bakıyor. Haçın iki yanında bir adalet terazisi dengelenmiş, bir tarafı beyaz, diğer tarafı siyah.

Parmaklarımın uçları yüzeyde yavaşça hareket ederken kasları geriliyor ve başımı kaldırdığımda onun da beni incelediğini görüyorum, kaşları çatılmış.

"Bu ne anlama geliyor?"

"İntikam," diyor sert bir şekilde, "g göz." "Bu nasıl işliyor?" Merakla soruyorum.

"Eylem ve tepki," elimi kendi eliyle kapatıyor. "Bu dünyada hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

"Ve insanlar dövmeyi tanıyor mu?" Başını sallıyor ve elimi bir kez daha dirseğinin kıvrımına çekiyor.

"İnsanlar hikayeler yayıyor. İsminiz herkesin dilindeyken gerçeği çarpıtmak kolaydır. Elbette, ünümü hak ettim. Ama bazıları var ki

Benim bile iğrenç bulduğum şeyler," diyerek yüzünü tiksintiyle buruşturuyor.

"Gerçekten mi? Ne gibi?" Sesim biraz soluk soluğa çıkıyor ve ben Sesimdeki heyecanı engelleyemedim.

Vlad hayattan daha büyük bir insan olarak karşımıza çıkıyor ve esrarengiz kişiliği onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oluyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kurbanlarımın organlarını topladığıma ve bodrumumda sakladığım bir koleksiyonum olduğuna dair bir söylenti var."

"Dur tahmin edeyim, doğru değil mi?"

"Tam olarak değil. Çok fazla formol gerekirdi. Ara sıra biraz saklamış olabilirim ama sadece bilimsel amaçlar için." Sanki güzel bir anısını yad ediyormuş gibi bakıyor.

"Başka ne var?"

"Hmm," diye dalgın dalgın bakıyor, "sadece insan eti yediğime dair bir söylenti var."

"Öyle mi?" , cevap beklenmedik.

"Çok özel bir şey değil, hayır. Ama daha önce denemediğimi söyleyemem." "Vay canına," diye nefes alıyorum, afallamış bir halde.

"Yani diyorsun ki ne olursa olsun

Söylentiler çılgınca olsa da hala doğruluk payı var."

"Söylentilerin doğası bu değil midir? Her zaman biraz doğruluk payı vardır ama *ne kadar* olduğunu asla bilemezsiniz."

"Anlıyorum." Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

"Korktun mu?" Kulağıma fısıldarken nefesi yüzümü yelpazeliyor.

"Hayır," ona dönüyorum, neredeyse ona dokunabileceğim kadar yakınım, "ama tüm bu insan eti konuşmaları beni acıttırdı. Şimdi, eğer bana akşam yemeği ısmarlamayı düşünmüyorsan, beni bir yere götürmeni öneririm." Yumuşakça söylüyorum, göz bebeklerinin büyümesini, dudaklarının yukarı doğru çekilmesini izliyorum.

"Şimdi, seni aç , değil mi?" diye eğlenerek beni hareketli bir bulvara doğru götürüyor.

"Tercihiniz var mı?" Caddenin her iki tarafında da restoranlar belirdiğinde soruyor.

Restoran yemeklerine çok aşına olmadığım için benim yerime karar vermesine izin verdim.

Bir hamburgercide karar kılıyor ve bana *mutlaka* denememi söylüyor. İçeri giriyoruz ve her şey bana çok güzel geldiği için benim için de sipariş vermesine izin veriyorum.

"Aman Tanrım," diyorum ağızım dolu bir şekilde, nihayet içine daldığımda. Bu hamburger kesinlikle ilahi bir şey. "Harika bir seçim," diye ekliyorum, gözlerimi kapatıp tadın keyfini çıkararak.

Çok fazla et var ve tadı dilimde patlıyor. İçimden bir inilti kaçarken farkında bile değilim.

Gözlerim açılıyor ve utanarak hızla etrafıma bakıyorum.

"Kimse duymadı." Vlad'ın eli ağzıma geliyor, biraz siliyor, "ben hariç," diyor ve bana muzip bir sırıtış atıyor.

"Bu çok iyi." Elini kenara iterek karşı çıkıyorum.

"Katılıyorum," parmağını ağzına , dili dışarı çıkıp sosun tadına bakıyor. Bakışları benimkilerin üzerinde, bu hareket karşısında hipnotize olmuş gibi hissediyorum.

Siyah gözlerinde o kadar kayboluyorum ki, boğazımın bir hıçkırıyla kasılmasıyla irkiliyorum.

Elim ağzıma gidiyor, utancım artıyor. durmadığını gören Vlad önüme bir bardak su itiyor. Bardağı kaptığım gibi tek seferde yudumluyorum.

"Sakin ol," diyor, yüzünde durgun bir gülümseme.

Bakışları benden restoranın geri kalanına doğru kayarken gözleri keskinleşiyor ve ilk kez bizi arka tarafa, girişi tamamen görecektir şekilde oturttüğünü fark ediyorum.

Sesi alçak ve ciddi bir şekilde bana dönerken gülümsemesi hiç bozulmuyor.

"İşaretimle masanın arkasına geçeceksin."

Merakla ona bakıyorum ama başımı sallıyorum.

Bir adam arkaya doğru yürüyor ve Vlad yavaşça sağa doğru yöneliyor, adamın yolunu kesmek için uzun bacaklarını koridora uzatıyor.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, ama adamın pantolonundan parlayan bir parça çelik gördüğümde Vlad bana dokunuyor ve masayı hızla aşağı itiyor. Bunun benim için bir işaret olduğunu anlıyorum ve eğilip masanın arkasına saklanıyorum.

Gözümün ucuyla Vlad'ın adamın bacağına tekme atarak onu yere düşürdüğünü görüyorum. Adam mücadele etmeye çalışıyor ama Vlad çok hızlı davranarak silahı kavırıyor ve adamın pantolonundan çıkarıp bana fırlatıyor.

"Ne ne olmaz." Bana göz kırpmıyor ve avucunun tersiyle adamın çenesine tekme atarak acı içinde yerde kıvrınmasını sağlıyor.

Dükkanın önünden daha fazla gürültü geliyor ve ben neler olduğunu görmek için döndüğümde. Dört adam hariç diğer müşteriler koşarak restorandan çıkıyorlar. Oturdıkları yerden kalktılar, hepsi de silahlarını Vlad'a doğrultmuştu.

"Petrovic," diye konuşuyor bir adam. "Onun sizde olduğunu biliyoruz ve onu geri almamız gerekecek," sözleri yapmacık, aksanı yabancı.

Vlad kollarını açarak, "Gelin ve onu alın," diyor.

Ona döndüm, bir şey yapmasına şaşırmıştım, özellikle de açık bir alanda, silahlarını doğrudan ona doğrultmuş adamlarla .

Birdenbire onun hayatından endişe ederek elimi silahın üzerine kapatıyorum ve avucumun altındaki soğuk gümüşü hissediyorum. Onu incelerken bir heyecan ürpertisi geçiyor.

"Emniyet kapalı." Vlad'ın sesi kulağımda çınlıyor, "Sadece tetiğe bas. Ama bana değil, lütfen." Adamlar ona doğru gelirken bile şaka yapmaya cüret .

Bir hareket gördüğümde ağzım bir uyarıyla açılıyor, biri silahıyla Vlad'a nişan alıyor. Ama o en ufak bir endişe duymuyor.

Bunun yerine, yakındaki bir masadan gümüş bir tabak alıp havaya kaldırıyor, mermi metale saplanıyor ve malzemeyi kırma girişiminde çukur açıyor.

Ne?

Daha fazla mermi uçuşuyor ve Vlad'ın tabağı bir kalkan gibi kullanarak tüm atışlarını engellemesini hayranlıkla izliyorum.

Kısa bir duraklama ve silahlarını yeniden doldurmaya çalıştıklarını görüyorum. Bu, Vlad'ın kalkanından kurtulması ve onu bir fırlatma diski olarak kullanıp bir adamın boğazına nişan alması için yeterli. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha hızlı hareket ederek bir masaya tekme atıyor, bacaklarını kırıyor ve adamlara doğru uçuruyor.

Onlar ateş etmeye devam ettikçe sesler kakofoniye dönüşüyor ve Vlad kendini çıplak ellerinden ve etrafta bulduğu her şeyden başka bir şeyle savunmuyor.

Silahı sıkıca kavrayıp başımı hafifçe kaldırarak en yakındaki adamı izliyorum. Namluyu kaldırıp nişanımın şaşmaması için dua ediyorum ve tetiği çekiyorum. Atışım onu karnından vuruyor, eli karnına gidiyor ve açık yarayı tutuyor.

Yardım etme çabamın başarılı olduğu kanıtlanırken, şimdi diğerleri bakışlarını bana diyor ve odaklarını Vlad'dan saklandığım yere çeviriyorlar.

Vlad neredeyse sıkılmış gibi bir ses çıkararak elimi tutuyor ve zahmetsizce beni ayağa kaldırıp kollarına alıyor.

"Kana susamış," diye gülümsüyor, "Hoşuma gitti," diye yorumluyor beni etrafında döndürmeden önce, ön tarafı sırtıma oturuyor, silahı tutan elimi okşarken kolunu benimkine sarıyor, parmağını sıkıca benimkinin üstüne koyuyor.

Bir dönüşle tetiği çeker ve hedefi tam yüzünden vurur. Başka bir dönüş ve gelen bir mermiden kaçınarak başka bir adamı vurmak için arkasına yaslanıyor.

Üçü gitti, ikisi kaldı.

Diğerleri, silahlarının işe yaramadığını görünce, onları yumrukları lehine terk ederler.

"Sıkı tutunun." Bir adam bize saldırırken kulağıma fısıldıyor. Elini popomun altına koyarak beni kaldırıyor ve açılmış bacaklarımı önümüzdeki adama doğrultuyor.

"Tekmele," diyor ve ben de sadece mecburen ayaklarımı adamın suratına doğru iterek geriye doğru sendelemesini sağlıyorum. Bir kez daha itince kafası masanın kenarına çarparak bayıldı.

Vlad beni döndürüyor, bir eliyle belime sarılıyor, diğer eliyle de yakındaki masadan bir bıçak alıyor. Zahmetsizce ileri doğru savuruyor ve bıçak son adamın gözüne saplanıyor.

Adam acı içinde kıvranırken, eli yaralı gözüne gidiyor, yüzünden kan akmaya başlıyor. Beni bırakan Vlad bir bıçak daha alıp adamın boynuna saplıyor, eti kesip açıyor ve vücudundan daha fazla kanın serbestçe akmasını izliyor.

Vlad'ın üst dudağı seğiriyor ve gözleri kana göz bebekleri büyüyor. Elini adamın boğazına götürüp avucunu kana bulayarak saygıyla bakarken transa geçmiş gibidir.

Ondaki değişimi hissederek ve Sacre Coeur'deki olayı hatırlayarak hızlı hareket ediyorum. Kolundan tutarak onu , ellerim yüzünü çerçeveleyerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum.

Solgunluğunu ve siyah gözlerinin katran çukuruna benzediğini fark ediyorum. İki kez göz kırpmıyor, bakışlarında hiçbir tanıma belirtisi olmadan bana bakıyor.

Çok mu geç kaldım?

Gözlerimle ona yalvarmaya devam ederken korkmuyorum bile. Neler yapabileceğini bilsem bile kaçmak ya da saklanmak gibi bir isteğim yok.

"Geri dön," diye fısıldadım, "bana geri dön."

Başını yana eğmiş, bir avcı gibi beni inceliyor, sözlerimi duyunca kulakları diken diken oluyor. Yine de beni anlamıyor ya da etrafında olup bitenlerin farkında değil gibi görünüyor.

Ondan kurtulamayınca aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve aynı zamanda yüzünü kendime yaklaştırıyorum. Hâlâ yanaklarından tutarak dudaklarımı büzüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Tepki vermiyor.

Yılmadan daha fazla baskı , dudaklarım dudaklarına değene kadar onu itiyorum. Ağzı yumuşak, sertliğiyle bir tezat oluşturuyor, özellikle de şu anda öldürücü öfke bölgesine doğru ilerliyor gibi görünüyor.

Nefesimi tutarak, oksijenimin bittiğini fark etmeden önce dudaklarımı onunkinde kadar uzun tutuyorum. Ciğerlerimi havayla doldururken nefes nefese kalıyorum, ağzım onunkinin üstünde hafifçe açılıyor ve ilk kez bir tepki alıyorum.

Üst dudağı hafifçe titriyor ama öpücüğüme karşılık vererek ağzını benimkinin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Gözlerimi açtığımda ve tavırlarındaki değişiklikleri fark ettiğimde gerçeküstü geliyor. Yüzüne yeniden hayat akıyor, yanaklarına renk geliyor ve yanakları hemen kırmızıya dönüyor.

Birdenbire elleri omuzlarımı kavrayıp beni itiyor, kaşları çatık bir şekilde birbirine kenetleniyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi sertleşerek soruyor.

"Sana yardım etmeye mi çalışıyorum?" Ona mahcup bir gülümseme veriyorum, o da şok olmuş haliyle bile bana karşılık veriyor.

"Ahh, hayat öpücüğü," diye mırıldanıyor, birden eski dönüyor. "Her ne kadar bundan daha fazlasını istesem de, polisler gelmeden buradan çıkmalıyız." Tam o sırada uzaktan siren sesleri duyuyoruz.

Arabaya bindiğimizde "İyi iş çıkardın, cehennem kızı," diye övüyor, "gerçekten çok iyi iş çıkardın."

Onun sözleri karşısında memnun bir gülümsemeyi gizleyerek yüzümü buruşturuyorum.

"İnsanların size saldırmayacağını söylemiştiniz." Az önce vurulduğumuzu ve Vlad'ın muhtemelen adamlardan bazılarını öldürdüğünü düşününce alışılmadık derecede sakin bir şekilde ekliyorum.

"Aptallardı," diye kıkırdıyor, "ama egzersizden zevk almadığımı söyleyemem." Koltuğunda geriniyor ve gözlerim pazularına takılıyor.

Onu ilk gördüğümünden beri Vlad'ın üzerinde sadece siyah bir takım elbise vardı. Şimdi ceketini çıkardığı için şişkin kaslarını daha iyi görebiliyorum ve kendime o adamları ne kadar kolay alt ettiğini hatırlatıyorum. Ben bile, etrafta zahmetsizce dolaşıyordu, her şey gerçekte olduğundan daha fazla bir oyun gibiydi - bir ölüm kalım durumu.

İlk kez değil, kendime bu konuda farklı hissetmem gerektiğini söylüyorum... onun hakkında. Cilalı yüzünün altında, açığa çıkmayı bekleyen çok fazla şiddet ve vahşet var. Yine de kendime engel olamıyorum. Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, onun bu uçuculuğu beni sadece içine çekiyor, onun hakkında *her şeyi* bilmek istememe neden oluyor.

Vlad cehennemdeki yerim güvence altına , gerçek bir cehenneme dönüşecek.

"Eğer... eğer terbiyeni kaybetseydin ne olurdu?" Onun önerdiği örtmeceyi kullanarak sordum.

Dudaklarını büzüyor, geceye doğru hızla ilerlerken gözleri yolda.

"Herkesi paramparça ederdim," diyor açıkça.

Bir an sessiz kaldım. "Ben

de dahil miyim?"

Bana bir bakış atıyor, yüz ifadesi ama yine de bana bakarken bir merak belirtisi var.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ben... ahm, terbiyemi kaybettiğimde hiç kimse canını kurtaramadı," diyor yarı eğlenerek.

"Yaptım. İki kez," diye not ediyorum.

"Yaptın," dedi gözlerini bana dikerek, "ve *nedenini* öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "

"Belki de büyüğü öpücüğümdendir," diye şaka yapıyorum, kıkırdayarak.

"O zaman belki de tekrar yapmalısın," diye kaşlarını oynatıyor ve ben de koluna dirsek atıyorum.

"Sana yardım ettiğim için bana böyle mi teşekkür ediyorsun? İyiliğimden faydalanarak mı?"

"Orada olan bu muydu?" Derin sesi beni titreterek soruyor. "Sadece nezaket mi?"

Zor kaldığım için uygun bir cevap bulamadan bakışlarımı yola çevirdim.

Çünkü bu sadece nezaket değildi. Çok daha fazlasıydı.

On İkinci Bölüm

Cevap vermesini bekliyorum, ondan istiyorum, hayır, bana bunun sadece *nezaket* olmadığını söylemesine ihtiyacım .

Kendime geldiğimde, yumuşak dudaklarını dudaklarımda , vücudunun sarhoş edici kokusu burun deliklerimi istila ettiğinde yaşadığım şoku hayal edin.

Daha önce hiç olmamıştı. Bugünkü gibi bir öfkemden hiç kurtulmamıştım ve hepsi onun sayesinde oldu.

Ona şöyle bir bakıyorum ve bin kezdir *onda* ne olduğunu merak ediyorum. Sadece birkaç saattir onun ve şimdiden kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

Belki de Vanya etrafımda olmadığı, alanımı işgal etmediği ve etrafımda olan her şeyden beni sorumlu tutmadığı içindir. İlk defa, sadece ben varım.

Ve onu.

Kahretsin, bir de o öpücük vardı ki aslında öpücük değil, daha çok bir gagalamaydı... Şimdi bile düşününce, gözlerimi kapatıp hafızama gömmek istiyorum.

Ona bu kadar yakın olmanın son zamanlarda başka bir insana en yakın olduğum an olduğunun farkında değil... sonsuza dek. Dokunuşlarında cesur ve açık, bazen eli farkında olmadan benimkine uzanıyor.

Bu beni şok ediyor.

Bu beni sevindiriyor.

Hayatıma girip her şeyi altüst karar verene kadar dokunmanın yokluğunu hissettiğimi hiç sanmıyorum. Bir erkek hiç sahip olamadığı şeylerle birdenbire karşı karşıya kaldığında ve hepsi elinin altındayken ne yapmalı?

Almak. Al ve bencilce al.

Ama en tuhafı beni kolayca kabul etmesiydi. Kendisinden önce pek çok kişi benden kaçıp uzaklaşmışken, o ne şok olmuş ne de korkmuştu.

Beni dışladılar, korku onların eylemleri için nihai itici güçtü.

Onun durumunda değil.

Başkalarının benden korkmasına kadar alıştım ki, ona sürekli korkup korkmadığını sormak zorunda kalıyorum, bir an gelip onun için çok fazla olacağımdan ve ortadan kaybolacağından endişeleniyorum.

Hayır, bu tartışma dışı.

Onunla ya da Marcello ve bütün bir orduyla savaşmak zorunda kalsam bile onu yanımda tutacağım. Odasına girdiğimde buna zaten karar vermiştim ama bu gece kararımı daha da pekiştirdi.

Ayrıca, eğer bayılmalarımı durdurmak için oradaysa, o zaman diğer insanlara da yardım ediyor demektir, çünkü artık o kadar çok öldürmeyeceğim. Bana göre bu bir kazan-kazan durumu.

Düşüncelerimden memnun, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Neye gülüyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, şüpheli şüpheli bakarak soruyor... Gözlerim şimdiden başka bir yolu takip ediyor ve yola odaklanmak için kendimi sarsmam gerekiyor.

"Ben mi?" Masummuşum gibi davranıyorum, ama bana dudak büktüğünü görünce, o dolgun dudaklar tüm dikkatimi istiyor, kendime engel olamıyorum. "Bir dahaki sefere terbiyemi kaybettiğimde, beni tekrar öpecek misin?"

Gözleri açılıyor ve sanki beni duymamış gibi hızla gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

", " diye mırıldanıyor, biraz fazla alçak sesle, ama kenara çekmem için gereken tek teşvik bu.

"Ne..." Küçük bir bölmeyi açtığımı, bir dizi bıçak aldığımı ve bir tanesinde karar kılmadan önce her bir bıçağı denediğimi görünce susuyor. Tam kolumu kesip açmak üzereyken beni durduruyor, bıçağı benden almaya çalışırken eli benimkini kapatıyor.

"Sen delisin." Parmaklarımı bıçaktan zorla mırıldanıyor. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Beni tekrar öpebilmen için," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Merakla bana bakıyor, bir yandan da yakınımıdaki tüm keskin nesneleri alıp bölmeye geri koyuyor.

"O kadar çok mu beğendin?" Yanaklarını bir kızarıklık sararken bakışlarını indirerek soruyor.

"Güzeldi." Omuz silkiyorum.

Gözleri hemen bana çevriliyor ve nedense yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum.

"Güzel mi?" Kaşları havaya kalkarak soruyor, "güzel," diye tekrarlıyor duygusuzca.

Başımı salladım. Belki de onun için hoş olmamıştır? Bunu hiç düşünmemiştim. Ya o anlık bir şey yaptıysa ve sonra pişman olduysa? Ya hoşuna gitmediyse? O kadar da kötü görünmediğimi biliyorum. Bianca bana psikopat olmasaydım *onu elde edebileceğimi* söylerdi. Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum ama sanırım bana iltifat ediyordu.

"Sadece hoş mu?" İnanmayarak soruyor, hoş kelimesini sanki olumsuz bir çağrışımı varmış gibi vurguluyor.

Ahh, anlıyorum.

Kadınısı hassasiyetlerini rencide etmiş olmalıyım.

"Şey," diye başlıyorum ve ilk kez kendimi biraz kararsız buluyorum, "Karşılaştıracak bir şeyim yok, ama öpücüklerin biraz... daha fazlasını içerdiğini biliyorum," ona büyüleyici gülümsemelerimden birini veriyorum. "Bir dahaki sefere daha iyisini deneyebiliriz," diye çabucak onu rahatlatıyorum.

Doğrudan olmayabilir ama dudakların birbirine değmesinden daha fazlasını içerdiğini bilecek kadar öpüşmeye tanık oldum.

Bir an için konuşmadı. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ve ben yanlış bir şey söylediğimden korkuyorum. *Tekrar.*

"Daha önce hiç kimseyi öpmedin mi?" Kafası karışmış bir şekilde soruyor.

Başımı yana eğip onu inceliyorum. Burası yabancı bir bölge olduğu için onu kıracak ya da beni tekrar öpmek istememesine neden olacak bir şey söylemek istemiyorum. Dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi daha önce hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu yeniden yaratmak istiyorum. Sadece o anki hatalı algımdan kaynaklanmadığından emin olmak için.

Bilim. Evet, sadece bilim.

"Bu kötü bir şey mi?" Yavaşça konuşuyorum. Hayatımda bir konuda hiç bu kadar kararsız hissetmemiştim ve sanki tüm varlığım onun bir sonraki sözlerine bağılıymış gibi.

Şaşkınlığımı fark etti ve hemen cevap verdi. "Hayır, hiç de değil. Sadece şaşırtıcı." Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye yüzüne yayılıyor.

Hala ona bakıyorum, gülümsemesine karşılık verirken ağzım onunkini taklit ediyor. Bana bakarken gözleri yumuşuyor ve elini benimkine dokunduruyor. "Madem aynı gemideyiz, neden bana ne demek istediğini göstermiyorsun?"

daha fazla," diyor, yanakları kızarmış bir halde.

Ona bakıyorum, çünkü bunu tekrar yapmak inanamıyorum. Her ne kadar inanmak istemesem de, içten içe

İlk öpücüğün tesadüf olduğundan ve bunu yapmaya gerçekten niyetli olmadığından emindi.

Çünkü kim beni öpmek ister ki?

Yıllar boyunca, çoğunlukla içsel merakımdan dolayı, zihnimin biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını kısaca merak etmesine izin vermiş olabilirim. Ancak o zaman bile başka bir insanla yakınlaşmak için aleyhime olan çok fazla şey farkındaydım; bunların arasında hayalet bir kız kardeş, pek de hoş olmayan bir şöhret ve özdenetim eksikliği vardı. Daha önce hiç kimseyi çekici bulmadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de önümdeki bu kadın her şeyi iptal ediyor gibi görünüyor.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve tavrında ani bir utangaçlık fark ediyorum. Karşıma çıkan fırsatı kaçıracak biri değilim, hemen harekete geçiyorum.

Ona doğru eğilerek emniyet kemerini çözüyorum, onu kendime doğru kaydırırken ellerim belini sıkıca kavıyor.

Beni dikkatle izliyor, bacakları koltuğumun iki yanına geliyor üzerime oturuyor. Ani harekete karşı kendini dengeleyerek avuçlarını göğsümün her tarafına yayıyor, sıcaklıkları gömleğimin kumaşından geçip tenime işliyor.

Yüzümü incelerken gözleri şaşkınlıkla irileşiyor, bir eli yanağımı okşamak için yaklaşıyor.

"Tehlikelisin," diye fısıldıyor, parmakları ağzıma yerleşene kadar arkalarında ateşten bir iz bırakıyor.

Dudaklarımı aralayıp parmaklarının ucunu içime çekiyorum. "Hala korkmuyor musun?" diye soruyorum ve gözleri eğlenerek kırışıyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır, henüz değil."

Onu daha yakına çekiyorum, göğsü benimkiyle aynı hizada, ellerim göğüs kafesinin etrafında dönene kadar beline doğru ilerliyor.

Daha da yukarı çıkma dürtüsü çıldırtıcı ama onu acele ettirmek istemiyorum. Henüz değil.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarak. O kadar yakın duruyoruz ki nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum.

"Şimdi," diyorum, başımı eğip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, dudaklarını büzüyor ve temas anında kendini sabit tutuyor. "Rahatla," diyorum ağzına karşı, dilim dudaklarını ayırmak için gizlice dışarı çıkıyor. Sertleşiyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını hissediyorum ama uzaklaşmıyor.

"Beni içeri al," diye fısıldıyorum, bir elimi yüzüne götürüp yanağını kavıyorum.

Yumuşak.

Bir kadının teninin ne kadar yumuşak olduğunu hiç fark etmemiştim. Meraklı bir çocuk gibi başparmağımı yüzünün etrafında dolaştırmaya devam ediyorum. Bu onu memnun ediyor olmalı, çünkü kollarımda kemiksizleşiyor, dudaklarını hafifçe ayırıyor ve derin bir iç çekiyor.

Ben de bundan faydalanarak ağzımı onun kine yapıştırdım ve dilimin içeri girmesine izin verdim.

İşte bu... teoriye karşı pratik.

Dilini benim kine değdirirken tereddüt ediyor, temas sırasında bir inilti kaçıyor. Sesi yutuyorum, ağzımı daha geniş açıyorum ve onu yutuyorum.

Sisi öpücüğe karşılık vermeye başlıyor ve çok geçmeden ağızlarımız yavaş bir dansa, duyuları kışkırtan bir alış verişe karışıyor.

Yumuşak ağzının benimkinin altında açıldığını hissetmek, benim tempoma uyarken öpüşünün yoğunluğu, onu kendime daha da yaklaştırtırken beni çıldırtıyor.

İsa, ama o beni sadece inanan biri yapmayacaktı. Beni dinim olarak kendisine tapan bir mürit yapacaktı.

Kollarını boynuma doluyor, kendini yavaşça bana doğru sallarken isteyerek bana sarılmasını teklif ediyor. Bu harikulade cazibeye kendimi başım dönüyor, tüm kanım sikime doğru akıyor.

Ben ölü bir adamım.

Onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü dikleşmiş sikimi aşağı yukarı sürüyor, hareket ona çok doğal geliyor.

Çok kolay olacaktı... fermuarımı indirecek ve külotunu yana itecektim. Onun sıcaklığının içine doğru kayardım ve...

Dudaklarına karşı inliyorum.

Hay sikeyim! Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bu beynime şeyler yapıyor. Mantıklı düşünme gücü beni tamamen terk ediyor ve bir an için hasarın kalıcı olup olmayacağını merak etmek zorunda kalıyorum.

Bu noktada ağızlarımız birbirini açgözlülükle yutuyor, daha önceki geçici keşif gitti ve yerini saf vahşi terk edilmişlik aldı.

Sisi de en az benim kadar akılsız, elleriyle sırtımı tırmalıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırmaya çalışıyor. Kukusu tam benimkinin üstüne oturdu.

dudakları pantolonumun üzerinden bana sürtünüyor.

Siktir, sıvılsıklam olmuş.

Tüm yıkıcı rağmen, vücut sıvılarını değiş tokuş etmekten hiç hoşlanmadım. Yine de Sisi'nin nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum, onu eşiğe getirirken tadı dilimi kaplıyor.

"Vlad, ben..." ağzını benimkinden ayırıyor, göz bebekleri büyümüş, dudakları şişmiş, "bana bir şeyler oluyor, ben..." kafası karışmış görünüyor, vücudu kollarımda titremeye başlarken ağzı sessiz bir iniltiyle ayrılıyor.

Onu daha da sıkı tutuyorum, boynunu öperken zevkini yaşamasına izin veriyorum, dişlerim etini kemiriyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir gğ patlaması -öldürmek bile değil

-Ona dokunmadan boşalmasını sağladığımı bilmek içimi titretiyor.

"Bırak seni yıkasın," diye fısıldıyorum saçlarına, parmaklarımı yavaşça sırtında gezdiriyorum.

Gğşme yaslanırken zor nefes alıyor. Sikim hâlâ acı verecek kadar sert, ama onu hazır olmadığı bir şeye zorlamaktansa mavi taşaklarla acı çekmeyi tercih .

Hayatımda bir kez olsun iyi bir şey buldum ve onun gitmesine izin vermeyeceğim. Olsa olsa ona tutunmaya devam edeceğim, gözlerindeki masumiyet ve merakla bana öyle bakmaya etmesi için her şeyi yapmaya hazırım.

Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor, ağzı yukarı doğru ilerlerken ıslak bir öpücük izi bırakıyor.

"Ah, siktir, Sisi." İnliyorum, kğk bakanlıkları sadece alt yarımın kontrolünü kazanmamı zorlaştırıyor.

Tam o sırada cama vurulunca ikimiz de irkiliyoruz ve başımı çevirdiğimde bize ışık tutan bir polis memuru görüyorum.

İlk defa etrafımda olup biten hiçbir şeyin farkında olmadığım gerçeğine hayret ettim. Yılların zihinsel eğitimi bir saniyede boşa gitti.

Ve tek bir suçlu var.

Sisi.

Gğşme sarılmış, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş ve o iri gözlerini bana çevirdiğinde, onu korumak için elimden geleni yapabiliyorum.

"Bir sorun mu var memur bey?" Camı indirirken sordum.

Polis, arağtan inmemizi istemeden önce Sisi ve şüpheyle baktı.

Elim hemen koltuğumun altındaki silaha uzanıyor ve Sisi niyetimi fark edince göz kamaştırıcı gülümsemesini memura doğru çeviriyor.

"Sorun nedir memur bey? Kocam kötü bir haber aldıktan sonra beni teselli ediyordu," diye yalan söylüyor ve yüzünün nasıl bir anda değiştiğini, oyunculuğunun en üst çıktığını hayretle izliyorum. "Gördüğünüz gibi, kedim, sağ olsun, sonunda ölüme yenik düştü," diye hıçkırarak ağlıyor ve bir bölmeden peçete alıp sahte gözyaşlarını siliyor.

Memurun ifadesi yumuşar ve neredeyse utanmış görünür.

"Anlıyorum hanımefendi. Kaybınız için üzgünüm..." diye kekeliyor ve Sisi kirpiklerini ona doğru savururken, yemin ederim herifin yüzünde bir kızarıklık görüyorum.

"Teşekkür ederim, memur bey. Ama gördüğünüz gibi *eşim* zor bir dönemden geçiyor. Onu daha fazla rahatsız etmemeliyiz." Gözlerimi ona dikiyorum ve o da rahatsız bir şekilde yutkunuyor. Yüz ifademde her ne görüyorsa, bir sonraki hamlesini ikinci kez düşünmesine neden oluyor.

Gülümsemem yavaşça genişliyor ve bakışlarımın keskinliğini rahatsızlığı daha da artırıyor.

Ah, avın avcısını tanıması.

"Evet... şey... Seni kenara çektiğim için özür dilerim," dedi sonunda, birkaç adım geri çekilerek, "gidebilirsin," dedi ve aceleyle devriye arabasına koşup uzaklaşmadan önce rahatladı.

O gözden kaybolduğunda Sisi kıkırdıyor ve koluma hafifçe vuruyor.

"İnsanları korkutmayı bırakır mısın?" Eğlenerek soruyor.

Amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde çenesini kavırıyorum ve hızlı bir öpücük için yüzünü kendime yaklaştırıyorum.

Sisi kendimle ilgili bazı yeni şeyleri fark etmemi sağlıyor, en sonuncusu da diğer erkeklerin ona bakmasından hoşlanmadığım.

Şafağa birkaç saat kala onu yerleşkeme götürdüm. Yolda onun tatlı haline baktıkça daha da sinirleniyorum, taşaklarım rahatlamak için ağlıyor. Aynı zamanda duruşumu yeniden gözden geçirmemi sağlayacak kadar ayıltıcı.

Vanya üzerindeki etkisi nedeniyle ona yaklaşmıştım, onun varlığının kız kardeşimi neden yok ettiğini istiyordum. Onun yerine, sadece

ilk aşkını yaşayan bir okul çocuğu gibi.

Tamam, belki de ilk aşkını yaşayan bir okul çocuğuna eşdeğerim, ama planlarımı mahvetmemesi için ona karşı büyüyen karasevdamı engellemem gerekiyor.

Göğüslerini görmek bile beni sertleştirirken, onları avuçladığım, yaladığım ve emdiğim sayısız görüntü hiçbir uyarı olmadan bana saldırırken, söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tanrı aşkına, otuz yıla yakın bir süredir bu özel rahatsızlıktan kaçındım ve oyunumu kaybetmem için neredeyse bir rahibe yetiyor.

Kabul ediyorum, ne bir rahibe gibi görünüyor ne de öyle davranıyor.

Odaklanmam lazım.

Bir an için Vanya'nın burada olmasını diledim. Belki bana Sisi'yle nasıl başa çıkabileceğim konusunda tavsiyeler verebilirdi.

"Daha varmadık mı?" Sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor ve ona bakıyorum, saçları dağılmış, dudakları şişmiş.

Siktir!

"Evet, hemen köşeyi dönünce." Arabayı bir yeraltı garajına doğru yönlendirerek sertçe cevap veriyorum. Koltuğumda biraz kıpırdanıyorum, ereksiyonumu ayarlıyorum ve zihinsel olarak kendimi topraklıyorum.

Arabadan indiğimizde eski halime döndüm ya da eski halime döndüm.

"Seni odama götüreceğim ve seni eve götürmeden önce biraz kestirebilirsin." Onu içeri götürürken söyledim.

"Ne yapacaksın?" Kaşlarını çatıyor.

"Arkadaşım Petrovic'i ziyaret etmem gerekiyor." Bu benim ilk işim, çünkü o adamlara benim için gelmeleri için para veren her kimse oldukça çaresiz . Şimdi, benim için bunun tek bir anlamı var.

Petrovic bir şeyler biliyor.

"Ben de gelebilir miyim?" Adımlarıma ayak uydurmak için bir aşağı bir yukarı zıplayarak soruyor.

"Hayır." Ses tonum tartışmaya yer bırakmayacak şekilde cevap veriyorum.

Başka bir zaman olsa ona izin verebilirdim ama şu anda bunu riske atamam. Ne Petrovic'in içinde bulunduğu durumu görmesi, ne de onu konuşmaması için etkileyebileceği gerçeği.

Büyük bir çelik kapıya ulaştığımızda, parmağımı biyometri pedine bastırıyorum ve kapı açılıyor.

Metal kapının kalınlığını görünce "Vay canına, burası bir kaleye benziyor," diyor.

Öyle.

Bunu birkaç yıl önce, bayılmalarım sıklaştığında ve şehvet seviyem neredeyse iki katına yaptırmıştım. Beni içeride tutmak ve benim için çalışan insanları *benden* korumak için.

Sisi'nin fark etmediği şey ise tüm bu yerleşkenin beni içeride tutmak için inşa edildiği. Akıl sağlığımın en iyi ihtimalle şüpheli olduğunu düşünürsek, kontrol altında tutulduğumdan emin - eğer sonunda aklımı kaybedeceğim gün gelirse.

İçeride, büyük boy bir yatak, bir gardırop ve bitişik bir banyo dışında oda çıplak. Fazla bir şeye ihtiyacım yok.

"Rahatına bak," diyorum ona, ceketimi çıkarıp askıya asarken. "İstersen duş alabilirsin. Dolapta temiz havlular var." Gardırobu işaret ediyorum.

Yatağa oturuyor, şiltenin yumuşaklığını test ediyor ve ben gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum, devam edersem ona o yatakta neler yapmak istediğimi hayal edeceğimi biliyorum.

Hayallerimden sıyrılıp odadan çıkıyorum ve doğruca bahçeye .

Kapıyı açtığımda, anında pis bir kokuyla ve Sisi'nin bana eşlik etmesine izin vermediğim için mutluyum.

"Opsies, o kadar da iyi görünmüyor," diye araya giriyor Vanya, sesiyle beni irkiliyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu yabancı," stratejik bir şekilde ekliyorum, yokluğu hakkında yorum yapıp yapmayacağını merak ediyorum.

"Beni özledin mi?" Yanıma gelip göbeğime sarılıyor. "Nerede saklanıyordun, V?" diye soruyorum ama o sadece gülümseyerek Başını.

"Bilmek istemez miydin?" Sevgili mahkûmumuzu karşılamaya gitmeden önce şifreli bir şekilde söylüyor.

Bambu filizleri çoktan büyümüş ve üç tanesi vücuduna saplanmış. Bir hareket bambunun yuvasında kaymasına neden olurken acı içinde kıvranıyor.

İki bambu filizi kalçasının üst kısmını delip geçmiş ve tanesinin kafası bacağının diğer tarafına ulaştığında çoktan kırılmıştı.

Ancak üçüncüsü anüsünü delmiş gibi görünüyor. "Şanslı piç," diye mırıldanıyorum, ironi beni eğlendiriyor.

Kan ve dışkı bambudan aşağı dökülüyor ve her ikisi de tüm odaya sinen kokuya katkıda bulunuyor.

Başı öne eğik, boynunu hareket ettirip bana bakmak için kaldırmaya çalışırken acı içinde inliyor.

Her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, hala olmasına çok şaşırdım. Ama sanırım Maxim'e biraz teşekkür borçluyum. Petrovic şimdiye kadar sepsisten ölmemişti.

"Bay Petrovic," diye seslendim, bir sandalye getirip önüne yerleştirdim. "Görünüşe göre bir çıkmazdayız. Ortaklarınızdan tanışma şerefine nail oldum ve hoş karşılanmadıklarını söylemek yanlış olmaz."

Başını hafifçe kaldırıyor ve görüşünü netleştirmek için iki kez göz kırpmıyor.

"Umarım bu sefer benim için bir şeyiniz vardır?" Elimi kaldırarak soruyorum.

ona kaşlarını çatı.

"Ona çok yumuşak davranıyorsun, kardeşim." Vanya yanımda somurtuyor, gözleri Petrovic'i ve onun kazığa oturtulmuş kışını değerlendiriyor.

"Meşgulüm, Vanya." dönmeden önce ona söyledim.

"Yapamam. " diye kekeliyor, ter yüzüne yapıyor.

"Bunu daha önce de yaşadık, Bay Petrovic. Yapabilirsiniz. Sadece siz istemiyorsunuz. Bakın, arada fark var." Hayal kırıklığına uğramış bir tsk sesi çıkarıyorum, arkaya küçük bir alet seti alıyorum.

"Yapamam," diye tekrar nefes alıyor, iki kelime söylemeden önce,

"yemek, su." Kaşlarımı çatıyorum, Maxim'in onu çoktan doyurmuş olması gerektiğinden eminim.

"Yani sana yemek ve su verirsem konuşacağını mı ?" Şüpheyle soruyorum ve başı yavaşça sallanıyor.

Sadece omuz silkiyorum. Belki de daha fazla yaşamayacağı için ölmeden önce son bir yemek .

Maxim'e yiyecek ve içecek getirmesi için mesaj atmak üzereyken Vanya beni durduruyor ve fısıldadığı planı dinlemem için beni çağırıyor. İlginç bir otofaji formunu detaylandırırken aşırı aktif bir hayal gücüne sahip olduğu kesin.

Bay Petroviç, Vanya'yla benim aramda bakışırken kaşları birbirine çarpıyor, delirip delirmediğimi merak ediyor.

Cevabım evet.

Ama beni deli olarak görüyorsa, o zaman konuşmaya daha meyilli olabilir. Ne de olsa, benim *çılgın* taktiklerime dayanacak olan o olacak.

Maxim'e gerekli malzemeleri getirmesi için mesaj attıktan sonra, sevgili tutsağımla biraz daha konuşmaya çalışıyorum, kışına bambular saplanmış bir halde orada sıkışıp kalmış olmanın verdiği sıkıntıyı biraz olsun giderebilmeyi umuyorum.

"Sana iyi bir adam olduğumu göstermek için," diye başladım, elektrikli ızgarayı fişe takıp ısınmasını beklerken, "sana birinci sınıf biftek vereceğim. Elbette kız kardeşimin izniyle, çünkü bu işin arkasındaki beyin oydu."

Bana şaşkınlıkla bakarken kaşları çatılıyor. Onu suçlayamam, çünkü Vanya'nın kendini sadece bana göstermeye karar vermesi ne kadar adil?

"Görüyorsunuz, bazen beni vahşiliğiyle şaşırtıyor. Sanki ikiz gibiyiz." Şaka yapıyorum ama anlamıyor.

Vanya ise yanımda kıkırdıyor, ızgarayı merakla inceliyor ve beni teşvik ediyor.

"Hangi taraf?" Ben soruyorum, o da Bay Petrovic'i incelemek için ona dönüyor. Daha da yaklaşıyor, çoğunlukla çökmüş olan kışına bakıyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

Fantazma ya da değil, Vanya hala bir çocuk. Erkeklerin kışına bakmamalı.

"Vanya," ayağımı yere vuruyorum, ne demek istediğimi anlayacağını biliyorum.

Derin bir iç çekerek geldiğinde omuzlarını çökertiyor. "Uyluk, tam deliğin etrafı," diye öneriyor ve ben gözlerimi kısıyorum

ona.

"Enfeksiyon kapmış olabilir. Hazımsızlık çekecek," diye cevap veriyorum.

"O zaman ," diye omuz silkiyor, dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor.

"Dileğiniz benim için emirdir." Bir bıçak alıp Bay Petrovic'in kışının altına eğilmeden önce başımı eğmiş yapıyorum.

"Vanya, Vanya, bunların hepsi senin için," diyorum şarkılı bir sesle.

Onu özlemediğimi söyleyemem ama aynı zamanda on yıllardır ilk kez yalnız kalmak da özgürleştirici oldu. Ve Sisi...

Lanet olsun. İşkence yaparken onun düşüncelerime girmesine izin Zihnim ona takılı kalırsa nasıl bir mafya babası olurum?

Yirmi dört yedi *tek bir* kadın üzerinde? Bir kez daha, aletim dizginleri ele geçirmeye karar vermeden önce onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmam gerekiyor ve polis olayı bana *bu* tür çoklu görevlerde iyi olmadığımı gösterdi.

Bay Petrovic'ten gelen pis kokuya burnumu kıvrıp hızla işe koyuluyorum. Küçük bıçağı yaranın etrafından et küpleri kesmek için kullanıyorum ve deliği yavaşça genişletiyorum. Bay Petrovic o kadar bitkin düşmüştü ki

canı yanıyor olsa da ses çıkarıyor. Küplerimde deriden çok et olduğundan emin oluyorum, böylece Bay Petrovic kaçınılmaz ölümünden önce doyurucu bir yemeğin tadını çıkarabilir.

Yeterince et topladığımda, zaten sıcak olan ızgaranın yanına gidiyorum ve onları dikkatlice üzerine yerleştiriyorum. Sonra Maxim'in bana getirdiği baharatlardan biraz alıp etleri pişiriyorum.

Koku havaya yayılıyor ve ben bu koku karşısında gözlerimi kapatıyorum. Şu anki iğrenç durumu göz önüne alındığında, bunun Bay Petrovic'ten geldiğine inanmak zor.

Neredeyse... ağız sulandırıcı.

"Neye bakıyorsun V? Biraz et ister misin?" Bir parça alıp önüne koyuyorum. Gözlerini kapatıyor, içine çekiyor.

"Keşke yapabilseydim," diyor, gözleri bifteği takip ederken.

Tüm parçalar piştiğinde, Bay Petrovic'in önüne geçiyorum ve etinden biraz tatması için onu ikna ediyorum.

"Haydi, Bay Petrovic. Her gün kendinizi tadamazsınız." Duraklıyorum, kendi kendime kıkırdıyorum, "yani, en azından bu şekilde değil. O yüzden neden ağzınızı açmıyorsunuz, ben de sizi doyurma şerefine nail olayım," diyorum, etli çatalı önünde gezdirerek.

Benimle et parçası arasına bakarken tiksinişmiş görünüyor ama midesi guruldayınca vazgeçiyor gibi. Ağızını açarak parçayı içine yerleştiriyorum ve kendi uyluğunu çiğnerken memnuniyetle onu izliyorum.

"? Nasıl?" O yutkunmak için elinden geleni yaparken dudaklarım geniş bir gülümsemeyle geriliyor.

"Söylediğin kadar iğrenmedi, V." Arkama baktığımda Vanya'nın gitmiş olduğunu gördüm.

Kaşlarım çatılıyor, bulmak için tüm bahçeyi tarıyorum ama görünürde yok.

Ve bunun tek bir açıklaması olabilir.

"Sisi, kendini gösterebilirsin." ve bir saniye bile geçmeden arkadaki çalıların arkasından çıkıyor.

Gözleri Bay Petroviç'in pek de parlak olmayan durumuna takılıyor ve burnunu kıvırıyor.

Aghh, bunu koklamasını istemedim...

"Ne oluyor?" Sisi elbisesinin eteklerinin tozunu alarak öne çıkıyor ve çamurda diz çöktüğü için elbisesine çamur bulaştığını fark ediyorum.

"Sana odamda kalmanı söylemiştim." Tüm bu fiyaskoyu açıklamanın yollarını düşünerek nefes veriyorum. Bambu işkencesi her zamanki yöntemim olmasa da, yine de harika görünmüyor ya da kokmuyor.

Omuz silkiyor ve ızgaradaki eti incelemek için yaklaşıyor.

"Merak edeceğimi bilmeliydin." diye cevap veriyor, gözleri kalan et parçalarına odaklanmış.

"Bu çok lezzetli kokuyor." Bir parça alıyor.

"Sisi, yapma!" Elini durdurmak için tam zamanında önüne atılıyorum. Yüzünü bana doğru çeviriyor, gözlerini bana dikeyiyor.

"insan eti, değil mi?" Bay Petrovic'e doğru başını sallayarak soruyor.

Dudaklarımı büzerek ve onun kınamasını bekleyerek başımı sallamak zorunda hissediyorum.

Bahçeyi nasıl buldu ki? Maxim'le konuşacağım.

"Artık insan yemediğini söylediğini sanıyordum?" Elini kaldırırken bana bakıyor, et parçası hâlâ elinde.

Omuzlarımı , "Yok," diyorum, "bu onun için," Bay Petrovic'i işaret ediyorum.

"Onu kendi etiyle mi besliyorsun?" Kızın gözleri şaşkınlıkla açılır.

İşte . Burası bana küfredip gittiği yer.

Yavaşça başımı sallıyorum, patlamasını bekliyorum. Sanırım beni birkaç adamı döverken görmekle... bu arasında bir çizgi var.

"Bu dahice!" diye haykırıyor, "Daha önce böyle bir şey duyduğumu sanmıyorum. Bunu nasıl düşündünüz?"

"Son bir yemek istedi," diyorum, onu ve alışılmadık tepkisini inceleyerek.

Şakaya kıkırdayarak işi daha da ileri götürüyor.

"Zekice, beğendim." Parçayı ağzına hemen önce yorum yapıyor.

Bu jesti beni bir an için şaşırttı ama şu anda yardım için inleyen Bay Petrovic'in durumunun pek de iyi olmadığını hatırlayınca, vicdanım bunu yemesine izin veremez. İnsan etini denemek isterse, ona biraz getiririm. Ya da daha iyisi, ona kendi bedenimden bir parça veririm.

Kahretsin, ama bu erotizmin zirvesi olmaz mıydı?

Hızlı davranarak belinden kavradım ve kendime çektim, ağzını benimkiyle birlikte açmaya zorladım ve eti içinden çıkardım.

Gözlerini kocaman açmış, dudaklarına iffetli bir öpücük kondurup eti çiğnemek için dişlerimi aşağı bastırdığımda karşı koymuyor.

"Sen..." diye ediyor, sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bana bakıyor, "Aman Tanrım, Vlad," diye eğiliyor, gülüyor.

"Yardım edin..." Bay Petrovic hâlâ onun dikkatini çekmeye çalışıyor.

Sisi ile aynı anda ona dönüp "Kapa çeneni," diyorum. Eşleşen hareketlerimizi görünce ikimiz de kahkahayı patlattık.

"Sen delisin," diye mırıldanıyor, alt dudağı çok fazla gülmekten titriyor.

"Ben mi? Esirimden bir parça yemeye çalışsan sendin!" Şakayla karışık suçluyorum.

"Onları ortalıkta bırakmayın. Ayrıca, misafirlere yemek ikram etmek iyi bir davranış değil mi?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Terbiyeden *yoksun* olduğumu kabul ettiğimizi sanıyordum," diye karşılık veriyorum.

"Hmm, ve sanırım senin... görgüsüzlüğünle nasıl ilgileneceğimi de belirledik," diye şımarıkça cevap veriyor ve bu gece ilk kez kendimi ondan büyülenmiş bulmuyorum.

Bay Petrovic yine "İmdat!" diye inliyor ve ikimiz de sertçe ona doğru dönüyoruz.

"Konuştuğumuzu görmüyor musun?" Sisi ona başını sallayarak yanıma geliyor ve başını omzuma koyuyor. "Şimdi bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlatmak ister misin?" Gözleri Bay Sisi'nin ıssız halini incelerken soruyor.

Petrovic'in kıcı.

"Vay canına kızım," diye homurdanıyorum, kolum omuzlarına dolanıyor, "hiç de alıngan değilsin, değil mi?"

"Sadece tadına bakmama rağmen et o kadar da kötü değildi."

"Bir dahaki sefere," diye onu temin ediyorum ve Petrovic'le olan planlarımı ve onun kız kardeşimi kaçırان kişiye bulmak için kayıp halka olabileceğini düşündüğümü hızlıca anlatıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ben her şeyi anlatmayı bitirdikten sonra. Neredeyse on yıldır ortağım olan Bianca'nın bile planlarımın ayrıntılarını bilmemesi ne garip. Yine de Sisi'yle bir akşam geçirdim ve ona en derin, en karanlık sırlarımı anlatmak üzereydim.

Cehennem ve lanet!

"Ama özellikle *bundan* sonra farkındasın," diyor ve ben derin bir iç çekiyorum.

"Bu kadar uzun süre dayanacağını düşünmemiştim. Sadece sopa bile çok acıtıyor olmalı..." Dudaklarımı büzdüm, ilk kez Bay Petrovic'in

ona verdiğim krediden daha fazla direnç gösteriyor.

Sisi dudaklarını büzüyor, başparmağıyla çenesini okşuyor. Gözleri kısa süreliğine parlıyor ve beni Bay Petrovic'in duyamayacağı bir yere götürüyor.

"Ailesi için korktuğunu söyledin," diye fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman onu ailesiyle tehdit et."

"Nerede olduklarını bilmiyorum," diye cevap veriyorum suratsızca. Benim de ilk aklıma gelen buydu ama onları iyi saklamıştı.

"Varmış gibi yap," diyor ve kulaklarım dikiliyor.

"Söylemeliyim ki kızım, beni şaşırtmaya devam ediyorsun." İyi polis kötü polis oynamamızı önerdiğinde kıkırdıyorum.

"Bakalım işe yarayacak mı?"

Duruma geri dönerek Bay Petrovic'e et yedirmeye devam ediyorum, bu sırada Sisi odada volta atıyor ve son derece endişeli görünüyor.

"Konuşmak zorunda Vlad. Konuşacağını biliyorum. Sadece lütfen ailesine zarar verme... onlar masum!" Rolüne geçerken tüm yüzü değişir, kaşları endişeyle çekilir, ağzı aşağı dönüktür.

"Sisi," diye , "işte tam da bu yüzden seni burada istemiyordum. Şimdi de onun için üzülüyorsun!"

"Onlar çocuk, Vlad! En büyükleri sadece sekiz yaşında. Bunu onlara nasıl yaparsın?" Bağırıyor, gözlerinin kenarında yaşlar birikmeye başlamıştı bile.

Lanet olsun, ama bunu mahvediyor.

"Sekiz yaşındayken ne yapıyordum biliyor musun? Babamın muhafızlarının bağırsaklarını deşiyordum. İyi olacak," elimi havada sallıyorum, "biraz acıdan kimseye zarar gelmez," diye ekliyorum ve Bay Petrovic'in hızlı bir şekilde nefes aldığını fark ediyorum.

"Ama o sensin... sen şeytanın yumurtası gibisin," diyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemenin oynadığını görebiliyorum, "o sadece masum bir çocuk."

"Bu dünyada kimse masum değildir Sisi. Şimdi masum olabilir ama büyüüp babasının intikamını almak isteyeneye kadar bekle. Onları gençken kesmek daha iyi," diyorum, onun skandal dolu bakışlarının tadını çıkararak.

Bay Petroviç'in kısık sesini duyuyorum: "Neden bahsediyorsun sen?"

"Vlad, o bir çocuk!" Sisi bana doğru bağırıyor, öne doğru gelerek gömleğimin yakaları. "Bir çocuğa zarar verecek kadar ruhsuz musun?" Ağlıyor, elleri göğsüme gidiyor ve beni yumrukluyor.

"Sus şimdi," diyorum yüzünü tutarak, "belki Bay Petrovic'in bir sonraki yemeği biraz daha taze olur. Diyorum ki, sekiz yaşındaki et..." Sözümü kestim ve Sisi'nin gözleri

genişlet. Bir an için çok ileri gittiğimden korkuyorum, ama o oynamaya devam ediyor.

"," diye başını sallıyor, gözleri dehşetle dolu bir şekilde geri adım atıyor.

"Durun!" Bay Petroviç sonunda ses tonu bozulmuş bir halde, "Dur!" diyor. "Size sadece... lütfen... Çocuklarıma zarar vermesine izin vermeyin," derken Sisi'ye bakıyor.

"Konuş," diyorum, aniden ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Project H-Humanitas..." diye devam ediyor, derin bir nefes alıyor, "Ben çok fazla şey bilmiyorum, sadece kız kardeşinin Humanitas Projesi'nin başı Miles'a verildiğini biliyorum." Bir kez daha yalvarmadan önce Sisi ve bana bakıyor, "lütfen aileme zarar vermeyin."

Humanitas Projesi...

"Vlad?" Sisi cevap vermediğini görünce soruyor.

İki kez göz kırpmıyorum, bir tür anı tekrar kaybolmadan önce yeniden ortaya . "Vlad!" Beni imdiklerken elini kolumda hissediyorum ve sonunda tepki ver.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, parmaklarını gömleğimin ayırarak.

Bahçeden çıkıp doğruca odama giderken neredeyse trans halindeyim. Hayal meyal, Sisi'nin olduğunu fark ediyorum ama şu anda umurumda değil gibi görünüyor.

Duşa girmeden önce üzerimdeki tişörtü hızla çıkarıp pantolonumu ve i amaşırlarımı atıyorum. Su tenimde fokur fokur kaynıyor, vücudumdan aşağı akarken izleri kıpkırmızı oluyor.

"Humanitas Projesi," diye kendi kendime, kelimeleri söylerken acıdan kıvranıyorum.

Sersemlemiş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve destek için banyo kabinine tutundum.

"Vanya," diye sesleniyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Neredesin, Vanya?" Sesini duymak için çaresizce soruyorum. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda neden burada değil?

Vücudum kontrolsüz bir şekilde titremeye başladığında nefesim kesiliyor, öldürüp sakat bırakırken ayaklarımin dibinde yatan kan ve organlar gözümün önüne .

"Vanya, lütfen," diyorum hıçkırarak, başımı sertçe duvara yaslayarak. "Neredesin sen?" Başımı daha da sert vurarak tekrar soruyorum. "Lütfen," diye yalvarırken sesim kesiliyor.

Parlak kırmızı berrak suya karışana kadar kafamı duvara devam ediyorum.

"Vlad?" Sanırım adımlı çağırın bir ses duyuyorum. Sisi benimle birlikte duşa kendimde değilim, kollarını açmış beni kucaklıyor.

"," diye fısıldıyor saçlarıma. "Artık güvendesin," yumuşak eli bedenimi okşuyor ve bedenim yavaşça işlevini yeniden kazanıyor.

"I..." Kendime geldiğimde başlıyorum, "Özür dilerim," diyorum kısık bir sesle, içinde bulunduğum durumu görerek.

"Ne oldu?" bakışları bana bakarken nazik, dokunuşu çok rahatlatıcı.

"Humanitas Projesi..." İsmi yüksek sesle söylemeyi zar zor başarıyorum.
"Kız kardeşimi öldürdüler."

"Ne?" Kaşlarını çatı, "Nereden biliyorsun?"

"Katya değil..." Fısıldıyorum, "ikiz kardeşim, Vanya."

Ve beni bugün olduğum kişi yaptılar.

On Üçüncü Bölüm

ASSISI

Lina beni kahvaltıda gördüğünde, "Sisi, pek iyi görünmüyorsun," diyor. Son bir haftadır neredeyse her gün gizlice Vlad'görmeye gittiğim gözaltı morluklarımın çok kötü olduğunu bilmeme rağmen ona sıkı bir gülümseme veriyorum. En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi bile hatırlamıyorum.

Yine de Vlad'la geçirdiğim zamanı uykuya değişmem, onunla ilgili her şey bu kadar... büyüleyiciyken olmaz.

Sözüne sadık kalarak bana şehri gezdirdi ve beni istediğim her yere götürdü. Ama zamanımızın çoğunu onun evinde geçiriyoruz ve burada her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz.

Onun hakkında bulduklarım ilk izlenimimi doğruladı. Yalnızlık ona ikinci bir deri gibi yapışıyor ve yaptığım küçük şeylerin bile onu şaşırttığını söyleyebilirim. Sanki her an kaçıp gitmemi bekliyor.

"Hala korkmuyor musun?" Neredeyse şakayla karışık sorardı ama gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Bir şey yapacağından ve beni korkutacağından korkuyor.

Onu terk edeceğimden korkuyor.

Açıkcası, hayatının nasıl göründüğünü gördükçe onun için daha çok üzülüyorum. Sağ kolu Maxim dışında insanlarla neredeyse hiç konuşmuyor. Onunla bile arada bir birkaç cümle kuruyor, çoğunlukla da mesajlaşıyor. Geri kalan zamanda? İntikamını ya da dünyayı ele geçirmeyi planlıyor olabilir ama bunu tek başına yapıyor.

Çıplak odası ya da tüm evinin yeraltında olduğu gerçeğiyle, kasvetli varlığı için üzülmemek elde değil.

Ama nedenini anlayabiliyorum. O normal biri değil. Kahretsin, muhtemelen delinin tanımıdır. Bunu bilsem bile uzak duramıyorum. O sadece... o.

Ve kötü bir şekilde, birbirimizi tamamlıyoruz. O benim yıkım ihtiyacımı besliyor, ben de onun akıl sağlığına olan ihtiyacını.

Tanrım!

Düşüncelerim R dereceli bölgeye doğru ilerlerken kendimi yelpazeliyorum. Beni bir daha öpmemi ya da onu öpmemi istemedi, bazen onun yanıdayken tek düşünebildiğim bu olsa da.

Vücudumda yarattığı hisler tek kelimeyle uhreviydi. Vücudumun onun için nasıl açıldığını, bana acı yerine büyük bir zevk verebileceğini gösterdiğini tarif etmenin başka bir yolu yok.

Ah, ve onun öpücüğü... Daha önce hiç başka bir kadını öpmemiş olması beni fazlasıyla memnun etmişti. İlk defa bir şeyin gerçekten benim olduğunu hissediyordum. Hiç kimse ona bu kadar yakın olmamıştı ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa kimse de olmayacak.

Çünkü bir hafta bir şeye karar vermem için yeterli oldu. Onu tutacağım, işlevsiz kişiliği de dahil.

Tuvalet olayından bahsetmemişti ve ben de araştırmamıştım. Onu bu kadar kaybolmuş, bu kadar acı dolu görmek kalbime bir şeyler yapmıştı. Ona sarılıp tüm acısını dindirmekten başka bir şey istememişim.

"Aç değil misin?" Lina'nın sesiyle tekrar yeryüzüne indim. Son zamanlarda çok dalgınım, çünkü tüm düşüncelerim bir adam ve onun hınzır dudakları etrafında dönüyor.

"Oh, üzgünüm, sadece yün topluyordum." Gülümsüyorum, masadaki yiyeceklere kendim yardım ediyorum.

Kardeşim ve Lina, daha resmi bir eğitim almamızın hepimizin yararına olacağını söyleyerek Claudia, Venezia ve benim için bir mürebbiye tutmaya karar verdiler. Derslere çoktan başladık ama buna o kadar da ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa ihtiyacım olan tüm bilgiler parmaklarımın ucunda.

Vlad bana bilgisayar kullanmayı ve internette gezinmeyi göstererek son derece yardımcı oldu. O zamandan beri zamanım çoğunlukla onunla dizüstü bilgisayarım arasında geçiyor. Okuyacak o kadar çok şey var ki, normal hayatın bir parçası olan ama Sacre Coeur'de geçirdiğim süre boyunca pek çok şey.

Ve bana her şeyi yavaş yavaş anlatmaya fazlasıyla istekliydi. "Sacre Coeur dışındaki hayata alışmanın zor olduğunu biliyorum..." Lina başladı, Elini benimkine uzattı. "Ben de zor zamanlar geçiriyorum ama doğduğumdan beri yanında değildim. Senin için tek bildiğin şey bu," derin bir nefes alıyor, "yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver. Seni bu kadar kapalı görmek hoşuma gitmiyor."

"Ben iyiyim, Lina. Ciddiyim. Kabullenmem gereken çok şey ama hallediyorum." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum.

Marcello ikimizin arasındaki etkileşimi izliyor, gözleri bana sabitlenmiş.

"Assisi, lütfen kahvaltıdan sonra beni ofisimde gör," diyor ve yemeğine geri dönmenden önce bir anlığına bakışlarıyla beni sabitliyor.

Marcello şimdiye kadar benimle konuşmaya çalışmadığı için kaşlarımı çatıyorum. Lina bile biraz endişeli görünüyor ama beni rahatlatmak için elimi sıkıyor.

Claudia ve Venezia eğlenceli bir şakalaşmaya girerler ve ev biraz daha... ev gibi görünür.

Ama her ne kadar buna inanmak istesem de inanamıyorum. Etrafıma baktıkça kendimi daha da yabancı hissediyorum.

Benim yerim Sacre Coeur değildi ve belli ki burada da değil. Etrafımdaki herkesin bu kadar rahat, bu kadar tanıdık bir şekilde konuştuğunu gördüğümde değil. Mükemmel bir resim çekiyorlar, ben de kenarda onu çekiyorum.

Kahvaltı bittiğinde Marcello bana başıyla selam veriyor ve ben de ofisine giderken onu takip ediyorum.

Avuçlarım kaşınıyor, endişe beni öldürüyor. Şu ana kadar Marcello ile derinlemesine bir konuşma yapacak zamanım olmadı ve hala bu evde bir figüran olduğum hissine kapılıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra masasının etrafından dolaşıp oturduğunu ve bana da oturmam için işaret ettiğini görüyorum.

Oturuyorum, şartlandırıldığım gibi sırtım dik, yaralarım biraz bile eğilmeme neden olamayacak kadar acı veriyor. Ellerim kucağımda, edep timsaliyim.

Beni geri göndermeyin!

Düşünebildiğim tek şey Sacre Coeur'e bir daha asla ayak basmak istemediğim. İçim Marcello'nun bana ne söyleyeceği merakıyla kaynarken, dışarıdan her zamanki gibi sakın görünüyorum. Yıllar içinde poker suratını mükemmelleştirmek kesinlikle işe yarıyor.

"Assisi," diye söze başladı Marcello, dikkatle bana bakarak, "eve nasıl alışıyorsun? Umarım her şey hoşuna gidiyordur?"

"Elbette," diye kabul ediyorum, "isteyebileceğimden çok daha fazlası. Bunun için teşekkür ederim" diye ekliyorum.

Neredeyse dalgın bir şekilde başını sallıyor ve bu görüşmenin bir an önce bitmesini istediğine dair belli belirsiz bir izlenim . Avuçlarım terlese de gülümsememi korumaya .

Sorarken tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Sacre Coeur miydi? Herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Bir an için -sadece kısa bir an için- ona katlandığım her şeyi anlatmayı düşünüyorum. Vücudumun o erdemli rahibelerin yaralarıyla nasıl delik deşik olduğunu. O küçük an için, her şeyi masaya yatırmak ve ona *nedenini* sormak istiyorum.

Neden beni orada terk etmek zorundaydılar? Doğmak dışında ne yaptım ki ben?

Yıllar boyunca rahibeler bana doğum izim yüzünden nasıl terk edildiğimi ve ailemin lanetli bir çocuğa sahip olmak istemediğini anlatmaktan zevk almışlardı. Beni kimsenin istemediğini söylemekten büyük zevk alıyorlardı.

Ama bu düşünceler yeniden ortaya çıkar çıkmaz onları . Neden geçmişini geri getireyim? Ve en önemlisi, cevabını beğenmeyeceğim bir şeyi neden sorayım? Ya bana tam olarak duymak istemediğim şeyi söylerse?

"İyiymi," diye başlıyorum, dudaklarımı daha da gererek, "rahibeler bana karşı çok iyiymi." Yalan söylüyorum, bu yalan dudaklarımdan çıkarken içimi yakıyor. "Ama manastır hayatı için uygun olmadığımı anlamama da yardımcı oldular." Emin olmak için ekliyorum. Rahibelerin beni istemediğini düşünüyorsa, o zaman beni oraya geri gönderemez.

"Neden?" Kaşını kaldırıyor ve ben de cevap veriyorum. "Neden manastır hayatı için uygun değildin?"

"I..."

"Sadece seni daha iyi anlamaya çalışıyorum Assisi," araya giriyor Marcello, gözleri beni delip geçerek.

Neden birden sorguya çekiliyormuşum gibi hissettim?

"Çok meraklıydım," diye dürüstçe itiraf ediyorum, "ve dogmaları takip etmeye yatkın değildim. Öğretmenlerimle farklı görüşler yüzünden sık sık ters düştüğümüzü söyleyebilirsiniz." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Keşke Sacre Coeur'de yaptığım numaraları ...

Yıllarca taciz sonra, kendimi kaybetmişim. Artık başıma gelenler umurumda değildi, bu yüzden öylece davrandım. Cressida'nın ölümünden sonra beni daha kötü şeyler bekliyordu. Bu yüzden pes ettim ve ilk defa kendimi *onların* istediği gibi biri olmaya zorlamak yerine kendime sadık kaldım.

Ve eğer rahatlamadıysam ne olayım. bir yük kalkmış gibi, sonunda bir nebze de olsa mutluluğu buldum. Belki de bu yüzden

Vlad'a çok çekildim. Beni olduğum kişi için yargılamıyor. Bunun yerine, ikimizin de çılgınlıkları birbirine karışırken beni neşelendiriyor.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Marcello.

Ne görüyorsun?

Neden bu kadar ? Cevaplarımın tatmin edici olup olmadığını anlamak için onun hakkında bir okuma yapamıyorum.

"Meraklı olmak iyidir," diye devam ediyor, "soru sormaktan asla vazgeçmemelisiniz."

Sessizlik bizi ve sadece birbirimize bakıyoruz, gariplik daha da artıyor.

"Tamam," dedim sonunda, "hepsi bu kadarsa?"

Bana başıyla selam veriyor, gözlüklerini alıp . Masasındaki bazı dosyaları karıştırırken, görevden alındığımı anlıyorum.

Ofisinden çıkarken kendime sormadan .

Beni burada istiyor mu ki?

"İnsanlar neden bu kadar çok profile ihtiyaç duyuyor?" Vlad'ın sosyal medya profillerimi oluşturmama yardım edişini izlerken soruyorum.

Omuz silkerek yukarı bakıyor.

"Ben hiç kullanmıyorum." Profil tamamlanana kadar bilgisayarda bazı şeylere tıklayarak cevap veriyor.

"Neden?" Onu incelemek için başımı eğdim. Sosyal medya profilleri hakkında okumuştum ve kurmama yardım etmesini istediklerimin bir listesini yapmıştım. Konuyu kapsamlı bir şekilde araştırmıştım, çünkü bazı insanlara göre sosyal medyada varlığınız yoksa yoksunuz demektir.

"Ben örnek bir vatandaş ," diye sırtıyor, "bu tür bir teşhire ihtiyacım yok. Özellikle de bugünlerde her şeyi takip edebildiğiniz için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu görüyor musun?" Bana profilime eklemek için beceriksizce çektiğim bir fotoğrafı gösteriyor. Başımı salladım. "Her resmin ne zaman ve nerede çekildiğini gösteren meta verileri vardır." Birkaç kez daha tıkladıktan sonra yeni bir pencere açıyor.

"Bu Marcello'nun adresi." Ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. "Evet, öyle. Sadece bilgisayar konusunda biraz yetenekli birinin Şunu anlayın. Yayınladığınız her resim, aşağıdakiler için hayati bilgiler verme potansiyeline sahiptir

düşmanlar. İnternette yaptığınız her şey bir imza bıraktığı için başka numaralar da var" diye anlatmaya devam ediyor ve ben de dikkatle dinliyorum. Bu konuda çok şey biliyor gibi görünüyor ve konuşurken yüz hatlarında en ufak bir heyecan belirtisi görülüyor.

"Ama benim düşmanım yok."

"Senin yok. Ama kardeşin biliyor. Ve *ben* de biliyorum." Bakışlarını tekrar bilgisayara çevirmeden önce bir saniye boyunca dikkatle bana bakıyor. "Neyse ki senin için her şeyi düzgün bir şekilde ayarlayacağım ve bazı güvenlik mekanizmaları da kuracağım," diyor ve çoktan işe koyuluyor.

Sihirini konuşturmasını izliyorum ve zihinsel olarak prova ettiğim repliklerimin üzerinden geçiyorum.

Bir süredir beni öpmeye çalışmadığı için, zorlamam gerekebileceğini hissediyorum. Ne de olsa internetteki makalelerde erkeklerin saldırgan olmaktan hoşlandıklarından bahsediliyordu.

"Bitti!" Dedi ve farklı profiller arasında gezinirken bilgisayarı bana geri verdi.

"Bir platform daha var," diye ekliyorum ve o da kaşlarını kaldırıp beklentiyle bana . "Bu," onun için sekmeyi açıyorum, bir yandan da gizlice tepkisini izliyorum.

"Bir randevu sitesi mi?" İnanamayarak soruyor, ekranla benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Neden bir arkadaşlık profiline ihtiyacın var?" Gözlerini bana dikerek tekrarlıyor.

"Herkes öyle değil mi?"

"Hayır. Bilmiyorum." Bana ters ters bakıyor.

"Ama sen çıkmıyorsun." Sahte bir huff ile cevap veriyorum.

"Ve sen de yapmayacaksın!" Hızla haykırıyor, kendi patlamasıyla gözleri açılıyor.

"Ne? Tabii ki düşüneneğim. , nihayet yaşamaya başladım ve bir noktada biriyle çıkmayı düşünmem gerekiyor," diye yalan söylüyorum, yüz ifadesini yakından inceliyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturup meydan okurcasına bana bakarak, "Hayır," diye karar verdi.

"Affedersiniz?" Sahte bir öfkeyle sordum.

"Yapamazsın!" Dizüstü bilgisayarımı elimden alıp hızla bazı tuşlara basıyor. "Ne yapıyorsun?" Alışılmadık tepkisi karşısında kaşlarımı çattım. Ben sadece

Beni tekrar öpmesi için onu biraz ittim.

"İşte," diye bana geri verdi, "Bilgisayarındaki tüm arkadaşlık sitelerini engelledim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Bunu neden yapasın ki?" En azından bir açıklamaya ihtiyacım olduğu için zorluyorum. Beni henüz öpmeyecekse, küçük bir itirafla yetineceğim biriyle çıkmamı istemiyor.

"Güvenli değil." Hemen cevap veriyor, yüzünde küçük bir kaş çatma beliriyor. "Ayrıca, ne zaman biriyle çıkacak vaktin olacak ki? Zamanının çoğunu ben işgal ediyorum," diye gerekçelendiriyor, kendinden son derece memnun görünüyor.

", değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme oynaşırken araştırıyorum.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor, "ben varken neden bir erkek arkadaşla ihtiyacın olsun ki?"

Az önce ne söylediğinin farkına vardığında tepkisi gecikir. İki kez gözlerini kırıştırır, ağzı yarı açıktır ve şüphesiz hatasını düzeltmenin yollarını düşünüyor olmalıdır.

Onun yerine, devam ettiğinde beni şaşırtıyor. "Doğru, seni ilk ben buldum. Bulan bulur," diyor gururla ve dizüstü bilgisayarını masaya koyuyor. Bir anda kolu dışarı fırlıyor, parmakları çenemi kavıyor ve beni morartan bir öpücüğe doğru çekiyor.

"İşte oldu," diyor ağzıma karşı, "bir öpücükle mühürlendi."

Sadece gözlerine bakabiliyorum, göz bebekleri o kadar büyük ki neredeyse irislerini gölgede bırakıyorlar. Avını yutmaya hazır vahşi bir hayvan gibi bana bakarken onayımı beklemiyor gibi görünüyor. Bir anda dili dışarı fırlıyor ve dudaklarımı uzun bir hamleyle yalıyor.

Yaptıkları karşısında şok içinde donup kaldım, çünkü benim korunaklı zihnimde bile bu normal değil. Ama ona baktıkça normal olmadığını daha iyi anlıyorum. Muhtemelen bir kadına nasıl davranılacağı hakkında hiçbir fikri yok. Tanrım, diğer insanlara nasıl davranacağını bilmesine bile şaşıyorum.

İçinde yüzeysel tavırlarla ehlileştirilemeyecek bir vahşet var. Takım elbiseleri ne kadar pahalı ya da ifadeleri ne kadar pratik olursa olsun, gerçekte ne olduğunu gizleyemez.

Bir canavar.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onun yalamasına kendi yalamamla karşılık veriyorum.

Canavar olabilir ama öyle olmasaydı ona bu kadar bağlanmazdım.

Dişleri dilimi yakalıyor ve ağzına alıyor, beni içine çekerken avuç içiyle boğazımı kavıyor.

"Senin için bir şey hazırladım," diye fısıldıyor, dişleri dudaklarımı kemiriyor.

"Ne?" Nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum. Şimdiden hayallerim bana saldırıyor, birlikte çıplak olduğumuzu, uzuvlarımızın birbirine karıştığını, ağızlarımızın kaynaştığını... Ah, kalçalarım sıkıştı

sadece bunu düşünerek.

"Okyanus. Seni okyanusa götürüyorum," diyor ve aniden üzerimden kalkıp kıyafetlerini düzeltiyor.

"Kulağa harika geliyor." Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak cevap verdim. Beni tekrar öpmesini zar zor sağladım ve o da durmak için bir neden bulmakta hiç vakit kaybetmedi.

Kısa bir an için acaba beni çekici bulmuyor mu diye düşündüm. Bu yaşta daha önce kimseyle öpüşmemiş olması neredeyse imkansız. Erkekleri ve ilişkileri araştırmak için çok fazla zaman harcadığımdan bilmem gerekirdi. Peki ya kadınlardan hiç hoşlanmıyorsa?

Bu düşünce beni hareketsiz bırakıyor ve elimi tutup beni arabaya kendimi gülümsemeye zorluyorum.

Vlad'ın sahile sadece birkaç adım uzaklıktaki çocukluk evine vardığımızda yol çok hızlı ilerliyor. Ailesi hakkında daha fazla soru sorduğumda ağzını sıkı tutuyor, özellikle de hepsinin öldüğünü söylüyor.

Arabadan inerken, "Demek sadece Katya kaldı," diyorum. Vlad kumların üzerinde oturabilmemiz için birkaç battaniye ve içinde birkaç atıştırmalık ve içecek olan bir sepet taşıyor. Bunun için gösterdiği çaba beni gerçekten şaşırttı.

"Evet... eğer hala yaşıyorsa," diye cevap veriyor ve bana yarım bir gülümseme atıyor. Anı mahvetmek istemediğim için konuyu hızla değiştiriyorum.

"Bunun bir randevuya çok farkındasın değil mi?" diye ekliyorum arsızca, ayakkabılarımızı çıkarıp kumda yalınayak yürürken.

Bana döndü ve biraz bir şekilde, "Haklısın. Bir randevuya benziyor."

Başka şey eklemekten yürüyor, sepeti yere bırakıyor ve battanileri kumun üzerine seriyor.

Ona başımı sallıyorum, bir ipucu alamadığını fark ediyorum.

Randevuya benziyor mu?

Bunun bir randevu *olduğunu* kabul etmek bu kadar zor olabilir miydi?

Gecenin serin havası tenime değerken ellerimle kollarımı ovuşturuyorum. Bir yaz gecesinde kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim ama sanırım okyanus esintisinden kaynaklanıyor.

"Bitti!" Haykırıyor, kurduğu küçük pikniğe bakarken gururlu ifade takınıyor.

"İyi iş," diye ekliyorum sertçe ve gülümsemesi aniden düşüyor. "Bundan hoşlanmadın." Yüzü asık bir şekilde ifade ediyor.

"Hayır, biliyorum," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Bu işe bu kadar kafa yormana bayılıyorum," diye ekliyorum ve yüzü aydınlanıyor.

"Mükemmel! Kızların nelerden hoşlandığından emin değildim..." diyor kafasının kaşıyarak. Birden kafası karışan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Bunu düşündükçe kahkahalara kendimi daha fazla kontrol edemiyorum. Vlad bana kayıp bir köpek yavrusu gibi bakıyor, sanki hayatı benim kabulüme bağlıymış gibi.

"O zaman neden..." diye devam ediyor ve ben onu kollarıma alıp öpücük yağmuruna tutmaktan başka bir şey istemiyorum.

Nasıl oluyor da bu tecrübeli katil bir an kendinden emin ve ölümcül olabiliyorken bir sonraki an bu kadar çekingen ve kendinden emin olamıyor?

"Her şeyi yanlış yoldan fark ettim," diyorum ona, kendimi battaniyeye bırakıp yanımdaki koltuğu onun için sıvazlayarak. Oturuyor, gözleri kocaman ve merak dolu bir şekilde bana yapışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aramızda olan her şeyi ikinci kez değerlendiriyordum, belki de beni çekici bulmadığını ya da..." Yanaklarımın hissediyorum ve nedense onun kadınlardan hoşlanmadığını düşündüğüm gerçeğini dile getirmekte zorlanıyorum, "ya da senin kadınlardan hoşlanmadığını," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Sen... düşündün ki..." Gülmeye başlamadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ah, Sisi, bir bilsen..." diye inleyerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Burunlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kendi aralarında bakışma yarışına giriyor.

"Kadınlardan hoşlanıyorum," diyor açıkça, "özellikle bir kadından," diye düzeltiyor ve dudaklarım karşılık olarak seğiriyor. "Ama itiraf etmeliyim ki kadınlarla ilişkilerde pek iyi değilim, çünkü uzun zamandır yanımda olan tek kadın sensin."

"Sanırım ikimizin de karşı cinsi anlama konusunda çok iyi olmadığımıza karar verdik," diyorum şakayla karışık.

Gözleri kararıyor ve bakışları beni delip geçiyor. Onun yoğunluğunu içime çekerken tüm vücudum ürperiyor.

"de hata yapma," diye fısıldıyor, nefesi tenime çok yakın.

"Evet?" Nefes nefese sordum.

"Seni çok çekici buluyorum, Sisi. O kadar ki her gittiğinde soğuk bir duş almak zorunda kalıyorum. Duymak istediğin bu mu? Bu sadece

Sana yakın olmak beni o kadar acı verici bir şekilde sertleştiriyor ki, eteğini kaldırmaktan başka bir şey istemiyorum," parmakları bacağını okşarken, elbisemin eteklerini kışkırtıcı bir şekilde yavaşça yukarı çekiyor, "ve ikimiz de tükenene kadar seni çığ ve kanlı bir şekilde becermek," ağzı boğazıma sokuluyor.

"Neden yapmıyorsun?" Sesim kısık bir iniltiyle çıkıyor.

"Yapacağım, ama henüz değil," yanağını köprücük kemiğimin hemen üstündeki derinin üzerinde gezdiriyor, "bu bitiş çizgisine kadar bir yarış değil, bir maraton. Ve hayatımda ilk kez sabırlı olmayı tercih ettiğimi fark ediyorum," dudakları kalbimin tam üzerine bastırıyor, "ve seni yavaş yavaş açmayı."

Birden ağzını bedenimden ayırıp ayağa kalkıyor ve gömleğini çıkarıyor. Yontulmuş gövdesine bakarken gözlerim açılıyor, gövdesinin tamamı sayısız görüntü için bir tuval. Mürekkep değmemiş neredeyse hiçbir nokta kalmamıştı.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Ağzının kenarları kıvrılıyor ve hiç vakit kaybetmeden beni battaniyenin üzerinden kaldırıp kollarına alıyor.

"Ne?"

"Seni okyanusun tadını için okyanusa getirdim," diyor saçlarımdan okyanusun şiddetli dalgalarına doğru atılırken.

İkimizi de soğuk suya daldırırken kollarım boynuna dolanıyor.

Bizi tamamen suya batırdığında ikimiz de dibe batıyoruz. Ellerim onun etrafında sıkışıyor, ama beni bırakmıyor, bir saniye bile.

"Ne?" Sonunda yüzeye geri döndüğümüzde kekeleyerek soruyorum. Su inanılmaz derecede soğuk ve aniden titremeye başlıyorum. "Bunu neden yaptın?" Skandala uğramış bir şekilde soruyorum.

Vlad'ın yüzünde hınzır bir gülümseme var ve soğuk vücuduna pek bir şey yapmamış gibi görünüyor. Hayır, ben ona yaklaşıırken teni hâlâ inanılmaz derecede sıcak.

"Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı," diye karşılık veriyor ve ben sadece ağzım açık bir şekilde ona bakabiliyorum.

"Yani..." Alt yarısını işaret ederek ediyorum.

Ön tarafım onunkiyle hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor ve sert hatlarını hissedebiliyorum.

Tanrım, çok büyük!

"Ateşli bir günah gibi görünürken senden etkilenmediğimi nasıl düşünebilirsin?" Eli boynumda geziniyor, parmakları hassas derimi okşuyor. "Sadece göğüslerine bakmam yetiyor ve tüm kan boynuma hücum ediyor.

"diye geveledi, erimiş sesi suyun içinde ısınmak için ihtiyacım olan ateşti.

"O zaman sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldıyorum, ellerim çoktan elbisemin ön bağına gidiyor, düğümü çözüyor ve elbiseyi yavaşça bedenimden sıyrıyor.

Göğüslerim korsenin sınırlarından kurtuluyor ve Vlad'ın bakışları hemen büzüşmüş meme uçlarıma sabitleniyor.

"Hava soğuk," diye hemen bir bahane uyduruyorum ama sözümü kesiyor, başını sallayarak onlara saygıyla bakıyor.

Elleri yavaşça aşağıya inerek göğüslerimin vadisini keşfediyor, dokunuşu sıcak ve heyecan verici.

"Sik beni," diye küfrediyor ılık çalarak nefesinin altında. Bacaklarımı beline dolamamı isterken bir eli belimin arkasına gizlice giriyor ve sert kısmını merkezime temas ettiriyor.

Bu his karşısında bir inilti kaçıyor ve ona sürtünmeye devam ederken kendime engel olamıyorum.

"Kahretsin kızım, beni deli ediyorsun," diyor, başını eğip bir göğsümü uzun uzun yaladıktan sonra dudaklarını meme ucuma doluyor ve ağzına alıyor.

Ağzının sıcaklığı soğuk tenimle tezat oluşturuyor, bedenim üzerindeki etkisi muhteşem. Göğsümün hatlarını takip ederek kalbimin hemen üzerindeki yara izine küçük öpücükler konduruyor. Başka bir an olsa vücudumdaki izlerden utanırdım ama o dünyanın sekizinci harikasıymış gibi etime tapınmaya devam ederken, utanacak bir şey bulamıyorum.

Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, karşı sürtünmeye devam ederken onu teşvik ediyorum, dili etime mucizeler yaratıyor. Sırayla iki göğsümün arasına giriyor, emiyor, alay ediyor ve yalıyor.

"Seninle sonsuza dek ziyafet çekebilirim," diye konuşuyor, sıcak nefesi beni soluksuz bırakıyor. Bir tomurcuğu dişlerinin arasına alıp ısıyor. Sertçe.

"Vlad," diye yarı inliyorum yarı bağıryorum ve bir şimşek çakmasının doğrudan merkezime gittiğini hissediyorum. "Çok yaklaştım," diye zar zor söyleyebiliyorum ama o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor çünkü ben kollarında spazm geçirene kadar diğer meme ucuma da aynı ilgiyi göstermeye devam ediyor. Karıncalanmaların tüm vücuduma yayıldığını hissettiğimde suyun hemen unutuluyor.

Vücudum tükenmiş, uzuvlarım neredeyse uyuşmuş, beni sudan çıkardığını zar zor fark ediyorum.

Beni nazikçe battaniyenin üzerine yatırıyor, yarı çıplak bedenime bakarken gözleri hâlâ aç.

Bacaklarımın arasına diz çökerek beni ayak bileklerimden yakalıyor, kendisine doğru sürüklüyor, elleri baldırlarımda geziniyor.

"Şimdiye kadar Sacre Coeur'de saklanmış olmana sevindim," diye itiraf ediyor sesi hırçınlaşarak. Ona daha iyi bakabilmek için başımı eğiyorum, parmakları bedenimi keşfederken gözleri arzuyla parlıyor.

"Neden?" Yavaşça soruyorum, duyularım daha önce bedenimden aldığı zevkten hâlâ etkilenmiş durumda.

"Çünkü sen sadece benim gözlerim içinsin." Bir parmağıyla elbisemin kaldırıp kalçalarımın üzerine itiyor. Hareketlerini yakından takip ediyorum ve tam yörüngesini çözdüğümü düşündüğüm anda, iki eliyle elbisemi kavrayıp ortadan yırtarak beni şaşırtıyor. Elbise hemen düşüyor, gücü beni bir kez daha şaşırtıyor.

Bir katilin elleri.

Hızlı bir nefes alışıyla onda bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Artık eskisi gibi şakacı bir haydut değil, sinsice dolaşan bir avcı.

İçimdeki yaşamı söndürme gücüne sahip olduğunu bilmek beni neden daha da heyecanlandırıyor? Çok kolay olurdu, eller boğazıma dolanırdı, boynumu kırardı ve beni bitirirdi.

Peki neden sadece bunu istiyorum?

Parmaklarının etime, çenemin hemen altına nasıl girdiğini, bırakmadan önce zar zor nefes alabileceğim kadar sıkıldığını ve bana küçük bir soluk aldırıldığını neredeyse hayal edebiliyorum. Merhamet dilenene kadar bana hükmetmesini isteyen gizli bir yanımda var ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Ona bakarken sersemlemiş durumdayım, her tarafı mürekkep ve şişkin kaslarla kaplı, göğsü her küçük eforda dalgalanıyor. Avuçlarımı etinin üzerine yaymak, altımda sertliğini istiyorum ve tam bunu yapmaya çalışırken beni durduruyor.

Eğlenerek başını sallıyor.

"Bana dokunduğun anda yanıyorum, cehennem kızı," diye söyleniyor, parmakları hâlâ çıplak üzerinde daireler çiziyor. "zar zor kontrol edebiliyorum. Aletim dışarıda olduğu ya da Tanrı korusun, ellerin üzerinde olduğu an, kalan kontrolümü de kaybederim." Sesi kalın ve gergin, kendisiyle savaşmaya çalışıldığını görebiliyorum.

Elinin tersini nemli külotumun üzerinde gezdiriyor ve o *son derece* hassas sıyrırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Daha önce benden başka kimsenin dokunmadığı bir parça.

Bu düşünceyle yüz hatlarımı bir kızarıklık kaplıyor, ama ne beklemem gerektiğini bilecek kadar internet okumuştum ve bu bilgi beni daha da ıslatmaya yarıyor, amım ona arzuladığı ilgiyi göstermesi için dışarı sızıyor.

"Benim için , değil mi Sisi?" diye soruyor, parmağını sırlıslıkla kıvrımlarımın arasına sokmak için malzemeyi kenara kaydırıyor, sesinin - varlığının- bana ne yaptığını tam olarak hissediyor. Yavaşça hareket ederek nemin bir kısmını alıyor, parmağının tamamını kaplıyor ve ağzına götürüyor.

Dudaklarını açışını hipnotize olmuş bir şekilde izliyorum - bir erkekte yasadışı olması gereken o duyuşal dudaklar - parmağını içeri sokup emiyor.

"Beni yapıyorsun," diye cevap veriyorum nefes nefese, dilini her son damlayı yalamak için kullanırken.

Bilmediği şey ise onu ilk gördüğüm andan itibaren bana hissettirdiği. zaman bunu fark edememiş olabilirim ama o siyah gözlerini bana diktiği anda, beni havaya kaldırırken elleri boğazımda, acı verici bir şekilde tahrik olmuşum, tüm varlığım onun yakınlığından karıncalanmıştı.

"Siktir, Sisi. Bu kelimelerin beni ne hale getirdiğini bilemezsin," mırıldanıyor, gözleri yarı kapalı, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Ayrılmış bacaklarımın arasında dizlerinin duruyor ve gözlerimi aşağıya, çakıl taşlı karnına kaydırıyorum, mürekkep sadece karın kaslarının sıkı karelerini daha fazla vurgulamaya yarıyor. Beli aşağı doğru inceliyor ve ıslak pantolonunun kalçalarına nasıl oturduğunu fark ediyorum.

Aletinin hatlarını gördüğümde sertçe yutkunuyorum ve sözlerimin ona ne yaptığı hakkında bir fikir ediniyorum.

Bana neden böyle hissettirdiğini öğrenmek için interneti ve *bunun* norm olmadığını bilecek kadar okuduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Ama yine de, onunla ilgili her şey olağanüstü, bu yüzden horozunun da aşırı büyük olmasına şaşırılmamalıyım.

Yine de, gözlerim *bu kadar* büyük bir şeyin içime sığabileceğine inanmakta zorlanırken bile, içgüdüsel olarak duvarlarımı sıkıkmama engel olamıyorum, neredeyse onun içeri kaydığını hayal edebiliyorum ve...

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, görüntü çok canlı, bedenim her zamankinden daha uyanık.

Amımın yavaşça kasılmasını, içimden daha fazla ıslaklığın akmasını izlerken bakışları kararıyor.

"Lanet olsun, cehennem kızı," diye homurdanıyor, pantolonunun içindeki canavarı avuçluyor. "Amin çok mükemmel amına koyayım," diyor ve bakmaya devam ederken başını sallıyor.

Birden elleri külotunun kenarında geziniyor ve külotunu bacaklarımdan aşağı kaydırırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Eylem o kadar kışkırtıcı bir şekilde yavaş ki, sadece beklentimi ve hayal kırıklığımı artırıyor.

Sabırsızlığımı görünce kıkırdıyor, eğiliyor ve kendi dudaklarıyla dudaklarımı okşuyor.

"Seni mahvetmek istiyorum Sisi," diye fısıldıyor, ağzı benimkinin üstünde geziniyor. Bana bakışında bir yoğunluk var ve onun beni mahvedebileceğine gerçekten inanıyorum. Hatta bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Hatta bunun için ona yalvarabilirsin.

"Seni parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmek istiyorum," dilini yüzümde ve çenemde gezdiriyor, tüylerim diken diken oluyor. "Ama yeniden inşa aşamasında, sana ait bir şeyi saklamak istiyorum," dişleri boynumun kıvrımını sıyrıyor, "böylece bensiz asla bütün olamazsın."

"Evet." Sözleri beni kaçtıracak olsa da kendimi kabul ederken buluyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum ve ağzı tam boynumun yerde ardına kadar açılıyor, dişleri derime saplanıp yüzeyi kırıyor.

Beklenmedik acı karşısında nefesim kesiliyor. Vakum uyguluyor ve bacaklarım , aralarına girmesine izin veriyorum, o yakın teması arıyorum.

"Şimdilik," diye fısıldıyor başını kaldırırken, kan beyaz dişlerini lekeliyor, "bununla yetineceğim."

Sert bir öpücük ve vücudumdaki yolculuğuna devam ediyor, karnımın üzerinde kısa bir süre duruyor ve dilini aşağıya doğru izliyor. Başını bacaklarımdan arasına sokuyor ve kısa bir an için itiraz etmek istiyorum.

Ama beni uzun uzun yalarken başım gürültülü bir iniltiyle battaniyeye çarpıyor. "Çok kötüsün." Nefes veriyorum ve onun amıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıyor, ağzına alıyor.

Ellerim battaniyeyi yumrukluyor, o bakıma devam ederken kalçalarım titriyor. Parmağını girişime getirerek açıklığımı test ediyor ve beni etrafında rahat buluyor.

"Tanrım," diye haykırıyor, sıcak nefesi amımın üzerinde gezinerek beni kıvrandırıyor ve bir eli belimin arkasına gizlenerek beni ona tutuyor, "o kadar darsın ki, bir parmağımı bile zor sığdırıyorum, cehennem kızı. Sik beni, yarağımın her tarafını nasıl kanatacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum," diye hışırıyor, sözleri skandal yaratmayı amaçlıyor ama bunun yerine beni daha da tahrik ediyor.

Her tarafını kanatmak istiyorum.

Tanrım, ama aklımı kaybediyor olmalıyım.

Parmağını içime sokup çıkarıyor, diliyle beni kızdırmaya devam ediyor, uyarılmam arttıkça içimde bir ağrı oluşuyor. Onun altında kıvranıyorum, kalçalarım bükülüyor, klitorisimi ısıtırken kaslarım geriliyor, acı durdurulamaz bir kreşendoda zevkle karışıyor.

Bir noktada, çok fazla hissettiriyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bana izin vermiyor. Beni daha da sıkı tutarak içime girip çıkıyor, dili klitorisimin üzerinde kayıyor.

Birdenbire onun etrafında spazm geçirmeye başlıyorum, kanalımdan ıslaklık fişkırıyor. Beni kucaklamaya devam ediyor, salıverilmemi yutuyor. Vücuduma zarar vermeye devam ederken duyularıma bir saldırı, daha fazla duyum uyandırıyor.

Sonunda benimle işi bittiğinde, kemiksiz kalacağım.

"Bana ne yapıyorsun?" Soracak gücü zor buluyorum, gözlerim donuk, nefesim kesik.

"Sana rüşvet veriyorum," diyerek dilini yavaşça karnımda gezdiriyor. "Sana kadar çok zevk veriyorum ki, bana bağımlı hale geleceksin," diye sırtıyor bana.

Küstahlığı karşısında neredeyse inleyecektim, ama gerçek şu ki ona bağımlı olmak çok kolay olurdu. Kesinlikle, öpücükleri yeni favori beslenme şeklim haline geldi. Yeni diyetime orgazmları da ekleyince neredeyse vazgeçilmez oluyor.

Ama onda bundan fazlası var. Çok daha fazlası.

Siyahtan daha karanlık gözlerinde ve bazen çatlaklardan sızan acılarında. Mükemmel inşa edilmiş dış görünüşünde ve kendini dünyaya sunuş biçiminde. Ama her şeyden çok, maskesinin altından *bana bakmasına* izin vermesinde.

Çılgılık atan yalnızlığı ve manyak dengesizliği görüyorum, hepsi saf ama yanlış anlaşılmış bir dehaya giden yolu bırakıyor.

Ve hepsini

istiyorum.

Hepsini

arzuluyorum.

Bana hissettirdiklerinin hiçbir açıklaması yok. Kendi özüm, bazen kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden olacak şekilde onunkine sesleniyor.

Ama onunla birlikteyken gerçekten aklımın başımda olmasına ihtiyacım var mı?

Onun deliliğinde özgürlük var - acımasızlık, şiddet ve vahşet. Ve *onu* ne kadar rasyonalize etmeye çalışsam da, yapamıyorum.

Mantığın ve hatta duyguların ötesinde, kuralların var olmadığı kendi aleminde.

Düşüncelerimi yarıda keserek vücudumda ilerliyor, agresif bir öpücükle ağzımı alıyor ve aklımı kaçırmama neden oluyor.

Sarhoş edici.

Dudakları benimkilere değdiğinde böyle derdim.

Kucağında kayboluyorum ve çıplak tenim onunkine değene kadar bizi yuvarladığını fark etmiyorum bile.

Hiç olmadığım kadar mutlu hissederek memnun bir iç çekiyorum, bir aidiyet duygusu beni yavaşça çağırıyor ve yerimi bulmuş olabileceğimi hissettiriyor.

Yanağımı boynunun kıvrımına sokarak dövmelelerinin izini sürmeye başlıyorum ve figürlerin çoğunun ibislere benzediğini fark ediyorum.

"Ne demek istiyorlar?" Kafamı kaldırdığımda onun yüzünde anlaşılmas bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Benim lanetim," diye cevap veriyor gizemli bir şekilde, kollarını bana dolayarak.

Derin bir nefes alarak, vücudunun yakınlığının, tenimin onunkinin yanında verdiği hissin tadını çıkarmaya izin ve biraz daha konuşmaya başladığımızda, kendimi kardeşimle yaşadığım ikilem hakkında ona güvenirken buluyorum.

"Orada hoş karşılandığımı sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, ona karşı savunortaya koyuyorum.

"Neden?" Kaşlarını çatıyor.

"Marcello..." Ağabeyimle arkadaş olduğu için nasıl ifade bilemediğimden sözümü kesiyorum, "orada olduğum için pek mutlu görünmüyor. Çoğu zaman beni görmezden geliyor ve sonunda bir konuşma yaptığımızda inanılmaz derecede beceriksizdi." Boğazımda oluşan düğümü atmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Vlad bir an sessiz kalır.

"Onu çok sert yargılama," diyor sonunda, gözlerimin içine için dönerek. Eli yüzümü okşuyor, bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Marcello'yu gençliğimizden beri tanırım. Kolay bir hayatı olmadı ve

Doğum koşullarınız göz önüne alındığında, biraz kapalı olduğu için onu suçlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi hızla kırptıştırarak soruyorum.

Hangi koşullarda doğdum?

"Öz annen hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim," diye devam ediyor Vlad, sesi alışılmadık derecede yatıştırıcı, "ama akıl hastasıydı. Ayrıca şeytanın her fırsatta onu ayartmaya çalıştığını düşünen dini bir fanatikti. Marcello bu yüzden kolay bir çocukluk geçirmede. Sen doğduğunda, şeytanın işaretini taşıdığına ikna olmuştu," diyor, parmakları alnımın üstündeki kırmızı işaretin üzerinde gezinirken.

"Marcello onunla ya da babanla yaşamana izin veremeyeceğini biliyordu, çünkü o daha da kötüydü, bu yüzden seni Sacre Coeur'e göndermenin en iyisi olduğunu düşündü. Yine de seni gönderdiği için kendini affettiğini hiç sanmıyorum," diyor Vlad.

Söylediklerini sindirmek için bir an duruyorum.

"O kadar kötüler miydi?" Sonunda sordum, çünkü aklımda hiçbir şey Sacre Coeur'de yaşadıklarımın daha kötü olamazdı.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtlıyor Vlad. "Bir kötü var, bir de ailen var," diyor ve ben de onun sözüne güveniyorum.

Eğer Vlad onların kötü olduğunu düşünüyorsa, büyük ihtimalle *öyledir*.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onunkilere değdirerek.

Bu durum bazı şeyleri değiştiriyor ve kardeşimi biraz daha iyi tanımak için çaba sarf etmemi sağlıyor. Belki de başta düşündüğüm kadar istenmeyen biri değilimdir.

Ertesi gün gözlerimi açık tutmakta zorlandım. Vlad beni sabahın erken saatlerinde eve getirmişti ve gözümü bile kırpmamıştım. Bütün gece yemek yedik, içtik ve konuştuk, suda oynamak ve sahilde yürümek arasında gidip geldik. Oradaki tek insan olmak özgürleştiriciydi ve günlük hayatın sıkıcılığından küçük bir mola vermenin keyfini çıkarmıştık. Ayrıca Vlad'ın kız kardeşini bulma konusunda giderek daha fazla strese girdiğini ve yanında olmadığım zamanlarda tek yaptığı şeyin bu olduğunu da biliyorum.

Başım ağrımaya başladığında yemek odasına doğru ilerliyorum, aile zamanı için hazırım. Vlad, Marcello' ve davranışlarına biraz ışık tutmuş olsa da, bu hâlâ kendimi yabancı hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Tam merdivenlerden inmeye başladığımda, kardeşim ve Lina'yı koridorda öpüşürken görüyorum.

En azından birileri mutlu.

"Sisi?" Lina soruyor ve ben bakışlarımı kaçırarak Marcello'yla geçirdiği hassas ana tanık olduğum için gülümsememi gizliyorum.

"Sisi, bekle!" Ben yemek odasına doğru ilerlerken sesleniyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Bu ne?" diye soruyor, yanıma gelip saçlarımı kenara çekiyor. Boynumdaki bir şeyi işaret ediyor ve neden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor... ve onu nasıl aldığımı.

Oh, kahretsin!

"Hasta mısın?" diye devam ediyor, belli ki benim için endişeleniyor. Kalbim göğsümde gürültüyle atarken bir bahane mırıldanıyorum.

"Ne? Hayır... bir şey beni ısırmış olmalı," yalan kolayca ağızdan kaçıyor, ama gözlerine bakacak gücü kendimde bulamıyorum. "Acıktım, yemek salonunda görüşürüz," diyerek kendimi hızla dışarı atıyorum.

Ucuz atlattık.

Vlad insanların göreceğini bile benimde böyle bir iz bırakırken ne düşünüyordu? Her şeyden öte, böyle bir şeye izin verecek kadar ne düşünüyordum?

Başımı kendime doğru sallıyorum. Sanki kendimi onun huzurunda bulduğum anda tüm çekingenliğimi .

Giderek daha fazla risk alıyoruz ve Lina ya da Marcello'nun gecelerimi nasıl geçirdiğimi öğrendiklerinde verecekleri tepkileri düşünmek bile istemiyorum. Vlad'ı biraz daha yakından tanımak bir şeyin farkına varmamı sağladı. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyor olabiliriz ama bu dış dünyanın bunu böyle göreceğine gelmiyor.

Vlad'ın bana , onun toplumda pek kabul görmediğini anladım. Arkadaşı olduğu söylenen Marcello bile herhangi bir noktada ölümcül bir öfkeye kapılmayacağı konusunda ona güvenmiyor.

Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi ya da onun benim için ne kadar önemli olmaya başladığını bilen biri olsaydı, randevularımızı çalışacaklarından hiç şüphem yok. Ve bu yüzden, biraz bile olsa kaymayı göze alamam.

Evet, Vlad benim küçük sırrım ama şu anda aklımı başımda tutan tek şey o. Akşamın ilerleyen saatlerinde cesaretimi toplayıp Marcello'yu aradım. Çalışma odasının kapısını çaldığımda, "içeri gel" diye seslendiğini duyunca kendimi toparlıyorum.

İçeri girip karşısına otururken başımı dik tutuyorum. "Evet?" diyor, beni gördüğüne şaşırarak.

"Sana teşekkür etmek istedim," diye başlıyorum ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Beni ettiğin ve yeniden başlamam için bana bu şansı verdiğin için," diye açıklıyorum.

"Sisi, bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin," diye cevap veriyor ve her zaman yaptığı gibi tam adım yerine takma adımı kullandığını duyunca bir an için şok oluyorum. "Burası senin de evin. Sacre Coeur'de kalmak isteyip istemediğini daha önce sormadığım için senden af dilemeliyim. Ben sadece..." diye devam ediyor, rahatsız görünüyor. "Sacre Coeur senin bildiğin tek yer olduğu için dış dünyayı merak etmeyeceğini düşünmekle hata ettim."

"Bilemezdin," dedim ona, "Sacre Coeur'de kendimi evimde gibi hissediyordum."

Derin bir iç çekiyorum. Yıllardır aynı insanlarla etkileşim halinde olmak, başkalarıyla ilişki kurma yeteneğimi köreltmış gibi görünüyor.

"Bunu çözdüğümüze sevindim," diyerek ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Ben de öyle. Kendi evinde istenmediğini düşünmeni hiç istemem. Lina ve Claudia ile çok sıkı bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama birbirimizi tanımamızı da isterim. Yavaş yavaş." Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Bu hoşuma giderdi." Başımı salladım.

Bölüm On Dört

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," diyor Enzo, bir sigara yakarken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Öyle misin?" Oturup rahatıma bakarak soruyorum.

Önceki düşmanlığımız göz önüne alındığında, Enzo'yu tam da evinde ziyaret etmem şaşırtıcı görünebilir. Ancak son zamanlarda ona ve durumumuza dair algımı değiştiren bazı bilgiler buldum. Beni yüzüme pompalı tüfek doğrultarak karşılamıyor olması zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor: Enzo Agosti kurnaz bir orospu çocuğu.

Ve istemeyerek de olsa, adama olan saygımın arttığını itiraf etmek zorundayım.

Bir süredir Agosti işine göz koymuştum, özellikle de kulağıma pek de parlak olmayan söylentiler geldiğinden beri. Çaresizlik içindeyken, Agosti'yi büyüteç altına almak için ihtiyacım olan tüm itici güç buydu. Ve bunu yapmak için eski ortağım Bianca'yı kullandım.

Karşılıklı olarak Enzo'nun ofisine birkaç böcek yerleştirdi ve aylardır edindiğim bilgiler seçeneklerimi daraltmama yardımcı oldu.

"Sadede Kuznetsov," diyor Enzo, çoktan sıkılmış görünüyor.

Ah, ama söyleyeceklerimi duyduğunda o can sıkıntısı kesinlikle yüzünden silinecek.

"Çok sabırsız. Ve burada ADD'li olan bendim." Şaka yapıyorum, onun sigara paketine davetsizce yardım ediyorum.

Ben sigarayı yakıp tam bir nefes çekerken gözlerini bana diyor.

"Senin maskaralıkların için havamda değilim, Vlad." Bana gözlerini deviriyor, belli ki yakında gittiğimi görmeyi umuyor.

"Hmm, hangi maskaralıklardan bahsediyoruz?" Cahil gibi davranıyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?" diye başını sallıyor. "Sana en son aynı odada bulunduğumuzda neler olduğunu hatırlatayım mı?" diye soruyor ve ben kıkırdamaya başlıyorum.

Yıllar içinde farklılıklarımız oldu ve bunların hepsi karısından ya da en azından *şimdiki* karısından başladı. İlk fiyaskodan sonra pek görüşme fırsatımız olmamıştı. Ama bir keresinde bir zirvede, toplantının tam ortasında giriş yapmaları için bir striptizci takımı kiraladığımda bir kez daha yumruk yumruğa gelmiştik. Hatta onları karısını tatmin edemediği için karısı için özel olarak göndermiştim.

Enzo tam da istediğim gibi çok utanmıştı ama tepkisi beklediğim kadar şiddetli olmamıştı.

Şimdi nedenini biliyorum.

Yine de aramızdaki husumet derin ve bu konuşmanın sihirli bir şekilde her şeyi düzeltereğinden şüpheliyim. Yine de onda istediğim bir şey var, bu yüzden *biraz* boyun eğeceğim.

"Hadi ama Agosti. Espri anlayışın nerede? Onlar da birinci sınıftı. Bunların saat başına ne kadar ücret aldıklarını tahmin bile edemezsin." Dudaklarım seğirerek onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Biliyor musun, eğer emekli olmak istersen, bu bir yol olabilir. Göze fena görünmüyorsun. Kesinlikle bayanlar seni seviyor..." Çenesindeki kene işaretini görünce sözümü kesiyorum.

"Acaba ölmek mi istiyorsun, Kuznetsov? Seni her zaman pervasız biri olarak tanıdım ama tamamen intihara meyilli değilsin."

"Ahh, Enzo, Enzo," diye kıkırdıyorum, "pervasızlık, gerçek cesaret olmadan ölme arzusundan başka bir şey değildir. Belki de sadece ölüme meydan okumayı seviyorum, ama yaratıcımla tanışmaya tam olarak hazır değilim." Eğlenerek söylüyorum.

"İşte buradasın." Sert bir şekilde cevap veriyor ve ben de silahlarını bana doğrultmasın diye sadede gelmeye karar veriyorum. Bu gece Sisi'yle buluştuğumda herhangi bir delik olmamasını tercih ederim.

"Bilgi istiyorum," diyorum ona, gülümsemem tamamen kaybolmuş bir halde. Benimle alay ediyor ve büyük silahları ortaya çıkarmam gerektiğini biliyorum

"Jimenez," diye başlıyorum ve dikkati bana yöneliyor. "Onunla çalıştığını biliyorum. Bu da şu anda onun bazı işlerini elinde tuttuğun anlamına geliyor."

Sözümü duyunca maskesi düşmedi ama kulakları kesinlikle dikildi.

"Ne istiyorsun?" Gergin bir şekilde soruyor. Enzo'nun zeki olduğunu biliyordum. Ders dışı etkinliklerinden haberdar olduğumu fark ettiğine göre, bundan çok daha fazlasını bildiğimi de anlamış olmalı.

"Sana söylemiştim. Bilgi. Humanitas Projesi'ne bağlı Miles adında birini arıyorum."

Buz gibi bakışlarını bana çevirdi, bir an ne cevap vereceğini düşündü.

"Hadi ama Agosti, bir arkadaşına yardım etmenin *sana* maliyeti yok. Bir de

Öte yandan... Sacre Coeur'de yaşayan biri için çok pahalıya mal olabilir," diyerek koltuğumda geriniyor ve tehdidimin etkisini göstermesini keyifle izliyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ama bana hızlıca başını sallıyor.

"Project Humanitas hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor ve ben de ona hemen dudak büküyorum, "*ama*," diye devam ediyor, "Kulüp sahnesinde, özellikle de Jimenez'in bölgesinde tanınan bir Miles var. Adımı şahsen tanımıyorum ama her ay onun için alım yapan çok sayıda komisyoncusu var."

"Harika," diye haykırıyorum, dudaklarımda geniş bir gülümseme, "bu Miles'ı nerede bulabilirim o zaman?"

"Dediğim gibi, kendini göstermiyor. Ama araçlarını bulabilirsin," diye devam ediyor ve bilgisayarını çıkarıp birkaç tuşa basıyor. "Bunlar sık sık gittiklerinden emin olduğum kulüpler," diye ekranı bana doğru itiyor ve ben de kulüplerin listesini ve adreslerini okumak için eğiliyorum.

"Papillion'un Jimenez'in kulübü olduğunu bilmiyordum." Gözlerimi kısıyorum. Diğerlerine aşınaydım, çünkü geçmişte cevapları hepsine gitmiştim. Ama hepsi eyalet dışındaydı. Papillion ise New York'ta ve Agosti'ye bağlı olduğu biliniyor.

"Kimse değildi," diye açıklıyor Enzo, "ama New York'ta hoş karşılanmadığı için kulübü gizledi. Onunla ortaklık kurduğumda kabul ettiğim ilk şart buydu. Ben kendi adıma bir kulüp açacaktım ve o da bu kulüp üzerinde serbestçe tasarrufta bulunacaktı."

"Anlıyorum," diyorum, "kulübe giriş iznine ihtiyacım olacak." Enzo bir an duraksıyor.

"Sağduyunuza güveniyorum..."

"Söz veriyorum."

Başını sallıyor, telefonunu çıkarıp birkaç arama yapıyor.

"VIP olarak gidiyorsun. Çok fazla göze çarpmamaya çalışın. Bunun üzerinde benim adım olabilir ama bu benim kontrolüm dışında" diyor.

"Merak etme Agosti. Duvarı bir sinek olacağım." Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyorum ve o da gözlerini kapatıyor, elleri şakaklarına gidiyor.

"Ben de bundan endişeleniyorum," diye inliyor. "Ben ciddiym Vlad. O yerlere sık sık giden insanlar düşman olarak görmek isteyeceğin insanlar *değil*. Mümkün olduğunca az dikkat çekmen en iyisi."

"ama, ne kadar kötü ki?" Ruh halim çok değişken olduğu için bunun tam tersi olması gerektiğini düşünürdüm.

Yemimi yutmadı. Bunun yerine bir USB çıkardı, bilgisayarına taktı ve üzerinde birkaç şey programladı.

"Bu size beslemeye erişim sağlayacak. biliyorsunuz. Kulüp bir paravan, müzayedeler bodrum katında. Papillion daha çok göçmenlerle tanınır," diyor ve USB'yi bana uzatıyor.

Ah, benden olabildiğince çabuk kurtulmak istiyor. Ayağa kalkıp USB'yi cebe atarken sadece mecburen .

Ancak çıkarken şunu eklemek zorunda hissediyorum: "İyiliğe karşı iyilik, Agosti. Sırrın benimle güvende."

Evinden çıkarken arkama bakmıyorum, bir sonraki hamlemi planlamam gerektiğini fark ediyorum.

Aldığım kıyafet torbalarına son bir kez bakarak, Sisi'nin onları beğeneceğini umuyorum. Pencereden atlama maceramız pek işe yaramadığından, doğaçlama yaparak evin arkasındaki personel kapısından fark edilmeden dışarı çıkmasını sağlayacak bir sistem geliştirdik.

Arabamı çoktan ana yolun dışına park ve şimdi sadece onun gelmesini bekliyorum.

Enzo'nun evinden ayrıldıktan sonra bütün günümü Papillion'dan gelen yayınları izleyerek, buranın bir planını yaparak ve ziyaretimizin istenmeyen dikkatleri çekmesi ihtimaline karşı yedek planlar hazırlayarak geçirdim. Üç nedenden dolayı Sisi'nin bana eşlik etmesine karar vermiştim. Bir, onunla geçireceğim bir günü bile istemiyorum. İki, uyum sağlamama yardımcı olacak ve üç, Vanya orada olursa sorun olmayacağı için odaklanmamı sağlayacak.

Onu götürmemem için hiçbir neden yok, özellikle de onu güvende tutma konusunda kendime güvendiğim için.

"Yine gülümsüyorsun." Vanya işaret ediyor ve ben de ona bakıyorum. "Gülmüyorum," diye hayıflanıyorum.

"Evet öylesin," ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Kız, değil mi?" diye soruyor bilerek.

"Tabii ki hayır," diye biraz hızlı cevap veriyorum ve o da bana sırtıyor. "O kız," diye tekrarlıyor ve ben iç çekiyorum.

"Tamam, *belki* de kızdır. Öyle olduğunu söylemiyorum. *Bir olasılık olduğunu* söylüyorum." Konuyu kapatmasını umarak konuyu geçiştirdim.

Vanya bu konuyu ilk kez açmıyor. Kendi deyimiyle, Sisi'ye olan hislerimi fark etmemi ve bir an önce onunla sağlamaya çalışıyor. Yani teknik olarak söylediği şey kötü bir fikir değil. Eğer onunla evlenirsem, o zaman sadece bana ait olur. Duygular kısmı biraz muğlak, çünkü o fabrika hatasına sahip olduğumu sanmıyorum, ne yazık ki

-Ama kesinlikle rol yapabilirim.

"Biliyordum!" diye haykırıyor. "Yüzünde her zaman o hülyalı, yıldız çarpmış bakışı var," diye ekliyor ve ağzım açık kalıyor.

"" Sert bir şekilde ifade ettim, ama o sadece bana baktı.

"Çok fazla itiraz ediyorsun." Bana sırttıktan sonra gözden kayboluyor. Bakışlarımı kaldırdığımda Sisi'nin uzaktaki arabaya doğru koştuğunu görüyorum.

Bir an için Vanya'nın gözlemlerini düşündüm. *Belki* de aşık bir okul çocuğu olduğuma katılıyorum. Ama kim olmaz ki? Sisi sadece inanılmaz derecede çekici değil, aynı zamanda esprili ve komik, benim berbat espri anlayışıma ayak uyduruyor. Normalden daha az hastalıklı eğilimlerimi bile onaylıyor. Eğer bu bir kaleci değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Belki de onunla evlenmeliyim.

Fikir o kadar da kötü değil. Marcello beni öldürmeye çalışabilir ama en azından sürekli gizlice dolaşmayız. Onu gün ışığında bile görebilirim, ki bu şimdiye kadar çok zor oldu. Gece programımızla biz vampirlerin.

Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok arzuluyorum. Ona yaklaşmak, kahkahalarını dinlemek, özünü tatmak bana yetmiyor.

"Tanrım," diye inliyorum yüksek sesle, sikimi ayarlamak için aşağı uzanıyorum. Bu artık sıradan bir olay. Sadece onu düşünmem yetiyor ve sertleşiyorum. Bu kadar basit.

Hatta geçen gece plajda onun için o kadar çıldırmıştım ki pantolonuma boşalmıştım. Garipti, ama suya bir kez daha dalmayı önererek bunu geçiştirebilmişim. Kokusu, tadı, sadece amının dilimin üzerindeki hissi bile başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi.

Ve daha önce başka bir insana *bu* kadar yaklaşma fikriyle alay eden biri olarak, şimdi yeterince yaklaşmadığımı görüyorum.

Bunun için işleri berbat etmemek için elimden geleni yapmalıyım. Benim için çok fazla şey olmadığını ve onun çok daha iyisini yapabileceğini biliyorum.

-Ve daha normal ama ona kusurlarımla bile en iyi seçim olduğumu .

İyi ki bilgisayarımda güçlü korumalar var, çünkü tarama geçmişime bakmak utanç verici olurdu.

Ne tür bir eğitilmiş katil bir kadınla nasıl romantizm yaşanacağına dair ipuçları arar?

Daha da kötüsü, ne tür bir suikastçı zamanını kadın forumlarında randevu fikirlerini kataloglayarak geçirir? Eğer böyle bir şey varsa, tüm suikastçı topluluğu için bir utanç kaynağı olurum.

Kadın kıyafetleri seçmek için saatlerimi harcadığımı bilseler kurbanlarım artık benden korkar mıydı? Ya da artık mavinin farklı tonları olduğunu bildiğimi? Sisi'nin seveceği bir şey ararken tüm renk paletini ezberlemiş olmalıyım.

Lanet olsun!

Bu sefer gerçekten kaybediyorum.

"Buradasın." Yolcu kapısını açıp yukarı tırmanıyor. Arabaya doğru koşmaktan nefes nefese kalmış ama yüzünde geniş bir gülümseme var.

"Buradasın," diye tekrarlıyorum, sesim bozuk bir plak gibi çıkıyor.

Sisi hiç vakit kaybetmeden öne doğru eğiliyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor.

"Peki, bu akşam ne var?" Heyecanla soruyor ve ben kendimi tüm endişelerimi geride bırakmış, onun varlığının tadını çıkarmaya çalışırken buluyorum.

"Bu gece ava gidiyoruz." Planımı hızlıca detaylandırarak ona söyledim.

Papillion, Jimenez'in en ünlü kulüplerinden bir diğeri olan Block'tan biraz daha farklı çalışıyor.

Görüntüleri incelediğimde bir düzen olduğunu fark ettim. Kulüp saat 12'de açılıyor ve saat 2'ye kadar normal bir striptiz kulübü olarak faaliyet gösteriyor. Daha sonra, içeridekiler gecenin eğlencesini izlemek ve favorilerine teklif vermek için bodruma davet ediliyor. Enzo, göçmenlerin ana cazibe merkezi olduğunu söylerken şaka yapıyordu.

Kulüp dünyanın dört bir yanından farklı türde insan talepleri alıyor, ancak bunları tek seferlik bir anlaşmayla yerine getirmek yerine, alıcıları mal için savaştırmayı ve böylece kârlarını artırmayı tercih ediyorlar. İş açısından bakıldığında her şey oldukça zekice, çünkü görünüşe göre Papillion'un her türden insanı dışarıdan temin etme becerisi benzersiz.

Miles'in neden böyle bir yerin müdavimi olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum. Yine de şimdi, hangi kişisel isteklerde *bulunduğunu* merak ediyorum.

Neyse ki, öğrenebildiğim kadarıyla, ev sahibi özellikleri söylüyor, böylece potansiyel alıcıyı zor durumda bırakıyor ve potansiyel rekabetin fiyatları yükseltmek için rüzgar almasını sağlıyor.

Tüm bu plan çok zekice ve Papillion'un ne kadar para getirdiğini ancak hayal edebilirim.

Planımız oldukça . Sisi ve ben içeri girecek, açık artırma için çağrılana kadar etrafta takılacak ve sonra Miles'in adamlarını arayacaktık.

Bize aldığım kıyafetler uyum yardımcı olacaktı. Özellikle her zamanki tarzımdan tamamen farklı bir tarz seçmiştim. Bu şekilde, biri beni tanısa bile, iki şeyden etkilenecekti: Sisi'nin varlığı ve kıyafetlerim.

"Ciddi misin sen?" Sisi, ona aldığım kıyafetleri giymeyi bitirirken kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Kahretsin," diye ısıklık çalıyorum, manzaraya hayranlıkla bakıyorum.

Tamam, *belki de* daha muhafazakâr olmalıydım.

Bacaklarını belirginleştiren deri bir pantolon giyiyor, kışının cesur hatları erkeklerin ağlamasına neden oluyor. Kesinlikle, aletim onaylıyor. Ama herkes aynı şeyi göreceği için kafam o kadar da onaylamıyor.

Üstü için sade siyah bir gömlek tercih ettim, bu kez göğüs dekoltesinin görünmediğinden emin oldum, çünkü göğüsleri gözleri birazcık bile kayan herkes için cehenneme tek yönlü bir bilet.

"ama, ciddi olamazsın," diye tekrarlıyor, *üzerinde Berserker'in Malı* yazan deri kesimi uzatarak.

"Çok şirin!" Sırtımı dönüp benimkinin üzerindeki *Berserker* yazısını göstererek cevap veriyorum, "eşleşiyoruz, gördün mü?"

Bana başını sallıyor, ama sonunda vazgeçiyor ve giyiyor.

Açıkçası, hızlı bir şekilde doğaçlama yapmam ve özellikle bu tür bir kulüp için iyi bir kılık bulmam gerekiyordu. Bu yüzden kolay yolu seçtim - *White Trash* adında uydurma bir MC bölümünün parçasıymışım gibi davranıp, motorcu bebeğimle birlikte yeni insanlar almak için *Papillion*'da geziniyordum.

Tüm vücudumun mürekkeple dolu olduğunu düşünürsek, hain bir çetenin parçası olmam çok da uzak bir ihtimal gibi görünmüyor. Ama en önemlisi, bu çok

Genelde kendimi fark edilmeyecek şekilde sunmamın tam tersi.

Sisi'nin kıyafetine uyması için ben de bir çift deri pantolon, beyaz bir atlet ve kulübün adının yazılı olduğu deri kesimi giyiyorum. Bu isimdeki ironiyi biri çıkacak mı göreceğiz, ancak önceki deneyimlerime dayanarak bu iğnelemenin kulak arkası edileceğini söyleyebilirim.

Ayrıca Bratva dövmemi geçici olarak değiştirmek için büyük çaba sarf ettim, biri onu tanımasın diye.

"Bunu kabul ettiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor Sisi nefesinin altında.

"Fark edilmeden içeri girmeliyiz. Bunu yeni bir macera olarak düşün. Bir daha ne zaman motorcu bir bebek olma şansın olacak?"

"Bunun benim macera tanımım olduğundan emin değilim," diye gözlerini bana, "ama sana yardım edeceğim."

"Harika!" Yüksek sesle kıkına şaplak atarak söylüyorum.

"Ah! Bunu neden yaptın?" Acıyı dindirmeye çalışırken elleri kıkına gidiyor.

"Karaktere bürünüyorum," diye göz kırptıyorum ona.

Üstüne üstlük, garajımda tozlanmaya yüz tutmuş eski bir Yamaha da almıştım. Bu sefer Sisi motosikleti gördüğünde, onunla alay etmedi. Aksine, onu sürme ihtimali karşısında oldukça hevesli.

Kaskı ona uzatırken "Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu inanılmaz."

"Orospu sürerken o kadar mutlu musun?" Şaka yapıyorum ve gözleri daha ben

kaburgalarımın bir yumruk yedim. "Şaka, şaka," diyerek ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum.

Suratını asıyor ve ben ona dönüyorum, sert bir öpücükle ağzını alıyorum, ısırırken dişlerim alt dudaklarını yakalıyor.

"Sıkı tutun." Dudaklarına karşı söylüyorum, kollarını tutup belime sarıyorum.

Kulübe tam açıldığı sırada ulaşıyoruz ve fedaiye Enzo'nun onayını aldığımı gösterdikten sonra içeri davet ediliyoruz ve bir personelin bizi VIP salonumuza götürmesini beklememiz söyleniyor.

Kulübün içine girdiğimizde, özel bir şey olmadığını fark ettim. En azından gördüğüm diğer bazı yerlerle karşılaştırdığımda, burası oldukça uysal.

Boydan boy mini sahneler var, hepsi de azgın erkeklerle çevrili direk dansçılarına ve striptizcilere ev sahipliği yapıyor. Arka tarafta birkaç kanep ve masa var, hepsi de sikişmenin farklı aşamalarındaki kadın ve erkeklerle meşgul. Uzaktan bakıldığında, Caligula'nın kendisine layık bir ziyafet gibi görünüyor.

"Bu mu?" Sisi gösteriyi gördüğünde fısıldıyor ve bir an için onu buraya getirdiğime pişman oluyorum. Bir yabancınn aletini görmesini istemiyorum.

Elimle gözlerini kapatarak dikkatini başka yöne çekiyorum ve onu bara yönlendiriyorum.

"Vay canına," devam ediyor etrafına hayranlıkla bakarak. "Bu çok eğlenceli görünüyor," diyerek direklerin üzerinde dans eden kızları işaret ediyor. "Ama aynı zamanda zor," diye kaşlarını çatıyor kızların oldukça karmaşık bir hareket yaptığını gördüğünde.

"Bunu yapmak için güçlü kaslara ihtiyacın var." Direğe zar zor bakıyorum, tüm dikkatim *onun* üzerinde. İfadeleri o kadar canlı, o kadar büyüleyici ki bana kendimi unutturacak güce sahipler.

"Denemek istiyorum," diye heyecanla yanıtlıyor. "Neyi?"

"Bunu denemek istiyorum. Çok ilginç görünüyor," diye tekrarlıyor ve kızların hareketlerini hayranlıkla izlemeye devam ederken hülyalı bir iç çekiyor.

Başımı sallayarak ona bakıyorum, çünkü böyle bir şey söz konusu değil, barmene dönüp iki shot votka istiyorum.

"Al." Ona bir tane uzatıyorum, dikkati tamamen sahnede olduğu için biraz sinirleniyorum. Bardağı elimden alırken bana bakmıyor bile ve hızlıca tükürüyor. Kendini yelpazelerken elini yüzüne götürüyor, yardım ister gibi iri gözlerle bana dönüyor.

"Nefes al," diye fısıldamak için eğildim.

"O kadar güçlü ki..." kelimeleri zar zor çıkarıyor.

Şimdiye kadar ona sadece şarap ya da şampanya gibi daha yumuşak içkiler sunmuştum, alkolü keşfetmesini kolaylaştırmak istiyordum.

"Onu bir profesyonel gibi vurman kimin suçu?" Eğlenerek ona bakıyorum. "Sana nasıl yapıldığını göstereyim," diyorum, gözlerim dikkatle onun üzerinde.

Shot bardağını alıp tek seferde fondip yapıyorum. Sonra, o tepki veremeden elim dışarı fırlıyor, onu çenesinden yakalıyor, başparmağım dudaklarını aralıyor ve ağzımla onu kızdırıyorum. Ağzımı sonuna kadar açarak içkimi onunla paylaşıyorum ve işim bittiğinde dudaklarını yalayarak temizliyorum.

Gözleri üzerimde gezinirken sessiz, uyarılmışlığı göz bebeklerinin büyümesinden belli oluyor. Dudaklarını yavaşça ısıyor, beni anında sertleştiren yaklaşma hareketi.

Ona ve onun baştan çıkarıcı küçük oyunlarına o kadar odaklanmışım ki, başka bir kadının önümüze geçtiğini fark etmiyorum.

Başını ilk hareket ettiren Sisi oluyor ve kadını kısık gözlerle inceliyor.

"Kucak dansı mı?" Elini omzuma koyarak soruyor, "izleyebilir," Sisi'ye doğru başını sallıyor. Kadın sadece bir çift bikini giymiş, akşam için müşteri bulmaya çalıştığından şüphesiz tüm mallar görünürde.

Elini üzerimden çekmek üzereyim ama Sisi benden önce davranıp bileğini kabaca kavıyor ve büküyor.

"Hayır, teşekkür ," diye geniş bir gülümseme taklidi yaparak ayağa kalktı ve benimle kadının arasına girdi.

Bu ilginç değil mi?

"Sana sormadım," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor kadın bana dönmeden önce, "Orospuların karşılık verebileceğini bilmiyordum," diye devam ediyor, Sisi'yi aşağı yukarı tiksintiyle süzüyor ve motorcu kızların itaatkâr olması gerektiğini anlamam bir anımı alıyor.

Ne yazık ki, bu kılık seçiminde başarısız oldum, çünkü Sisi itaatkâr olmaktan başka bir şey değil.

"Oh, bu olabilir." Sisi kadının bileğini sıkıca tutup bükerek cevap veriyor. Kadın acı içinde inliyor ama diğer elini Sisi'nin saçlarına doğru uzatırken pes edecek gibi görünmüyor.

Müdahale etmeyi düşünüyorum ama Sisi'nin bir bakışıyla ellerimi kaldırıp işini yapmasına izin veriyorum. Ben de arkama yaslanıp gösteriyi izledim.

Sisi kadının elini savuşturmakta gecikmiyor, parmaklarını kadının ensesine doluyor ve başını bar masasına çarpıyor. Yankılanan bir gümbürtü ve herkes birden bakışlarını devam eden maça sabitliyor.

Sisi'nin kadının kafasını masaya vurmaya devam etmesini zevkle izliyorum, ta ki yüzünden kan akmaya başlayana kadar.

Kahretsin, bu beni daha da sertleştirmezse.

Kadının burada bir çalışan olduğu düşünülüğünde, kimsenin ona yardım etmek için müdahale etmemesi ilginçtir. Hayır, bunun yerine herkes Sisi'nin kadının yüzünü mahvetmesini alkışlıyor.

köşeleri bükülmüş; kadının vücuduna daha da fazla zarar verirken saf bir memnuniyet ifadesi var. Ancak kadın kollarında gevşediğinde bırakıyor, kadın kıpırdamadan yere yığılıyor.

Sisi onun bedenini aşip yanıma gelirken hiç rahatsız olmuyor. "Haklıydı, biliyorsun, itaatkâr olmalısın," diye ekliyorum Alaycı bir şekilde, ve ben daha ne olduğunu anlamadan yumruğu fırladı, parmak eklemleri yanağımı sıyırdı.

"Sana dokunmasına izin verdin," diye tıslıyor bana ve ben onun bu çıkışına iki kez göz kırpyorum.

"Yaptım mı?" Yavaşça soruyorum, onun bu yanından garip bir şekilde tahrik oluyorum.

"Sana dokunmasına izin verdin," diye parmağını göğsüme saplıyor, üzerime gelirken saldırganlık onu yuvarlıyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor, göğsü hızla inip kalkıyor, boğazı kasılıyor ve köprücük kemiğinin hemen üzerinde bir çukur oluşturuyor.

"Sik onu! Sik onu! Siktir et onu!" Daha fazla insan sardıkça sloganlar daha da yükseliyor, hepsi devam eden gösteriyle ilgileniyor. "Siktir et onu! Siktir et onu! Sik onu!"

Dramatik bir çıkışı kaçırmak istemediğimden, Sisi'yi hızla ayağından kaldırıp omzuma atıyorum ve bize salonumuzu göstermesi için bir işverene işaret ediyorum.

Duvarda bir sinek. Görev tamamlandı.

Oda küçük ama özel, yuvarlak bir kanep ve ortasında bir masa var. Görevlilere başımı sallayıp kapıyı kapatıyorum ve sonunda Sisi'yi yere bırakıyorum.

"Sen," diye bağılıyor bana ve onu ilk kez böyle görüyorum.

Ve buna bayıldım.

Hiç vakit kaybetmeden beni kanepeye itti, üstüme tırmandı, elleri gömleğimin kumaşında yumruk oldu.

Patlamaları beni aynı anda hem eğlendiriyor hem de sevindiriyor, bu yüzden arkama yaslanıp bana ne isterse söylemesine izin veriyorum.

"Kucak dansı mı istiyorsun?" İfadesi ciddi ve bir o kadar da kana susamış bir şekilde soruyor. Sikim pantolonumun içinde seğiriyor, piç kurusu onun bu yönüne bayılıyor.

"Yanlış hatırlamıyorsam, önerisine tepki bile vermedim." Yüzümü asmamaya çalışarak işaret ediyorum. Ama o bunu kabul etmiyor.

Benden uzaklaşarak, sadece sütyeniyle kesiği ve gömleğini çıkarıyor. O tatlı vücudu ileride bana kalp krizi geçirecek.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerim göğüslerine odaklanıyor.

"Kucak dansı yapacaksın," diyor bana, duygulu bir şekilde hareket ediyor, yavaşça üzerime tırmanırken göğüsleri sallanıyor.

Yutkunuyorum. Çok sert.

"Nasıl kucak dansı yapılacağını biliyor musun?" Gülümseyerek soruyorum.

"O kadar da zor olamaz," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Kirpiklerini baştan çıkarıcı bir şekilde bana fırlatırken ifadesi hemen değişiyor, boynuma sıcak hava üflerken göğsünü benimkine sürüyor.

Ellerini kullanarak kollarımı okşuyor, kışını aletimin üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kayana kadar dalgalandırıyor. Gözlerim çoktan donuklaştı, odağım sadece önümde duran ve sahiplenici bir çizgisi varmış gibi görünen bu baştan çıkarıcı kadında.

Kolumu beline dolayarak onu göğsüme yaslıyorum ve hareketlerini durduruyorum. Elini tutup aramıza koyduğumda bana şüpheyile bakıyor.

"Bunu hisset, cehennem kızı," diyorum, elini ereksiyonumun üzerine bastırıyorum, böylece beni ne kadar etkilediğini görebiliyor. "Bu sadece senin için. Sadece senin için sertleşiyorum."

Onu kendime doğru çekiyorum, alnım onunkinin üstüne geliyor.

"Başka bir kadına o güzel kafana sok. *Asla*."

"Güzel. Aksi takdirde hoşlanmayacağım bir şey yapmak zorunda kalacaktım," diyor, gözleri hâlâ beni hançerliyor.

"Ne?" Törpülüyorum, onun bana karşı hissettiği tek şey beni çıldırtıyor.

"Öldürürüm seni," diye fısıldıyor, elleri pantolonumun belinde durana kadar göğsümü okşuyor. "Aletini keser, sonra da seni öldürürdüm," diye devam ediyor, parmakları pantolonumun üzerinden sert aletimin dış hatlarını çiziyor.

"Öyle mi?" Soruyorum, şehvet kanımda kaynıyor. Lanet , ama sikimi keseceğini söylerken neden bu kadar ateşli olmak zorunda?

"Evet ve çok üzülürdüm," diye somurtuyor, dili dışarı çıkıp yanağını uzun uzun yalıyor. "Ama belki bir hatıra olarak saklardım," yüzüme karşı nefes alıyor ve ben sadece bundan bile yanmak üzereyim.

Fermuarımı yavaşça indirdiğinde, elleri boxer'ımın belini geçtiğinde "Bu senin," diye inliyorum.

Baştan çıkarıcı bir şekilde yavaş ve elini elime koyduğunda nefesim kesiliyor.

Be

n. *Tanrım, bu işkence.*

Bir an için zihinsel bir mola vermek zorunda kaldım ve kendimi kaybetmemek için elimden geleni yaptım.

tam şu anda bir fındık.

"Hmm," diye boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor, beni ucundan dibine kadar okşarken avucu shaftımın üzerinde açılıyor.

Gözlerim kapanıyor, küçük elini sikimin üzerinde hissetmek beni ürpertiyor.

"İnternette büyük penis enerjisi hakkında bir şeyler okudum," diyor, sesi kısık ve boğuk.

"Yaptın mı?" Boğuk bir iniltiyle sordum.

Yaptığını biliyorum. Tüm arama geçmişini ezbere biliyorum. Günahkâr rahibemin yaramaz kitaplar okuduğunu bile biliyorum ve belli ki beni memnun etmek için notlar alıyor.

Konuşacak biri olduğumdan değil, çünkü ben de aynısını yapıyorum.

"Mmm," kulağımı yalamak için eğiliyor, "uyuyor," fısıldıyor üzerimdeki hakimiyetini sıkılaştırırken ve ben yüksek sesle inliyorum.

Eli şimdiden şaftımda aşağı yukarı hareket ediyor, hareketlerini yağlamak için pre-cum'u kullanırken başparmağı horozumun başı üzerinde geziniyor.

Evet, kesinlikle not alıyor.

"Beni öldürüyorsun, cehennem kızı," onu boğazından yakaladım, yüzünü benimkine yapıştırdım. "Beni öldürüyorsun."

"Henüz değil," diye cevaplıyor arsızca.

"Rahibe manastırında sana bunu mu öğretiyorlar? Erkekleri nasıl delirteceğini mi? Çünkü, lanet olsun, başarıyorsun." O narin ellerini kullanmaya devam ederken dişlerimi sıkıyorum.

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bu dudağını ısıyor. "Şey, teknik olarak biz İsa'nın gelinleriyiz..." diye devam ediyor. imalı bir şekilde ve ben neredeyse kaybediyorum.

Kahretsin, hayali bir peygamberi mi kısıkanıyorum?

Ama herhangi birinin, hatta bir azizin bile Sisi'ye dokunması ya da bakması düşüncesi beni çıldırıyor.

Dizginlerin onun eline geçmesine izin veriyorum ve onu domaltıp bir hayvan gibi sikmemek için kendimi zor tutuyorum - dininden vazgeçip beni yeni tanrısı ilan edene kadar hızlı ve pis.

Ve eli bana işkence etmeye devam ederken, hareketler giderek hızlanırken, sadece ağzını morartıcı bir öpücükle alabiliyorum, dillerimiz savaşıyor, ağızlarımız birbirine çarpıyor. Kendi vahşiliğimi yansıtan bu vahşilikten zevk alıyorum.

Elim kafa derisine saplanmış, onu kendime yakın tutuyorum ve onu ısırp kemiriyorum, onu kalıcı olarak benim olarak işaretlemek istiyorum.

Beni okşamaya devam ederken "Siktir," diye küfrediyorum.

Bir anda elimi kenara itti, dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi içine almak için ağzını açtı. Yalayıp öperken dudakları başın üzerinde geriliyor, dilini bir profesyonel gibi alt tarafta döndürüyor.

Sikimi daha fazla sararken ağzının sıcaklığı neredeyse bayılmama neden oluyor, yeni his heyecan verici.

Ama sadece o olduğu için.

Beni ağzının derinliklerine doğru emmeye devam ediyor, dudakları zahmetsizce shaftımın üzerinde kayıyor ve her öpücükler bırakıyor. Eli hala beni yukarı ve aşağı çalıştırıyor, tüm uzunluğumu güzel ve ıslak hale getirmek için tükürüğünü kullanıyor.

Siktir!

Elimi uzatıp yanağını , İsa'ya tapar gibi sikimi emerken saçlarını yana doğru tutuyorum.

"Sen çok kötü bir rahibesin," diye , gözlerim kapalı ve açık arasında gidip geliyor.

Sikim ağzındayken gülümsüyor ve daha güzel bir resim gördüysem ne olayım. Kirpiklerini bana kırıştırarak beni daha da derinlere alıyor, boğulana kadar uzunluğumu ağzına alıyor.

Bana bakışı, masumiyetle baştan çıkarıcı bakışları beni sınıra yaklaştırıyor. avuçlayarak yavaşça masaj yapıyor. Bir eliyle sikimi kaldırıp aşağıya doğru yalıyor, dudaklarını taşaklarımın üzerine kapatıp ağzına alıyor.

"Sisi," sesim kulaklarıma yabancı geliyor, çünkü taşaklarımı ağzında nazikçe sıkıyor ve ardından tüm uzunluğumda tükürük izi bırakıyor.

Nasıl gerçek olabilir ki?

O, beni günaha çekmek için gelen bir baştan çıkarıcı - zaten dizlerimin dibinde olmadığımından değil. Ama bunca zamandır için şükretmiyorsam ne olayım. Çünkü aksi takdirde onu benim yapmak için tüm şehri öldürmek zorunda kalacaktım.

Sisi'nin güzelliğine ve zekâsına sahip biri her türlü ilgiyi üzerine çeker ve erkeklerden istediğini seçebilirdi.

Kahretsin, ama ona ilk ben ulaşmamış olsaydım bana zaman ayırır , onu bile bilmiyorum. Ve bu düşünce beni hareketsiz kılıyor.

Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Artık benimle birlikte ve ben o kadar sahiplenici bir piçim ki başka hiçbir erkek onun elini sıyıramaz bile. Hayır, onun tüm dokunuşları kesinlikle

Benim için ayrılmış. Tüm gülümsemeleri ve baştan çıkarıcı bakışları.

Her şeyi.

Elleri beni aşağı yukarı okşuyor, ağzı başımı emiyor, gözleri bana sabitlenmiş. Dilini ucun etrafında döndürüyor, daha fazla tükürüğün uzunluğumdan aşağı damlamasına izin veriyor ve daha fazla sürtünme için kullanıyor.

O kadar güzel ki zar zor nefes alabiliyorum. Ve bana son bir kez emdirdiğinde, o dolgun dudakları sadece sıcak, ıslak, cennet olarak tanımlayabileceğim bir şekilde sikimin etrafına sarıldığında, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

"Geliyorum," diye uyarıyorum onu, taşaklarım kasılırken omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. Geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor.

Döllerim onu bekleyen ağzına fişkırana kadar sikimle uğraşmaya devam ediyor. Ben tamamen tükenene kadar durmuyor, serbest bırakılmamın her son yutuyor.

bir gülümsemeyle, tekrar yukarı tırmanırken vücudunu dalgalandırıyor, bacakları benimkilerin iki yanında, üstüme biniyor.

"Affet beni baba, çünkü günah işledim," diye fısıldıyor yaramazca kulağıma.

Kul

ak. "Senin günahın ne?" diye sorarken buluyorum kendimi. "Çok, çok kötüydüm," diye iç geçiriyor.

"Nasıl yani?" Elim uzun saçlarına gidiyor ve bir tutam alıyorum, burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum.

"Sakso çektim... ve hoşuma gitti," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor.

"Yaptın mı? Bu gerçekten çok ama çok kötü," diyorum ona, ellerim sırtından aşağı inip kışını avuçlayana kadar "cehenneme gidebilirsin."

Gözleri irileşip ağzı açılırken dehşete düşmüş gibi bir ifade takınıyor. "Olamaz!" diye haykırıyor.

"Ama değil," diye alaycı bir şekilde düzeltiyor. "olacak," diye göz kırptırıyor bana.

Hepsine lanet olsun, ama bu kadının gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Hızlı bir düğme hareketiyle pantolonunu açtım, elimle külotunu yana iterek sırlıklam olduğunu gördüm.

"Ateş gibisin, cehennem kızı," gözlerinin içine bakıyorum, parmaklarım klitorisine yerleşmeden önce amını okşamaya başlamıştı bile. "Seni cennete götürebilmem için neden bir dua etmiyorsun?" Yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum, kendini parmaklarıma sürttükçe nefesi sertleşiyor. "Bunu yapabilir misin?" Diye soruyorum ve içine girdiğimde nefesi kesiliyor, içeri girmemi kolaylaştırmak için sularını kullanıyorum.

"Cennetteki babamız," diye söze başladı, içine girip iki parmağı

kabzasına kadar gömdüğümde durakladı, "kutsal olsun..." başparmağımı
kullandığımda inledi

"Senin adın," diye boğazını temizliyor, duvarları etrafımda kasılıyor. O kadar sıkı ki, ben onu derinlemesine okşarken amcığı açgözlülükle parmaklarımı kavırıyor. "Krallığın gelsin..." Parmaklarımı içine sokup G noktasını bulduğumda uzun bir iniltiyle son buluyor.

"Lütfen boşalmamı sağla," diye sertçe nefes alıyor, duayı bırakıyor ve serbest kalmaya çalışırken kendini elimin üzerine bırakıyor.

Bir an için onunla alay etmeye devam etmek istiyorum, küçük miyavlamalarının ve kollarımdaki macun halinin tadını çıkarıyorum. Ama gözlerine bir kez baktığımda, adımları haykırana kadar dikkatimi klitorisine odaklamaktan kendimi alamıyorum.

"Ne kadar kıskanç küçük bir şey olduğunu fark etmemiştim." Kirpiklerinin arasından bana bakarken yorum yapıyorum. Göğsümde yatıyor, elimi hafif bir okşamayla kollarında aşağı yukarı gezdirirken tatmin olmuş bir şekilde mırıldanıyor.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor.

"Sahip olduklarımı ciddiye alırım," diye ekliyor hafifçe esneyerek.

"Senin için ben bu muyum?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve kırgın.

"Mmm," yüzünü göğsüme gömüyor, "sen benimsin," diyor, parmaklarıyla tenimde adını izliyor.

Daha önce hiç kimseye ait olmamıştım ve onun olma ihtimali beni eşi benzeri görülmemiş bir sıcaklıkla dolduruyor.

"I..." Başladım ama kapının çalınmasıyla sözüm kesildi.

Hızla giyinmesine yardım ederken, kapıyı açtığımda kendi kıyafetlerimi düzeltiyorum. Bir çalışan bana "Eğlence başlamak üzere," diye haber verdi.

ona başını salladı.

"Hazır mısın? Sisi'ye doğru dönüyorum ve o da yanıma gelip parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Hadi yapalım şunu," diye fısıldıyor ve yanağını öpüyor.

Çalışan parmağını kulübün arka tarafındaki çelik bir kapıya okutarak onu takip etmemizi işaret ediyor. Bir dizi merdivene ulaşana kadar karanlık bir koridorda ilerliyoruz. Bodruma doğru inmeye başladığımızda, sesler kulaklarıma saldırmaya başlıyor. Müzik bangır bangır çalıyor ama neredeyse

Toplu sesler bağıyor, tezahürat yapıyor ve küfürler . Bir an için kafam karıştı, çünkü bunun sadece bir müzayedede olması gerekiyordu.

Ama platforma adım attığımızda, tüm bodrum önümüzde yayılırken, Enzo'nun neden eğlencelerinin *çeşitli* olduğunu söylediğini anlıyorum.

Bodrum katı bir dövüş arenasına dönüştürülmüştü. Odanın ortasında büyük bir sahne uzanıyor, insanlar tezahürat yaparken etrafını sarıyor, bazıları fahiş miktarlarda bağırırken açık artırma küreklerini sallıyordu.

Görevli bizi bir köşeye götürürken bana 64 numara yazan bir açık artırma küreği veriyor. Giderken Sisi'ye bakmıyor bile ve bu yerlerde kadınların sığırdan biraz daha fazlası olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Bu hakareti fark etmemiş gibi görünüyor, bir adam elinde mikrofonla sahneye tırmanırken gözlerini sahneye dikmiş durumda.

"Herkes bu gece için hazır mı?" diye sesleniyor, insanlar ona evet diye bağıyor.

Kendisini Mauro olarak tanıtarak, bu gece neler olacağına dair kısa bir tanıtım yapıyor.

Onu yarım yamalak dinliyorum, gözlerim odaklanmış, tanıdık yüzler arıyorum. Birden yıllardır takip ettiğim insanları görüyorum, hepsi insan kaçakçılığına bulaşmış.

Miles'in komisyoncusu kim olabilir?

Bir şekilde Bay Petrovic'in bir noktada onun ya da başka bir nüfuzlu kişi için çalışmış olabileceğinden şüphe duymuyorum, çünkü birileri bu insanları onu aramaya göndermiş olmalı. Geçmişlerini araştırıp onları Bay Petrovic'in yakın çevresinden biriyle ilişkilendirmeye çalışmıştım ama bu konuda bir şey bulamamıştım. Bay Petrovic'in Miles'in adını açıkladıktan kısa bir süre sonra ölmesi çok kötü oldu, çünkü verdiğinden daha fazla bilgiye sahip olduğundan hiç şüphem yok.

"Onlar..." Sisi sahneye doğru başını sallarken elimi tutuyor. Her şeyden çok ölüm makinesine benzeyen iki adam sahnede yürüyor.

"Sağ tarafta piramitlerden gelen Seth var. Kemerinin altında toplam elli öldürme ile henüz ringde yenilmedi. Son iki aydır ustası yok, o yüzden bahislerinizi koyun beyler.

İlginç bir gösteri olacak."

Ev sahibi adamlardan birini tanıtıyor, en az bir buçuk metre boyunda iri bir canavar. Tüm vücudu yara izleriyle dolu, gözlerinden biri camdan bir gözle yer değiştirmiş.

"Kahretsin, bu zor olmalı," diye mırıldandım. "Neden?" Sisi bana doğru eğiliyor.

"Bu bir dövüşçü için çok büyük bir dezavantaj. Gözlerinize hem koordinasyon hem de çevresel görüş için ihtiyaç duyarsınız. Eğer tek gözle bu kadar çok galibiyet aldıysa..." Hayranlıkla ısıklık çaldım.

"Sırada Drew var, yerleşik şampiyonumuz. Bay Meester bir başka eğlenceli akşam için onu ödünç almamıza izin verdi. Bay Meester'ı alkışlayalım." Ev sahibi balkonda oturan ve kalabalığa kendini beğenmiş bir şekilde el sallayan bir adamı işaret ediyor.

"Kim o?" Sisi sorar.

"Bir suç lordu, aşağı yukarı." Yarım bir gülümsemeyle söylüyorum.

Burada tanıdığım insanları görmeyi bekliyordum, zira suç dünyasının büyük bir kısmı, en kolay ve en ucuz sömürü biçimi olan insan emeği ve cinselliği söz konusu olduğunda vicdan azabı çekmez. Ama Petro Meester'ı burada görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Ve şimdi beni fark etmemesi şart.

"Umalım da dikkatini çekmeyelim." Sisi'ye adamla olan geçmişimi hızlıca özetliyorum.

Ukraynalı bir göçmendi, kendi imparatorluğunu kurmadan önce uzun süre babamın kanatları altındaydı. Misha babamı öldürene kadar her şey yolunda gitmişti, sonra da ben Misha'yı öldürmüştüm. Petro bana kızıyla olası bir ittifak için yaklaşmıştı, ben de bunu derhal reddetmiştim. Bunu kişisel olarak algıladı ve o zamandan beri birden fazla kez kafa kafaya verdik, ama çoğunlukla iş konusunda. Reddedişimden neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyorum ama ne zaman bir anlaşma yapmak üzere olsam, bunu durdurmak için araya giriyordu.

"Onun küçüklüğü sınır tanımıyor." Sertçe ekliyorum.

Onu araştırmak için hiç yoluma çıkmamıştım, ama son bildiğim, meth ticaretinde olduğuydu. Seviye atlamış olması ilginç ve Jimenez ve Gallagher'larla bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyorum.

"Drew, Bay Meester'ın favorisi ve toplamda iki yüz elli dört öldürme sayısına sahip. Oldukça büyük bir tutarsızlık, değil mi?" diye soruyor ve herkes tahminlerini söylemekte gecikmiyor. Drew, Seth'in işini bitirecek.

"Bütün bunların amacı ne?" Sisi meraklanmış görünerek soruyor.

"Gösteriş yapıyor, şüphesiz," diye açıklıyorum. Petro'nun kibrini bilenler için, şampiyonunu bu dövüşlerden birine ödünç vermesinin nedeni de tam olarak bu. "Başka

Sanırım Drew yerine Seth'in kazanması durumunda kazanan için bir açık artırma yapılacaktır."

"Ne düşünüyorsun? Kim kazanacak?"

İki adama yakından bakıyorum. Fiziksel olarak birbirlerine çok yakınlar ama mantıken Drew daha tecrübeli ve bu savaşta favori olması gerekiyor.

"Seth," diyorum gözlerimi sahneye dikerek.

"Ne? Gerçekten mi? Neden? İki yüz elli dört öldürmeye karşı öldürmesi var. Nasıl bir şans olabilir?"

"Göreceğiz," diye ekliyorum, sonucu da merak ediyorum.

Ancak iki dövüşçü fiziksel güç açısından eşit görünse de, Seth'te Drew'da olmayan bir şey var - yaşama arzusu. Drew'un birçok zaferi okşamış olmalı, çünkü Seth'e bakarken bakışlarındaki kendini beğenmişliği görebiliyorum.

Sunucunun uzun bir monologunun ardından gong çalınır ve dövüş resmen başlar.

İlk ilerleyen Drew olur ve hemen saldırıya geçer. Seth ise doğrudan bir yüzleşmeden kaçınarak sahnenin etrafında dolanıyor. Bunun yerine, iyi gözleri Drew'un hareketlerine odaklanmış, her adımı ve bu adımların *nasıl* yapıldığını katalogluyor.

İlginç.

Birbirlerinin etrafında daha fazla dans ederler ve Drew da tıpkı kalabalık gibi sabırsızlanır. Ve bu sabırsızlıktan ilk hata doğuyor. Drew Seth'in üzerine atlıyor, tüm ağırlığını öne doğru atıyor, şüphesiz Seth'i yere sermeyi . Bunun yerine Seth, Drew kendisinden sadece bir milimetre uzaklaşana kadar olduğu yerde kalır ve hemen ardından onun boyundaki biri için inanılmaz bir hızla uzaklaşır.

Gövdesini sağa doğru döndürürken vücudunu çapraz olarak yerleştirir ve alt yarısını yere kökler. Bir ayağını aşağıda tutarak diğer ayağıyla rakibinin karnına diz atar, Drew'un zıplamasının momentumuyla Seth'in tekmesinin arkasındaki güç birleşince acı daha da artar. Drew irkilir, içindeki hava dışarı çıkar ve kendini dengelemek için bir saniyesini ayırır.

Bir saniye çok fazlaydı, çünkü Seth sonunda gerçek potansiyelini ortaya çıkararak yumruklarıyla Drew'a saldırdı. Kafasına odaklanır, Drew zar zor ayakta durana kadar şakaklarına darbe üstüne darbe indirir.

Bir yumruk daha ve Drew dizleri bükölüp yere düşmeden önce şaşkınlıkla kalabalıkıa bakıyor.

"Vay canına..." Sisi nefes alıyor ve ben de bu duyguyu paylaşıyorum. Etkileyici. Çok etkileyici.

Muhtemelen bahislerini kaybetmenin yasını için tüm salon sessiz ve ben de az önce olanlara inanamıyormuş gibi sahneye bakan Bay Meester'a gizlice bir bakış atıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, ev sahibi küçük bir konuşma yaptı ve sonunda Seth'i açık artırmaya çıkardı.

Ev sahibi, "Başlangıç fiyatını Bay Meester belirleyecek, çünkü bu onun kaybı," diyor ama Bay Meester çoktan balkonundan , şüphesiz hayal kırıklığı kırılğan egosu için çok büyük.

Ev sahibi rastgele bir miktara karar dudaklarım gülümsüyor ve birçok kişi bir önceki teklifi yükseltmeye çalışıyor.

"On," kendime engel olamayarak raketimi kaldırıyorum.

Sanki her şey durmuş gibi, ev sahibi bana soran gözlerle bakıyor, şüphesiz şu anki kıyafetimden dolayı gözlerini deviriyor.

"Üzgünüm efendim, ama burada milyonlardan bahsediyoruz, binlerden değil," diyor neredeyse bıkkın bir şekilde.

"On milyon," diye kabul ediyorum, omuz silkiyorum.

Sisi bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakarken, tüm oda bu açıklamam karşısında korkunç bir sessizliğe bürünüyor.

"Pekala... bir kez on milyon, iki kez on milyon..." Kimse miktara itiraz etmedi, bu yüzden ev sahibi beni kazanan teklif olarak ilan etmek zorunda kaldı.

"Bir dövüşçüyle ne yapıyorsun?" Sisi şok içinde soruyor, "10 milyon dolarlık bir dövüşçüyle mi?"

"Ne ki? Dövüşmesini sağlayabilirdim tabii ki." Ona parlak bir gülümseme veriyorum.

Yeteneklerini ilk elden görmek bunu benim için sağlamlaştırdı. O mükemmel bir aday. Çünkü gelecekte bir noktada dövüşmesi gerekecek. Yine de ilgi çekici. Seth sırtıma çizilen savaşının gerçeğe dönüşmüş hali olabilir.

Dünyayı benden kurtaracak olan kişi.

On Beşinci Bölüm

ASSISI

Bazen Vlad'a bakıyorum ve kimi gördüğümü bilmiyorum. Onu ne kadar tanırsam tanıyayım, o kadar çok şey saklıyor, o kadar çok şey söylemiyor ki. Bana her zaman gerçekleri söylüyor. Ama asla bundan fazlasını değil. Onunla her zaman soğuk, mantıklı gerçekler.

Şimdi olduğu gibi.

Bir adama on milyon dolar teklif etmesini şaşkınlıkla izliyorum ve bunu neden yaptığını anlayamıyorum.

Müzayede biter bitmez Mauro Vlad'la konuşmaya geliyor ve Seth'i yeni sahibi için hazırlamaları gerektiğinden, satın aldığı şeyi aradan sonra söylüyor. Vlad onaylayarak homurdanıyor, ayrıntıları tamamlarken eli belimden hiç ayrılmıyor.

"Plan nedir?" Ev sahibi gittiğinde soruyorum ve Vlad bana garip bir bakış atıyor.

"Planım yoktu. Sadece anlık bir karardı." Bana hızlıca o büyüleyici gülümsemelerinden birini veriyor ama ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Beni kandıramazsın," diye gözlerimi ona dikiyorum. Takmaya çalıştığı maskenin ardını ve bunun gizli bir nedeni olduğundan eminim.

"Sisi, Sisi," diyor bana, yüzlerimiz aynı hızda olacak şekilde eğilerek, "bazen sezgilerin beni şaşırtıyor," diyor, gözlerindeki yoğunluk içimi ürpertiyor. "Haklı olabilirsin, ama sonra yanılıyor da olabilirsin," diye şaka yapıyor, dudakları orantısız bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Çok fazla maske, çok fazla yüz. Onu ne zaman gerçekten tanıyacağım?

Başımı ona doğru sallıyorum, yüz ifadem onun peşinde olduğumu gösteriyor.

Ama tam gözlerinde herhangi bir kırılganlık belirtisi ararken, yüz hatları ciddileşiyor, eli beni boğazımdan yakalıyor, parmakları nabzıma masaj yapıyor.

"Bazen," diye öne eğilip kulağıma fısıldıyor, "cehalet mutluluktur, Sisi."

"Ve bilgi güçtür." Cevap veriyorum, yüzünde sayısız duygunun süzülüşünü izliyorum, sonunda sahte bir neşede karar kılıyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken gülümsemesi genişliyor.

"Bilgi aynı zamanda lanettir," diye yanıtlıyor, sesi derin ve alttan alta bir tehdit iması taşıyor.

"Biz zaten lanetlenmedik mi?" Elimi kaldırıp yanağını okşayarak soruyorum.

Cevap vermiyor, gözleri beni olduğum yere sabitliyor, dokunuşu beni tutsağı yapıyor. Etrafımızdaki gürültülü sesler bile biz birbirimize bakarken kayboluyor, o kadar yakın ama bir o kadar da uzak.

Ve tam da başladığı gibi, her şey bitti. Ellerini üzerimden çekerek beni yanına oturttu ve dikkatini sahneye ve devam eden eğlenceye çevirdi.

Kısa bir süre önce çok uyumluyduk ve az önce paylaştığımız yakınlık bana daha fazlası olduğumuzu düşündürmüştü. İkimiz için de bir ilk olarak, o anda onun geri dönülmez bir şekilde benim olduğunu düşünmüştüm.

Elimi onunkinin içine sokuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve ilk kez teninin soğukluğu benimkine sızıyor gibi görünüyor. Ölümlülerin üzerinde yükselen mermer bir heykel gibi, varlığı heybetli ve hayranlık uyandırıcı.

Profiline baktığımda, bu adamın gerçekten tek bir kişiye ait olup olamayacağını merak ediyorum. O kadar çığ, o kadar zor zaptediliyor ki bazen beni ezip geçebileceğini hissediyorum. Kötücül bir çekicilik ve uğursuz niyetlerle dolu - hem bedenim hem de kalbim için ölümcül bir kombinasyon. Ama neden ona bu kadar çekiliyorum? Yüzeyin hemen altında yatan ve beni bütünüyle yutmayı bekleyen bu açıklanamaz karanlık beni neden bu kadar içine çekiyor? Neden onu bir bağımlının bir sonraki ilacını arzuladığı gibi arzuluyorum? Çünkü o yanımda değilken günü zar zor geçiriyorum.

Bu kadar kısa sürede onun varlığına o kadar bağımlı hale geldim, teninin sıcaklığına o kadar alıştım ki, aniden ortadan kaybolursa ne yaparım bilmiyorum.

Onu istiyorum.

Hayatımda ilk kez açgözlü olmama izin vereceğim. İyiye de kötüyü de istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Sahnedan gelen gürültü beni gerçekliğe geri döndürüyor ve kendimi düşüncelerimden silkeliyorum.

Müzik canlıdan baştan çıkarıcıya doğru değişirken neredeyse çıplak beş kadın sahneye çıkıyor. Bir an için kafam karışıyor, çünkü atmosfer bardakiyle aynı görünüyor. Mauro ne olacağını hemen açıklıyor.

Beş kız da bir tur için müsaittir ve her biri için ayrı ayrı teklif verilecektir.

"Tek raunt mu?" Terminolojiye şaşırarak soruyorum ve Vlad yüzünü buruşturuyor. Kızlar birbiri ardına açık artırmayla kalabalıktan birine satılıyor.

Beşinci kişi çağrıldığında, kazanan tüm erkekler sahneye çıkar, kadınları tokatlar ve vücutlarındaki kıyafetleri yırtarlar.

"Ne?" diye kaşlarımı çattım ama kısa süre sonra bir merminin ne anlama geldiği anlaşıldı.

Erkekler pantolonlarının fermuarını açmakta gecikmiyorlar ve Vlad beni aniden önünde döndürerek sahneyi görmemi engellerken gördüğüm son şey bu oluyor.

"Seyretme," diye fısıldıyor bana sıkıca sarılarak.

"Neden? Burada olmamızın tüm amacı bu değil mi?"

"Çıplak erkekleri istemiyorum," diyerek çenemi yukarı kaldırıyor ve gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "*Sadece* beni görmeni istiyorum," diye gülümsüyor. "Kıskançlık damarına sahip tek kişi sen değilsin," diye şaka yapıyor.

Söyledikleri karşısında içimde bir sıcaklık oluşuyor.

"Öyle mi?" Ellerimin kaslı kollarında gezinmesine izin verdim, derisinin altında fokurdayan gerginliği hissettim.

Kaçan ellerimi yakalayıp ağzına götürüyor, dişleriyle parmaklarımı kemiriyor.

Müziğin sesi azalır, inilti her çığlıklar odada yankılanır.

"Bakabileceğin tek erkek benim," dili parmaklarıma hınzırca şeyler yapıyor ve uçlarını ağzına her alışında nefesim kesiliyor, "dokunabileceğin tek kişi..." dudaklarını bileğimin üzerinde, nabız noktasının hemen üzerinde gezdiriyor, "becerebileceğin tek kişi."

Onun baştan çıkarıcı bakışlarında kaybolurken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Nasıl oluyor da bir an bu kadar bağımsız, bir an sonra bu kadar zarif olabiliyor?

"Beni... tutacak mısın?" Sesim kısıp bir şekilde soruyorum. En başından beri bilmek istediğim şeyi ilk kez soruyorum.

Ağzını kulağıma doğru indirirken bir kolu belime dolanıyor.

"Seni tutmak mı? Sen benimsin, Sisi. Ben nereye gidersem sen de oraya , cehenneme ya da ötesine." Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Ölü ya da diri," diyor ve tüylerim diken diken oluyor, "seni kendim öldürmek zorunda kalsam bile."

"Beni asla terk etmediğin sürece," bakışlarımdaki ciddiyeti görebilmesi için arkama yaslanıyorum, "Seninim. Ölü ya da diri." Böyle bir şeyi kabul ettiğim için deli olmalıyım ama onun için her şeyi yaparım.

"Aynı olduğumuza sevindim," diye sırtıyor, uzun bir saç teliyle oynayarak, "çünkü senin güzel kalp atışlarını özlerdim."

"Seni terk edersem beni öldürür müsün?"

Cevap vermiyor, gülümsemesi geniş.

Ancak Mauro'nun bir sonraki etkinliği duyuran sesini duyduğumuzda Vlad arkamı dönmeme izin veriyor ve sahiplenici bir kolla beni sarıyor.

Herkes bir şeyler içmek için odanın diğer ucundaki bara giderken, çalışanlardan biri bizi Seth'e ulaşmak için onu takip etmeye davet ediyor.

Bir sıra kafesin önünde durmadan önce loş bir koridorda ilerlerken Vlad'a tutunuyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum odanın karanlığında parıldayan meraklı ve acı dolu gözleri gördüğümde. Gördüklerim karşısında bir an afallıyorum ve Vlad başını bana doğru sallayarak beni öne doğru çekiyor.

Çalışan kafeslerden birini açıyor ve temiz bir gömlek ve pantolon olan Seth'i ortaya çıkarıyor; bize bakarken bakışları boş ve hissiz.

"Bu senin kontrol cihazın." Adam Vlad'a küçük bir cihaz verir, Seth'in beynine bir çip yerleştirildiğini ve kontrolörün onu itaat etmeye zorladığını açıklar.

"Tanışmanız için sizi yalnız bırakayım. Ana etkinliğe on dakika kaldı," diye göz kırptırıyor adam, "eğlenceye geç kalmak ," diye gülerek uzaklaşıyor.

Vlad sessizce Seth'i değerlendirir, onun formunu incelerken bir daire çizer.

"İşe yarayacaksın," , kendinden memnun bir şekilde.

Şu ana kadar Seth hiçbir şeye tepki vermedi, kendi satışına bile. Sadece boş boş uzaklara bakıyor.

Vlad da aynı şeyi fark edince kaşları birbirine çatılır: Seth hareketsizdir.

"Sana da merhaba." Önünde bir el sallıyor.

Tepki yok.

"Dilini kedi mi yuttu?" Vlad kıkırdıyor, kumandayı çıkarıp inceliyor. Parmakları kumandanın pürüzsüz yüzeyinde gezinirken, "Bu düğmeye tıklarsam ne olacağını merak ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Biliyor musun, düğmelere karşı hep bir takıntım olmuştur. Ve daha önce günaha hiç karşı koymamıştım," diye belirtiyor tam düğmeye basmak üzereyken.

Seth'in iyi gözü, buraya geldiğimizden beri verdiği ilk tepkide Vlad'a doğru hareket ediyor.

"Oh, harika. Bir an için robot olduğunu düşünmüştüm. İnsan olduğunu öğrendiğim iyi oldu." Vlad, Seth'n önüne gelene kadar iki adım atarak ona bakıyor.

in elini tutarak kumandayı avucuna yerleştirir. Seth kaşlarını çatarak avucundaki cihaza bakmaya cesaret .

"Bu iş şöyle . İstediginizi yapmakta özgürsünüz. Bu hakkı fazlasıyla kazandın. Buraya nasıl geldiğini ya da geçmişinde neler olduğunu bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil."

Seth başını Vlad'a doğru eğiyor ve ne dediğini anlamamış gibi gözlerini ona dikeyyor.

"Belki İngilizce bilmiyordur," diye dürtüyorum

Vlad'ı. "Konuşuyor, değil mi oğlum?"

Seth, sanki sonunda Vlad'a dikkatini vermiş gibi başını sağa hareket ettirir.

"Sana bir teklifim var. Sana bir iş vermek istiyorum. Tekrar söylüyorum, hiçbir şartım yok. Gitmek istersen özgürsün ama senin gibi yetenekli birini kullanabilirim. Sana ödeme yapacağım ve yaşamak için bir yer vereceğim. Bir nevi korumam olacaksın. Bana kalırsa çok da zor değil." Vlad onay almak için bana bakarak böbürlendi.

Dramatik bir performansın başlangıcı olabilecek bu durum karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Çok fazla vaktinize ihtiyacım yok ve karşılığını adil bir şekilde alacaksınız." Vlad kendisi için çalışmanın faydalarından bahsediyor ve kendisini sürekli izlenmesi gereken şımarık bir prens gibi gösteriyor.

Sanırım başka bir hayatta, belki. Vlad'ın Seth'i kendisi için çalışmaya ikna etmek için elinden geleni yapmasını izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

On milyon dolar ödediğine ve onu serbest bıraktığına inanamıyorum. Seth'e yaşamak için adil bir şans sunmaya çalıştığını gördükçe ona karşı göğsümde yeni bir saygı filizleniyor.

Vlad'ın konuşması biter ama Seth'ten hâlâ bir cevap gelmez.

"Şey," diyor Vlad'ın omuzları dramatik etki yaratmak için çöküyor, "denedim," omuz silkerek elimi tutuyor ve çıkışa doğru dönüyor.

Birdenbire Seth'in eli Vlad'ın omzuna uzanır ve onu durdurur. Ağzını açarak dilini işaret ediyor... ya da dilinden geriye kalanları.

"Demek dilini kedi kaptı." Vlad şaka yapıyor, çabucak ayılıyor ve cevap yazması için Seth'e telefonunu uzatıyor.

Hemen bir şeyler yazıyor ve Vlad'ın yüz ifadesi bana bunun olumlu bir cevap olduğunu söylüyor.

"Ne yazıyor?" Ben soruyorum, o da bana telefonu gösteriyor.

İntikam almama yardım et ve anlaşalım.

"Gemiye hoş geldin, Seth." Vlad onun sırtını sıvazlıyor ve ben Vlad'ın niyetini bir kez daha merak ediyorum.

Arenaya döndüğümüzde, Vlad ve ben yerimize geçerken ana müsabaka başlamak üzereydi. Seth arkamızda durup kalabalığı tararken herkes bize kuşkuyla bakıyor.

Mauro sahneye geri dönüyor ve birçok kişi farklı aksesuarlar getirmek için gelirken etkinliği tanıtıyor.

"Hepinizin beklediği an ," diye duraklıyor ve beklentiyi artırmak için etrafına bakıyor. "Şüphesiz, çoğunuz talepte bulundunuz ve ödülü almak için sabırsızlıkla bekliyorsunuz. Ancak her zaman olduğu gibi, talebiniz herkese açık olarak paylaşılacak ve herkesin teklif verme şansı olacak. Ne kadar sıra dışı olursa, o kadar çok para harcamanız gerekecek" diye kıkırdayınca kalabalık öfkelenmiş görünüyor.

Yine de kendini beğenmiş birkaç kişi başlarını sallıyor, şüphesiz siparişlerini güvence altına alabileceklerinden eminler.

"Peki nedir bu? Sadece insanlar mı?" Vlad'a sormak için eğildim.

Bana kulübün özetini anlatmıştı ama ayrıntı vermemişti. "Onu duydunuz.

Sıra dışı insanlar," diye cevap verdi, bakışları sahne.

Mauro açık artırmaya çıkacak ilk kişiyi, bakire Kumari'yi tanıtıyor. Gösterişli kıyafetler giymiş, yüzü kırmızı ve siyah karışımı bir renge boyanmış genç bir kız içeri alınıyor. Dört kişi onu bir tahtın üzerinde taşıyarak sahnenin ortasına yerleştiriyor.

"Kumari?"

Vlad devam eden müzayedeye bakarken çenesi titriyor.

"Kumari, yaşayan bir tanrıçayı somutlaştırmak için genç kızları kullanan bir Nepal gelenegidir. Ancak bu rolü sadece ergenliğe ulaşana kadar yerine getirebilirler," açıklıyor ve gözlerim dehşetle açılıyor.

"Yani..."

"Evet. Bazı insanlar muhtemelen bir çocuğu becerirlerse ilahi güçlere sahip olacaklarını düşünüyorlar," diyerek tiksintiyle başını sallıyor.

"Bir şeyler yapamaz mıyız?" Onunla sahne arasına bakarak fısıldıyorum.

Kız tahtta kıpırdamadan dururken sersemlemiş görünüyor ve başına geleceklerden kesinlikle korkmadığını gösteriyor.

", " diye yanıtlıyor Vlad ve ben rahatlamış bir şekilde nefes . "Ama yapmayacağız." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek yapmayacağız?"

"Sisi," diye başlıyor, gözleri hâlâ sahnede. "Onun gibi daha çok kız olacak. Yardıma ihtiyacı olan daha çok insan. Herkesi kurtarmamız mümkün değil."

"Ama deneyebiliriz," diyorum zayıfça.

"Cehennem kızı," diye bana dönüyor, elinin tersi yanağımda geziniyor, "Bir kalbin olduğunu fark etmemiştim," diye ironik bir yorum yapıyor, şüphesiz aklımı olanlardan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Ben de senin hiç olmadığını fark etmemiştim." Suçlayıcı bakışlarımla karşılık veriyorum. "Bunun farkına varmak için biraz geç kaldın," diyerek bana yaklaşıyor.

kulağıma fısıldadı. "Sana bir kere söyledim, Sisi. Beni olmadığım bir şeye dönüştürme. Kibar ya da nazik değilim ve *kesinlikle* iyi bir adam değilim."

"Ama Seth..."

"Yaptığım hiçbir şey amaçsız değildir," diye sözümü kesiyor. "Sakın hareketlerimi nezaketle karıştırmı. Bu sana sadece zarar verir," diyor ve sanki onu artık tanıyamıyorum.

"Peki ya ben? Benim amacım ne?" Birdenbire ondaki değişimden korkarak soruyorum. En saldırgan olduğu anlarda beni hiç korkutmaması komik ama ondan gelen bu ilgisizliği hissettiğimde, kaçabildiğim kadar uzağa kaçma isteği duyuyorum.

Beni incelerken gözleri duygusuz, neredeyse sorumdan rahatsız olmuş gibi.

"Sen benimsin," diye yanıtlıyor. "İşte bu "

Dikkatini kazanan teklifin seçildiği sahneye yönelterek konuşmayı derhal sonlandırdı.

Birkaç tur daha engelli ya da nadir görülen kan grubuna sahip insanla karşılaştığımda, şimdiden bu konuyla ilgili her şeyden korkmaya başladım.

Özgürlüğünüzün elinizden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama hiçbir çıkış yolu olmadığını bilen bu insanların neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sadece acı... ve istismar.

Vlad, çoğu zaman bu insanların uygun olmaları halinde organ nakli için kullanıldığını ve çoğu zaman tıbbi dosyaların hacklendiğini insanların bu nedenle avlandığını açıkladı. Bu basitçe insanlar için bir karaborsa.

Bir sonraki kişi . Tamamen siyah giyinmiş, bu sadece teninin solgunluğunu, saçlarının beyazlığını vurgulamaya yarıyor.

"Onun nesi var?" Onu tökezlerken gördüğümde kaçırdım. "Albinizm denen genetik bir rahatsızlığı var. Vücudunda melanin, bu yüzden rengi yok," diye başlıyor ve bana ardındaki biyolojiyi anlatıyor. "Başka tarafa bakmalısın Sisi," diyerek beni yanına çekti, beni korumaya hazırды.

"Neden?"

"Muhtemelen acımasız olacak," diye dudaklarını büzüyor. "Albino insanlar genellikle bir şey için aranır," diyor ve tam o anda adamın kolu bir masaya bağlanıyor, başka bir adam sahnede onlara katılıyor ve kocaman bir bıçak kullanıyor.

"Son şansın," diye fısıldıyor Vlad ama ben başımı sallıyorum.

Bunu görmem gerek. Bu dünyanın ne kadar boktan olduğunu görmek istiyorum. Sağlığımdan Sacre Coeur'de en kötüsüne katlandığımı sanmıştım ama manastırın duvarları dışındaki hayatın da daha az acımasız olmadığını yavaş yavaş öğreniyorum.

Aslında, bu düpedüz iğrenç.

Kolunu bana dolamış, beni rahatlatmaya çalıştığını söyleyebilirim, özellikle de bıçak albinonun koluna düşüp dirseğinden keserken.

Havada kan donduran bir çığlık patlıyor ve insanlar tezahürat yapıyor, herkes zaten fahiş miktarlarda bağırıyor.

El albinodan alınır ve bir kaba yerleştirilir.

"Yani onlar..." ocakta pişirdiklerini gördüğümde şok oldum.

"Albino uzuvları büyücülükte kullanılır. Batıl inançları olan pek çok insan albino etinden yapılan bir iksirin kendilerine refah getireceğine inanır," diye konuşuyor Vlad ve ben de tam olarak bunu yaptıklarını, kim milyonlar harcayacaksa onun için canlı bir iksir hazırladıklarını şaşkınlıkla izliyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Başka tarafa bakmalıydın, Sisi."

"Hayır. İçinde yaşadığımız gerçeklik bu. Görmem *gerek*."

İlk kap iki milyona açık artırmaya çıkarılır, diğer kolundan ve iki bacağından üç kap daha hazırlanır. İki adam testere kullanarak bacaklarını keserken çığlıklar devam ediyor. Zavallı adama acı çekmesi için bir şey bile verilmemiştir ve kalabalık onun çığlıklarının devam etmesini alkışlamaktadır. Kemik yerinden çıktıkça kan yavaşça yere akmaya başlıyor, ardından kol ve bacaklar kesilirken aniden oluk oluk fişkırıyor.

Yüz ifadesi yarı kapalı, acı çok fazla. Daha ne kadar yaşayacağını merak ediyorum.

Etrafa bakan herkes bir insana yapılan bu insanlık dışı izlemekten heyecan duyuyor. Hatta biri kafasını kesmek için bağırıyor. Birden ahlaksızlığın ne kadar derinlerde yattığını ve bir bakıma dış dünyanın da Sacre Coeur gibi işlediğini fark ediyorum.

Ye ya da yen.

Sadece iki seçenek var. Kurban ya da saldırgan olmak.

Vlad'a bir bakış attığımda bakışlarını önümüzdeki kanlı gösteriden kaçırdığını görüyorum. Adamın vücudundaki kanın çoğu çekildiği için sahne çoktan kırmızıya bürünmüştü. Vlad'ın omuzları hafifçe titriyor, bir nebze de olsa kontrolünü kaybetmemek için çabalıyor.

"İyi misin?" Ona , yüz hatlarının solgunluğunu ve çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Kopmaya çok yakın. Bunu hissedebiliyorum.

Bana hızlıca başını sallıyor ama hiç de iyi görünmüyor. Yüzünü ellerimle kavrayarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu kanlı manzaradan uzaklaştırıyorum. Dudaklarım dudaklarıyla buluşana kadar eğildim.

Kendini sabit gözleri odaklanmıyor ve restorandaki sahne zihnimde yeniden canlanıyor.

"Buradayım," diyorum dudaklarına karşı. "Her şey yolunda," dudaklarımı onun üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, en ufak bir temasla onu kızdırıyorum. "Sana sahibim."

Yavaşça tepki vermeye başlıyor, dudaklarını benimkilerin altından ayırarak ağzının derinliklerini keşfetmeme izin veriyor.

Çekingen ama duygulu bir öpücük olarak başlayan şey, kısa süre sonra beni vücuduna yaklaştırırken aç ve ateşli bir öpücüğe dönüşüyor, ağzı beni yutmak için benimkinin üstüne açılıyor. Zaten sertleşmiş durumda ve onda bu tepkiyi uyandırabildiğim için vücudumdan aşağı bir heyecan iniyor.

Boynumdan aşığı küçük öpücükler bırakmaya başlarken ağız dudaklarımdan ayrılıyor, boynumla köprücük kemiğimin birleştiğı yerdeki deriyi emiyor, dişleri yüzeyi kazıyor.

"Buradayım," tekrarlıyorum, krizden yavaşça çıktığını, gözbebeklerinin büyüdüğünü ve tüm vücudunun serbest bırakılmamış bir gerilimle dolu olduğunu görüyorum.

"Tanrım, Sisi," diye inliyor ve başını kalbimin üzerine koyarken beni göğsüne yaklaştırıyor. "Teşekkür ," diye derin derin nefes veriyor. "Teşekkür ederim," diye tekrarlıyor.

Yanaklarına yeniden renk geldiğini gördüğümde dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. "Sanırım amacımı biliyorum," diyorum arsızca, neredeyse o siyahların içinde kaybolmuş bir halde onun gözleri.

"Öyle mi?" Diye soruyor, sesi tehlikeli bir şekilde günahkâr.

"Seni toprakladım." Bu keşiften memnun bir şekilde cevap veriyorum. Çünkü yaparsam, beni asla bir kenara atamayacak. Bana *her zaman* ihtiyacı olacak.

Başını sallarken dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Beni sadece cezalandırmıyorsun, Sisi. Beni lanet olası bir insan yapıyorsun."

Övgüleri içime çekiyorum, onun için vazgeçilmez olma ihtimalinden inanılmaz derecede mutlu oluyorum.

Vlad kontrol altına alındıktan sonra, daha da garip teklifler gerçekleşirken dikkatimizi tekrar sahneye çeviriyoruz. Bir çift yapışık ikiz ve inanılmaz derecede nadir görülen rahatsızlıkları olan bazı insanlar aceleyle sahneye çıkarılıyor, herkesin önünde geçit töreni yapılıyor ve milyonlara satılıyor.

Tüm bunlar inanılmaz derecede ufuk açıcı ve kısa sürede bir model ortaya çıkıyor.

Güç. Kontrol.

Tüm bu insanlar daha zayıftır ve bu nedenle kontrol edilmeleri daha kolaydır. Ve sadece hasta ruhlu piçlerin günlük egolarını tatmin etmeleri için kullanılıyorlar.

Tam her şeyi gördüğümü düşündüğüm anda, elinde tasma ile bir maymun tutan bir adam sahneye çıkıp onu dünyaya tanıtıyor.

"Bu..." ağızım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Maymun tamamen tüysüzdür, iki parçalı bir bikini ve peruk takmaktadır, tüm yüzü grotesk bir resimle pürüzlendirilmiştir.

"Neden bir maymun..." Sözümlü kesiyorum, nutkum tutuluyor.

Vlad oldukça pişman görünerek, "O bir maymun," diye düzeltiyor, "özellikle bir orangutan. Görünüşe göre buralarda birileri insan olmayan partnerlerle ilgileniyor," diye ekliyor sertçe.

"Yani birisi bir orangutanı becermek mi istiyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"Şaşıрма, Sisi. İnsanlar yozlaşmış varlıklardır. Ve ne yazık ki, bu gece gördüklerin buzdağının sadece görünen kısmı. Paranız sürece her şeye gücünüz yeter... ve herkese."

"Sen hiç..." Cevaptan korkarak, çekingen bir şekilde soruyorum.

"Kesinlikle hayır!" cevabı anında ve şiddetle geldi. "Beni yanlış anlamayın, farklı bir ahlaksızlık türüne hitap ediyorum, ancak kız kardeşlerimin başına gelenlerden sonra insan kaçakçılığını asla hazmedemedim. Dürüst olacağım, bu en kazançlı endüstrilerden biri, çünkü insanlar neredeyse sınırsız bir iş gücü kapasitesine ve kullanım çeşitliliğine sahip. Eğer zengin olmak istiyorsanız gerçekten de en iyi kaynak bu" diye açıklıyor ve ben rahatlatarak iç çekiyorum.

Onun tam da bu yönünü seviyorum.

Özrü olmayan bir kötü adam ama ahlaki pusulası benzersiz bir şekilde çarpık. Onun için doğru ya da yanlış yok. Ama adil ve adil olmayan var.

"Bazen beni şaşırtıyorsun."

"Neden? İnsan ticareti yapmadığım için mi?" diye şaka yapıyor. "Merak etmeyin, aynı derecede kötü *ya da* daha kötü olabilecek pek çok başka şey yapıyorum. Cinayetin benim en büyük günahım olduğunu unutmayalım." Bana kendine has şeytani gülümsemesini takınıyor, sağ yanağında küçük bir gamze oluşuyor.

"Beni istediğin zaman öldürebilirsin." Kirpiklerimin altından ona baştan çıkarıcı bir şekilde bakarak mırıldanıyorum.

"Cehennem kızı, bir erkeğin kalbine giden yolu biliyorsun," diyerek gülümsüyor, eğleniyor, başımın üstünü öpüyor ve beni kendisine yaklaştırıyor.

Mauro'nun onları özel kılan özellikleri sıraladığı daha fazla insan sahneye getiriliyor ve ben kısa süre içinde her şeyi gelmeye başlıyorum. Vlad da ayağını yere vurup arada bir saatine bakarken inanılmaz sıkılmış görünüyor. Seth ise arka planda kalmış, Vlad'ın koruması olarak işini çoktan ciddiye almıştır.

Ne zaman biri biraz fazla yaklaşırsa, elini kaldırıyor ve insanları uzak durmaları için yönlendiriyordu. Vlad, Seth'in bu hareketleri karşısında elbette kendini tutamadı ve doğru kararı verdiğini tekrarladı.

"Son , çok popüler bir talebimiz var. Birden fazla kişi bu konuda bilgi istedi, bu nedenle açık artırmayı beş milyondan başlatmak adil olacaktır." Mauro mikrofona konuştu ve kalabalık gürültüye başladı, bazı insanlar başlangıç için çok fazla olduğunu söylerken, diğerleri sadece ne tür bir malın bu kadar pahalı olabileceğini merak ediyor.

"Amigdalada nadir görülen bir mutasyon, otizmin alışılmadık bir formuna yol açıyor. En çok ikizlerde görülüyor, bunu vahşi doğada bulmanın ne kadar zor olduğunu zaten biliyorsunuz," diye şaka yapıyor Mauro ve Vlad'ın gerildiğini hissediyorum. "Ama endişelenmeyin. Tam olarak bu özelliklere sahip bir çift ikiz bulduk. Son beş yılda bulduğumuz ilk ikiz" diyor ve insanların nefesi kesiliyor, "evet beyler, bu kadar nadir ve beş milyondan başlanmamızın nedeni de bu."

Mauro konuşmasına beş yaşındaki ikizleri, bir erkek ve bir kız kardeşi tanıtarak devam eder. Sahneye doğru yönlendirilen ikizlerin küçük yüzleri, kendilerine bakan kalabalığı gördükçe şaşkınlıkla buruşuyor.

Melek gibi sarı bukleler, iki çocuk da beyazlar içinde çok masum görünüyor. Sahneye çıktıklarında el ele tutuşuyorlar, kız utanıyor ve erkek kardeşinin arkasına saklanmaya çalışıyor.

Vlad'ın ilk kez dini bir sıfat kullanarak, "Yüce İsa ve Meryem Ana," diye mırıldandığını duyuyorum.

Ona döndüğümde ikizlere hayretle baktığını görüyorum, gözleri kocaman, ağzı bir karış açık.

"Vlad?" Adını sesleniyorum, elim ona uzanıyor. " var?" Onu böyle sarsılmış görünce sordum.

"Olamaz," diye kaşlarını çatıyor, başını yana eğerken kaşları birbirine çarpıyor, gözleri hızla etrafta dolaşıyor ve çevresini değerlendiriyor.

"Ne oldu?" Sorumu tekrarlıyorum ama sanki beni duymuyor. Sadece sahneye ve halkın dikkatinden kaçmaya çalışan çocuklara odaklanmış durumda.

Neredeyse bir sonsuzluk sonra nihayet cevap veriyor.

"O mutasyon," diye başlıyor, bakışları kurnaz, yüz hatları keskin. "Bende olan şey bu. Kız kardeşimin ve benim sahip olduğumuz şey."

"İkiz kardeşin mi?" Başını sallıyor, elimi bırakıyor ve kalabalığın içinde bir adım öne çıkıyor.

Açık artırma çoktan başladı ve ilk baştaki hoşnutsuz seslerin aksine, insanlar ikizlere bir servetin tamamını teklif etmeye oldukça hevesli görünüyor.

Ama neden?

"Neden?" Ona yetiştim, elini tuttum ve yüzünü bana dönmesini sağladım. "Bu mutasyon neden bu kadar önemli?"

"Yirmi milyon," diye sesleniyor biri ve ben miktarı görünce nefes nefese kalıyorum. "Neden?" Vlad kıkırdıyor ama yüzü . "Bende de aynı miktar var.

soru. Birisi rastgele mutasyon geçirmiş ikizler için neden bu kadar çok para ödesin?"

"Tesadüfi görünmüyor," diyorum, çünkü tesadüf olsaydı insanlar ikizleri edinmeye bu kadar hevesli olmazdı. "Bu sana süper güçler falan mı veriyor?" Şaka yapıyorum ama zamanlamamın yanlış olduğunu fark ediyorum.

Vlad neşeli bir ruh halinde *değil*. Teklifi yakından takip ettikçe daha da gerginleşiyor, kasları seğiriyor, yumrukları inip kalkıyor.

"Otuz," diye Mauro. "Otuz bir... otuz iki... 16 numaraya satıldı! Tebrikler!" Mauro kazananı anons ediyor ve Vlad'ın bakışlarını 16 numarayla raketini indiren cılız bir adama doğru takip ediyorum.

"Onunla kal," diye emrediyor Seth'e, sonra da kalabalığın arasına dalıp hızla gözden kayboluyor.

"Ne..." Fısıldıyorum, takip çalışırken ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, ama Seth kolumu yakalayıp beni geri tutuyor.

Ona bir kez baktıktan sonra başını sallayarak yerimden kalkmamamı işaret ediyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sinirlenmiş bir şekilde. Öyle bile olsa, yapamam Vlad için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Ne sanıyor? Özellikle de kopmaya çok yakınken. Ucuz atlattığı bir olaydan yeni kurtuldu ve şimdi başka bir olaya balıklama dalıyor.

Ya patlarsa?

Tanrım, katliamı hayal etmek bile istemiyorum. Ve etrafta bu kadar insan varken, biri onu durdurmaya çalışırsa Vlad'a neler olabileceğini düşünmek istemiyorum.

Lütfen geri gel. Aptalca bir şey yapma.

Tek umudum bunu iyice düşünmesi. Bu mutasyon her ne anlama geliyorsa ve Vlad'da da olması onda bir şeyleri tetiklemiş olmalı.

Beklerken huzursuzum, kalabalığı tararken kollarımı göbeğime sarmış onu arıyorum. Sonunda, ancak bize doğru geldiğini gördüğümde rahat bir iç çekebiliyorum.

" ne geçiyordu?" Ona doğru , ellerim gömleğinin kumaşına sarılmış.

"geldiğimiz şeyi aldım," diyor, "bilgi," Seth'e başıyla selam vermeden önce bana kısa bir süre göz kırıyor.

"Gitmemiz gerek. Hemen. İkizleri satın alan kişinin iletişim bilgileri için bir çalışana rüşvet verdim. O kişinin bizim Miles olduğu ortaya çıkınca *kadar* şaşırdığımı tahmin edersiniz." Kaşlarını çatıyor ve ekliyor: "O yüzden hızlı davranıp komisyoncuyla takip etmeliyiz."

Elimi tutarak kulübe geri dönüyoruz, park yerine ulaşmak için ana girişten çıkıyoruz.

"Ve şimdi," diyor Vlad çenesini sıvazlayarak. "İlave bir misafirimiz olduğu için motosiklet söz konusu değil," diye düşünüyor, park yerinde dolaşırken gözleri parlıyor. "Ama bu," diyerek büyük bir arabayı işaret ediyor, "mükemmel."

Cevap vermemi beklemeden arabaya doğru koşmaya başladı. Deri keskisini yumruğunun etrafına sardıktan sonra cama indirip paramparça ediyor.

Her şeyi çoktan planladığını bildiğimden, o her ne yapıyorsa bitirene bekliyorum.

Elini içeri sokarak arabanın kapısını zahmetsizce açıyor ve bizi içeri çağırıyor.

"Sen delisin," diye mırıldanıyorum yolcu koltuğuna tırmanırken, Seth arka oturuyor.

"Hızlı olmalıyız, cehennem kızı. Hiç vakit kaybedemem," diye sırtıyor, arabanın tahtasını tekmeliyor ve altındaki tellere tutunuyor.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Tam kulüpten başka birinin çıktığını gördüğümde soruyorum, gözleri şu anda çalmaya çalıştığımız arabaya sabitlenmiş.

"Belki." Burnunu kaşdı ve kabloları dikkatle taradı.

"Bence *yapmalısın*, çünkü bu insanlar pek dost canlısı görünmüyor." Silahlarının kılıflarını çıkarmış ve bize doğru nişan almış olan üç adamı işaret ediyorum.

"Neredeyse," diye mırıldanıyor Vlad, bir kıvılcım çıkana kadar kabloları birbirine geçiriyor. "İşte oldu," diyor kendinden memnun bir şekilde.

Ama araba mırıldanmaya başladığında, mermiler üzerimize

yağmaya başladı. "Yere yat!" Vlad beni yere itti, başım

kucağına çarptı. O

arabanın etrafında manevra yapıyor, mermiler bir cama isabet ederken geri vitesle takıyor.

Ayağını gaz pedalına bastırarak park yerinden başarıyla ayrıldı. çok.

"Şimdi ne olacak?" Sonunda hava almak için dışarı çıktığımda nefes nefese soruyorum. Seth arkada, bakışları eskisi gibi boştu.

Vlad ise caddede hızla ilerlerken yüzünde manik bir gülümseme vardır.

"Şimdi arka girişe gidiyoruz ve komisyoncunun ikizlerle birlikte çıkmasını bekliyoruz." Sesi coşku dolu bir şekilde cevap veriyor.

"O zaman sadece takip mi edeceğiz?"

Başını sallıyor, arabayı birkaç blok ötedeki gizli bir noktaya doğru yönlendirirken gözleri parlıyor. Girişin hemen dışında park ediyor, motoru durduruyor ve bekliyoruz.

"Bana bu mutasyon hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?" İlk seferinde pek anlayışlı görünmediği için cesaretimi toplayıp sordum.

Koltuğunda geriye yaslandı, gözleri benim üzerimdeydi.

"Bu konuda çok fazla bilgin yok, sadece benim durumumda duygularımın sessizleşmesine neden oluyor," diye söze başlıyor, "bu konuda çok fazla araştırma yok, ancak konuştuğum bir doktor genellikle duygu alanlarını ve sosyal etkileşimleri etkilediğini belirtti."

"Duyguların sessizleşti mi?" Bilgiyi sindirmeye çalışırken hızla kırıştırarak soruyorum.

Bu onun duyguları olmadığı anlamına mı geliyor?

"Gerçekten de," dudakları gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle genişliyor. Sadece ona bakıyorum, tanışmamızın her anı zihnimde canlanıyor.

Öğrenilmiş davranışları ve takındığı sosyal maskeler. Yüzüne yapıştırdığı hınzır gülümseme, söylediği her şeyin şaka olarak algılanmasını sağlıyor, şakadan en uzak şey olsa bile. Sözleri eğlendiriyor gibi görünse de *her zaman* kendisinden başka kimsenin bilmediği çifte bir anlam gizler. Nadiren boş kaldığım anlarda fark ettiğim bakışlarındaki boşluk ya da gözlerinin avını takip eden bir avcı gibi odanın içinde dolaşması.

Her şey mantıklı. Ama yine de değil.

Onunla ilgili her şey o kadar özenle hazırlanmış, o kadar ince elenip sık dokunmuş ki, sadece belli bir imajı yansıtıyor. Peki ya gerçek Vlad? Gerçek Vlad'la tanışmadan önce kaç katmanı soymam gerekiyor?

"O zaman *ne* hissediyorsun?" Bilmek istemiyorum ama bilmemezlikten *de* gelemiyorum. "Gerçeği mi?" Ağzı yukarı kıvrılıyor ve başımı sallıyorum, "hiçbir şey."

Hiçbir şey.

Kelime beynimde yankılanıyor, ani bir baş dönmesi beni ele geçiriyor. "Hiçbir şey." Uyuşmuş bir şekilde tekrarlıyorum, kelimeler içime işliyor ve kalbimin göğsümde yüksek sesle atmasına neden oluyor, küçük bir acı kalbimin merkezinde yankılanıyor olmak.

"Acıkıyorum, susuyorum ve," Seth'e bir bakış atarak, "azgınım," diye fısıldamak için eğiliyor, sonra yerine dönüyor, "ama hepsi bu. Arzuladığımı hissediyorum ama arzularım diğerlerine göre daha egoist."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey istersem, onu alırım. Sonuçları ne olursa olsun," diye omuz silkiyor. "Sadece sistemi nasıl oynayacağımı öğrendim, böylece öyle görünmüyor."

"Bu doğru mu..." Gülümsemeye çalışıyorum ama tüm vücudum isyan ediyor. "Elbette, yıllar boyunca sosyal etkileşimleri incelemeyi başardım ve

İnsanlara yaklaşımımı mükemmelleştirdim. Tam olarak bir vahşi değilim," diye devam ediyor, mekanik bir şekilde başımı salladığımı fark etmiyor.

"Geliştirdiğim onursal bir doğru ve yanlış sistemim var ve her zaman aynı şekilde karşılık veririm. Gördüğünüz gibi, o kadar da karmaşık biri değilim. Aslında duygusuz olmanın özgürleştirici olduğu bile söylenebilir."

"Anlıyorum." Belli belirsiz cevap veriyorum ve davranışimdaki ani değişikliği fark etmemiş gibi görünüyor.

Çünkü tek bir kelimeyle tüm umutlarımı yıktı. Vlad arabayı hazırlarken, "İşte orada," dedi.

Adam ikizleri bir arabaya götürüyor ve direksiyona geçmeden önce onları iki korumayla birlikte arkaya bindiriyor.

Arabayla uzaklaştığında Vlad da onu takip eder.

Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor, her şeyi dışarıda bırakıyorum.

Hissedemiyor.

Her zaman tek bir şey istedim. Sevilmek. Bir zamanlar biri için en önemli kişi olmak istedim ve tam da bunu bulduğumu düşündüğüm anda, acımasızca elimden alındı.

Tanrım, bu nasıl adil olabilir?

Belki de en başından her şeyi ikinci kez düşünmeliydim.

Ne de olsa o acımasız bir katil. Böyle birinin nasıl hassas duyguları olabilir? Ya da herhangi bir duygusu?

Ama bana nasıl davrandığını, benimle nasıl ilgilendiğini görmüştüm... sanki değerliymişim gibi. Hayatımda ilk kez biri bana bu kadar değer veriyordu ve bu yüzden belki de onun bana karşı bir şeyler hissettiğine kendimi inandırmıştım.

Hissedemiyor.

Zihnimde kurduğum tüm fanteziler paramparça arkasından yaşlar akıyor.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca arabayı takip etmeye devam ediyoruz, Vlad arkalarında olduğumuzu görmemeleri için gerekli önlemleri alıyor. Terk edilmiş bir fabrikanın arka tarafına çekiyorlar ve Vlad arabayı yavaşlatarak yolun dışına park ediyor.

"Tuhaf," diye belirtiyor etrafına bakarak, "bu binaların yeniden geliştirileceğine yemin edebilirdim."

Emniyet kemerini çözerek arabadan indi. Ben de aynısını yapıyorum ama kapıyı açmaya çalıştığımda Vlad beni durduruyor ve eliyle kapıyı itiyor.

"Sen burada kal," diyor Seth'e bakarak, "burası güvenli değil."

"Senin için de güvenli değil," diye karşı çıkıyorum, kapıyı iterek. "Ve Seth'i benimle bırakmayacaksın." O fırsat bulamadan ben konuşuyorum. "İçeride bir şey olursa o da sana yardım edebilir," diye belirtiyorum.

Beni arabanın içinde tutmaya çalışırken, "Evet, ama *seni* tehlikeye atmak istemiyorum," diye öfkeli bir ses çıkarıyor.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim. O yüzden çabuk karar ver, çünkü her iki durumda da peşinden geleceğim." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ilan ediyorum.

Onun duyguları olmayabilir, ama benim onun için yeterince duygum var.

Bir süre düşündükten sonra iç çekerek vazgeçiyor ve kapıyı açıp çıkmama yardım ediyor.

"Her zaman yanımda kal," diye fısıldıyor kulağıma, eli elimde.

Böyle anlarda beni önemseydiğini hissediyorum. Yoksa neden güvenliğim konusunda bu kadar dikkatli olsun ki?

Aklımı başıma toplamam gerektiğini bildiğimden, hayal kırıklığımı zihnimden uzaklaştırıyor, onun yerine elimdeki duruma odaklanıyorum.

Seth geliyor, depoya giriyoruz ve ilk katı tamamen boş ve harap halde buluyoruz.

"Nereye gitmiş olabilirler?" boş alana şaşkınlıkla bakarak soruyorum.

Vlad yüksek sesle, "Buralarda bir şeyler olmalı," diye düşünerek etrafı tarıyor. Duvarların etrafında dolaşıyor, her yarığı kontrol ediyor.

"Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar," diye mırıldanırken elleriyle duvarların betonunu . "Şuna bakın," diye bir tarafa vurduktan sonra birkaç adım ilerleyerek başka bir tarafa vuruyor. "Burası boş," diyor tekrar vurarak, bir

içi boş bir ses cevap . "Bir açıklık olmalı," kendi kendine konuşurken duvarın yüzeyini yokluyor.

Seth ve ben geride kaldık, Vlad'ı işini yapması için bıraktık çünkü belli ki bu iş onda.

"İşte," diyerek bir taşı oynatır ve duvarın bir parçası yerinden çıkıp doğru çıkıntı yaparken duvarın etrafında bir yarık belirir. Taşa tutunan Vlad onu kendine doğru çekerek bir kapıyı ortaya çıkarır.

"İlginç," diye mırıldanarak bize el salladı.

Elimi bir kez daha tutarak tünelin içinde yürüyoruz.

Başka bir odaya ulaşmamız uzun sürmüyor, ışık tünele süzülüyor ve fabrikanın aslında birileri tarafından kullanıldığını doğruluyor.

"Şşşt," Vlad elini dudaklarına götürerek bir adım öne çıkarken diğer odadan sesler yankılanıyor.

Bir adam, "Bunu olduğunca uzun süre gizli tutmamız gerekiyor," diyor.

"Çocuklara acilen ihtiyacı var," diye yanıtlıyor bir başkası, "diğerlerinin işi çoktan bitti. Oğlan öldü ve kız da parçalandı. Hiçbir şeyi kurtarabileceğini düşünmüyor ve kaltak da artık hamile kalamıyor."

"Ne bekliyorsun Glen? Onu çok uzun zamandır damızlık kısırak olarak kullanıyor. Şimdiye kadar dayanmasına şaşırdım," diye iç geçiriyor ve birinin etrafta volta attığını duyabiliyorum.

"Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorsun. Onlarca yıldır daha fazla denek arıyor ve ancak birkaç yılda bir bulabiliyor. O zaman bile bulamıyor. Savaşta devrim yapmaktan bahsediyoruz Patrick. Şu anda zor, ama birkaç yıl içinde araştırması tamamlandığında, ülkeler onun çalışmaları için yaygara koparacak."

"Bundan hoşlanmadım. Çok fazla risk alıyor."

"Senin işin bundan hoşlanmak değil. Sadece görevlerinizi yapın. İkizlerin tam bir muayenesini istiyorum ve diğerlerinden kurtarılabilecek bir şey varsa bana bildirin. Bazen organları saklamayı seviyor," diyor Glen ve yetkili kişinin o olduğu açık.

," diyor Patrick ve sonra daha fazla karıştırma sesi duyuyoruz.

Vlad konuşmayı yakından takip ettiği için gergin. Bana doğru dönüyor ve elimi pantolonumun arkasına sakladığı bıçağın üzerine koyuyor. Ona başımı sallıyorum ve kendi bıçaklarını çıkarıp Seth'e uzatmasını izliyorum. Sertçe başını sallıyor, kollarını ve yumruklarını işaret ediyor.

Vlad ona bir kaşını kaldırır ama sonunda gülümseyerek omuz silkmektedir.

Üç parmağını kaldırıp yavaşça indirerek odaya ne zaman gireceğimizin işaretini veriyor. İçeri giren ilk kişi o oluyor ve bir adamı hemen hareketsiz hale getirirken, diğerine de aynısını yapması için Seth'e başıyla işaret ediyor.

İkisinin arasına bakıyorum, birinin beyaz bir elbise giydiğini, diğerinin ise gri bir takım elbise giydiğini fark ediyorum.

"Sanırım sen Patrick'sin." Vlad, şu anda Seth'in elinde debelenen beyazlı adamı işaret ediyor, "ve sen de Glen'sin," onu dürtüyor, dizleri bükülüyor ve yere çarpıyor.

"Kim... kimsiniz siz?" Glen, Vlad ve Seth'in arasına bakarak sıkıntıyla haykırır.

"Cevaplarınıza bağlı olarak..." Vlad, "şeytan ya da..." diye eklemekten önce kulaktan kulağa gülümseyerek sözünü kesiyor, dudaklarını büzüyor, kararsız görünüyor, "şeytan."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Patrick masum olduğunu itiraf etmekte gecikmedi. "Bana para ödüyorlar. Ben sadece işimi yapıyorum. Lütfen... Benim bir ailem var..."

Vlad ona bakar. "Ve umurumda değil. Nefesini boşa harcama," diyerek Glen'e dönmeden önce gözlerini ona dikti. "Şimdi, ikizler nerede?"

Tepeden tırnağa titriyor ve Vlad'ın sabrının sonuna yaklaştıkça daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

"Onları alamazsın," diye mız mızmızlanıyor, onun elinden kurtulmaya çalışıyor. Vlad bir bıçak çıkarıp Glen'in boğazında oynarken yüzünde sıkılmış ifade var.

Vlad bıçağı *Glen*'in yüzüne doğru tutarak, "Sen de boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, *Glen*," diye söze başladı. "Sana bu işin nasıl gideceğini anlatabilirim. Bana ikizlerin nerede olduğunu söyle, sonra da patronun Miles hakkındaki sorularıma cevap ver." Glen, Miles'in adını duyunca yüzünü buruşturdu ve Vlad ona gülümsemekle yetindi. "Eğer işbirliği yaparsan seni hemen öldürürüm. Eğer , o zaman her seferinde vücudunun bir parçasını almak zorunda ."

Kafasını kaldırıp Patrick'e bakıyor. "Sen doktorsun, değil mi?" Adam yavaşça başını sallıyor, ya da Seth'in sıkı tutuşuna bakılırsa sallayabildiği kadar sallıyor. "Güzel. Neden dostum Glen'e kulak zarını delmenin ne kadar acı verici olduğunu anlatmıyorsun?" Vlad bıçağın ucunu Glen'in kulağının tam üzerine yerleştirirken kıkırdıyor. "Seni duymuyorum," diyor Patrick hemen cevap vermeyince şarkı söyler gibi bir sesle.

"Bu çok... çok," diye yutkunuyor, "acı verici." "Al , Glen! Profesyonel bir görüş."

"Sana söyleyemem!" diye haykırıyor, "Beni öldürür," diye haykırıyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikiyor.

"Glen, Glen," diye başını sallıyor Vlad. "Biraz zayıfız, değil mi?" Vlad hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle bıçağın sivri ucunu Glen'in kulağına saplar. Glen'in gözleri irileşir, ağzı şok içinde açılır ve dudaklarından tiz bir ses çıkar.

"Sana söyleyeceğim! Söyleyeceğim!" Kulağından kan akarken bağırıyor. "Muayene odasındalar. Son... son kapı," diye nefes alıyor, tüm vücudu titreyerek sarsılıyor.

"Sisi, ikizleri yakalayabilir misin?" Vlad soruyor, ben de başımı sallıyorum, hızla Glen'in gösterdiği yöne doğru ilerliyor ve Vlad'ı onları daha fazla sorgulaması için yalnız bırakıyorum.

Kapıyı görüyorum ve ona doğru yürürken daha fazla çığlık duyuyorum, Glen ve Patrick'in cevaplarının geri kalanında çok açık sözlü olmayabileceklerinin kanıtı.

Odaya girdiğimde Vlad'ın o adamlara yapabileceği hiçbir şeyin gördüğüm dehşeti telafi edemeyeceğini anladım.

İkizler bir köşede birbirlerine sokulmuş, ısınmak için birbirlerine tutunuyorlar. Odanın ortasında, her birinde bir kişinin yattığı iki ameliyat yatağı var.

Öldü.

Yatakların yanına yaklaşıyorum ve gördüğüm manzara karşısında derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

İki çocuk, ikisi de boyundan leğen kemiğine kadar kesilmiş, göğüs boşlukları açıkta, organları bazı kaplara yerleştirilmiş. Bir tür otopsi odası gibi görünüyor ve küçük bir ses duyduğumda kalbim daha da kırılıyor.

"Bakma."

Arkama döndüğümde, küçük çocuğun kız kardeşini koruduğunu ve bana hitap ederken onu arkasına ittiğini görüyorum.

"Merhaba," diyorum, onları nasıl rahatlatacağımı ya da bana güvenmelerini nasıl sağlayacağımı bilmeden.

Çocuk bana şüpheyile bakıyor.

"Kimsin sen?" Gözlerini bana dikmiş, bir kolunu kız kardeşini arkada tutmak için açmış.

"Seni eve götürmek için buradayım," diyorum, burnunu kıvrarak beni tepeden tırnağa süzmesini izliyorum. "Eve gitmek istiyor musun?"

Bir an için cevap gelmiyor. Ama sonra bir kızın yumuşak sesini duyuyorum, tek bir "evet" diyor.

"Seni eve götüreyim." Onlara doğru bir adım attım. "Söz veriyorum sizi eve ." Bir adım kadar uzaklaştığımda önlerinde çömelıyorum, onlara titrek bir gülümseme veriyorum ve bana güvenecekleri konusunda rahat hissetmelerini umuyorum.

Kız tekrar "Söz veriyor musun?" diye sorar ve ağabeyi onu geri iter. "Dur, Leyla," diye tıslıyor ona.

"Sorun değil. Şüpheli olmakta sorun yok, özellikle de sana olanlardan sonra. Ama arkadaşım ve ben oradaydık ve kaçırıldığınızı gördük. Sizi buraya kadar takip ettik ve ailelerinize geri dönmenize yardım etmek istiyoruz," diye açıklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Lütfen Leo," diye konuşuyor kız, kardeşini çimdikleyerek, "eve gidelim." Leo kız kardeşiyle benim aramda bakışırken kararsız görünüyordu ama

Leyla'nın yüz ifadesi onun duruşunu yeniden gözden geçirmesine neden olmuş gibi görünüyor. "Peki," diyerek bana doğru bir adım atıyor, kız kardeşini hâlâ geride tutuyor. Elini tutmak için uzandım, buna izin verdiğinde şaşırdım.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyorum, umarım sözüm boşa gitmez.

Vlad ve Seth'in olduğu yere geri dönüyoruz ve Glen çoktan ölmüş, kafatası yarıya kadar açılmış, beyni kemik çatlaklarından görülebiliyor.

Katliamı görmemeleri için çocukları geride tutuyorum, ancak zemini kaplayan bol miktarda kan önüne alındığında, Vlad'ı kontrol ederken kendime engel olamıyorum.

"İyi misin?" diye sesleniyorum ve sanki daha önce varlığımın farkında değilmiş gibi aniden başını kaldırıyor. Bana hızlıca başını salladı, Patrick'e odaklanmadan önce Glen'in cesedini tekmelemek için ayağını yere attı.

"Seth, neden çocukları arabaya götürmüyorsun?" Vlad dalgın bir şekilde Patrick'e tutunup onu yere fırlatırken söylüyor.

Seth hemen bana uyuyor, yanıma geliyor ve her iki koluna birer çocuk alıyor. İkizler Seth'in cüssesine ve görünüşüne itiraz edemeyecek kadar hayranlık duyuyorlar ve ona daha önce hiç insan görmemiş gibi bakıyorlar.

Çocuklarla birlikte dışarı çıkmadan önce bana başıyla selam verdi.

"Odada iki çocuk cesedi vardı. Otopsileri yapıldı." Vlad'ın yanına giderken ona söyledim.

"Doktorun işi, şaşılacak bir şey yok," diyor, gözleri Patrick'e sabitlenmiş. "Çocukları arabaya götürmeme izin vermeliydin. Eğer huzursuz olurlarsa ya da

Soru sorarsan Seth cevaplayamaz."

," diye belli belirsiz cevap veriyor, "ama sen benim yanımdan ayrılmıyorsun.

Her zaman."

Patrick'i ensesinden tutarak otopsi odasına doğru sürüklüyor. "Şimdi, yeteneklerini değerlendirelim doktor," diyerek onu takip etmemi işaret ediyor.

Vlad kapıyı tekmeleyerek açıyor ve Patrick'i odanın ortasına fırlatarak çevresini değerlendiriyor.

"Konuş!" Ona emrediyor ve artık şaka havasında olmadığını anlayabiliyorum.

Çocukların leşlerini incelerken dudakları tiksintiyle kıvrılır ve kolu dışarı fırlayarak Patrick'i boğar ve havaya kaldırır.

"Konuş dedim." Vlad tekrar telaffuz ederek onu masalardan birine çarpıyor. Başını bir çocuğun açık göğüs boşluğuna doğru iterken eli ensesine kayıyor.

"Bakın, bu sizin muhteşem çalışmanız. Yakından ve kişisel olarak nasıl görünüyor?" Diye sorar ve Patrick kollarını sağa sola savurarak boğuk sesler çıkarır.

Çocuklara yaptıklarından o kadar tiksiniyorum ki, tek umudum Vlad'ın ona hak ettiğini vermesi. Gözlerim kapların üzerinde geziniyor, bazılarını alıp Vlad'ın yanına koyuyorum.

"Bunu kendi teninde hissetmeli," diye Patrick'e doğru başımı sallıyorum, içimde hastalıklı bir arzu şekilleniyor. Yaptığı şey yüzünden acı çektiğini görmek istiyorum. Glen'den bile daha çok, Vlad onu bir laboratuvar faresi gibi açarken hayatı için yalvardığını görmek istiyorum.

"Kendi zevkime bir kız," diye gülümsüyor Vlad bana, havalı bir öpücük gönderdikten sonra aniden ciddileşiyor ve Patrick'i boşluktan çekip çıkarıyor. Sertçe nefes alıyor, soluk soluğa, gözleri dehşetle açılmış bir şekilde aramıza bakıyor.

"Konuş ya da..."

"Ben sadece bana ne ödeniyorsa onu yapıyorum!"

Gözyaşlarına yakın bir şekilde haykırıyor. "Peki bu ne?"

"Bana insanları getiriyorlar... çocukları... ve eğer yaşıyorlarsa fiziksel muayenelerini yapıyorum. Eğer ölmüşlerse... masanın üzerindeki cesetlere bakarak, "Otopsi yapıyorum" diye ediyor.

"Neden? Miles ne arıyor?" Patrick alçak bir sesle "Başarısızlık," diyor.

"Başarısızlık mı?" Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını çatarak yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Deneylerinin neden başarısız olduğunu bilmek istiyor," diye açıklıyor Patrick. "Hangi deneyler?"

"Yapamam..." diyor, Vlad'ın kollarında çılgınca hareket ederek. Vlad Miles'ı araştırdıkça daha da endişelenmeye başlıyor.

Bir anda ayaklarını yatağa doğru iterek Vlad'ın elinden kısa süreliğine kurtulur. Yine de kaçmak yerine aletlere uzanır, bir neşter alır ve boynuna tutar.

"Benim ailem." diyerek başını sallar ve birkaç adım geri çekilerek Tezgah. Bir eli neşterde, diğeri masanın altında bir şey arıyor. Neşteri kendi boynuna saplamadan hemen önce "Özür dilerim," diyor, kan serbestçe fişkırıyor, yere düşerken gözleri boş ve cansız.

Aynı anda, geri sayım yapan robotik bir ses eşliğinde binada bir alarm çalar.

Vlad'ın gözleri açılıyor ve hemen bana uzanıyor, koşmaya başlarken beni kollarının arasına alıyor.

"Sıkı tutun," diye fısıldıyor saçlarıma, tünele doğru koşarken, büyük bir patlama ikimizi de ileri itmeden önce tünele zar zor ulaşıyor.

Beni göğsüne bastırarak düşüşün yükünü üstlenmeye çalışıyor ama her nasılsa her şey kaybolmadan önce şakağımda bir acı hissediyorum.

On Altıncı Bölüm

"Sisi," diye inliyorum onu kollarımın arasına alarak yuvarlanırken.

Kahrolası Patrick. Onun sadık biri olduğunu düşünmemiştim. Aslında, onun ikisi arasındaki en zayıf halka olduğunu düşünmüştüm. Laboratuvarın kendini imha modu olduğunu kesinlikle düşünmemiştim. Ve şimdi bu beni ne sakladıkları konusunda daha da meraklandırıyor.

Etrafımızdaki yıkıma sinirlenerek oturma pozisyonuna geçiyorum.

En azından zamanında çıktık.

"Sisi." Onu sallıyorum ama tepki vermiyor.

Kaşlarımı çatarak onu kucağıma sürüklüyorum ve ellerimle vücudunda yara olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Sisi, bu hiç komik değil," diye ekliyorum, belki bana şaka yapmayı düşünür diye.

Tam o sırada elim alına geliyor ve küçük bir kan şakağından aşağı akmaya başlıyor, bu sırada parmaklarımı da kaplıyor.

Gözlerim kanının kırmızı tonuna sabitleniyor, parmaklarımı ağzıma götürüp tadına bakarken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor.

Sikeyim.

Şimdiden kaymaya başladığımı hissediyorum, kanın cazibesi neredeyse çok fazla.

Daha fazlası...

Direnmeye çalışırken ellerim yumruk oluyor, onun yerine kollarımda hâlâ nefes alan insana odaklanıyorum.

Odaklan.

"Sisi?" Onu sarsarak tepki vermesini sağlamaya çalışırken sesim titriyor.

Çünkü onu kaybedersem, beni geri getirebilecek tek kişi o... tek kişi.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken bir yandan da vücudunda başka yaralar olup olmadığını kontrol ediyorum. Başındaki bir yara tehlikeli olabilir. Bilgi beynime süzülüyor ve ben buna odaklanıyorum. Gerçekler güvende, bilim güvende.

Derin bir nefes daha.

Cebimden hızlıca telefonumu çıkarıp flaşı etkinleştiriyorum. Sonra bir kapağı kaldırıp ışığı gözüne tutuyorum ve ışıkla buluştuğunda gözünün izliyorum. İlk kez, sanki ısrarcı ışıktan rahatsız olmuş gibi, kollarımda hareket etmeye başlıyor, dudaklarından kısık bir inilti kaçıyor.

Rahatlayarak iç çektim.

O iyi.

"Sisi," parmaklarımı yüzüne götürürken daha yumuşak bir ton kullanıyorum, yanağını okşuyorum ve solgun yüz hatlarını boyayan baştan çıkarıcı kana bakmaktan kaçınıyorum.

Tanrım ama bu açlıktan ölmek üzere olan bir adam için ziyafet gibi.

"Ne..." diye fısıldıyor, yüzünü gömleğime yaklaştırırken acı içinde inliyor.

Onu göğsüme çekmek için hiç zaman kaybetmiyorum, ayağa kalkarken vücudunun tüm ağırlığını tutuyorum. Muhtemelen aşırı adrenalin yüklemesinden dolayı biraz titriyorum ama şu anda en önemli şey Sisi'yi evime geri götürmek ve ona ihtiyacı olan bakımı sağlamak.

Koşarak arabaya gidiyorum, Seth çoktan dışarıda beni bekliyor. Sisi'yi kollarımda görünce bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

"İyi olacak," diyorum ona, iyi olmaktan başka bir şey olacağına inanmayı reddederek.

Sisi'yi bindirdiğimde çocuklar arkada sessiz, ikisi de gözlerinde endişeyle ona . Vanya ve benimle aynı durumu paylaştıklarını düşünürsek, kesinlikle bizim olduğumuzdan daha empatik görünüyorlar.

Seth yanımdaki koltuğa oturdu, gitmeye hazırım.

Maxim'e Seth'i yerleştirmesini emrederek ve çocukları, burada yaşayan tek kadın olan ve çocuklara nasıl davranması gerektiğini bilebilecek karısına teslim ederek rekor bir sürede yerleşkeye geri dönüyorum.

Herkesin yapacak bir işi olduğunda, Sisi'nin yarasına bakması için asistan doktorumuz Sasha'yı çağırıyorum.

Odama geçip kıyafetlerini çıkarıyorum ve daha rahat etmesi için kendi tişörtlerimden birini giydiriyorum. Onu yatağa yatırdıktan sonra hemen banyodan ıslak bir havlu alıp yarasını yıkıyorum.

"Beni duyabiliyor musun, cehennem kızı?" Yüzündeki kanı nazikçe silerek soruyorum. "Mmm," boğazından alçak bir ses çıkarıyor, yatakta dönerken

eğer rahat bir pozisyon bulamazsa. "Ne oldu?" diye esniyor ve bana bakmak için yavaşça gözlerini açıyor.

Gözlerinin rengine her zaman hayret etmişimdir, koyu beneklerle girdap yapan açık kehribar rengi. Tek kelimeyle büyüleyicidirler ve bazen kendimi onların içinde kaybolmuş bulurum, neredeyse kanın kırmızılığında kaybolmuş gibi. Bakışlarını bana çevirdiğinde, o güzel kirpiklerini kırıştırdığında ve aklımı kaçırmama neden olduğunda dünya yok oluyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Keskin zekâsıyla gurur duyan biri olarak, onun huzurunda bu kadar kolay akılsızlaşabildiğim gerçeği biraz rahatsız edici.

"Bir patlama oldu," diye açıklıyorum olanları ve şu anda benim odamda .

bakınırken biraz kafası karışıyor, bir yudum su içmek için dirseklerine kadar yükseliyor.

Neyse ki Sasha tam zamanında gelip kontrollerini yapıyor ve yarasının ciddi bir şey olmadığını, onu dinlenmeye bırakmamı ama gece boyunca gözetim altında tutmamı söylüyor. Ona teşekkür ederek, şaşkınlıkla kaşlarını çatan Sisi'ye dönüyorum.

"Eve gitmem gerek," diye mırıldanarak yataktan fırladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Hayır, ." Ellerimi omzuna koyarak onu durdurdum.

On

u. "Ama..." diye kaşlarını çatıyor, hâlâ dışarı bakıyor.

"Ben ." Ona söyledim, şimdiden hiç kimsenin onun kayıp olduğunu öğrenecek. "Bana güvenebileceğini biliyorsun, cehennem kızı." Biraz neşeli olmaya çalışarak ona göz kırpıyorum.

"Tamam," diye başını sallıyor, ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor.

"Tuttum seni." Onu kollarımın arasına alıp yatağa götürüyorum ve battaniyeyi vücudunun üzerine çekiyorum.

"Çocuklar mı?" diye soruyor yan dönüp ellerini başının altına koyarken.

"Onlar iyi. Seth de öyle," diye cevap veriyorum, saçlarını yüzünden çekerek. Sasha şakağının üstündeki yaraya bir yara bandı yapıştırmıştı.

"Acıyor mu?" Elimi gazlı bezin üzerinde gezdirirken soruyorum. Başını hafifçe sallıyor ve kocaman bir esneme sesi çıkarıyor.

"Yorgun hissediyorum," diye fısıldıyor, bitkin görünüyor.

"Dinlen," diyorum alnını okşayarak, "sana göz kulak olacağım."

"Yapabilir misin..." diye devam ediyor ve yemin ederim yanaklarında bir seziyorum. "Sen," diye boğazını temizliyor, "benimle yatabilir misin?"

"Seninle yatağa girmemi mi istiyorsun?" yüzüme bir gülümseme yayılıyor, "iyileşmekte olanları bile cezbeden manyetik karizmam olmalı," elleri bana vururken cümleyi zar zor bitiriyorum.

"İyi, o zaman yapma," diye suratını asıyor ve sırtını bana dönmek için hareket ediyor. "Hayır, hayır." Kıyafetlerimi hızla çıkarıp yatağa girerek sesleniyorum onunla. "Benden kurtulamayacaksın, cehennem kızı." Ona yaklaşırken söyledim.

Bir kolunu göbeğimin üzerinden geçirip başını omzuma koyarak bana hızlı bir öpücük verirken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bugün aradığını buldun mu?" diye soruyor.

Kolumu sırtına onu kendime çekiyorum ve çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Bilmiyorum." Dürüstçe itiraf ediyorum.

Kesinlikle *bir şeyler öğrenmiştim*. Ama bu sadece kafamı daha da karıştırmıştı.

Resmin tamamını görebilmek için tüm parçaları bir araya getirmek için daha fazla zamana ihtiyacım olacak. "Kesin olan bir şey var. Bu insanlar benden daha güçlü.

önce onlara kredi verdi. En azından artık Vanya ve benim küçükken neden kaçırıldığımız hakkındaki gerçeği biliyorum."

"Senin durumun," diye ekliyor Sisi ve ben de başımı sallıyorum.

"Keşke o yıllarda neler olduğunu hatırlayabilseydim. Bu insanların nasıl çalıştığına dair daha fazla fikir sahibi olurdum, çünkü insanlar üzerinde deneyler yaptıkları açık."

"Sen..." diye başladı yüzünü buruşturarak, "sence bunu sana da mı yaptılar?"

"bile hatırlamıyorum. Belki de çok korkunçtu ve ben her şeyi unuttum," diye şaka yapıyorum ama Sisi bunu komik bulmuyor.

"Yapma..." gözümün içine bakmak başını kaldırıyor, "komik değil, belki de..." karnımdaki kabarık çıkıntıları izlerken sözünü kesiyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor, oturma pozisyonuna geçiyor ve ellerini göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Bu yüzden bu kadar çok dövmen var, değil mi?" Başını kaldırıyor, bakışları suçlayıcı. "Tanrım, kadar var ki..." yara izi üstüne yara izine çarpmaya devam ederken başını sallıyor.

Cerrah dikişleri gibi hissettiren uzun, sivri çizgiler tüm gövdeyi sarıyor. Onları mürekkeple kaplamadan önce Frankensteinvari bir canavara benziyordum, vücut parçalarım insan görüntüsü vermek için birbirine dikilmişti, oysa özünde öyle değildi. Bana acıyan bakışlarını hala hatırlıyorum.

insanlar tiksintiyle benden uzaklaştıkça dehşete dönüşürdü.

Ucube.

Misha'nın yakıştırması uygun olabilirdi, çünkü sadece içim yanlış değildi. Dış görünüşüm de yanlıştı.

Elimi onunkinin üzerine getirip onu durduruyorum.

"Kendi iyiliğin için fazla zekisin, cehennem kızı." Dikkatle bakarak söylüyorum

Onu.

Hayatımın bu kısmını bilmesini istemiyorum, tıpkı benim de onun bilmesini istemediğim gibi.

bana farklı bakıyor. Ben her zaman ne olduğumu biliyordum, ancak onun da gerçekten bilme ihtimali alışılmadık derecede üzücü.

Ve o fabrikada gördükleriyle vücudumdaki yaralar arasında nasıl bağlantı kurabildiğini anlamıyorum.

"doğru, değil mi?" diye devam ediyor, yüz hatları endişeyle dolu.

"Olabilir," diye omuz silkiyorum. "Hatırlamıyorum."

Teknik olarak doğru ama ilk defa kendimi kendi tenimde rahatsız hissediyorum. Vanya dışında hiç kimse yaralarımı görmedi ya da dokunmadı. Ama onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünersek, onun sayılacağını sanmıyorum.

"Vlad, bu korkunç," diye fısıldıyor, gözlerinin yaşlar birikiyor.

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü gördüğümde donup kalıyorum. "Sen..." Ne anlayamadan gözlerimi iki kez kırıştırıyorum.

"Ağlıyorsun,"

"Benim için..." de.

"Elbette, seni aptal," diyerek yumruğunu hafif bir yumrukla göğsüme indiriyor. "Gözlerimi kapatıp senin olduğun çocuğu ve sana yapmış olmaları gereken şeyleri görmem gerekirken nasıl görmem" diye burnunu çekiyor ve yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor.

"Sisi," diyorum adını, ilk kez nutkum tutulmuş bir halde.

Kimse benim için ağlamadı. Kimse yeterince .

Ellerimi yavaşça yukarı kaldırıp başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum, birinin benim için ağlamasına çok şaşıyorum.

"Yapma Sisi," homurdanıyorum, "Ben senin gözyaşlarına değmem," diyorum şefkatle yanaklarını okşayarak.

Bazen insandan çok hayvan oluyorum ve hayvanlar kesinlikle onun yersiz duygularını hak etmiyor. Hiçbir şeyi hak etmiyorlar.

"Sen," ağzı şokla açıldı, gözleri acıyla irileşti. "Sen neden ?" Başını bana doğru sallıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor.

ve ağzına götürdü.

"Sen buna değersin," diye açık avucuma bir öpücük konduruyor. "Sen benim için buna değersin," diye devam ediyor ve ben sadece ona bakabiliyorum, benden istediği yanıtlarla başa çıkamıyorum.

Keşke bir kullanma kılavuzuyla gelseydim. O zaman bu zarif varlık enerjisini benim gibi birine karar verdiğinde nasıl tepki vereceğimi bilirdim.

"Buna değersin," diye tekrarlıyor, öne doğru eğilip dudaklarını değdiriyor, tenimde ileri geri gezdiriyor. Gözyaşlarının tuzluluğunu tadabiliyorum ve garip bir aroma ile dolmuşlar, vücudumda bir karıncalanmaya neden oluyorlar.

Rahatsız edici. Konfor alanımın dışında.

"Sisi," diye inliyorum ama o sadece bakımına devam ediyor, aşağıya, göğsüme inmeden önce boynumu öpüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana layık olduğunu gösteriyorum," diye konuşuyor tenime karşı, sıcak hava üfleyip beni titretmeden önce bir kez yalıyor.

Her bir yaranın izini sürerken acele etmiyor, dudakları ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir tedaviye dönüşüyor. Ve dudakları gittikçe aşağıya kayarak tenimin her santimini kaplarken, tüm varlığımın ona verdiği tepkiyi görmezden gelemiyorum.

Beni bilmediğim bir köşeye itiyor ve bir an için kendimi kapana kısılmış ve aynı anda binlerce şeyin altında ezilmiş hissediyorum.

Bunu yapamam.

Bana hissettirdiği diğer şeyler üzerinde durmak yerine, sadece vücudumun onunkine verdiği tepkiye ve sadece onun verebileceği tepkiye odaklanıyorum.

"Cehennem kızı," diye törpülüyorum, dudaklarını tekrar tadabilmek için onu yukarı kaldırıyorum. Zaten sertleşmiş durumdayım ve aramızda sadece bir parça malzeme olduğunu düşünmek bile beni sınıra yaklaştırıyor.

"Neredeyse çıplaksın, sikime sürtünüyorsun ve ben de kalan küçük kontrolümü kaybetmek üzereyim," diye dudaklarına karşı konuşuyorum, bana ne yaptığını görebilmesi için onu ereksiyonumun üzerine getiriyorum.

İşte bu kadar. Bu daha tanıdık.

"O zaman vazgeç," diyor başımı ellerinin arasına alarak, "al beni Vlad. Seninim." Dili dudaklarımın kenarını yalamak için gizlice dışarı çıkıyor. Kendini bana bir tepside sunuyor ve bundan faydalanmamak aptallık olur.

Sonunda ona sahip çıkabilirdim, dar, ıslak amının sikimi içine alacağı düşüncesi yüksek sesle inlememe neden oldu.

"Bu şekilde değil." Bunu söyleyecek gücü nereden bulduğumu bilmiyorum. Tüm içgüdülerim onu almamı söylerken olmaz. Onu sırt üstü çevirip

Kanlı cinayet çığlıkları atana kadar becer. Spermlemlerimi içine akıt ve onu sonsuza dek benim olarak işaretle.

Ama yapamam. Henüz yapamam.

"Basit bir samanlıkta yuvarlanmaktan daha iyisini hak ediyorsun." Ona dürüstçe söylüyorum, kendime ve sergilediğim kontrole hayret ediyorum. "Sonunda seni becerdiğimde tam kapasitede olmanı istiyorum," alt dudağını kemiriyorum, "böylece seni kendim yok edebilirim."

"Vlad," diye yarı inliyor, ıslak amını sikimin başının tam üstüne sıkıştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimle savaş halindeyim. Bizi ayıran sadece bir parça kumaş var ve bu düşünce yüksek sesle inlememe neden oluyor.

Kim bana bu kadar asil olmamı söyledi?

Ama gerçek şu ki, yanlış bir şey yaparsam beni bitireceğini ve bunun için beni asla affetmeyeceğini biliyorum.

İçimde onu bir hayvan gibi almak, üzerine binmek ve bir canavar gibi becermek için bir dürtü var. Ama eğer teslim olursam. Benden korkuyorum. Sonunda arzularımın ve benim ne kadar doğal olmadığımızı anlayacak ve beni terk edecek.

Bunu riske atamam. Beni dışlamasını asla riske atamam. Ve eğer kendimi inkar etmem gerekiyorsa, öyle olsun.

"Yani beni bırakacak mısın?" diye sızlanıyor, ellerini göğsümde birleştirmiş, şaftımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

"Nasıl yapabilirdim ki?" Sırıtıyorum, külotuna ulaşana kadar ellerimi vücudunda gezdiriyorum. O kadar ince, o kadar kırılganlar ki, kumaşın bir çıtçıtlıyyla yol veriyorlar. Kendimi onun amına erişirken bulduğumda, kendime engel olamıyorum.

Boxer külotumu indiriyorum, sertleşmiş sikimi Sisi'nin beni bekleyen ellerine bırakıyorum, o da beni okşuyor, başparmağı başıyla oynuyor. Bana bu kadar yakın olduğunda her zaman yaptığım gibi zaten sızdırıyorum. Sikimdeki nemin bir kısmını alıp ağızına götürüyor ve parmaklarını yalayarak temizliyor.

Kısa bir süre önce acı içinde inleyen biri için kesinlikle çok canlı.

"Tadına bayılıyorum," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, dilini küstah bir hareketle dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Ağızımı açıyorum, yakalıyorum ve emiyorum.

"Benim pis küçük rahibem sik sever," diye ısırıyorum dilini, ta ki ağızıma kan fişkırana kadar. Sisi çekilmiyor, gözleri tahrikten parlıyor ve bana onu tüketmem için cesaretlendiren bir bakış atıyor. Dilini dişlerimin üzerinde gezdirerek beni öpücüğün derinleşmesi için cezbediyor. Ve bunu yaptığımda,

O da bu iyiliğe karşılık veriyor, dilimi alıp kendi kanım ağzına dolana kadar ısıyor.

"Evet," diye nefes alıyor, ağzımın içinde inliyor. "Ben senin pis küçük rahibemim." Arkasına yaslanıp kapüşonlu gözlerle beni izliyor, ağzının köşesi ortak kanımızla lekelenmiş ve kırmızı sıvı ilk kez öldürmek değil, becermek istememe neden oluyor.

"Peki bu beni ne yapar?" Arsızca soruyorum, yüz hatlarının her dokunuşa verdiği tepkiden büyülenmiş bir şekilde.

"*Tanrım*," diye cevap veriyor, gözleri yarı kapalı, "Tanrım," devam ediyor, kollarını boynuma doluyor ve ağzının kontrolünü tamamen bana veriyor.

Ah, ama bunu nasıl reddedebilirim?

Onu yakınımda tutarak, uçurumun kenarında sallanmama neden olan tehlikeli bir öpüşmeyle kan alışverişinde bulunarak onu yutuyorum. Kıçına uzanıyorum ve onu şaftımın üzerine yönlendiriyorum, kedi dudakları uzunluğumu karşılamak için yayıldı.

"Peki sen Tanrı için ne yapıyorsun, benim küçük pis rahibem?"

Ellerim kıçının yanaklarında, ereksiyonumun üzerinde dairesel hareketlerle hareket ederken onları yoğuruyorum, başı girişine sürtünüyor, açgözlü piç onun engelini aşmaya çalışırken ileri doğru itiyor. O kadar ıslak ki amcığı sikimin üzerinde zahmetsizce kayıyor. İçine girmek çok kolay olurdu...

"Dua et," diye haykırıyor tam sikim klitorisinin üzerinde kayarken, "tap, itaat et." Sözleri beni daha da sertleştiriyor ve kendimi boşalmaktan alıkoymak ya da adımı haykırana kadar onu becermek için içimdeki her şeyi almam gerekiyor.

Ya da ikisini de.

"Evet amına koyayım," dudaklarımı boğazının üzerinde gezdirip nabız noktasını emiyorum. "Bana dua et," diye törpülüyorum, yumuşak sesinin beni baştan çıkardığını, onu sonsuzluğa ve ötesine kadar becermemi istediğini duymak istiyorum.

Ve ah, ama yapardım. Onu sonsuza dek kendime bağlayabilmek için şeytanın kendisiyle bile anlaşma yaparım.

"Aman Tanrım," diye başladı, bana yüzünde arsız bir sırıtış vardı, "lütfen göğüslerimi em."

"Bu güzel memeleri emmemi ister misin?" Elim gömleğinin altından göğüslerini avuçlamak için yukarı kalkarken soruyorum.

"Evet, lütfen," diye kirpiklerini kırıştırıyor bana, bu numaraya karşı koyamayacağımı çok iyi biliyor.

Gömleğini aşağı çekiyorum, göğüsleri serbest kalıp yüzüme doğru zıplıyor. Öne doğru eğilerek bir meme ucunu ağzıma alıyorum, bir yandan da elim diğeriyle oynuyor.

"Vlad," diye adımı inliyor, zevk alırken sürtünmeyi artırıyor. Meme ucunu ısııyorum ve orgazm oluyor, tüm vücudu titriyor, amcığı sikimi daha da ıslatıyor.

Elleri sırtımı tırmalıyor, tırnakları çoktan derimi kazıyor, geriliyor, doruğa ulaşırken kasları spazm geçiriyor.

Sersemlemiş halinden yararlanarak onu sırt üstü çeviriyorum, bacakları ardına kadar açık, güzel amcığı beni güzel ve doygün bir şekilde karşılıyor. Dizlerini birbirinden ayırarak eğildim, serbest bırakılmasının tadına bakarken ona uzun bir vuruş yaptım, klitorisini ağzıma aldım ve tekrar boşalmasını sağladım.

Elleri saçlarımda, kalçaları başımın etrafına dolanırken kafa derimi çekiştiriyor, sesi yüksek çıkıyor ve adımı haykırıyor.

"Vlad," diye inliyor, omuzlarımdan tutup bir öpücük için beni vücuduna çekiyor, elleri sikime uzanıyor.

Bu noktada o kadar sertleştim ki neredeyse patlayacaktım. Sikimi amına doğru hizalıyorum, uzunluğumu yukarı ve aşağı hareket ettirirken dudaklarına doğru itiyorum, sıcak suları şaftımı kaplıyor ve bu hisle inlememe neden oluyor.

Deliğinin yanından geçerken, neredeyse tedbiri elden bırakıp onu almak istiyorum ama ilk kez, bencil arzularımın bu deneyimi onun için mahvetmesine izin vermek istemiyorum.

Sadece sikimin ucunun onun dar vücuduna girmesi için her şeyimi verirdim.

"Siktir," küfrediyorum, kendimi kontrol edebilmek için gözlerimi kapatıyorum. "Bırak beni," diye fısıldıyor, ellerini sikimin etrafına sararken

Bana mastürbasyon yapıyor, aşağı yukarı hareket ediyor, tutuşu sağlam ve sıkı. Ben sadece gözlerimi kapatıp bana sadece onun verebileceği zevke teslim olurken parmakları sihrini konuşturuyor. Döllerim karnına sıcak fişkırma halinde fişkırıyor, nefesimi bulmak için mücadele ederken salıverilmem bitmiyor.

"Cehennem kızı..." Gözlerimi açtığımda döllerimi karnının üzerinde döndürdüğünü, parmaklarını amına daldırmadan önce kalın bir tabakayla kapladığını görüyorum. Kendisiyle oynuyor, parmakları klitorisinin yanından geçerken döllerimi dudaklarının etrafına yayıyor. İki parmağı daha aşağıya iniyor ve dölümü tamamen içine bastırırken girişini itiyor.

"Benim açgözlü küçük rahibem," diye törpülüyorum, gözlerimi amının döllerimi yiyişinden alamıyorum, parlayan pembesine karşı beyaz mükemmel.

Parmaklarımı tutarak bana da aynısını yapmamı söylüyor.

"Seninkileri daha çok seviyorum, daha büyükler," diye kızarıyor ve ben de sadece mecbur kalıyorum.

İki parmağımı kullanarak, tüm spermlerimi onun içine bastırıyorum, duvarlarını kaydırıyorum, kanalının kadifemsi hissi sadece horozumu kıskançlıkla ağlatıyor. Parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, Sisi kısa süre sonra tekrar inliyor, kalçalarını kaldırıyor ve bacaklarını genişletiyor, böylece onu daha iyi becerebiliyorum.

"İşte... tam " diye haykırıyor ben onu derinden okşarken, duvarları hemen parmaklarımın etrafında kasılıyor. "Evet, Tanrım!"

Yanına yığılıyorum ve o da kolumun sokularak bana yaklaşıyor. Parmakları tekrar göğsümün yüzeyinde gezinmeye başlıyor ve az önceki rahatsızlığım yeniden ortaya çıkıyor. Tenimi daha önce olmayan bir farkındalıkla karıncalandırıyor ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. O okşamalarına devam ettikçe nefesim kesiliyor, zihnim aşırı hızlanıyor. Tüm olasılıkları, *olabilecek ama olmaması gereken* her şeyi düşünmeye başlıyorum.

"Duş alacağım," diye geveliyorum, ellerini üzerimden çekiyor ve yataktan kalkıyorum. "Ondan sonra seni eve götüreceğim," diyorum, banyoya doğru giderken onun cevabını beklemeden.

Düşün altında biraz zaman geçiriyorum, su buz gibi, serseri kalbimi sakinleştiriyor ve çalkantılı zihnime biraz berraklık getiriyor. hissetmekten hoşlanmıyorum. Hiç gelmeyecek bir saldırının eşiğinde olmak gibi, bedenim savaşa hazır, zihnim kaymaya hazır.

Ama öyle değil.

Yıkılıyorum. Bunun başka bir açıklaması yok. Son kullanma tarihim yaklaşıyor. Hem bedenimin hem de zihnimin bana ihanet etme şekliyle sonsuza kadar yaşamayacağımı uzun zamandır biliyordum.

Uzuvlarım titremeye başladı, soğuktan mı yoksa artık adrenalinden mi bilmiyorum.

Ben sadece denge arayışında olan kendi bedenimi tanıyorum.

İnsan biyolojisi öylesine akıl almazdır ki, yabancı cisimleri hemen tanıyabilir ve onları dışarı atarak yaşamın devamını sağlayabilir. Bir insanın vücudunun tüm amacı kendisini dışarıdan korumaktır.

Peki ya tehlike içeriden geliyorsa?

Ben kendi bedenimdeki yabancı bir varlığım ve onun varlığıma isyan etmeye çalıştığını, beni dışarı atmak için kendi vicdanımla güreştiğini hissedebiliyorum.

Zamanım tükeniyor.

Bunun farkına varmak hem ayıltıcı hem de ilk kez üzüntü vericidir.

Bana bir şey olmadan önce Katya'ya ulaşmalıyım. Vanya'nın katilini cezalandırmalıyım. Ve her şeyden çok, kendimi kaybetmeden önce Sisi ile daha fazla zamana var.

Gün boyunca konsantrasyon sorunu yaşıyorum, düşüncelerim Sisi'ye geri dönüyor. Öğleden önce onu eve getirmeyi başarmıştım ve neyse ki kimse onun odasında olmadığını fark etmemişti. Bana Marcello ve Catalina'nın Sacre Coeur dışındaki hayata uyum sağlamakta zorlandığını düşündükleri için onu rahat bırakmadıklarını, bu yüzden de çoğunlukla kendi haline bıraktıklarını söyledi. Açıklaması tatmin edici olsa da, onu bıraktığımda gözlerimin içine bakmadığını ve beni öpmeyi bile teklif etmediğini fark etmeden edemedim.

Bana boş boş baktı ve vedalaşarak beni resmen kovdu.

Bir şey mi yaptım?

Bütün gün onu bir şekilde kırmış olabileceğimi düşünerek beynimi yordum. Her bir etkileşimi gözden , cevaplarımı ve onun tepkilerini katalogladım ve hepsinin tatmin edici olduğunu gördüm. Neden, onu en az dört kez boşaltmıştım ve o mükemmel bir şekilde doymuş görünüyordu.

Ta ki birdenbire...

Belki de onu eve götüreceğimi söylediğim içindir? Benimle yatağında uyumak mı istedi? Ama kimse yokluğunu fark etmeden önce eve gitmek isteyen oydu, bu yüzden böyle davranmasına neden olacak ne yapmış olabileceğimi gerçekten anlamıyorum.

Derin bir iç çekerek bilgisayarımı kapatıyorum ve şakaklarıma masaj yapıyorum. Bugün hiçbir iş yapamayacağıma göre, çabalarımı başka bir yere odaklayabilirim.

Bir süre sonra kendimi Marcello'nun evinde buldum ve ona kısa bir ziyarette bulundum.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyor, çünkü gözlerini bana dikmiş, isteksizce beni ofisine davet ediyor.

Ama beni neden bu kadar *sıcak* karşıladığını çok iyi biliyorum. Evinde bir tehlike olduğumu düşünüyor, özellikle de şimdi

kaybetmek.

"O güzel kafanı endişelendirmeyi bırak," diye söylendim otururken, "yakın zamanda bir öldürme çılgınlığına girişmeyeceğim."

"Tedbirli olmak üzûlmekten iyidir," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ben de gözlerimi deviriyorum. "Marcello, Marcello, uzun zamandır arkadaş olduğumuzu söyleyemezsin.

yirmi yıl," dedim.

"Arkadaş mı?" Benimle alay ediyor. "Arkadaş dediğin bu mu? Oh, üzgünüm, hiç yok."

"Ah, 'cello," elimi kalbime götürüyorum, "beni yaraladın. Ne kadar popüler olduğumu biliyorsun. Arkadaş özentilerini bıçağımın ucuyla savuşturmak zorundayım." Gülümsüyorum ve onun da dudaklarının kıvrıldığını fark ediyorum.

"İşte tam da bu yüzden hiç yok. Hepsinin sonu ölüm oluyor." "Bu kadar yeter," diye elimi sallıyorum. "Buraya seninle didişmeye gelmedim. Ne kadar eğlenceli olursa olsun," diye ekliyorum, yüzünün hafifçe gevşediğini görüyorum. Marcello son on yıldır eskisi gibi değil ve bu tuhaf olabilir, ama bazen geçmişte birlikte geçirdiğimiz zamanları özliyorum.

"Buraya ne için geldiniz? Sevkiyat hakkında daha fazla bilginiz var mı?"

Bir süre önce bilinmeyen bir suçlu akıllıca davranıp sevkiyatlarımıza saldırmaya karar verdiğinde ikimiz de bazı kayıplar yaşamıştık. Birinin buna cüret etmesine ve dolayısıyla ruh halimi bozmasına oldukça kızmış olsam da, ilgilenmem gereken daha önemli şeyler olduğu için bunu çabucak aklımdan çıkarmıştım. Marcello ise birilerinin kendisini ve karısını hedef aldığını düşündüğü için sürekli tetikteydi.

"Olabilir," diye sırtıyorum, "ama senden bir şey isteyeceğim," diye ekliyorum.

Yıllar boyunca birçok kez benden yardım istemiş olmasına rağmen, zaman olduğu gibi bana şüpheyile bakıyor. Suçtan uzak bir yaşam sürmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, her zaman bana geri dönüyor ve onun için yasaları çiğnememi istiyordu.

"Ne oldu?" diye soruyor ters bir şekilde.

"Çok fazla bir şey değil, eski dostum, ilk çocuğunu isteyecek değilim," yüz hatlarının acıyla gerildiğini izliyorum, "ama belki kız kardeşinle yetinebilirim. Çok güzel bir kız." Onu biraz kızdırmak isteyerek ekliyorum.

"Kız kardeşimden uzak dur," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Ciddiyim Vlad. Venezia ya da Assisi'ye yaklaşma, yoksa sorun yaşarız."

"Vay canına, büyük kardeş ortaya çıkıyor. Sence de biraz geç kalmadın mı?"

"Vlad," burun delikleri alevleniyor ve çok ileri gitmeme bir adım kaldığını anlayabiliyorum.

Ama ben kimim ki karşı koyayım?

"Marcello, gerçekten," diye , "büyük ve mutlu bir aile olduğumuzu hayal et," diye devam ediyorum, ama Marcello'nun yüz ifadesine bir kez baktığımda *biraz* fazla uzak.

"Ben ciddiym Vlad. Kız kardeşlerimden uzak *dur*, yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni öldürürüm," diyerek çenesini sıktı.

"Sen ve senin tanrın," diye iç geçiriyorum, kız kardeşinin *bana tanrım* dediğini söyleme dürtüsüne direnerek. "Peki, bırakacağım. Şimdilik." Düşündüğüm şeyi doğrulamış olsa da ona gülümsedim.

Marcello, Sisi'ye yaklaşmama asla izin vermezdi. Bu da işleri biraz karmaşık hale getiriyor. Özellikle de onu öyle ya da böyle kendime bağlamayı planladığım için. Ne yazık ki, arada başka bir düşman edinmem gerekiyorsa, olsun.

"Valentino'nun eşyaları hâlâ sende mi?" Sonunda burada olma sebebime geldim.

"Neye ihtiyacın var?" Kaşlarını çatıyor.

"Yirmi küsur yıl önce Valentino'nun bir insan kaçakçılığı çetesini araştırırken bana, daha doğrusu benden geriye kalanlara rastladığını hatırlarsın." Ona acıklı bir gülümseme verdim. "O çete ve Humanitas Projesi hakkında daha fazla bilgiye sahip olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Humanitas Projesi mi?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve ayağa kalkıp dosya dolabına yöneliyor. "Bu ismi gördüğümü hatırlıyorum, bir bakayım. Ama seni uyarmalıyım, Tino işlerini dağınık bir halde bıraktı. Burada yardımcı olabilecek bir şey olduğundan şüpheliyim. Yirmi yıl öncesine gelince..." diye devam ediyor, dalgın görünüyor. "Babam hâlâ buralardaydı, dolayısıyla bilginin çoğu onda olmalıydı."

Belgeleri dikkatle inceleyerek dosyaları gözden geçirmeye başlar.

Marcello'nun babası ilginç bir figürdü. Benim zevkime göre biraz fazla sadist (ironik, biliyorum), tam bir akıl hastasıydı.

"İşte," diyor ve bir dosya çıkarıp bana uzatıyor. "Pek bir şey yok ama Humanitas Projesi'nden bahsettiğini hatırladığım tek şey bu." Yerine oturmaya devam ediyor. "Neden şimdi bunu araştırıyorsun?" diye soruyor ama ben elimdeki dosyayı incelemekle meşgulüm.

"Babanızın Dr. Miles Holloway ile yatırım yapmak istediğini biliyor muydunuz?"

Dosyada Dr. Miles Holloway tarafından Marcello'nun babasına sunulan ve kırk milyon dolar talep eden bir iş teklifi bulunmaktadır. Teklif, Humanitas Projesi'ni, doğru ve yanlış kavramlarını silerek ve onları körü körüne emirlere uymaya yatkın hale getirerek mükemmel askerler - mükemmel ölüm makineleri - yaratmak için tasarlanmış bir rehabilitasyon programı olarak tasvir etmektedir. Ancak teklifte sadece davranışsal terapiden bahsedilmekte, herhangi bir fiziksel deneyden bahsedilmemektedir.

"Hayır, ne oldu?"

"Araştırmasına erişim için babanızın ona kırk milyon ödemesini istedi." Valentino'nun ben bulunduğumda laboratuvarındaki varlığını aniden anlamlandırarak sııttım. "Sanırım baban parasını neye akıtacağını kendi gözleriyle görmek istedi, bu yüzden kardeşini projeyi kontrol etmesi için gönderdi - tabii ki gizli olarak."

"Ve seni buldu." Marcello yüzünde ciddi bir ifade olduğunu söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Biliyor musun, Tino bana o yere nasıl geldiğinin ayrıntılarını hiç anlatmadı. Geriye dönüp baktığımda, baban yıllarca bulamamışken onun mucizevi bir şekilde seni bulması alışılmadık görünüyor."

"Aynen öyle. Baban Humanitas Projesi hakkındaki bilgisini hiç paylaşmadı ve şimdi bir şekilde bu işin içinde olup olmadığını merak ediyorum." Babama Vanya ile beni kimin ve neden kaçırdığını söylemek için pek çok fırsatı olacaktı ama bunu hiç yapmamıştı. Belki de sadece kendini suçlamak istemedi.

"Babanın o mali durumunu araştırabilir misin?" Marcello'ya en azından bir belge izi bulabileceğimi umarak soruyorum.

," diye hızlıca başını salladı ve ben de gitmek için ayağa kalktım.

"Ne oldu sana orada?" Ben kapıya doğru giderken soruyor. "Neden onları *şimdi* bulmak istiyorsun?"

Hafifçe dönüp omuz silkiyorum. "Çaresiz çocukların başına gelen şeyler," diye ekliyorum, ayrıntılara girmek istemiyorum. Ne olduğunu hatırlamıyor olabilirim ama bedenim başka bir hikâye. "Misha'yı babama ve ailemize karşı zehirleyenler Miles ve bir başkasıydı, onlara yardım ederse ona liderlik sözü vermişlerdi. Katya'yı kaçıran da Miles'ti."

Marcello elleri cebinde, "Anlıyorum," diye cevap verir. "Bunu araştıracağım." "Teşekkürler." Ona sahte bir selam verip çıkıyorum.

Davranışsal terapi.

Deneylerin yanı sıra davranışsal terapi de uyguladılar.

O zaman... ya krizlerim bu terapinin bir sonucuysa? Ve ya onlar

Tedavi mi?

Aklıma başka bir düşünce girdiği için bunun üzerinde duramıyorum ve kendimi gizlice üst kata çıkıp Sisi'nin odasını kolaylıkla bulurken buluyorum.

"Sana havamda olmadığımı söylemiştim," diye sesini duyuyorum kapıyı yavaşça açarken.

"Sen," diye kaşlarını çatıyor odasına girdiğimi ve kapıyı arkamdan kilitlediğimi görünce. "Burada ne işin var?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

Hoş karşılanmadığımı fark ettiğimde bir an için tüm keyfim kaçtı.

"Kardeşini ziyaret ediyordum ve bir uğrayayım dedim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Çok fazla risk alıyorsun," diyerek kaşlarını çatıyor ve yerinden kalkıyor.

"Biz de az önce birbirimizi gördük."

"Seni tekrar görmek istesem ne olur?" Kolumu beline dolayarak onu kendime çekerken en çekici gülümsememi ona veriyorum. "Beni özlemediğini söyle." Yeni yıkanmış saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve bugün ilk kez kendimi huzurlu hissediyorum.

"daha yeni gördük," diye iç geçiriyor, "seni özlemeye ne zaman vaktim olacaktı ki?" Kaşlarını kaldırarak ellerimi vücudundan ayırmaya çalışıyor.

"Kimse seni burada bulmadan gitmelisin," diye tekrarlıyor ve ben tamamen gafil avlanmış hissediyorum.

Ne oldu? Neyi yanlış yaptım?

"Kendini iyi hissediyor musun?" Birden yarası için endişelenerek soruyorum. Elim alnını sıyrıyor ama o beni durdurup elimi çekip atıyor.

"Evet, etme. Sadece yorgunum ve uyumak istiyorum," diyerek bana sırtını dönüyor ve yatağa geri dönüp battaniyesinin altına giriyor.

"Uyumalısın. Yeterince uyumuyorsun," diyorum ona, geceleri onu çok geç saatlere kadar tuttuğumdan endişelenerek. Yatağın yanına oturup elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Evet..." diye kabul ediyor ama yüz ifadesindeki bir şey beni rahatsız ediyor. "Belki de birkaç gün birbirimizi görmeyi bırakmalıyız," öneriyor, sözleri beni tamamen şaşırtıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Böylece biraz dinlenebilirim." Esniyor, battaniyesinin altında daha derine sokuluyor.

İtiraz etmek üzereydim ama onu bu kadar yorgun görmek duruşumu yeniden gözden geçirmeme neden oldu. *Onu çok geç saatlere kadar tutuyordum.* Onsuz olmanın acı verici olacağını bildiğimden, istemesem de biraz dinlenmesine izin vermem gerekiyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, yüz hatlarımı düzenleyerek.
Bakışlarımdaki hayal kırıklığını fark istemiyorum.

Kolayca kabul etmeme şaşırmış görünüyor, o yüzden sadece başını sallıyor. "Pazartesi görüşür müyüz?" "Pazartesi görüşür müyüz?" diye soruyorum.

gücünü toplamasına yetecek kadar.

Gözleri genişledi. "Pazartesi mi?
Neden?"

"Marcello'nun Pazar günlerine özel bir ilgisi olduğunu biliyorum ve sizin de orada olmanızı bekleyecektir. Yani geriye Pazartesi kalıyor. O zamana kadar dinlenmiş olursun."

"Doğru..." diye mırıldanıyor ve yüz ifadesi beni yine şaşırtıyor.
Ne oluyor?

"Mükemmel. Detayları sana mesaj atarım." Odasından çıkmadan önce eğilip alnına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve gizlice aşağı inip evden çıkıyorum.

Sanırım Marcello muhafızlarını seçmekte pek iyi olmadığı için şanslıyım, çünkü kendi adamlarımdan bazılarını içeri sokmayı başardım. Sisi'nin bu kadar uzun süre gizlice kaçmayı başarmasının nedenlerinden biri de bu.

Ve şimdi pazartesiye kadar beklemek zorundayım....

Düşündükçe yüksek sesle inliyorum. Pazartesiye kadar kafamı dağıtmak için ne yapabilirim?

Evden çıkıp otoparka doğru , arabama bindiğimde aklım hâlâ Sisi'nin tuhaf davranışlarında.

Pazartesi.

Vicdanımı rahatsız eden bir şey var ve ne olduğunu anlayamıyorum.
Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

Ancak eve dönüp Sisi'nin dosyasını kontrol ettiğimde neyi kaçırdığımı ve neden böyle davrandığını anladım.

Pazartesi onun doğum günü.

Lanet olsun! Muhtemelen unuttuğumu ya da hatırlamayacağımı düşünüyor ve bu yüzden bana kızgın.

Panik yapacak biri değilim, kendime onun aklını başından alacak bir şey planlamak için iki günüm daha olduğunu hatırlatıyorum. Benden o kadar etkilenecek ki o güzel kirpiklerini bana fırlatacak ve onu öpmem için yalvaracak.

Hazırladıklarımın memnun bir şekilde, Sisi'ye benimle kardeşinin arazisinin kenarında buluşması için bir mesaj . Doğum günü için mum ışığında bir akşam yemeği ayarlamıştım, tam porsiyon yemek ve mutlu yıllar yazan yüz mumla tamamlanmıştı.

Bu iş için çok çaba harcadığımı ve onu unutmadığımı anlamasını sağlayacak fikirler bulmak için interneti taradım. Mükemmel bir akşam yemeği pişirmesi için bir şef bile tutmuştum ve onun en sevdiği yiyecekleri seçmiştim.

Ona hediye olarak, alışveriş merkezinde hayranlıkla baktığını gördüğüm dev oyuncak ayıyı ve üzerinde adı yazan özel bir Cartier kolyeyi vermeye karar vermiştim. Elimde sadece iki gün olduğu için bunu almak biraz daha zor oldu, bu yüzden kuyumcuyu kolye üzerinde çalışırken şakaklarına silah dayamakla tehdit etmeye karar verdim. Kolye üzerinde çalışırken ellerinin titrememesi beni oldukça etkilemişti. Elmasları harflerin içine yerleştirirken bile. Gerçekten de mallarının neden bu kadar pahalı olduğunu anlayabiliyordum.

Şimdi tek umudum onun da bundan hoşlanması ve her ne yaptıysam beni affetmesi. Tüm hafta sonunu onu kırmak için ne yapmış olabileceğimi düşünerek geçirdim ve her şeyin mümkün olduğu sonucuna vardım. Ne de olsa kadınlarla ilişkiler konusunda pek iyi değilim.

İnternetteki tavsiye sütunları bile bana doğru dürüst bir cevap verememişti. Hatta bir foruma katılıp tavsiye istemiştım ama başka bir adam kadınların doğası gereği bir muamma olduğunu ve bunu ciddiye almamam gerektiğini söylemişti. Çiçek tavsiye etmişti, ben de tabii ki akşam yemeği takımına onu da ekledim.

Yine, yere sermek için bin gül bulmak o kadar kolay olmamıştı ama biraz gözdağı harikalar yaratıyordu.

Yine de dersimi aldım. Bundan böyle onun doğum gününü asla unutmayacağım ve her şeyi önceden hazırladığımdan emin olacağım.

Saatime bir göz attığımda geç kaldığını fark ediyorum. Beş dakika daha bekledim ve hala ondan bir iz yoktu, ben de onu aramaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Beni görmezden mi geliyor? Bu ihtimal üzücü, bu yüzden telefonunu aramaya devam ediyorum.

Bir on dakika daha ve bir sürü cevapsız aramadan sonra, akşam yemeği mekanını terk ediyorum ve onunla kendi evinde yüzleşmeye karar veriyorum. Eminim onunla doğrudan yüzleşirsem bana neyi yanlış yaptığımı ve neden bana bu kadar kızgın olduğunu söyleyebilecektir.

Hafta sonu boyunca bile cevaplarında çok ketum davranmıştı ve bu endişe verici olsa da, her şeyimi bu yemeğe ve muhteşem planımla ona kur yapmaya yatırmıştım.

Ne oluyor lan?

Onunla yüzleşirken aklıma sayısız senaryo geliyor, en kötüsü de beni bir daha görmek istemediğini söylemesi ya da onun için fazla olduğumu düşünmesi.

Kahretsin... Ya daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsa?

Yani, teknik olarak yapabilir, ama bu yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Eve doğru yürürken -daha çok koşarken- beynimin olası en kötü senaryoları öne sürmesine engel olamıyorum.

Durum ne olursa olsun, ondan af dileyeceğim ve sonra yolumuza devam edebileceğiz. Bana o kadar kızgın olamaz, değil mi?

Odasının duvarlarını tırmanırken bile, benden nefret ettiğini söylediği görüntüler beni rahatsız ediyor ve gelecekte güvende olmak için nefret kelimesini onun kelime dağarcığından yasaklamam gerektiğini fark ediyorum.

Pencereyi açarak kendimi içeri atıyorum, tam ona seslenecekken odanın boş olduğunu fark ediyorum.

Telefonu yatağın ortasına fırlatılmış, ancak telefondan hiçbir iz yok. Onu.

Ve duvardaki gölge oyunlarını izlerken, fark ettim ki ilk kez, gerçekten ve tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Ya benim buna layık olmadığımı karar verirse?

On Yedinci Bölüm

ASSISI

Yatakta yuvarlanıyorum ve üst üste ikinci gün de uyuyamıyorum. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum.

Hepsi onun yüzünden.

Şimdi bile onun sözlerini -hiçbir şey hissetmediğini- hatırladığımda kalbimde derin bir uçurum oluşuyor ve yüksek sesle hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu zaten yeterince yapmıştım.

Ona karşı hislerimin her geçen gün daha da derinleştiğini bilerek onunla birlikte olmaya nasıl devam edebilirim? Nereden bakarsam bakayım, bu kalp kırıklığı için bir reçete.

Bunu düşündükçe kendimi bir şekilde soyutlamam gerektiğini fark ettim. Özellikle de bir süredir neredeyse her gün görüştüğümüz için. Bana prenses gibi davranan birine aşık olmaktan kendimi nasıl alıkoyabilirim? Bana saygı duyan, ilgi gösteren ve her zaman *önemli olduğumu* gösteren birine.

Bir insan *buna* nasıl karşı koyabilir?

Katil yönünü ve duygu yoksunluğunu bir kenara bırakırsak, Vlad oldukça mükemmel.

Hiçbir zaman önemli hissettirilmemiş biri olarak, bana kesinlikle onun için tek kişi olduğumu hissettirdi. Ve ben de onun *sadece* benim olduğunu bilerek umutsuzca tavşan deliğine düşmüştüm.

Ama değil. Gerçekten değil. Çünkü asla olamaz. Bana en çok istediğim şeyi sunamazken nasıl gerçekten benim olabilir?

Her şeyi rasyonalize ettim. Tanrım, gece gündüz onu düşündüm, duygularımla ve kalbimi korumak için ne yapmam gerektiğiyle yüzleşmeye çalıştım. Geçmişte beni küçümseyen yeterince insan oldu ve onu *asla* böyle görmek istemiyorum.

Bu beni kırar.

Ve yine bana en çok arzuladığım şeyi asla veremeyeceğini bildiğim halde, neden gitmesine izin veremiyorum? Yirmi dört saat aklımda. Mantıken uzak durmam gerektiğini biliyorum ama düşüncelerim ona, onun yaralarına ve kötü saldırılarına kaydığı zaman kendime engel olamıyorum. Ona bakacak kimse olmadığını bildiğim halde onu nasıl yalnız bırakabilirim? Krizlerinde ona yardım edecek? Onun da önemli olduğunu göstermek için?

Görünüşe göre ilk kez zihnim kalbimle savaş halinde.

Günün geri kalanında da aynı şeyleri yapıyorum. Bugünlerde biraz uyuyabileceğimi düşünmüştüm ama huzursuz düşüncelerim buna izin vermiyor.

Onu özliyorum.

Kendimi silkeleyerek Claudia ile şu anda yaptığım konuşmaya odaklanıyorum.

"Bana daha ileri düzeydeki şeylere geçebileceğimi söyledi," diyor gururla, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Senin adına çok mutluyum." Elini sıktım.

Marcello, Claudia ve Venezia için bir mürebbiye tutmuştu ve Sacre Coeur'de aldığım (o kadar da iyi olmayan) eğitimi tamamlamak için benim de bazı derslere katılmamı önermişti.

Claudia için bu mükemmel bir düzenlemedir, çünkü artık dogmatik yaşlı kocakarılar tarafından engellenmediği için kendine daha fazla gelmeye başlamıştır. Birdenbire tüm potansiyelini kullanabilir ve gönlünce çalışabilir.

Bana gelince... Odaklanabilseydim harika olurdu. Ama aklım sürekli birilerinde olduğu için derslere konsantre olmak biraz zor oluyor.

Claudia bana çalışmalarını anlatmaya devam ediyor, yeni mürebbiye'nin okuması için ona verdiği her şeyi anlatırken son derece canlı. Başımı sallıyorum ve dikkatle dinlemeye çalışıyorum, ta ki birden kollarıma atlayıp yanağımdan öpene kadar.

"Doğum günün kutlu olsun Sisi Teyze," diye fısıldıyor, yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, hatırlamasına biraz şaşırmıştım. Sarılmasına karşılık veriyorum, kollarım onu sarıyor.

"Bir şey söylememem gerekiyor," diye başladı, sesi alçaktı, "ama *annem* senin için bir şey hazırladığını söyledi."

"Benim için mi?" Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Başını sallıyor, yüzünde mahcup bir gülümseme var.

Artık kafama tohum ektiğine göre, Lina'nın benim için hazırladığı her şeyi dört gözle beklemekten kendimi alamıyorum, birinin ihtimali

hatırlamak ve benim için özel bir şey yapmaya çalışmak beni çok heyecanlandırıyor.

Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Lina beni almaya geliyor, giyinmemi ve bir yere gideceğimizi söylüyor. Sürprizin bu olabileceğini zaten tahmin ettiğimden, giymek için bir elbise seçerken fazlasıyla sersemlemiş durumdayım.

Fuayeye indiğimde, Marcello ve Venezia da dahil olmak üzere herkesin çoktan giyinmiş olduğunu görüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Lina yüzünde gizemli bir gülümsemeyle koluma girerken soruyorum.

"," diye fısıldıyor kulağıma.

İki arabaya bölündük ve camdan dışarı baktığımda şehre doğru gittiğimizi fark ettim.

Yolculuk yaklaşık otuz dakika sürüyor, araba şık bir restoranın önünde duruyor.

Arabadan indikten sonra hepimiz girişte toplandık ve bir görevli tarafından içeri alındık.

"Sürpriz!" Lina, restoranın arka tarafına gittiğimizde, büyük bir tabelada mutlu yıllar yazdığını, her yerde balonlar ve hediyeler olduğunu söylüyor.

Hâlâ gözlerim açgözlülükle odada dolaşıyor, bunun benim için olduğuna inanamıyorum.

"Benim için mi?" İnanamayarak mırıldanıyorum, bunun gerçekten benim için olduğuna dair sözlü bir onaya ihtiyacım var.

Tavana asılmış ve duvarların etrafına asılmış her renkte balonlar var. Bir köşede, ana masanın yanında, özenle paketlenmiş hediyeler üst üste yerleştirilmiş.

"Mutlu Yıllar!" Herkes teker teker beni tebrik etmeye geliyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Etrafıma bakıp benim için özel olarak hazırladıkları her şeyi incelerken kendimi biraz dışlanmış hissediyorum.

Tanrım, gözlerim doluyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, inanılmaz derecede bunalmış hissediyorum.

"Sisi," diyor Lina beni kollarına alıyor, "ağlama," sırtımı sıvazlıyor.

"Marcello öksürerek, "Doğum günün için özel bir şey yapmak istedik. Lina bana Sacre Coeur'de fazla bir şey yapamayacağını söyledi. Umarım bunu beğenirsin," diyor, biraz boyundan büyük işlere kalkışmış gibi görünerek.

"Bayıldım," diye hemen onu temin ediyorum. "Çok teşekkür ederim!" "Hediyeleri şimdi mi açmak istersin, yoksa yemekten sonra mı?" Lina soruyor.

"Bana bir şey almana gerek yoktu... bu zaten çok fazla," diye burnumu çekiyorum ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Teşekkür ederim." Tekrar ediyorum.

"Sisi..."

"Hediyeleri açın!" Claudia der ve Venezia başını sallar.

Biraz emin olamadan arka tarafa geçtim ve birbiri ardına hediyeleri açtım. Kitaptan kıyafete, hatta makyaja kadar her şeyi düşünmüşler. Her bir hediyeyle iliştilmiş kişisel notlara baktıkça kalbimde bir sıcaklık hissetmekten kendimi alamıyorum.

Demek aile sahibi olmak böyle bir şeymiş.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz," diye ekliyorum gözyaşlarımı kontrol altına almayı başardıktan sonra.

Marcello biraz rahatsız görünerek, "Beğendiğine sevindim, Sisi," diye yanıtlıyor.

Masaya oturduk ve iki garson bize hizmet etmek için etrafımıza geldi. Ben Claudia ve Venezia'nın arasına, Lina ve Marcello da yan oturuyor.

Paylaştıkları bakışlar ya da masanın altındaki gizli dokunuşlar gözümünden kaçmıyor. Evde kadar bulunmamış olabilirim ama Lina ve kardeşimin gayet iyi anlaştıkları açık.

İyiden de öte.

Marcello Lina'ya sanki dünya onunla başlayıp onunla bitiyormuş gibi bakıyor, tanıdığım adamdan çok farklı bir şefkatle. Ve eğer kızarması bir gösterge ise, Lina da bağışık görünmüyor.

"Annen mutlu görünüyor." Komplocu bir tavırla Claudia'ya fısıldıyorum ve o da bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Seviyor, değil mi? Ben de Marcello'yu seviyorum. Bana iyi davranıyor." "Ben mutluyum." Saçlarını karıştırarak söyledim.

Marcello duygusal gösterilere pek meyilli görünmese de, en azından duyguları var. Birinin aksine.

Oraya gitmiyorum.

"Derslerime de yardım ediyor," diyor Claudia ve ilk kez yüz hatlarında bir mutluluk belirtisi fark ediyorum.

Bana verdikleri gibi ona da kalıcı bir zarar vermeden Sacre Coeur'den kurtulduğu için çok mutluyum. Lina, Peder Guerra olayından sonra profesyonel yardım almak için çok uğraştı ve kaygısız ifadesine bakılırsa, kesinlikle işe yaradı.

Daha fazla sohbet ve sohbet rahatça akıyor, herkes masanın genel atmosferine katkıda bulunuyor. Genelde içine kapanık olan Venezia bile sohbele katılıyor ve hatta Claudia ile şakalaşıyor.

"Ne yapmak istediğini düşündün mü, Sisi?" Marcello soruyor ve sorusu beni şaşırttığı için hızla gözlerimi kırıştıyorum.

"Marcello! Bugün onun doğum günü! Bazen çok patavatsız oluyorsun" Lina hafifçe omzuna vurarak başını sallıyor. Yüzünü buruşturuyor ve beni rahatsız etmek gibi bir niyeti olmadığını söylüyor.

"Keşfetmek istediğin herhangi bir ilgi alanın olup olmadığını merak ediyorum. Eğer istediğin bir şeyse üniversiteye gitmeni ayarlayabiliriz," diye devam ediyor ve ben zor durumda kaldığım için biraz garipleşiyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ne yapmak istediğimi pek düşünmemiştim. Sacre Coeur'deyken aklımda milyonlarca fikir vardı, yapabilseydim ne yapacağıma dair sayısız senaryo hayal ediyordum. Ama şimdi gerçekten *yapabildiğime* göre, hiçbirisi uzaktan bile cazip görünmüyor.

Hepsi onun suçu.

"Araştırma işini seviyorum," diyorum sonunda.

Vlad kız kardeşleri için ipucu ararken ona her yerde eşlik etmek heyecan vericiydi. İpuçlarını bulmak ve onları bir araya getirerek büyük resmi görmek garip bir şekilde tatmin ediciydi ve bunu gelecekte de yapmak isterdim.

"Gerçekten mi?" Marcello gülümser, "Aklında ne var?" diye sorar, şarabından bir yudum alır.

"Belki dedektiflik işi," diye omuz silkiyorum, "FBI hakkında bir şeyler okuyordum," diye devam ediyorum ve Marcello şarabını yudumlarken boğuluyor.

"Dedektiflik işi," diye tekrarlıyor ve Lina'ya yan gözle bakıyor. "Lina, Sisi'ye ailemizin ne iş yaptığını açıkladın mı?"

Lina başını sallar. "Evet, biliyor."

"O zaman bunun... deyim yerindeyse bir çıkar çatışması düşünmüyor musunuz?" Gülümsemeye zorlayarak soruyor.

Bu örtmeceye gülmemeye çalışarak kendimi tutuyorum.

"Sen bir avukattın." İşaret ediyorum.

"Evet, ama avukatlar da..." diye devam etti ve Claudia ile Venezia arasında rahatsız edici bir bakış attı, "hukukun diğer tarafında da olabilirler."

"Peki, dedektifler de kanunun diğer tarafında olamaz mı?" Marcello'nun bir cevap bulmaya çalışmasını izlerken küstahça karşılık veriyorum, özellikle de Venezia ve Claudia'nın cevabını duymasından endişe ediyor gibi görünürken.

Vlad'ın kanunla olan ilişkilerini her yerde kirli polisler olduğunu bilecek kadar izlemiştim. Bana mutlulukla anlattığı gibi, NYPD ile oynadığı bir oyun bile vardı. Şehre ne zaman yeni bir dedektif gelse, Vlad onlarla alay etmeyi ve sadakatlerini test etmeyi seviyor, onlara cazip teklifler sunuyor ve çözülüp çözülmeceklerini bekliyor. Zamanın yarısından fazlasında bunu yapıyorlar ki bu da işin içine teşvik girdiğinde insanların dürüstlüğüne dair çok şey anlatıyor.

"Kanunun *diğer* tarafında dedektif olmak ister misin?" Marcello bana bir kaşını kaldırdı.

Ona dikkatle bakıyorum, ne kadarını açıklayacağımı bilemiyorum.

"Hangi tarafta olduğum pek umurumda değil," diye itiraf ediyorum, "bu yine de bir araştırma işi. Doğrusu, cinayetlerle ilgileniyorum," diye ekliyorum çekingen bir tavırla, "ve hem iyi *hem* de kötü insanların öldüğünü görünce, hangi tarafta olduğum gerçekten önemli mi?"

"İlginç bir yaklaşım. Bunların Sacre Coeur'de olanlarla bir ilgisi var mı?" Adam devam eder ve Lina dudaklarını büzerek ona boş ver der gibi bir bakış *atar*.

"Kısmen," diye cevap veriyorum. Bu Marcello ile yaptığım ilk gerçek sohbet ve beni zor durumda bırakıyor olsa da, en azından bana bir yetişkin gibi davrandığı için mutlu olmaktan kendimi alamıyorum. "Kesinlikle ilgimi uyandırdı," diyorum bir yudum su alarak.

"Eğer bu konuda ciddiyseniz, size doğru yolu gösterebilirim. En iyi arkadaşım Adrian'ın bu konuda tecrübesi var," diyor bir sonraki ders geldiğinde.

Tam dalmak üzereyken birinin alkış sesi dikkatimizi girişe çekiyor.

"Ne kadar büyük ve *mutlu* bir aile." Vlad ellerini çırparak yavaşça masaya yaklaşıyor.

Ellerim hala çatal bıçak takımımın üzerinde, bu gece burada olmasını beklemediğim tek kişiyi gördüğümde yüzümde bir şok ifadesi belirliyor.

"Vlad," diye mırıldandı Marcello, çenesi sıkılmış, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Bir parti," diye ıslık çalarak duvardaki doğum günü dileğini okudu, "ve beni davet etmeyi düşünmedin mi? Viyolonsel, viyolonsel, arkadaşlık görgü kurallarını okumalısın," diyerek kardeşime bakıyor ve ilgisiz bir şekilde odaya göz gezdiriyor. "Peki kimin doğum gününü kutluyoruz?" Gülümseyerek masada Marcello'nun hemen yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Bugün Sisi'nin doğum günü." Lina elini Marcello'nun koluna koyarak cevap verir.

"Öyle mi..." gözlerini kısıyor, bakışları benimkini bulana kadar masanın etrafında geziniyor. "Doğum günün kutlu olsun," diyerek kadeh alıyor ve kendine kırmızı şarap dolduruyor. Kadehini öne doğru kaldırıp kadehini yudumlarken bana gülümsüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Söylemeliyim ki sevgili Marcello, hiçbir masraftan kaçınmamışsın. Vintage, 1996. Fena değil."

Marcello ona, "Ne zamandan beri şarap uzmanı oldun sen," diye homurdanıyor.

"Kırmızı," diye omuz silkiyor Vlad, kardeşimle konuşurken gözlerini benden zorlukla ayırıyor, "kan gibi."

"Vlad," Marcello Vlad'ın burada olmasından pek memnun görünmüyor ve birden olası bir çatışmadan endişeleniyorum.

"Neden yemek yemiyoruz?" Herkese yapacak bir şey vereceğini umarak araya giriyorum.

Bir garson gelip Vlad'a bir tabak getiriyor ve yemeye başladıklarında bir an için herkes sessizleşiyor.

"Bizi burada nasıl buldun?" Marcello yumruğunu masaya vurarak soruyor.

"Aynı şekilde ben de seni her yerde bulabilirim." Vlad ona göz kırpmıyor. "Onlara eskiden ruh ikizi olduğumuzu söylemedin mi?" Vlad yüzünde masum bir ifadeyle soruyor. Ziyaretinin amacını anlamadığım için gözlerimi ona dikiyorum.

Buraya sadece doğum günü yemeğimi mahvetmek için mi geldi? "Ruh eşleri mi?" Lina merakla soruyor, "Ne demek istiyorsun?"

"Ahh, güzel soru! Gördüğünüz gibi Marcello ve ben çok eskilere dayanıyoruz. Ne kadar oldu, yirmi yıl mı?"

"Vlad, yeter!" Marcello dişlerini gıcırdatarak Vlad'a onu vurmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakıyor.

"ama eski dostum, altın günlerimizi unuttun mu?"

"Vay canına, Marcello'yu o kadar uzun zamandır mı tanıyorsun?" Catalina ikisi arasındaki gerginliği fark etmiş gibi görünmüyor, Vlad'ı sohbete dahil etmeye çalışırken her zamanki iyi huylu mizacı parlıyor. "Bana onun hakkında ne anlatabilirsin?" Parmaklarını Marcello'nunkilere geçirirken alttan alta akan sese aldırmadan gülümsüyor.

"Ne yapabilirim ki?" Vlad'ın yüzünde geniş ve çekici bir gülümseme beliriyor. Lina sayesinde bir koz elde ettiğini biliyor ve bundan sonuna kadar yararlanıyor. "Kardeşten daha yakındık, değil mi Marcello?" diye bir kaşını kaldırıyor.

"O zaman da şimdiki gibi düşünceli miydi?" Lina hemen soruyor, masanın üzerine eğilmiş, yüzü merakla dolu.

"Oh, daha da fazlası. Ondan zar zor bir kelime koparabiliyordum. Bazen hem soru sorup hem de cevap vermek zorunda kalıyordum." Vlad gülüyor ve Marcello pek konuşkan biri olmadığı için herkes ona katılıyor. "Ama bir yeteneği vardı."

"Hediye mi?" Bunu soran Venezia.

Vlad bir şekilde tüm masaya girmeyi ve herkesi hikâyesine ortak etmeyi başardı.

"Evet, sanat için bir yetenek. Harika bir heykeltıraştır. Eserlerini görmeliydiniz." Vlad başını sallıyor, dudaklarını büzüyor ve kederli bir ses çıkarıyor. "Bırakmış olması çok kötü."

"Vlad, dur," Marcello'nun sesi alçak ve ben bir tehdit seziyorum.

"Sanat mı? Gerçekten mi? Oh, Marcello, bana göstermelisin." Lina heyecanla söylüyor. "Belki başka bir zaman," diye mırıldanıyor ağabeyim.

"Evet, çok özel malzemelere ihtiyacı var." Vlad koltuğunda geriye yaslanırken yüzünde memnuniyet ifadesi vardı.

"Ne demek istiyorsun?" Lina, Vlad ve Marcello'ya bakarken yüzünde beliren kaş çatma ifadesiyle sorar.

"Hmm, gerçekten ne, Marcello?" başını yana eğiyor, sanki kardeşimin cevap vermesine meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor. "Bir hainin dili, bir düzenbazın derisi, d..."

"Bu kadar yeter!" Marcello'nun eli masaya vurur ve herkes aniden sessizleşir.

"Bir hainin dili mi?" Claudia gözlerini kocaman açarak sorar.

"Vlad, Tanrı olsun, söz verdiğim yapacağım," diye konuşuyor Marcello, tehdit açık.

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Sen ve senin tanrın..." Vlad derin bir iç çekerek başını sallıyor, "Beni onun için mi terk ettin? Bu tanrı meselesini anlamıyorum. Hayali arkadaşlar sandığın kadar eğlenceli değil."

"Bu masada çocuklar var Vlad, kendini sansürle." Marcello ona, Lina'nın dokunuşunun onu kopmaktan alıkoyan tek bağ olduğunu söyler.

"Çocuklar çocuktur, ta ki çocuk olmaktan çıkana kadar," diye belli belirsiz cevap veriyor Vlad, dudakları şaraptan kırmızıya boyanmış bir halde.

Gözlerim ona odaklanıyor ve onu tanıımıyormuşum ya da bu odadaki varlığının farkında değilmişim gibi davranmak giderek zorlaşıyor. Sadece geniş omuzlarına, yutkunurken boğazının nasıl kasıldığına, adem elmasının hafifçe sallanmasına ya da boynunun çukurunun dilimi etrafında nasıl döndürdüğüne, içine şarap damlatıp onu yalayarak temizlemek istememe bakmam yeterli.

Kahretsin, neden bu kadar ahlaksız olmak zorundayım?

Oyununun ne olduğunu ve ölmek istediği açıkken neden kardeşimi kasten kızdırdığını bilmiyorum. Marcello'ya bakınca, patlamasının an meselesi olduğunu anlıyorum.

Vlad'ın bakışları masanın etrafında dolaşp bana odaklanıyor. "Peki doğum günü kızımız şimdi kaç yaşında?"

"Yirmi bir." Ona gözlerimi kısarak cevap veriyorum. Kaç yaşında olduğumu çok iyi biliyor.

"Bu *yasal olarak* alkol içebileceği anlamına geliyor, değil mi?" Ayağa kalkıyor, şişeyi ve iki bardağı yanına alıyor. Birini önüme koyuyor, ağzına kadar dolduruyor, sonra aynısını kendi bardağına yapıyor.

"Mutlu Yıllar!" Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kendi kadehinden bir yudum almadan önce kadehleri tokuşturuyor.

Kendi bardağımı alıp ağzıma götürüyorum. Ama sıvı tam dudaklarıma değmek üzereyken bir el beni durduruyor.

Marcello, Claudia ve Venezia'dan Lina'nın yanına oturmalarını isterken, "İçmek zorunda değilsin Sisi," diyor. "Vlad gidiyor."

"O artık yasal, Marcello. İçmek ya da içmemek onun ayrıcalığı," diye sırtlıyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor.

Yutkunuyorum.

Şeytan.

Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Gitmen gerek Vlad," diyor Marcello ona. "Sıkıldığını, arkadaşsız kaldığını falan anlıyorum ama sana bir daha söylemeyeceğim. Ailemden uzak dur." Dişlerini gıcırdatıyor, bardağı benden alıp masaya vuruyor, sıvı kenarda sallanıyor ve masayı kaplayan beyaz beze dökülüyor.

"Kahretsin, 'çello, bana kötü kurt gibi davrandın. Bu çiçeği koparacağımdan mı korkuyorsun?" Elini omzuma koyuyor ve masadan birinin soluğunu duyuyorum.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Bir garson içeri giriyor, el arabasıyla kocaman bir doğum günü pastası getiriyor. Omzumdaki el kayboluyor, tam o sırada Marcello Vlad'ı çevirip benden uzaklaştırıyor ve yüzüne yumruk atıyor.

Lina'nın elleri Claudia'nın gözlerinde, Venezia ise tuhaf bir şekilde ilgiyle bakıyor.

Vlad tepki bile vermiyor ya da yumruğu kabul ettiği için karşılık vermiyor, vücudu geriye ve pastama doğru savruluyor.

Vlad'ın yüzünün yarısının pastanın üzerine düştüğünü ve her şeyi mahvettiğini gördüğümde ağzım sessiz bir sesle açılıyor.

Marcello'nun Vlad'a bakarken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ve ilk kez ikisinden de sıkıldım.

"Durun!" Ayağa kalkıyorum ve çatışma büyümeden aralarına giriyorum. "Bu *benim* doğum günü yemeğim ve ikiniz de bunu mahvediyorsunuz," diye konuşuyorum, sesim ciddi. "Sen, insanlara vurmayı kes," diye Marcello'yu işaret ediyorum. "Ve sen," Vlad'a dönüyorum, "vurulmayı istemekten vazgeç!"

"Ben mi? Vurulmak mı istiyorum?" Vlad kendini düzeltiyor, elbisesinin üst kısmı kekle doluyor ve yanağından daha fazlası düşüyor.

"Dur!" Hem Marcello hem de ben aynı anda konuşuyoruz.

Vlad'ın yüzündeki kremi gördüğümde gülümsememi zar zor zapt edebiliyorum ve ona sadece başımı sallıyorum.

"Bu iş şöyle olacak," diyorum herkese bakarak. "Sakinleşeceksiniz," diye Marcello'ya sesleniyorum, "ve benimle gelip ortalığı temizleyeceksiniz. Ondan sonra *herkes* uslu duracak ve pastadan kalanları huzur içinde yiyeceğiz. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Neredeyse aklımı kaçırmak üzereyim ve bunun tek bir nedeni var.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," diye beni durduruyor Marcello. Ona dönüyorum ve en saçma olmayan yüz ifademi takınıyorum.

" olacağım," diyorum, "eğer bir şey yapmaya kalkarsa ona biraz daha kek veririm," dudaklarım seğiriyor, "onu susturuyor gibi görünüyor."

"Hey, ben buradayım," diye araya giriyor ama kardeşime daha fazla hakaret edemeden onu kolundan tutup banyoya götürüyorum ve rahatsız edilmememiz için kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

"Neyin var senin?" Sonunda yalnız kaldığımızda ona tıslıyorum.

"Beni ektin," diye cevap veriyor sessizce, elleri ceplerinde. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Buluşmamız gerekiyordu. Daha bir saat önce," diyor ve bana telefonunu ve bana gönderdiği mesajları gösteriyor - epeyce fazla.

"Telefonum yanımda değil ve hiçbir şey planlamadık."

Nefesinin altında anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, ama yarı çıplak yüzüyle onu ciddiye bile alamıyorum.

"Bu yüzden mi buraya savaşmaya bu kadar hazır geldin?" Parmağımı yüzünde gezdirip kremanın tadına bakarak soruyorum.

Tek söylediği "Beni ektin". Somurtkan bir çocuk gibi suratını asıyor, benden başka her yere bakıyor.

"Seni ekmedim. Buluşmamız gerektiğini bile bilmiyordum," diye nefes alıyorum, mevcut koşullara biraz kızgın bir şekilde.

Neden bu kadar pervasız olmak zorunda? Her şeyi mahvedebilirdi ve Marcello'nun onu ve beni öldüreceğinden hiç şüphem yok.

"Peki..." kabul ediyor ama daha mutlu görünmüyor.

Başımı sallayarak onu lavaboya çekiyorum, bir peçeteyi ıslatıp yüzündeki ve kıyafetlerindeki keki temizliyorum. Bu sırada yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyor, sanki beni tam olarak anlayamamış gibi.

Bezi yüzünde gezdirirken dudakları hafifçe aralanıyor, nefesi kesiliyor. Kendi tenim tüylerimle kaplanıyor, onun varlığının farkındalığıyla -O kadar yakın ki tepeden tırnağa ürperiyorum. Yanaklarım ısındı, avuçlarım terledi.

Birdenbire eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavrayıp indiriyor. Hâlâ bakışlarımı tutarak beni bir köşeye sıkıştırıyor, vücudu ön tarafıma oturana kadar beni sıkıştırıyor.

Çok sert.

Kendini içime bastırduğunda hissettiğim ilk şey bu oluyor, kendi kalçalarım da buna karşılık olarak sıkılıyor.

Parmakları boynumda geziniyor, sonra beni acı verici bir şekilde kavrayıp yüzümü kendine yaklaştırıyor.

"Beni ayağa kaldırmıyorsun," diye homurdanıyor, nefesi dudaklarımda.

"Yok mu?" Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, davranışlarındaki değişiklik beni . Bir an kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor, sonra beni duvara fırlatıp ırzıma geçmeye hazırlanıyor.

"Sen benimsin, cehennem kızı. Bu sadece benimsin demek." Dudakları çenemin üzerinde geziniyor. "Bana söz verdin," diyor, başparmağı dudaklarımda üzerinde geziniyor ve onları ayırıyor.

"Ben yaptım." Cevap veriyorum, gözlerindeki yoğunluk beni hipnotize ediyor. "Söyle," diye fısıldıyor, beni dudaklarımdan hafifçe öperek. "Söyle." "Ben seninim," diyorum ve rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor, sesi zar zor duyuluyor.

"Marcello'ya karşı gerçekten bu kadar kaba olmak zorunda mıydın?" Yanağını avuçlamak için elimi kaldırıyorum, ona olan kızgınlığım çoktan eriyip gitmiş.

"Sen benimsin." Tekrarlıyor, öpücüğü derinleştirmek için eğiliyor, sonra aniden beni çeviriyor ve ellerimi duvara dayamamı sağlıyor.

"Vlad?" Ne yapmak üzere olduğundan emin olmadan soruyorum.

Elleri elbisemin eteğinin etrafında dolanıyor ve onu kıcımın üzerinden yukarı doğru çekiyor.

"Zamanımız yok." Tek istediğim onun devam etmesi olsa da fısıldıyorum. "Bizi aramaya gelecektir."

"Bir dakika." diyor, sesi alçak ve kederli. "Benim olduğunu bilmem gerek."

Eli iç çamaşırlarımın bandını geçip bacaklarımın arasına giriyor, parmakları klitorisimin etrafında dolanırken dudaklarımın arasına dalıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, vücudumdan çıktığı hislere odaklanırken gözlerim kapanıyor.

"Çok ıslaksın, cehennem kızı. Ve hepsi benim için," diye geveliyor, ağzı kulağımı kemiriyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, kendimi onun eline sürüyorum.

Daha hızlı hareket etmeye başlıyor, parmakları amımda sihrini gösterirken ağzı yavaşça boynumun sütununa masaj yapıyor, emme, yalama ve alay arasında gidip geliyor.

Kısa sürede boşalıyorum, kıcımı onun ereksiyonuna doğru iterken sesimi zar zor tutuyorum. Ona doğru sarkıyorum, son orgazmımı yaşarken vücudum jöleye dönüyor.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor.

Dönerek kendimi duvara yaslıyorum ve parmaklarını alıp yalayarak temizlemesini izliyorum.

"Pastadan daha iyi." Sesi tüylerimi diken diken ediyor, siyah gözleri beni esir alıyor.

Ellerini ceplerine sokup küçük bir kutu çıkarıp suratıma fırlattığında ne olduğunun farkında bile değilim.

"Nedir bu?" Elime alıp soruyorum.

"Hediyen," diyor, birdenbire bakışlarıma karşılık vermeyerek.

Merakla ve bana bir şey almasına biraz da şaşırarak kutuyu açtığımda, üzerinde adımın yazılı olduğu, harfleri elmaslarla kaplı bir kolye buluyorum.

"Benim için mi?" Benim için aldığına inanamayarak güzel nesneye bakıyorum.

"Bana bırak," diyor, kutudan çıkarıp boynuma takıyor.

"Güzel bir bayan için güzel bir mücevher." Diyor ve ben aynaya bakıp soğuk metali tenimde hissederken iç geçirmeden edemiyorum

memnuniyet.

"Teşekkür ," diyerek onu kendime yaklaştırdım ve yankılanan bir öpücük verdim. "Bu inanılmaz."

Yanağını boynumun kıvrımına sokarken yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme görüyorum.

Banyodaki işimizi bitirip masaya dönüyoruz. Marcello ikimizin arasına şüpheyile bakıyor. "Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor.

"Sudan korktuğunu bilmiyordum," diye omuz silkip oturuyorum.

"Ben değilim!" Vlad yanımdaki sandalyeyi kaparak itiraz ediyor. Claudia ve Venezia'nın Lina'nın yanına oturmasıyla nihayet bana daha yakın oturabildi.

"Elbette." Omuz silkiyorum, eğleniyorum, "bu yüzden derisine su değerse eriyeceğini söyleyip duruyordu."

"Ne diyebilirim ki," gözlerini masumca herkese dikti, "kötü cadıyla akraba olmam benim suçum değil. Ebeveynlerimizi seçemeyiz," diyor ve dikkatini Marcello'ya çeviriyor, "en çok senin bilmen gerekir."

Marcello cevap vermiyor ama çenesindeki gerginlik bana bunun kişisel olduğunu söylüyor.

"Pasta isteyen var mı?" Yüksek sesle soruyorum, emzikçilik oynamaktan çoktan yorulmuştum. "Evet!" Claudia cevap veriyor Venezia da "Ben de," diye karşılık verir.

Pasta servis edildi ve ilk defa kimse kimseyi öldürmek istemiyor. Vlad'ı bu davranışından dolayı ödüllendirmek için masanın altından elini tutuyorum.

Hafifçe şaşırmış görünüyor, ama sıkıyor, sıkı tutuyor.

Sanırım bir aileye sahip olmak böyle bir şey.

Yataktan kalkıp uykulu bir şekilde banyoya yürüyorum, hızlıca duş alıp dişlerimi fırçalıyorum. Hâlâ o kadar yorgunum ki doğru dürüst göremiyorum bile.

Vücuduma bir havlu sararak yatağa geri dönüyorum. Telefonumu kontrol ederken saatin kaç olduğunu fark ediyorum.

Siktir!

"!" Vlad'ın omuzlarını iterek onu uyandırmaya çalışıyorum. "Geç oldu, gitmen gerek." Ona söylüyorum ama uykusunda bir şeyler mırıldanırken hiçbir şey duymuyor gibi görünüyor.

"Vlad!" Onu sallamaya devam ediyorum. Bir anda gözlerini açıyor ve dikkatle bana bakıyor. "Muhafızlar viziteye çıkmadan önce gitmen gerekiyor," diye sesimi yumuşatıyorum.

Bakışları hâlâ , eli havlumu kavrayıp çözüyor. "Vlad!" Skandala uğramış bir şekilde haykırıyorum.

Beni hemen sırt üstü çeviriyor, kokumu içine çekerken üzerime abanıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyor tenime karşı, dudakları bir meme ucumun üzerinde geziniyor.

"Ne..." Dudaklarını dudaklarımın etrafına ağzının içinde emdiğinde dalıp gidiyorum. Bacaklarım otomatik olarak açılarak onu içime girmeye davet ediyor.

Hâlâ iç çamaşırını giyiyor ama bana sürtünürken ereksiyonunun belirgin sertliğini hissedebiliyorum.

"Son bir tada ihtiyacım var," diye geveliyor tenime karşı, ağzı karnımın üzerinde açık, dilini aşağı doğru gezdirirken, "sonrasına kadar bana yetecek kadar."

"Geç oldu." Son bir bahane deniyorum, ama klitorisimi dudaklarının arasına alıp ısırp emerken, neden gitmesi gerektiğini unutuyorum.

Ellerim , onu teşvik ediyorum, usta dili amıma harika şeyler yapıyor ve beni zevkle inletiyor.

"Sisi?" Kapımı usulca çalan Lina'nın sesini duyuyorum.

Gözlerim açılıyor ve tamamen içgüdüsel olarak battaniyeyi Vlad'ın üzerine atıp kendimi çeneme kadar örtüyorum.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor. Hayır, diliyle bana saldırmaya devam ediyor, ben gizli sevgilimle hayatımın en iyi zamanını geçirmiyormuşum gibi davranmaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Evet?" Sesimi temizlemek için öksürüyorum.

"Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim ama öğleden sonrayı kendimize ayırabileceğimizi düşünüyordum." Yüzünde bir gülümsemeyle soruyor.

"Tabii ki!" Hemen kabul ediyorum, bir elim Vlad'ın saçlarında, o kendini durduramıyor gibi görünüyor. Şeytani diline ya da dilini içime sokup beni becerme şekline tepki vermemek için şeyi yapmam gerekiyor.

Lina cevabım karşısında gülümseyerek aklındaki birkaç aktiviteyi sıralıyor. Yarım kulakla dinliyorum ve o gidene kadar başımı sallıyorum.

Tanrım!

Vlad iki parmağını sokarken dudaklarımdan küçük bir ses çıkıyor, dili tekrar klitorisimi emmeye başlıyor.

"Sen... iyi misin?" Lina durur ve sormak için döner.

"Evet, tabii ki." Sesim tuhaf çıkıyor ve yüz hatlarımı, gözlerimin başımın arkasında yuvarlanmak istediğini, doruğa ulaşmak üzere olduğumu göstermeyecek şekilde düzenlemekte çok zorlanıyorum.

"Biraz kırmızı görünüyorsun. Ve terli. Sıcaklamadın mı?" Vücudumun üstündeki kalın battaniyeyi işaret ediyor.

"Hayır, hayır. Geceleri çok üşüyorum." Yalan söylüyorum ve tam o anda Vlad parmaklarının hızını artırıyor. Dudağımı ısıtıyorum. Sertçe. Yüksek sesle çığlık atmamı engelleyen tek şey bu. Bacaklarım titriyor, o beni orgazm ederken tüm vücudum küçük titremelerle sarsılıyor.

"Eğer eminsen..." hâlâ kapının eşiğinde, ikna olmamış görünüyor. "Evet," diye kabaca nefes alıyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum, ter içinde vücudumun üzerinde.

Sonunda başını sallayarak odadan çıkıyor.

Vlad'ın yaramaz gülümsemesini görmek için yorganı çekiyorum ve bana dilini bir kez daha uzun uzun yalattıyor.

"Sen kötüsün," diye suçluyorum onu, başımı sallayarak.

Neden her geçen gün daha da pervasızlaşıyor? Bu, bir noktada yakalanabileceğimizi umursamıyor gibi görüldüğünün yeterli kanıtı.

Bir zamanlar kalbimin kırılmasından korktuğum için onunla arama mesafe koymaya karar vermişken, görünen o ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Hayır, bunu yapmak çok daha zor.

Doğum günü partime davetsiz olarak geldikten sonra, *her gün* benimle vakit geçirmek için bir neden bularak durmak bilmiyordu. Kararlılığı durdurulamaz olduğundan, bu şekilde benim dinleneceğimi ve onun da bana doyacağını düşünerek yatıya kalmasına izin vermeye başladım. Tabii ki ben de ona , çünkü onu yanımda istemediğim bir gün neredeyse yoktu. Ne de olsa, beni böylesine hararetle takip etmesi, bana verebileceği *her şeyi* istediğimi fark etmemi sağladı.

Duyguları yoksa ne olmuş? Beni umursamadığına inanmıyorum. Ben onun olduğum ve o da benim olduğu sürece, bu benim için yeterli.

Şimdilik.

"Ya yakalanırsak? Marcello'nun benimle aynı odada olman konusunda bile ne düşündüğünü biliyorsun," diyorum dudaklarımı büzerek.

Doğum günü fiyaskosundan sonra Marcello beni bir kenara çekmiş ve Vlad'a karşı uyarmıştı.

bir yüz ifadesinden başka bir şey değildi. Tabii ki, Vlad'ın tüm kusurlarını saymaya devam etti, onları çekici bulacağımı hesaba katmamıştı.

Başımı salladım, anlamış gibi yaptım ve bu tartışmayı kapattık.

"Seninle evlendiğimde hiçbir şey yapamayacak," diye fısıldadı.

Beni kollarının arasına alırken boğazımı sıkıyor.

"Evlenme teklif ettiğini hatırlamıyorum,"

diye karşılık veriyorum.

Benimle evleneceğini ilk kez söylemiyor ve bunu gözümü kırpmadan kabul edecek olsam da, bunun için çalışmasını istiyorum. Mükemmel bir tekliften daha azına razı olmayacağım. Ayrıca, seks yapmak istiyorsa acele etmeli, çünkü tamamen aptalca bir nedenden dolayı, benimle sadece evlendiğimizde yatacağını kafasına koymuştu.

"Bunu hak ediyorsun," diye beni ikna etmeye çalışırdı, siki beni ele geçirmeye bir hamle uzaktayken bile.

Daha önce birkaç kez yapmaya çalışmıştık ama içine sığmıyordu -benim çok küçük olmam ve onun anormal büyüklükte bir alete sahip olmasının korkunç bir kombinasyonu. Canımı çok fazla yaktığını fark ettiğinde, endişelenerek hemen dururdu. En fazla kafama girebilmişti ve canımı yaksa da aynı zamanda cennet gibi hissettirmişti. Sadece sokup bitirseydi tüm acıya katlanabilirdim. Ama hayır, sanki canı yanan kendisiymiş gibi tepki verdi.

Duyguları olmadığını iddia eden biri olarak, pek çok insanın göstereceğinden daha fazla anlayış gösterdiğinden eminim.

Düşündükçe iç çekiyorum.

"Yakında," diye fısıldıyor, aniden giyinmek için ayağa kalkıyor.

Onu ilgiyle izliyorum ve her gün böyle bir şey yaşamamanın hiç de fena olmayacağını düşünüyorum.

"Yakında..." Biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tekrar ediyorum.

Daha sonra odamdan çıktığımda Marcello beni çalışma çağırıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

Bir an için Vlad'ı bildiğinden korkuyorum ve son nefesime kadar her şeyi inkâr etmeye hazırım. Ne de olsa, neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse olacağından hiç şüphem olmadığı gibi, kan dökülmesini istemiyorum.

Aralarındaki ilişkinin nasıl yürüdüğünü gerçekten anlamıyorum. İkisi de arkadaş olduklarını iddia ediyor ama Marcello, Vlad'ı ailesinden kesinlikle uzak tutmayı tercih ediyor. Ve sözde bir arkadaşın ona nasıl davrandığını görünce, Vlad için üzülmekten kendimi alamıyorum. Neden kimse onun tarafını da anlamaya çalışmıyor?

"Sisi," diye ayağa kalkar Marcello, "seninle konuşmam gereken bir şey var ve sağduyuna ihtiyacım var."

"Evet, elbette," diye cevap veriyorum, isteği karşısında biraz kaşlarımı çatıyorum.

"Lina ve Sacre Coeur ile ilgili durumu biliyorsun," diye devam ediyor ve bana başka bir mafya ailesi olan Guerra'nın rahibenin ölümüyle bir ilgisi olabileceğinden şüphelendiğini söylüyor.

"Peder Guerra'ya misilleme olarak demek istiyorsun," diye ekliyorum ve o da başını sallıyor.

"Peder Guerra şu anki kaptan Benedicto'nun yeğeniydi. Bir tür intikam almak isteyecekleri akla yatkın. Ancak Benedicto ile olan etkileşimlerimde herhangi bir gizli kin sezmedim. Aksine, birlikte çalışma konusunda çok hevesliydi ve..." diye devam ediyor, biraz rahatsız görünüyor.

"Ve?"

Marcello yüzünü buruşturuyor. "Seni oğluyla tanıştırmak konusunda özellikle ısrarcı."

"Oğlu mu?" Hissiz bir şekilde soruyorum, bunun nereye gittiğini anladığımdan emin değilim. "Oğlu Rafaelo senin yaşlarında ve..." Çok güçlü görünüyor rahatsız edici.

"Çıkar ağzındaki baklayı Marcello. Oğlunun nesi var?"

Derin bir nefes alıyor. "İkiniz arasında bir eşleşme olabileceğini umuyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve bir bahane uydurmaya hazırım, bununla uğraşmak zorunda kalmamak için her şeyi yaparım. Ama Marcello hemen sözlerini değiştiriyor.

"Elbette, ona bunun sadece sizin seçiminiz olabileceğini söyledim, ama en azından bir görüşme istiyor. Uygun olup olmadığını görmek için."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, biraz hevesiz bir şekilde.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama en azından onunla biraz zaman geçiriyormuş gibi yapabilir misin? Guerra'nın niyetleri konusunda hâlâ emin değilim ve bu onları gözlemlemek için iyi bir yol olabilir."

"Ama onunla evlenmek zorunda değilim, değil mi?" Bunun masada *olmadığından* emin olmalıyım.

"Hayır. Sen istemedikçe tabii," diyerek bana sıkı bir gülümseme verdi. "Oğlunun bazı sorunları olduğu konusunda seni uyarmalıyım." Bana kekemeliğini ve utangaç kişiliğini devam ediyor.

Beni evlendirmek için acele etmediğini görünce, zamanı geldiğinde Rafaelo'yu eğlendireceğime söz vererek planını kabul ediyorum.

Sonsuz şaşkınlığıma rağmen, Benedicto, karısı ve Rafaelo'nun sürpriz bir ziyaret için gelmeleriyle zaman beklediğimden çok daha erken geldi.

Benedicto ve Marcello iş konuşmak için çalışma odasına çekilmeden önce hepimiz misafir odasında toplanmıştık.

Lina ve ben karısı Cosima ve Rafaelo ile kaldık. Cosima kırk yaşlarında görünüyor, yüz hatları belirgin, tarzı zarif ve derli toplu. Aynı zamanda oldukça konuşkan biri gibi görünüyor, bir ondan bir bundan bahsetmeye başladığında sesi şimdiden sınırlarımı bozuyor.

Rafaelo ise annesinin yanında sessizce oturuyor, omuzları çökmüş, başı öne eğilmiş, sanki gözlerimizle karşılaşmaya bile cesaret edemiyor. Hatta bayılmadan selam vermeyi bile zar zor .

Erkekler bayılır mı?

Ayaklarının üzerinde sallanırken yüzünde derin bir kızarıklık beliren Rafaelo'nun buna eğilimli olduğu kesin.

"Assisi, ne güzel bir adın var." Cosima beni de konuşmalarına dahil etmeye çalışıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, şüphesiz yargılıyor.

"Teşekkür ." Sert bir şekilde cevap veriyorum ama yine de poker suratımı korumaya çalışıyorum.

"Şimdi söyle bana, evlilik hakkında ne düşünüyorsun?" Cosima hemen konuya giriyor ve ben de onun nezaketsizliğine gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Anne," diye araya girdi Raf, birkaç kelime oluşturmak için elinden geleni yapıyordu. "s... dur."

"Saçmalama, Raf!" Oğlunu susturup bakışlarını bana çevirdi.

"Sacre Coeur'den ayrılmadan önce yemin etmem gerektiğinden beri bunu düşünmedim." Ondan ne kadar hoşlanmamaya başladığımı belli etmemeye çalışarak yeterince tarafsız bir cevap veriyorum.

"Bunun için yeterince vaktimiz var, canım," diyor kayıtsızca. "Neden siz ikiniz oraya gidip birbirinizi daha yakından tanımıyorsunuz?" Bizi kovarken niyetini gizlemeye bile çalışmıyor.

İçimden bir küfür mırıldanıyorum ama Rafaelo'yla birlikte koltukları yüzümden gülümsemeyi eksik etmiyorum.

Uzun süre yanımda oturdu, bakışları yerdeydi. Kesinlikle, varlığımı kabul etmiş gibi bile görünmüyor. Yere çöküyor, sanki yerde dikkatini ilginç bir şey varmış gibi.

Onu incelemek için bir an duruyorum ve berbat vücut dili olmasa çekici olmayacağını fark ediyorum. Duruşunu korumaya çalışırken omuzlarının ne kadar gergin görüldüğü neredeyse zorlanmış gibi görünüyor.

"Bu çok sıkıcı, değil mi?" Aradaki buzları eritmeye çalışıyorum, sessizlik daha da sinir bozucu.

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor, gözleri hâlâ kapalı, benden başka bir yere bakıyor.

"Isırmam," diye ekleme ihtiyacı hissediyorum, "ya da yargılamam," omuz silkiyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Bir süre burada kalacağız, o yüzden birbirimizi tanımaya çalışalım."

Onun varlığıyla ilgili acınacak bir şey var ve bu kekemeliği değil. Hayır, etrafında sürekli bir hüznün var. "Neden?" diye soruyor, yüzü bana doğru eğik.

"Neden konuşuyorsun? Bilmem ki. İnsanlar böyle mi yapar?" Bir espri yapmaya çalışıyorum ve bir an için onu kırmış olabileceğimden korkuyorum, çünkü pek iyi konuşamıyor.

Ama sonra yüzünde bir gülümseme belirir.

"Öyle, değil mi?" Kekemeliği biraz daha belirginleşerek soruyor.

Biraz kaşlarımı çatıyorum, onu daha fazla incelemeye başladığımda aklımı kurcalayan bir şey var.

"Konuş . Bana kendinden bahset." Bir hipotezi test etmek isteyerek ona soruyorum.

Tanrım, şimdi Vlad gibi konuştum.

Onun yanında çok fazla zaman geçirdim ve şimdiden beynim onunkiyle senkronize olmaya başladı.

Her şey ve herkes hakkında paranoyaklaşıyorum.

Yine de Vlad'ın Guerra'dan ya da bana karşı niyetlerinden haberdar olmamasını sağlamalıyım. Onların kanını ellerime bulaştırmak isteyeceğimi sanmıyorum. Vlad'ın dediği gibi, bu sadece bir çete kıyametine neden olur.

Kahretsin, bir saniyeliğine onu düşünmeyi bırakmalıyım. Ya da onun gibi düşünmeliyim.

Dikkatimi Raf'a çevirerek, kelimelerini bulmaya çalışırken yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum.

"Taşları severim," diyor sonunda. "Üniversitede taşlar üzerine çalışıyorum," devam ediyor ve gözlerini ilk kez benimkilerle buluşmak için kaldırıyor.

Kahretsin, ama buna hazırlıklı değildim.

Gözleri mavinin şimdiye kadar gördüğüm en açık tonunda, sarı saçları sadece bu alışılmadık tonu ortaya çıkarıyor.

"Harika," diye cevap veriyorum, kayalar hakkındaki bilgim oldukça sınırlı. "Taşları neden seviyorsun?"

"Konuşmuyorlar."

Kahkahayı patlatmadan önce bir saniye ona bakıyorum. Bunun onunla dalga geçtiğim şeklinde yanlış anlaşılabileceğini fark ederek hemen duruyorum. Ama yüzüne bir kez bakınca eskisinden daha rahatlamış görünüyor.

"Çok komiksin." Gülümsememi bastırarak ekliyorum.

Yavaş, ama ağzı da yukarı doğru çekiliyor.

"Bana daha önce hiç komik denmemişti," diyor ve yine konuşmasında garip bir düzen fark ediyorum.

"Muhtemelen çok konuşmadığın içindir?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Alınmak yerine omuz silkiyor ama yüzünde bir eğlence ifadesi var.

"Hayal ettiğim gibi değilsin." Kanepeye yaslanıp kendini daha rahat hissederek bana söylüyor. Duruşu biraz açılıyor, sırtı artık o kadar kambur değil.

"Peki ne hayal ettin?" Merak ettiğim için soruyorum ama aynı zamanda onu daha fazla dinlemek .

"Bilmiyorum... Bir rahibe mi?" diye soruyor, ilk kez şaka yapıyor.

"Yeterince makul." Cevap veriyorum ve biraz sohbet etmeye devam ediyoruz. O

Hala kısa cümlelerle konuşuyor, sanki bir kerede çok fazla şey söylemekten korkuyormuş gibi.

Cosima'nın odanın diğer ucundan dikkatle bizi izlediğini fark ediyorum, durumu ve oğlunun beklentilerini değerlendirdiğine şüphe yok.

Ama Rafaelo'yla sohbet ettikçe bazı şeyleri daha iyi fark ediyorum. Duruşundan sesine ve konuşmasına kadar her şeyin üretilme biçiminde bu var.

"Gerçekten konuşma sorunun yok, değil mi?" Öne doğru eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve sessiz onay karşısında dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Rahatken cümlelerin sadece ikinci kelimesini kekeliyorsun, sanki öğretilmiş bir kalıpmış gibi, ama bir noktayı kanıtlamak istediğinde tüm cümleyi kekeliyorsun." Omuz silkiyorum, bu gözlem oldukça kısa tanışıklığımız boyunca yaptığım pek çok gözlemden biri. Her şeyden çok, onun vücudunun

Dışarıdan gelen uyaranlara tepki verir, sanki kendini kapatmak ve hareketlerini koordine etmek için bilinçli bir çaba sarf ediyormuş gibi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." savunmaya çalışıyor ama onun sert duruşunu fark ettim. Yanılıyor olsaydım, üzgün olurdu, belki de kendini geri çeker ve benden uzaklaşırdı. Bunun yerine kendini sıkıca tutuyor, kaslarında gerginlik var. Kaçmak üzere olan bir hayvandan çok, saldırmaya hazır bir hayvana benziyor.

Yıllarınızı size zarar vermek isteyen insanlardan kaçarak geçirdiğinizde, bazı kalıpları öğrenmeye başlarsınız. Ağız yalan söylese bile vücut asla yalan söylemez.

"Raf, canım! Gitme vakti geldi!" Cosima'nın sesi odada çınlıyor ve Rafaelo'nun yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

Koltuktan kalkıyor, annesinin yanına doğru sendeleyerek kambur duruşunu sürdürüyor.

"Merak etme," diye durduruyorum onu, elimi omzuna koyuyorum. "Sırrın benimle güvende," diye göz kırptıyorum ona.

Kendisini neden bu kadar olumsuz bir şekilde sunduğunu bilmiyorum ama bu onun bileceği iş.

Herkesin sırları vardır.

Lina ve Cosima'ya geri dönüyoruz. Raf annesinin yanındaki yerini alırken hâlâ sohbet etmektedirler.

Elini cebine hızla çekiyor, yere küçük bir şey düşüyor. İkimiz de eğilip alıyoruz ve bunun küçük kahverengi bir taş olduğunu fark ediyorum.

Onu bana doğru itiyor, bakışları ilk kez benimkiyle buluşurken netleşiyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor, önceki kekelemesinden eser yok.

Onların gidişini izlerken taşı elime alıp onunla oynuyorum.

İlginç.

Kendi kendime yumuşak bir melodi mırıldanarak ipliği çekiyorum, tasarımın şekillenmeye başlamasından memnunum. Lina ve ben son zamanlarda daha çok takılıyoruz ve bana nasıl nakış yapılacağını öğretmeye başladı.

Vlad'ın her zaman yanında bir mendil taşıdığını gördüğümünden, ona kişiselleştirilmiş bir mendil yapmaya karar verdim - tabii ki benim adımla. Bu şekilde beni her zaman taşıyabilecek ve diğer kadınlar da onun alındığını görebilecekti.

Adımın yanına küçük kırmızı bir kalp eklerken kendi kendime gülümsüyorum.

Lina otururken, "Görüyorum ki birileri meşgulumuş," diyor, gözleri çalışmamda.

Bir an için saklamak istedim, ama konuşmaya devam edince rahatlayarak nefes aldım, başka biri için olduğunu düşündüğünü fark ettim.

"Raf'la bu kadar yakın olduğunuza inanamıyorum," diyor imalı bir şekilde. "Evet, arkadaş olduk." Cevap veriyorum.

Teknik olarak doğru. İlk ziyaretten sonra birkaç kez daha uğradı ve davranışının nedenini yavaş yavaş bana açtı.

"İnsanlar sizi zayıf gördüklerinde, rakip olarak görmezler," diyerek mümkün olduğunca fark edilmemeye çalıştığını ima etmişti.

Ama bana kardeşinden ve onun güce olan açlığından bahsettiğinde, neden radara yakalanmamaya çalıştığı anlaşılmıştı.

Raf'ı tanıdığım süre içinde, onun huzur içinde kalmaktan başka bir şey istemeyen çok nazik bir ruh olduğunu fark ettim. Babası gelecekte Guerra ailesinin dizginlerini ele almasını ne kadar isterse istesin, onun kesinlikle güç ya da para bir beklentisi yok.

"Fark etmeyi başaran ilk kişi sensin," demişti bana bir noktada, maskesinin ardını görmeme şaşırarak.

Maskelerin arkasını görme konusunda ne kadar yetenekli olduğumu bilmiyordu.

"Ve şüphelerimi doğrulamak zorunda değildin, o zaman neden ?" Ben de karşılık verdim. Elbette suçlamalarımı inkâr etmeye devam edebilirdi. Onun yerine, sonunda bana sırrını açtı.

"Sen onlar gibi değilsin," diye omuz , ancak *onlardan* kastının kim olduğunu açıklamadı.

Ve böylece hoş bir dostluk gelişti. kadar hoştu ki, büyük bir üzüntüyle bana evlenme bile teklif etmişti. Bir an için ona yanlış sinyaller vermiş endişelendim, ancak beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü ve benimle çok rahat olduğu için evlenmemizin kötü bir fikir olmayacağını, çünkü babasının onu buna zorladığını söyledi.

Nazikçe reddettim, kendi durumumu ve zaten bir sevgilim olduğunu açıkladım. Ona daha fazla şey anlattığımda benim için çok mutlu olmuştu.

Vlad, hatta gerekirse onu siper olarak kullanmayı bile önermişti.

En beklenmedik yerlerden bir ortaklık doğduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Bundan kesinlikle hoşlanacaktır," diyerek kalbi işaret etti. gülümsedi ve ben içgüdüsel olarak kızardım.

Oh, evet. Vlad'ın hoşuna *gidecek*. Bu şey için harcadığım çabadan sonra *asla* cebinden çıkarmaz.

"Senin adına çok mutluyum Sisi," diye devam ediyor, hülyalı bir iç çekişle. "Doğum gününle ilgili olaydan sonra bir an için endişelendim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Eminim Marcello size Vlad'dan çoktan bahsetmiştir. O... etkileşime girmen gereken biri değil."

"Neden?" Biraz sertçe sordum.

Neden herkes ona bu kadar karşı? Onlara ne yaptı ki?

Gördüğüm kadarıyla, ihtiyaç duyulduğunda her zaman herkese yardım etti ve yine de onu en uzun süredir tanıyan Marcello bile ona en ufak bir ilgi gösteremiyor.

"O iyi bir adam değil, Sisi. Bu dünyada yeni olduğunu biliyorum, ama kötü var... ve sonra *çok* kötü var." Dudaklarını büzüyor, gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

"Nasıl bu kadar kötü olabiliyor?" Öfkeleniyorum, onu savunma ihtiyacı içimi kemiriyor. Söylediklerinin iyi bir yerden geldiğini biliyorum ama herkesin onu anlamaya bile çalışmadan çarmıha germesinden bıktım.

"İnsanları öldürüyor, Sisi," diye başlıyor ve ben gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum, "o soğukkanlı bir katil."

Tartışılır, bence oldukça seksi.

Sanki kendisi de aynı türden biriyle evli değilmiş gibi başını sallayarak, "Ahlaki bir pusulası yok," diyor.

"Peki ya kardeşim?" Ben karşılık verince kaşlarını çatı.

"Vlad ile kardeşin arasında dünya kadar fark var," diye ekliyor, böyle bir şeyi ima ettiğim için neredeyse dehşete düşmüş bir halde.

"Bence yanılıyorsun, Lina. Bu sadece bir bakış açısı meselesi," diyerek omuz silkiyorum.

"Sisi..."

"Senin kötü adamın benim kahramanım olabilir, Lina. Gerçekten siyah ve beyaz diye bir şey var mı? Ya da ahlaklı ve ahlaksız?"

"Sisi... Umarım ona sempati duymuyorsundur!" Sesi skandal gibi geliyor ve ince buz üzerinde yürüdüğümü fark ediyorum.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, "sadece bir insanın ayakkabısıyla bir mil yürümeden onu gerçekten tanıyamayacağınızı söylemeye çalışıyorum." Omuz silkiyorum.

Beni düşünceli bir şekilde süzerken bir an sessiz kalıyor.

"Tam bir filozof olmuşsun," diye gülümsüyor sonunda.

Gülümsemesine karşılık verirken dudaklarım geriliyor.

İnsanın sevgilisi herkesin hikayesindeki kötü adam olduğunda bunu yapması gerekir.

Ama benimki.

On Sekizinci Bölüm

"Sana yeni bir protez dil alana kadar bu işine yarayacaktır." Seth'e yeni cihazını uzattım. "Konuşma metni. Sesini bile seçebiliyorsun," diye açıklıyorum, "ama lütfen bir kadın sesi seçme. Bunu bir kadın sesiyle bağdaştırabileceğimi sanmıyorum." İri bedenine el sallıyorum.

Homurdanıyor ve hızlıca bir cevap yazıyor.

"Benim sapkınlığım değil." Robotik bir erkek sesi cevap veriyor.

"Güzel," diye başımı salladım, "yargılayacağımdan değil. *Çok* açık fikirliyimdir." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum.

koltuğa oturup öfkeyle cihaza şeyler yazarken geri vermiyor.

"Çocuklar güvende mi?"

"Evet. Başarılı bir şekilde ailelerine teslim edildiler. O insanların onları tekrar araması ihtimaline karşı yerlerini değiştirmeyi teklif ettim. Bazen kendimi şaşırtıyorum," diye derin bir iç geçiriyorum. Artık insanlara zarar vermek yerine onlara yardım ediyorsam cazibemi kaybediyorum demektir.

Peki bunun neresi eğlenceli?

Seth bana başını sallıyor, yazmaya devam ediyor.

"Verdiğin sözle ilgili olarak," diye başladı ve devam etmesini işaret ettim. "Arsen Aliyev'in işini bitirmek istiyorum."

"Azerbaycanlı patron mu?" İntikamının hedefi olmasına şaşıracak kaşımı kaldırıyorum. "Neden?"

Gözlerinde bir acı parıltısı var.

"Beni ben yapan oydu," diye duraklıyor, gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, "ve en çok sevdiğim şeyi çaldı," diyor şifreli bir şekilde, ama satır aralarını okuyabiliyorum.

"Bana göre hava hoş. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama birkaç kelimeden fazlasını konuştuğumuzu sanmıyorum." Omuz silktim. Ona intikam sözü vermişim ve

Teslim edeceğim. "Tüm kaynaklarım ve ihtiyacınız olan her şey emrinizde."
Gözlerini bana dikti.

"Neden?" diye soruyor, yüz hatları şüpheyile çizilmiş. "Aliyev güçlü bir adam. Neden riske atasınız ki?"

Çalışma odamın çekmecesini açarak bir paket sakız alıyorum ve ağzıma .
"Çünkü şu ana kadar üzmediğim çok az insan var. Bir tane daha olsa ne olur? Ayrıca, senin için daha önemli bir işim var."

"Ne işi?"

Bilgisayarımı açıp ona doğru çeviriyorum.

"Sanırım bu bileşiğin biraz farklı bir yapıya sahip olduğunu fark etmişsinizdir."

Başını sallıyor, planı inceliyor.

"Bunun bir nedeni var," diyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum, zayıflığımı herkese açıklamak zorunda olduğum gerçeğinden hoşlanmıyorum, "Bazı nöbetlerim var... krizler diyebilirsiniz, ve son derece öngörülemez hale geliyorum."

Sorgulayıcı bir şekilde kaşını kaldırıyor.

Birkaç tuşa geçen yılki bölümlerimden birini tekrar oynatıyorum, personelin yarısının işini bitirmiştım. En iyi anım değildi ama saldırı o kadar ani olmuştu ki geldiğini görememiştım, en azından kontrol edememiştım.

Seth dikkatle izliyor, hareketlerimi inceliyor. Ne gördüğünü zaten biliyorum. İnsan derisi giymiş bir yaratık, ama ikisi de değil. Herkesi parçalara ayırırken ne kadar hasara yol açtığımı bilecek kadar çok kez kaseti izlemiştım.

Videoda çığlıklar duyuyorum ve bunun koridor duvarlarını kanla yıkamaya başladığım ve yoluma çıkan her şeyi kırdığım an olması gerektiğini biliyorum.

Video bittiğinde Seth sessiz, başını yavaşça kaldırıp bakışlarımla buluşuyor.

"Gördüğünüz gibi, parkta yürümek gibi bir şey değilim. Aslında, beni hareketsiz hale getirmek için genellikle on kişinin çabası gerekir ve bu bile kayıplar olmadan olmaz. Öte yandan sen, ihtiyacım olan beceriye sahipsin."

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?" Diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Eğer iş o noktaya gelirse. Çok ileri gitmeden beni durdurmanı kesinlikle istiyorum.

Genelde bir süre sonra iyileşirim ama..." Sözümlü . "Bir süredir

Nöbetler gittikçe , bazıları günlerce sürdü. Eğer birinden çık..."

"Anlıyorum," diyor.

"Yine de seni uyarmalıyım. Tüm yeteneğine rağmen, ki bu arada harika bir maçı," havadaki kıyametin bir kısmını hafifletmeye çalışarak onu gülümseyerek övüyorum, "Kolay kolay yenilmeyeceğim. Ne kadar süredir antrenman yapıyorsun?"

"On dört yıl," diye yanıtlıyor.

"Yirmi yıldan fazla tecrübem var," diyorum ki neye bulaştığını anlasın.

"Ama sen..." Aynı yaşta olduğumuz için bana kaşlarını çatıyor. "Evet.

Hatırladığım en erken cinayet sekiz yaşındayken işlenmişti. Olabilir daha önce öldürdüm." Omuz silktim, daha önce öldürdüğümünden neredeyse emindim.

Hiç kimse şartlanmadan aniden kana susamış bir şekilde uyanmaz. Miles'ın bana her ne yaptıysa içimde bir şeylere zarar vermiş olduğundan giderek daha emin oluyorum.

"Gördüğünüz gibi, beni alt etmek o kadar kolay olmayacak. Bu hareketlerime aşına olana kadar seni eğitmek istiyorum."

Seth merakla başını sallar.

"Bir şey daha var," diye ekliyorum, "ve muhtemelen en önemlisi. *Asla* ama *asla* Sisi'ye zarar vermeme izin verme. Ona göz dikmeden önce beni öldürmeni tercih ederim."

Şimdilik beni cezalandırabilir ama onun güvenliğini asla riske atmak istemiyorum. Öfkeli olduğumda ona bir şey yaptığımı bilmektense ölmeyi tercih ederim. Çünkü olağan sonuçları bildiğimden, onu nasıl bir durumda bırakacağımı ancak hayal edebilirim.

"Kız arkadaşın mı?" Seth soruyor ve dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Evet, kız arkadaşım. Onu her zaman koruyacaksın. *O* senin sorumluluğunda. Ben ikinci sırada gelirim."

Başını eğiyor, bir şeyler yazmadan önce dikkatle bana bakıyor. "Bunu biliyor mu?"

"Hayır, . Ve bu böyle devam edecek." Acı acı gülümsüyorum.

Sisi benden nefret edebilir ama ilk defa birinin hayatını almaktansa korumayı tercih ettiğimi fark ettim.

Seth ile her şeyin üzerinden geçerek biraz zaman geçirdim, bir şey olması durumunda her şeyin mükemmel olacağından emin olmak istedim.

Akşamın sonunda çoktan yorulmuş oluyorum.

Gittikçe daha çok yoruluyorum.

İliklerime kadar işleyen ve benden her şeyi alıp götüren bu yorgunluk için bıkkınlık daha iyi bir kelime olabilir.

Birkaç ay öncesine kadar hayatımı her zaman yaptığım gibi pervasızca ve dikkatsizce, hatta öldürme telaşının bile zamanla azaldığı bir şekilde sürdürebiliyor olmam çok komik.

İşte o.

Ve onun hayatımdaki varlığı bana daha önce ne kadar zavallı olduğumu gösterdi. Çok fazla ömrümün kalmamış olabileceği düşüncesi geçmişte beni sevindirirdi. Ne de olsa, hiçbir şey neşe getirmeyecekse, yaşamak gibi basit bir eylem bir yük olacaksa, insan neden yaşamak istesin ki?

Şimdi, ilk defa, ölmek beni korkutuyor. Çünkü o zaman gitmiş olacak.

Onu göremez, dokunamaz ve koklayamazdım.

"Maxim," numarasını çeviriyorum, "bana şehirdeki en iyi psikiyatristi bul." Boşuna çabalıyorum ama denemek zorundayım.

Onun için.

Son çarem Miles, ama buraya gelmem dokuz yılımı aldı. Onu ne zaman bulacağımı kim bilebilir? Ve durumum bu kadar hızlı ilerlerken, korkarım başaramayacağım.

"Üzülme." Vanya'nın dudakları beni içine çekerken aşağı doğru kıvrılıyor. "Üzgün olman hoşuma gitmiyor," diyor ayaklarını yataktan sarkıtıp yanıma gelerek.

"Üzgün değilim, V. Üzgün olamam, unuttun mu?" Onun iyiliği için gülümsemeye çalışıyorum.

"Öylesin. Bunu hissedebiliyorum," diyerek elimi tutuyor ve göğsüne götürüyor. Jesti sevimli, bu yüzden bir anlığına izin veriyorum.

Ama gözümü kırıştırdığımda elimin göğüs boşluğuna saplandığını ve parmak eklemlerimden kan görüyorum.

"Ne..." Yanmış gibi geri çekildim.

Vanya'nın göğsünde büyük bir delik var, kan fışkırmaya devam ederken kalbi kayıp.

"Bana yardım edin," diye fısıldıyor, gözü yuvasında sallanıyor.

"Yardım..." Başımı sallarken bir adım geri çekiliyorum.

Bu gerçek değil. Hiçbir zaman gerçek olmadı.

Sırtım duvara çarpıyor ve düşüyorum. Vanya'nın formu yaklaşmaya devam ediyor, ayaklarının dibinde daha da fazla kan birikiyor.

"Yardım et bana kardeşim. Ölmeme izin verme," diye mırıldanmaya devam ediyor, sesi kulaklarımda bir çığlık gibi duyulan unutulmaz bir melodi.

Gözlerimi kapatıyorum, kadar sayıyorum, bir sarkacın yumuşak sesinin zihnimi sakinleştirdiğini hayal ediyorum. Hiç ses kalmayana kadar bunu yapıyorum.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açıyorum ve Vanya ile yüz yüze geliyorum.

Tam önümdeydi, yüz hatları bozulmuş, eti çürümüştü.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye fısıldıyor, sallanan gözünün irisi etrafına bakarken hareket ediyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın" demeye devam ediyor, ta ki kulağıma bağırıma başlayana kadar.

"Hayır..." Fısıldadım, "."

Ama o durmuyor. Kaydığımı hissettiğimde ses sağır edici.

Hiç düşünmeden cebimden telefonumu çıkarıp hızla *onu* aradım.

"Vlad?" ilk zil cevap veriyor ve ben rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum.

"Orada mısın?" Diye soruyor, sesi ihtiyacım olan tedaviyi sağlıyor.

Vanya'nın gittikçe formunu, sanki havada yok olana kadar huşu içinde izliyorum.

Daha batıl inançlı , onun bir hayalet olduğunu ve Sisi'nin kutsallığının onu uzaklaştırdığını söyledim.

Şu anki haliyle, hastalığın beynimde olduğunu farkındayım. Beni rahatsız eden her neyse ona yakalanmış olan benim zihnim.

"Sisi," diye nefes alıyorum, bedenim serbest bırakılmamış gerginlikle titriyor. "Nasıl oldu da aradın? Seni gece yarısına kadar beklemiyordum." O

diyor ve ben gözlerimi kapatıp yanımda olduğunu hayal ederek sesini içime çekiyorum.

"Seni özleyemez miyim?" İçinde bulunduğum duruma ihanet istemediğim için eğlenen bir tonda soruyorum.

Bazı sırlarımı biliyor olabilir ama hepsi için hazırlıklı değil.

"Sıkıldın mı? Bu yüzden mi arıyorsun?" "Sisiiii," diye inliyorum.

"Akşam görüşürüz," diyor yumuşak bir sesle, "de seni özledim ama gitmem gerek."

Telefonu kapattı.

Telefonu biraz kulağımda tutuyorum, keşke onun sesini bir döngüye sokabilseydim. İblisler yine geliyor ve bu sefer akıl sağlığımdan daha azına razı olmayacaklar.

Psikiyatristle randevu ayarlandı, Sisi'ye niyetimden bahsetmedim, ona hiç olmadığı halde umut vermek istemedim.

Yıllar geçtikçe farklı uzmanlara gittim ve artık umursamadığım bir noktaya gelene kadar onların beni araştırıp didiklemelerine izin verdim. Hızla yaklaşan ölümlülüğümle barışmıştım ve bu durumdan memnundum.

Elbette, asla edinemeyeceğim bilgiler, asla yapamayacağım deneyler ve basitçe deneyimleyemeyeceğim dünya için pişmanlık duyuyordum. Ama zaten susturulmuş olan duyularım, bundan keyif alamayacağıma kendimi ikna etmek oldukça kolay olmuştu. Toparlayabildiğim en fazla duygu ilginçlikti, ama bu bile abartılı bir tahmindir.

Ama her şeyden çok, kimsenin beni özlemeyeceğini biliyordum. Belki Bianca mezar taşıma bir kitabe koyardı ama o benden daha derin duygulara sahip değil.

Sonunda kimse yas tutmayacaktı. Hemen unutulur.

Hiç sevmedim.

Son zamanlarda içimde bir melankoli olduğunu fark ettim. İlk defa ruhani nitelikteki şeyler üzerine kafa yoruyorum, belki de benim için çok geç değildir diye düşünüyorum.

Artık çok geç.

Her şeyin farklı olabileceğini umduğum için bile aptalım. Sanırım Sisi'nin hayatıma girmesi bana bir numara yaptı. Can sıkıntısından başka şey hissetmek ölü bir adamı bile uykusundan uyandırabilir.

Ve kesinlikle uyandırıldım. Şimdi tek yapmam gereken uyanık kalmanın bir yolunu bulmak.

Saatime bakınca hesaplaşma vaktinin geldiğini fark ettim.

Boynumdaki kravattı sıkıyorum ve toplantı odasına gidiyorum.

Miles ve Humanitas Projesi hakkında pek çok şey gün ışığına çıktığında, bu konu hakkında daha derinlemesine düşünmeye başladım ve göze çarpan birkaç sorun ortaya çıktı.

En önemlisi, Miles ve ortağı nasıl olmuştu da hem Misha'ya hem de Giovanni Lastra'ya yaklaşabilmişlerdi? Ve onların güvenini kazanmışlardı,

Ben de. Bu yüzden, özellikle Misha'nın darbesine olan tüm olayların haritasını çıkarmaya başladım.

Babamın onu New Jersey seyahat rotalarından sorumlu tuttuğunu ve toplantılara katılmak ve tedarikçilerle anlaşmak için eyaletler arasında gidip geldiğini hatırlıyorum. Miles'la bu yolculuklardan birinde mi tanıştı?

Kayıp parça bilinmeyen ortak. O olmadan, bu sadece sonsuz bir bulmaca, çünkü o kolayca aralarındaki irtibatı sağlayabilirdi.

Ama artık Miles'ın tam adını bildiğim için küçük bir tuzak kurmayı planlıyorum. Bu gece kısa bir toplantı için tüm ikinci komutanları topladım, yakında bir sendika zirvesi toplamayı umuyordum.

Diğer pakhanlarla aram iyi olduğundan değil, ama onların bana benden daha çok ihtiyacı var, ne de olsa New York Doğu Yakası'ndaki en büyük merkezlerden biri. Bunu bildiğim için, tüm kanıtlar Misha'nın liderliğinden bir şeyler kazanacak birini işaret ediyor ve bu yüzden Doğu Yakası'ndaki her pakhan şüphe altında kalıyor.

Şimdi onları konuşturmam gerekecek ve bunun için bir zirve düzenlemekten daha iyi bir yol var mı? Herkesin aynı yerde bir araya gelmesine ihtiyacım var. Onlara istedikleri her şeyi sağlayacağım -alkol, uyuşturucu ve kadın- ve sadece dillerinin yeterince gevşemesini umacağım.

İşkenceyi denerdim ama *ben* bile tüm Doğu Yakası'nı sırtıma alacak kadar pervasız değilim. Şey... yarısı belki, ama hepsi değil.

Ve herkesin bir derdi olduğu için, bu davette yaratıcı olmam gerekecek.

Odadan çıkarken Seth'le karşılaştım.

"Hazır mısın?" Sırtındaki büyük sırt çantasını sallayarak başını sallıyor. Bu partiyi daha neşeli hale getirecek birkaç ilginç eşya taşıyor.

"O zaman gösteri başlasın," diye göz kırpıyorum ona.

Yaklaşık on adam konferans salonunda beni bekliyor, hepsi yuvarlak masanın etrafında toplanmış.

"Beyler," diye kollarımı açarak onları selamlıyorum.

Ben etrafta dolaşıp herkesle tokalaşıp yanaklarından öperken Seth arkadaki yerini alıyor.

Son bir öpücük. Cömert olmadığımı kim söyledi?

Masanın en üstündeki yerime otururken Maxim bana başıyla selam veriyor ve kapıları kapatıp bizi içeri kilitliyor.

Adamlar bu küçük ayrıntıyı fark etmiyorlar bile, dikkatleri tamamen bana odaklanmış durumda.

"Söylesene Kuznetsov, bizi neden buraya çağırdın?" Biri soruyor ve ben gözlerimi kısarak ona bakmak zorunda kalıyorum, o an için adı aklıma gelmiyor.

"Pardon ama siz kimsiniz?" Yüz hatlarına yayılan öfkenin tadını çıkararak soruyorum.

"Ne?" diye mırıldanıyor, kırgın görünüyor.

Diğer adamlardan bazıları kahkahalarını bastırıyor. Ne yazık ki, bir isim sadece bir isimdir, tıpkı bir mezarın bir mezar olması gibi.

Başımı sağa eğiyorum ve Seth'e küçük bir hareket yapıyorum. Arkasını açıp seçimimi yapmam için bana uzatıyor.

Dudaklarımı büzerek eşyalara göz atıyorum ve sonunda bir palada karar kılıyorum. Palayı arkadan çıkarır çıkarmaz arkamdan gelen soluk seslerini duyuyorum, adamların silahlarını almak için çabaladıklarına şüphe yok.

Ne yazık ki, silahlarına el konuldu, bu yüzden muhtemelen sadece birkaç cılız bıçakları var.

Onlara doğru dönerek bıçağın keskinliğini parmağымda test ediyorum, anında kan akıyor.

Ağızıma götürüp kırmızı sıvıyı yalarken gülümsüyorum.

"Evet beyler, nerede ?" Masanın üzerine atlayıp ilk hedefi dikkatlice seçerek onlara ışınlanıyorum.

İlk konuşan adam aynı zamanda kapıya doğru uçan ilk kişiydiAh, tabii ki en gürültücülerin en gürültücü olmasının bir sebebi var.

İki büyük adım ve tam önüne atlıyorum, palayı belli bir açıyla savuruyorum, kafası zahmetsizce yere düşüyor.

"Kahretsin, ama çok keskin," diye not düşüyorum tam da biri arkamdan beni yakalamaya çalışırken.

Eğildim, küçük bıçağı tam yere yuvarlanırken havaya çarptı ve dizini yakaladı. İki kişi daha bana doğru gelirken o yere düşüyor. Hiç vakit kaybetmeden, tek bir hamlede kafasını kesiyor ve yeni gelenlerle ilgilenmek için arkamı dönüyorum.

Burada bir kesik, orada bir kesik ve iki kafa daha yerde yuvarlanıyor. Adrenalin damarlarımda hızla akıyor, göz bebeklerim kan görünce büyürken kanım sertçe pompalanıyor.

Başladı.

Gerisi hareketlerin, vücut parçalarının ve bağırsakların yere döküldüğü, kanın serbestçe aktığı tüm odanın kırmızıya boyandığı bir bulanıklıktır.

Pala, cesetleri kesip geçerken uzatılmış bir kola dönüşüyor ve keskin bıçağıma teslim olan etin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Tüm kafalar düştüğünde, kendime engel olamıyorum ve palayı kullanarak cesetleri küçük parçalara ayırmaya başlıyorum.

Kan. Daha fazla kan. O kadar çok kan ki içinde boğuluyorum, ellerim yapışkan sıvıyı kavrayıp bir çarşaf gibi vücudumun üzerine sererken kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Derimi kapladığını, beni bir zırh gibi kaplayana kadar uzuvlarımdan aşağı aktığını hissediyorum.

Kandan . Ta ki bitene
kadar.

Ne kadar sonra gözlerimi açtığımı bilmiyorum, bakışlarımda berraklık geri geliyor. Masanın üzerinde sırtüstü yatıyorum, kıyafetlerim parçalanmış, her yer kan içinde. Biraz hareket edince hiçbir yerimin acımadığını fark ediyorum, demek ki kan benim değil.

"İyi misin?" Seth'in robotik sesi köşeden soruyor.

Etraftaki dağınıklığa bakılırsa nispeten temiz.

"Şimdi, evet," diye inleyerek ayağa kalktım ve sanat eserime baktım. "Kafalardan herhangi birine zarar verdim mi?" En azından onların sağlam kalacağını umarak soruyorum.

"Hayır. Sen meşgulken onları toplamayı başardım." Yüzü asık bir şekilde cevap veriyor ve masanın altında on kafanın sıra sıra dizili olduğu yeri işaret ediyor.

"Temiz kesim." Islık çaldım, sergilediğim beceriye hayret ettim.

Maxim'i içeri çağırarak kafaları kataloglamasını ve ilgili patronlarına hediye olarak göndermesini söyledim.

Davetiyeler tamamlandıktan sonra geriye sadece misafirlerimin gelmesini beklemek kalıyor.

Ah, kim demiş arada bir gevşemek eğlenceli değildir diye?

Dr. Reese, "Bana çocukluğunuzdan biraz daha bahsedin," diye sorduğunda neredeyse ona göz devirecektim. Ama kendime çaba göstereceğime dair söz vermiştim.

"Size söylediğimi sanıyordum doktor. Kanlı," diye şaka yapıyorum, "çok kan var." Not defterini yere bırakarak iç geçiriyor.

"Vlad, bunun ikimize de faydası yok. Buraya bir sorunla geldin ve bana karşı dürüst olmazsan bu sorunu çözemezsin. Sana yardım etmek için buradayım," diyor babacan sesiyle.

"Bu bir hataydı." Mırıldanarak yerimden kalktım ve kapıya yöneldim.
"Belki de yardım istemiyorsun," diyor ve ben duruyorum, elim kolumda.
Zihnimde Sisi' yüzü canlanıyor, onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesi beni hareketsiz kılıyor.

Bunu istiyorum.

"Çocukluğumu hatırlamıyorum. Ya da çoğunu." Arkamı döndüm, rahatça kanepeye oturdum.

"Güzel, bu bir başlangıç. Hatırladığınız ilk şey nedir?"

Bir doktoru öldürmek.

"İkiz kardeşimle birlikte üç yaşımdayken kaçırıldım. Esaret altında geçirdiğim yılların hiçbirini hatırlamıyorum," diye başlıyorum, kendimi ayırarak. "Kız kardeşim Vanya orada öldü," diyorum, bir köşeye büzülmüş, gözleri yaşlarla dolmuş izlerken. "Ben ölmedim." Omuz silkiyorum.

"Sence kız kardeşinin ölümünün anılarını engellemeyle bir ilgisi olabilir mi?" diye soruyor nazik bir sesle.

"Bilmiyorum." Dürüstçe cevap veriyorum. "Belki de. Ben hala..." Derin bir nefes alıyorum ve Vanya'nın aniden belirdeği yanımdaki koltuğa bakıyorum. "Onu hâlâ görüyorum." İtiraf ediyorum ve yüzü dehşetle buruşuyor, ağzı kulağıma bağırarak için açılıyor. Kulaklarımı kapatmamak ya da her yüksek nota çaldığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"O burada mı? Şimdi mi?"

Başımı yavaşça doktora doğru çeviriyorum ve başımı sallıyorum.

"İlginç. İkizin olduğu için muhtemelen ölümüyle büyük bir travma yaşadın."

Başımı salladım. "Yıllarımı onun hâlâ hayatta olduğunu düşünerek geçirdim. Ve bunu öğrendiğimde..."

"Ne oldu?"

"İçimde bir şeyleri tetikledi. Önceden de iyi değildim ama bu olay beynimde ne varsa onu daha da kötüleştirdi. Bilinç kayıpları yaşamaya başladım... çok şiddetli bilinç kayıpları."

Dr. Reese düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve not defterine bir şeyler not eder.

"TSSB'nin bir belirtisi olabilir. Esaret altında geçirdiğiniz yıllar boyunca size ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bir ona bakıyorum, gösterip tartışıyorum. Sonunda ayağa kalktım, gömleğimin düğmelerini çözdüm ve görebileceği şekilde açtım

Göğsüm.

Dövmelerimi görünce "Etkileyici," diye kıkırdıyor.

"Daha yakından bak," diyorum. Öne doğru eğildi, gözlüklerini taktı, dövmelerin ne sakladığını anlayınca ağzı açık kaldı.

"Alabilir miyim?" Elini kaldırırken soruyor. Başımı sallıyorum ve parmak uçlarıyla bazı yara izlerini takip ederek kaşlarını çatıyor. "Bunlar ameliyat izleri," diyor.

"Evet. *Bunun* bana esaret altındayken olduğunu tahmin ediyorum," diye ekliyorum sertçe. "Doktorlar beni tam olarak muayene etti ve herhangi bir sorun bulamadılar."

Bayılmalarımı gözden geçirmek için biraz daha zaman harcıyorum, ölümcül detayları dışarıda tutuyorum ama ona tehlikeli olduğumu anlaması için yeterince bilgi veriyorum.

"Ve kız arkadaşın..."

"Beni sakinleştiriyor. Ama..." Sorunun nerede yattığını açıklamak için derin bir nefes alıyorum, "gittikçe kötüleşiyorlar. Kötü bir tanesi geldiğinde onun varlığının bile yeterli olmayacağından korkuyorum. Ve ona zarar vereceğim."

"Anlıyorum," dudaklarını büzüyor. "O yılları hiç hatırlamaya çalıştınız mı? Şu anki semptomlarınızı anlamanın anahtarı onlar olabilir."

"Ben de bu yüzden buradayım."

"Bunun kesin bir bilim olmadığını farkındasın. *Hiçbir şeyin* sana anılarını geri vereceğini garanti edemem," diye uyarıyor ama ben elimi umursamazca sallıyorum.

"Biliyorum. Yine de burada son çare olarak bunu deniyorum."

Bunun bir bilim bile itiraz eden ilk kişi ben olacağım, zira gerçek bir bilim olarak kabul edilebilmesi için temel özelliği olan tekrarlanabilirliğe sahip değil. Ama çaresiz bir adam her şeyi yapar.

Ve kendimi giderek daha çaresiz buluyorum.

Kim bilir, belki yarın ağlayan bir ikonanın önünde diz çökebilirim.

Daha garip şeyler de oldu.

"Anladığınıza sevindim. Sorununuz için bir yaş gerilemesi önermek istiyorum ve bundan sonra değerlendirip buna göre ilerleyeceğiz."

Dr. Reese prosedürün üzerinden geçiyor, olacak her şeyi detaylandırıyor. Başımı sallıyorum, hala biraz şüpheliyim ama bu noktada zorluyorum.

Bana rahat bir pozisyona yerleşmemi ve sesini rehber olarak kullanmamı söylüyor.

Gözlerimi kapatarak dediğini yapıyorum, zihnimin rahatlamasına ve sözlerini takip etmesine izin veriyorum.

"Derin nefes al." Sanırım bana nefeslerimi düzenlememi söylerken söylediklerini duyuyorum, sözleri üzerimde uyutucu bir etki yaratıyor.

Zihnimde bir karanlık boyanıyor, diğerk her şey oluyor. Bedenim yavaşlıyor, fonksiyonları neredeyse beklemede.

"Geriye doğru git," sesi uzaklarda bir yankı gibi duyuluyor, "artık yedi yaşındasın."

Biraz daha konuşuyor, ışık çatlaklardan geçerken önümdeki siyahlık bozuluyor. Gözlerimi siper ediyorum ve sanki tavan parçalanıyor, siyah cam parçaları üzerime düşüyor.

Ve sonra düşünüyorum.

Sırtım sert bir yüzeye çarpıyor, etrafımı incelerken gözlerim şak diye açılıyor.

Göz bebeklerim üzerime çevrilen ışığa uyum sağlarken birinin "Neşter," dediğini duyuyorum. Başımı yana çevirdiğimde bir adam görüyorum. Yüzü gölgeler tarafından gizlenmiş, ama önlük giymiş, eldivenli elleri vücudumun üzerine eğilirken bir neşter tutuyor.

İlk kez aşağı bakmaya cesaret ediyorum, göğsümün tamamen açık olduğunu, kaburgalarımın tamamen görüldüğünü fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Doktor neşteri alıp dokuyu kesiyor ama ben neredeyse hiç acı hissetmiyorum.

"Gördün mü?" diye bir ses duyuyorum. "Uyanık ve sesi çıkmıyor. Sanırım işe yarıyor."

"Bu..." diye başka bir ses katılıyor ve kenarda ameliyat yatağının etrafında yürüyen ve bana şaşkınlıkla bakan başka bir figür görüyorum.

"Söyle bana, benim küçük mucizem, acıyor mu?" Doktor elini şefkatle yanağıma sürerek kesik kesik soruyor. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyor ve yavaşça *hayır diyorum*.

"Gördün mü, benim küçük mucizem şimdiden diğerlerinden kilometrelerce ileride," diye konuşuyor, eli hâlâ bedenimin içinde çalışıyor.

"Ona dokunmamıza neden izin vermediğinizi şimdi anlıyorum," diye diğeri, açıkça hoşnutsuz.

"Elbette," diye kaşlarını çatıyor doktor. "Onun gibi mükemmel bir örneği nereden bulabilirim ki?" Aniden diğesine doğru döner.

Hâlâ sersemlemiş durumdayım, içimde tüm vücuduma yayılan bir boşluk hissederken tüm durum gerçeküstü görünüyor.

"Siktir git Miles. Bize ne söz verdiğini biliyorsun..." sözleri kulağımda bir uğultuya dönüşüyor.

"Seçecek yeterince şeyiniz var, Tanrı aşkına. Bu devrim niteliğinde! Aletini her zaman ıslatabilirsin ama bu..." bana doğru işaret ediyor, "acıya dayanma yeteneği duyulmamış bir şey. Neden, o sadece

Bunu yapabilecek tek kişi o. Kız kardeşi yanına bile yaklaşamaz ve onlar ikiz." Başını sallıyor, "Onda ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Gözümü bir kez kırıyorum ve tüm sahne değişiyor. Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum ama kendimi yaşımdan ötesinde yaşlı hissediyorum...

Bir hücredeyim ve Vanya yanıma sokulmuş, biraz ısınmak için bana tutunmaya çalışırken tüm vücudu titriyor.

"Acıktım," diye fısıldıyor, dudakları soğuktan neredeyse maviye dönüyor.

"Testten sonra katı bir şey yiyemeyeceğini biliyorsun," diyerek saçlarını okşuyorum,

Keşke acısını dindirebilseydim.

Hücrenin kapısı açılıyor ve iki gardiyan içeri giriyor. Gözlerindeki bir şey beni rahatsız ediyor.

İçlerinden biri Vanya'yı ensesinden tutup yere diz diğeri ise ellerimi arkamdan bağlayıp beni sabit tutuyor.

İçimde bir panik var ama nedenini bilmiyorum. *Bildiğim* şey, böyle bir şeyin ilk kez olmadığı.

"Lütfen, bugün olmaz. Dikişlerini yırtacaksın." Beni tutan adama karşı mücadele ederek konuştuğumu duyuyorum.

"Kapa çeneni!" diye kıs kıs gülüyor arkamdan, elini ağzımın üzerine koyarak sesimi bastırıyor.

Vanya'nın yere diz çökmüş, ellerini göbeğinin etrafında birleştirmiş, dikişlerini tutmaya çalışmasını dehşet içinde izliyorum.

Gardiyan ona bakıyor, gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırırken etli parmakları çenesini kavırıyor.

"Beni özledin mi, tatlım?" Kirli eli ona dokunmaya cüret ederek soruyor.

İçimdeki bir şey acı verecek büyürken ağır ağır nefes alıyorum. Garip bir his, sanki olacakları biliyorum ve savaşa hazırım.

Elleri kızın yanaklarını okşuyor ve kız ileriye bakarken gözlerinde boş bir bakış var, vücudu güçten düşmüş gibi sarkıyor.

Gardiyan tulumunun fermuarını indiriyor, kalkmış aletini çıkarıyor ve kadının yüzüne doğru itiyor.

"Yut, bugün nazik olacağım." Ona avucunun içine tükürdüğünü ve elini ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ettirdiğini söylüyor.

Bunu izleyemem.

Kollarım bacaklarım titremeye başlıyor ve gardiyanın elinden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Vanya'ya yardım etmeliyim!

Ama hepsi boşuna.

Bir tekmeyle beni yüzüstü yere itiyor, tüm vücut ağırlığını üzerime vererek beni hareketsiz tutuyor.

Gözlerim hâlâ kız kardeşime -ikizime- takılı ve onun ağzını açıp piçin aletini emdiğini gördükçe gözlerim doluyor. Tombul parmaklarının var olmayan göğüslerini nasıl okşadığını ya da bacaklarının arasına ulaşmak için kıyafetlerini nasıl yırttığını.

Zihnimde çıkmayan bir ses oluşuyor, tüm varlığım başka hiçbir şeye benzemeyen bir acının saldırısına uğruyor.

"Bu küçük bok hareket etmeyi bırakmıyor." Beni tutan adam yorum yapıyor, kız kardeşim bunu geçmişte milyonlarca kez yapmış gibi onun aletini emerken diğer gardiyanın homurtuları odayı dolduruyor.

Vanya.

"Ona dikkat et, o özel biri." Gardiyan kıkırdıyor, eli kız kardeşimin başını öne doğru itiyor, kız kardeşim adamın aletinde boğulana kadar, gözleri dökülmemiş yaşlarla nemli.

Arkamdaki adam "Özel kıçım," diyor ve bir eli beni mıncıklamaya başlıyor, gittikçe daha aşağıya iniyor...

"Yo, Yosuf, ona dokunamayız," diye ama Yosuf onu duymamış gibi pantolonumu çekiştirmeye başlıyor.

" söylemem," diye gülüyor ve bu sırada sanki çok eğlenceli bir şeymiş gibi homurdanıyor.

"Ancak sonra sıra bana gelirse," diyerek Yosuf'a göz kırpmıyor.

Bir noktada, bedenim ve zihnim birbirinden ayrılıyor. Hâlâ her şeyi hissediyorum. Vücudumdaki ağırlığı, ellerimin bacaklarımı ayırmasını, aletinin vücuduma girip beni ikiye ayırmasını.

Ve devam ediyor, içime girip çıkarken nefesi ensemde, hareketlerini artırırken teri sırtıma bulaşıyor ve sonra kendini içimde tüketirken tohumu.

Ama tepki vermiyorum.

Bedenim hareketsiz, bakışlarım Vanya'sabitlenmiş, birbirimizde kendimizi kaybediyor, olmayan yerde rahatlıyoruz.

Gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Yalnız değilsiniz.

Bunu atlatacağız.

Birlikte.

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim hızla açılıyor, elim bir şeye uzanmak için fırlıyor.

Boğuluyorum.

Bunun başka bir açıklaması yok, ben nefes almak için çabalarken parmaklarım nefesimi başka birinden çekip alıyor.

Dr. Reese'in bedeni ayaklarımın dibinde cansız bir şekilde parçalanıyor. Dolaptan çıkarken zar zor tepki veriyorum, tüm varlığım paramparça olmuş, yaralarım kan olmayan yerlerden kanıyor.

Ancak binayı döndüğümde Maxim'i arıyorum ve onun benim pisliğimi temizlemesi gerektiğini fark ediyorum. Ondan sonra sadece dolaşıyorum... amaçsızca şehrin kalabalık caddelerinde yürüyorum, gürültüde boğuluyorum, kendi içimde boğuluyorum.

Sisi.

Ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var ama yine de ona ulaşamayacak kadar lekelenmiş hissediyorum.

Şehirde dolaşırken, olup biten hiçbir şeyi mantıklı bir şekilde değerlendirmeden, sadece sürüklenerek kaç saat geçirdiğimi bilmiyorum. Ama yine de ayaklarımın beni tek teselli kaynağıma götürmesine engel olamıyorum.

Penceresine tırmanırken, odasının boş olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsüme çarpıyor. Evin içine girdiğimde saf çaresizlik beni pençeliyor, gizlice etrafta dolaşıyorum ama her fırsatta tehlikeye davetiye çıkarıyorum.

Ve sonra onu duyuyorum, biriyle sohbet ediyor ve gülüyor - ben olmayan bir adamla. Kendimi güçlkle kontrol ediyorum, giderek artan öfkem yükseliyor ve beni ele geçirmeye çalışıyor. Odaya dalmamak için kendimi zor tutuyorum, öfkemi yatıştırmak için kan döküyorum, *kimsenin* ona sahip olamayacağına dair bir uyarı yapıyorum.

Gözlerim başka bir adamın huzurunda çok rahat bir şekilde oturan Sisi'ye odaklanırken, doğrudan salona bakan merdivenin üzerinde duruyorum.

Bakışlarını kaldırmadan önce söylediği bir şeye gülüyor, beni fark edince gözleri açılıyor.

Birkaç kelime ettikten sonra bana doğru uçmaya başladı bile, elimden tutup beni odasına sürükledi.

"Burada ne işin var? Tanrım, Vlad, bu çok düşüncesizceydi," konuşmaya devam ediyor ve kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor.

Onu boğazından tutup duvara doğru iterken, yüzüm boynunun gömülürken nefesim daralıyor, bakışlarımı kırmızı bir sis kaplıyor.

"Kim o?" Kendi sesimi zar zor tanıyarak törpüledim. "Kimin için gülümsüyordun?"

"Vlad, sakın !" elleri omuzlarıma gidiyor ve onları şefkatli hareketlerle ovuyor. "O sadece bir arkadaş. Başka bir şey değil."

"Kim. Kim. O mu?" Tıslıyorum, gelecekteki kurbanımın adını bilmek istiyorum.

Çünkü hayatı yanına kalmayacak. Gördüklerimden sonra olmaz.

"O benim arkadaşım. Gerçekten Vlad, bir şey olduğu yok. Lütfen." Bu tek kelime tüm duvarlarımı yıkacak güce sahip. Bir eli koluma dokunmak için uzanıyor, ifadesi çok güzel, çok sıcaklık dolu.

Dizlerim bükülüyor ve düşünüyorum, destek için kollarımı ona sarıyorum. Başımı karnına yaslıyorum, ona tutunurken sert bir şekilde nefes alıyorum.

"Sisi," diye acı dolu bir ses kaçıyor kulaklarımdan. İlk kez eski benliğimin geri geldiğini hissediyorum, onun varlığı iyileşmek için ihtiyacım olan merhem.

"Yüce Tanrım, ne oldu?" diye fısıldıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve benimle aynı seviyede olmak için dizlerinin üzerine çöküyor.

"Sisi," endişe dolu bir ifade beliren Sisi'nin gözlerinin içine bakarken düşüncelerimi düzgün bir şekilde ifade edemiyorum bile. "Benim için..." Parmaklarım yüz hatlarında gezinirken mırıldanıyorum.

"Konuş benimle." Dudaklarını dudaklarımdan üzerine yerleştirirken söylüyor. Onu içeri almak için açıyorum, gözyaşlarının tuzluluğunu tadıyorum, benim için ağlayacağı için alçakgönüllüyüm.

Ama gözlerimi açtığımda ağlayanın ben olduğumu, gözyaşlarımdan kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı aktığını geç de olsa fark ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni göğsüne bastırıyor, her şeyin yoluna gireceğini söylerken benimle birlikte sallanıyor.

"Bana benim olduğunu söyle." Törpülüyorum, vücudum birikmiş acıdan neredeyse kasılıyor. "Lütfen," yalvarıyorum ona, beni asla terk etmeyeceğinin güvencesini arıyorum. Ben onunum ve o da benim.

"Ben seninim," diyor, "her zaman ve sonsuza dek," parmakları saçlarımı okşuyor, çenesi başımın üstünde duruyor. "Tıpkı senin benim olduğun gibi," diye devam ediyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor.

Onun varlığını içime çekiyorum. Kendimi dengelemeye çalışırken varlığımın her zerresine nüfuz etmesine izin veriyorum.

Birbirimize sarılmış halde saatlerce öylece kalıyoruz, bedenim onunkinin içinde eriyor, kokularımız birbirine karışıyor. Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki, nerede başladığımı ve nerede bittiğini unutuyorum.

Sadece biz varız.

Bir süre sonra "Ne oldu Vlad?" diye sorar.

"Bir psikiyatriste gittim." Ona olanları kısaca anlatıyorum ama tecavüzle ilgili ayrıntıları atlıyorum. Ne kadar kırılmış olduğumu anladığında yüzünde belirecek ifadeyi düşünmek bile istemiyorum.

"Vlad," gömleğimi açarken kaşları endişeyle birbirine çarpıyor, eğilip öpmeden önce yara izlerimi takip ediyor. "Her zaman bana gel," başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, "her zaman."

"Evet," diyorum, "her zaman."

"Gel," diyerek elimden tutuyor, beni banyoya götürüyor ve kendisi de aynısını yapmadan önce beni yavaşça soyuyor. Beni nazikçe dürterek duşa sokuyor, sıcak su tenime düşüyor, vücudumla temas ettiğinde gözlerim iç çekerek kapanıyor.

Bir sünger alıp sabunla köpürterek göğsümden aşağı indiriyor ve beni temizliyor.

Kapüşonlu gözlerinin ardından benimle nasıl ilgilendiğini izliyorum ve kalbim zaten paramparça olan göğsümden acıyla sıkışıyor.

"Benimle güvendesin." Onu daha da yakınımaya çekerken fısıldıyor, benimle aynı hızda, sıcaklığın yanında soğukluk. Sıcaklığının sızmasına izin veriyorum, yumuşak bedeni benimkini yumuşatıyor.

"Sen benim evimsin," diyorum ona, boynuna erişebilmek için saçlarını kenara süpürerek. "Sonsuza kadar başımı koymak istediğim yer sensin." Yanağımı narın tenine değdiriyorum ve yalnızca ona ait olan kokuyu içime çekiyorum.

"Sen de benimsin. Benim için ne kadar önemli bilemezsin," sözleri beni hiç düşünmediğim bir şekilde etkiledi. Kollarımı onun sırtına doluyorum, göğüsleri göğsüme bastırıyor ama yine de düşüncelerimin hiçbirisi cinsel içerikli değil.

O Sisi. Cesur, güzel ve nazik. İhtiyacım olduğunu bilmediğim sıcaklık, sürekli karanlık hayatımdaki güneş ışığı.

Ve o benim.

Musluğu kapatarak bir havlu alıyor ve cildimi kuruluyor. Bana karşı titiz ama nazik, sanki en değerli şey benmişim gibi. Sadece onun hareketleri bile ağlama isteği uyandırıyor, bana gösterdiği özen benim gibi birinin hak ettiğini hayal edebileceğimden çok daha fazla.

Beni yatağa götürüyor, yastıkları yerleştiriyor ve içeri girmem için yorganı kaldırıyor.

Bana yaklaşıyor, çıplak teni çıplak tene değiyor, gözleri benimkilere bakıyor.

"Sana bir şey yaptım," diye fısıldıyor, elinin tersiyle yanağımı okşuyor. Bir çekmeceyi açmak için kısa bir süre dönüyor ve kare bir kumaş parçası çıkarıyor.

"Bunu senin için işledim. Böylece her zaman seninle olacağım." Bana isminin yanında küçük bir kalp çizdiği harfleri gösteriyor.

"Sisi..." Değerli malzemeye bakarken ne diyeceğimi bile bilemiyorum. "Teşekkür ederim." Ona dönüp dudaklarımı dudaklarının üzerine koyuyorum.

Açılıyor, kolları boynuma dolanırken dili benimkiyle buluşuyor. Benim için ifade ettiği her şeyi bu öpücüğe döküyorum, sadece onunla olduğumda gerçekten bütün olduğumu bilmesini istiyorum. Tatlılığıyla bana işkence eden yavaş bir öpücük.

Ve sonunda huzurluyum.

Ona daha da sokuluyorum, yanımda onunla uyanma hissi binlerce ölümden daha iyi. Burnumu saçlarına sokarak, kışını sikime doğru yaklaştırıyorum ve kış yanaklarının arasına sokuyorum.

"Günaydın," diye fısıldıyor, yanımda uzanıyor ve bana geniş bir gülümseme hediye ediyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." , taze yüzünü ve gözlerinin muziplikle ışıldamasını gözümün önüne getirerek söylüyorum.

"Öyle mi?" diye kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor ve göğsüme uzanıyor. "Bu yüzden bana o adamın kim olduğunu söyleyen iyi olur. Unuttuğumu sanma.

Bu konuda," diye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oyunbozan," diye mırıldanıyor, somurtarak.

"Dinliyorum." Onu ensesinden tutup yüzünü önüme getiriyorum, dudaklarım çenesini ısıırıyor. "Ve bana söyleyene kadar bu yataktan çıkmayacaksın," ifadem şakacıdan ciddiye dönüyor.

Bu konuda bütün gün şaka yapabiliriz, ama kimsenin burnunu çekmesine izin vermeyeceğim.

Onu.

"O sadece bir arkadaş," diye iç geçiriyor ama bana yeni eviyle ilgili her şeyi anlatmaya devam ediyor.

arkadaşı Raf. Ona bir lakap takmış olması bile tiksintiyle dudağımı bükmememe neden oluyor.

"Senin üzerinde bir emeli olmadığına emin misin?" Hala ikna olmamış bir şekilde soruyorum. "Tabii ki hayır!" diye gözlerini deviriyor bana, "O senin hakkında her şeyi biliyor.

Sen." Göğsümü dürterek işaret , "ve ihtiyacım olursa bir örtü için yardım etmeyi bile kabul etti," bana gülümsüyor ve ona kızgın kalamayacağımı biliyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum. Ne kadar çok insanla tanışırса bensiz daha iyi olacağını o kadar çok anlayacak ve bu *olamaz*.

Hiç.

"Lütfen bana onu öldürmeyeceğine söz ver." Mırıldanıyor ve ben de utangaç bir şekilde gülümsüyorum. Düşüncelerimin ne yönde olduğunu tahmin etmişti.

"Hayır, bunu yapamam." Başımı sallıyorum, arkamı dönüyorum.

"Lütfen..." diye devam ediyor, gitmeden önce boynuma öpücükler konduruyor

Daha alçak.

"Hayır." Tekrar ediyorum, kararında kararlıyım.

Verdiğim sözleri ciddiye aldığım için, yapacağımı *bildiğim* bir şeyi taahhüt edemem.

"Lütfen," diye durmuyor, vücudumda alçalırken o uzun kirpiklerini bana savuruyor, sikimi elinde tutuyor, dili tabandan uca kadar yalıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, "adil oynamıyorsun, cehennem kızı," diyorum tam beni dudaklarının arasına alırken, boğazının arkasına çarpana kadar ağzını horozumun üzerine indirirken gözleri üzerimde. Uzunluğumu yutarken çenesinden aşağı tükürük damlıyor, beni olabildiğince derine almaya çalışıyor ama sadece yarısını başarıyor.

Elim saçlarında, beni emerken onu teşvik ediyorum, sikimin etrafında gerilmiş o güzel dudaklarının görüntüsü beni zevkten titretiyor.

Ateşli günah. O lanet sıcak günah, hepsi benim için.

"Lütfen?" Alt tarafını yalıyor, sevdiğimi bildiği noktaya odaklanıyor, bir yandan da o doe benzeri gözleriyle bana bakıyor.

"Tanrım, kadın," beni şiddetle pompalarken başım yastığa çarpıyor, ben boşalırken ağzı sıcak bir karşılama cenneti. Dudakları üzerime kapanıyor ve beni emerek kurutuyor.

Yavaşça yükseliyor, bana doğru gelirken günahkâr bir dansla vücudunu dalgalandırıyor, ağzı açık, döllerim dilinin üzerinde.

"Lütfen?" diye tekrar soruyor, ağzında döllerimle oynuyor ve bana iyi bir rahibe gibi nasıl yuttuğunu gösteriyor. Kesinlikle

Onun tarafından hipnotize edildim, sonunda ona söz verdim.

Üstüme tırmanıp yanağıma yankılanan bir öpücük konduruyor. Onu sırtüstü çevirip, telefonum çaldığında iyiliğine karşılık vermek üzereydim.

"Kardeşin." Sessiz kalması için ağzını kapatıyorum. Kıkırdıyor ve onu susturmak için elimi ağzına götürmek zorunda kalıyorum.

"Marcello, duymak ne güzel." Elini uzatmasına gerçekten şaşırmış bir şekilde söylendim.

"Evet, doğru," diye cevap veriyor sertçe. "Valentino'nun o zamanlar başka bir çocuğu kurtardığını bilmek istersin düşündüm," diye ekliyor ve ben hâlâ susuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Sisi yüz ifademi görüyor ve telefonu elimden kapıp hoparlöre veriyor.

"Ne gariptir ki Agosti'yle birlikte oldu. Nasıl oldu bilmiyorum ama şimdi Enzo için çalışıyor. Belki bir buluşma ayarlayabilirsin," diyor, belli ki konuşmayı bitirmek için acele ediyor.

"Adı ne onun?" Ben soruyorum ve Sisi gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "Nero. Senin yaşlarında. Agosti ile konuş." Beni beklemedi bile.

telefonu kapatırken cevap vermemi istedi.

"Marcello hâlâ kin tutuyor." Sisi yorum yapıyor ve ben de fikirdeyim. Geçen seferden beri hâlâ somurtuyor ama biliyorum ki kendine gelecektir. Her zaman öyle yapar.

"Belki bu Nero daha fazlasını bilir," diye ekliyorum, ilk kez biraz iyimser bir tavırla.

Vanya ve bana orada olanları hatırladıktan sonra, bu işe karışan herkesin başına cehennemi yağdıracağımı biliyorum. Bir an önce tanrılarını bulup dua etmeliler çünkü hiçbir şey beni onların hayatını kabaşa çevirmekten alıkoyamayacak.

Gün için planım hazır, sadece kızım memnuniyetle mırıldandığında ayrılıyorum.

Bir süre sonra Nero ile Enzo'nun evinde bir randevu ayarlamayı başarmıştım. Agosti'yi aradım ve durumu açıkladım - ya da bilmesi gerektiği kadarını - ve Nero ile buluşmama yardımcı olmak için oldukça uyumlu davrandı.

Öğleden biraz sonra evine varıyorum ve çalışma odasına davet ediliyorum. Nero'ya baktığım ilk andan itibaren bir aşinalık görüyorum.

Onunla daha önce tanışıp tanışmadığımı bilmiyorum ama gözleri benimkilerle aynı kaliteye sahip - ikisi de ruhsuz. Hareket ettiğinde daha da doğrulandı, robotik bir

biraz aşına olduğum bir sertlik. Benim durumumda ise yıllarca bununla mücadele etmeye çalıştım, etrafımdaki insanların nasıl davrandığını gözlemledim ve bu davranışları taklit ettim.

"Vlad," diye gülümsüyorum onu selamlamak için kolumu uzatırken.

Gözleri boş, sadece başını sallıyor ve kanepeye gidip oturuyor.

Kahretsin, ama o benden daha kaba.

Yanına oturup gözlemlerime devam ediyorum.

Sırtı düz, kanepeye değmiyor, elleri dizlerinin üzerinde, omurgası doksan derecelik bir açı yapıyor. Talim yapan bir asker gibi. Gözleri ileriye bakıyor, sanki odada ben yokmuşum gibi, ama köşedeki küçük hareketleri görebiliyorum - çevresini değerlendiriyor.

"Daha önce hiç tanışmadığımız için seninle ne konuşmak istediğimi merak ettiğini varsayıyorum." Ses tonumu neşeli tutarak başlıyorum.

Hâlâ cevap vermiyor, sadece öne doğru bakıyor. Bir an için onun da Seth gibi kedi dili olup olmadığını merak ediyorum.

"Project Humanitas," diye konuya giriyorum ve çenesi seğiriyor, bu ismin onun için bir şey ifade ettiğinin işareti

"Humanitas Projesi hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor ve sesini ilk kez duyuyorum. Sesi çiğ ve cızırtılı, sanki uzun süre dumana maruz kalmış, ses telleri zarar görmüş gibi.

"Ben de oradaydım." Omuz silkiyorum, yüzümde bir seğirmeden daha fazlasını yapmasını bekliyorum.

Yüzü yavaşça bana doğru dönüyor, gözleri kısılıyor.

"Bana ikimizin de aynı anda dışarı çıkarıldığı söylendi. Valentino Lastra tarafından." İsme tepki vermesinden mutlu olarak ekliyorum.

Sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Sana ne yaptılar?" Yavaşça, neredeyse mekanik bir şekilde göz kırpmıyor.

Sanırım ona göstermekten zarar gelmez, çünkü onun da benimle benzer şeyler yaşadığını tahmin ediyorum. Gömleğimi açarak ona ameliyat izlerinin oluşturduğu çıkıntıları gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde o da aynısını yapıyor ve bana sırtında boynundan leğen kemiğine kadar uzanan büyük bir yara izi gösteriyor.

"Yaşamana şaşırdım." Geniş yara izlerini fark ederek yorum yapıyorum.

"Aynen öyle," diye cevap veriyor, kıyafetlerini geri giyerken.

"Ne hatırlıyorsun?" Esarete dair anılarımın çoğunun yok olduğunu söyleyerek soruyorum.

"Şanslısın," diyor sessizce. "Bana ne yaptıklarını hatırlamadığım bir gün bile yok... ne denediklerini," diye kıkırdıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mükemmel askeri yaratmaya çalıştıklarının farkındasın," diye söze başladı, ben de başımı salladım, "ve bunun için doğuştan belli bir kusuru olan, doğru ya da yanlış önemsemeyen çocuklara ihtiyaçları vardı. Bir tür psikopat düşünün."

"Amigdaladaki mutasyon. Sende de mi var?"

"Evet. Orada olan herkeste vardı. Başlangıç noktası buydu. Ondan sonra bizi ölüm makinesi olmaya şartlandırmaya çalıştılar, içimizdeki insanlığı çıkarıp yerine kana susamışlığı koydular. Ama başka bir şeye de ihtiyaçları vardı..." diye devam ediyor, kolunu kaldırıp gömleğinin ve pantolonunun ucunu katlayarak bana biyonik bir kol ve bacak gösteriyor. "Fiziksel hüner. Yenilmez birini istiyorlardı, bu yüzden acıyı ortadan kaldırmaya ve bedenlerimizi silaha dönüştürmeye çalışıyorlardı."

"*Bunu* sana onlar mı yaptı?" Gözlerim açılıyor ve o sadece omuz silkiyor.

"Omurgama metal yerleştirdiler. Kol ve bacağıma bağlanıyor. Kurtarıldıktan sonra kötü oldu çünkü onları yeniden boyutlandırmam gerekiyordu ve dışarıda bunu yapabilecek çok fazla mühendis yok."

Kahretsin, o yarı robot.

İşte bu duruşunu açıklıyor.

"Sen de ikiz miydin?" Soruyorum ve ilk kez gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum.

"Evet. Her ne kadar çoktan gitmiş olsa da."

"Benimki de." Ekliyorum ve kısa bir süre anlayışla karşılıyoruz. "Onları neden şimdi soruyorsun? Yirmi yıldan fazla oldu," dedi. Kaşlarını çatıyor, başını eğiyor ve merakla bana bakıyor.

"Küçük kız kardeşimin yaklaşık dokuz yıl önce Project Humanitas'tan Miles'a satıldığından haberdar oldum."

"Neden? Mutasyon geçirmiş miydi?"

"Hayır. Ama sanırım ona başka bir şey için ihtiyacı vardı." Bazı şeyler daha da netleşiyor ve Humanitas Projesi yerle bir olana kadar durmayacağım ama Katya'yı ölü bulmayı umuyorum. Çünkü alternatifi çok daha korkunç.

"Geni bir şekilde izole etmek," diye kurnazca not ediyor ve ben acımasızca başımı sallıyorum. "Aileden geldiğini varsayacaktır." Ekliyorum.

"Mantıklı olurdu. Anladığım kadarıyla bu oldukça nadir görülen bir durum. Miles'in kendi fabrikası olsaydı, işler onun için çok daha kolay olurdu."

. Bunu düşünmüştüm ama kız kardeşimin bunca yıl bir deney faresi olarak kullanılmış, sayısız dehşete maruz bırakılmış olabileceğini kendime itiraf istememiştim. Kahretsin, şimdi Vanya'ya ve bana ne olduğunun bir kısmını bildiğime göre, ona da ne yapacaklarına dair bir tahminde bulunabilirim.

Özellikle Patrick'in sözleri beni bu mantığa yöneltti, çünkü defalarca doğum yapan birinden bahsetmişti.

Umarım Katya değildir.

"Onları bulmamda işime yarayabilecek herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığınızı sormak istiyorum." Nero'ya bana ayrıntılı bir açıklama göndermeyi teklif ettiğinde şaşırdığımı söylüyorum.

"Onları bulursanız bana haber verin. Kardeşime yaptıklarının bedelini ödemeleri gerekiyor."

"Elbette," diye kabul ediyorum, gitmeye hazırım.

"Hayır, Enzo, yapamam," diye Catalina'nın sesini yükselttiğini duyuyorum. "Lütfen Claudia'yı yerleştir... Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Tuhaf.

Yine de burada sıkıntılı bir şekilde bulunmasının tek bir anlamı olmalı.

O biliyor.

Lanet olsun. Marcello'nun nasıl merak ediyorum. Bir an için arayıp sormayı düşündüm ama bunun hoş karşılanmayacağını biliyordum. Özellikle de bu saatte.

Ben de arabama atlayıp eve döndüm, Nero'dan haber almak için sabırsızlanıyordum.

Parçalar bir araya geliyor ve ortaya çıkan görüntüden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim.

"Onu hatırlıyorum," diyor Vanya, yolcu koltuğunda otururken.

"Hatırlıyor musun?" Ona şüpheyile bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet. Gamzesi olan çocuktü. Hoş biriydi," diyor rüya gibi bir iç çekişle.

"Ona aşkıttın!" Alay ediyorum ve tepeden tırnağa kızarıyor. "Belki," diye fısıldıyor ve pencereden dışarı bakarken sessizleşiyor.

Gördüğüm anı yeniden canlanıyor ve orada ne tür bir hayatımız olduğunu merak ediyorum.

Telefonum çaldığında neredeyse evdeydim. Arayanın Marcello'nun evindeki korumalardan biri olduğunu görünce, bir şey olmuş olabileceğinden korkarak hemen cevap veriyorum.

"Evet?"

Bana hemen Sisi'nin Marcello'yu kanlar içinde bulduğunu ve şimdi hastaneye doğru yola çıktıklarını söylüyor.

Lanet olsun!

Belki de Marcello'nun bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ne yazık ki o kişi ben değilim.

On Dokuzuncu Bölüm

ASSISI

"Endişeliyim Vlad. Doktora kendini öldürmeye çalışmayacağını söyledim ama ya yaparsa?" Marcello'nun salonunun dışında volta atıyorum. Uyandıktan sonra hemşireler sakinleştirmek zorunda kalmış, hastanenin lobisinde Vlad'a onu öldürmesi için yalvarmıştı.

"O iyi olacak." Vlad kolumdan tutup beni yanına çekti. "*Gerçekten* kendini öldürmeye çalıştığını sanmıyorum. Ama Catalina'nın aniden evden ayrılmasının bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

"Onu Agosti'nin yerinde gördüm. Ve kardeşinden daha iyi görünmüyordu." Vlad dudaklarını büzüyor.

"Ne olabilir ki..." Kafam karışmış bir şekilde mırıldandım.

Nasıl oldu da her şey bir anda oldu? Lina evden öyle aceleyle çıkmıştı ki, Claudia'yı da yanında götürmüş ve telefonlarıma cevap vermemişti. İlk defa beni gerçekten dışladı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bunu onlara düşer, cehennem kızı. Biz sadece kardeşinin bu işten zarar görmeden çıkmasını sağlayabiliriz."

" kalabilir misin? Evde kimse yok ve..." Sözümü kesiyorum. Boş bir ev ihtimali beni neden bu kadar korkutuyor bilmiyorum. Belki de karanlık ve ıssız yerlerden hâlâ biraz korktuğum içindir.

"Sormana bile gerek yok," diyor bana ve ben hemen rahatlıyorum. "Seni yalnız bırakmayı hayal bile edemem. Özellikle de Marcello'nun yokluğuna dair söylentiler yayılırsa."

Başımı sallıyorum. Bunu düşünmemiştim ama kolay hedef olarak görülmemiz mantıklı. Sacre Coeur'den ayrıldığımdan beri mafya hakkında bir iki şey öğrendim ve aile her zaman en çok istismar edilen zayıflıktır.

"Tanrım, bu talihsizlikler ne zaman erecek?" Vlad'ın bedenine yaslanarak yüksek sesle inliyorum.

"Kardeşinin işleri koyacağına inanıyorum," iç geçirdi, "ve işleri yoluna koyar koymaz ona bizden bahsedeceğim. Buna seninle evlenmek istediğim de dahil." Diyor ve benim gözlerim onun sözleriyle açılıyor.

Geri çekilip ona şüpheyle bakıyorum, tepeden tırnağa inceliyorum. "Buna ne sebep oldu?" Ben sordum. Rastgele evleneceğini söylemişti. Ama Vlad'ın dramatik bir yeteneği olduğu için bunu pek ciddiye almamıştım. Bu ve kuru mizah anlayışı ölümcül bir kombinasyon oluşturuyor ve onun sözlerini nadiren ciddiye almamı sağlıyor. Ama şimdi? Bana oldukça ciddi görünüyor.

"Saklanmaktan ve onun etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümekten yoruldum. Ama en çok artık senden ayrı kalmak istemiyorum," diyor bana, yüzünde yenilmiş bir ifadeyle.

Çabucak ayıldım, bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordum. Özellikle de dün gece nasıl davrandığını, onu kollarımda rahatlatmaya çalışırken çaresizlikle ona yapıştığını . Gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını fark ettiğimde yaşadığım saf şok... Psikiyatrist ziyareti sırasında öğrendikleri onu söylediğinden daha fazla etkilemiş olmalıydı.

Şimdi bile, bedeni bedenime yaslanmışken, üzerindeki gerginliğin yayıldığını hissedebiliyorum, her zamanki gülümsemesi sanki neşeli olma numarasını sürdürmek onun için çok fazlaymış gibi kayboldu.

Bana her şeyi anlatmadığını biliyorum ve onu böyle görmek beni içten içe öldürüyor.

"Neden?" İçimi kemiren şüpheyle soruyu ona yöneltiyorum.

Yüzünü gülümsemeye zorlarken gözleri seğiriyor.

"Sana söyledim, Sisi. İblisleri uzak tutuyorsun," diyor beni kendine çekerken, dudakları dudaklarımda.

Kendimi öpücüğün tadını çıkarmaya bırakıyorum, ama yabancı bir düşünce zihnimi işgal ediyor.

Ne iblisleri olduğunu bana hiç söylemedi.

Sorunları hakkında en fazla bildiğim şey kötü nöbetler geçirdiği. Ama bunun yanı sıra, o hala bir muamma. Geçmişini biliyorum, arayışını biliyorum, tüm gerçekleri biliyorum. Ama neden bulmacanın en büyük parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum?

Gerçek şu ki, bunun benim için ya da ilişkimiz için ne anlama gelebileceğini düşünemeyecek kadar ileri gittim. Onu zaten düşünemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Ne uğraştığına bakmaksızın onu terk etmek. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Onun için yararlı olduğum sürece beni asla terk etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden onun için vazgeçilmez olduğumdan emin olmalıyım.

"Tamam," diye yumuşak bir sesle kabul ediyorum. "Beni asla bırakma ve ben seninim. Tek şartım bu Vlad." Derin bir nefes alıyorum, "Kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorum." Elimi yanağını okşamak için kaldırıyorum, gözleri yoğun bakışlarıyla beni sabitliyor, "ve her şeyini olduğun gibi kabul ediyorum," başparmağımı dudaklarına sürüyorum, "kötü ve iyi. Sadece beni *asla* terk etme." Bu sözleri söylerken kendi dudaklarım titriyor, ruhumu ve tek zayıflığımı ona açıyorum.

"Senin olmadığın bir dünyayı hayal edebileceğimi sanmıyorum, Sisi. Artık değil," diye itiraf ediyor ve dudaklarım yukarı doğru çekiliyor.

"Güzel," diyerek ona gülümsedim.

Çünkü ben de sensiz bir dünya hayal edebileceğimi sanmıyorum.

Gelecekte korkmadığımı söylemek doğru olmaz, özellikle de Vlad çok... değişken olduğu için. Ama ona karşı hislerimi fark ettiğim anda onu sevmenin asla kolay olmayacağını biliyordum. Bu her zaman bir savaş olacak kendim ve o. Kendimle, çünkü onun sevgisini özlemekten asla vazgeçeceğimi sanmıyorum, bunu *yapamayacağını* bilsem bile. Ve onunla, çünkü mantıklı aklının ona benim bir yük olduğumu ve artık işe yaramadığımı söyleyeceği bir gün gelebilir.

O asla bırakmadığı sürece, ben de asla bırakmayacağım.

"Seni seviyorum," başımı göğsüne yaslıyorum, kelimeleri o kadar yumuşak fısıldıyorum ki duyamıyor, çünkü onlarla ne yapacağını bile bilemez. Hayır, göğsümün derinliklerinde hissettiğim bu aşkı somutlaştırmaya çalıştığım için bunlar sadece benim yararına.

"Neydi o?" diye kaşlarını çatıyor ama ben sadece başımı sallayıp gülümsüyorum. "Hiçbir şey," diyorum, onun kollarının sıcaklığına sığınarak.

Bana verebileceği sıcaklığın.

Birkaç gün hastanede kaldıktan sonra Marcello eve dönmek üzere taburcu edildi. Kendini öldürmeye çalışmadığına dair tüm itirazlarına rağmen, sorumlu doktor tekrar bir şey denememesi için ona göz kulak olmamı istedi.

Ben evde yalnızken Vlad tüm boş zamanını benimle geçiriyordu, her ne kadar onun da halletmesi gereken önemli işleri olduğunu bilsem de. Jestî çok tatlıydı ve kendimizi eğlendirmenin yollarını bulduk.

En sevdiği filmleri benimle paylaşmak için kesinlikle aşırı hevesliydi, her ne kadar ben onları romantik bulmasam da. *İnsan Kırkayak* gibi bir başlığa sahip *bir filmde*, serbestçe akan vücut sıvıları dışında, duygusal bir şey bulamayacağımı bilmeliydim.

Onu bir şeye bu kadar dalmış olarak gördüğüm nadir biri olduğunu düşünerek, özellikle bilim kısmına daldığında, sahnelerin yaratıcılığı hakkında fişkırان coşkısını paylaşmaya çalıştım.

"Belki de bir dahaki sefere birine işkence ederken bunu denemelisin," şaka yaptım ve bana kocaman gözlerle baktı, bana bir dahi olduğumu söylerken kocaman bir öpücük verdi.

"Bunu neden daha önce düşünmedim ki? Lanet , bir sonraki deneyimde tam da ihtiyacım olan şey bu ve çok fazla kan olması da gerekmiyor." Çok heyecanlanmıştı ve filmde bazı ipuçları kullanarak ama kendi yorumunu katarak deneyi tasarlamaya başladığında onu sabırla dinlemiştim.

Ama iki gündür onun varlığıyla şımarmıştım ve şimdi Marcello döndüğüne göre daha dikkatli olmamız gerekiyor. En azından işler yoluna girene kadar.

Marcello'nun intihara meyilli olup olmadığı konusunda hala şüphelerim var ve bu nedenle Vlad'a karşı daha dikkatli olmak istiyorum, Marcello'nun bu habere nasıl tepki vereceğini şimdiden tahmin ediyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Odasına gitmesine yardım ederken kardeşime soruyorum. Hemşirelere bir canavar gibi davranırken benim dokunmama izin vermesi bile hayret vericiydi. Vlad'dan dokunmaya karşı isteksizliği hakkında bazı detaylar almıştım ama somut bir şey yoktu.

"Hayır." Cevap verirken sesi asıktı, yatağına zıpladı ve bacağını üzerine koydu.

"Marcello..." Başlıyorum ama dışarı çıkmamı istediği için devam bile izin vermiyor.

İç çekiyorum ama bu, aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için birkaç saatte bir onu ziyaret etmemi engellemiyor.

Marcello'ya iyi geceler diledikten sonra telefonda Vlad'a "Pek işbirlikçi değil," diyorum. "Böyle davranmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum..."

"O güzel merak etme, cehennem kızı. Bu onunla karısı arasında ve bir noktada çözmeleri gerekiyor."

"Haklısın ama," diye sesimi alçaltıp fısıldıyorum, "sanırım ağladığımı duydum Vlad. İyi olduğunu sanmıyorum. Endişeleniyorum." Dudağımı ısıırıyorum, alnım kırışıyor.

"Sisi," diye homurdandı Vlad, "durum biraz karışık."

"Demek ne olduğunu biliyorsun," diye çıkıştım ona.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap veriyor, neredeyse gücenmiş gibi, "Öyle olmasaydım ben olmazdım," diye şaka yapıyor ve telefonun arkasındaki memnun gülümsemesini şimdiden görebiliyorum.

"Dökül bakalım. Ne oldu?"

"Koşulları biliyor olabilirim ama bu benim paylaşacağım bir hikâye değil Sisi. Kardeşin her şeyi berbat etti ama tamamen suçlu olduğunu söyleyemem." Gizemli bir şekilde konuşuyor ve konuyla ilgili sorularıma cevap vermekten kaçınıyor.

"Tamam, bir yolunu ," diye mırıldanıp kapatıyorum.

Tüm bu gizliliği anlamıyorum. Marcello asık suratlı, Vlad ne olduğunu biliyor ama bana söylemiyor ve Lina telefonlarıma bile cevap vermiyor. Kardeşinin evine gidip bir toplantı talep etmeme bir dakika kaldı.

"Sisi?" Venezia kapımı çalıyor.

"Evet, içeri gelin," diyerek ona hoş bir gülümseme veriyorum. Eğer ben karanlıktaysam, Venezia'nın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Yavaşça içeri giriyor, neredeyse kendinden emin değil. "Otur," diye yanımdaki yatağa vuruyorum.

"Sence Lina ve Claudia geri dönecekler mi?" diye soruyor küçük bir sesle, ses tonundan döneceklerini düşünmediği anlaşılıyor.

"Yapacaklar," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum, "zorundalar." Elini tutup nazikçe sıkıyorum.

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve başını omzuma koymak için öne doğru . Onu kollarıma çekip sarılıyorum.

"Yapacaklar," diye tekrarlıyorum, ancak bundan ben de emin değilim.

Ama Venezia'daki genç halimi ve umduğum tek şeyin nasıl kabul görmek olduğunu - ait olabileceğim bir yer. İlk kez bir aile görüntüsü vardı ve bu hızla dağılmıştı.

"Burada bizimle olduğun için mutluyum," diye fısıldıyor, gözleri akmayan yaşlarla nemlenmiş. "Bir kız kardeşim olması hoşuma gidiyor."

"Ben de," diye cevap veriyorum, başının üstünü öperek. "Ben de."

Durum iyiye gitmez. Marcello geçen gün daha da içine kapanıyor, tüm zamanını çalışma odasına kapanarak geçiriyordu. Birkaç kez ulaşmaya çalıştığımda, hoş karşılanmadığımı ve kendi işime bakmam gerektiğini açıkça belirtti.

Bir hafta geçtiğinde ve onu kabuğundan çıkarmaya yönelik tüm çabalarım boşa çıktığında, Vlad'ı aramaya başvuruyorum - kendi kendine itiraf ettiği gibi, başının belası.

Vlad telefonda ona fikrimi söylediğinde "yakıyorsun, cehennem kızı" diye yakınıyor.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. O yüzden git elinden geleni yap ve Marcello'yu tekrar yaşayanlar dünyasına katılması için kızdır."

"Pekieeee." İçten içe kardeşimle biraz uğraşma ihtimalinden dolayı başının döndüğünü söyleyebilsem de razı oluyor. Aralarında kesinlikle garip bir dinamik var.

Bir süre sonra Vlad'ın sihrini konuşturduğunu anlıyorum ama iyi anlamda değil.

"Ondan uzak dur, Sisi. Ciddiyim. Ona ne seninle ne de Venezia'muhatap olmaması gerektiğini açıkça söyledim ama kendine engel olamıyor gibi görünüyor." Marcello, Vlad'la görüşmesinin ardından beni kenara çekerken sinirli görünüyordu.

"Marcello, ona neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum. Siz arkadaşsınız, değil mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Arkadaşlar..." diye kuru bir kahkaha atar. "Vlad'ın arkadaşı yoktur. Sadece kullandığı insanlar var. Bu yüzden onun için üzölmeye çalışmayın."

"Ne demek istiyorsun? Sana ne yaptı ki?" Marcello'nun beni Vlad'a karşı uyarmasından ama daha fazlasını söylememesinden bıktım.

"O diğer insanlar gibi değil Sisi. Onun hakkında iyi bir şey bulmaya çalışma çünkü hiç yok. Evet, çok zeki ve etrafındaki herkesi manipöle etmek için o beynini kullandığından emin," diye devam ediyor ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum.

"Ondan neden bu hoşlanmadığını bana hâlâ söylemiyorsun."

Marcello iç geçirir. "Ondan hiç hoşlanmıyorum ama ona karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. O... ne yapacağı belli olmayan biri. Kendi çıkarları var ve hedeflerine ulaştığı sürece kime zarar vereceği umurunda değil. Valentino'nun eline silahı veren de o olabilirdi," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Durum biraz karışık Sisi. Sana söyledim, o görüldüğü gibi biri değil ve bana güvenmeni istiyorum, onun yakınında olman sana hiçbir fayda sağlamayacak.

Ona bulaşanlara sadece ölüm gelir."

"Tamam." Vlad'a karşı neden bu kadar temkinli olduğunu hâlâ söylememiş olsa da onu yatıştırmak için yalan söylüyorum.

İyi tarafından bakarsak, en azından Marcello benimle tekrar konuşmaya başladı.

Ben evimize uyumun geri döneceğini ummaya başlamışken, Marcello yine başını belaya sokuyor. Gerçi bu sefer Lina'yı kurtardığı için, ama ona yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirdi.

Hastaneye gidene kadar durumunun ne kadar kötü olduğunu fark etmedim. Vlad ve Adrian çoktan oradalar ve bana Marcello'nun ölümle kıl payı kurtulduğunu söylediler. Lina sadece birkaç yara bere ile kurtulmuş ve Enzo onu eve gidip dinlenmeye ikna etmeyi başarmış.

"En azından artık tehlike yok, değil mi?" Sonunda yalnız kaldığımızda Vlad'a soruyorum. Marcello özel bir salona taşındı ama anestezinin etkisi henüz geçmediği için onu henüz göremiyoruz.

"Evet. Nicolo'yu öldürdüm. Aslında cesedi arabamın bagajında duruyor ve muhtemelen bir an önce ondan kurtulmalıyım." Masum bir ifade takınarak başının arkasını kaşıdı.

"Kahretsin," diyorum ona, "bu çok pervasızca," gözlerimi ona dikerek, o da utangaç bir ifadeyle başka tarafa bakıyor. "Seninle hapisanede evlenmeyeceğimin farkındasın değil mi?" Yüzüne yayılan mahcup gülümsemeyi izleyerek ekliyorum.

"Ve evlilik ziyaretlerini özlüyor musun?" bir elbisemin önünden aşağıya iniyor ve meme ucumu hafifçe okşuyor.

"Aklınızı başınıza alın bayım," diyerek parmağını yakalayıp , "kardeşim hâlâ baygınken cesetten kurtulmamız gerekiyor."

"Senin titiz bir tip olmadığınızı unutmuşum, cehennem kızı," diyerek beni duvara yasladı. Etrafıma bir bakıyorum ve tüm hastanenin gözü önünde olduğumuzu fark ediyorum.

"İnsanlar izliyor," diye gözlerimi kaldırdığımda yüzünde eğlenerek bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Bırak izlesinler," diyerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sesi vücudumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Ne zaman cinayetten bahsetsen sikimin nasıl tepki verdiğini biliyorsun," diye fısıldıyor, dili kulağımın lobunu yalamak için gizlice dışarı çıkıyor.

"Cinayet çoktan işlendi." Konuşmayı daha ciddi bir yönlendirmeye çalışarak bahsettim. "Temizlik yapmamız gerekiyor."

"Fark etmez, içinde bir ceset var. Bir ceset," diye devam ediyor, dilini yanağımda dolaştırarak, "benimle ceset hakkında konuşmana bayıldığımı biliyorsun," diyor ve kıkırdamama engel olamıyorum.

"Öyle mi? Seninle ceset gibi konuşmam hoşuna mı gidiyor?" Onu yakasından tutup kendime çektim.

"Cehennem kızı, elini o rahibenin bağırsaklarına soktuğunu ilk gördüğümde beni ne kadar sertleştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatımda gördüğüm en ateşli manzara değildi," diyerek etimi törpülüyor.

"Mmm, madem itiraf zamanı," diye başlıyorum, göz bebeklerinin uyarılmışlıkla büyümesini izliyorum, kendini içime iterken burun delikleri açılıyor, ereksiyonunu karnıma sürüyor, "Kilisede beni boğduğunda sıırıslıklamdım."

"Sisi," diye inliyor, omuzları çöküyor. "Böyle bir şey söylememelisin."

"Neden?"

"Bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor. Size zevk ve acı içinde çığlık attıracak şeyler."

"Yap şunu," diye meydan okuyorum ona, sunabileceği her şeyi istiyorum. "Fuuuuck!" derin bir nefes alıyor. "Hadi şu cesetten kurtulalım."

Belli ki hayal kırıklığına uğramış ifadesi karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve park yerine geldiğimizde, Nicolo'yu -ya da ondan geriye kalanları- görebilmem için bagajı açıyor.

"Bunu daha temiz yapamaz mıydın?" Ona başımı salladım. Nicolo'nun kafatasının tamamı parçalara ayrılmıştı.

"Şey," yüzünü buruşturuyor, "kendimi fazla kaptırdım," diye omuz silkiyor.

"Ne zaman kadar içine girmiyorsun?" Eğlenerek nefesimin altında mırıldanıyorum. "Tamam, şimdi bir sonraki adım ne?"

"Hmm," çenesini düşünceli bir şekilde sıvazlıyor, "onunla ne yapmak istediğinize bağlı. Onu yakabiliriz, parçalara ayırıp okyanusun dibine atabiliriz ya da daha iyisi parçalara ayırıp şehrin dört bir yanına dağıtabiliriz. Hazine avı gibi." Yüzü aydınlanıyor.

"Peki ya kanıt? Bu tehlikeye davetiye çıkarmak olmaz mı?"

"güzelliği de bu değil mi?" diye gülümseyerek başını arkaya yatırıyor. "Bir insan yakalanma heyecanı olmadan neden öldürür ki? Bu bir uyuşturucu gibi."

Heyecanını kontrol ederek derin bir nefes aldı.

"Normalde böyle mi yaparsın?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Vlad dengesiz olabilir ama her seferinde izini kaybettirecek kadar da zeki.

"Bazen," diye omuz silkiyor, "polislerle oynamak istediğimde. Onlara bir kırıntı bırakıyorum, bir tane de oraya. Yemi yutmalarını ve sahte ipuçlarını takip etmelerini izlemek çok eğlenceli." FBI ile karşılaşmalarından bazılarını anımsarken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Bir keresinde tanık olarak bile getirildim, inanabiliyor musunuz?" diye kıkırdıyor, "Sıkıntılı görünmeye çalışırken hayatımın en iyi rolünü yapmak zorunda kaldım. Bir damla gözyaşı bile dökmüş olabilirim." Kendisiyle gurur duyarak anlatıyor.

O bu olayları komik bulabilir ama ben oldukça üzücü buluyorum.

Oynayacak olmadığı için mi böyle yapıyor? Kesinlikle yalnız bir çocuğun, polis bile , bir şekilde dikkat çekmeye çalışmasına benziyor.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum sertçe, "okyanusun dibine inelim. Şu anda herhangi bir incelemeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Özellikle de kardeşim hastanedeyken, ihtiyacımız olan son şey polisin kapımızı çalması.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye yakınıyor ama sürücü koltuğuna geçip arabayı vitese takıyor ve park yerinden ayrılıyor.

"Tamam, evinize uğramamız ve tanınabilir kısımları kesmemiz gerekiyor," diye ekliyorum, konu hakkında biraz okumuştum.

Vlad polis tarafından kovalanmanın heyecanını ama ben bir cesedin *ölü* ve *aranamaz* olarak kalacağını bilmenin heyecanını seviyorum.

"Cehennem kızı, bilgin beni şaşırtıyor." Elimi öpmek için dudaklarına götürerek övüyor. "Bu onuru sana bile verebilirim."

"Vlad, bu bana şimdiye kadar söylediğin en romantik şey olabilir," diyerek kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Sadece senin için." Ben usulca mırıldanıyorum ve alt bölgemde bir karıncalanma hissediyorum, amcamın ölü bedeni altımızda yatarken beni arabanın bagajının üstüne çıkarma düşüncesi beni inanılmaz derecede azdırıyor.

Maxim, Nicolo'yu bagajdan çıkarıp Vlad'ın bilim odalarından birine getirip bir masanın üzerine koyarken kısa süre sonra yerleşkeye geri dönüyoruz, ay gökyüzünde yükseliyor.

"Önce ne?" Vlad kan tahliyesini başlattığında soruyorum, tüm kan masanın altında birikiyor ve vücut sıvılarından kurtulmak için özel olarak yapılmış bir sisteme giriyor.

"Eller?" Bir çift eldiven çıkarıp bana da verdi.

"Gel." Beni kollarına aldı, sırtı önüme dönüktü. Parmaklarımı bir bıçağın etrafına sararken siki tam kış yanaklarımın arasına sıkışmıştı.

Nefesi boynumda, bıçağın keskin ucunu ölü ete bana rehberlik ediyor. Eli benimkinin üstünde, bıçağın deriyi delmesi için gereken gücü destekliyor.

Elimi kaldırıp kemiğe doğru büyük bir güçle indirdiğinde nefesim kesiliyor, kemiği kesiyor, parçalar etrafımızda paramparça oluyor.

"Evet," diye fısıldıyor, "aynen ," kulağımı tırmalıyor ve içgüdüsel olarak kışımı ona doğru itiyorum.

"Evet," diye tekrarlıyorum, amcamın vücudunun baskıya boyun eğişinden, havada uçuşan kemik parçalarından, kırılan etlerden ama açık kesiklerden akan az miktardaki kandan büyülenmiş bir şekilde.

"Seni ediyor, değil mi?" Vlad mırıldanıyor, açık ağzı boynumda geziniyor, "ölüm, yıkım, tahribat... seni ıslatıyor, değil mi?"

Bacaklarım kendiliğinden ayrılırken cevap veremeyerek inliyorum. Vlad hemen çıkarıyor, çıplak parmakları uyluğumun iç geziniyor. Neredeyse cesedin üzerine eğilmiştim, parmaklarının uçları damarlarımdaki ateşi yakarken sırtım dikleşti.

"Kes," diye emrediyor, kasap bıçağını bana uzatırken daha ince bir tane daha .

Bıçağı yumuşak ete doğru iterken itaat ediyorum, kış yanaklarımı ayırdığını hissettiğimde benden bir nefes kaçıyor, yabancı bir nesne kıvrımlarımın arasına gizlice giriyor.

"Çok ıslaksın," diye inleyerek bıçağın kabzasını bana doğru itiyor. "Bunun siken, içine bastıran aletim olduğunu hayal et," sözleri beni daha da ıslatırken, bıçağın üst kısmı girişime doğru ilerliyor ve kolayca içeri kayıyor. Neredeyse iki parmağıyla aynı büyüklükte ama bir bıçak tarafından becerilmenin verdiği yasak his neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Vlad..." Bıçak yavaşça içeri girip çıkarken hissettiğim duyguyla inliyorum Ben.

"Bir dahaki sefere daha büyük ve daha büyük bir şey" diye hırıldayarak daha derine itiyor

"Koca sikimi o daracık vücuduna almaya hazır kadar," diyerek saçlarımı okşuyor ve açıkta kalan sırtıma öpücükler konduruyor.

"Kes!" diye gürlüyor sesi kulağıma, içime girmeye devam ederken ve itaat etmek için kendimi zorlamam gerekiyor, bıçağı amcamın vücudunun üzerine getiriyorum, zevk o kadar yoğun ki artık nereyi kestiğimi bile bilmiyorum.

Vlad beni bıçağıyla sikerken ben de bıçağı sağa sola savurup gelişigüzel kesiyorum.

Hızı artırdığında "Tanrım," diye inliyorum ve girerken bıçağın kabzasını ılık bir sıvının kapladđını, amımın duvarlarını daha da kayganlařtırdđını hissediyorum.

"Gel," diyor, bir parmağı klitorisimle oynayarak beni uçurumun kenarına getirene kadar, ellerimi kendi bıçağımın üzerinde sıkarken sesim odanın içinde çınlıyor, olabildiğince büyük bir güçle vuruyorum, bıçak göğüs kafesine saplanırken amcamın göğsünü yakalıyorum.

Ona doğru sarkarken, bıçağı yavaşça amımdan çıkartıyor, ağzına götürüyor ve sularımın kanımın karışımını emiyor.

Bıaktan damlayan kanı görünce gözlerim açılıyor ama sonra kanın nereden geldiğini anlıyorum. Vlad'ın eli bıçağın keskin kısmına sarılmış, derisi parçalanmış ve kanıyor.

"Ne..." Bıçağı elinden aldım, hasarı görebilmek için avucunu yukarı çevirdim. "Neden..." Yoğun bakışlarını, göz bebeklerinin karanlığının gözlerini yuttuğunu fark ederek sözümü kesiyorum.

"sana dökmek istedim," diye fısıldıyor, avucu boynumdan yukarı kayıyor ve kanını tenime bulaştırıyor.

Bakışları vücudumdaki kırmızıya odaklandđında uçurumun kenarında sallanmaya bařladđını hissetsem de varlığıyla byleniyorum.

Elini ağzıma götürerek her bir parmağını emiyorum, dilimi açık yarasında gezdirirken gözlerim onunkilerde.

"Cehennem kızı, sen benim lanet olası kriptonitimsin," diyor beni kabaca kendisine doğru çekmeden önce, ağzı benimkinin üzerinde açılıp beni beklenmedik bir vahşilikle öperken dişlerimiz çarpışıyor. Dilinde kendi tadımın yanı sıra kanının metalik tadını da alabiliyorum. Kanını amıma pompaladđını bilmek bir şekilde beni daha da azdırıyor ve ağzımla sikine taparak ona ne kadar çok olduğunu göstermeye devam ediyorum.

Sonunda Nicolo bir fırına atılıyor, vücudu yanıyor ve kle dönüşüyor. Vlad'ın bahanesi ise, kendi amcamın bedenine saygısızlık ettiğim için benim vahşi tarafımı görmek istemesiydi.

Eğer bu erotizmin doruk noktası olmasaydı ona kızardım, Vlad'ın beni uzaklaştıracak hiçbir şey yapamayacağını bir kez daha teyit etmiş oldum

Beni bir cesedin üstünde becermesini bile. Aslında, onun cazibesinin bu olduğu söylenebilir.

"Yarın gelemeyeceğim," diyor beni eve bırakırken, arabayı evimin karşısında durdurup, "Bir toplantım var ve tüm günümü alabilir," diye iç geçiriyor.

"Ne toplantısı?" Bunu ilk kez duyduğum için soruyorum.

"Doğu Yakası'ndaki sendika patronlarını küçük bir şenliğe davet ediyorum," diye cevap veriyor, sesi hiç de hevesli çıkmıyor. "Miles hakkında bir şey bilip bilmediklerini görmek istiyorum." Neden bazı bilgilere sahip olabileceklerini düşündüğünü açıklıyor, kardeşinin diğer eyaletlerle nasıl irtibat kurduğunu ve Miles'la ya da en azından ortağıyla diğer patronlardan bazıları aracılığıyla tanışmış olabileceğini düşündüğünü anlatıyor.

"Ve gerçekten konuşacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor, "ama onları konuşmaları için nazıkçe ikna etmeye çalışıyorum." "Şaka yapıyorsun," diye kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana çıplak kadınlar, uyuşturucu ve alkolle dolu büyük bir sefahat organize etme planı.

"Onları öylece öldüremem," diye suratını asıyor, "Bir numaralı halk düşmanı olurum. Zaten olmadığımдан değil. Ama herkesin hedefi haline gelmemeye çalışıyorum," diye iç geçiriyor, sanki yaptığı en zor şeymiş gibi birini öldürmemek.

"Bu sana katılıyorum," ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, "ta ki çıplak kadınlar kısmı bitene kadar."

"Kıskandın mı?" Kaşlarını oynatarak bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer aletin olduğu yerde kalmasını istiyorsan, vücuduna bağlı kalmasını istiyorsan,"

Ona doğru eğildim, parmaklarım pantolonunun ön kısmına sürtünürken onu kavradım, "oraya giden her şeye karşı sağır ve kör olsan iyi edersin."

"Kahretsin Sisi," sertçe nefes alıyor, beni üzerine yatırıyor, "bir şey söylediğinde seni yalnız bırakmaya nasıl dayanabilirim?" yüzünü saçlarıma gömüyor, "beni tehdit etmene bayıldığımı biliyorsun."

"Tuhafsın," diye şaka yapıyorum.

"Ve sen benim için tek kişisin. Bunu anladığımı sanıyordum." Gözlerimin içine bakıyor, ifadesi ciddi. "Şimdi seni yanıma kelepçelemeye karar vermeden önce git buradan."

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldanarak tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

"Ama verimli değil. En azından şimdilik." Bana sarhoş edici bir gülümseme veriyor, belki sonra," diye fısıldıyor dudaklarıma son bir öpücük kondururken.

İsteksizce odama dönerken ayrılıyorum, günün yorgunluğu sonunda beni yakalıyor.

Ama yatağa girdiğimde, sadece geleceğin ne kadar tatlı olacağını hayal edebiliyorum.

"Sonra görüşürüz Venezia," diyerek ona sarılıyorum ve çantamı karıştırıp her şeyin yanımda olduğundan emin oluyorum. Burada işler bu kadar yoğunken, beni hastaneye götürmesi için bir taksi bulmam gerekiyor.

Sabah Adrian'la konuştum ve bana Marcello'nun iyi olduğunu, ameliyattan yeni çıktığını söyledi. Bu harika haberi duyunca kendimi tutamadım çünkü kardeşimi ziyaret etmek için onunla hastanede buluşmaya söz vermiştim.

Lina'dan hala haber alınamaması çok kötü ve bir dereceye kadar Marcello ile olan çatışmasının bize de uzanacağından endişeleniyorum. Ne de olsa henüz hiçbir çağrıma cevap vermedi.

Onu benimle konuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, evin kapısının hemen önünde bir minibüsün durduğunu fark etmiyorum bile. Arkamı döndüğümde, yere yuvarlanmadan önce boynumda keskin bir acı hissettiğimde tepkim tamamen gecikti. Gözlerim ağırlaşıyor, birinin beni minibüse doğru taşıdığı gibi belirsiz bir izlenime kapılıyorum.

Hareket eden bir arabanın sesi kulaklarımı tırmalıyor ve ani bir duruşla sarsılarak uyanıyorum.

"*Krasivaya*." Bir adamın kulağıma mırıldandığını duyuyorum, elleri göğüs kafesimin etrafında geziniyor. Kıpırdanmaya başlıyorum, ondan kurtulmaya çalışıyorum ama vücudumun üst kısmının her yerinde beni tutan bir ip olduğunu fark ediyorum. Ayaklarım da bileklerimden bağlı.

"Hayır, shto eta?" diye soruyor aynı adam, alnımı ortaya çıkarmak için perçemimi kenara fırçalayarak.

"Dokunma bana!" Başımı yana eğerek tıslıyorum.

"Vasily," diye ıslık çalar başka bir adam, "yavru kedinin pençeleri var," diye alaycı bir şekilde güler.

Bir an etrafıma bakındım ve minibüsün içinde beş adam olduğunu fark ettim. Dördü kırk ya da elli yaşlarında, ise otuz yaşlarında en gençleri gibi görünüyor.

Yaşlılardan biri aksanlı bir sesle "Kuznetsov'un zevki kötü değil," diyor ve sonunda neden burada olduğumu anlıyorum.

Vlad.

"Eşcinsel olduğumu sanıyordum," diye gülüyor genç olan. "Belki de kız onun sakalıdır."

"Umalım da öyle , yoksa plan işe yaramaz," diyor yaşlı adam ve dikkatini bana çeviriyor.

"Söyle bana küçük kuş, sen onun sakalı mısın?"

Gözlerimi ona dikiyorum, sorudan tam olarak emin değilim ama zayıflık da göstermek istemiyorum.

"Son baktığımda tıraşlıydı." Ona sırtıyorum. Kahkahayı patlatmadan önce bir saniye bana baktı.

"Oh, o alıngan biri. Belki de onun sakalı değildir. Tanrı biliyor ya, uysal birinin hiç şansı olmazdı."

"İşte geldik," diye işaret ediyor arkadaki adamlardan biri, "ponu," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum.

Birdenbire ağzıma bir tıkaç yerleştirildi ve adamlardan biri beni omzuna atıp minibüsten çıkarken başıma kocaman bir torba geçirildi.

Görünüşe göre Vlad bu sefer bazı insanları gerçekten kızdırmış. Korkmam gerektiğini biliyorum ama nedense Vlad'ın bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine güveniyorum.

Diğer yandan bu adamlar. Onlar için üzülüyorum ve ağzıma bu lanet tıkaçı koymasalardı onlara da söyledim. Vlad'ı tanıdıklarını düşünüyor olabilirler ama onun ne kadar tehlikeli olabileceğini anladıklarında büyük bir sürprizle karşılaşacaklar.

"Beyler, erkencisiniz!" Adamları selamlayan Vlad'ın sesini duyuyorum. Bir yankı var, yüzden büyük bir oda olduğunu tahmin ediyorum.

Biraz itiş kakıştan sonra yere düştüm.

"Bir de hediye mi getirdin?" diye soruyor o eğlenen sesiyle. onun.

Ayakkabılarımı fark edeceğini umarak ayaklarımı oynatıyorum, ama boşuna.

erkekler ona hitap etmeye devam ediyor.

"Hediyelerinizi aldıktan sonra dayanamadık," diye konuşuyor biri, "özellikle de İlya'nın kayınbiraderim olduğunu düşünürsek," sesindeki gerginliği duyabiliyorum ve nedense Vlad'ın hediyelerinin iyi niyetli olmadığından eminim.

"Seni buraya getirdi, değil mi?" Odanın içinde dolaşarak soruyor. "Eğlence eksikliğimi mazur görmelisin. Seni beklemiyordum..." diye devam ediyor ve ben onun kol saatine baktığını hayal edebiliyorum, "iki saat sonra. Bu gece için tuttuğum kızlar gece yarısına kadar mesailerine başlamayacaklar." Sesli bir şekilde i geçiriyor ve ben de ağzımdaki tıkaa rağmen gülümsüyorum, onun tiyatroları beni eğlendirmekte asla başarısız olmuyor.

"İyi ki biz de bir şeyler getirmişiz. Bu arada onu da kullanabiliriz," diyor artık sesini ezberlediğim genç olanı, çantayı bedenimden çekip alarak.

Bir depoda olduğumuzu fark ettiğimde gözlerimi ışığa uydurmaya çalışarak iki kez kırpıştırıyorum. Kocaman bir depo. iki sıra masa var, hepsi yiyecek ve içeceklerle süslenmiş, deponun sonunda bir tür sunak, duvarı süsleyen büyük, yaldızlı bir Meryem Ana ikonu.

Altın atal bıçak takımı ve tabaklardan gümüş ve altın kadehlere kadar her şey neredeyse krallara layık görünüyor, bir arın ziyafetine benziyor.

Vlad benden birkaç adımtede duruyor, diğerlerine dönüp glmsemedennce gözleri dikkatle bana bakıyor.

"Harika," diyor, hiçbir duygusunu belli etmeden.

Aznceki beş adam dışında çevrede başka kimse yok ve bir an için Vlad'ın sayıca az olabileceğinden korkuyorum. Burada Vlad'ı koruması gereken Seth bile ortalıkta görünmüyor.

Ama sonra restorandaki akrobasi hareketlerini hatırlıyorum ve çok fazla endişelenmemem gerektiğini fark ediyorum.

"Onu tanımadın mı?" diye soruyor biri, Vlad'ın tepkisine hafifçe sinirlenerek. Vlad bana doğru yürüyor, beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Hayır. Yapmalı mıyım?" diye omuz silkiyor ve gözlerini adamlara dikeyor. Rolü o kadar kusursuz ki, onlar bile doğru kişiye yakalayıp yakalamadıklarından şüphe etmeye başlıyor.

"O zaman neden ben başlamıyorum?" Vasili yanıma gelerek elini göğsüme koyuyor.

Vlad'ın bakışları kararır ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirir.

"Evet, neden yapmıyorsun?" sesi alçak, ama bu sestten yankılanan açık tehlikeyi duymamak için sağır olmak gerekir.

Vasily gvdemim etrafındaki ipi çözerek kollarımı serbest bırakıyor. Ama yeni bulduğumozgrlğmn tadını çıkaramıyorum çünkü elbisemin korsajını yırtıyor, tmn kısımdikişler boyunca yırtılıyor, göğüslerim dışarı fırlıyor.

Ani saldırıya tepki veremediğim için gözlerim büyüyor.

"Sisi, geri çekil!" Vlad bana bağıyor, tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve patlamanın eşiğinde. Hareket etmeye ama Vasili beni sıkıca kavıyor, açgözlü gözleri çıplak göğüslerime bakarken beni yiyip bitiriyor.

Bıçak boğazına saplandığında bana bir daha dokunamıyor, elleriyle kanayan yarayı kavrarken yüz ifadesi şok olmuş durumda.

Vlad'ın beni yönlendirdiği yere koşarken başka bir adamdan kaçmayı başarak arkaya doğru koşuyorum.

"Demek önemli biri. Kuznetsov, senin icabına baktıktan sonra onunla çok eğleneceğiz," diyor yaşlı bir adam, Vasili'nin kanamasına ya da Vlad'ın onu ölümcül bir şekilde yaralamak için parmağını bile oynatmamış olmasına en ufak bir tepki göstermeden. "Belki de seni canlı tutarız, böylece izleyebilirsin," diye devam ediyor.

Vlad gülmeye başlayınca depoda büyük bir gürültü patlak veriyor ve kahkahaları arttıkça eğilip karnını tutuyor.

"Siz?" diye soruyor, hâlâ ayakta duran dört adamı işaret ederek. "Siz mi?" diye tekrar soruyor, kahkahasını zorlukla bastırarak.

Adamlar çoktan yerlerini almış, Vlad'a nişan almak için silahlarını kaldırıyorlar, tüm cephanelik ellerinde. İlk defa korkuyorum.

Çünkü evet, Vlad harika bir dövüşçü ve teorik olarak o dört yaşlı adamı alt edebilir. Ama aynı zamanda savunmasız ve aksi yöndeki tüm iddialarına rağmen... o sadece bir insan.

"Sisi, sunağın arkasına geç," diye emrediyor, sesindeki değişim anlık.

Titreyen parmaklarımla ayağımdaki ipi çözmeye çalışıyorum, hemen çözülmeyince hayal kırıklığına uğruyorum.

"Şimdi, Sisi," diye bağıyor Vlad. İp çözüldü, aceleyle alterin arkasına geçtim, sırtım yaldızlı ikonanın çerçevesine çarptı.

"Gerçekten hepimizi alt edebileceğini mi düşünüyorsun Kuznetsov?"

"Ah, beyler," diyor Vlad, altın bir şarap kadehi alarak rahatça yürürken, "uyuyan ejderhayı dürtmeyi size kim öğretti?" diye soruyor, bir kez daha bir eğlence maskesi takarak.

"Adamlarımızı öldürebileceğinizi ve barış içinde geleceğimizi mi sanıyorsunuz?" diye araya giriyor başka bir adam. Kafamı küçük sunağın etrafından dolaştırıp sahnenin nasıl geliştiğini izliyorum.

"Bana teşekkür edeceğini düşünmüştüm," diye cüretkârca cevap verir Vlad, "ne de olsa etrafınızda işe yaramaz adamlar olmasının ne faydası var? Sana bir iyilik yaptım," diye omuz silkiyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme.

"Sen..." yaşı bir adam ağzı çatık bir şekilde öne doğru adım atıyor, ancak başka bir adam onu durduruyor.

"Senden hiç hoşlanmadım, evlat. Herkese emir verebileceğini mi sanıyorsun? Uzun zamandır sana bir ders verilmesi gerektiğine karar vermiştik. Bu da mükemmel bir fırsat oldu," diye , silahını Vlad'a doğrultarak.

"Bakın beyler, bugün gerçekten nazik bir ev sahibi olmak istedim. Hiçbir masraftan kaçınmadığımı görebilirsiniz. Altın bile gerçek." Kadehini kaldırır, ışık metale vurur ve parıldamasına neden olur. "Ve siz benim evime gelip bana böyle saygısızlık etmek zorunda mısınız?" başını sallayarak bir tsks sesi çıkarır.

"Hayatlarınıza dokunmadan gitmenize de izin verirdim ama oraya gerçekten gitmek zorundaydınız. Benim mülkümle uğraşmak zorundaydınız." Dudaklarını büzüyor, alnında bir kaş çatılıyor.

Onun malı mı? Ben onun mıyım?

Bu insanlarla işi bittikten sonra bu konuda konuşmamız gerekecek.

" bakın," diye gülüyor adam silahını sallayarak, "sanki çoktan kazanmış gibi davranıyor."

"Ah," diye gülümsüyor Vlad, kadeh bir yere düşüyor. "Ama ben yaptım." Tam eğilirken silah seslerinin havaya karıştığını söylüyor.

Yere yuvarlanırken sesi "Iskaladı," diye çınlıyor, masa örtüsünü de beraberinde götürüyor, tüm çatal bıçak takımı, tabaklar ve yiyecekler sağır edici bir gürültüyle yere düşüyor. Vlad bir hayalet gibi etrafta dolarken, gelen tüm kurşunlardan kaçınırken hareketleri delicesine hızlıyken, ara sıra "ıskaladı" ile birlikte daha fazla silah sesi duyulur.

O gerçek olamaz.

Bir şeyler gördüğümü düşünerek gözlerimi ovuşturuyorum ama Vlad'ın hareketleri her standarda göre çılgınca ve ona karşı çıkan adamlar bile gördüklerine inanmakta zorlanıyor.

Eğilirken, yuvarlanırken, vücudunu eğitilmiş bir jimnastikçi gibi hareket ettirirken onlarla oynuyor. Saldırıya geçmeye bile çalışmıyor. Aksine, kovalamalarına izin vermekten zevk alıyor, onların hayal kırıklığı görünüşe göre onun keyfini artırıyor.

Silah sesleri aniden kesilene kadar devam eder. Adamlar cephaneleri tamamen bitmiş halde silahlarının tetiğine basmaya devam ederken bazı yapmacık sesler duyuluyor.

"Sanırım artık medeni insanlar gibi konuşabiliriz?" Vlad bir köşeden çıkıyor, sanki onu odanın içinde kovalayan dört silahı boşaltmamışlar gibi rahatça etrafta dolaşıyor.

"Siktir git!" diye bağılıyor biri, kendini Vlad'ın üzerine atarak. Yüzüne baktığımda gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

Vlad sadece birkaç adım sağa hareket eder ayağı fırlayarak adama çelme takar. Yere düşen adam acı içinde inliyor. Vlad'ın ayağı adamın sırtına basarak onu yere yapıştırıyor.

"İşe yaramaz olduğunu söylememiş miydim?" Başını onlara sallıyor, elindeki bıçakla oynuyor.

Adamlar caymaz ve hepsi Vlad'saldırır, yerden bıçakları kapıp vurmaya çalışırlar.

Vlad derin bir iç çeker, kendi bıçağını manevra yaparak ilk adama fırlatır ve tam gözüne isabet ettirir. Doğal bir kolaylıkla, doğrudan bir darbeden kaçınarak etrafından dolanır, eli bıçağı başka bir adama itmeden önce yerinden çıkarmak için uzanır.

Sahne, üç adamı da bıçaklamak için tek bir bıçak kullanmasıyla devam eder ve hepsini kanlar içinde yerde bırakır.

Hepsinin devre dışı kaldığını görünce geldi ve beni kollarına aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, "Onlar..." diye devam ediyor ve ben hemen başımı sallıyorum, yüz hatlarına yayılan rahatlamayı izliyorum. "Senin peşine düşeceklerini beklemiyordum, bu benim bir dikkatsizlikti," diye itiraf ediyor - Vlad'ın hatalı olduğunu kabul ettiğini gördüğüm nadir anlardan biri.

"Onlarla ilgileneceğini biliyordum." Ona söyledim. Ona olan inancım bir an bile sarsılmamıştı.

"Çok haklısın. Kimse sana dokunup da yaşayamaz." Bana gülümsüyor ve sonunda rahatlamama izin veriyorum.

Ancak deponun önünde duran başka bir arabanın lastiklerinin uyarısıyla geri döndüğümüzde henüz çok erkendi.

Vlad'ın beni sunağın arkasına ittiği bir saniyelik bir an var, daha fazla silah sesi duyulurken vücudu benimkinin üstünde, bu sefer ses öncekinden daha güçlü.

"Kahretsin. Büyük silahları getirmişler." Elleriyle sunak masasının arkasındaki dolabı açıp kendi silahlarından birkaçını çıkararak mırıldanıyor.

"Seth nerede? Ya da Maxim?" Bu sefer gerçekten sayıca az endişelenerek soruyorum.

"Bana küfretme, cehennem kızı, ama aslında Seth'i evine göz kulak olması için gönderdim. O gelmeden hemen önce seni yakalamış olmalılar," diye açıklıyor biraz sinirli bir şekilde. "Korkarım şimdilik sadece ben varım."

"Kendini öldürtmesen iyi edersin. Ya da bu konuda beni." Depo kapılarına doğru daha fazla ateş edilirken mırıldanıyorum, her şey kurşun delikleriyle dolu.

"Asla," dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirmeden önce bana dikkatle bakıyor. "Saklı kal," diye fısıldıyor silahını kuşanıp misafirlerini karşılamak için dışarı çıkmadan önce.

Etrafımda çoktan düşmüş olan adamlara baktığımda, kovalamaca oyununun tamamen kan dökmemekle ilgili olduğunu anlıyorum. Ve daha fazla silahlı adam depoya daldığında, gerçekten patlamasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Ve herkes canavarı uyandırdığı için pişman olacak.

Bir adamın önüne atlayıp silahını onun ulaşamayacağı bir yere götürdükten sonra onu bayıltıp silahını diğerlerine şakacılığı azalmaya başlar. Beş adam yere düşerken yüzünde saf bir mutluluk gülümsemesiyle deli gibi ateş ederek katliam yapıyor.

Bir an için daha kaç kişinin geleceğini merak ediyorum, çünkü daha fazlası deponun içine akıyor.

Vlad ateş etmeye devam eder, ateş ona yöneldiğinde ve saklanır, masaları kalkan olarak kullanır.

Kimsenin şansı yoktu.

kaos yağdırdığı gün gibi ortada, adam üstüne adam öldürürken neşesi duyulabiliyor. Mermiler havada uçuşuyor, arkamdaki simge delik deşik oluyor, sesler kulakları sağır ediyor.

Birinin "Silahını bırak," diye bağırdığını duyuyorum. Kafamı sunak masasının etrafından dolaştırırken Vlad'ı deponun ortasında, zor nefes alırken görüyorum.

Önünde dört adam daha var, hepsi de silahlarını ona doğrultmuş.

"Hepinizin birlikte çalıştığını görmek ilginç," diye şaka yapıyor Vlad, yavaşça etrafta dolanırken, "daha fazla mermi var mı?" bir adamın silahına doğru başını sallıyor.

"Sen öldün," diye tıslıyor adam ona.

"Öyle mi?" diye sorar, şaşırmış gibi yaparak. "Sana nasıl olacağını anlatayım, eski . Elindeki tüfek en fazla otuz mermi alır."

diğer adamların üzerinde geziniyor, silahlarını tespit ederken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Birileri hesap yapmamış," diye kıkırdıyor.

"Ne..."

", vur beni," diyor Vlad, avlanmayı bekleyen bir kartal gibi kollarını açarak. "Yapamazsın, değil mi?" diye omuz silkiyor, eğlenerek.

Ben de gülümsüyorum, bütün mermileri sayarak ateş etmeleri için onları yemlediğini fark ediyorum.

Vay be, çok etkileyici.

"Kımıldama." Bir el ağzımı kapatıp beni sunağın arkasından çıkmaya zorlarken ensemde bir nefes hissediyorum. Bir silahın namlusu şakağıma dayandı, Vlad'ı öldürdükten sonra bana ne yapacağını söylemekten zevk alırken sözleri sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Elinde as olan tek kişi sen değilsin Kuznetsov." Arkamdaki adam konuşuyor ve beni ileri doğru itiyor, neredeyse tökezleyerek ayağa kalkıyorum, silah hâlâ tehditkâr bir şekilde başımda.

Vlad yavaşça, tehlikeli şekilde yavaşça dönüyor, arkamdaki adama bakarken bakışları bulanıklaşıyor. Bize doğru birkaç adım atarken gülümsemesi tamamen kayboldu.

"Demek muhteşem planınız buydu," diye ekledi sertçe, "*tek bir* adam üzerinde birleşmek."

"Oldukça önemli bazı insanları üzüyorsun Kuznetsov. Biz sadece mesajı iletiyoruz." Elleri üzerimde sıklaşıyor ve bakışlarım Vlad'inkilere kayıyor, bundan sonra ne olacağından endişeleniyorum.

İkimizin arasına bakıyor, yüzünde aniden sıkılmış bir ifade beliriyor.

"Sayalım, olur mu? Yerde en az on beş adam görüyorum. Beş tane daha . Sence olasılıklar ?" soruyor, elini başını eğerek yavaşça indiriyor, bakışları tekrar bana dönüyor.

Ne anlatmaya çalıştığını anladığımda gözlerim ve ona yavaşça başımı sallıyorum.

Bir eli tüfeğinde, diğer eli yanında duruyor, parmakları yavaşça açılarak sayıyor.

Bir.

İki.

Üç.

Üçüncü parmağı gördüğümde başımı eğiyorum, ivme kazanıyorum ve kendimi toplayabildiğim kadar büyük bir güçle geriye itiyorum.

tekrar alçalıyor.

Bir saniye içinde Vlad'ın silahı havaya kalktı, parmağı tetikteydi, kurşun başımın üstünden vızıldayarak geçti ve adamın alınına saplandı.

Bir gümbürtüyle yere düşüyor, Vlad'ın durgun adımları onu yanıma getiriyor.

"Saklan," diye fısıldıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden itaat ediyorum.

Düşen adamın yanına çömeliyor ve uzun bir bıçak adamın göğsünün derinliklerine saplıyor.

Diğer adamlar arkada, sadece izliyorlar, artık kullanacak cephaneleri olmadığı için kaldırdıkları silahları göstermelik.

Eminim tek bir adam için bu kadar mermiye ihtiyaç duyacaklarını hiç düşünmemişlerdir.

Vlad'ın bıçağı deriyi keser ve silahın kabzasını kullanarak göğüs kafesini parçalayıp kalbe ulaşır.

Hayır.

Bir eli kalbin etrafını sarar ve onu adamın göğsünden çekip çıkarır. Kanayan organ hâlâ kan sızdırıyor, Vlad depoda dolaşırken bir iz oluşuyor ve kalbi kendi elleriyle pompalıyor.

"Evime gelip *benim* olanı tehdit etmeyi mi düşündün?" Sesi çınlıyor - bu farklı.

bir niteliği var ve ben bile maskesinin ardındaki saf kötülüğe tepki gösteriyorum. Gitmiş ya da en azından neredeyse gitmiş.

Ama kalbi ağzına götürüp büyük bir parçasını ısırığında, ağzından kan akarken ve depoda dehşet dolu soluklar yankılanırken, ben de onayımı aldım.

O gitti.

Yüce Tanrım, ama şimdi ne olacağını bilmiyorum. Kendini kontrol altında tutmak için çok mücadele etti, kan dökülmesine neden olacak yüz yüze bir çatışmadan kaçınmak için saldırganlarla oynadı.

Ve şimdi.

Dehşet içinde ağzının kötücül bir gülümsemeye dönüşmesini, tüm çehresinin değişmesini izliyorum. Bir adamı boğazından yakalayıp kolaylıkla havaya kaldırdıktan sonra kafasını yere indiriyor, kafatasına öyle bir kuvvetle vuruyor ki tüm boşluk kırılıyor, beyin maddesi dışarı sızıyor.

Durmuyor.

Geriye parçalanmış bir beyin ve kemik yığınının başka bir şey kalmayana kadar ezmeye devam eder, her ikisi de boynundan vücuda zar zor asılır.

Diğer adamlar onun gerçek doğasını gördüklerinde kaçmaya çalışırlar, dua ederken elleri haç işaretiyle hızla hareket eder.

Boşuna.

Vlad birbiri ardına onları kovalar. Bıçağını ustalıkla kullanarak bir adamın kollarını kesiyor, kan akıyor ve kurbanın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade beliriyor. Ancak Vlad'ın gülümsemesi, kurbanı çoktan kan kaybından ölene kadar adamın kendi avuçlarını kullanarak onu tokatlarken daha da genişler.

Uzun bıçağını toplayarak bir sonraki avının peşine düşer, adamı belinden öyle düzgün bir çizgiyle keser ki, gövde hemen vücudun alt kısmından ayrılır, organlar yere dökülür.

Vlad'ın kahkahaları odayı doldururken, yüzünü ölü adamın kanına ve bağırsaklarına bulaştırır.

Sanırım bağırsaklarla banyo yaptığı konusunda şaka yapmıyordu.

İki adam daha hala yakalanmayı bekliyor, ikisi de odanın etrafında saklanıyor ve Vlad'ın tespitinden kaçınmaya çalışıyor.

Güvende olduklarını düşünebilirler ama Vlad onları bir masanın arkasında kolaylıkla bulur, elleriyle enselerinden tutarak odanın ortasına sürükler.

Zemin şimdiden kanla kıpkırmızı olmuş, katledilen ve vurulan tüm kurbanlardan daha fazla kan akıyor. Sinmiş iki adamı tam ortasına bırakırken okyanus gibi okunuyor.

Yere düşüyorlar, etrafa kan sıçırıyor, Vlad'dan uzaklaşmaya çalışırken yüzlerinde dehşet ifadeleri beliriyor. Kendilerine yakın ne varsa alıp ona fırlatıyorlar ama nafiye.

Bıçağını havaya zahmetsizce kafalarını keser, ikisi de yere düşer ve yerde yuvarlanır. Ama sadece bununla yetinmiyor. Parçalamaya devam ediyor, bıçağı vücutlarına saplıyor ve onlardan geriye kalanları yok ediyor.

Et sarkıyor, kan akıyor, kemik parçalanıyor.

Diğer tüm cesetleri de parçalara ayırmaya devam ederken yolunda sadece yıkım var - onu hafifçe tatmin eden tek şey.

Duvarlara organik madde sıçramış, deponun tamamı neredeyse tamamen kırmızıya boyanmış.

Hala sunağın arkasındayım, sonraki adımlarımdan emin değilim.

Vlad gömleğini dikiş yırtıp kan banyosunun ortasında çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerini yırtarken daha da vahşi görünüyor.

Sıvıyı saygılı bir şekilde sallıyor, ellerini kullanarak kendini baştan aşağı kana boyuyor.

Bir pagan tanrısı gibi, kurbanlarının arasında duruyor, hem zırhını hem de zayıflığını kana buluyor.

Onu huşu içinde izlerken ne diyeceğimi bilemiyorum; mürekkepli tenine karşı koyu kırmızı, yüzündeki saf coşku ifadesi.

O nasıl insan?

Dizlerinin üzerine çökerken kısık bir ses çıkarır, etrafına kan sıçrar ve derisi daha da lekelenir.

Ona yardım etmem gerek.

Nasıl oluyor da bu haliyle bile ondan korkmuyorum. Onu olduğu gibi şeytan olarak görüyorum ve yetenekleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmese de, tüm kanlı ihtişamıyla ondan tahrik olmaktan alamıyorum.

Saklandığım yerden çıkma cesaretini göstererek dikkatlice adım atıyor, yavaşça ona doğru ilerliyorum. Başını geriye , her an saldırmaya hazır bir hayvan gibi bana bakarken bakışları odaklanmıyor. Kulakları attığım her adımda farkındalıkla diken diken oluyor, ses odada yankılanıyor.

Tamamen bana doğru dönüyor, gözleri beni yakından izliyor ama tanıdığına dair bir ipucu yok.

"Vlad," diye fısıldıyorum neredeyse yanına varıp önünde diz çöktüğümde. Başını yana eğip beni izliyor.

Yavaşça, ellerim yüzüne dokunmak için uzanıyor. Temas karşısında irkiliyor ama geri çekilmiyor, merak ve istek karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

Ona doğru eğilerek dudaklarımı kanlı dudaklarına bastırıyorum, beni itmediğinde mutlu oluyorum.

Ama o da beni öpmüyor.

Kendine gelmesinin biraz zaman alacağını bildiğimden, dudaklarımla onu nazikçe ikna ediyorum, ona yaklaşırken en ufak bir baskı uyguluyorum.

Bana bakıyor, neler anlamaya çalışırken gözleri neredeyse bomboş. Dilim dışarı çıkıyor ve dudaklarını yalayarak ağzına girmeye . Dudakları hafifçe aralanıyor ve içeri girmeme izin veriyor. Kollarımı boynuna doladığımda dikkatliyim, öpücüğü derinleştirirken onu göğsüme yaklaştırıyorum.

Kendini hâlâ kaskatı tutuyor, açık gözleri her hareketimi takip ediyor.

Zor nefes alarak arkama yaslanıyorum, kan yerden elbisemin kumaşına sızıyor. Bir an durup onu gözlemliyorum, tepki vermeye daha yakın olabileceğine dair herhangi bir ipucu arıyorum. Bakışlarım vücudunda gezinirken, tamamen erekte olduğunu fark ediyorum.

Üzerinde fazla düşünmeden elbisemin fermuarını hızla açıp vücudumdan sıyrıyorum, ta ki ben de onun kadar çıplak olup önünde bir adak gibi dikilene kadar.

Ama ben öyleyim.

Elini tutup ağzıma ve parmağını emiyorum. Bakışları keskin, her hareketimi takip ediyor. Baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla elini boynuma ve göğüslerime götürüyorum, bana dokunması için onu teşvik ediyorum.

Diğer eli kendiliğinden yukarı kalkıyor, avucu göğsümün etrafına yerleşiyor ve etimde geziniyor.

Elini daha da aşağı indirip bacaklarımın arasına itiyorum ve beni onun için sırlıslık buluyorum.

Hızla göz kırpıyor, parmakları yavaş bir hareketle klitorisime sürtünüyor. Ani dokunuş karşısında bir inilti , amımı keşfederken yüzündeki şaşkın ifadeyi izliyorum, bir parmağı içeri dalmadan önce giriş yerimle oynuyor.

Ama parmaklarını burnuna götürüp kokumu içine çektikten sonra ağzına götürüp emmeye eli kısa sürede kayboluyor.

Gözlerinde hâlâ bir tanıma yok, ama o daha tepkili hale geldikçe ben de daha cesur oluyorum ve ellerimi ereksiyonuna ulaşana kadar göğsünde gezdiriyorum.

Gözbebekleri büyümüştü, parmaklarımı kolanının etrafında dolaştırıp onu okşarken dudakları aralanıyordu.

"Bana geri dön Vlad," diye fısıldıyorum. Sözlerimle başı geriye savruluyor, eli öne doğru fırlıyor ve boynuma dolanıyor. Bir saniyeden kısa bir içinde sırtüstü yatıyorum, bacaklarımın arasına yerleşirken vücudu üzerimde beliriyor, siki karnıma doğru seğiriyor.

Başını yüzüme doğru eğip derin derin nefes alırken burun delikleri alevleniyor. Tenimi yalarken dişlerini göstererek bir hırıltı çıkarıyor. Çenemin hemen altındaki eti keşfetmeye devam ediyor, burnunu sokuyor, ıslak dili arkasından geliyor. Bir hayvan gibi, kokumdan ve tadımdan kimliğimi belirlemeye çalışıyor.

Beni zemine iterken saçlarıma ve vücuduma kan yapıyor, sıvı tenimi boyuyor ve hareket ettikçe yapış yapış yapıyor.

"Bana geri dön." Sesimle onu sakinleştirmeye devam ediyorum, o ağzıyla keşfe devam ederken elimle saçlarını okşuyorum.

Bir anda iri elleri kıçımı kavırıyor ve kalçalarını yerleştirmek için bacaklarımı daha da açıyor.

İleriye doğru dalıp beni tek bir hamlede sikinin üzerine yerleştirirken konuşmama bile fırsat kalmıyor. Saldırısı karşısında tüm direncim kayboluyor, amım muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en kötü acıyla onun etrafında geriliyor.

Gözlerim kocaman, ağzım bir çığlıkla açılıyor, sesim odanın içinde yankılanıyor.

Acıtıyor.

tamamen oturmuş durumda, acı o kadar yoğun ki gözlerim kontrolsüzce Ama o fark etmiyor. Sıkıntı çığlıklarımı fark etmemiş gibi görünüyor. Elleri kıçımda, kendini içimde daha da derine zorluyor, aniden tekrar dışarı çıkmadan önce amım horozunun tabanıyla buluşuyor, yıldızları görmemi sağlayan bir güçle içime geri tokat atıyor.

Sanki beni ikiye ayırıyor.

Tanrım.

Parmakları kalça kemiklerimin hemen üzerindeki deriye saplanıyor, içime girip çıkarken hareketleri aceleye geliyor, acı o kadar yoğun ki kendimi kayarken hissediyorum.

Ama yapamam!

Bunu onun için yapmalıyım, o bana dönene kadar dayanmalıyım.

İçim parçalansa da, acıdan neredeyse bayılacak gibi olsam da, bacaklarımı onun etrafına sarıyorum ve hareketine yardımcı olmak için leğen kemiğimi hafifçe yukarı kaldırıyorum.

"Bana geri dön," diye hıçkırarak fısıldıyorum, horozu ileri itip geri çekilirken geride bıraktığı yanık boğazım tıkanıyor.

Hamleleri çok güçlü, kalın aleti içimin derinliklerine dokunurken beni inanamayacağım kadar geriyor. Acıya rağmen, sanki onu ruhumda hissedebiliyorum.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Hem de çok." Vücudumu mahvetmeye devam ederken inliyorum, her içeri girdiğinde nefesim kesilirken kelimelerim zar zor tutarlı.

Bunun çok güzel bir eylem olması gerekiyordu. Tüm çalıntı anlarımızın, birbirimizin bedenlerini öğrenmek için harcadığımız onca zamanın doruk noktası. Bu

ilk kez kendimizi tamamen diğetine verdiğimiz eşsiz deneyim olması gerekiyordu.

Ama şimdi? Bu özel anın bizden koparılışını izlerken, ruhumun acısı bedeniminki kadar yoğun olduğu için bayılmamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, kendimi ona duyduğum koşulsuz sevgiye sabitliyorum. O kadar kapsayıcı bir duygu ki, tutunmamı sağlayan tek şey bu.

Duraklıyor, kafasını kaldırıyor, gözleri üzerimde, yine de vahşi görünüyor, sanki insan dilini anlayamıyormuş gibi.

Dilini köprücük kemiğimden aşağı doğru kaydırıyor ve ağzı göğsüme yapıyor, meme ucumu o kadar sert ısıyor ki kan çektiğinden eminim.

"Hayır!" Bağırıyorum, nefesim kısa geliyor. Ellerim sırtına vuruyor, ısırgan acısı ve hala amımın girişinde hissettiğim yanık beni ona karşı kıvrandırıyor, yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim çılgılık atmaktan pürüzlü, gözyaşlarımdan görüşüm bulanık. Yine de ondan ne istediğimi bilmiyorum.

Onun için her şeyi yapacağımı biliyorum, eğer onu geri getirecekse bedenimi parçalamasına izin vermek de buna dahil.

Göğsümü bırakıyor, dili tekrar boynuma gitmeden önce yaramdan akan kanı yalıyor.

Hareketleri giderek şiddetleniyor, çiftleşme çeken bir hayvan gibi, parmakları etimi zedeliyor, siki doğal olmayan bir hızla içime girip çıkıyor.

Bu noktada, sadece yakın olduğunu umabilirim ve bu yüzden duvarlarımı onun etrafında sıkarak doruğa daha hızlı ulaşmasını umuyorum.

Dişleri boynumu kemiriyor, vücudu bana yaslanıyor, böylece nefes alacak yerim kalmıyor. Ve sonra tekrar ısıyor.

Ama bu sefer derimi tek seferde parçalıyor ve keskin dişlerinin kaslarıma ulaştığını, yaradan ve ağzının etrafından kan aktığını hissediyorum. Derimi o kadar sıkı tutuyor ki, yırtılmayı ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

"Vlad," diye cılız bir ses çıkarıyorum, acı o kadar şiddetli ki neredeyse bilincimi kaybediyorum. Boğazıma yapıştı, şahdamarına saldıran bir köpek gibi, dişleri içeride, dili kırık ette dönüp duruyor.

Beni öldürebileceğini fark ettiğimde korku midemde birikiyor.

Uzaklaşmam lazım.

Ona tekme atıyorum, ellerimi kullanarak onu üzerimden itiyorum. Onu gafil avlamayı başardım, onu yana iterken gözleri odaklanmamıştı, ağzında et ve kan vardı.

Benim etim ve kanım.

Yaramı yokluyorum, omzumun boynumla birleştiği yerde bir delik olduğunu fark ediyorum. Panik içimde kabarcıklar oluşturuyor ve koşmadan önce bir şekilde ayağa kalkmayı başarak geri çekilebiliyorum.

Yine de fazla uzaklaşamıyorum, saçımdaki bir el beni geriye doğru çekiyor ve kığımın üzerine düşüyorum, kafa derim onun saldırısı yüzünden yanıyor.

"Vlad, yapma." Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama gözleri ruhsuz, ben çırpınırken beni izliyor, ağzı sanki acımdan zevk alıyormuş gibi yukarı doğru çekiliyor. "Lütfen." Parmaklarını saçlarımdan ayırmaya çalışarak tekrar ekliyorum.

Tutuşunu gevşetmek yerine, sadece ellerini kafa derimin üzerinde sıkılaştırıyor, beni geriye doğru sürüklüyor, yerdeki kan sadece vücudumun zemine doğru kaymasını kolaylaştırıyor.

"Vlad, yakıyorsun," diye konuşmaya devam ediyorum, hâlâ umudumu kaybetmeden. Bir şekilde onun sadece ve sadece bana ait olan tarafına ulaşabileceğimi biliyorum. "Vlad, lütfen."

Beni öne doğru savururken sırtım soğuk, çorak zemine çarpıyor ve eklemlerimde daha fazla acı patlak veriyor. Tepki bile veremiyorum, iki eli de boğazıma dolanıyor ve beni sunağın üzerine kaldırıyor, beni masanın yüzeyine yayarken masanın kenarı kığıma çarpıyor.

"Vlad..." Konuşmak için çabalıyorum ama o umursamıyor. Başını eğiyor, kısık gözlerle bana bakıyor, içime tekrar girerken elleri boynumda sıkılaşıyor.

Uyarılmam çoktan bitmişti. İçeri girmesini biraz olsun kolaylaştıran tek kayganlaştırıcı, yırtılmış kızlık zarımdan akan kan. Kalçaları içime girip çıkıyor, beni o kadar kabaca beceriyor ki zar zor dayanıyorum. Sikini öyle bir şiddetle içime sokuyor ki, amımdan daha da fazla kan fişkırıldığını hissediyorum, bir daha bütün olabileceğimden emin değilim.

İticileri hızlanıyor, elleri boğazıma daha da fazla güç uyguluyor. Omuzlarını itmeye çalışıyorum, nefesim giderek daha sığlaşıyor. Başım dönüyor, uzuvlarım güçlerinin çoğunu kaybediyor.

Beni boğuyor.

Kollarım düşüyor, içimdeki mücadele ölüyor. Dudaklarım muhtemelen morarmış, aldığım her nefes beni son nefesime yaklaştırıyor.

Ve sonra olur.

Kaslarının gerildiğini hissediyorum, siki içimde sarsılıyor, sıcak salgısı fişkırıyor ve içimi dolduruyor. İçimi daha da fazla dölle doldururken hamleleri yavaşlıyor, elleri gevşiyor, tüm vücudu titremeye başlıyor.

Gözleri bir an için açılıyor ve sonra tamamen kendinden geçmiş bir halde düşüyor. Sadece yüksek tavana bakabiliyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, yaralarım hala kanıyor.

Nefesimi yeniden kazanmam biraz zaman alıyor ve gücümün bir kısmının geri geldiğini hissettiğimde onu itiyorum. Sırtı masaya çarpıyor, siki içimden kayıyor ve ardında yanan bir iz bırakıyor.

Titrek bacaklarımla sunak masasından kalkarken neredeyse düşüyordum. İçimden kan ve döl karışımı bir sıvı akıyor ve yavaşça iç uyluğumdan aşağı damlıyor. Vücudumda yarattığı tahribattan dolayı ağrıyan ve hassaslaşan o bölgeye dokunmaya bile cesaret edemiyorum. Hâlâ zonklayan bir acı var ve oturamadığımı fark ediyorum. Sadece birkaç derin nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, diğer her şeyin nasıl cehennem gibi acıdığını görmezden geliyorum.

Odanın içinde dolanırken etrafımdaki katliamı görmezden gelip bir masa örtüsü kapıyorum ve onu üzerime bir önlük haline getiriyorum. Biraz daha kumaş yırtarak boynumdaki yaraya tutuyorum, kanama hala devam ediyor.

Nasıl görüldüğünü hayal etmek bile istemiyorum, tek başına hissetmek bile neredeyse ölmek istememe neden oluyor. Boynumu ısırdığında derimi ve kopardığına eminim.

Yüksek sesle inliyorum, içecek bir şeyler ararken kendimi zor tutuyorum. Açılmamış bir şişe su buluyorum, içiyorum ve biraz odaklanmaya çalışıyorum.

Kahretsin, Vlad. Neredeyse beni öldürüyordun.

Bu düşünce göğsümde kahkahalar attırıyor. Tüm vücudum dayak yemiş ve hırpalanmış durumda ama durumun komikliğini düşündükçe kendime engel olamıyorum.

Beni incitmekten kaçınmayı çok istemişti ve sonunda beni tamamen yok etti.

Bir süre sonra nihayet kendine geliyor. "Sisi?"

Bana seslenen sert sesini duyuyorum.

Ona doğru ilerlerken zar zor hareket edebiliyorum. Etrafındaki kan banyosunu ve kırmızıya boyanmış kendi vücudunu gördükçe kafası karışıyor.

"Sisi?" diye tekrarlıyor, bana doğru gelerek.

"Geri döndün," diye fısıldıyorum, rahatlamış bir şekilde.

"Ne..." beni inceliyor, kaşları birbirine çarpıyor

Bana yaklaşarak bezi vücudumdan sıyrıyor, morarmış etime bakarken bakışları dehşete kapılıyor.

"Sorun yok." Onu hemen ikna ettim.

"Bunu ben mi yaptım?" Sesi alçak ve ciddi, eli bana dokunmak için ileri uzanıyor. Hiç düşünmeden geri çekiliyorum, bedenimin kendine ait bir aklı var - acı hala hafızasında gömülü. Dokunuşundan kaçındığımı görünce sanki ona vurmuşum gibi bakıyor. "Bunu ben yaptım," diyor boş bir ifadeyle.

"O kadar da kötü değil," diyorum uysalca, her ne kadar konuşma eylemi bile benden çok şey götürse de.

"O kadar da kötü değil..." diye tekrarlıyor, dehşete düşmüş bir halde.

Bana dönerek, kollarını masanın üzerine koymuş, uyuşuk bir şekilde sunağa doğru yürüyor.

"Vlad?" Ona doğru yürüyorum, bir elimi sırtına koyuyorum. Nefes alışını, göğsünün inip kalkışını hissediyorum.

"Yapma," diyerek arkasını dönüyor ve elimi tutuyor. Gözleri normale dönmüş olsa da buz gibi soğuk, beni incelediklerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Ne? Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Gitmelisin," diyor sessizce ve sanki artık onu tanımıyormuşum gibi.

"Ne demek gitmeliyim?"

Eli boynumdaki bezi çözüyor, vahşiliğinin kanıtını gördüğünde çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Bir şeyim yok, o kadar da acımıyor," diye yalan söylüyorum, elim yarayı kapatmak için boynuma gidiyor.

"Acımıyor mu?" Kaşını kaldırıyor ve gözlerim gözlerinin etrafında bir kırıksıklık ya da Vlad'imin geri döndüğünü gösterecek herhangi bir eğlence arıyor. Ama bulamadım.

Ve bu beni herhangi bir fiziksel acıdan daha çok korkutuyor.

Kendi kıyafetlerini almaya giderken yanımdan geçip gidiyor ve yavaşça onları tekrar . Etrafına bakınırken bir telefon buluyor, Maxim'i arıyor ve buraya gelmesini emrediyor.

"Vlad?" Hiçbir şeyden emin olmadan soruyorum.

Neden bu kadar soğuk?

Onun kolları bana sarıldığı, sesi bana her şeyin yoluna gireceğini söylediği sürece acıya aldırmiyorum. Sadece Vlad'ımı geri istiyorum.

"Maxim seni eve götürecekt," diyor sertçe ama umursamazca. "Vlad... beni dışarıda bırakma," diye yalvarıyorum ona, bu değişimden korkarak Onu.

"Seni içeri alacak bir yer yokken neden seni dışarıda bırakayım ki?" Omuz silkiyor.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Kekeliyorum, fiziksel acı ve zihinsel karmaşa beni ele geçiriyor.

"Bu işe yaramıyor Sisi. Belli ki," diyerek sırtıyor ve yere dökülen kanlara, tüm salonu kaplayan cesetlere doğru başını sallıyor. "Artık gitmelisin."

"Anlamıyorum," diyorum dürüstçe. "İşe yaramayan ne?"

"Bu," diye ikimizin arasında dolaşiyor, sesi neredeyse robotik. "Seni yanımda tuttum çünkü ataklarımda bana yardımcı olabileceğini düşündüm ama belli ki işe yaramıyor."

Beni dışlıyor.

Bunu yapmasına izin veremem. Şimdi olmaz.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın Vlad. Evet, bu talihsiz bir olaydı ama bunu geride bırakacağız."

"musun?" Bana yaklaşıyor, duygusuz gözlerini üzerime dikerken nefesi yüzümde geziniyor. "Artık benim için bir işe yaramazsın."

Göz kırpmıyorum. Bir kere. İki kez. Onu doğru duymadığımı düşünerek göz kırpmaya devam ediyorum. "Ne... Ne dedin sen?"

"Artık benim için bir işe yaramazsın," diye tekrarlıyor, yüzünde zalim bir gülümseme, parmakları saçlarımda dolaşırken bir tutamı döndürüyor. "Seni yanımda tutmamın tek bir nedeni vardı, sadece tek bir nedeni. Senin kuralın istisnası olduğunu düşünmüştüm," diyor ağzının kenarı yukarı doğru çekilerek, "ama sen de diğerleri kadar sıradansın," diyor ve kulak kesiliyor, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor.

"Dur," diye fısıldıyorum. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce dur," diye yalvarıyorum ona.

"Neden pişman ki?" Omuz silkiyor, sanki önemsizmişim gibi bana bakıyor.

Buraya nasıl geldi? Nasıl mı?

Boğazım düğümleniyor, sözleri karşısında gözlerim yaşıyor.

"Seni seviyorum Vlad. Bunu bilmelisin, ben..."

"Beni seviyor musun?" diye gülüyor, sesi kulaklarıma acı veriyor. "Sisi, Sisi, gerçekten gittin ve yaptın, değil mi?" diye alaycı bir şekilde başını sallıyor. "*Hiçbir şey* hissetmediğimi biliyorsun. Başından beri sana sunabileceğim en fazla şeyin birkaç orgazm olduğunu biliyordun. Daha fazlası değil, daha azı değil."

"Dur," diye gözlerimi kapatıyorum, konuşmayı kesmesini istiyorum. Bıçağı daha da saplamasına gerek kalmadan zaten çok canım yanıyor.

Çünkü o sadece kalbimi kırıyor ve ben zaten fiziksel olarak kırılmış durumdayım, son darbeyi de onun vurmasına ihtiyacım yok.

"İlgimi duygularıyla karıştıracığını tahmin etmeliydim," diyerek dudaklarını büzüyor ve bana tiksintiyle bakıyor. "Kahretsin, senin gibi istenmeyen birinin sana gösteren ilk kişiye bağlanacağını fark etmeliydim. Ama aşk? Bu fikre nereden kapıldın?" diye soruyor, eğlenerek.

"Zalimlik ediyorsun," sözlerim ancak fısıltıyı aşıyor, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Gerçekçi olacağım. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi çok iyi biliyordun. Seni uyarmıştım, değil mi? Beni olmadığım bir şeye dönüştürmemen konusunda seni uyarmıştım."

"Ama..."

"görmeyi bırakmalıyız," diyor bana dikkatle bakarak, "ne de olsa artık işime yaramadığın açık," diyor kayıtsızca.

Ona şaşkın şaşkın bakıyor, verdiğim her şeyin birkaç saat içinde nasıl cehenneme dönebileceğini merak ediyorum.

Duygusuz maskesini takmış ve onu tam olarak anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, tek yapmak istediğim ona tekrar düşünmesi için yalvarmak, daha iyisini yapacağımı söylemek, Ne yapmamı isterse yapacağımı ve kim olmamı isterse . *Sadece beni bırakma.*

Ama ona baktıkça, kararından o kadar emin, beni bir kenara atma konusunda o kadar soğukkanlı ki, neden atayım ki?

Ondan istediğim tek bir şey vardı. Sadece bir şey.

Beni asla terk etme.

Beni ya da bedenimi ne kadar istismar ettiği ya da bana ne kadar bok attığı umurumda değil. Onun *her* yönünü kabul etmeye hazırdım; katil, hayvan ve aşık. Ama ortada bir sevgili yok, değil mi? Sadece insan kılığına girmiş duygusuz bir makine var.

Ve birden her şeyin ne kadar beyhude olduğunu görüyorum.

Bana bakarken kendini beğenmiş, muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp beni terk etmemesi için yalvarmamı bekliyor. Ne de olsa birisi

benim kadar *istenmeyen biri* olabilir, değil mi?

Ama yapamam. Söylediklerinde ciddi mi değil mi bilmiyorum ama .

Ve acıtıyorlar.

Omzumdaki ya da bacaklarımın arasındaki ağrıdan daha kötü.

İyileşebileceğini düşünmediğim bir şekilde acıtıyorlar.

Onu seviyorum, sevilme bile. Onu seviyorum ama sırf sahte bir aşk için kendim için inşa ettiğim her şeyden vazgeçerek kendime karşı gelemem.

"Anlıyorum," diye yavaşça cevap veriyorum.

Ve ona duyduğum aşk için, ona *bir* şans daha vermeye hazırım. "Beni kendinden uzaklaştırmayı bırak, Vlad. Ben hala buradayım. Ve hala burada olacağım

beni istiyorsun. Beni incitmek için yalan söylemek zorunda değilsin..."

Gülmeye başlayınca sözümü kesiyorum.

Kalbimin kırıldığı an... geri dönülmez bir şekilde.

"Yalan mı? Seni incitmek için mi? Tanrım, Sisi, sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye gülmeye devam ediyor ve o ölümcül gözleriyle beni yere seriyor.

Boş.

"Bu dünyadaki tek kadın sen değilsin, Tanrı aşkına," diye kıkırdıyor. "Yeterince adil, bana yardım edip edemeyeceğini görmeye çalıştım ve şimdi başarısız olduğun için artık sana ihtiyacım yok. Bu kadar basit."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum kasvetli bir şekilde. "Sen seçimini yaptın," diye başımı sallıyorum, acıya rağmen, sözlerinin ağırlığı altında tüm ruhumun parçalanmasına rağmen kendimi dik tutuyorum.

"Seçim," diye başımı sallıyor, "bu kadar dramatik olma. Bu basit bir deneme yanılma meselesiydi. Ve şey," diye gülümsüyor, "görünüşe göre bu bir hataydı."

Gördüğüm en yakın bıçağı kaparak parmaklarımı etrafında sıkıyorum ve gözlerindeki hafif tepkiyi fark ediyorum.

"Ve şimdi ben kendiminkini yapıyorum," diyorum ona, saçlarımın kavrayıp öne doğru çekmeden ve bıçakla kesmeden önce.

Bir zamanlar en değerli , şimdi ise sadece bir çöp yığını.

Teller yere düşüyor ve kanla ıslanıyor. Tüm uzunluğu kesilene kadar kesmeye devam ederken bakışları benden ayrılmıyor.

Onu ayağına fırlatırken, güçlü olmak için elimden geleni yapıyorum.

"Eğer sen beni bir kenara atabiliyorsan, ben de atabilirim. Ama hata yapma, şu andan itibaren benim için *ölüsün*." Şu anda nasıl hıçkırığa hıçkırığa ağlamıyorum, bilmiyorum.

Ama saçlarıma bakıyorum, ölmüş ve ayaklarının dibinde toplanmış ve kırılmamın an meselesi olduğunu biliyorum. Ve ona kalbimden geriye kalanların daha da küçük parçalara ayrılışını izleme zevkini istemiyorum.

"Sana bir kez söylemiştim Vlad, beni asla terk etmediğin sürece, bana attığın her şeye katlanırdım." Derin bir nefes alıyorum, bıçak yere düşüyor. "Şu andan itibaren birbirimize yabancıyız," diye ilan ediyorum, hem onun hem de benim iyiliğim için.

Yapacağını bildiğim gibi tepki vermedi. Sadece omuz silkti, yanımdan geçip beni geride bırakırken saçlarıma bile bakmadı.

Hayatta kalacağım.

O kadar uzun süre hayatta kaldım ki, artık beni gerçekten öldürebilecek hiçbir şey yok.

Ama onun uzaklaşan figürünü izlerken, bugün bir parçamın öldüğünü fark ediyorum.

Asla geri alamayacağım bir parça.

Yirminci Bölüm

Maxim telefonda bana "O evde," diyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

O güvende.

Olabildiğince güvende. Ve benden olabildiğince uzakta.

"Bu sefer gerçekten başardın." Vanya bir köşeden bacaklarını bir sandalyenin üzerinde aşağı yukarı sallayarak takılıyor.

"buradan, Vanya," diyorum ona, hiçbir şey için havamda değilim.

"Senden nefret edecek, biliyorsun," diye devam ediyor ve öfkemin yükseldiğini hissediyorum.

"!" Ona bağıryorum, kendi patlamamla gözlerim açılıyor.

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikirken Vanya' yüz ifadesi benimkini yansıtıyor. Ve aynen böyle, o gitti.

Sandalyeme çöktüm, keşke o günü zihnimden silebilsem diye düşündüm. Keşke her şeyi unutabilseydim.

Sisi.

Gözlerimi açıp onu gördüğüm anda... sebep olduğum şeyin gördüğümde, midemde dipsiz bir çukur oluşmuş ve başka hiçbir şeyi algılayamaz hale gelmiştim.

Sadece avuç içlerimin boynundaki izlerini görebiliyordum, omzundaki açık yarayı, kanayan ve kanayan...

Ve sonra.

Gözlerimi kapatıyorum, görüntü çok geliyor. Çıplak vücudu çürükler, parmak izleri ve teninde neden olduğum kırmızı izlerle delik deşik olmuştu. Onları kalçalarında, göğüslerinde görmüştüm.

"Tanrım," diye inliyorum yüksek sesle, göğsündeki çirkin ısırtık izi beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Ama sonra hepsinden kötüsü oldu. Bacaklarının arasındaki kan. Aynı kan sikimi boyuyor ve bana tam olarak ne yaptığımı bildiriyordu.

Bitti.

Onu öldürebilirdim.

Bunun gerçekten son olduğunu anladığımda kasvet beni ele geçiriyor. Kurtulabileceğime inanmak için kendime izin vermiştim ve bu süreçte onu da lanetlemiştim.

Kahretsin, ama onu bu kadar hırpalanmış, bu kadar kırılmış görmek içimdeki bir şeyi öldürmüştü. Tüm duygusuzluk iddialarıma rağmen, onu böyle görmek beni paramparça etmişti.

Yerden kurtardığım kanlı saçları elime alıyorum, burnuma götürüp içime çekerken parmaklarım saç tellerini sıkıyor.

"Sisi..." İlk kez her şeyin farklı olmasını, normal ve onu hak eden biri olmayı dileyerek fısıldıyorum.

Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi içimde öyle derin bir acıya neden oluyor ki, nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onsuz bir günü hayal etmek bile nefesimi daraltıyor ama ya gelecek?

Sandalyemden yavaşça kalkarak banyoya gidiyorum, saçımı dikkatlice yıkıyorum ve kuruması için güvenli bir yere koyuyorum.

Onun dokunacağım son şeyi.

Ama kararımdan pişmanlık duyamam. Onu neredeyse öldürecekken olmaz. Elbette onu olabilecek en kötü şekilde kirletmiştim, kanlı kalçalarının görüntüsü ya da boğazındaki açık yara beni hasta etmekle tehdit ediyordu.

Bir de dişlerimin arasından yalan söylediğimde, canının yanacağını bildiğim yerde canını yüzünde beliren ifade vardı. Çünkü biliyordum ki benim cesur, güzel Sisi'm, ben onu terk etmedikçe beni asla terk etmezdi. Ben onu gerçekten öldürene kadar her şeye sadık bir şekilde direnecekti.

Ve ben buna izin veremem.

Hayatımda ilk kez bir insan hayatına değer veriyorum ve onu korumak için *her şeyi* yapabileceğimi fark ediyorum.

"Aptal." Kendi kendime fısıldıyorum, başımı yavaşça duvara dayıyorum, çarpmanın etkisi derimin yüzeyini zar zor gıdıklıyor. "Aptal," diye tekrarlıyorum, başımı duvara daha da sert bastırıyorum, acıyı istiyor, acıya ihtiyaç duyuyorum.

Ama gelmiyor. Derim kırılıp kan alınımdan aşağı akarken bile gelmiyor.

İçimde olduğu gibi dışımda da acı yok, göğsüm yabancı bir hisle daralıyor.

Ben de başımı duvara vurdum, ona verdiğim acının bilgisi beni harekete geçiren ana itici güçtü.

"Neden?" Yumruklarımı öne çıkararak törpülüyorum. "Neden normal olamıyorum?" Haykırıyorum, bu varoluştan bıkmışım... etrafımdaki her şeyden bıkmışım.

"Neden benim olamıyor?" kelimeleri ağızımdan dökülürken yere yığılıyorum.

Hiçbir zaman kendim için bir şey istememiştim, hiçbir şeyi onun gibi . Beni kollarını açarak karşılayan tek kişiydi, *beni* gören tek kişiydi. Bana insan olduğumu hissettiren tek kişiydi.

Ve neredeyse onu öldürüyordum.

Gözlerim nemli, kandan mı yoksa gözyaşından mı, hiçbir yok. Tek düşünebildiğim onsuz kısır geleceğimken olmaz.

"Neden benim olamıyor?" Cevabı zaten bildiğim için soruyu evrene yöneltiyorum.

Onu hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin.

Ve yine de ona sahiptim. Birkaç kısa an için, o benimdi ve ben de onun.

Ben hâlâ onunum ama o bir daha asla benim olmayacak.

Onu asla incitmek istemedim. Acımasız doğamın onu korkutup kaçıracağından korkarak ona çocuk eldivenleriyle davrandım. Ne kadar normal olmadığımı. Ve çok dikkatliydim.

Kahretsin, ama çok dikkatli davranmıştım. Tek istediğim onun kaygan sıcağının içinde kaymak, o tatlı bedeninde kaybolmak... sonunda onu benim yapmakken kendimi sayısız kez inkâr etmişim.

Ama kaçınmışım, çünkü bu onun acı çekmesine neden olacaktı. Ve ben *asla* ona acı çektirmek istemedim.

Onun hırpalanmış bedeninin görüntüleri zihnimi doldururken, onu bir hayvan gibi götürdüğüm gerçeği kendi sefil varlığımı sona erdirmeye engel olamıyorum. Flashbackler gözlerimin önünde dans ediyor. Ona bir canavar gibi sokuluşumdan küçük kesitler, beni durdurmaya çalışırken attığı acı çığlıkları, çok sert davrandığımda omuzlarımı iten küçük elleri.

"Sisi," diye inliyorum, korku, çaresizlik ve ıssızlık içimde demleniyor, öyle bir kreşendoya ulaşıyor ki kontrolsüzce titremeye başlıyorum. Tüm vücudum titremeye başlıyor, her şey yerle bir olurken görüşüm bulanıklaşıyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Lanet olsun," küfrediyorum, kendimi kaymış hissediyorum, sesler kafamı dolduruyor, daha fazla yabancı düşünce beni delirtmeye çalışırken nabzım fırlıyor.

Banyodan nasıl tökezleyerek çıktığımı, doğruca gizli dolabıma yöneldiğimi ve bir sakinleştirici çıkarıp damarlarıma enjekte ettiğimi bilmiyorum.

Gördüğüm son şey onun yüzü. Onun güzel, güzel yüzü. Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli, gerçekten. Dış hatları önümde şekillenmeye başlıyor. Gözlerim doluyor, onu sadece mest olmuş bir şekilde izleyebiliyorum.

"Cehennem kızı," diye , temiz hava beni karşılıyor. "Özür dilerim," sonunda duymayı hak ettiği kelimeleri söyledim.

"Keşke normal olsaydım," diye mırıldanıyorum, vücudum yavaşça .
"O zaman ben de seni sevebilirdim."

Ve sonra sadece siyahlık var.

"Etrafta üzülererek daha ne kadar zaman geçireceksin?" Cesetlerden birini Maxim'in ilgilenmesi için arka tarafa sürüklerken Vanya soruyor.

"Üzülmiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Öylesin. Sadece bu hafta kaç kişiyi öldürdün? Yirmi mi?" "Daha çok elli gibi," diye mırıldanıyorum ve o da bana kaşlarını kaldırıyor.

"Hepsi bunu hak etti," diyorum ona, "yıllardır peşimden geliyorlar. ardına intikam. Ne yapmam gerekiyor? Onları kollarımı açarak mı ?"

"Belki." Omuz silkiyor ve son olayımın sonuçlarını incelemek için yanıma geliyor. "Belli ki ölmek . Artık *herkesin* hedefi olduğunu çok iyi biliyorsun. Yine de yanında silah taşımayı bıraktın. Eğer bu intihara meyilli olmak değilse, nedir bilmiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Yeteneklerim tüm silahlara meydan okuyor." beğenmiş bir şekilde söylüyorum ama dirseğini yan tarafıma saplayarak yeni yaramı işaret ediyor.

"Tabii, o zaman nedir o?"

"Hatırlamıyorum. Son kavga sırasında biri beni bıçaklamış olmalı." Omuz silkiyorum, kaburgalarımın altında kötü görünümlü bir kesiği ortaya çıkarmak için gömleğimi yukarı çekiyorum. Neredeyse gıdıklanma hissi gibi, zar zor hissedebiliyorum.

"Bir gün kan kaybından öleceksin," diyerek başını sallıyor ve beni ilk yardım çantasına doğru sürüklüyor.

"Bu bir merhamet olmaz mıydı?" Usulca fısıldıyorum.

Depo olayından bu yana üç hafta geçti ve tek yaptığım ölüme meydan okumak oldu, ama gerçek bir sonuç alamadım. Sonuçta, kendimi korumam

İçgüdülerim her seferinde alevleniyor ve istesem bile aşağı inemiyorum.

"Kendine iyi bakmalısın, kardeşim." Vanya gözlerinde endişeyle söylüyor. "Verdiğin sözü unutma," diye hatırlatıyor bana ve ben de iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Son haftalarda tek yaptığım verdiğim sözü unutmak *oldu*. Kendi bedenimin hapsinden kaçmak için mümkün olan her şeyi yapmaya o kadar kararlıydım ki, intikam sözümü tamamen göz ardı ettim.

"Haklısın Vanya," diye kabul ediyorum. "Kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyor."

"Kafanızı oyundan çıkarmanız gerektiği söylenebilir. Bir saniyeliğine insanları öldürmeyi bırak ve onları sorgula. Oleg'in ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sorusu beni duraksatıyor ve o gün yaşananları tekrar hatırlıyorum, hatırladıklarım onu da içerdiği için yüzüm buruşuyor... Ama Vanya haklıydı. Oleg bazı önemli insanları üzdüğümü ima etmişti.

"Humanitas Projesi'yle bir ilgileri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Belki," diye omuz silkiyor Vanya, bir bandaj almam için beni teşvik ederek, "ama buna değer araştırıyorum."

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

Gazlı bezin bir kısmını alarak yaradaki kanı başlıyorum, daha önce düşündüğüm kadar sığ olmadığını fark ediyorum. Temizleyip dezenfekte ediyorum ama muhtemelen dikiş atılması gerekecek.

Vanya bana "Sasha'yı ara," diyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Ben hallederim." Cerrahi bir iğne ve iplik alarak cevap veriyorum. İğneyi derimden geçirip iki tarafı birbirine dikiyorum. Dikişlerim Sasha'nınki kadar temiz olmayabilir ama işe yarıyor. Ne de olsa, vücudum olduğundan daha da şekilsiz hale gelse kimin umurunda? Sadece bir kişinin ne düşündüğünü önemsiyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bu süre zarfında onu düşünmemek için çok çabaladım, ama mükemmele yakın bir hafızaya sahip olmanın dezavantajı, tüm etkileşimlerimizi ayrıntılı olarak hatırlayabilmem... teninin benimkinde nasıl hissettiğini ya da basit varlığının beni nasıl sakinleştirdiğini.

Bu işe yaramıyor.

Onu incittiğim gibi incitebilmeyi dileyerek iğneyi derime daha sert batırıyorum. Ama hala bir şey yok. En fazla hafif bir okşama hissediyorum.

"Vlad?" Vanya bana sesleniyor ve tepki vermem bir an alıyor. "Vlad!"

"Evet," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Kendimi toparlamayı ve her şeyi yerine koymayı çabucak bitirdiğimi söylüyorum. Vanya'ya sırtımı dönerek dikkatimi odanın ceset yığınınına yoğunlaştırıyorum.

"Sen farklısın," diyor, "farklı bir şeyler var." "V, hadi ama," diye kıkırdar gibi yapıyorum, "ben eskiden olduğum manyak piçim daha önce," diye şaka yapıyorum ama cevap vermiyor. Sadece beni dikkatle izliyor, bakışlarındaki inceleme biraz sinir bozucu.

"Cesetleri yaksam iyi olacak," diyorum yüksek sesle ve tartışmayı rahat bir alana yönlendiriyorum.

"Bu , değil mi?" Vanya kurnazca yanıma gelip beni cevap vermeye zorluyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu o," diye onaylar. Ancak tam o sırada Maxim bir el odaya girer. Yakmak için fırına gitmeden önce cesetleri içine yığmaya başlar.

"Benden kurtulamayacaksın." Vanya beni odama kadar takip ediyor.

"Bunu bilmiyor muyum?" Mırıldanıyorum, ironi tuhaf bir şekilde eğlenceli.

"Bu o. Bu yüzden farklısın."

" ver, V. Bu konuda konuşmak istemiyorum," sesim yorgun ve sakinleştiriciyi çıkarmak için çekmecemi açarken tek düşünebildiğim unutmak.

İğneyi damarlarıma batırırken, Vanya'nın daha fazla şey söylediğini, davranışlarım için bana seslendiğini duyabiliyorum, ancak yavaşça huzura teslim olurken, yüzü önümde belirmeye başlıyor.

Ve sonunda tekrar hafıfledim.

Bana Sisi'nin son fotoğraflarını getirdiğinde ona "Teşekkürler Seth," diyorum.

Ondan ona göz kulak olmasını istemiştım çünkü ne kadar uzaklaşmak istesem de yapamıyordum. Onun güvende olduğunu bilmeye kendi güvenliğimden daha çok ihtiyacım var.

Bir sonraki nefes. Ve benim için çektiği fotoğraflar beni ayakta tutan tek şey oldu.

Birine, hele de bir kadına bu kadar takıntılı olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama Sisi sıradan biri değil.

O her şey.

Fotoğrafları elime alıp parmağımı yüz hatlarının üzerinde gezdiriyorum. Boynunda bir eşarp var ve teninde sonsuza dek iz bırakmış olabileceğim düşüncesiyle göğsümde bir sızı hissediyorum.

Evden pek dışarı çıkmadı ve tüm fotoğrafları bahçede çekildi. O kadar güzel ki onu tarif edecek kelime bile bulamıyorum. Sadece omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla bile tek kelimeyle mükemmel.

Tamamen içgüdüsel olarak elimi cebime attım ve benim için işlediği mendili çıkardım. İçine saçından bir miktar koymuş, her zaman yanımda olması için uçlarından bağlamıştım.

Malzemeyi masamın üzerine yayıyorum, birkaç tutam saç çıkarıyorum, burnuma götürüp içime çekiyorum - kokusunu almaya çalışıyorum. Ama zaman geçtikçe kokusu daha da silikleşiyor.

Sonunda hepsi yok olacak.

"Neden onu sevdiğini itiraf etmiyorsun?" Vanya bir anda ortaya çıkıyor, önümde volta atıyor. İlk kez beni Sisi hakkında sorgulamaya başlıyor. Ne de olsa davranışlarımdaki hafif değişikliğin tek nedeni o.

Daha içine kapanık ve yüzde yüz daha umursamaz olduğumu ilk fark eden Vanya olmuştu, bu yüzden her fırsatta beni köşeye sıkıştırmaya başlamış, bu konuda bir şeyler yapmamı talep etmişti.

Uyuşturucuyla yaşadığım son olaydan sonra bana neden giderek daha fazla kızdığını anlayabiliyordum. Ne de olsa Bianca kokain bağımlısı olduğunda onu eleştiren bendim ve işte ben de yavaş yavaş onun izinden gidiyordum.

Yine de, neredeyse aşırı doz aldığımda dersimi aldığımı söyleyebilirim. Görünüşe göre vücudum aşırı doz almaya tamamen müsait, sadece acıya o kadar iyi tepki veremiyor.

Her türlü.

"Sevemeyeceğimi biliyorsun." İç çekerek cevap veriyorum. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Ben doğuştan kırılmışım ve hiçbir şey bunu sihirli bir düzeltemez.

Eğer , Sisi aşkımı sunacağım ilk... hayır, tek kişi olurdu.

"Onu sevdiğin halde sevemiyorsun." Kaşlarını kaldırıyor, önümde dururken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bu aşk değil!" Yüksek sesle inliyorum. "Bu sadece onu her zaman yanımda görmek için duyduğum bencilce bir arzu. Onu yanımda hissetmek... kollarımda olması..." Göğsümdeki ağrı artarken dalıp gidiyorum. Neden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum?
tüm oda gittikçe küçülüyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Onu yaptığım şeyin kanıtlarıyla birlikte gördüğümü hâlâ hatırlıyorum. Onu kolayca öldürebileceğim gerçeği beni neredeyse yok etmişti. Hayatımda ilk kez, onun gitme ihtimali karşısında gerçek bir korku duymuştum. Göğsüme aldığım en kötü darbe gibiydi, zihnim bulanıklaştı, tüm varlığım şimdiye kadar hissettiğim en büyük acıyla sarsıldı.

Bugünlerde beni sakinleştiren tek şey saçlarını yakınımda tutarken parmaklarım sıkılaşıyor.

"Bencilce onu sevmiyorsun ama bencilce onu korumak için gitmesine izin veriyorsun, bu seni içten içe öldürse bile," diyor Vanya başını bana doğru sallayarak. "Eğer bu aşk değilse..." diye devam ediyor ve ben gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum.

"Sen, kardeşim, tam bir geri zekâlısın," diyor kızgın bir şekilde. "Onun iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutuyorsun! Sevginin tanımı budur!"

"Peki sen nereden biliyorsun?" Oldukça sinirli bir şekilde soruyorum.

"Çünkü sen de benim için bunu yaptın!" diye bağırıyor bana.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, patlaması karşısında tamamen şok olmuş durumdayım.

"Onu seviyorsun ama nasıl seveceğini bilmiyorsun. Arada bir fark var," diye belirtiyor.

"Ama nasıl seveceğimi bilmezsem nasıl sevebilirim?" Kırık bir şekilde soruyorum. Sadece onu istiyorum. Sadece onu istedim.

"Sen sadece diğer insanlar ne yapıyorsa onu yap. Onunla ilgilen, ona ilgi göster, ona senin için tek olduğunu göster."

"Ama o öyle!" Ağzımdan kaçırdım.

"Kardeşim benim, bazen nasıl akraba olduğumuzu merak ediyorum. Sen çok büyük aptalsın. Ona göstermelisin! Muhtemelen şu anda senden son kez nefret ediyordur. Onu bu kadar acımasızca terk ettiğin için."

"Ama yapmak zorundaydım..." Zayıfça söylüyorum, onun zavallı hırpalanmış bedeninin görüntüleri hala aklımdan çıkmıyor.

"Buna gerek yoktu! İşlerin biraz daha karmaşık hale geldiğini ilk gördüğünüz anda kaçtınız. Yardım almayı hiç düşünmedin bile.

onu bir kenara atmak yerine."

"Yaptım... ve bak beni nereye getirdi. O lanet psikiyatristi öldürdüm." kaçırıyorum, o seanstan yaşadığım geri dönüşler hâlâ canımı sıkıyor. Özellikle de kız kardeşime bakarken.

"Ve sadece onun yüzünden!" Vanya kızgınlıkla ellerini havaya kaldırır. "Bir kez denedin ve ettin. Hadi ama Vlad. Başka yollar da olmalı," diyor bana. "Başkaları söz konusu olduğunda nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun, ama kendi lanet olası benliğin söz konusu olduğunda nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun anlamıyorum," diyor öfkeyle ve dudaklarımı büzüyorum, sözleri yersiz değil.

"Daha fazla ne , V? Onunla aynı on mil yarıçaplı alana girmeye bile korkuyorum, eğer uzaktan bile yaklaşırsa ona doğru koşacağımı ve..." nefesim kesildi, "Onu tekrar inciteceğim."

Bu yüzden Seth'i onu kontrol etmesi için gönderiyorum. Yakınlarda olduğunu bilseydim ona gitmekten kendimi alıkoyamazdım.

"Nöbetlerinle ilgili bir şeyler yapmalısın. Tek yolu bu," diyor bana.

Bir an sessiz kalıyorum, Sisi'nin tekrar hayatımda olması ihtimali bile beni mutluluğa benzer bir şeyle dolduruyor. Mutluluğun ne olduğunu bildiğimden değil, ama onun varlığının bana yaptığı gibi bir şey olduğunu umuyorum.

Ama bunu önce kendimi kontrol altına almam *gerekiyor*.

Daha sıkı çalış.

Lanet olsun, ama onun için tehlikeli olmadığımdan emin olduğum sürece her şeyi yaparım. Hiçbir fikrim yok.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Haklı olabilirsin. Ama bunu nasıl düzeltebilirim? Ona söylediğimde o kadar çaresiz görünüyordu ki..." Nöbetlerimi kontrol altına almayı başarsam bile, beni bu kadar kolay affedeceğinden şüpheliyim. Ona sarf ettiğim sözleri, onu incitmek için bilerek söylediğim yalanları hatırlamak bile istemiyorum.

Onu kendimden olabildiğince uzaklaştırmak istemiştım ve bunu başarmıştım.

"Ona gidip af dileyeceksin. Sana verirse şanslısın." Vanya kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve Sisi'nin tarafında olduğunu anlıyorum.

Her ne kadar onunla tartışmak istesem de, o haklı.

Korktum ve her şeyi bir kenara attım. Daha çok mücadele etmeli, daha çok çabalamalıydım. Ne de olsa Sisi, bu dünyada bölümüm için beni aşağılamayacak tek kişiydi.

Ama kendimi savunmam gerekirse, ona yaptığım şeyi gördüğümde hissettiğim korkuyu daha önce hiç hissetmemiştim. *Kahretsin*, daha önce *hiç* korku hissetmemiştim. Ondandır bunu yapmasını istemeye hazırımdı.

Acıma son verdi. Daha fazlasını yapmaktan, onu öldürmekten çok korkuyordum. Çünkü Sisi'siz bir dünya, yaşamak istediğim bir dünya değil.

"Haklısın," diye derin bir nefes alıyorum, sonunda şeytanlarımla yüzleşmeye hazırım. " zorundayım. Çünkü sanırım onu seviyorum," diye itiraf ediyorum, aşk kelimesini söylerken dudaklarım titriyor.

Vanya'nın çıkarımları tamamen mantıklı. Onu *sevmemiş* olsaydım böyle tepki vermezdim. Bencilliğimle gurur duyuyorum ama ona karşı alışılmadık derecede *bencil* davranmışım. Belki normal insanların hissettiği sevgi bu değil ama *benim* hissedebildiğim en yakın şey bu. Ve bunu kabul edeceğim. Çünkü o zaman ona sunacak bir şeyim olabilir.

Yıkımdan başka bir şey.

"Nihayet!" Vanya gözlerini devirir. "Benim aptal kardeşim, senin için biçilmiş kaftan."

"Bilmiyor muyum?" Mırıldanıyorum.

Kesin olan bir şey var. Biri çaresiz kaldığında, çaresiz önlemlere başvurur.

Bir psikiyatriste ulaşmanın, bilimsel geçerliliğine ilişkin oldukça kararlı inançlarım göz önüne alındığında, aptallığın doruk noktası olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi yapmak üzere olduğum şey tüm mantık kurallarına meydan okuyor.

Uçağın derme çatma iniş pistine doğru alçalmasını izliyorum, ufuk çizgisi boyunca uzanan uçsuz bucaksız ormanı şimdiden görüyorum.

Peru'daki bağlantılarımdan biri, Joaquin, indiğimde beni bekliyor, akıl sağlığımı yeniden kazanmaya yönelik bu son girişim için güzergah hazır.

"Seni gördüğüme sevindim Vlad," diye ekliyor bavullarımı bekleyen arabaya koyduğumda sertçe.

"Joaquin, canım, seni duyan beni gördüğüne sevinmediğini sanır." Aramızdaki tanışıklığın en iyi ihtimalle gergin olduğunu bilsem de şaka yapıyorum. Yine de bana bir iyilik borcu vardı ve ben de bunu ödüyorum.

"Seni burada görmeyi beklediğimi söyleyemem Vlad. Bir daha asla," diye mırıldandı, "burada neredeyse bir iç savaşa neden olduktan sonra değil."

"Ben de bıraktım." Gülümsüyorum.

Bratva'yı devraldığımdan beri, en sevdiği eğlence olan uyuşturucuya da devam ettim. Yani, bu kârlı bir iş ve yıllar boyunca

Ceplerimi altınla doldurdum, ama aynı zamanda dağınıktı. Babamın Güney Amerika'daki bazı kuruluşlarla olan iş ilişkilerini devam ettirdim ve Peru, koka yapraklarını tedarik etmek ve onları insanların en sevdiği şeye dönüştürmek için en iyi yol olduğunu kanıtladı - ne yazık ki koka kola değil.

Özellikle bu bölge kartellerden ya da diğer örgütlerden fazla rekabet görmemişti, bu yüzden kaynaklarımı buraya odaklamıştım.

Ben gözümü diktiğim anda da dikmişti.

Ve bölgede küçük bir savaş başlamıştı. Çatışmaya gerçekten neden olduğumu söyleyemesem de, ellerine silah alıp bana karşı gelmeye hazır olan tüm o cesur ruhları öldürdüğümde kesinlikle ezdim.

"Ayarlamaları yaptın mı?" Cipe doğru giderken ona sordum. "Burada yarattığın karmaşadan sonra, çok fazla insan olduğunu söyleyemem. Seninle çalışmaya istekli," diye iç geçiriyor. "Artık neredeyse herkes senin adını biliyor ya da en azından *El Supay*'ı duymuştur."

"Böyle bir ün kazandığımı fark etmemiştim."

"*La gente habla*, Vlad. Katledildiğine dair söylentiler tüm bölgeyi dolaştı. Ülkenin diğer ucundaki insanlar *el Supay con sus cuchillos* hakkında konuşursa şaşırمام."

Arabada arkama yaslanarak güneş gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. New York kışlarına alışkın biri için sıcak neredeyse dayanılmaz ve Joaquin'in saçmalıklarına konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Sanırım olağandışı bir şeyin batıl inançları olanları konuşturması beklenen bir şey." Burada iyi bir izlenim bırakmadığımı bilerek izin verdim.

"Sıra dışı mı?" Joaquin alay ediyor, "Sana *el demonio* diyorlar, Vlad. Onlar için sen kötülüğün timsalisin. Hiçbir şaman seninle çalışmak istemez," diyor kararlılıkla.

"Peki ya *el demonio de mi*'yi kovmayı özlemek? Tüm bu Amazon havzasında beni merak etmeyen tek bir şaman olduğundan bile şüpheliyim." Kendimden biraz fazla emin bir şekilde karşılık verdim. Ne de olsa, ünümün bir engel teşkil edebileceğine dair bir sezgim vardı. Yine de bu insanlar ruhani güçleriyle gurur duyuyorlar ve eğer şeytanı yok edebilirlerse bu gerçekten de muhteşem olmaz mıydı?

"Zor olduğunu söyledim. İmkansız değil. Bir tane var..." diye devam ediyor.

"Harika, işte başlıyoruz." Bu kişiyle tanışmaya ve bu işi hazır olarak haykırıyorum.

Bu noktada hiçbir şeyin işe yarayacağından emin değilim, ancak kesinlikle her şeyi denemeden bunu söyleyemem. Bu kendime verdiğim bir söz. Eğer Sisi'ye layık olmak istiyorsam, *kendimi* kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

"Küçük bir sorun var," diye Joaquin, biraz suçlu görünüyor. "Ne?"

"O... normal değil," diyor utanarak.

"Harika, çünkü ben de normal değilim."

"Mesele o değil. Sadece... o bir münzevi ve yabancılar için nadiren tören düzenliyor," diye devam ediyor.

"O zaman bir başkasına gideriz," diye neredeyse gözlerimi deviriyorum ona. Acelem olduğunu göremiyor mu? Bu şamanı ne kadar çabuk görürsem ve sorunlarımı ne kadar çabuk kontrol altına alırsam, Sisi'yi o kadar çabuk kollarıma geri alabilirim.

"Vlad," diye iç geçirir, bıkkın bir halde. "Başka kimse yok. Sana söylemiştim. Kimse seninle çalışmak istemiyor. *Herkes senin negatif enerjiyle dolu olduğuna inanıyor. Kimse seninle çalışmak istemiyor. Kimse sana yaklaşmak istemiyor. El viejo es el unico que queda*," hızlı konuşuyor ve İspanyolcasına ayak uydurmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Peki. Bu *viejo*'yu beni kabul etmeye ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?" "Seni gördüğünde karar verecektir. O..." Joaquin başını sallıyor. "O

münzevi olabilir, ama bunun nedeni çok güçlü olmasıdır. Başkalarının göremediği şeyleri görüyor ve bu onun için çok ezici."

"O zaman oraya gidelim. Sana telefonda söyledim. Acelem var."

"*Estas cosas no se apuran*, Vlad," diye azarlar, "El viejo sana anlatacak

ve seni alıp o karar verecek." Ses tonu bana tartışmanın boşuna olacağını söylüyor. Ben de başımı salladım ve otele doğru yola çıktık.

Kıyafet değişikliği, birkaç gün yetecek kadar kaynakla dolu bir sırt çantası, ertesi sabah yolculuğa başlamaya hazırız.

Bu arada herkesin *el viejo* dediği bu şaman hakkında daha ilginç bilgiler buldum. Peru'daki en güçlü şamanlardan biri olan bu kişi, hem insan hem de ruh boyutunu görebildiği söylenen az sayıdaki şamandan biri.

Elbette, Joaquin ne zaman hünerlerini anlatmaya başlasa homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yolculuğumuza başlarken bana "Şüphecililiğini hemen anlayacaktır" dedi.

"Hepiniz bilmelisiniz ki bunu için yapmıyorum. Bu sadece benim son çarem."

"O zaman bu yolculuğu boşuna yapıyor olabiliriz. *El viejo* bilecek. Ve bu tedavi sadece çağrıyı hissedenler içindir," diye homurdanıyor, geleneklerini anlamamamdan açıkça etkilenmemiş.

"Saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun Joaquin," diye şakacı bir tonda hitap ediyorum ona, "ama ben bir bilim adamıyım. Eminim bu iddiaların benim açımdan nasıl görüldüğünü anlayabiliyorsunuzdur."

"Ve yine de buradasınız, bu iddialardan faydalanmak istiyorsunuz."

"Deneme yanılma, başka bir şey değil," diye gülümsüyorum, "Ben sadece geçerliliğini test ediyorum, her ne kadar arkasındaki bilim en iyi ihtimalle zayıf olsa da."

"Bu bitkilerde psikiyatrik alandaki bozukluklara yardımcı olduğu gösterilen kimyasal maddeler var" diye yanıtlıyor.

"Katılıyorum. Ancak *bazı* faydalar ile bazılarının iddia ettiği gibi hayat değiştiren anlar arasında büyük bir fark var."

"O zaman görmeniz gerekecek," diye omuz silkiyor, "ve hayatınızı değiştirip değiştirmeyeceğine kendiniz karar vereceksiniz."

Manu'dan başlayarak yağmur ormanlarının derinliklerine doğru ilerlememiz gerekiyor. Joaquin'e göre, *El Viejo'nun* evi Brezilya sınırına yakın bir yerde.

Yolculuk, arada birkaç durakla birlikte birkaç gün sürecek.

Havadaki nem nefes almayı zorlaştırıyor, güneşten gelen doğrudan ısı duyularımı bozuyor. Joaquin bu havaya ve yağmur ormanlarına girmeye alışkın, bu yüzden onun için çocuk oyuncağı.

On saate yakın yürüyoruz ve Joaquin vahşi yaşamla etkileşime girmeye başladıkça giderek daha iyi huylu hale geliyor, bana her hayvan hakkında hikayeler ve gerçekler anlatıyor.

Onu iyi seçmişim.

Beklendiği gibi, eski bir korucu olarak bölgeyi ve tehlikeleri çok iyi biliyor.

Güneş battığında nihayet mola veriyoruz ve büyük bir kapok ağacının kamp kuruyoruz.

"Neden şimdi?" Joaquin küçük ateşin etrafında oturup yanımızda getirdiğimiz etleri kavururken soruyor. "Seni yıllardır tanıyorum Vlad ve hiçbir zaman değişmek istediğine dair bir işaret vermedin."

"Koşullar farklı," diye omuz silkiyorum.

Sorunlarım için bir şamana başvurmamı öneren ilk kişi Joaquin olmuştu ve ataklarımın ana nedeni olarak kalbim ile ruhum arasındaki kopukluğu göstermişti. Ben buna katılmamıştım, ne de olsa kalbim sadece kan pompalayan bir organ. Ne daha fazlası ne de daha azı. Evet, beni hayatta tutuyor ama başka hiçbir şeyi belirlemiyor.

Yine de yanılmış olabilirim.

Kalp ağrısı, kalp kırıklığı ya da kalple ilgili herhangi bir şeyin ne anlama geldiğini daha önce hiç anlamamıştım. Mükemmel derecede sağlıklı bir organ neden acı versin ki?

Biyolojik olarak bunun tek açıklaması yaklaşan bir kalp krizi ya da bir tür kalp rahatsızlığı olabilir.

Ama şimdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve Sisi'yi görüyorum, tüm vücudu morluklar ve ısıruk izleriyle kaplı, yaralarından kan akıyor. Dövmüş ve bayılmak üzereymiş görünüyordu.

Ve ilk kez kalbim acımişti.

Bir uçtan yavaşça başlayıp diğer uca ulaşan bir çatlak gibi, *sadece* kan pompalaması gereken o organdan bir şimşek gibi geçtiğini hissettim. Göğsüm aniden ağırlaştı ve nefes almakta zorlandım.

Kalp ağrısı.

Kalp acısının ne olduğunu öğrenmem otuz yılımı aldı.

Ve çok acıyor!

Ağrı reseptörlerimin yüzde doksanın sessiz olduğunu düşünürsek, bu acı tüm vücudumda yankılanmıştı. Onun ağırlığı altında nasıl yenik *düşmediğimi* bilmiyorum.

"Kudretli *Supay*'ın yardım istemesi için ne değişmiş olabilir ki?" diye şaka yapıyor.

"Bana öyle demeyi kes. Ben iblis değilim," diye karşılık veriyorum, yüzümde bir gülümsemeyle. "Tartışılabilir," diye omuz silkiyor.

"Soruma hâlâ cevap vermedin." "Sonunda uğruna yaşayacak bir şey buldum," diyorum, daha fazla sorudan kaçınarak

Bu konuda.

Gece bastırırken, saldırmaya devam eden sivrisineklere aldırnamaya çalışıyorum. Vanya bütün gün sessizdi, sanki aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli gibiydi.

"Ya ortadan kaybolursam?" diye soruyor, başını ellerinin arasına almış, önümdeki küçük derme çatma yatağından gözlerimin içine bakıyor.

"Sisi'den şikâyetçi değildin," fısıldıyorum, çünkü Sisi'nin varlığının kendi varlığını nasıl zayıflattığına dair hiçbir şey söylememişti.

"Ama en azından o zaman ona sahip olduğunu biliyordum. Şimdi..." diye devam ediyor, yorgun ve bitkin görünüyor.

"Uyu artık, dostum!" Joaquin'in sesi çınlıyor ve ben iç çekerek Vanya'nın formunun ince bir toz gibi yere çöküşünü izliyorum, gözleri kapalı, bedeni saniyeler içinde yok oluyor.

Ve sonunda uyuyabiliyorum.

Sonraki birkaç gün ormanda ilerleyerek ve bazı tehlikeli hayvanlarla yakın karşılaşmalardan kaçınarak geçiyor.

Bir şeyler atıştırmak için durduğumuzda Joaquin, "Oraya gün batımında varmalıyız," diyor.

Çok fazla güneşe alışık olmadığım için normalden daha fazla yoruluyorum, bu yüzden haberler kulağıma müzik gibi geliyor.

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum ağzıma bir parça meyve atarak.

Birdenbire küçük bir maymun omzuma atlıyor, minik elleri yiyeceğe uzanıyor. Kahverengi kırmızımsı kürkü ışıktaki parlıyor, kocaman kuyruğu yemeğimi çalarken sırtımdan sarkıyor.

Joaquin maymunun maskaralıklarına gülümseyerek "Titi maymunu" diye işaret ediyor. "Eşi çok uzakta olmamalı," diyor ve tam zamanında, yavrusunu sırtında taşıyan başka bir maymun beliriyor.

Vanya elini şu anda sırtımda ikamet eden maymuna doğru sallamaya çalışarak, "Çok tatlı," diye fişkırıyor.

Joaquin başını sallıyor. "Tek eşli olan az sayıdaki maymun türünden biri" diye açıklıyor ve Peru'daki maymun nüfusu hakkında ayrıntılara giriyor.

"Vlad, bak!" Maymun sırtımdan atlayıp eşini takip ederek ağaçtaki yerini aldığı anda Vanya bağırıyor. Kuyrukları aşağı sarkıyor, birbirine dolanana kadar yavaşça birbirlerine doğru hareket ediyorlar.

Joaquin, "Buna kuyruk ikizleme deniyor," diyor ve Vanya maymunların ne kadar sevimli olduklarına hayret ederek etrafta koşturup duruyor. "Bu onlar için sevgi dolu bir jest," diye açıklıyor Joaquin, Vanya'nın gözleri kocaman açılıyor.

"Bu bir işaret Vlad! Bu bir işaret," diye koşarak yanıma geliyor, kollarıyla bana sıkıca tutunuyor. "Bu bir işaret," diye devam ediyor, neredeyse nefes nefese.

"Ne işareti?" Joaquin'in tuhaf bakışlarını görmezden gelerek soruyorum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey . Göz açıp kapayınca kadar gitmiş, ormanda alışılmadık bir çığlık duyulmuş.

"Kahretsin!" Joaquin küfretti. "Taşınmamız gerek," diyerek eşyalarını toplamaya başladı ve beni de aynı şeyi yapmaya teşvik etti.

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum, bu acele kafamı karıştırıyor.

"Gün batımından önce *el viejo*'ya ulaşmamız gerekiyor," diyor gizemli bir şekilde.

Kendi eşyalarımın bakarak sırt çantamı omuzlarıma yerleştiriyorum ve onu takip ediyorum.

Gerçekten de güneş tam gökyüzünü terk ederken tasarlanan yere ulaşıyoruz. Hiçliğin ortasında birbirine bağlı birkaç kulübe olan *el viejo'nun* konutları fazla bir şey değil - zaten fazla bir şey de beklemiyordum.

Muhafazaya bir adım attığımızda, uzun cüppeli bir adam kabinlerden birinden çıkıyor, bizi içeri alırken gözleri kısılmış.

"*Abuelo*," diye hitap ediyor Joaquin ona, saygı işareti olarak başını eğerek.

Adam ileriye doğru yürürken ona pek dikkat etmiyor, hareketleri onun yaşındaki birine göre hızlı.

Önümde durup başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. "*Te estaba esperando*," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra. gözlerini kapattı ve etrafındaki havayı içine çekti.

Bir daire çizerek, alçak sesle bir şeyler söylemeye başlıyor. "*Marchese, por marcharse adelante*," diye mırıldanıyor, rüzgar uğulduyor sanki onun sesine tepki veriyormuş gibi güçlü bir şekilde.

Sonunda bize "Gelin," dedi ve bizi evine davet etti.

"Burada ne arıyorsun, yabancı?" El viejo bana dönüyor ve bir an için gözlerinin içimi görebildiğini hissediyorum.

"Herkesin yaptığı gibi," diye gülümsüyorum, "merakımı gidermek için."

"Ah, inançsız biri. Anlıyorum," diye başını sallıyor.

Joaquin, "Ona iyi karşılanmayacağını söyledim çünkü inanmıyor," diye araya giriyor.

"Burada olduğuna inanmıyor. Her zaman bir nedeni vardır" diyor, küçük alanda dolaşıyor ve bize taze demlenmiş çay ikram ediyor.

"Söyle bana yabancı. Seni rahatsız eden ne?"

Bizi yere oturtuyor, yanımıza yerleşiyor ve üç kişilik bir daire oluşturuyor.

"Bazı nöbetlerim var," diye başlıyor, yavaşça sorunumu anlatıyorum. Buna inanmıyor olabilirim, ama işe yarayabileceği ihtimali bile beni ileri itiyor.

Ona ihtiyacım var.

Sisi, tüm süreç temel inançlarıma bu kadar zıt olsa bile, ilerlemek için tek itici gücüm.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor *el viejo*, beni inceliyor, kurnaz gözleri her şeyi kavırıyor.

"Çaresizsin," diye devam ediyor ve Joaquin kıkırdıyor.

"Burada olması bile çaresizden de öte olduğunu gösteriyor. Onu duymuşsundur, *abuelo, el Supay*."

El viejo cevap vermiyor, hala bana bakıyor.

"Hayat önüneyken ölüme hükmediyorsun," diyor sessizce. "Sana yardım edeceğim yabancı. Ama bunu hak ettiğin için değil." Bakışlarıyla beni yere mıhlıyor. "Çünkü hak etmediğini biliyorsun."

Sözlerini onaylıyorum, Sisi'ye elimi sürmüş olmam bile beni var olmuş en değersiz orospu çocuğu yapıyor.

"Ama başka biri bunu hak ettiği için. Ve senin aracılığıyla hak ettiklerini alacaklar," diye gizemli bir şekilde devam ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Yapma," ben konuşmak üzereyken elini kaldırıyor. "Yeni tanışmış olabiliriz yabancı, ama ben seni tanıyorum." Duraklıyor, hava dönüyor, gerilim artıyor. "Sen ki tanrısız ve dinsizsin ama bilimi kendine inanç edinmişsin. Ama artık bilim yok ve sen buradasın." Tüm kimliğimi gözler önüne sermeye devam ederken, kelimeleri yapmacık, cümleleri en iyi ihtimalle gizemli.

"Senin sorununu biliyorum," eli alnıma dokunmak için yukarı kalkıyor. "Sorun burada ve" eli kalbimin üzerinde gezinene kadar aşağı iniyor. "Kafan her şeyi yönetiyor, kalbin ise bir metre altında. Hiç dinlemeyi denemediğin zaman anlayamazsın."

Gözlerinin içine bakarak, "Nöbetlerimin kökleri olmayan anılarımda yatıyor *olmalı*," diyorum. "Ve bu sadece bununla ilgili bir mesele" diyorum beynimi işaret ederken. "Hatalı ve iksirlerinizin bu konuda yardımcı olabileceğini duydum."

El viejo kıkırdamaya başlamadan önce bir saniye bana bakıyor.

"Yabancı," diye gülümsüyor, "senin sorunun hatalı bir zihin değil.

Yapamazsın

Bir köpeğe tasmaını tutarken koşmasını söyle," diye cevap veriyor, kelimeleri yine gelişigüzel dolaylı. "Bırak gitsin, her şey onunla birlikte gidecek," diyor ayağa kalkarak.

"Uyuyun. Hepiniz uyuyun. Yarın başlayacağız" dedi ve kulübeden çıkarken bize bir bakış bile .

"Bana göz kırptı," diye yaklaşıyor Vanya ve hınzırca kulağıma fısıldıyor. Ona gözlerimi deviriyorum.

Ama uykuya dalarken, onun sözlerini düşünmeye devam etmekten kendimi alamıyorum, mantıklı düşünme biçimime rağmen içimde kaynayan heyecan

Beyin bu konuda frene basmaya çalışıyor.

Ertesi gün, fincan *elimde, el viejo*'nun bana umutla baktığını görüyorum, ben de hemen içiyorum. Bütün günü bu tek an için hazırlık yaparak geçirmiştik - ayahuasca içmek için. El viejo günün büyük bir kısmında konuşmuş, beni kendi önyargılarımın ve önyargılarımın ötesine geçmeye ve bilinmeyi kucaklamaya zorlamaya çalışmıştı.

Ne yazık ki sözleri kulak ardı edilmişti. Ve demin etkisini beklerken, işe yaramadığını fark ettim. Ne bir saat sonra, ne de beş. Ertesi gün bile.

"Ayahuasca için hazır değilsin yabancı ve sen kendine yardım edemezsen o da sana yardım düşünmez."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İşte," parmağını göğsüme doğru itiyor. "Zihnin ve her şey üzerindeki kontrolünü çok sıkı tutuyorsun. Bunu bırakmalısın" diyor boş bir sesle.

"Yapamam," diye dürüstçe cevap veriyorum. Nöbetlerimde aklımı kaybettiğimde kontrolü bırakıyorum, kontrol bendeyken bunun olmasına izin vermeyeceğim... .

"Ama görüyorsun, bu sadece senin sorunun. Her şeyi çok ama çok sıkı tutuyorsun.

Her şey dışarı çıkmak ister ve bunu da yapabildikleri tek yolla yaparlar.

Çatlak ararlar ve bulduklarında da dışarı çıkmak için pusuya yatarlar. Senin atakların sadece dışarı çıkmasını istemediğin şeylerin temsili," diyerek beni şaşkına çeviriyor.

Çünkü bazı şeylerin ortaya çıkmasını istemiyorum.

"Nasıl?" kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıktı. Kapıları açtığımda cehennemin başıma yıkılacağını *bildiğim* halde bunu nasıl yapabilirdim?

"Yavaşça," diye homurdanıyor ve onu takip etmemi söylüyor.

Neredeyse iki ay sonra, sıkı çalışma ve meditasyonla dolu günler *ve el viejo* sonunda beni tekrar ayahuasca denemeye hazır görüyor.

İlk defa kendi önyargılarımı bir kenara ve ormandan ne toplamam gerektiğini söylemekten, ormanı inşa etmeye kadar bana rehberlik etmesine izin verdim.

kendi ellerimle bir şeyler yapmak ve son olarak zihnimi boşaltmak ve bir dakikalığına da olsa kendimi bırakmak.

Yavaş başladık ve içimdeki öfkeyi hedef almaya çalıştık. Günlük meditasyon seanslarının yanı sıra nefes egzersizleri ruh halimde harikalar yaratmış gibi görünüyor ve ilk kez gelecek konusunda iyimserim.

Joaquin de çaba karşısında oldukça şaşırılmıştı. Birkaç gün sonra beni burada bıraktı ve ilerlememi merak ederek daha yeni döndü.

"Bu kısa sürede çok şey yaptın yabancı," diyor *el viejo* bana, taze demlenmiş *ayahuasca* fincanımı uzatırken.

Burada bulunduğum süre içinde, bölgenin flora ve faunası ve özellikle de bu bitkileri bu kadar aranan şey hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatım oldu. *El viejo* bana atalarından ve onların bu bitkileri *ötekilerle* iletişim kurmak için nasıl kullandıklarından bahsetti.

Birdenbire inançlı biri haline gelmemiş olsam da, kesinlikle *onların* bakış açısından olayları dinlemeye ve analiz etmeye başladım; kültür, coğrafya ve topografyayı bu bitkilerin nasıl algılandığını ve hatta bazılarının neden saygı duyulduğunu anlamaya başladım.

Fincanı dudaklarıma götürüyorum, acı sıvının tadına bakıyorum ve son birkaç haftadır bana verdiği her şey için doğa anaya küçük bir teşekkür ediyorum. Gözlerimi kapatarak, bu sefer işe yarayacağını bilerek kendimi rahatlatıyorum.

"Ben buradayım yabancı. Bırak *ayahuasca* sana yolculuğunda rehberlik etsin." Kapalı göz kapaklarımdan siyahlığı renklere ve şekillere dönüşmeye başladığında *el viejo'nun* sesini duyuyorum, kendimi bir parçacık boyutuna küçülürken hissedene kadar tüm alan benimle birlikte değişiyor.

Nefesim daralıyor, kalbimin göğsümde güçlü bir şekilde attığını hissediyorum, damarlarım kanımı pompalamak için çok çalışıyor. Sanki her ses büyütülmüş gibi, ya da belki de küçük boyumla bu seslere daha yakınım.

Her şeyi hissediyorum. Arıların, cırcır böceklerinin ve bu dünyada sürünen diğer tüm canlıların vızıltılarını duyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve varlığımı selamlarken eterde çok ince ve ayrı duran ışık parçacıklarına neredeyse dokunabiliyorum.

Öyle miyim, değil miyim?

Ne olduğumu bile bilmiyorum... ya da kim olduğumu, kendimi düşmeye bırakıp doğayla bir olurken. Geçmişimin tamamı, kendimi doğaya bıraktığımda

Denizin enginliğinde, küçük benliğimi boğabileceklerini bile umursamadan kendimi dalgalara bırakırken korku tamamen yok oldu.

Tekrar kıyıya dönene kadar su duyularımı sele boğuyor.

Etrafıma bakıyorum, etrafta kimsecikler yok, gözümün alabildiğine uçsuz bucaksız bir arazi.

Başka bir şey fark edene kadar sonsuzluk gibi görünen bir süre etrafta dolaşıyorum.

Bir tavşan.

Küçük beyaz bir tavşan zıplayarak bana doğru geliyor birkaç adım ötemde duruyor. Bana bakarken gözleri kan kırmızısı.

Yanıp sönüyor. Sonra çalışıyor.

Neden bilmiyorum ama takip ediyorum, bir tuğla duvara çarpmana kadar minik yaratığın peşinden koşuyorum, tüm vücudum çarpmanın etkisiyle sersemliyor.

"Ne..." Başımı kaldırıp yükselen duvara bakarak fısıldıyorum. Gökyüzüne baktığımda bile son noktasını bulamıyorum.

"Buradayım," diye seslenen bir ses duyuyorum ve hiç düşünmeden onu takip ediyorum.

Ses giderek , ta ki kendimi bu kez çocuklarla dolu başka bir odada bulana kadar.

Onlarca çocuk sararken kalabalığın ortasındayım, hepsi çığlık atıyor, bağırıyor ve bir şeyleri protesto ediyor.

Birden gözlerini bana çevirdiler ve varlığımı ilk kez fark ettiler. Yüz hatları öfkeyle geriliyor ve beni kovalamadan önce bir çığlık atıyorlar.

Onlardan nasıl kaçtığımı bile bilmiyorum. Sadece koşuyorum, koşuyorum ve . Ayaklarım beni erişememem gereken yerlere taşıyor. Önce bedenim tepki veriyor, sonra da zihnim.

Gözlerimin altında arka planın nasıl değiştiğini izliyorum, etrafımda duvarlar yükseliyor, her yerde çelik makineler belirliyor.

" bu, benim küçük mucizem," dediğini duyuyorum birinin, nefesi kulağıma yakın. "Aort vücuttaki en büyük atardamardır. Dersini iyi öğrenmişsin," diye övüyor ve içinde farklı aletler olan gümüş bir tepsiyi önüme koyuyor.

"Bakalım bunu nasıl uygulayacaksınız. Aortu baştan sona inceleyin, belki bir ödül kazanırsınız."

Şimdiye kadar ismen bildiğim enstrümanlara tutunarak başımı sallıyorum. Her adım, her teknik terim, işe başlarken zihnimde yer etmiş durumda.

Diseksiyon, canlı eti kesmek, deneğimin çığlıkları sağır edici ama o kadar tanıdık ki onları umursamıyorum bile.

Tamamen arkamda beni izleyen adamı memnun etmeye odaklanmış durumdayım ve bunu yaparsam ödülün gerçekten de iyi olacağını biliyorum - ve bu sadece benim için geçerli değil.

Neşteri göğsüne indiriyorum, tüm deriyi ve eti kemikten , göğüs kemiği görününe kadar kasları kesiyorum. Ardından, kalbine erişmek için göğüs boşluğunu açmak üzere farklı aletlere geçiyorum.

Kan fişkırıyor, tekniğim yeni ve pratik değil. Ama tek amacım bu işi sonlandırmak ve kız kardeşime yeni bir kıyafet almak olduğu için bunu umursamıyorum.

Kardeşim.

Bu düşünce de çıktı? Bir kız
kardeşim mi var?

Başımı önümdeki açılmış leşten kaldırıyorum ve *onu* görüyorum.

Ufak tefek, daha önce kovaladığım tavşanı tutarken dayanılmaz derecede ufak. Ona baktığımı fark etti ve yavaşça bana dönerek göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

"Geri döndün kardeşim," diye fısıldıyor, ses tonundan sıcaklık damlıyor.

"V..." Başlıyorum, isim dilime takılıyor.

Etrafımda hafif bir sarsıntı oluyor, içinde bulunduğum bina sallanmaya başlayana kadar artıyor, duvarlar parçalanıyor.

"V!" Ona bağıriyorum, onu güvenli bir yere götürmek için elimi uzatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor, kollarını tavşanın üzerinde sıkıyor.

Tüm yapı çöküyor ve yine de enkazın hiçbirisi bana dokunmuyor.

Gözümü kırpiyorum ve dalgalar üzerime çarpmaya başlıyor, su kadar kırmızı ki kan sanırsınız.

"Koş." Kafamın içinde Vanya'nın sesini duyuyorum, ben de öyle yapıyorum, dalgalar beni takip ediyor. Arkama bir bakıyorum, tsunami gibi dalgalar gittikçe yükseliyor.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama her şey bir anda oluyor. Su beni bütünüyle yutuyor, duyularımı istila ediyor. Ağzımda metalik bir kan tadı alıyorum ve buna karşı savaşmak için elimden geleni yapsam da boğulmaya başladığım için hiçbir şey yapamıyorum.

"Buraya gelmemeliydin kardeşim," diyor kız kardeşim yavaşça bana doğru gelirken. Hâlâ kan öksürüyorum, manzara değişti

Tekrar.

Benden ve Vanya'dan başka hiçbir şeyin olmadığı steril beyaz bir oda. "V?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Geride kalmalıydın. Her şeye rağmen hayatta kaldın ve hayat en güzel hediye değil mi?" diye soruyor önümde çömelerek.

"V... neler oluyor?"

"Hatırlayamamanın bir nedeni var Vlad. Yaşamaya devam etmenin tek yolu buydu," diyor bana, sesi hüzünlü ve kederli.

"Anlamıyorum."

"Öyle değil mi? Doğduğumuzdan beri birlikteyiz. Seni en iyi ben tanıyorum," bakışlarını bana çeviriyor, "ikizim, öz bedenim. Benim koruyucum. Ama orada başımıza gelenler..." derin bir nefes alıyor.

"Hatırlarsan eskisi gibi olmayacaksın Vlad." Eli elimi tutarken sesi nazikti.

"Yapmam gerek. Miles'ı bulmalı ve ona bunu ödetmeliyim..." Sözümü kesiyorum.

"Ne istediğini biliyorum, kardeşim benim. Senin sırların zaman sır olmadı. Onun sevgisine layık olmak istiyorsun," diye iç geçirdi, ayağa kalktı ve odada volta attı. "Ama korkarım anılarla başa çıkamayacaksın."

", " diye cevap veriyorum, sesim kararlı. "Yapabilirim," diye daha da güvenle tekrarlıyorum.

"Belki de hazırsın... belki de sonunda büyüdün," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

Önüme geçip bir bıçak çıkardı ve bana uzattı.

Ben.

"O zaman yap. Seninle, bu dünya arasında duran tek şeyi bitir. geçmiş," diye talimat verirken elimi bıçağın kabzasının üzerine kapatıyor.

"Ne... ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak mırıldanıyorum.

"Bunca yıl senin yanında durdum, kardeşim benim. Seni , doğru olduğunu düşündüğüm yöne yönlendirdim. Ama görüyorum ki seni hayal kırıklığına uğrattım." Başını yana çeviriyor ve tek bir damla gözyaşı döküyor. "Beni bir tampon olarak kullanmana izin verdim, böylece gerçekte olanlarla yüzleşmek zorunda kalmadın. Ama artık değil," diyerek başını sallıyor ve gözlerini siliyor.

"V... Anlamıyorum."

"Gitmeme izin vermelisin Vlad. Ait olduğum yere dönmeme izin ver ki sen de ait olduğun yere dönebilesin."

Bıçağın ucunu kalbine doğru yönelterek hafifçe itiyor. "Hayır... hayır..."

Yapamam," diyorum aniden, onu bir daha asla görememe ihtimali yine düşünmek için çok korkutucu.

"O senin için orada olacak kardeşim. Bana yaslandığın gibi ona da yaslan. Hatta daha fazlasına." Hüzünle gülümsüyor. "Ama bunun için onu içeri almalısın. Artık sır yok, ihmal yok." Duraksıyor. "Ona benden bahset," bıçağı biraz daha derine itiyor.

"Hayır, V. Bunu yapamam. Sen..." Sözümlü kesiyorum, gözlerim yaşıyor.

"Ben senin bir parçanım Vlad. Her zaman . Ama aynı zamanda... daha fazlasıyım," ağız kıvrılıyor, "ve gitmeme izin vermelisin."

"V..." Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde gürültüyle atıyor.

"Her şeyi bastırmışsın kardeşim. Ama hepsi burada." Parmağıyla başıma dokunuyor. "Sadece hepsinin geri gelmesine izin vermelisin."

"Bölümlere yardımcı olacak mı?" Bunu düşünmekten bile utanarak soruyorum. "Epizodlar," diye kıkırdıyor Vanya ve kaşlarını çatıyorum.

"Korkarım onlar benim hatam.

Zihnindeki yarığı kapatmak için o kadar çok uğraştım ki... tüm kötü anıları kovdum, bana karşı koyacaklarını beklemiyordum. Ben gittikten sonra azalacaklardır, tıpkı senin anılarının yavaş yavaş geri gelmesi gibi."

"Yani..." Kafam karışmış bir şekilde göz kırpiyorum, sözleri tuhaf ama bir o kadar da anlamlı.

"Çok uzun zamandır senin kalkanınım Vlad. Yoruldum artık. Lütfen bırak gideyim," diye fısıldıyor ve bıçağı daha da derine itiyor.

"V..."

"Lütfen, kardeşim." Gözlerini bana çeviriyor, o siyah irisler benimkilere çok benziyor ve bir seçim yapmam gerektiğini fark ediyorum.

"Teşekkür ederim V. Bana bu kadar uzun süre eşlik ettiğin için. Ve özür dilerim," diye fısıldıyorum, sonunda bıçağı kalbine saplıyorum.

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirliyor ve gözlerini kapattığında formu havada dağılıyor.

Ve ilk defa, bunun sonsuza dek süreceğini biliyorum.

"Güle güle, kardeşim benim. Seni seviyorum." Gözlerimi kapatarak fısıldıyorum.

Gözlerimi bir sonraki açışında kulübeye geri döndüm, *el viejo* oturmuş meditasyon yapıyordu.

Bana bakmadan "Dönmüşsün," diyor.

"Ben..." Cevap veriyorum, gözlerim odanın içinde dolaşp onu arıyor.

Hızla kalkıp dışarı çıkıyorum, hâlâ gözlerimle onu arıyorum. "O gitti yabancı," diyor *el viejo*. "En iyisi bu."

"Nasıl..." Tam onu nereden tanıdığını soracaktım ki gizemli yüz ifadesine bir bakış atınca bazı şeylerin farkına vardım
anlaşılmaq için *değildir*.

"Nöbetlerin zamanla azalacağını söyledi," diye Vanya'nın bana söylediklerini açıkladım, *el viejo* sanki sonuçtan başından beri eminmiş gibi beklentiyle başını salladı.

"Ana tetikleyicinizle yüzleşmeniz gerekiyor. Kan. Büyük olasılıkla anılarını engellemene neden olan şeylerden biri ama aynı zamanda onları geri getirecek olan şey de bu" diyor ve bana yardımcı olabilecek birkaç şeyin üzerinden geçiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona dürüstçe, şüpheliğim ilk kez azalıyor.

İçimde daha önce olmayan bir hafiflik var, sanki var olmayan kanatlarımı açıp uçabilmişim gibi.

"Bana henüz teşekkür etme yabancı. yapılacak çok iş var," diyor ve bir başka meditasyon ve ayahuasca tedavisi planının üzerinden geçiyor. "Bunlar hafızanın geri gelmesini hızlandıracaktır."

Başımı sallıyorum, tüm talimatlarını yerine getirmeye hazırım.

Birkaç gün sonra Joaquin ile buluşmak ve köyden bazı kaynaklar almak için Manu'ya geri döndüğümde telefonum aylardır ilk kez çaldı.

"Merhaba eski dostum," diye şaka yapıyorum gelenin Marcello olduğunu görünce.

"Vay canına, sonunda telefonuna cevap vermeye tenezzül ettin," diyor sertçe. "Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyordum."

"İşte . Ne var yok?"

"Nicolo konusundaki yardımın için sana teşekkür etmek istedim. Ve her şey için." Derin bir nefes aldı ve ilk kez Marcello'nun söylediği bir şey beni şaşkına çevirdi.

"Bir değil."

Hafifçe öksürüyor. "Barış teklifi olarak, seni düğüne davet etmek için sana ulaşmaya çalışıyordum. Ama o kadar uzun süredir ortalıkta yoktun ki, yarım oldu bile," diye kıkırdıyor.

"Ne düğünü?"

Catalina ile yeminlerini mi tazeliyor? Nedense bu çok hoş.

"Kız kardeşim Assisi, Benedicto'nun oğullarından biriyle evleniyor," diye başlıyor ama Sisi'nin adını duyduktan sonra dinlemeyi bırakıyorum. Tüm vücudum gevşiyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ne dedin sen?" Kaba bir şekilde sordum.

"Şansı hiç yaver gitmedi," diye iç geçiriyor Marcello. "Geçen ayın başlarında hamile olduğunu fark etti, biz de bir skandal çıkmasın diye düğünü ertelemeye çalıştık," diye devam ediyor ama ben her şeyi duymazdan geliyorum.

Telefonum elimden düşüyor, ayaklarım beni zar zor dik tutuyor.

Sisi. Evlilik. Hamile.

Yumruğumu göğsüme götürüp olabildiğince sert bir şekilde yumrukluyorum, yaklaşan bir saldırı hissediyorum.

Bir kez olsun doğru şeyi yapmak istedim. Onun için değerli bir adam olmak. Ama görünen o ki yine de kötü adam olmaya mahkumum, çünkü cehennemde ya da herhangi bir cehennem boyutunda onu geri almamı engelleyecek hiçbir şey yok.

Benden daha çok nefret edecek olsa bile.

Kanım damarlarımda dolaşüyor ve tekrar kaymaya başladığımı hissediyorum.

Kahretsin, ama onu başka bir adamla düşünmek bile köyü yerle bir etmek istememe yetiyor.

Kendime hakim olmalıyım.

Eğer kendimi bırakırsam, içimdeki bu öldürücü öfkeye teslim olursam, o lanet düğüne asla zamanında yetişemeyeceğimi biliyorum.

Ve onu sonsuza dek kaybedeceğim.

", V? Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve ilk defa hiçbir şey cevap vermiyor.

Bedenimi kontrol etmek için kendimle savaşıırken bile kesin olan bir şey . Hiçbir şey Sisi'den daha önemli değil.

Ve onun için, ben galip geleceğim.

Bölüm Yirmi Bir

ASSISI

"Aldın mı?" Raf'ı evin içine sokuyorum, zaten endişeden huzursuz.

Marcello bugün konuşma terapisinde olduğu için Raf'davet ettim ve ondan büyük bir iyilik istedim.

Derinden kızarak yavaşça başını sallıyor ve çantayı bana uzatıyor.

"Tanrım, sen çok ," diyerek ona kocaman sarılıyorum ve paketi bulmak için çantanın içine uzanıyorum.

"Emin misin?" Onu odama sürüklerken bana soruyor.

"Bilmiyorum, Raf. İnternette belirtiler hakkında bir şeyler okudum ve hepsi uyuyor. Ayrıca," diye ekliyorum, başımı öne eğerek, "tamamen olasılık dışı değil. O yaptı..." Yüzünün daha da kızardığını görünce sözümü kesiyorum.

"Artık bir önemi yok. Testin ne dediğini göreceğiz," diyorum.

Testin paketini aceleci hareketlerle açtım, neredeyse öğrenmekten korkuyordum.

Birkaç haftadır kendimi hissediyordum. Sabahları halsizlik ve mide bulantısı ve açıklanamayan genel bir yorgunluk hali. Regl dönemimin geciktiğini fark ettiğimde her şey yerle bir olmuştu.

Hiç geç kalmadım.

İlk regl olduğumdan beri *her zaman* tam zamanında gelirdi, bu yüzden ne zaman beklemem gerektiğini bilirdim. Gün gelip geçtiğinde ve hala regl olmadığımda, endişelenmeye başladım. Bu yüzden internete başvurdum.

Hamile.

Hamile kalma ihtimalim aklımın ucundan bile geçmemişti.

O gün Maxim beni eve bıraktıktan sonra kendimi . Zihinsel ve fiziksel olarak.

En ağır darbeyi vücudum almıştı ve bir haftayı yatakta, bana verdiği çeşitli yaraların iyileşmesiyle geçirmiştim. Hatta iki tanesi oldukça kötü yara izi bırakmıştı, boynumdaki ve göğsümdeki. Orada ne olduğunu bilmek bile istemiyorum çünkü

ilk birkaç gün , hareket etmek ve hatta tuvalete gitmek bile dayanılmaz olmuştı.

Neyse ki Marcello hastanede olduğu, Lina ve Claudia da gittiği için üzgün halimi kimseye açıklamak zorunda kalmamıştım. Venezia'nın iyiliği için boynuma bir eşarp takmış ve biraz makyaj yapmıştım ama o bir sorun olduğunu fark etmemişti.

Bedenim yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı ama zihnim geride kalıyordu. Onu düşünmediğim ya da onu *asla* terk etmeyecekken bana bunu neden yaptığını anlamaya çalışmadığım tek bir an bile yoktu.

Vücudumdaki hasar ne olursa olsun, onun yanında olurdum. Çünkü o olmadığını biliyordum. Kontrolün onda olmadığını biliyordum.

Bedenime verdiği tüm acıları affedebilirdim. Ama ruhuma verdiği acıyı *asla* affedemezdim ve affetmeyeceğim de.

İstenmeyen...

Günlerce kâbuslar gördüm, sözleri kulaklarımda çınladı, alaycı hakaretleri kafamın derinliklerine öyle bir yerleşti ki kendimi onlardan kurtaramadım.

O kadar kötüleşmişti ki, gözlerimi kapattığımda onun beni küçümsediğini göreceğimi bildiğim için zar zor uyuyabiliyordum.

Ve yine de, paramparça etmesine rağmen, ona duyduğum sevgiyi sarsamadım.

Ben lanet bir aptalım.

Zamanla her şeyi geride bırakabileceğimden çok emindim ve hala onu sevmemek için çabalıyor olsam da, elimdeki mesele işleri karmaşıktırıyor. Çünkü *eğer* hamile kalırsam, kendimi oldukça kalıcı bir sorunla karşı karşıya bulacağım.

Derin bir nefes alarak banyoya giriyorum ve paketin üzerindeki talimatları izleyerek çubuğun üzerine işiyorum. Sonra, sadece bekliyorum.

"Hamile kalırsan ne yapacaksın?" Raf soruyor. Yatağında , deli gibi oradan oraya koşuşturmamı izliyor.

"Şimdilik bunu düşünmesem olur mu?" sesim alçak ve biraz titrek.

"Sisi..." diye devam ediyor ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Bu hafife alınacak bir şey değil.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiç düşünmedim..." Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim bile. Ben mi? Anne mi? Anne olmak hakkında ne biliyorum ki?

Hiç için mi? "Bir çözümü olmalı," diyorum, sesimde güven eksikliği olsa da.

"Her zaman kürtaj yaptırabilirsin," diye belirtiyor Raf. "Sana yardım edebilirim," diye devam ediyor ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Hayır, böyle bir şey söz konusu değil," diyorum ona. Sacre Coeur'de terk edilmekle ilgili kendi geçmişimi göz önünde bulundurarak bunu asla yapmayacağımı bilmesi *gerekirdi*. Kendi çocuğuma zarar verecek bir *şeyi* asla isteyerek yapmam.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor, "ne olur ne olmaz diye masanın üzerine attım," bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Telefon zamanın dolduğunu bildirmek için çalıyor. Testi açarken ellerim terliyor, tüm vücudum titriyor. Gözlerimi kapatıp açmadan önce kısa bir dua ediyorum.

Hamile.

"Ee?" Raf soruyor ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, gözlerim çoktan yaşlarla dolmuş. Testi ona verip yatağa oturmaya gidiyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarıma masaj yaparak üzerime çöken bu kıyamet hissini hafifletmeye çalışıyorum.

Bir çocuk.

Tanrım, ama nasıl çocuk sahibi olabilirim? Bir de Vlad var ve o... şey, o bir çocukla daha fazla başa çıkamaz. Bir çocuğun yakınında bile olamayacak kadar dengesiz.

İsteyeceğinden değil.

Neden beni bir kenara attığını unuttuğum zamanlar oluyor? Onun için *hiçbir şey* ifade etmediğimi? Kendi sözleriyle, sıkılmıştı ve ben sadece bir deneydim. Zaman geçirecek biri.

"Sisi," Raf oturdu ve beni kollarının arasına aldı. "Her şey girecek. Bir şeyler düşünebiliriz," diye fısıldıyor saçlarıma.

İçimde tuttuğum her şeyi dışarı atarken hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

"Marcello onu öldürecek. Beni öldürecek, o..." Düzgün bir cümle bile kuramıyorum.

kelimeler. "Ben bebekler hakkında ne bilirim ki?" Haykırıyorum, düşüncelerim kafamda karmakarışık, tüm duygularım yüzeye çıkıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona içtenlikle.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

"Evlen benimle," diyor aniden ve ben başımı geriye atıyorum, gözlerim onun sözleriyle açılıyor.

"Ne?"

"Evlen benimle Sisi, kimsenin bilmesine gerek yok. Ailelerimiz şimdiden daha fazlası olabileceğimizi umuyor."

"Raf..." Başımı salladım, nutkum tutulmuştu.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama sen benim en yakın arkadaşımın ve sırrımı paylaşacak kadar güvende hissettiğim tek kişisin. Belki zamanla..." diye devam ediyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Raf. Bu çok ani oldu. *Çok* ani."

Raf'ı bir arkadaştan başka bir şey olarak düşünmemiştim ve düşünceğimi de sanmıyorum.

onu farklı bir ışıpta göremeyeceğim.

Ondan sonra değil.

"Bu ikimizin de sorunlarını çözer. Babam zaten yakında evlenmemi istiyor, ben de senin bebeğini kendi bebeğim olarak sahiplenebilirim," diye devam ediyor ve beni daha da şaşırtıyor.

"Raf... Teşekkür ederim ama sana karşı böyle hissetmediğimi biliyorsun," diye itiraf ettim. Bunu en başından beri konuşuyorduk. Vlad artık aramızda olmasa da, bu onun hâlâ kalbimde olmadığı anlamına gelmiyor.

"O zaman daha fazlası olmak zorunda değiliz. Arkadaş olarak gayet iyi idare edeceğiz," diye başlıyor ellerimi ellerinin arasına alarak. "Bana aşık olmadığını biliyorum, tıpkı benim sana aşık olmadığım gibi. Ama bizde diğer insanlarda olmayan bir şey var: güven. Ve yemin ederim ki bebeğine de sana baktığım gibi bakacağım." İçtenlikle söylüyor ve bir an için onun ılık saçan gözlerinde kayboluyorum. O kadar şefkat dolu ve sevdiğim çiftten o kadar farklı ki.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum, derin bir nefes alarak. "Kendimi bu durumda bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Ama alternatifi ne, gerçekten? Evlilik dışı doğum yapıp Lina gibi dışlanmak mı? Tabii önce Marcello beni ve Vlad'ı öldürmezse. Bizim dünyamızda bunun yapılmadığını bilecek kadar çok şey duydum ve Lina'nın Claudia'yı doğurduğunda evli olmadığı için nelere katlanmak zorunda kaldığını ilk elden gördüm.

Buna dayanabilirim. Ne de olsa insanların hakaretlerini sineye çekmekte iyiyimdir. Peki ya çocuğum? O masum ve *biliyorum ki* tüm bunların yükünü o

"Tamam," diye fısıldadım, "hadi yapalım. Bunun tek yol olduğu konusunda haklısın ve olabileceğim en iyi eş olacağıma söz veriyorum. Sadece bekleme..." Dalıp gidiyorum ve o ne demek istediğimi anlıyor.

"Kalbinin nerede olduğunu biliyorum, Sisi. Bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyerek bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Teşekkür ," diyerek kollarımı ona . "Teşekkür ," diye tekrarlıyorum.

Hamileliğin ilk şoku geçtikten sonra bu fikre ısınmaya başlıyorum. Aslında, bir bebek sahibi olma ihtimalinin beni fazlasıyla heyecanlandığı söylenebilir.

Sonunda *sadece* benim için birine sahip olacağım. Seveceğim ve beni sevecek biri. *Onun* bir parçası olması bir artı, çünkü bu şekilde ondan bir şeye sahip olacağım.

Marcello tedavileri için eve girip çıkıyor, bu yüzden ona evlilik haberini vermek için uygun bir zaman bulamadım. Ama her şeyden öte, *onun* hakkında hiçbir şey duyamadım.

"Tanrım, adını bile söyleyemiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sinirlenerek.

Kafamda *adı anılmaması gereken* biri haline geldi, çünkü adını düşünmek bile bana derin bir acı veriyor. Ancak bu durum onu merak etmemi ve neler yaptığını merak etmemi engellemiyor.

Marcello ağzını sıkı tutuyor ve bunun dışında onun hakkında bilgi sahibi olmamın başka bir yolu yok.

"Acaba babana benzeyecek misin?" Karnımı okşuyorum, siyah saçlı, siyah gözlü bir çocuk hayal ederken yüzümde bir gülümseme var - *onun* karbon kopyası. Tek bildiğim, tüm sevgimi bu çocuğa vereceğim ve istenip istenmediğinden asla şüphe duymak zorunda kalmayacak.

"Seni seviyorum ," diye , geleceğimizi hayal ederken mutluluk şimdiden beni sarıyor. *O* olmayabilir ama bir sonraki en iyi şeye sahip olacağım.

Ve bu onu katlanılabilir kılacak.

Raf neredeyse her gün sağlığımla ilgili sorular sorarak bana çok iyi davrandı. Bu evliliğin için de avantajlı olduğunu biliyorum, çünkü babası uzun zamandır ailemizle bir birliktelik istiyordu.

Ve biz evlendiğimizde, babası nihayet onu rahat bırakacak ve mirasın intikali için her şey yoluna girecek. Raf iktidarı istemeyebilir ama birinin onu alması gerekecek ve bu kişi berbat ağabeyinden daha iyi biri *olacak*.

Bunun ona da faydası olduğunu bilsem bile, bana yardım etmeyi teklif ettiği için ona sonsuza dek minnettarım.

Yatağıma uzanıp internetten aldığım hamilelikle ilgili bir kitabı okumaya başladım, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek ve zamanı geldiğinde hazırlıklı olmak istiyordum. Şimdiden erkek olacağına dair bir his var ve isimlere bakmaya başladım.

Okumaya dalmışken telefonum çalmaya başlıyor ve Raf'ın adı ekranda yanıp sönüyor.

"Bir saat içinde evde olacağım," diyor cevap verir vermez.

"Bir saat mi? Nasıl olur?" Bugün hiçbir konuda anlamadığımız için kaşlarımı çatıyorum.

"Seni dışarı çıkarmak için ağabeyinden izin istedim. Tabii ki bir refakatçiyle," diye şaka yapıyor ve ben küçük bir kıkırdama salıyorum. Marcello her konuda çok tutucuydu, özellikle de beni bir erkeğin yanında bırakma konusunda.

Vlad'la yaptığım şeyleri bir bilse.

Bu düşünceyle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Erkeklerle ve özellikle de Vlad'a karşı dikkatli olmam konusunda o kadar kararlıydı ki, bebeğine hamile olduğumu bilse felç geçireceğinden hiç şüphem yok.

Bu fikir karşısında başımı sallayarak Raf'a onun için hazır olacağımı bildiriyorum. Yavaşça yataktan kalkıyorum, etrafta kıyafet arıyorum.

Boynumdaki yara izini bir eşarpla gizlemeye özen gösteriyorum, kimsenin ısırtık izi gibi görünen şey hakkında soru sormasını istemiyorum. Ama makyaj yapmak için makyaj masama oturduğumda, gözlerimin mücevher kutusuna ve içindeki kolyeye takılmasına engel olamıyorum.

O gece çıkarmıştım ve o zamandan beri bir daha takmamıştım. Yine de onu çöpe atmayı başaramamıştım. Belki durum o anda kafama dank etmediği için, belki de hala bana geri döneceğini umduğum için.

Onu geri alır mıydım?

Bilemiyorum. Her şeyi sindirecek zamanım yokken koşarak geri gelseydi, ona yine de bir şans verebilirdim. Ama günler geçtikçe anladım ki, eğer pes edersem, ona her an beni ezip geçebileceğini göstermiş olacaktım. Ona karşı hissettiklerim yüzünden her şeyi sineye çekecek, biraz ilgi karşılığında onu affetmeye hazır olacaktım.

İstenmeyen...

Hayır, olan oldu. Ve her şeyi arkamda bırakmam gerekiyor. Yeni bir sayfa beni bekliyor ve sadece onu aklımdan çıkararak

biraz mutluluk bulmak.

Ne yaptığımı anlamadan küçük kutuyu avuçlayıp yanıma alıyorum. Raf zaten aşağıda beni bekliyor. Ve biz evden çıktıktan sonra, Kutuyu gördüğüm ilk çöp kutusuna atıyorum.

"Sisi," diye başını sallıyor Raf ne yaptığımı görünce. Omuz silkip yürümeye devam ediyorum.

"Bitti." Kalbimde büyük bir kayıp hissederek söylüyorum ama bunun geçici olduğuna ikna olarak omuz silkiyorum.

Kırık bir kalpten muzdarip olan ilk kişi ben değilim ve kesinlikle sonuncusu da olmayacağım.

Hayatta kalacağım.

En azından öyle umuyorum. *Bu* kadar kısa bir süre içinde nasıl oldu da hayatımın bu kadar ayrılmaz bir parçası haline geldi bilmiyorum. Şu anda bile yanımda olmadığını bilmek beni neredeyse ürpertiyor, onun yakınlığı beni mutlu edebilecek tek şey.

Tanrım, onu düşünmeyi bırakmalıyım. Gececektir.

Sonunda.

Raf'a ayrılığımızın tüm ayrıntılarını anlatmamıştım ama Vlad'ın beni ne kadar incittiğini bilecek kadar çıkarım yapmıştı. Bu yüzden bana çok iyi davranmış ve ondan çok fazla bahsetmemeye çalışmıştı.

"Peki nereye gidiyoruz?" New York sokaklarında yürürken soruyorum, teyzesi birkaç adım arkamızda bize eşlik ediyor.

"Hastaneye gitmek istersin diye düşündüm. Kontrol için," diye fısıldıyor.

"Raf," düşünceliliği karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. "Peki ya Teyzen mi? Şimdi bile çok tetikte," diye not ediyorum kadın çok yakın olduğumuz için gözlerini bize dikerken.

"Randevuyu çoktan ayarladım. Sen bitirene kadar bir süreliğine dikkatini dağıtabilirim. Ona saçını yaptırdığını falan söyle," diye öneride bulundu.

"Kliniğin hemen yanında bir kuaför var."

"Vay canına, bunu gerçekten planladın, değil mi?" Kızarıklık boynuna doğru süzülürken onu hayretle izliyorum. Açık teniyle tam bir tezat oluşturuyor ve hemen fark ediliyor.

"Bu konuda bir şeyler okuyordum. Ve erkenden danışmak iyi bir şey," diyor utangaç bir şekilde ve ben de elini elime alıp sıkıyorum.

"Çok ," diyorum ona gülümseyerek.

Bazen Raf'ın ne kadar nazik olduğuna inanamıyorum. Onun gibi biri gerçek olamaz. Ve düşünceliliğiyle beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim."

Planına sadık kalarak kuaföre gidiyoruz onlar bekleme odasında rahat ederken ben arka taraftan çıkıp kliniğe gidiyorum.

Sanırım şimdiye kadar gizlice dolaşmak için yeterince pratik yaptım, bu yüzden çok endişelenmiyorum. Özellikle de Raf bunu planladığı için.

Kliniğin içinde bir hemşire tarafından hızlıca karşılandım ve bana bir anket doldurttuktan sonra beni muayene odasına götürdü.

"İyi günler Bayan Lastra," diye selamlayarak içeri giriyor doktor. Ben de karşılığında gülümsüyorum, her ne kadar muayenenin gerektirdikleri konusunda biraz gergin olsam da.

Pelvik muayeneye başlamadan önce beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor. Neler olduğunu ya da kadınsı organlarımla göz göze geldiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Burada her şey iyi görünüyor," diyor sonunda ve bir makineyi getirmesi için bir hemşire çağırıyor. "Bir ultrason yapalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum ve o da tişörtümü yukarı çekip karnıma soğuk bir jel püskürtüyor. Makineden bir çubuk çıkararak karnımın yüzeyinde başlıyor, jel zahmetsizce kaymasını sağlıyor.

"İşte orada," diye gülümsüyor doktor, ekrandaki küçük bir noktayı işaret ederek. "Yaklaşık yedi ila sekiz haftalık olduğunuzu söyleyebilirim," diyor bana, ama ben yarı dinliyorum, gözlerim ekrana yapışmış.

"Kalp atışını duyabilirsin," diye devam ediyor ve ben de gözlerimi kapatıp sese odaklanıyorum.

Tanrım, anne olacağım.

O minik kalp atışını duymak beni neden ağlatıyor bilmiyorum ama sonunda bir bebeğim olacağını anladığımda hakim olamıyorum.

Bir insan hayatı.

Tüm bu ölüm ve yıkımın sonunda bir hayat yaratmış olmamız ne kadar ironik.

Doktor bana bazı vitaminler yazdı ve bir sonraki randevumu ayarladı. Her şey ayarlandıktan sonra ona teşekkür ediyorum ve içimde yükselen yeni bir iyimserlikle salona geri dönüyorum.

İşler değişecek. Bu sefer gereken biri olacak. Bir elim karnımda, yüzümde bir gülümsemeyle Raf ve teyzesiyle tekrar buluşuyorum.

Bana başıyla onay verip telefon konuşmalarından birine dönerken hiç de şüpheli görünmüyor.

"Sana fark etmeyeceğini söylemiştim." Bizi bekleyen arabaya geri dönerken Raf bana komplocu bir gülümseme veriyor.

"Vay, vay, bu benim geri zekâlı kardeşim değil mi?" diye kötü niyetli bir ses yankılanıyor arkamızdan.

Arkamı döndüğümde bir adamın bize doğru geldiğini fark ediyorum, Raf'a bakarken kollarını iki kıza dolamış. Zayıf bedenini vurgulayan tamamen deri bir kıyafet giymiş.

Önümüzde durup güneş gözlüklerini saçlarının üzerine itiyor; uzun, koyu renk bukleler dalgalı ve rüzgârda huzursuz, açık renk gözleri kin dolu.

Ondan gelen bir kötülük var ve Raf'ı yüzüne karşı aşağılamaya devam ederken dudağımın tiksintiyle kıvrılmasına engel olamıyorum.

"Abi," diye cevap veriyor Raf, neredeyse saklanıyor, omuzları çökmüş, gözleri kaldırıma yapışmış.

"Burada neyiz varmış bakalım?" diye ıslık çalıyor ve kıkırdamadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tabii ki gerizekalı ve itici" diye şaka yapıyor, yanındaki kızlar kıkırdamaya başlarken gözleri doğum lekeme takılıyor. "İki R," diye devam ediyor, kızlar sanki bir Shakespeare sonesinden alıntı yapmış gibi ona hayranlıkla bakarken, kendinden çok memnun görünüyor.

"Bu senin iğrenç kardeşin olmalı," tiksintimi gizlemek için hiçbir şey yapmadan ona doğru başımı sallıyorum, "üç R," ona sahte bir gülümseme veriyorum.

Raf bana kardeşi Michele'den ve aralarındaki ilişkinin ne kadar gergin bahsetmişti. Aslında, Michele açıkça A sınıfı bir pislik olduğu için gerginlik yetersiz bir ifade olabilir.

Aralarındaki anlaşmazlığın kökenini ve babalarının kaptanlık unvanını Michele'in değil Raf'ın almasını istediğini duymuştum, her ne kadar Raf birkaç ay daha büyük olsa da. Raf, büyük oğlu raydan çıkarken bile babasının bunu yapmaya neden bu kadar kararlı olduğunu söyleyememişti. Ama Benedicto meseleyi ne kadar zorlarsa, Michele de o kadar geri adım atıyor, dikkat çekmek için her türlü çirkinliği yapıyordu.

Elbette Raf her zaman alaylarının hedefi olmuştu ve Raf'ın her zaman dikkat çekmemeye çalışmasının nedenlerinden biri de .

"Ve sen de kardeşimin evleneceği rahibe olmalısın," diye devam ediyor, yaklaşıp yüzüme bakıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme, beni korkutabileceğini düşündüğünden şüphesi yok. "Başka bir tane bulamadın mı? Muhtemelen bir penisle ne yapacağını bile bilmiyordur," diye beni çekiştirmeye çalışıyor.

Başka bir şaka ve tabii ki yanındaki kızlar onun şimdiye kadarki en komik şeyi söylediğini düşünüyor, kahkahaları rahatsız edici derecede yüksek.

Ondan korkmuyorum, çünkü onun gibi zorbalardan payıma düşenden fazlasıyla karşılaştım, çenemi hafifçe kaldırarak bakışlarını kendi bakışlarımla buluşturuyorum.

Neden, ama o Cressida'nın erkek muadili olabilir.

"Şey," diye başlıyorum, kirpiklerimi yavaşça ona doğru savururken yüzümde tatlı bir ifade, "Seninkilerle ne yapacağımı kesinlikle bilemezdim," ona doğru hafifçe hareket ediyorum, ellerim omuzlarında onu hafifçe okşuyorum.

Kaşlarını çatıyor, ne demek istediğimi anlamıyor, en azından dizim söz konusu alete temas edene kadar. Acıyla irkildi, öne doğru eğildi, gözleri bana hançer gibi saplandı.

"Muhtemelen yeni bir tane alman gerektiği için." Yanındaki kızlar nefes nefese ona yardım etmeye çalışırken ona göz kırpıyorum.

Raf'a bir kez baktı ve başını salladı, ikimiz de arabaya bindik ve teyzesinin de gelmesi için seslendik.

Araba park yerinden ayrılırken bana ettiği küfürleri ve bana nasıl orospu dediğini şimdiden duyabiliyorum.

"Canım, o senin kardeşin miydi?" Raf'ın teyzesi bize pek dikkat etmeden soruyor: "Merhaba demeliydim." Bir an için kaşlarını çatıyor ve bizi unutarak telefon konuşmasına devam ediyor.

"Özür dilerim." Raf, araba hareket eder etmez özür diliyor ve bizi o korkunç insandan olabildiğince uzağa götürüyor.

"Yapma. Ondan neden nefret ettiğini şimdi anlıyorum. O iğrenç biri," diye cevap veriyorum, dudaklarımı büzerek. "Onun yanında birkaç dakika geçirince cildimi fırçalayıp temizlemek istiyorum. İğrenç," diye tiksintiyle dilimi çıkarıyorum.

Raf kıkırdıyor ve bana hafif bir Michele olduğunu, genelde daha da kötü olduğunu söylüyor.

Yakında kayınbiraderim olacağı gerçeğinden korkarak dikkatle dinliyorum. Kesin olan bir şey var. Michele bir şey yapmaya kalkarsa, birkaç sürprizi olacak. *Rahibe* olabilirim ama sanırım kimsenin lafını dinlemediğimi gördüğünde kutsal bir sürpriz yaşayacak.

"Neden?" Yüzüne bakarken acı içinde inliyorum.

Çok duygusuz.

"Bu sadece bir deneydi, Sisi. Ve başarısız oldu," diyerek omuz silkiyor, bana yaklaşıyor ve tiksintiyle bana bakıyor.

"Ama eminim dışarıda senin yerini alabilecek yeterince kadın vardır, sonuçta sen özel bir şey değilsin."

Onun acımasızlığı karşısında nefesim kesiliyor, gözlerim yaşıyor.

"Lütfen söyleme," fısıldıyorum, tüm varlığımla gülüp geçmesini ve şaka yaptığını söylemesini diliyorum.

"Neden?" Bana daha da yaklaşıyor, beni duvara yaslıyor. "Hassas duygularını incitiyor muyum?" diye sorarken bir parmağı yüzümde geziniyor, temas beni ürpertiyor. "Sana kendini... istenmeyen biri gibi mi hissettiriyorum?" diye kulağımı tırmalıyor, tüm bedenim bu sözler karşısında hareketsiz kalıyor.

"Dur, lütfen," diye yalvarıyorum, kelimeler kulaklarımda ,durdurulamıyor. "Dur."

Ama yapmıyor.

Ellerini boynuma dolayarak, zar zor nefes alana kadar sıkıca sarılıyor.

"Dur," onu itmeye çalışırken sesim bile zar zor duyuluyor.

Be

n. Ama yerinden kımıldamıyor.

Sanki beni öldürmek için sabırsızlanıyormuş gibi yüzünde şeytani bir gülümseme var.

Daha hızlı.

Bir eli boynumdan ayrılıyor, diğeri hala içimdeki yaşamı . Eteğimi yukarı kaldırıyor, bir hamlede bedenime giriyor, acı beni sersemletiyor.

"Hayır!" Bağırarak yataktan fırladım. Ter içindeyim, tüm vücudum hiperventilasyon geçiriyor.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Ama vücuduma , kalçalarımın arasında bir kan gölünün oluştuğunu ve çarşaflarımın kana bulandığını görünce ağızımdan sessiz bir çığlık çıkıyor.

İki kez göz , uykuyu kovmaya çalışıyorum, bunun hala bir rüya olduğuna ikna oluyorum.

Ama gözlerimi tekrar açıp kanın hâlâ orada olduğunu gördüğümde, beni yeni bir korku sarıyor.

Hayır. Hayır. Bebeğim.

Ve çığlık atıyorum. Avazım çıktığı kadar bağıyorum, korku beni ele geçiriyor ve kontrolsüzce titrememe neden oluyor.

Kapımdan ilk giren Venezia oldu, etrafımdaki tüm kanı gözleri büyüdü. "Ambulans çağırın." Konuşacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum. Tutarlı cümlelerde daha da fazla. Ama yapıyorum. Ve hızlı hareket etmem gerektiğini anladığımda, korkuya ya da çaresizliğe yenik düşemeyeceğimi fark ediyorum.

Savaşmam gerek.

Belki de çok geç değildir. Lekelenme hakkında bir şeyler okumuştum.

Belki de sadece . Kan miktarına bakarsak, *o kadar da değil.*

Beni ambulansa bindirirlerken ve hastaneye götürürlerken bile kendimi tutmaya devam ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve siyah saçlı bebeğimi ve birlikte ne kadar mutlu olacağımızı hayal ediyorum. Bu düşünceye tutunuyorum ve çöküşle aramda duran tek şey bu.

Ve sonra olur.

Doktor, "Üzgünüm Bayan Lastra, ama düşük yaptınız," diyor ve ondan sonra hiçbir şey duyamıyorum.

Bir anda her şey elimden alındı.

Artık ağlayacak, feryat edecek ya da adaletsizliğe karşı çılgınlık atacak gücü kendimde bulamıyorum. Yalnızca ıssızlığımı paylaşıyor gibi görünen duvarlara bakabiliyorum - karanlık gölgeleri ışığı dolduruyor.

Bir süre sonra Marcello beni görmeye geldi ve onu rahatsız ettiğim için kendimi daha da kötü hissettim.

Ya beni gönderirse? Yine mi?

Bu düşünce dayanılmaz, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, yalan söylüyorum.

"Evleniyoruz," diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde, Raf'ı sevdiğim ya da her şey hakkında yalan söylerken kalbimin nasıl acıdığını görmezden gelmeye çalışarak.

Marcello aşırı korumacı ağabey gibi pişmanlık duyuyor ve beni Raf'la evlenmek zorunda olmadığımı ikna çalışıyor.

Ama o bunu anlamıyor. Yapmak *zorunda olmadığının* ama yapmam *gerektiğinin* farkında değil.

Şu anda bile kendi içime daha çok kapandığımı hissediyorum ve böyle devam edersem daha da kötüleşeceğimi biliyorum.

Yanlış nedenlerle de olsa beni isteyen birine ihtiyacım . Sadece ait olacağım bir yere ihtiyacım var.

Marcello dudaklarını büzerek, "Göreceğiz," dedi ve salondan çıktı.

Raf'a onunla evleneceğime söz verdim ve . Belki bu süreçte ben de kendimi yeniden bulurum.

Lina ve Venezia beni ziyaret ediyor ve benim için ne kadar endişelendikleri konusunda beni şok ediyorlar. Bu dünyada beni önemseyen bazı insanların olduğunu fark etmek gözlerimi yaşartıyor.

Ama daha sonra, doktor beni eve taburcu ettiğinde ve yine yalnız kaldığımda, çekmecemde sakladığım küçük ultrason resmine uzanmaktan kendimi alamıyorum.

Onu göğsümde tutuyorum ve asla tanışamayacağımı bildiğim siyah saçlı çocuğun nasıl bir şey olabileceğini tekrar hayal etmeye çalışıyorum.

Ve gözyaşları yeniden başlar.

"Tanrım... neden bu kadar lanetliyim?" Yüksek sesle soruyorum, sadece sessizlik karşılıyor

Be

n. Bunun başka bir açıklaması yok. Ben lanetliyim.

Ve en kötüsü de. Hayat bana yem atıyor ve Mutluluğu bulabileceğim yanılsaması, en mutlu olduğum anda onu benden koparıp almak için.

Görünüşe göre sonsuza dek yalnız kalmak benim kaderim... ve sonsuza dek istenmemek.

Günler geçiyor ama ben gece mi gündüz mü olduğunu fark etmiyorum bile. Düğün hazırlıkları hızla , insanlar eve girip çıkıyor, Raf'ın ailesi düğün için giderek daha da heyecanlandıkları için burada adeta kamp kuruyor.

Sadece sahte bir gülümseme ve hiçbir tepki vermemeye çalışıyorum.

Raf bile o tatlı doğasıyla beni şu anki durumumdan kurtaramaz.

Ben sadece hayatta kalıyorum.

Düğünden bir gece önce kapımı çalan Lina'nın "Sisi," sesini duyuyorum.

"İçeri gel," diyorum, yüzündeki belirsizlikle odaya girişini izlerken.

"Seninle daha önce konuşmak istemiştım..." boş yüzümü görünce sözünü yarıda kesti.

Başımı sallayarak onu pencerenin yanındaki masaya yönlendiriyorum.

"Yardım edemem ama kendinde olmadığını hissediyorum," diye başlıyor, elleri kucağında kıpırdanıyor. Başımı ona çeviriyorum, bakışlarım her zaman olduğu gibi boş ve sadece omuz silkiyorum.

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum, neredeyse kayıtsızca.

"Bir çocuğu kaybetmenin son derece acı verici olduğunu biliyorum, ama..." diye konuşmaya başladı, kulaklarım zaten her şeyi duymuyordu.

Hamile olduğumu bilmediğim yalanını söyledim. Ben de en az onlar kadar şaşır mıştım. Bu, onların acınası bakışlarından kaçınmamı ve iyiymişim gibi davranmamı daha da kolaylaştırdı.

Ama ben değilim.

Tek yapmak istediğim dünyaya iyi olmadığımı haykırmak. Bebeğimi geri istediğimi. *Onu* geri istediğimi.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek. Kendime bunun gerçek olmadığını ne kadar söylesem de gerçek. Ve acıtıyor.

Tanrım, neredeyse her gün yataktan kalkmak için bile kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Kıyafetlerimi giymeyi, güzel bir gülümsemeyi ve herkesin sözlerine kafa sallamayı nasıl başardığımı bilmiyorum.

Yalnız kalmak istiyorum.

"Onunla evlenmek zorunda değilsin, Sisi. Eğer istemiyorsan," Lina'nın eli kendi elimi tutuyor, bakışlarına yansıyan şefkat beni neredeyse harekete geçiriyor.

Ama artık var *olmayan* bir şeyi nasıl taşıyabilirsiniz?

Kalbimin bebeğimle aynı anda ölmüş olması gerektiğinden giderek daha emin olmaya başladım. Çünkü en son o zaman bir şeyler hissettim.

"Her yoluna girecek, Lina," diyorum sertçe. "Her şey yoluna girecek."

Kelimeler kulağıma da sahte geliyor, bu yüzden Lina'nın endişeyle kaşlarını çatmasına, bana yaklaşmasına ve beni kollarının arasına almasına şaşmamalı.

Bir , bu sarılma beni canlandır ırđı. Şimdi sadece kasvetli geliyor.

"S ırđ onunla yattın diye kendini bir şeylere zorlanmış hissetmeni istemiyorum. Marcello benim ailem gibi değil, Sisi. Sana asla o çağdışı standartları dayatmayacak," diyor ve kısa saçlarımı hafifçe okşuyor.

Kimsenin ani davranış değişikliğimi, yeni saçlarımı ya da yaz boyunca evden atkısız çıkamadığım gerçeğini sorgulamaması çok komik. Tüm endişelerine rağmen, *gerçekten* umursuyorlar mı?

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım dışarıda, prensimin bir zamanlar beni kulemden kurtarmak için beklediği çimenlikte sabitlenmiş durumda. "Her şey yoluna ," diye tekrarlıyorum.

Lina ikna olmuş görünmüyor ama sonunda beni yalnız bırakıyor.

Ve sonunda bebeğimle birlikte olabildiğim tek zaman olan uykuya geri dönebiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, Sisi," Lina'nın sesi gözümü iki kez kırpmama neden oluyor ve ne söylediğine dikkat çalışıyorum.

Dantel duvağı küçük bir pırlanta taçla dolayarak, topuz yapılmış saçlarımın üzerine yerleştiriyor.

"Evleneceğine inanamıyorum," yanağındaki bir damla gözyaşını silerken aynadan onu izliyorum. "Çok güzel bir gelin olacaksın. En güzeli." Eğilip alnımdan öpüyor.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Etrafımdaki herkes çok mutlu ve berbat yalanım göz önüne alındığında, benim için neden bu kadar sevindiklerini anlayabiliyorum. Bu yüzden yarattığım illüzyona ayak uydurmaya çalışıyorum ve ruh halimden şüphe duyulmamasını sağlamak için dudaklarımı sürekli bir gülümsemeye dönüştürüyorum.

Ne de olsa gelin benim.

Yansıma bakıyorum, bu noktaya geldiğime inanamıyorum. Hayatım bir ay içinde nasıl da yozlaşmıştı. Yaşadığım onca şeye rağmen kendimi hiçbir zaman şanslı görmemiştim. Ama bir an için tüm zorlukların yerini mutluluğa bırakacağını düşünmüştüm.

Tüm kâbuslarımın kaynağı olan manastırdan ayrılmıştım ve sonunda beni anlayan birini bulmuştum. *Beni* iyi ve kötü yanlarımla gören birini. Hayatım boyunca amaçsızca dolaştıktan sonra sonunda kendimi bulmuştum.

Ama uzun sürmedi.

Şimdi mi? Bir kez daha, rol yaptığım bir hayata bakıyorum.

İyiymişim gibi davranıyorum.

Kocama aşıkmışım gibi davranıyorum. Değilmişim gibi davranıyorum... daha fazla.

Düşüncelerimin yönünü fark ederek kendimi sıyrıyorum, Lina'ya dönüyorum ve ona genişçe gülümsüyorum.

"Harika olacak," yalanı ağzımdan dökülüveriyor. "Sana hiç teşekkür etmedim, Lina," diye ona dönüyorum, bugün söylemek istediğim tek doğru şey bu. "Sacre Coeur'de benim için yaptığın her şey için. Sen olmasaydın burada olacağımı sanmıyorum," diyerek elini sıkıyorum.

Gözleri tekrar yaşıyor ve burnunu çekmekten kendini alamıyor, tüm vücudunu bana doğru atıyor ve kollarını bana sarıyor.

kocaman sarıl.

"Oh, Sisi. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sen her zaman benim kız kardeşim olacaksın.

Bunu asla unutma," diye fısıldıyor.

"Teşekkür . Sen ve Claudia orada aklımı başımda tutan tek iki kişiydiniz," diye itiraf ediyorum, sarılmasına karşılık vererek.

Sacre Coeur'de başıma gelenlerin boyutunu bilmiyor olabilir ama o soğuk yıllarda benim tek teselli kaynağım oldu. Bunun için ona ne kadar müteşekkirdiğimi ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

"Sen de Sisi. Her zaman cesur olan sendin ve bize her seferinde biraz daha cesaret verdin" diyerek gülümsüyor.

Keşke şimdi o cesarete sahip olsaydım, çünkü ayaklarım beni Raf'a doğru taşısa da kalbim çoktan öldü ve gömüldü.

Tüm düğün çevresi kiliseye yöneldi ve Marcello ile ben en son gelenler olarak mihraba doğru kol kola yürümeye hazırlandık.

"Seninle gurur duyuyorum Sisi," diyor Marcello bana, girişimizi yapmadan hemen önce yanaklarımı öperek. Bana ilk kez bir saniyeden süre dokunuyor ve ben bu teması içime çekiyorum. "Ama unutma ki her zaman bizimle bir evin olacak," diye devam ediyor ve ben başımı sallıyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

Müzik işaretinin ardından yavaşça içeri giriyoruz.

Raf beni mihrapta bekliyor, siyah smokini içinde gösterişli görünüyor, sarı saçları geriye taranmış ve bebek mavisi gözlerini vurguluyor.

Ah, keşke önce ben onu sevebilseydim. Bu beni bir dünya kalp ağrısından kurtarırdı.

Ama bu düşünceler aklıma girse bile, yanlış olduklarını biliyorum. Çünkü kendi kalp kırıklığımın farkında olmama rağmen, sevebileceğim tek bir adam olduğunu da biliyorum. Sadece benim için yaratılmış gibi görünen bir adam.

Ama böyle olması gerekmiyordu.

Belki de yanlış zamanda doğru insanlardık. Ya da belki o benim için doğrudu ve ben onun için yanlışım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken ayaklarım ağırlaşıyor, mesafe her geçen saniye azalıyor.

Ve birden Raf'ın yanıdayım, rahip töreni başlatıyor, herkes kenardan bizi alkışlarken son derece mutlu görünüyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik beni ele geçiriyor ve titremekten kendimi zor alıkoyuyorum.

"Sen..." Rahibin sözleri bulanıklaşıyor, sadece sağır edici bir ses olarak tanımlayabileceğim bir şeyle çınıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hızla kırıştırıyorum. Ama sonra tüm oda kararıyor, duman kilisenin içine sızıyor.

Nedense gerçek mi yoksa sadece hasta zihnimin ürettiği bir şey mi olduğunu, kendimi içinde bulduğum gerçekliği reddedip bir şekilde yeni bir gerçeklik mi yarattığını bilmiyorum.

İnsanlar bağırıyor, silahlar ateşleniyor. Sesler giderek yükseliyor.

Bir kol belime dolanıyor, boynumda sıcak bir nefes hissettiğimde bir el ağzımda.

"Benden kurtulamayacaksın, cehennem kızı," diyor, zaten ölü olan kalbimi ağlatan tehlikeli bir sesle.

Ve sonra dünya kararır.

BÖLÜM III

Bırak da başımı yastığa koyayım, aşkım.
Canavarlar geliyor.

Yirmi İkinci Bölüm

ASSISI

Şakaklarımdaki zonklama beni gözlerimi açmaya zorluyor, göz ağırlaşıyor, tüm vücudum ağrıyor. Kendime gelmem ve neler olduğunu hatırlamam bir anımı alıyor.

Kendimi yukarı çekerken hala gelinliğimin içinde olduğumu fark ediyorum. Ama odaya bir göz attığımda yabancı bir yerde olduğumu fark ediyorum.

Bir o kadar büyük bir odanın ortasında kocaman bir kral yatağında oturuyorum. Uzuvarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, hiçbir sorunum olmadığını görünce mutlu oluyorum.

Ama ne oldu?

Kafamın o kadar içinde olduğumu, töreni ve etrafımdaki her şeyi engellemeye çalıştığımı hatırlıyorum ki tüm kilisenin dumanla dolduğunu fark etmemiştim. Ve sonra.

Sözlerini hatırladıkça gözlerim *açılıyor*. Kulağımda. Kollarında. Vücudumda. "Tanrı aşkına ne oldu?" Mırıldanıyorum, daha çok kendime.

Yatak dışında tüm oda boş. Neredeyse tavan yüksekliğindeki pencereler odaya bol miktarda ışık girmesine izin veriyor ve ben bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum, gözlerim kör oluyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp doğruca kapıya yöneliyorum.

Eğer bu da Vlad'ın oyunlarından biriye, o zaman küçük bir sürprizle karşılaşacak çünkü beni ruh hali değişimlerine sürüklemesine izin vermeyeceğim.

Bunu neden yaptığını şimdiden tahmin edebiliyorum. Çok sıkılmıştı ve hem benimle hem de Marcello'yla uğraşmaya karar vermişti.

Kendimi onun için o kadar da önemli görmemem gerektiğini anladığımda acı bir gülümseme kaçıyor yüzümden, ne de olsa o da aynı şeyi söylememiş miydi? Dünyadaki tek kadın olmadığımı? Muhtemelen bunu Marcello'yla oynamak için yapmıştı.

Ne olursa olsun, oturup beni tekrar aptal yerine koymasını beklemeyeceğim. Kalbim hala göğsümde acı içinde atıyor olsa da

Yakınlarda bir yerde olduğunu bilerek. Hayır. Zamanımız geçti.

Elimi kapının koluna dolayarak aşağı çekiyorum, kapının kilitli olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Pencereler gibi kapı da tavandan yüksek. O da eski, köşelerindeki ahşap bozulmuş, boyası çirkin çizgiler halinde dökülüyor.

Bir an için yapmak üzere olduğum şeyden dolayı üzuldüm çünkü burası açıkça tarihi bir bina. Ama bana başka seçenek bırakmadı.

Ayağımı kaldırarak diğer bacağımın üzerinde dengede duruyorum ve tekme atmadan önce olabildiğince fazla ivme kazanmaya çalışıyorum.

Ayağımın tabanı tahtaya değiyor, ses odada yankılanıyor.

Kımıldamıyor.

Tekmeledikçe, tüm harap görünümüne rağmen ahşabın güçlü olduğunu fark ediyorum - benim cılız tekmelerim için çok güçlü.

"Lanet ." Alnımdaki teri silmek için elimin tersini kullanarak mırıldanıyorum. Hava sıcak ve bu elbise bir ton ağırlığında.

Odayı tararken birkaç derin nefes alıyorum ve stratejilerimi değiştirmem gerektiğine karar veriyorum. Ne olursa olsun, Vlad'ın bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim. Sıkılmış olabilir ve satranç oyununda hareket ettirecek piyonlar arıyor olabilir, ama ben olmayacağım.

Marcello'nun başından beri ne söylediğini şimdi anlıyorum. Vlad arkadaşlığın ya da herhangi bir ilişkinin anlamını bilmiyor. O sadece hedeflerine ulaşmak için insanları nasıl kullanacağını biliyor.

Bana yaptığı gibi... Onun için işe yaramaz olduğumu kanıtlayana kadar.

Şu anda bile, muhtemelen bir yerlere kamera yerleştirmiş ve ekranlarla dolu duvarının arkasından beni izliyor, benim pahasına ve kaçma çabalarım kıkırdıyor.

Bu düşünce kafamda şekillenir şekillenmez hızla tavana dönüyorum ve hemen kamerayı buluyorum.

Öfkemin yükseldiğini hissederek, tam önünde durana kadar . Sesli mi değil mi bilmiyorum ama kaybedecek bir şeyim yok.

"Uğraşmak için yanlış kişiyi seçtin Vlad." Doğruca seçiren objektife bakarak ona söylüyorum. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini yenemezsin," diye sırtıyıyorum, ellerim uzun gelinliğime gidiyor ve eteklerine .

Hiç düşünmeden danteli dizlerime kadar yırtıyorum ve altındaki saten şalvarı ortaya çıkarıyorum. Dişlerimi kullanarak aynı şeyi elbisenin alt kısmına kadar yapıyorum.

Elbise tamamen gitmiş.

Biraz nefes alabildiğim için hemen rahatlıyorum, hava bacaklarımın etrafında akıyor ve bedenimi ferahlatıyor. Hareketlerim de daha az kısıtlanmış hissediyor.

Ve sabrım son derece az olduğu için ona orta parmağımı da . Keşke *buna* nasıl tepki verdiğini görseydim.

Ama bunu düşünecek zamanım yok. Buradan çıkmam gerekirken olmaz.

Kapının iyi bir seçenek olmayacağını görerek pencerelere yöneliyorum ve biri açıldığında rahat bir nefes alıyorum.

En azından bunu kırmak zorunda kalmayacağım.

Ancak aşağıya bakıp yere yakın olmadığımı fark ettiğimde rahatlamam kısa sürede korkuya dönüşüyor. Bu da ne böyle? İkinci kat mı? Üçüncü kat mı?

"Aman Tanrım!" İçimde karşı konulmaz bir haç çıkarma dürtüsü var, çünkü yerin bulunduğum yerden ne kadar uzakta olduğunu görünce bile ona odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu daha önce yapmamış değilim," diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama bu kadar yüksek değildi?!

"Tamam, ya şimdi ya da asla" diye fısıldıyorum. düşündükçe daha da korkuyorum ve asla yapmayacağım. Tutsak olarak kalmak istemediğim için tek seçenek bu.

"Siktir , Vlad." Beni bu duruma için öfkelenerek .

Pencerenin çerçevesine tutunarak pervaza tırmanıyorum, gözlerim yarı kapalı, sıkıca tutunuyorum.

"Neden bu kadar yüksek olmak zorunda?" Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. Ama derin bir nefes alarak kendimi sakinleştiriyorum.

Bir. İki. Üç.

Ve atlıyorum.

Gözlerim hâlâ kapalı, yerle yaklaşan teması bekliyorum.

"Görüyorum ki hâlâ düşmek için can atıyorsun." Saçlarımda bir ses, güçlü

Beni yere indirirken ellerimi tuttular.

Önce bir gözümü, sonra diğerini açtığımda, *onu* kanlı canlı gördüğümde nasıl tepki bile bilemiyorum.

Gözlerimi kırptırıyorum, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuşum gibi gözlerim onun üzerinde.

Birbirimizi son görüşümüzün üzerinden üç aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen o hâlâ aynı. Ama farklı bir şey var.

Hissedebiliyorum.

Teni bronzlaşmış ve daha önce olmayan yeni bir kirli sakalı var. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Vlad'ı sinekkaydı tıraştan başka bir şey görmemiştim.

Değişim sadece dış görünüşte değil. Her şeyden öte, enerjisinde farklı bir şeyler var.

Daha sıcak bir şey... bir şey...

Durun!

Bunu yine yapıyorum. Kesinlikle anlayacak bir şey yokken onu anlamaya çalışıyorum. Dudağım kendimden ve ona verdiğim tepkiden iğrenerek kıvrılıyor ve ellerimi ileri iterek onu üzerimden uzaklaştırıyorum.

"Kahretsin, cehennem kızı. Müstakbel kocanı böyle mi selamlıyorsun?" diye , sesi hâlâ beni her zaman tutsak eden o çekici niteliğini koruyor.

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken olurken bedenim bana ihanet ediyor.

"Az önce ne dedin sen?" Kaşlarımı çatıyorum, bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Uyandığın iyi oldu," diyor, gözleri garip bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı bakıyor, "bakan bekliyor."

Parmaklarını bileğime dolayarak beni kendine doğru çekerken ve evin girişine doğru sürüklerken cevap vermeme bile izin vermiyor.

Nerede fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Daha doğrusu, bunun bir rüya olduğundan emin olmak için tekrar tekrar gözlerimi kırıştırıyorum.

"Sen ..." Evin önüne bakarken fısıldıyorum, bir kez daha onun *yaptığına* dair şüphelerimi kanıtlıyorum.

"Beni New Orleans'a mı getirdin?" Hayatımda gördüğüm en güzel eve bakarak şok içinde soruyorum. Bilmeliydim, çünkü uzun sosyal medya sayfasını takip ediyordum, sadece tarih ve mimari karşısında büyülenmişim.

Sosyal medyamı izleyeceğini fark etmeliydim.

Lanet olsun!

"Ve öngörülebilir gelecekteki eviniz" diyor, beni girişin önündeki üç basamaktan yukarı çıkarırken parmakları etime batıyor, ancak takım elbiseli bir adamın açık bir kitabın önünde beklediği büyük salona ulaştığımızda duruyoruz.

"Bay Kuznetsov," diye gülümsüyor, gözleri bana kayıyor, "ve müstakbel Mrs.

Sanırım Kuznetsov?" diye sorar.

"Kuznetsova, ama evet. Şimdi, neden bu işi hızlıca halletmiyoruz? Acelem var." Vlad tüm vücudu gergin bir şekilde yorum yapıyor.

Olayların bu şekilde gelişmesi beni o kadar şaşırttı ki, geri adım atıp elimi onun elinden kurtarıırken tepkimin geciktiğini fark ettim.

"Bu da ne böyle Vlad?" Alev alev yanan gözlerimi ona çeviriyorum. Yaptığı numaraya inanamıyorum, özellikle de daha önce bana ihtiyacı olmadığını açıkça belirttiğinden beri.

Peki şimdi ne değişti?

"Sisi, sesini alçalt." Bana yaklaşıyor, kokusu tüm duyularımı sarıyor. "Nikâh memurunun söylediği her şeyi kabul edeceksin ve o kâğıda imzanı atacaksın."

Yüz hatlarını, dudaklarının kibirli bir sırıtışla hafifçe yukarı kıvrılışını ya da normalden uzun saçlarının alnına düşerek onu aynı anda hem daha genç hem de daha tehlikeli göstermesini incelerken tek söyleyebildiğim "Sen delisin," oluyor.

"Öyle bir şey yapmayacağım." Bir adım daha geri çekilerek ona tısladım.

Beni duvara yaslayıp kafese kapatırken onun yakınında olmak istemediğimi anlamıyor gibi görünüyor.

"Yapacaksın." Eğiliyor, nefesi yavaş ve duygulu bir okşayışla kulak mememe değiyor. "O güzel kışını masaya koyacaksın ve evet diyeceksin. Gülümseyeceksin ve sonra o lanet olası kâğıt parçasına imzanı atacaksın, yoksa Tanrı yardımcım olsun, yapacağım şeyden hoşlanmayacaksın."

"Senin neyin var böyle?" Kaşlarımı çatıyorum, ani patlaması tüylerimi diken diken ediyor.

Eliyle çenemi kavırıyor beni çevirerek gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

"Elimi deneme, Sisi. Bu sefer olmaz. iki saniye kaldı ve eğer dediğimi yapmazsan bir sürü ceset olacak." Dişlerini sıkıyor, parmakları etimin üzerinde gerilirken gözleri boyun eğmiyor.

"Seninle evlenmiyorum Vlad," diyorum, sesim daha yumuşak. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Elini tutup kenara fırlatıyorum ve omzumu onun omzuna ondan kaçıyorum.

Bir kolunu belimin arkasına geçirip beni kendine çekerken hızlı davranıyor.

"Bunu ikinci kez söylemeyeceğim, cehennem kızı," diye hırıldıyor bana karşı ve vücudundaki sarmal enerjiyi, parmaklarının her an beni ikiye bölebilecekmiş gibi sırtımın üzerinde oynamasını hissediyorum.

"Gülümseyeceksin." Elini yüzüme doğru kaldırıyor, bir parmağı ağzımın köşesini yukarı çekiyor, "ve bugün olduğun gelin gibi mutlu görüneceksin. Bunu yaparsan kimse ölmek zorunda kalmaz," duraklıyor, yüzü ağzından bir nefes uzakta olana kadar yaklaşıyor, "şimdilik."

Bu küstahlığa inanamıyorum. Sanki bu oyunu çoktan kazanmış gibi bana bakıyor. Sanki ona itaat edeceğimi biliyormuş gibi. Kahretsin, yanağındaki seğirmeyi görüyorum, henüz zafer ilan etmemek için elinden geleni yaparken bir gamze oluşmakla tehdit ediyor.

Kısa bir anlığına eşlik ederken benim dudaklarımda da bir gülümseme beliriyor.

Ağzımı açıp parmağını yakalıyorum ve ısırıyorum.

Sert.

Elimden geldiğince.

Ve tepki bile vermiyor.

"Sisi, Sisi," diye azarlıyor, "sevgili Sisi, kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorsun. İnan bana, hiç çıkış yok. Şimdi, bunu yapmak istemezdim," diye dramatik bir şekilde iç geçirir, "ama öyle görünüyor ki yapmak zorundayım."

Kaşlarımı çatıyorum, yaptığı tiyatro beni şimdiden yordu.

"Ya benimle şimdi evlenirsin ya da daha sert bir şey yapmak zorunda kalırım. Mesela evinde bir bomba patlatmak gibi. Neden, kardeşin ve ailesi ile kız kardeşin çoktan orada olmalı..."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru çekilirken gözlerim açılıyor. "Yapmazsın..."

"Oh, ama ben ," diye cevap veriyor, sözlerinden sahte bir çekicilik damlıyor.

Ve böylece, bildiğim Vlad'a geri döndü. Benimle evlenmeyi kafasına koymuş gibi görünen duygusuz, istediğimi alırım Vlad.

Ve tehdidini gerçekleştireceğini biliyorum.

"olsun," diye cevap veriyorum, kendi yüz hatlarımı kayıtsızlık maskesine dönüştürerek.

Çünkü ailemi tehdit edebilir ve bunun sadece bir oyun olduğunu düşünebilir. Ama bir daha asla ona teslim olmayı planlamıyorum. O evlilik cüzdanına imzamı atabilirim, ama benden alacağı tek şey bu.

Kendimi onun elinden kurtarıp nikâh memurunun yanına giderken ve Vlad'ın dediklerini yaparken onun cevabını beklemiyorum bile - gülümsüyorum, evet diyorum ve lanet olası kâğıdı imzalıyorum.

"Her şeyin gönlünüzce dilerim, Bay ve Bayan Kuznetsov," diyor adam ayrılırken, yüz hatlarından sıkıntı okunuyor.

Ve sonra yalnızız.

arasında belki bir adım mesafe var. İkimiz de birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz kısa aralıklarla geliyor.

Bir saldırının eşiğinde görünüyor ve kaçmamak için kendimi zor tutuyorum, son olayının anısı hala zihnimde ve bedenimde taze.

Bakışlarım, onu tekrar gördüğümünden beri ilk kapsamlı incelemem diyebileceğim bir şekilde üzerinde geziniyor. Her zamanki gibi takım elbise giyiyor. Beyaz çizgili lacivert, kalıplanmış malzeme kalın kalçalarından ya da güçlü kollarından dikkati dağıtacak hiçbir şey yapmıyor. Hayır, tam tersine, sadece kaslı uzuvlarını daha da vurgulamaya yarıyor ve bir an için gerçekten daha da şişip şişmediğini merak etmek zorunda kalıyorum.

Boynu gerilmiş, nefes alışını düzenlemeye çalışırken damarları dışarı çıkmış, gözlerini bana dikmiş, kıpırdamıyor.

Avını gördü ve saldırmaya hazır. Aynen benim ayaklarımın da beni ondan uzaklaştırmaya hazır olduğu gibi.

Gerilim yoğun, vücudumun onun yakınlığına tepki verdiğini hissettiğimde farkındalık daha da kötü. Neredeyse ölene kadar tecavüze uğradıktan sonra şansımı ikinci kez denemek istemeyeceğimi düşünebilirsiniz, ancak nefeslerimizde birbirimizi taklit eden bir ritim bulmuş gibi görünürken, vücudumun dinlemekten hoşlanmadığını fark ediyorum.

Daha fazlası için, şiddet, kan ve yıkım için çoktan hazır.

Ve bundan nefret ediyorum.

Hayatım boyunca gömmeye çalıştığım o ilkel parçamı çağırmasından nefret ediyorum. Zihnim onun alaycı ve hain olduğunu bilse de bedenimin onun tüm varlığım için oluşturduğu tehlikeyi fark edememesinden nefret ediyorum.

"Beni neden buraya getirdin Vlad? Şimdi ne oyun oynuyorsun?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

O kadar gergin ki takım elbisesinin kaslarının dış hatlarını görebiliyorum. İleriye doğru bir adım atarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ve bir adım daha.

Bu yüzden bir tanesini geri alıyorum.

"Sıkıldın mı? Bu kadar mı?" Odaya doğru geri çekilerek soruyorum.

Keşke ondan bu kadar korkmasaydım ama sadece varlığı bile etrafındaki her şeyi gölgede bırakıyor.

"Vlad!" Sesimi yükselterek bağıriyorum. "Senin neyin var böyle?" "Benim neyim var böyle?" Ben daha ne olduğunu anlayamadan önüme geçti. göz kırptıyor. "Benim neyim var sanıyorsun, Sisi?" diye sırtıyor, elini uzatıp saçlarımı tutuyor ve saç tellerim omuzlarımdan aşağı düşene kadar kabarık saçlarımı çözüyor.

"Dokunma bana," diyerek elini kenara ittim.

"ama, cehennem kızı, dokunuşumu özlemediğini söyleyemezsin." Ben soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da o tatlı sesi beni etkiliyor.

"Hayır, öyle söyleyemem," diye cevap veriyorum sertçe, onun gezinen ellerinden kaçmaya çalışarak. "Yalancı," diye fısıldıyor, kokumu içine çekmek için yaklaşıyor. "Sen aptal değilsin Ben, Sisi. Vücudunun benimkini nasıl arzuladığını hissedebiliyorum." Parmağı elbisemin bedeninde geziniyor ve bu beni birazcık nefessiz bıraksa da insan kılığına girmiş bir androidle karşı karşıya olduğum gerçeğini silmiyor.

Parmağını yakalayıp vücudumdan fırlatıyorum.

"Bana dokunma dedim, Vlad. Ciddiyim. O evlilik cüzdanına imzama attırmak için ailemi tehdit etmiş olabilirsin ama şansını uzun zaman önce kaybettin," diyorum ona, ses tonum ciddi. "Ne oldu? Canın sıkıldı ve yine zavallı rahibeyle oynamaya mı karar verdin? bu mu?" Sesimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum ama sadece varlığı bile cüretkârlığıyla birleşince yüzüne vurasım geliyor.

"Sisi, kalbimi kırıyorsun," diye şaka yapıyor, avucumu alıp göğsünün üzerine yerleştiriyor. "Senin için nasıl attığını görüyor musun?" diye soruyor yumuşak bir şekilde, gülümsemesi kıvrılıyor.

Bir an için -çok kısa ama utanç verici bir an- kendimi onun kalbini hissederken ve atışlarını anlamaya çalışırken buluyorum. Ama sadece bir an için kendi zayıflığımın farkına varıyorum ve onu itiyorum.

"Sen delisin," diye başımı sallıyorum, zihinsel bir çöküş yaşamış olması gerektiğine ikna olmuş bir şekilde.

Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyor? Sanki bir süre önce beni kullanıp atmamış gibi?

"Evet," beni kendine o kadar yaklaştırıyor ki, yüzlerimiz birbirinden neredeyse hiç ayrılmıyor. "Ben kesin deliyim. Ve bunun tek nedeni çok uzun zamandır sensiz olmam." Yüzünü saçlarıma gömüyor, bu hareket o kadar anlaşılabilir ki, bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışırken ancak bir heykel gibi hareketsiz kalabiliyorum.

Çünkü o benim tanıdığım Vlad değil.

"Çekil üstümden," diyorum dişlerimi sıkarak, yakınlık beni usulca öldürüyor.

Eğer bu en kötü ceza türü değilse, o zaman ne bilmiyorum... şimdiye kadar istediğin tek şeyle alay edilmek, sadece son anda senden koparılması için.

Yine de aynı numarayı ikinci kez yemem.

"Hayır," diye cevap veriyor kesin bir ifadeyle. İri elini enseme gezdiriyor, beni kendine yakın tutuyor, kolu sırtımda dolaşarak beni vücuduna yaslıyor.

Beni içine çekerken ağzı yüzümün üzerinde , gözleri kapalı, sanki bu lezzetin tadını çıkarıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, cehennem kızı." Gözleri açık, karanlık ve korkutucu, sarsılmaz bir inançla bana bakarken, "bir daha asla," diyor ağzı ağzıma inmeden hemen önce, dudaklarımı diliyle çalışırken öpücüğü morarıyor.

Kollarımı esneterek beni hapsedtiği kafesten kaçmaya çalışıyorum ama kıpırdamama bile izin vermeyecek kadar güçlü. Elinden kurtulmak için ne kadar çırpınsam da nafile. Aksine, beni öpücüğe karşılık vermeye zorlarken kolları etrafımda daha da sıkılaşıyor.

Ağzımı kapalı tutuyorum, dudaklarımı sıkıca mühürlüyorum ve ona en ufak bir açıklık bile vermiyorum.

"Ağzını aç," diye dudaklarıma emrediyor ama ben sadece başımı sallıyorum, ellerim göğsüne bastırmaya devam ederken aramızda sıkışıp kalıyor.

Ama hiçbir şey işe yaramadığında, stratejilerimi değiştirmem gerektiğini fark ediyorum. Bedenimin onunkine karşı gevşemesine izin veriyorum. Artık direnç yok ama tepki de yok.

Sonunda bunun boşuna anlayana kadar dudaklarımı tek taraflı öpmeye devam ediyor.

"Lanet olsun, Sisi," diye küfrederek beni bıraktı.

Elimin tersini ağzıma götürerek onu dudaklarımdan siliyorum, yüzümdeki tiksintiyi görebilmesi için gözlerim onunkilerde.

"Bana yaptığın onca şeyden sonra," diye başlıyorum, öfke, üzüntü ve hayal kırıklığı birbirine karışıp yüzeye çıkıyor, "beni düğünümünden alıkoyacak, lanet olası bir kâğıt parçasına imzamı atmam için beni tehdit edecek kadar küstahsın," diye sertçe nefes alıyorum, "bu arada için *hiçbir şey* ifade etmiyor," dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, "ve şimdi benden

Sadece seni öpmek mi? Sanki son üç ay hiç yaşanmamış gibi? Sanki kalbimi kırmamış ve beni kanlar içinde bırakmamışsın gibi - gerçek ve mecazi anlamda?"

İlk kez sözlerime tepki göstererek irkiliyor. Ama duramıyorum. Artık duramam. Ben konuşmaya devam ettikçe hayal kırıklığı gözyaşları yüzeye çıkmakla tehdit ediyor.

"Beni *mahvettin*, Vlad. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönmeye kesinlikle hakkın yok. Hiçbir şey gibi davranmaya. Sonra da *benden* hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekle. Senin neyin var böyle?" Ona bağıırıyorum, tüm vücudum titriyor.

"Yaşadığım onca şeyden sonra... buna hakkın yok," diyorum ona, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak.

Beni ne kadar kızdırırsa , onun önünde yıkılmak istemiyorum. Ona zayıflığımı ya da *onun* benim zayıflığım olduğunu asla göstermek istemiyorum.

Cevap bile vermiyor. Sadece beni izliyor, yüz ifadesi kapalı. Onun varlığına bir an daha dayanamayarak ayrılmaya karar veriyorum.

"Hamileydin," diye konuşuyor sonunda, sözleri acımı tazeliyor.

Hamile...

"Evet," diye yanıtlıyorum, sesimin bana ihanet etmemesini dileyerek. Konuyu açabileceği onca şey varken, o girmek zorundaydı. Bu yüzden mi hayatıma geri döndü? Bebeği sormak için mi? Belki samimiyetsiz bir özür dilemek için?

Ama neden umursasın ki?

"Benim miydi?" diye soruyor, sorusu beni derinden sarsıyor. Başımı çeviriyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Ve Tanrım... o gerçekten düşünüyor...

Onun zihninde bir yataktan diğerine atladığını fark ettiğimde içimde bir şeyler kırılıyor. Aşkım hakkında gerçekten bu kadar az mı düşünüyor?

Ama öyle.

Aklıma geldikçe kahkahalarım taşmakla tehdit ediyor.

İstenmeyen... Tabii ki dikkat çekmek için biriyle yatarım. Başından beri ima ettiği şey bu değil miydi?

Yumruklarım sıkılıyor ve onu incitmek için ani bir dürtü duyuyorum - umursayacağından şüphelensem de. Sadece yüzündeki sırtışı sonsuza dek silmek istiyorum. Eğer duygularını incitemiyorsam, en azından gururunu incitebilirim.

Ben de sorusuna cevap verdim.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, yüz ifademi kontrol altında tutarak. Kolayca hayır diyebilirdim, ama o zaman blöfümü görebilirdi. Hayır, bu durum

egosunun derinliklerine inecek ve ondan ne kadar sonra bir başkasına döndüğümü merak etmesini sağlayacaktır.

Çenesinin sıkışmasında en ufak bir tepki var, ölümcül bakışlarını bana çevirirken gözleri seğiriyor.

"Onu becerdin mi?" Kelimeler kaba, bana doğru bir adım atarken içlerinden şiddet damlıyor.

adım atmıyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum, gözlerim cesurca onunkilerle buluşuyor ve ona beni korkutmadığını gösteriyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Elimden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyu ortaya atıyorum.

"Yaptım. Sen. Siktin mi? Onu?" dişlerini gıcırdatıyor, beni duvara doğru iterken vücudu zaten benimkini sıkıştırıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, göz temasını sürdürüyorum, devam etmeden önce yüz hatlarındaki rahatlamanın tadını çıkarıyorum, içten içe bükme ve benim yaptığım gibi canını acıtmak istiyorum, "Onunla seviştim. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden değil." Ona parlak bir gülümseme veriyorum, onun oyununu oynuyorum. Kulağına fısıldamak için öne doğru eğilerek ekliyorum: "Bedenime taptı ve benimle tatlı bir aşk yaşadı. Bana bunun acıtmak zorunda olmadığını gösterdi. Ve acıttığında da iyi acıtıyor."

Tüm bunlar nereden çıktı bilmiyorum ama küçük olmak istiyorum. Bana verdiği zararın en az yüzde birini ona vermek istiyorum.

"Yalan söylüyorsun," diye tükürüyor, gözlerini bana dikerek.

Ah, ama işe yarıyor gibi görünüyor.

Şimdiden vücudunun yavaşça titrediğini, bana bakarken çenesinin yerine sıkıca kilitlendiğini görebiliyorum. Duyguları olmayabilir ama gururu var. Ve sanırım onu yaraladım.

Bu gerçeğe sevinmemek ve onu daha da fazla yemlememek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Ama bana gerçekten inanması için, bu *kadar* alçalamam.

Sevginin karşısı nefret değil, ilgisizliktir.

Ve bana kayıtsızlığın ne kadar acı verdiğini gösteren en iyi öğretmen o oldu. Ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum.

"Nasıl istersen öyle düşün Vlad. Açıkçası umurumda değil," diyerek omuz silktim. "Beni bir kenara attın ve o da parçaları toplamak için oradaydı. Beni suçlayabilir misin?" Bir kaşımı kaldırıp mantıklı zihninin her şeyi kavramasını bekliyorum.

Yüz ifadesi önünde değişiyor, gözleri dehşetle açılıyor ve bana *inandığını* teyit ediyorum. Geri adım atıyor, hafif bir

Bana dehşetle bakarken başını sallıyor, yumruklarını sıkıp açarken kollarındaki kaslar dışarı çıkıyor.

Ne tür bir tepki beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle bu değildi.

Bana sırtını dönerek masayı yumrukladı ve ortadan kırdı.

Kenara çekiliyorum, patlaması beni şaşırtıyor. "Sisi,"

diye sesleniyor adıma, sesi düzensiz.

Hâlâ bana bakmıyor, masayı yumruklamaya devam ediyor, masayı etkili bir şekilde yok ediyor. başka bir şey kalmadığında dizlerinin üzerine çöküyor, kanayan ellerini şakaklarına götürüp kendine vurmaya başlıyor.

Acıya benzer alçak ve ıstıraplı bir inilti duyulur.

Ama bu olamaz.

"Sisi," diye adımı söylemeye devam ediyor, sesi giderek alçalıyor, törpüleniyor ve... acıyla doluyor.

Başımı sallıyorum, karşımdaki bu görüntüyü anlayamıyorum. "Vlad, sorun ne?" Ona doğru ilerliyorum, onun için duyduğum endişe küçümsememi.

"Hayır," diye elini kaldırıyor, "hepsi benim ," diye bir şeyler mırıldanıyor, nefesi kesik ve ağır.

"Vlad..."

"Geri çekil," diye hırıltılı bir sesle acı içinde eğildi.

"I..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, yüzünün tamamının gerilmesini, gözlerinin kapanmasını izliyorum.

"Kaç," kelimeleri zar zor duyuluyor.

"Vlad," endişeyle bir adım daha yaklaşıyorum.

"Kaç!" diye bağıyor bana ve yüz hatlarına bir bakış atmamla ayaklarımın kendiliğinden hareket bir oluyor. "Bodrum... Kendini kilitle..." cümlesini tamamlayamadı çünkü acı dolu bir inilti daha duyuldu. Kontrol için kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Bu şansını kullanıp kaçmam gerektiğini biliyorum ama onun yere çömelmiş ve acı içindeki görüntüsü aklıma kazınmış durumda ve bodruma gidip beklemekten başka bir şey yapmama izin vermiyor.

Saatler sonra bodrumdan tekrar çıktım. Alt katta bir panik odası gördüğümde çok şaşırmıştım, çelik kapı hiçbir şeyin içeri giremeyeceğini garanti ediyordu. Evle birlikte mi geldi yoksa yeni bir eklenti mi merak ediyorum.

Özellikle onun için yapılmış.

Evin zemin katına ulaştığımda, beline havlu sarmış, yeni duş almış bir Vlad'la yüz yüze geliyorum.

"Ben de tam seni almaya geliyordum," diyor.

"Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim," diye başımı sallıyorum ona, bu kez kayıtsızlığını daha iyi kavramış olarak. "Şimdi, eğer beni geri götürebilirsen, bu harika olur," diye ekliyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Ondan mümkün olduğunca uzakta olmalıyım. Ancak o zaman kendimi kontrol altına alabileceğim. Şu anda bile yüzündeki yorgunluk belirtilerini görmek beni endişelendiriyor, bir ayağım ileride, vücudum iyi olduğundan emin olmak için ona gitmeye hazır.

Ve ben buna izin veremem.

Üzerimde *doğal olmayan* bir etkisi olduğu gerçeğini uzun zaman önce kabullenmiştim. Ancak *doğal* eğiliminin ona olduğunu bilmek, kendimi kontrol edebildiğim anlamına da geliyor.

"Öyle bir şey olmayacak," diye cevap veriyor, saçını kurulamak için bir havlu kullanırken. "Odan kilitli değil. Oraya senin için bir şeyler bıraktım, git rahatına bak," diyor yanımdan geçerken.

"Ne demek istiyorsun? Beni burada tutamazsın." Kaşlarımı çatarak onu takip etmek için merdivenlerden yukarı çıktım ve uyandığımdan farklı olmayan bir odaya girdim.

"Oh, ama yapabilirim, Sisi," bana şeytani bir gülümseme veriyor, "sen resmi olarak benim karımsın. Bu da demek oluyor ki senin yerin benim yanımda." Masadan saatini alıp bileğine yerleştiriyor.

"Benim isteğim dışında. Gerçekten Vlad, bunun anlamı ne?" İçimi çektim, her şey bitmişti. "Neden olmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü sana söyledim," diye yavaşça konuşuyor, her kelimeyi telaffuz ederek. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Ben nereye gidersem sen de oraya gidersin. Ve sen nereye gidersen..."

"Ben yalnız giderim," sözlerini bitirmesine izin vermedim, ona tekrar kızmaya başlamıştım bile.

"Takip ediyorum," diye yaklaşıyor. O kadar yakın ki, tenine yapışmış birkaç su damlasını hâlâ görebiliyorum, mürekkep dikkatimi çekiyor. Ama gözlerimin gittikçe aşağıya indiğini fark ettiğimde, hemen başımı kaldırıyorum.

Çok geç.

Tek kaşını kaldırmış, eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor. "Gördüğün şeyi beğendin mi?" diye soruyor, sesi kibirli ve cesur bir şekilde Kendini önüne attı.

"Daha iyilerini de gördüm," diye yalan söylüyorum, omuz silkerek yanından geçip yatağına oturuyorum. "Ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, o yüzden şu," elimi vücuduna doğru sallıyorum, "bana yapmaya çalıştığın baştan çıkarıcı hareketleri bırak. Bu işe yaramayacak." Ama bunları söylerken bile gözlerimin onu içine çekmeye çalışmasına engel olamıyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Daha iyi baktığımda dövmelerinin farklı göründüğünü fark ederek kaşlarımı çatıyorum. İşte... "Bu daha önce yoktu," diye konuşuyorum kendimi tutamadan, elimle işaret ederek Kötü ruhların üzerine çizilen üçgene doğru, sanki onları hapsediyormuş gibi. "Anlayışlı," diye sırtıyor. "Haklısın. Bu yeni bir eklenti," diyor ama detay vermiyor.

Boğazımı temizlemek için öksürüyormuş gibi yapıyorum.

Kendime hakim olmalıyım.

"Pekâlâ," diye sırtımı dikleştirdim, "New York'a dönmem gerekiyor. Marcello şimdiye kadar endişelenmiş olmalı."

"Bir not bıraktım." Omuz silkiliyor, yatağın etrafından dolaşıp büyük gömme dolaba doğru ilerliyor. Bu konuşmadan kaçınmak için elinden geleni yaptığını görünce onu takip ediyorum.

"Yani seninle olduğumu biliyor mu?" Bu kadar açık konuşmasına şaşırarak soruyorum.

"Bu çizgide bir şey." Havlusunu bırakmadan önce eğlenerek söylüyor.

O kadar ani oldu ki, tepki verecek zamanım bile olmadı. Gözlerim açılıyor, vücudunu kavrarken ağzım küçük bir "o" sesi çıkarıyor.

Kesinlikle şişmiş.

Delicesine iyi kışını gördüğümde sıcaklığın ensemden yukarı çıktığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Tamamen mürekkeple kaplı olsa bile, hareket ettiğinde kaslarının esneme şekli açıkça belli oluyor.

Sonra bakışlarımı yukarı kaldırıyorum ve onun yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum, bu yüzden hemen arkamı dönüyorum, bakarken yakalandığım için utanıyorum.

"Nişanlın hakkında hiçbir şey duymadım. O da seni özlemeyecek mi?" diye soruyor ve sonsuz utancına rağmen, ona cevap vermek için serseri kalbimi kontrol altına almam biraz zaman alıyor.

"Tabii ki. Raf da öyle. Muhtemelen endişeden çılgına dönmüştür," diyorum dalgınca, çıplak bedeninin görüntüleri hâlâ gözlerimin önünde oynuyor.

Lanet olsun!

İlk seferinde haklıydım. *Ben lanetliyim.* Ve benim onunla birlikte olmak.

"Zaten evli olman çok kötü, öyle değil mi?" Nefesi aniden boynumda.

Saçlarımı kenara çekip dudaklarını ensemden gezdiriyor ve yaramın üzerine yerleşiyor. Hayalet gibi bir dokunuş ama beni tepeden tırnağa titretmeye yetiyor.

"Vlad," , kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Oyunu bırak."

Dili gizlice dışarı çıkıyor ve yavaşça tenime doğru hareket ettiğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor ama benden istediği tepkiyi aldığını fark ettiğimde hızla arkamı dönüp onu üzerimden itiyorum.

"Bir dakika dur. Lütfen." Sert nefes alıyorum. Uyarılmaktan mı yoksa öfkeden mi, bilmiyorum. Bana bakarken gözbebekleri büyüyor ve sertleşmiş olması gerektiğini anlamak için aşağıya bakmama bile gerek yok. "Ve üzerine bir şeyler giy," diyorum kayıtsızca, gözlerimi yüzünden ayırmadan.

"Odana git Sisi," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "Başka bir şey olmasını istemiyorsan, odana gidip kapıyı kilitlesen iyi olur."

"Vlad," diye inliyorum, bıkkın bir halde. "Konuşmamız ve bu karmaşayı gerekiyor. Bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyorum ama benim eve dönmem gerekiyor ve senin de kendi işine bakman gerekiyor." Kendimden emin bir şekilde söylüyorum, bu kadar çok kelimeyi bu kadar düzgün bir şekilde söyleyebildiğim için kendimden memnunum. Ve bana bakışına bakılırsa, şimdiden hiçkırılmamam ya da daha kötüsü nefes nefese kalmamam bir mucize.

Nefes nefese. Yüce Tanrım, ama . Gerçekten.

"Eğer burada kalacaksan konuşabiliriz, evet," diye söze başlıyor ve dudaklarımda memnuniyet dolu bir gülümseme belirliyor. "Ama bu senin düşündüğün türden bir konuşma olmayacak," diye sırtıyor. "Yani eğer..." diye devam ediyor, bana yaklaşırken ima ettiği çok açık.

"Cehenneme kadar yolun var Vlad," diye arkamı dönüyorum, çoktan kapıdan çıkmışım. Kıkırdaması arkamda yankılanıyor, neredeyse tepki vermem için beni kışkırtıyor.

Lanet olsun ona, lanet olsun buna ve lanet olsun her şeye!

Bir süre evin içinde dolaştıktan sonra nihayet odaya giden yolu buluyorum ve kendimi içeri kilitliyorum.

Marcello'ya ulaşmanın bir yolu olmalı.

Burada öylece durup Vlad'ın benden tekrar sıkılmasını bekleyemem. Çünkü bu oyunun nasıl biteceğini biliyorum. Kalbimin kırılmasıyla, yine.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözlerim yaşlarla ıslanmış.

Gelinliği çıkarıyorum, sadece içimdeki saten şalvarla kalıyorum. Yorgun ve sinirli bir şekilde yatağa tırmanıyor ve uykunun gelmesini bekliyorum.

Lanet olsun sana, Vlad. Neden beni incitmeye devam ediyorsun?

Hayatımdan sonsuza dek çıkamaz mıydı? En azından o zaman acım zamanla azalırdı. Şimdi acı yine taze, yaralarım açılıyor ve yeniden kanıyor.

İyi bir uykudan sonra kararlılığım daha da güçlendi. Tek yapmam gereken bir telefon bulup Marcello'yu arayıp beni almasını istemek ve geri kalan her şey de çözülmüş olacak.

Sonunda.

Yataktan kalkarken Vlad'ın odaya bir şeyler bıraktığını söylerken yalan söylemediğini fark ediyorum. Eskiden giydiklerime benzer birkaç elbisenin yanı sıra ayakkabılar, banyo malzemeleri ve hatta iç çamaşırları bile var.

Lanet olsun ona.

İhtiyacım olan her şeyi bana sağladığı için ona ama bu beni daha az tutsak yapmıyor.

Güne hazırlanırken, başka bir tartışma için onu aramak niyetiyle kapıyı açıyorum. Ancak odamdan dışarı bir adım bile atamıyorum, çünkü tüm koridor oyuncaklarla dolu.

Koridorun her tarafına dağılmış ve yolumu kapatan her şekil ve boyutta oyuncak ayılar var.

Bu da ne... Bunlardan yüzlerce olmalı.

"Vlad!" Adını haykırıyorum, başka bir tartışmanın yaklaştığını fark ettiğimde derin bir iç çekiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor koridorun sonundan çıkarak.

Siyah bir gömlek ve gri bir eşofman altı giyiyor ve söylemeliyim ki, onu daha önce hiç bu kadar rahat giyinmiş gördüğümü sanmıyorum.

"Bu da ne?" Kapımı kuşatmış gibi görünen oyuncak ayı ordusuna doğru elimi sallayarak soruyorum.

"Şey," diye başlıyor, biraz rahatsız görünüyor. Elini kaldırıp başının arkasını kaşıyarak bakışlarımdan kaçmaya çalışıyor.

"Neden burada bir oyuncak ayı ordusu var?" Ayağımı sabırsızca yere vurarak soruyorum.

"Senin için," diyor sonunda, sesi bir kademe alçalıyor. "Benim için mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Odamın kapısını kapatıp oyuncak ayıların arasından geçerken, onların yumuşacık ve çok sevimli oluşlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama burası pelüş hayvanları övmenin ne yeri ne de zamanı.

"Koca bir oyuncak ayı dükkanını mı soydun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi ona dikiyorum. "Tabii..." Gözlerim genişliyor. " bir şey mi koydun? Bomba mı? Dinleme cihazları?" Hemen en yakındaki ayıya sarılıyorum - o kadar yumuşak ki onu sevmek istiyorum - ve çekerek dikiş yerlerinden yırtıyorum.

Vlad'ın bunu sebepsiz yere yapmasına imkan yok. Amacı ne? Gardımı düşürmemi sağlamak mı?

Truva atlarından bahsetmişken.

"Sisi," diye inleyerek ayıyı elimden almaya çalışıyor, "ayıların içinde hiçbir şey yok."

"Sana inanmıyorum," diye karşı çıktım, ilk ayıyı fırlatıp başka bir tane aldım, prosedürü tekrarladım ve Vlad'ın içlerine yerleştirmiş olabileceği gizli kablolar veya başka cihazlar olup olmadığını kontrol ettim. "Senin bir alçak olduğunu biliyordum ama *oyuncak ayıları* kullanacak kadar alçaldığını fark etmemiştim. Neyin var senin, Vlad?" Ona başımı sallıyorum, böyle sevimli oyuncakları yok ettiğim için üzülüyorum.

"Sisi," elleri benimkileri kapatıyor ve ayıları parçalamaya devam etmemi engelliyor. "Onlar bir hediye idi. Başka bir şey değil. Söz veriyorum," diyor ciddiyetle, ama ellerini kenara itiyorum.

"Sanki verdiğin sözlerin bir önemi varmış gibi," diye mırıldanıyorum, ona bakmadan.

"Ben ciddiyim. Sadece onları sana hediye etmek istedim." "Neden?" Hemen karşılık verdim.

"Böylece... yalnız kalmazsın," diye itiraf ediyor başını eğerek.

Kaşlarını çatıyorum, onu anlayamıyorum. Bu seferki amacı ne?

"Yalnız kalmayayım diye mi?" Tekrarlıyorum, kahkahayı patlatmadan önce yaptığı açıklama karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Anladığım kadarıyla onları beğenmemişsin," diyor sessizce, yerde küçük ayıcıkta geriye kalanlara bakarak.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, kırık oyuncak ayıyı da alıp gitti.

Biliyordum.

İçinde benim fark etmediğim bir şey olmalı, yüzden kanıtı saklamak için onu yanında götürüyor.

Ona başımı sallayarak, buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi olacağına karar verdim. Kim bilir başka ne numaraları vardır.

Şaşırtıcı bir şekilde günün geri kalanında Vlad'ı görmedim. Ancak ertesi sabah onun varlığını tekrar fark ediyorum ve bu sefer çok bir jestle.

"Ciddi misin?" Ona gözlerimi deviriyorum, kirlenmesin diye elbisemin eteğini yukarı kaldırıyorum. Sonra onu atlatmak için elimden geleni yapıyorum ve kahvaltı için aşağıya iniyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

VLAD

"Vanya, sana ihtiyacım olduğunda neredesin?" Başımı ellerimin arasına alarak iç geçirdim. Bu durumda ne yapacağını bilirdi.

Onu tekrar görmekten ne beklediğimi bilmiyorum. Kesinlikle bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Benden başka biriyle evlenmesine asla izin veremeyeceğimi bildiğim için anlık bir kararla hareket etmiştim. Böylece *kimsenin* onunla evlenemeyeceğini -oldukça güçlü bir şekilde- garanti altına aldım. Onunla kendim evlenerek.

Ama her şey ters tepmiş gibi görünüyor.

Vanya ne derdi?

"Tabii ki geri tepti, seni aptal! Onu tüm ailesini öldürmekle tehdit ettin." Kız kardeşimi taklit etmeye çalıştım.

söyleyince.

O kadar çaresizdim ki, o anda hiçbir şey sınır dışı görünmüyordu. Onu sonsuza dek kendime bağlamak için *her şeyi* yapardım. Hatta ailesini bile öldürebilirdim.

Onun için yapamayacağım *hiçbir şey yok* ve buna toplu katliam da dahil. Ve soykırım. Ve hatta nükleer savaş.

Nükleer savaştan daha kötü bir şey var mı?

Muhtemelen bir çocuğun şekerini çalmak. Ve bunu ben de yapardım!

Ama şimdi benden nefret ediyor.

Onu suçladığımdan değil, çünkü benden nefret etmek için her türlü hakkı var. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Samimi olduğumu ve oyun oynamadığımı görmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ona değiştiğimi - en azından biraz- ve onun sevgisini ve güvenini geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

"şeyi berbat ettim." Kendi kendime mırıldanıyorum, çünkü davranışım berbattan başka bir şey değildi.

Ama sadece birkaç kelimeyle kalbimi kırmayı başardığında başka türlü nasıl tepki verebilirdim ki?

Vücutuma taptı ve benimle tatlı bir aşk yaşadı. Bana acıtmak zorunda olmadığını gösterdi. Ve acıttığında, iyi acıtıyor.

Yumruğumu kaldırıp acımı hafifletmesi umuduyla kalbime vuruyorum. O sözleri söylediğinden beri, bu sözler kafamın içinde tekrarlanmaya devam ediyor ve artık benim olmadığı bilgisiyle bana işkence ediyor.

O..

Sadece başka birinin onu çıplak görmesini ya da ona dokunmasını hayal edemiyorum. Ama içinde başka bir adam? Ona zevk veren? Benim yerimi almasını?

"Siktir," diye kendime daha da sert vuruyorum.

Neden odada oksijen azlığı varmış gibi görünüyor? Yoksa ciğerlerim artık onu işleyemiyor mu? Çünkü Sisi'yi -Sisi'mi- başka bir adamla aynı odada bile düşündükçe çıldırmak istiyorum. Ama onun bir başkasını becerdiğini düşünmek?

Acı o kadar dayanılmaz ki, dik duramıyorum bile. Yüzüstü yatağa yığılırken ayaklarım beni zar zor yatağa taşıyor.

"Hepsi benim hatam." Kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını bilerek fısıldıyorum.

Onu ittim.

Onu kollarına ittim.

O haklı. Tek yaptığım onu hem fiziksel hem de duygusal olarak incitmekken onu suçlayabilir miyim?

Şimdi tek umudum bir gün beni affetmesi. Hayatımın geri kalanında her gün kefaret gerekse bile, o yanımda olduğu sürece bunu yapacağım.

O benim bu berbat dünyadaki tek umudum, sadece benim için parlayan tek yıldız. Ve ne olursa olsun, onun güvenini yeniden kazanacağım.

Ama nereden başlamalı?

Ayrıca bunu hızlı yapmalıyım çünkü Marcello'nun eninde sonunda onu kiliseden benim çaldığımı anlayacağından ve peşime düşeceğinden eminim.

Burayı seçmemin nedeni New York'tan ona fikir vermeyecek kadar uzak olmasıydı ama aynı zamanda Sisi'nin uzun zamandır aşık olduğunu bildiğim bir yerdi.

Kuşkusuz, bu bilgiyi sadece ilk günden beri tüm internet varlığını izlediğim, onu daha iyi anlamak için internetteki hareketlerini sık sık gölgelediğim için biliyorum - sevdiği ve sevmediği şeyler.

Bu yerin, bazıları şehirden olmak üzere birçok fotoğrafını kaydettiğini gördüğümde, ona sürpriz yapmak niyetiyle hemen için teklifte bulundum.

Ne yazık ki, sürprizim pek yaramamış gibi görünüyor ve benden pek etkilenmedi.

En azından yaptığım tüm araştırmalar bu sefer ona düzgün bir şekilde kur yapmak için gerekli tüm bilgiye sahip olmamı sağladı. Bana kızgın olabilir ama ona ciddi olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hoşuna gidebilecek şeylerin kapsamlı bir listesini yaptım ve internette bir kadına nasıl kur yapılacağına dair çok anlayışlı bazı makalelerin yardımıyla, ona kur yapmak için mükemmel bir plan tasarladım.

Elbette, en azından planladığım bazı sürprizler onun güvensizliğini .

Ama ilki zaten çok kötü gittiği için bu bile beni biraz endişelendiriyor.

Dönüp kırık oyuncak ayının ıssız bakışlarına bakıyorum ve umudum göğsümde daha da çöküyor.

Ve doğum günü için aldığım devasa ayıcık hala bende.

Beklediğim gibi tepki vermedi. Oyuncak ayıları çok sevdiği için, onlardan oluşan bir lejyonun onu daha da mutlu edeceğini düşünmüştüm.

Bu onu daha da sinirlendirdi.

Niyetime güvenmeyeceğini anlamalıydım, çünkü ona pek bir şey . Bu eve adım attığı andan itibaren onu tehdit ettim ve alay ettim, çünkü savunmaya geçmek kendimi bir sürü acıya açmaktan çok daha kolaydı.

Ama bu iyi bir strateji değil.

Hayır, internetteki makalelere göre ona barbar tarafımı değil, savunmasız tarafımı göstermeye çalışmalıyım. Tabii ki bunların hepsi hediyeler, iltifatlar ve ilgiye ek olarak.

Bu internet gurularına inanacak olursam, kesinlikle işim çok zor. Ama o beni affedene kadar pes etmeyi düşünmediğimden, onu daha bağışlayıcı bir ruh haline sokmak için yapmam gereken şeylerin bir listesi var.

Oldukça kısa süren yuvarlanma seansımı bitirdikten sonra -kur yapma süresini kaybetmeyi göze alamadığım için- duş alıyorum ve kıyafetlerimi dikkatle seçiyorum.

Bir makalede görünüşüm için çaba göstermem gerektiği belirtilmişti, bu yüzden bütün geceyi internetten modaya uygun kıyafetler satın alarak geçirdim.

İnternette alışverişin çılgın dünyasına girdiğimden beri, ona parfüm, mücevher, çanta ve ayakkabı gibi kadınların sevdiği pek çok şeyi de aldım. Ve bu şeylerin ne kadar pahalı olduğunu hiç fark etmediğim için gece boyunca bankamla defalarca konuşmak zorunda kaldım.

Sanırım kıyafetlere binlerce dolar harcayınca böyle oluyor.

Ve ben hala bunların teslim edilmesini beklerken, bugün için planladığım başka bir sürprizim var.

Yeni duş almış ve modaya uygun yeni bir kıyafetle, çikolata için verdiğim özel siparişi almak üzere evin önüne gidiyorum.

Ne de olsa her makalede çikolatadan ve kadınların onu sevdiğinden bahsediliyordu. Ayrıca Sisi'nin tatlıları sevdiğinden de eminim, bu yüzden bana kesinlikle bonus puan kazandırmalı.

Formu imzalayarak, oldukça büyük bir çikolata çeşmesi de dahil olmak üzere çikolata ikramlarıyla dolu arabayı içeri çekiyorum.

Her şeyi hızlıca odasının önüne yerleştiriyorum -tanrıçama bir adak- ve sonra bekliyorum.

Endişeyle saatime bakıyor, yatak odasının kapısını açmasını ve kapısına bıraktığım çikolata denizini görmesini bekliyorum.

Tam anda kapıyı açıyor, şaşkınlığımı fark edince gözleri açılıyor. Olumlu bir tepki görmeyi umarak yüz ifadesini dikkatle izliyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor, bana gözlerini deviriyor ve çikolatayı atlamak için eteğini kaldırıyor.

Koridoru terk edip aşağı inerken şaşkınlıkla onu izliyorum.

Gözünü bile kırpmadı.

Vazgeçecek biri değilim, hemen onu takip ediyorum.

"Çikolata seviyorsun," diyorum onu mutfakta boş dolaplara bakarken bulduğumda.

Duraklıyor ve bana dönerek kaşlarını kaldırıyor.

"Bu sefer ne yapmaya çalışıyorsun, Vlad? Beni zehirlemeye mi? Bana bir tür iksir mi vereceksin ki senin kurnazlıklarına boyun eğeyim?" Başını bana doğru sallayarak dikkatini tekrar mutfığa çevirdi.

"İçine hiçbir şey koymadım. Bak," diyorum ona, büyük bir çikolata kutusunu ve olduğu gerçeğini göstererek. Açtım ve içine birkaç parça attım.

Ağzımda zehir ya da herhangi bir iksir olmadığını görmesini istiyorum.

Sanki bana inanmak istemiyormuş gibi kısık gözlerle beni izliyor. Ben de kendimi tutamayıp ona bakıyorum, güzelliği karşısında nutkum tutuluyor.

Kısa saçlarıyla bile tek kelimeyle büyüleyici ve o dolgun dudaklar... Yüz hatlarında kaybolurken yutkunmakta zorlanıyorum, bal rengi gözleri beni esir alıyor.

Kahretsin, ama bana kendimi unutturuyor.

"Gerçekten çok güzel. Al biraz." Ona daha yakın olmak için birkaç adım atıyorum ve çikolata kutusunu yüzüne doğru itiyorum.

Başını sallamadan önce bir an için onlara bakıyor.

"Ben açım. Bana gerçek bir yemek vermeyi planlamıyorsan, şu anda çikolatalarla ilgilenmiyorum" diyor ve gözlerim açılıyor.

Tabii ya! Bunu neden düşünemedim?

"Mükemmel." Ona gülümsüyorum, kutuyu masaya bırakıyorum ve ellerinden tutarak onu bir sandalyeye götürüyorum. "Otur da sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Nasıl yemek yeneceğini bilmeyen biri için biraz fazla hevesli bir şekilde

Aşçı.

Ama ne kadar zor ki?

"Zehir yok," diye mırıldanıyor yarım bir gülümsemeyle ve bunu gördüğümde göğsümde çiçek açan mutluluğa engel olamıyorum. Yarı yarıya da olsa.

"Tabii ki. Sana *en iyi* kahvaltıyı hazırlayacağım," diye ilan ediyorum.

Onu masada bırakarak mutfakı yiyecek bir şeyler bulmak için karıştırdım ve fazla bir şey almadığımı fark ettim.

Buzdolabında sadece birkaç yumurta var. Başka bir şey yok.

Kahretsin!

Geriye dönüp baktığımda beni umutla izlediğini görüyorum ve bunun başarısız *olamayacağım* bir şey olduğunu biliyorum.

Yumurtaları çıkarırken, nasıl pişirildiklerini okuyup okumadığımı hatırlamaya ve sonra hafızamdaki adımları takip ediyorum.

Bir omlet tarifi belirleyerek bir kase buluyorum ve yumurtaları kırarak çırpmaya başlıyorum.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum." Sisi arkamdan notlar alıyor, hala dikkatle beni izliyor.

Ben de bilmiyordum.

"Çocuk oyuncağı," diyorum ona, her ne içimden bunu yanlış yaptığım düşüncesiyle ter döküyor olsam da.

Sadece yumurta! Ne kadar zor ki?

Karışım yeterince homojen görüldüğünde, bir tavayı içine döküyorum.

Tamamen işi doğru yapmaya odaklanmışken, Sisi'nin arkamda, sırtıma uzandığını ve ellerinin omuzlarımda gezindiğini hissettiğimde şaşırıyorum.

" yapıyormuşsun," diye not ediyor, elleri aşağı iniyor ve dikkatimi görevimden uzaklaştırıyor.

"Evet," diye zoraki bir cevap veriyorum, onun varlığını içime çekiyorum, taze kokusu burun deliklerimi istila ediyor ve beni hipnotize ediyor.

"Her yerde," diye fısıldıyor, parmakları sırtımdan kıcıma doğru ilerliyor...

Tam olarak ne yaptığını anladığımda gözlerim açılıyor.

Hızla arkamı dönüp onu tezgâha sıkıştırırken kaşık elimden düşüyor. Beklediğim gibi, telefonum elindeydi ve bana dünyanın en tatlı bakışını atıyordu.

"Çok , cehennem kızı." Sanki onu telefonumu çalmaya çalışırken yakalamamışım gibi bana kirpiklerini kırptırmasının tadını çıkarıyorum.

"Sırada ne var?

Ağabeyini arar mısınız?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Çenesini yukarı kaldırıp cesurca gözlerimin içine bakarken geri adım atmıyor.

"Evet, aslında yapacağım," diyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Marcello'nun bir noktada öğrenmesi kaçınılmazdı, bu yüzden onun için o da endişelenmiyorum. Planlarımı biraz değiştirmeme neden olacağı kesin, ancak kendim de dahil olmak üzere hiçbir şeyin ve *hiç kimsenin* beni bir daha Sisi'den uzaklaştıramayacağına çoktan karar verdim.

"Devam et," diye meydan okuyorum ona. Marcello'nun yardım edemeyeceğini anladığında ne yapacağını merak ediyorum. Şimdi değil, hiçbir zaman.

Gözlerini bana dikeyyor, niyetimden şüphe ediyor. Omuz silkiyorum, hatta telefonun kilidini açmak için parmağımı aşağı bastırıyorum. "Yap şunu," diye tekrar meydan okuyorum.

Bu iyi bir şey de olmalı, çünkü onun alındığını resmen dünyaya duyuracağım.

Yüzünde şüpheli bir ifade, hızlıca kişi listemi gözden geçiriyor ve kardeşini arıyor.

"Marcello?" diye soruyor, cevap verdiğinde elini kendime doğru çekerek telefonun hoparlörde olduğundan emin oluyorum. Bana ölümcül bir bakış atıyor, ben de ona büyüleyici gülümsememle karşılık veriyorum.

"Sisi, Tanrım! İyi ? Neredesin?" Marcello soru üstüne soru soruyor.

"Merak etme, ben iyiyim. Şimdilik," diye ekliyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"? Gelip seni alacağım!" diye devam ediyor ama ben devralmadan önce sadece New Orleans demesine izin veriyorum.

"Marcello, sevgili dostum, ya da artık sana kayınbirader demeliyim," diye ekliyorum, Sisi'nin gözlerinin beni hançerlemesine aldırmadan.

"Vlad," diyor Marcello sertçe. "Ne yapıyorsun lan sen?" "Aileye sıcak bir karşılama yok mu? Üzücü..."

"Vlad, Sisi neden seninle? Ne haltlar dönüyor?"

"Notumun yeterince açık olduğunu sanıyordum," diye konuşuyorum, parmağımı Sisi'nin dudaklarına bastırarak onu susturuyorum, "Sadece eşyalarımı geri aldım. Önce kayıp eşya bürosunu aradım ama beni bir kiliseye yönlendirdiklerinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz." Ürpermiş gibi yapıyorum, "o tür yerlerden nefret ettiğimi bilirsiniz." Sisi bana gözlerini deviriyor ama ben devam ediyorum, Marcello'nun arka planda patladığını duyuyorum bile. "Ama şimdi onu buldum, asla ," diye ekliyorum, "sadece dostça bir uyarı."

"Vlad," sesindeki gerginliği duyabiliyorum. "Senin oyunun ne? Kız kardeşlerimle ne işin var senin? Sisi, iyi misin?" "Neden *herkes* oyun oynadığımı düşünüyor?" diye homurdanıyorum. Konuşmaya çalıştığını gördüğümde parmaklarımı Sisi'dudaklarına dayıyorum. Küçük kız ağzını açıp parmağımı emmeden önce bana meydan okuyan bir bakış atıyor.

"Siktir," diye mırıldandım istemsizce.

"Vlad? Yemin ederim, kılına bile zarar gelse....."

"Kayınbiraderim, sakın ol. Kız kardeşine zarar vermeyeceğim. Aslına bakarsanız, şu anda benimkini emmekle meşgul. " Sisi'nin eli olarak bitiremiyorum.

telefonu kaptı ve beni itti. "Vlad!" Marcello telefona bağırıyor.

"Ben iyiyim, Marcello." Sisi sonunda kontrolü ele aldı ve bana olduğun *yerde kal* der gibi bir bakış attı. "Bana zarar vermeyecek ama benimle evlenme konusunda oldukça kararlı."

"Zaten yaptım," diye ekliyorum sinsice.

Marcello bir süre "Onu öldüreceğim," diye küfretmeye devam ediyor ve Sisi bile onun tiradından sıkılmaya başlıyor.

"Seni almaya geleceğim, merak etme. Bunu onun yanına bırakmayacağım," diye devam ediyor Marcello ve oyuna bir son vermenin zamanının geldiğini anlıyorum.

Telefonu Sisi'nin elinden alıp konuşmayı ben devralıyorum ve Marcello'nun uyarımı dikkate aldığından emin oluyorum.

"Bu işe karışma Marcello. Nezaketen seni aramasına izin verdim, ama hata yapma, onu benden asla alamazsın. Bu iş Onunla evlenmeyi düşünen o sıska çocuk da dahil olmak üzere *herkese*. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. *O benim*. Ve inanın bana, yeri gelirse tüm geçmişimizi bir saniyede unuturum." Ona sesimin ciddi olduğunu söyledim.

"Sen delisin," diye yanıtlıyor.

"Olabilir. Ama unutmayın, ben yeri geldiğinde bütün bir ülkeyi yerle bir edebilecek türden bir deliyim. O yüzden kendinize ve herkese bir iyilik yapın ve bu işe karışmayın."

"Sen öldün, Vlad." Tehditleri karşısında gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ama görünüşe göre anlamıyor.

"Hayır, Marcello. Sisi'yi benden almaya çalışan herkes lanet olası bir ölüdür. Sen de dahil." Dişlerimi sıkıyorum. Eğer zorlanırsam, o zaman herkese bana neden berserker dediklerini göstermiş olacağım. Ve *kimse* canını sağ salım kurtaramayacak. "O güvende ve ona zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum," diyorum bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Ama o *benim*," diye tekrarlıyorum telefonu kapatıp yere fırlatmadan önce.

"Ne..." Sisi'nin gözleri genişler. "Onu yok ettin..." mırıldanıyor kırık ekrana bakarken.

"Bu kardeşin için bir uyarıydı, ama aynı zamanda senin için de bir uyarıydı, cehennem kızı." Onu kendime çekerek gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Kimse seni benden alamayacak."

"Sen sıkılana kadar," diye fısıldıyor.

"Hiç sıkılmayacağım," parmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, başımı aşağı indirirken göz bebekleri büyüyor. "Şimdi yemek yiyelim," diyorum dudaklarına karşı.

Ne yazık ki, ikimiz de telefonda konuşurken yumurtaları unutmuştuk ve bu yüzden evdeki tek mevcut yiyeceği yakmayı başardım.

"Sipariş vereceğim, merak etme." Bir süre sonra dizüstü bilgisayarına koşarken onu yatıştırmaya çalışıyorum, aniden çok acıkırsa huysuzlanacağından korkuyorum ve bu kesinlikle bana ekstra puan kazandırmayacak.

Yemeklerin gelmesi biraz zaman alıyor ama hepsi masaya yayıldıktan ve ikimiz de yemeğe yumulduktan sonra sessizlik çöküyor.

Bakışları arada bir merakla bana dönüyor ve kendimi onun güzelliğinde kaybederken bile okuduğum bazı tavsiyeleri hatırlamaya çalışıyorum.

"Yemek yerken çok güzel oluyorsun." Ona iltifat ediyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Bir tavuk kanadını ısırarak üzereyken eli havada durur. "Her gün güzel olmadığından değil. Aslında, sen *her* an güzel," diye devam ediyorum, bir şekilde hatalı söylediğimden korkarak. Başını yana eğiyor, hâlâ beni izliyor. "Güzel, hoş değil," diye düzeltiyorum.

, kadınların ayrıntılara önem verdiğini unutmuşum.

"Öyle mi?" diye soruyor ikna olmamış bir şekilde, eli perçemine değiyor ve yüzündeki doğum izini ortaya çıkarıyor.

"Elbette. Yüzündeki o benekli şey bile büyüleyici," diye ekliyorum, çünkü onun sevmediğim hiçbir yanı yok.

Yavaşça iki kez göz kırpmıyor. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, sonra aniden ayağa kalkıyor ve bir kova tavuk kanadını alıp kafama boşaltıyor.

"Sen bir ahmaksın," diye mırıldanarak mutfaktan dışarı çıktı.

Ve kaşlarımı çatarak, bu kadar yanlış ne söylediğimi anlayamadan kalakaldım.

Kahretsin, ama neden bu kadar büyük bir aptalım?

Söylediğim bir şey onu üzmüş olmalı ve şimdi sıfıra geri döndüm. Yoksa eksi mi?

İçimi çekiyorum, ayağa kalkıyorum ve saçlarımdan daha fazla minik tavuk kanadının dökülmesini izliyorum.

Kadınlar neden bu kadar zor?

Onun tarafından tamamen görmezden gelinmek, stratejilerimi değiştirmem gerektiğine inanmamı sağlıyor. En azından biraz. Kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar gelmişti ama o bunları kabul etmedi bile. Bana bir kez daha gözlerini devirdi ve yoluna devam etti.

Neyse ki bu sefer mutfağı doldurmuştum da yiyecek bir şeyler hazırlayabilecek malzemeleri vardı.

Bana olan tüm kızgınlığına rağmen, iki kişiye yetecek kadar yemek yaptı ve bana da bir tabak verdi. İtiraf etmeliyim ki ona biraz fazla bakmış olabilirim, neredeyse elimden alıyordu.

"Yemek yiyor musun?" sordu, sesi onu daha fazla üzmemem gerektiğini söylüyordu.

Ama yemek istemediğimden *değil*. Aksine, bu kadar çabuk bitmesini istemiyordum. Ne de olsa elleriyle yaptığı bir şeydi, benim için.

Benim *için* değil ama yine de benim için olduğunu hissettim ve biraz daha tutmak istedim.

"Elbette," diye cevap verdim hemen, çatalımı alıp yemeğe başladım.

Ama çok iyiydi.

Hayatım boyunca bu kadar güzel bir yemek yediğimi sanmıyorum ve bunu ona gösterdiğimden emindim. Ama *bu* iltifat bile sağır kulaklara gitmişti. Sadece başını salladı ve işini bitirdikten sonra bulaşık yıkamam için bana talimat vererek odasına gitti.

Soğuk muamele bir hafta boyunca devam etti. Ciddi olduğumu göstermek için ona hediyeler getirmeye çalışıyorum, ama onları görmezden geliyor, gözlerimin içine bakıyor ve sanki dünyanın pisliliğiymişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

Bir öyleyim, çünkü ona yaptığım şeyin affedilemez olduğunu *biliyorum*. I Bana bir şans daha vermesi için onu çok incittiğimi *biliyorum*.

Ama denemeyi bırakamam. Alternatifi yavaş ve boğucu bir ölümken olmaz. Çünkü onsuz *kesinlikle* erken bir mezara doğru gidiyorum.

Onun yakınımda olduğunu ve *kimsenin* ona bilmek beni biraz rahatlatıyor. Ama ona davranışlarımdan ne kadar pişman olduğumu göstermek için her girişimi küçümsemişken bunun bana nasıl bir faydası olabilir ki?

Zaman geçiyor ve artık aktif olarak bana karşı gelmiyor gibi görünse de, muhtemelen çıkış yolu olmadığını çoktan kabul etmiş olsa da, bana karşı davranışları çözülmüyor.

Bir hafta daha geçtiğinde ve hala bir ilerleme , stratejileri değiştirme zamanının geldiğini anlıyorum.

Bu yüzden kendimi bir muammayla karşı karşıya buldum. Onu yatıştırmak için ne yapabilirim? Çabalarımın samimi olduğunu ve iltifatlarımın da kalbimden geldiğini görmesini sağlamak için?

Belki de ona kalbimi bir tepside vermeliyim.

Ama bu işe yaramaz. Bunu yapmayı ne kadar istesem de, onun tepkisini görmek için orada olmak isterim ve bunu ölü olarak yapamam.

Peki ya...

Duraksıyorum, aklıma bir fikir geliyor. Daha fazla hata yapmadığımdan emin olmak için, onu tekrar üzme istemediğimden, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve FBI'nın en çok arananlar listesinde gezinmeye başlıyorum.

Sonra da şehirde birini bulmak için sihrimi konuşturuyorum.

İstediğimden biraz daha fazla zaman çünkü şimdi bir hediye sabahını kaçıracam. Ama belki de ekstra yaratıcılığı takdir edecektir.

Silahlanmış ve iyi tasarlanmış bir planla, gece için ayrılmadan önce tüm evi kilitlediğimden emin oluyorum.

Michael Garrett.

O civarda bulunan tek adam, beş eyalette en çok aranan sübyancıydı. Maxim bana terapi sürecim için haftalık mahkum sağlarken, bunu Sisi için yaptığımdan, bunun daha kişisel olması gerekiyor.

Ben de cep telefonundan bulduğum yerlerden birine, bir banliyö barına gittim ve onu eve götürmeden önce uyuşturulmuş olduğundan emin olmak için tuzağı dikkatlice yerleştirdim.

Michael pek de parlak bir adama benzemiyor, her ne kadar bir süredir federallerden kaçıyor olsa da. Ama yine de devlet kurumlarının bocalamasına çok da şaşırmamalıyım. Ne de olsa onların beceriksizliğinden faydalanan benim.

Cesedi arabaya ve eve dönmek üzere yola çıktıktan sonra, Sisi için sürprizin mahvolmaması için ekstra dikkatli olmam gerekiyor.

Bodruma indiğimde, diğerlerinden ayrılmış bir bölüme ulaştım. Sisi'nin orayı görüp benden korkmasını istememiştim, yine.

Kan odama ulaştığımda Michael'ı masaya yatırdım ve hemen işe koyuldum.

İşin kolay kısmı onu kesip açmak ve kalbi çıkarmak. Aslında deriyi kesip göğüs boşluğunu açmam ve kalbi çıkarmam yarım saatten az sürüyor. Ve bu benim ilk rodeom olmadığı için, ortalığı dağıtmadan yapmayı bile başarıyorum.

Kalbi çıkarır çıkarmaz kanı boşaltıyorum ve daha sonra daha fazla sıvı sızdırmaması için atardamarları dağlıyorum.

Sonra elime bir neşter alıp Sisi'ye özel bir ithaf yontarak işe koyuluyorum.

Hasat kısmına kıyasla, vuruşlarımı doğru yapmak çok daha zor, çünkü kasın çizgileri var ve genel olarak düzensiz.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için birkaç saat konsantre olmam gerekiyor. İşim bittiğinde şafak sökmek üzere oluyor, bu yüzden zaman kaybetmemem gerektiğini biliyorum.

Gümüş bir tabak alıp etrafa biraz gül yaprağı serpiştirdikten sonra nihayet genel görünümünden memnun kaldım.

Eğer ona kendi kalbimi veremiyorsam, bir sonraki en iyi şeyi veririm.

Ama ya benimkini isterse?

Ya yerine geçecek biriyle yetinmezse? Yani, eminim kalp nakli yaptır. Evet, bu işe yarar. Tepkisini görmek için hayatta olurum ve yine de kalbimi alır.

Kazan-kazan.

Her şeyi hallettiğimden emin olmak için Maxim'i aradım ve kalp konsültasyonu için randevu almasını istedim.

Belki o zaman niyetimin ne kadar dürüst olduğunu görür.

Yine de bunun yeterli olacağını umuyorum çünkü nakil beni bir süreliğine işimden alıkoyacak ve zaman kaybetmeden yapılacak çok şey var.

Zaten bir günlük hediye kaçırmıştım, o yüzden kapısını açmadan hemen önce , bekliyordum.

Onunla yüz yüze geldiğimde "Bu ne?" diye soruyor.

"Sana küçük bir şey hazırladım," diyorum, onu bir kez daha kırmaktan korkmama rağmen kendimden emin görünmeye çalışarak.

"Yine mi?" kaşlarını kaldırıyor, tabağın kapağını kaldırmamı beklerken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bunun için daha fazla emek harcadım. Öylece satın almadım." Ona imzam haline gelmiş gülümsememi veriyorum, kapağı kaldırırken parmaklarım kapağın , yüz ifadesini dikkatle izliyorum.

Gözlerini kalbe diyor ve birkaç saniye sessiz kalıyor. Ve sonra gülüyor.

"Vlad," diye söze başladı, kahkahalar arasında zar zor konuşabiliyordu, "bu da ne?"

"Bir kalp." Kendimden biraz emin olmadan cevap veriyorum.

Kahretsin, ama hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

"Bana bir kalp mi getirdin?" bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Onu getiremediğim için kalbimin yerine koydum ve sen

bilirsin, *gerçekten* getir." Açıklamaya çalışıyorum ama o sadece gülmeye devam ediyor.

"Vlad," ifadesini düzgün tutabilmek için kendini zorluyor, "kalbin üzerine kalp mi oydu?" tekrar kahkahayı basıyor.

Kalbi kendime doğru çevirip bu kadar komik olanın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onun adını bir ok ucu ve yanına bir üç ile kazımıştım çünkü insanlar internette aşkı bu şekilde ifade ediyor.

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça, kaşlarımı çatarak.

"Bu," diye ok başını ve üçü işaret ediyor, "bir kalp. Bir kalbin üzerine oyulmuş," diye kıkırdıyor.

"Kızgın değil misin?" Emin olmak için sordum. "Hoşuna düşünmüştüm." Onu etkilemeyi umarak tekrar gülümsedim.

"Oldukça sıra dışı," diye yanıtlıyor dudaklarını büzerek. "Ama hoşuma gitti," diye belirtiyor ve sonunda rahatlayarak iç çekiyorum.

"Güzel, güzel. Sana kendi kalbimi vermemi isteyeceğini düşünmüştüm, ama bu biraz daha zor olurdu," diyorum ve kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, "imkansız değil," diye düzeltiyorum, "sadece daha zor."

"Bana kalbini mi verecektin?" diye soruyor, şaşırmış gibi gözlerini kırıştırarak.

"Tabii ki. Hâlâ yapabilirim ama hemen değil. Maxim'den bana bir nakil konsültasyonu ayarlamasını istedim, ondan sonra alabilirsin." Dudaklarım sırtarak yukarı kalktı.

"Neden?" sorusu beni şaşırttı.

"Neden, *neden*? Oyun oynamadığımı görmem için." Derin bir nefes alıyorum, "Gerçekten deniyorum," diye itiraf ediyorum.

"Kalbi nereden peki?" diye konuyu değiştiriyor, söylediklerimi pek dikkate almıyor.

"Masum biri değildi, yemin ederim," diye kendimi savunmaya geçiyorum, "bilinen bir pedofildi ve ben ona polisten önce ulaştım." Cebimden hızla yeni telefonumu çıkarıp FBI listesindeki adını gösteriyorum.

"Anlıyorum," diye düşünceli bir şekilde yanıtlıyor. "Temiz mi?"

"Temiz mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. Ama sonra ne demek istediğini anlıyorum. "Evet, çok temiz," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"O zaman , aşık çocuk. Açlıktan ölüyorum ve sen kahvaltıyı yakaladın. Sen pişirmelisin." Bana göz kırptıyor, elimi tutuyor ve beni mutfağa götürüyor.

Kahretsin, bana dokunuyor! İşe yaradı!

Ben kalbi iyice kızartıyorum, Sisi de bir sos hazırlıyor ve çok geçmeden ikimiz de masaya oturup yemeğin tadına bakıyoruz. Yanında da bir şişe kırmızı şarap açıyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyor ağzı dolu bir şekilde, "bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir sübyancının kalbinin tadı hiç de fena değil," diyor yüzünde muzip bir sırıtişla.

Uzun zamandır ilk kez bana gülümsemesini izlerken tek söyleyebildiğim "Gerçekten," oluyor. Ve tam o anda kalbimin göğsümde garip bir takla attığını hissediyorum.

"Özür dilerim." içtenlikle söylüyorum, bana kızgın olmadığı tek andan yararlanıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve dikkatini bana vermek için çatalını yere bırakıyor.

"Sana hiç söylemedim ama sana yaptıklarım için özür dilerim," diye yutkunuyorum, o gecenin görüntüleri hâlâ aklımdan çıkmıyor, "ve söylediklerim için. Hiçbirini kastetmediğimi bilmeni istiyorum, sadece benden uzakta olmanı istedim."

"Neden?" Başını yana eğmiş, ciddiyetle bana bakıyor.

"Seni zaten daha fazla incitmek istemedim. I..." Sözlerimi yarıda kesiyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sisi'nin de onaylayacağı gibi, kelimelerle aram hiç iyi olmadı.

"Neden şimdi? Bunu neden şimdi yapıyorsun, Vlad? Temiz bir Ara ver. Üç ay senden haber alamadım ve şimdi aniden burada, karşımdasın ve bana üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir daha hayatına girmeyecektim Sisi. Gerçekten bu kadar olduğunu düşünmüştüm." Yumruklarım masanın altında sıkılıyor ve kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum.

"O zaman ne değişti?" Kaşlarını çatıyor.

"Yaptım." Ağzı hafifçe aralanıyor. "Bunu yapamayacağımı fark ettim. Sensiz *var olamazdım*. Bu yüzden daha iyi olmaya çalıştım. *Şimdi* daha *iyiyim*."

"Anlamıyorum," diye cevap veriyor ve ben de o tekrar içine kapanmadan önce bunu bir şans olarak görüyorum.

Sandalyemi geriye iterek gömleğimin düğmelerini açıyorum ve çıkarıp yere atıyorum. Yanına gelip elini tutuyorum ve göğsümün üzerine, üçgenin keskin açısına yerleştiriyorum.

"Bu sadece bir üçgen değil, Sisi," diyorum ona, gerçek şeklinin izini sürmek için kendi ellerini kullanarak. "Bu bir A."

"A..." derimdeki mürekkebi incelemek için yaklaşırken kaşları çatıldı.

"Canavarları uzakta tutan A," diye devam ediyorum, elim saçlarında, hafifçe okşuyorum. "O gece yalan söyledim, Sisi. Kahretsin, her şey hakkında yalan söyledim.

Ama gereken tek şey, benim için sıradan olmadığın. Sen türünün tek örneğisin." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için çenesini yukarı itiyorum, "*benim* türümün tek örneğisin."

"Vlad," diye başlıyor ve gözlerinde parlayan yaşları görebiliyorum.

"Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin." Bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum, diğer elimle kirpiklerindeki nemi siliyorum. "Seni bekleyeceğim. Ne kadar uzun sürerse sürsün, seni bekleyeceğim. Ama gitmene izin vermeyeceğim. Bu sefer değil."

Planım yavaş yavaş işlemeye başlıyor. Birkaç gündür Sisi ve ben hoş bir arkadaşlık geliştirdik ve artık kapıyı yüzüme kapatmıyor. Hatta artık varlığımı bile kabul ediyor ki bu umduğumdan çok daha fazlası.

Ancak bu en iyi ilerleme olmadığından, oyunumu daha da geliştirmem gerekiyor. Birkaç makaleyi inceledikten sonra, hepsi aynı şeyi tavsiye ediyor gibi görüldüğü için tavsiyelerine kulak vermeye karar verdim - elde etmek için zor oyna.

Benimle konuşmasını sağladığım için bunun en iyi yaklaşım olduğundan tam olarak emin değilim, ama benimle daha fazla ilgilenmesini sağlamanın anahtarı buysa, öyle olsun.

Birçok siteye baktığımda, şu anda onu görmezden gelen kişinin ben olmam gerektiğini görüyorum. Hepsi, tabii ki, önce onun ulaşmasını sağlamak için.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tavır değiştirmekte biraz isteksizim.

Ama işe yarayacağını söylüyorlarsa...

Sonraki iki gün boyunca tam da bunu yaptım. Onu gördüğümde zar zor birkaç kelime söylüyorum, çoğu zaman kendimi ona ulaşılmaz gösteriyorum.

Ani tavır değişikliğimden rahatsız olduğunu görebiliyorum ve bunu hemen durdurup ondan özür dilememek için kendimi zor tutuyorum. Ancak internetteki tavsiyelere baktıkça, tam tersini önerenlerin sayısı artıyor.

Üçüncü gün, tüm gün için çağrıldığımdan denememe bile gerek kalmadı. Maxim aniden beni aradı ve

Kayıp mahkumlar için polisi arıyorum. Maxim diplomaside pek iyi olmadığı için bu işi kendim halletmeyi tercih ederim.

Bütün gün süren görüşmelerden sonra eve yatmaya hazır bir şekilde geliyorum.

Odamın kapısını açtığımda, gömleğimin düğmelerini gevşetmeden önce blazer ceketimi ve kravatımı çıkarırken etrafıma dikkat bile etmiyorum.

"Kahretsin, beni korkuttun," ışık yandığında ayağa fırlıyorum ve Sisi'nin masamda oturduğunu görüyorum, elleri masanın üzerinde bana şüpheyile bakıyor.

"Konuşmamız gerek," diyerek ayağa kalkıyor ve kendini

Be

n. "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, biraz kafam karışıyor.

"Evet," diye başını sallıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana şöyle diyor

O iş demek.

Kahretsin, sanırım sıçtım.

Şimdi neyi yanlış yaptığımı görmem gerek.

Tekrar.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ASSISI

Bir gün beni asla bırakmayacağına söz veren biri, ertesi gün nasıl olur da beni tamamen görmezden gelir?

O kadar sinirliyim ki ellerimi havaya kaldırmaya hazırım. Vlad'ı oldukça iyi okuyabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ve hatta kendimi onun özüne ve beni beklediğine dair verdiği güvencelere inanırken bulmuştum.

Ama şimdi? Sanki bir seksenlik yapmış gibi.

Birkaç gün önce bana kalbini bir tepside sunuyordu - kelimenin tam anlamıyla.

Kuşkusuz, bu beni biraz olsun eriten çok tatlı bir jestti. Ama şimdi varlığımı zar zor kabul ediyor.

Doğrusu, birçok gösterişli hediye ve sonra, bir sonraki adımda ne yapacağını biraz merak etmeye başlamıştım. Kapımı açtığımda *hiçbir şeyle* karşılaşmayınca çok şaşırdım.

Bu kadar mı?

Medeni bir konuşma yaptığımız için zaten affedildiğini mi düşünüyordu? Ya da artık çaba sarf etmek zorunda olmadığını mı? Eğer durum buysa, o zaman bir sürprizle karşılaşacak.

Ona karşı biraz yumuşamış olabilirim ama bu her şeyin affedildiği gelmez. Aslında, bir daha söylediği tek bir kelimeye bile inanmamı istiyorsa, güvenilir olduğunu kanıtlamak için çaba sarf etse iyi olur.

Kabul ediyorum, ruhumda sadece onun için özel bir yer var ve sadece yakınlığıyla bile kalbimi çarptırmaya devam etmesini inkar edemem. Buna bir de tatlı jestleri eklenince beni etkilemeyi başardı. Onu kesinlikle romantik bir tip olarak görmezdim, ama bana öyle *olabileceğini* göstermek için her şeyin ötesine geçti.

Ancak mesele, beni bu dünyanın dışında jestlerle etkileyip etkileyemeyeceği değil - kalp hoş bir dokunuş olsa da - eylemlerine gerçekten güvenip güvenemeyeceğim.

Ve ne kadar çabuk pes ettiğini görünce, durumun böyle olup olmadığını bilmiyorum.

Davranışlarını ve Jekyll ve Hyde kişiliğini düşünmek için yeterince zamanım oldu ve aklıma sadece daha fazla soru geldi.

Neden şimdi?

Başka bir adamla evleneceğim düşüncesi gururunu mu incitti? Hiçbir şey hissedemediğini uzun zamandır bildiğimize göre, o zaman motivasyonu nedir?

İşte benim tüm sorunum bu. Eğer benim ona duyduğum sevginin zerresini bile hissedebilseydi, ona ikinci bir şans vermekte tereddüt etmezdim. Ama onun her türlü duygudan yoksun olduğunu bildiğim için kalbimi tekrar riske atamam. Kararsız zihni her an beni tekrar bırakmasını söyleyebilecekken olmaz.

Bipolar davranışlarından birkaç gündür bıkmış . Ve kendimi odasına doğru yürürken buldum, ondan bir cevap talep etmeye hazırdım.

"Vlad," diye sesleniyorum ona, odasından aceleyle çıktığını gördüğümde. Gözlerini kırptırıp başını sallamadan önce bir an bana .

uçarak geçerken tek söylediği "Sonra görüşürüz," oldu.

Ne?

Ve böylece gitti, beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Az önce boşalttığı alana bakarken tam bir dakika boyunca nutkum tutuldu, kafa karıştırıcı davranışına bir açıklama getiremedim.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, geri dönüp odamda tek daha da fazla zaman kaybetmeye hazırım. Yine de şans eseri kapısını kilitlemediğini fark ediyorum ve birkaç bakış attığımda merak beni şimdiden öldürüyor.

Daha önce görmüştüm ama oldukça çıplaktı. Şimdi, karşılaştığımda, eşyalarla dolu olduğunu görebiliyorum.

Odaya girerken iki kere bile düşünmüyorum, bakışlarım hızla içindekileri değerlendiriyor.

İşte yatağı ve geceleri orada uyuduğunu hayal etmeye başlamak için gereğinden fazla bakmaktan kaçınıyorum... kıyafet yok... çarşaflar kayıyor...

Lanet olsun!

Bu düşünceyle kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

Neden sadece o bana böyle hissettirebiliyor?

Son üç ayda Marcello'nun sürekli evde olmaması ve Raf'ın arkadaşlığı sayesinde daha özgürdüm. Dışarı çıktık.

Birçok kez sokaklarda ya da restoranlarda geleneksel olarak çekici birçok erkek gördüm. Bir kez bile can sıkıntısından başka bir şey hissetmedim.

Vlad'ın beni bu şekilde çağırmasında pek de sıradan olmayan bir şeyler olduğuna ikna oldum; vücudumun bu şekilde hareket etmesi hiç de doğal değil. sadece onun varlığında *şarkı söylüyor*, tüm varlığım yükseliyor, benzeri görülmemiş bir hafiflikle yıkanıyor. Bana yaşattığı onca kalp acısına rağmen, bana kendimi böyle hissettirmemeli, sanki sadece o bir bütünmüşüm gibi.

Sanki onun için yaratılmışım, sadece onun için.

Düşüncelerimden sıyrılıp odasındaki diğer eşyaları inceliyorum. Bilgisayarlı bir masa, ağzına kadar eşyayla dolu birkaç siyah çanta ve bir de dolabı var.

Çok fazla seçenek var.

Elbette, tanıdığım için, kilidinin açık olduğundan şüphe etsem bile, ilk eğilimim gidip bilgisayarına bakmak oldu.

Sandalyeyi çekip kendimi masada rahat ettiriyorum ve parmağımı dokunmatik yüzeyde biraz hareket ettirerek ekranı yeniden hayata döndürüyorum.

Gözlerim açıldı.

Kilidi açtım.

Kahretsin, ama o kadar acelesi varmış ki bilgisayarını bile açık bırakmış. Nereye ve kime gitmesi gerektiğini merak ediyorum.

Yumruklarımı sıkarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi önümdeki hazineye odaklıyorum. Belki *tamamen* doğru değil, ama teknik olarak onun tutsağı olduğum için, bu noktada ahlaki ikilemleri aştığımı düşünüyorum.

Masaüstüne bakıyorum, etrafta gelişigüzel dağılmış çok sayıda uygulama görüyorum.

Tabii ki dağınık olacaktı.

Hiçbirini tanımadığım için tarayıcısını açtım. Hemen ekranda onlarca sekme beliriyor.

"Ne?" Gözlerimi çeşitli başlıklara dikiyorum.

Kadın 101.

Bir kadına kur yapmak için

on fikir. Kalbini kazanın ve

onu elinizde tutun.

Sekme üstüne tıklayıp duruyorum, hepsi de aynı içeriğe sahip.

nasıl etkilersiniz? Erkeklerin

kadınlar için rehberi.

Makaleleri okurken yüzümü bile tutamıyorum, fikirler kesinlikle gülünç. *Elde etmek için zoru oynamak* gibi.

Bekle...

"Vlad'ın tam olarak ne fark ettiğimde ağzımın kenarları yukarı doğru kalkıyor. Birinin aşık olduğu kişiyi görmezden gelerek tepki vermesini ve peşinden koşmasını sağlamayı öneren pek çok makale var. Altını çizdiğim bölümler de dahil olmak üzere okudukça kıkırdamaya başlıyorum, ironi mükemmel.

"Lanet olsun Vlad," diyerek monitöre doğru başımı sallıyorum.

Onun gibi sınırlı sosyal becerilere ve var olmayan duygusal zekaya sahip birinin

Kendi kendine *kur yapma* stratejileri geliştiriyor. Neden, beni nasıl etkileyeceğine rehberler okuyor.

"Bu neden bu kadar sevimli?" Yüzümdeki sırıtışı silemeden mırıldanıyorum.

Bu konuyu ciddi bir şekilde ve geçmişine baktığımda konuyla ilgili kitaplar bile aldığını görüyorum.

Sırf meraktan e-kitap kütüphanesini açıyorum, flört ve kadın psikolojisi üzerine kitaplarla dolu olduğunu görünce şaşırıyorum. Ancak daha da şaşırtıcı olan, ne kadar titiz olduğuydu. Her kitapla birlikte verilen notlar var ve yüzlerce hatta *binlerce* pasajın altı çizilmiş.

Zoru oynamak denilen şey de dahil.

Birdenbire her şey anlam kazandı. Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş da bu konuda *çok* çaba sarf ediyor. Etkilenmekten ve biraz da gururlanmaktan kendimi alamıyorum.

Ruh halim aydınlanıyor ve odasında başka neler sakladığını merak ederek bilgisayarını hızla .

Önce odasının köşesinde duran büyük çantaları kontrol ediyorum. Birini açtığımda, üst üste konmuş çok sayıda kutu görüyorum.

gözden geçirirken, bana hiç vermediği hediyeler olduğunu fark ettim - ayakkabılar ve çantalar.

Başka bir siyah çanta ve kıyafetlerden parfüme, aklınıza gelebilecek her şeye kadar daha fazla moda ürünü not ediyorum.

"Gerçekten bu şeylerin benim affımı satın alabileceğini mi düşünüyor?" Başımı sallayarak mırıldanıyorum. Satın aldığı şeylerin çoğunu gerçekten , harcadığı çaba karşısında biraz -sadece biraz- erimekten kendimi alamıyorum.

Tüm çantaları karıştırdıktan sonra, içinde ne olduğunu merak ederek gardırobunu açtım. Buraya son gelişimden daha fazla kıyafet vardı ama

Bunun dışında...

Hâlâ gördüklerime inanamıyormuşum gibi gözlerimi kırıştıyorum. Birkaç adım atarak gardırobun arkasına ulaşıyorum ve insan boyunda bir oyuncak ayıyla yüz yüze geliyorum. Aslında, neredeyse aynı boyda.

Olamaz.

Pembe kurdeleli mavi ayı, aylar önce bir alışveriş merkezini ilk ziyaretim sırasında gördüğüm ayıya ürkütücü bir şekilde benziyordu. Aklımda kalmıştı çünkü daha önce hiç bu kadar büyük bir oyuncak görmemiştim ve en sevdiğim renk *olan maviydi*. Pembe kurdelesini onu daha da sevimli hale getirmişti ve ona dokunmak için cesaretimi zor toplayarak bir süre hayranlıkla baktığımı hatırlıyorum.

Bana çocukluğumdan beri istediğim ama asla elde edemediğim her şeyi, en önemlisi de rahatlığı hatırlatmıştı.

Nedenini bilmiyorum. Belki mavinin tonu ya da kumaşın yumuşaklığıydı ama kısa bir an için onu her şeyden çok istemiştim. Tabii ki satın almamıştım, çünkü yetişkin bir kadın neden bir ayıya ihtiyaç duysun ki?

Ama burada görmek...

Bakışlarım daha da aşağıya kayıyor ve geçen gün Vlad'ın önünde yırttığım oyuncak ayıyı hatırlıyorum. Mavinin farklı bir tonu olan bu ayı elimden sadece biraz daha büyük.

Kaşlarımı çatıyorum, birden bir şeyin farkına varıyorum. *Bütün* aylar maviydi ya da en azından mavinin bir tonuydu.

Onu elime aldığımda, ayı katliamı yaptığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim, ama neden olduğum yırtığı bulmak için onu okşarken, hiç yırtık olmadığını fark ettim.

yerine, ayının altından başlayıp boynuna kadar uzanan ve dikişleri bir arada tutan siyah, çirkin, sivri bir çizgi var.

O yapmadı.

Bunun neden gözlerimi yaşarttığını bilmiyorum ama dolabın arkasını biraz daha karıştırdığımda küçük bir dikiş seti buluyorum.

O yaptı.

Ve birden kafam her zamankinden daha çok karıştı.

Duyguları *olmayan* biri neden bu kadar bir şeyi önemsesin ki?

" da ne..." Elimde olmadan küçük ayıya ve onu tekrar bir araya getirmeye çalışan zavallı ama sevimli çabaya bakıyorum.

İnsanları soğukkanlılıkla öldüren biri neden aptal bir oyuncak ayıyı önemsesin ki?

Uyuşuk bir şekilde odaya geri dönüyorum, hala ayıya tutunuyorum, düşüncelerim büyük, karmakarışık bir karmaşa.

Şimdi, *her* zamankinden daha fazla, Vlad'ı doğru düzgün okuyamıyorum.

O kadar çok çelişkili bilgi var ki artık neye inanacağımı bilemiyorum.

Sözde umursamayan biri için bu konuda çok fazla çaba sarf ediyor.

Hain kalbim bu düşünceye odaklanıyor ve kendimi umut etmekten alıkoyamıyorum.

Kalbim tekrar kırılmadan önce bu işin aslını öğrenmeliyim. Kararımı verdim, beklemeye ve onunla yüzleşmeye karar verdim. Ne de olsa yapabileceğim tek şey bu.

Kafa.

Çünkü yanlış yere beslenen umudun en çok can yakan şey olduğunu çoktan öğrendim. Ve buna tekrar düşmek istemiyorum.

O eve gelene kadar beklemeye karar veriyorum, biraz daha gözetleme ve büyük yatağında yuvarlanma arasında gidip geliyorum, utanmadan çarşaflarının kokusunu içime çekiyorum.

Küçük bir şekerleme ve can sıkıntısından sonra gece oldu bile. Odanın kapısı açılıp Vlad içeri girdiğinde pes etmeye çok yakındım.

İlk başta beni fark etmedi bile, kıyafetlerini çıkarmaya odaklanmıştı.

"Kahretsin, beni korkuttun." Masasının üzerindeki lambayı açtığımda söylüyor,

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. Yavaşça ayağa kalkıp önüne geçiyorum, bu sefer benden kaçmasına fırsat vermek istemiyorum.

"Konuşmamız gerek,"
diyorum. "Öyle mi?" Kafası
karışmış bir şekilde soruyor.

"Evet," diye onaylıyorum kollarımı kavuşturarak. "Benden kaçmayı bırakmalısın," diyerek doğrudan konuya giriyorum.

"Senden kaçmıyorum," diye hemen inkâr etmeye başlıyor ama buna izin . Bunun yerine parmağımı dudaklarına koyuyorum ve gözlerinin açılmasının tadını çıkarıyorum - özellikle de roller ilk kez tersine dönmüşken.

"Evet, öylesin. Ve internetten tavsiye almayı bırakmalısın. Ne söylediklerini bildiklerinden şüpheliyim," diye devam ediyorum.

"Wh..." diye konuşmaya çalışıyor ama ben ona başımı sallıyorum, bitmedi.

"Artık oyun yok Vlad. Kartlarımızı bir kez ve herkes için masaya koyalım."

Elini kaldırıp bileğimi yakalıyor ve dudaklarına götürüyor, dili hassas bölgeyi yalamak için dışarı çıkıyor. Nabzım hızlanıyor ama baştan çıkarılmayı reddediyorum.

"Vlad," çenemi yukarı kaldırıyorum, gözlerim beni ciddiye alması için ona meydan okuyor.

"Burnunu soktun," diyor sadece, gözleri yoğunluğuyla beni esir alıyor. Bakışlarında ne bir kınama var ne de gizlice gözetlememe kızdığına dair bir ipucu. Ben de sadece başımı salladım.

"Yanlış yapıyorsun," diyorum ona, elimi çekip yatağa oturuyorum. "*Elde etmek için zoru oynamak* gibi numaralar denemene gerek yok." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da sözlerime utanmış gibi bakma nezaketini gösteriyor.

"Sadece ciddi bir konuşma yapabiliriz. Can kulağıyla dinliyorum," diyorum, bu kadar sakın kalmayı başardığım için mutluyum.

Yavaşça başını sallayıp yanıma oturmadan önce birkaç saniye bana bakıyor.

Çok yakın değil ama çok uzak da değil. Pozisyonu da son derece sert, bacaklarını iki yana açmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuş.

İkimiz de konuşmaya başlamayınca sessizlik çöküyor.

Ya şimdi ya da asla.

Büyük bir risk alıp almadığımı bilmiyorum ama kolumu onun yanına doğru uzatıyorum, avucum elinin üstüne geliyor.

Dokunuşa şaşırmış görünüyor, vücudu hafifçe sarsılıyor ve sonra yavaşça rahatlıyor. Yine de altında çok fazla gerginlik var ve kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Ayıyı neden tamir ettin Vlad?" Beni en çok şaşırtan soruyu soruyorum. Ona doğru döndüğümde, sertçe yutkundüğünü, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi cevap vermek için zaman ayırdığını izliyorum.

"Bu bir hediye idi. Senin için," diyor sonunda, sesi alçak ve her zamanki özgüveninden yoksun.

"Ve?" devam ediyorum. Omuzları umursamaz bir omuz siliklemeyle kalkıyor, dudakları sanki o da cevabı bilmiyormuş gibi büzülüyor.

"Bunun için kendimi kötü hissettim," diye yanıtlıyor sonunda ve sözleri kalbimi sızlatıyor. "Senin almanı istedim," diye devam ediyor ve ilk kez onda çığ bir kırılma fark ediyorum. "Oyuncak ayıları seviyorsun. Sevdiğini biliyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları kafa karışıklığıyla bulanıklaşıyor.

"Tüm neden yapıyorsunuz? Ne kazanmaya çalışıyorsunuz?" Derin bir nefes alıyor, sesi neredeyse yenilmiş gibi çıkıyor.

"Sana yaptıklarımın affedilmeyi hak etmediğini biliyorum. Bunu biliyorum," diye duraklıyor, kaşları çatık bir şekilde birbirine kenetleniyor. "Ama bunu sensiz yapamam, Sisi. Yapabileceğimi sanmıştım. Bensiz daha iyi olacağını düşünmüştüm. Hatta muhtemelen bensiz daha iyi olursun. Ama o kadar bencil bir piçim ki gitmene izin veremem," diyor, sert sesi sırtından aşağı ürperti gönderiyor.

"Ne söylemeye çalışıyorsun Vlad? Seni anlamama yardım et, çünkü dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki tüm davranışların kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramadı," diyorum, elim hâlâ onunkinin üzerindeyken.

"Sisi..." diye inliyor, başını öne eğiyor.

"Sana karşı kayıtsız olmadığımı biliyorsun Vlad. Ama aynı zamanda sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Beni bir kez kenara attın. Bunu tekrar yapmayacağını kim söyleyebilir?" En büyük endişemi dile getiriyorum. "Her şeye mantıklı bir açıdan yaklaşıyorsun. Ya bir dahaki sefere *mantıklı* bir şekilde benim yine bir sorumluluk olduğuma karar verirsen? Bunu her seferinde yapamam. Senin ruh halinin değişmesini bekleyemem."

"Sisi, seninle ilgili hiçbir şey mantıklı değil. Seninle ilgili yaptığım hiçbir şey mantıklı *değil*. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lanet olsun, sana fiziksel olarak zarar vermenin de ötesinde çok büyük bir pislik olduğumu biliyorum. Ama lütfen, sana söylediklerimde ciddi olmadığımı için bana bir şans daha ver. Sen benim için gerçekten en önemli insansın." Avucunu yukarı çevirip benimkini avuçladı ve sıktı.

"Sensiz kendimde değilim," diye itiraf ediyor, "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum.

Kulaklarıma bile gülünç geliyor. Sensiz otuz yılımı gayet iyi geçirdim ama şimdi iyi olmadığımı anlıyorum," diyerek gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "ben olmayacağımı anlamam bir günden az sürdü," öne doğru eğilip mesafeyi kapatıyor, "Sisi'siz Vlad olmaz," diye fısıldıyor, nefesi yanağımda, "ama kendimden ve sana yapabileceklerimden çok korkuyordum."

Gözlerinde kayboldum. Sözleri hiç bu kadar yumuşak ya da duygu yüklü olmamıştı. Hissedemediğini bilse bile, çok fazla duygu var.

Ve bocalıyorum.

"Lanet olsun Sisi," diyerek alnını omzuma yaslıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onun düzensiz nefesleri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Çok dikkatliydim," diye fısıldıyor, "sana mükemmel bir ilk yaşatmak istedim. zaman," diyerek beni bir kez daha şaşırttı.

Sadece dinliyorum, bunun onun için nadir bir an olduğunu biliyorum.

"Sana acı vermemek için çok dikkat ettim. Peki ben ne yaptım?" diye acı acı gülüyor. "Bekaretini bir canavar gibi aldım. Ben..." diye devam ediyor, dudaklarından kısık bir ses çıkıyor. "Sana verdiğim zarar için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum."

"Vlad..." Sözümlü kesiyorum.

"Bunu bilsem bile, kendime engel olamıyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama hayatımın geri kalanını telafi etmek için harcayacağıma söz verebilirim. Lütfen bana bir şans daha verin."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona tutunurken, gözyaşlarımı silerken ve duygularımın muhakeme yeteneğimi gölgelemesini engellemeye çalışırken nutkum tutuldu. Çünkü gerçek şu ki onu hâlâ seviyorum.

Hiç durmadım.

Ve onun sözleri şu anda hırpalanmış kalbime merhem gibi geliyor.

Ama ne kadarına inanabilirim?

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, sesim yumuşak ve düzgün. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum Vlad," diye tekrarlıyorum, elimi kaldırıp gözümde akan bir damla yaşı siliyorum. "Sacre Coeur'de büyüdüğümü biliyorsun," diye başlıyorum, anılar canlandıkça hafifçe titriyorum.

Biraz geri çekiliyor, devam etmemi beklerken gözleri hâlâ bende.

"Hoş değildi," diye itiraf ediyorum, hoş *değildi* demek hafif kalır.

"Dışlanmış biri idim, hayatta kalmak için elimden geleni yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse, beni sevecek birini arayan bir çocuktum ama onun yerine sadece nefret buldum."

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve yıllar boyunca maruz kaldığım kötü muameleyi hatırladıkça onları birbirine kenetliyorum.

"Ama orada geçirdiğim zaman beni bugün olduğum kişi yaptı. Bana korkularım ve hayallerim. Ve bu yüzden, buna nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Seni *nasıl* affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimden daha fazla yaş silerek.

Bir an bile düşünmeden ayağa kalkıyorum, titreyen ellerim elbisemin düğmelerinde. Bana bakarken gözleri kederli görünüyor, tüm vücudu kaskatı, sanki yanlış bir hareket yapmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Cesaretimi kaybetmeden önce elbisemi yere bırakıyorum ve sadece iç çamaşırlarımla kalıyorum. Ona gerçeği göstermeli, *nedenini* anlamasını sağlamalıyım.

"Bu yara izi olduğunda beş yaşındaydım," diyerek dirseğim boyunca uzanan çirkin çizgiyi gösteriyorum. "Bana lanetli ve," yutkunuyorum, anılar hâlâ acı veriyor, "şeytanın diyen çocuklardan kaçıyordum."

"Biri bana çelme taktı ve düştüm. Dirseğim ama yine de durmadılar. Yerde yatıyordum, kanlar içindeydim ve acı içinde ağlıyordum ve tek yapabildikleri bana gülmekti. Hak ettiğim şeyin bu olduğunu, çünkü lanetli insanların bunu hak ettiğini söyleyerek alay ettiler - acıyı. Rahibeler de daha iyi değildi. Yaram için acil yardım almalıyım ama bunun yerine etrafta koşuşturduğum için cezalandırıldım." Bu özel cezayı hatırlarken nefesim kesiliyor.

"İki gün boyunca karanlık bir odada kilitli kaldım. İki gün boyunca dirseğim çok fena ağrıyordu ve kimse bana yardım etmeyi, hatta halimi hatırlamamı sormayı bile düşünmedi.

Sonunda yara kendiliğinden kapandı ama hiç temizlenmediği için içinde birkaç çakıl taşıyla birlikte kapandı. Baş Rahibe sonunda bir doktora görünmem gerektiğine karar verene kadar birçok enfeksiyon nöbeti geçirdim. Ama o zaman bile ne yaptıklarını biliyor musun?" Vlad'ın dikkati tamamen benim üzerimdeyken soruyorum: "Başrahibe, çakıl taşlarını çıkarmak için derimi kestiklerinde anesteziye ihtiyacım olmadığını, değerli kaynakları yaramaz bir çocuk için harcamamaları gerektiğini söyledi."

"Sisi..."

"Hayır, bunu söylemem gerekiyor," diye onu durduruyorum. "Yaşayıp yaşamadığının *kimsenin* umurunda olmadığını ilk kez o zaman anladım. Ve işler daha da kötüye gitti." Elimi sağ göğsüme götürüyorum, beni haçla işaretledikleri yere. "Bunun," yara izinin ana hatlarını çiziyorum, "şeytan çıkarma ayini olması gerekiyordu. Şeytanın benden çıktığından ve benden uzak *durduğundan* emin olmak istediler," diye açıklıyorum, geçmişe takılıp kalmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ona yara üstüne yara göstermeye devam ediyorum. Birçok kez kırılan dizlerim, kanayana kadar tahta sopalarla vurulduğum için sıyrıklarla dolu avuç içlerim, artık nefes alamayana kadar tekmelendiğim için karnımın her tarafındaki küçük girintiler.

Sonra da yenilerine uzanıyorum.

"Ve bunları nasıl aldığımı biliyorsun," sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Ama hepsinin ortak noktası neydi biliyor musunuz? Her bir yara izi için, ne kadar küçük olursa olsun, içsel acı aynıydı. Bedenim her acı içinde inlediğinde, ruhum merhamet için ağladı. Kaç kez ölmeyi diledim biliyor musunuz? Kaç kez bu acıyı sonsuza dek durdurabilmeyi diledim?" Bu noktada tüm vücudum titriyor, nefesim acı dolu kesik kesik geliyor. "Çünkü burada acı çekmek," diye yumruğumu göğsüme indiriyorum, "diğer her türlü acıyı hafifletiyor."

"Bu acıyı hissedemediğiniz için ne kadar kutsanmış olduğunuzu bilemezsiniz, çünkü gerçek cehennem budur."

Bana bakmaya devam ediyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri beni içine çekiyor.

"Ve bu yüzden kendime, sevgi ya da ilgi için kimseye yalvarmayacağıma dair söz verdim. İstenmediğim konusunda haklıydın," diyorum ve çenesinin nasıl kenetlendiğini, yumruklarını o kadar sıkı kavradığını, parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ediyorum. "Ama beni kolayca bir kenara atacak birine *asla* geri dönmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Bana dağıtılan el ile barışabilmemin tek yolu buydu."

Kollarımı vücuduma dolayarak tenimi ovuyorum, hava aniden serinliyor.

"İşte bu yüzden Vlad, seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Çünkü seni affetmek kendime ihanet etmek anlamına gelir. Ve bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri odaklanmamış. Yavaşça yataktan kalkıyor ve yüz yüze gelene kadar bana doğru geliyor.

Hâlâ göz teması kurarken beni tamamen şaşkına çeviren bir şey yapıyor.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Başı öne, önümde dizlerinin üzerine çöküyor, elleri yanında kenetlenmiş, tüm vücudu serbest bırakılmamış bir gerginlikle titriyor.

Bu gururlu adam diz çöktü.

Gözlerimi kocaman açarak, Vlad'la asla bağdaştıramayacağım bir şey yapmasını izliyorum; bana doğru eğiliyor.

Teslim.

Önümde diz çökmüş olması bile, ki bu çok alçakgönüllü bir deneyim, bana bu konuda ciddi *olduğunu* gösteriyor.

"Sisi," diye başladı, sesi acımasız ama ıstırapla doluydu, "Buna hakkım olmadığını biliyorum," diye derin bir nefes aldı, "ama affetmen için *yalvarıyorum*," diye fısıldadı, bedeni fiziksel acı çekiyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

"Vlad..." Gördüklerime inanamayarak başımı sallıyorum. "Ne... Neden..."

"Her şeyi berbat ettim. Ama lütfen inan bana, sana söylediklerimde *asla* ciddi değildim. Seni benden uzaklaştıracak tek şeyin bu olduğunu biliyordum ve sana ne yaptığımı görünce, benden uzakta olmanı istedim."

"Vlad," diye uzanıyorum, bakışlarını kendime çevirirken elimle yanağını avuçluyorum. "Ciddi olup olmamanız gerçekten önemli mi?" Ona soruyorum

bir cevap beklemeden sordu. "Orada geçirdiğim zamanın korkularımı ve hayallerimi şekillendirdiğini söylemiştim. En büyük hayalim her zaman beni her şeyden çok sevecek birini bulmak oldu. Ve bunun sen olamayacağını biliyorum." Ona nazikçe söylüyorum, neden ona teslim olamayacağımı anlayacağını umuyorum.

Olanlar için onu affetsem bile, bu onun en çok istediğim şeyi yapamayacağı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında gözleri parlak görünüyor, ağzı söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi ayrık.

"Bana veremeyeceğin bir şey istiyorum," diye , elim hafif bir okşayışla yüzünde geziniyor.

"Ya yapabilseydim?" diye soruyor, elimi kendi eliyle yakalayıp dudaklarına .

Sorusu karşısında gözyaşlarımı kırıştırıyorum, göğsümdeki acı artıyor.

"Yapamayacağını biliyorsun," diye yavaşça cevap veriyorum, kendi umudum o an ölüyor.

bunu yüksek sesle kabul et.

"Sisi," dizlerinin üzerinde bana doğru ilerliyor ve vücudunu doğrudan benimkiyle temas ettiriyor, "Sanırım seni seviyorum," diyor ve kalbim bu sesle yerinden fırlıyor.

Ama sonra beni yatıştırmaya çalıştığını fark ettim. Ve bu da çok acıtıyor.

"Lütfen bana yalan söyleme," diye sızlanıyorum.

"Yalan söylemiyorum," diyerek ellerimi göğsüne koymadan önce avuçlarının içine alıyor. "Lütfen beni dinle," diyor kırık bir sesle ve ben *inanmayarak* başımı sallamaya devam de dinlemeden edemiyorum.

"Sen gelene kadar sevebileceğimi bile bilmiyordum, Sisi," diye başlıyor, "Ben her zaman bencil, çıkarıcı bir piç oldum. *Sana kadar*. İnsan hayatını hiç önemsemedim, kimi öldürdüğümü hiç umursamadım. *Sana kadar*. Daha önce hiç kimsenin mutluluğunu umursamadım, çoğunlukla *mutsuzluğa* neden olmak için yolumdan çıktım. *Ta ki sana kadar*. Ve kesinlikle daha önce hiç kimseyi memnun etmeyi umursamadım," sert bir nefes verdi, "*sana kadar*."

Ellerimi nazikçe sıkıyor.

"Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum, çünkü karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Ama sen hayatımdaki en önemli kişisin Sisi. Hâlâ bir şekilde hayatta olmamın tek sebebi sensin. İyileşmeye çalışmamın tek sebebi. Belki gelecekte bir noktada seni hak etmek için." Sözleri kulaklarımda çınlıyor, arkalarındaki samimiyet açık.

"Vlad," diye sesleniyorum, yaptığı açıklama karşısında şaşkına dönmüş bir halde.

"Bana olan aşkınla alay ettiğimi biliyorum, oysa gerçekte bu aşk beni üşüdüğümü bilmediğim bir yerde ısıttı. Beni *sen* ısıttın Sisi," diyerek ellerimi kalbinin üzerine bastırıyor. "Bu lanet organın beni zar zor hayatta tutmanın dışında başka bir şey yapmasını sağladın. Yaşamak *istemesini* sağladın," diye devam ediyor, boynu gerginlikten gerilmiş. "O yüzden lütfen, Sisi, *lütfen*, seni her şeyden çok sevebileceğimi göstermeme izin ver. Çünkü senin için *tüm* dünyayı karşıma alabileceğimi biliyorum."

Benim de dizlerimin bağı çözülüyor ve yanına çöküyorum, ağlamaklı gözlerim doğruyu söylediğini teyit etmek için yüz hatlarını inceliyor.

"Sen benim özel, cehennem kızımsın. *Tekimsin*. Ve normal insanlar aşkı böyle mi hisseder bilmiyorum..." Parmağımı dudaklarına bastırarak onu durduruyorum.

"Öyle," diye fısıldıyorum, "çünkü sen benim de özelimsin," diyorum ve yüz ifadesinin gözlerimin önünde nasıl değiştiğini hayretle izliyorum. Acıdan harap olmuş yüzü birden neşeyle doluyor, ağzı şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Seni seviyorum Sisi," diye tekrarlıyor ve sadece bu sözler bile beni inanamayacağım kadar etkiliyor.

"Ben de seni seviyorum Vlad," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşıp kollarımı ona doluyorum ve nihayet bütün olma hissini içime çekiyorum.

Çünkü o beni tarif edilemez bir şekilde tamamlıyor.

"Çok fazla," sesi bana tutunurken duyularımı okşuyor.

Ve bunu hissediyorum.

Onun sevgisini hissediyorum ve geriye dönüp baktığımda bunu her hareketinde görebiliyorum.

Sadece bunun aşk olduğunu bilmiyordu.

"Lütfen beni affet," diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

Gözyaşları bedenimi sararken ellerim gömleğini sıkıca kavırıyor.

"Daha iyisini yapacağım. Sana söz , seni bir daha asla incitmeyeceğim," diye devam ediyor, yavaşça benimle birlikte sallanıyor, kolları belime sıkıca sarılmış, yüzü boynumun kıvrımında.

"Tamam," derken buluyorum kendimi. İsyan eden zihnime rağmen, tüm geçmişime rağmen, kendimi teslim olurken buluyorum.

"Seni affediyorum," diye fısıldıyorum, söylediğim anda kelimelerin doğru olduğunu biliyorum.

O gece kendimi kaybetmiş olabilirim ama onun sevgi dolu sözleri beni kendime getirmek için bir fener görevi gördü.

Ve onun sevgisini her çelişkili eylemde ve yanlış söylenen her kelimedede hissettiğim için, onu bir daha asla bırakamayacağımı biliyorum.

"Sana kalbimi emanet ediyorum. Lütfen onu bir daha kırma," diyorum ona.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum. Aslında, onu sevdiğim gerçeğinden başka hiçbir şeyden emin değilim. Ve belki de bir kez olsun aklımın değil kalbimin beni yönlendirmesine izin vermeliyim.

Böyle sessizce duruyoruz, birbirimize tutunuyoruz.

"Bebek için üzgünüm," diye konuşuyor sonunda ve göğsümde bir sızı hissediyorum. "Benden olmasa bile," diye devam ediyor ve ağır nefesini boynumda hissediyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Burnumu çekerek hıçkırıyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

Tanrım, gerçekten ciddi!

"Senindi," diye itiraf ediyorum, birden yalanımdan utanıyorum. "Rafla şey olmadı. Yalan söyledim. Seni bir şekilde incitmek istedim..." Sözümü kesiyorum.

Ama onun gözlerindeki bakış, gözyaşlarımı neden oldu, yüzünde bir hafıflık belirdi, omuzları rahatlayarak sarktı.

"Sisi," diye inliyor, elleri yüzümü kavırıyor. "Beni incittin," diyor sessizce, "seni başka biriyle hayal etmekten daha büyük bir eziyet bildiğimi sanmıyorum. Başka birinden hamile olduğunu." Gözlerini kapatarak iç geçiriyor, sanki göğsünden bir ağırlık kalkmış gibi.

"Asla mı?" Tekrar soruyor ve ben başımı sallıyorum. Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor ve beni öpücüklere boğuyor. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," diyor öpücükler arasında, "sen benimsin... sadece benim..."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, "şimdiye kadar öptüğüm, dokunduğum tek erkeksin ve kendimi vereceğim tek kişi de sen olacaksın. Sana söz veriyorum. Tek gördüğüm senken nasıl başka birini düşünebilirim ki? Kalbim seninle bu kadar doluyken? Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevdim," diye itiraf ediyorum.

Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile kimsenin onun yerini dolduramayacağını farkındaydım.

"Sisi..."

"Sensiz ben de yokum," diyerek yüzümü göğsüne yaslıyorum ve daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylemediğimi fark ediyorum. "Vlad olmadan Sisi olmaz." Aramızda mantıklı hiçbir şey yok, ona karşı hissettiklerimin uzaktan yakından açıklanabilir bir yanı yok. Sadece hissediyorum. Şu anda bile onu içimde hissediyorum, varlığı beni rahatlatıyor ve yaygara koparan ruhumu sakinleştiriyor.

"Ve Sisi olmadan Vlad olmaz," diye tamamlıyor cümlesini, alnını benimkinin üzerine koyarak. "Ben seninim. Hem de tamamen senin, Sisi. Bırak dokunmayı, senin dışında bir kadına *asla* bakmam bile. Sen benim için dünyadaki tek kadınsın," diye mırıldanıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Düşüncelerimin o yöne kaymasına asla izin vermezdim, çünkü onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni çıldırtacağını biliyordum. Ama onun onayını duymak ruh halimde harikalar yaratıyor.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve içime bir huzur yerleştiğini hissediyorum. "Bebek için üzgünüm," diyerek bana acılı bir ifade verdi. "Eğer sen

İstersen sana on tane veririm. Hayır, yüz bebek. Seni mutlu edecek her şeyi, Sisi. *Her şey*," diyor o kadar kesin bir inançla ki daha fazla ağlamama engel olamıyorum.

"Şimdilik *sen* yeterlisin," diye fısıldıyorum, sözlerinden etkilenmiş olsam da bir kalp acısı daha yaşamaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Başını sallıyor, bir parmağı yara izlerimi takip ederken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Dudakları da hızla onu takip ederek tüm vücudumu öpüyor ve her bir yara izini kaplıyor.

Beni yere yatırıyor, için yayılıyor, gözleri beni incelerken yüzünde saf bir hayranlık ifadesi var.

"Sen mükemmelsin, Sisi. Ve her bir yara izini seviyorum," diye mırıldanıyor, başını eğip diliyle çapraz yara izini takip ediyor. "Seni olduğun kişi haline getirdiler," diye devam ediyor, tenime karşı konuşuyor ve beni ürpertiyor - ıslak dilinin ve sıcak nefesinin kombinasyonu duyularımı bulandırıyor. "Ve bu onları güzel yapıyor."

Elimi yanağına bastırıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum, bunların gerçek olduğuna bir türlü inanamıyorum.

"Lütfen beni bir daha incitme," diye fısıldıyorum, aklımın bir köşesinde hâlâ korku kalıntıları var.

"Sana bir daha acı çektirmektense ölmeyi tercih ederim Sisi," diyerek beni zahmetsizce kollarına alıyor ve yatağa götürüyor. "Tüm hayatımı yaptığım her şeyi telafi etmek için harcayacağım," diye fısıldıyor, nefesi yüzümde dalgalanıyor.

Dudakları en tatlı öpücükle benimkini alıyor ve arkasındaki çaresizliği, sahip olduğu her şeyi bu *tek* öpücüğe koyma şeklini tadabiliyorum.

"Benimle kal," diyor, kollarını bedenime dolayarak. "Bu gece benimle kal."

Bir an için hareketsiz kaldım, daha önce yaşadığım acı hala aklımda tazeydi.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Sadece sana sarılmak istiyorum. Lütfen Sisi," yalvarıyor ve ben kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Korkuyorum..." Uygun kelimeleri bulmaya çalışarak sözümü .

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "ve seni suçlayamam. Özür dilerim," diye tekrar özür diliyor ve bırakın bu kadar çok özür dilemeyi, daha önce birinden özür dilediğini hiç sanmıyorum.

"Bunu aşacağız," diyerek yüzünü hafifçe okşuyorum. "Yavaşça."

"İstedğin kadar yavaş ve nazik olacağım, Sisi. Sadece yanımda olduğunu bilmem gerek. Gerisi önemli değil."

Son birkaç ayda olan her şeyi ve Raf'la neden evlenmeyi kabul ettiğimi anlatırken beni vücuduna yakın tutuyor, arkamdan kaşıkıyor. Adını her andığımda vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum, bu yüzden Raf'ın hiçbir zaman iyi bir arkadaştan başka bir şey olmadığını açıkça belirtmek istiyorum.

"Onunla gerçekten yatmış olsaydın ne yapardım bilmiyorum," diyor aniden, sesi kasvetli. "Onu öldürür müydün? Tüm ailesinin peşine düşüp yaşayan tüm akrabalarını mı öldürürdüm? Sana lobotomi yapardım..." diye devam ediyor ve yüzümde eğlenceli bir gülümseme belirliyor.

"Bana lobotomi mi yapacaktın?" Yüzümü ona dönebilmek için yer değiştiriyorum.

Ve kesinlikle şaka yapmıyor.

"Böylece onunla birlikte olduğunu unutacaksın. Böylece senin için tek kişi ben olurum. *Asla*," diye devam ediyor, hâlâ eskisi kadar ciddi.

"Ah, Vlad," diye küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştirirken onun ifadesi metanetini koruyor.

"Ciddiyim," diye somurtuyor ve birdenbire psikotik eğilimlerine rağmen ne kadar sevimli hatırlıyorum. Ama onun bu yönünü seviyorum. Bu ikilik ve sadece benimleyken sevimli olduğunu *bilmem*.

Ben onun tek istisnasıyım, tıpkı onun benim olduğu gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, o da bana karşılık verdiğiğinde tüm varlığım mutlulukla doluyor.

Ve aylardır ilk kez huzur içinde uyuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Mmm..." Onu kendime yaklaştırıyorum, yüzüm boynunun kıvrımlarında. "Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?" Uykulu bir şekilde soruyorum, gözlerimi açtığımda gerçekliğin yıkılacağından ve her şeyin bir rüya olacağından endişeleniyorum.

Yanımda olması ve ona dokunmama izin vermesi bile umduğumdan çok daha fazlası.

Bana Sacre Coeur'de geçirdiği zamanı anlattığında sadece dinleyebildim ve zihnimde göndermem gereken insanların bir listesini yaptım - hem de acı verici bir şekilde.

Sisi'nin, benim cesur ve güzel Sisi'min bu kadar acı çektiğini düşünmek beni öldürüyor. Ve o insanların hak ettiklerini almalarını sağlamaya niyetliyim; bıçağımın ucunda çok uzun bir ölüm.

Ne kadar şanslı bir piç olduğuma ve beni gerçekten affettiğine, hatta bana yine o aşk sözcüklerini söylediğine hâlâ inanamıyorum.

Kahretsin! Boku yedim.

Şimdi onun bu sözleri söylediğini duyduğuma göre, bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

Şimdi bile onun uykulu haline bakarken, dudaklarının seğirmesine, köşelerinin hafifçe kalkmasına bakarken, onu öpücüklere boğmak için delice bir istek duyuyorum.

Aşk böyle bir şey mi?

Çünkü sanırım hoşuma gidiyor. Hayır, onu geç, bayıldım. Ve onu da. Her zaman o.

Onu çok seviyorum.

Lanet olası Hades cehennemini dokuzuncu çemberinde ama başım belada. Ama bu sefer iyi türden.

Dün geceki sohbetimiz Sisi'yi o muhteşem kadın yapan şeyin ne olduğunu daha iyi anlamamı sağladı - azim. Her şeye rağmen hayatta kaldı.

Ve onu bulan bendim.

Şimdi onu hayatımın sonuna yanımda tutacağım ve onu en mutlu şekilde yaşatmak için elimden geleni yapacağım.

Bu ihtimalden biraz fazla mutlu olarak, kollarımı ona sımsıkı sarıyorum ve onu asla bırakmak istemiyorum. Her zaman yanımda olmasını istiyorum.

Belki de onu kendime kelepçelemeliyim.

Bu düşünce aklıma geldiği anda, bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu fark ettiğimde gözlerim yavaşça açılıyor. Bu şekilde, onsuz bir an bile geçirmek zorunda kalmayacağım.

"Aklından neler geçiyor?" sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor ve beni yakından izlerken yaramazlıkla parlayan muhteşem gözlerini görmek için aşağı bakıyorum.

"Seni yanıma kelepçelemek istediğimi" söylüyorum ona ciddi bir şekilde. "Böylece seni bir daha asla özlemek zorunda kalmam."

"Fena fikir değil," diye fısıldıyor bana doğru eğilerek. Üzerinde sadece sütyen ve iç çamaşırı var ama bir anda aklıma gelen tek şey bu oluyor, bir de sikim.

Kahretsin, kendimi kontrol altına almalıyım.

Fiziksel bir şeye hazır olmadığını biliyorum, muhtemelen çok uzun bir süre de olmayacak. Ve ona herhangi bir şekilde baskı yapacağımı düşünmesini istemiyorum.

Beni öldürse bile onun hızında gideceğiz.

"En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum," parmaklarının arkasını yanağıma götürüp yavaşça aşağıya doğru kaydırıyor, "ya da bu kadar mutlu olduğumu."

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Ben de, cehennem kızı. Ben de. Ve bu yüzden bu yataktan ayrılmak istemiyorum," diyerek gülümsüyorum ve onu kendime çekip sarılıyorum.

Küçük cüssesi kollarıma tam olarak oturtuyor ve ellerimi hafif bir okşamayla kollarından aşağı indirirken çıkardığı küçük sesleri, mırıldanma şeklini dinliyorum.

"O zaman yapmayalım. Yatakta her zaman film izleyebiliriz," diye öneriyor ve ben de hemen kabul ediyorum.

Onu yakınımda tutmak için her şeyi yaparım. Onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bunun bir rüya olmadığını ve aslında benim olduğunu o kadar çok anlayacağım.

Bütün günü yatakta geçiriyoruz, film izlemek ve yastık savaşı yapmak arasında gidip geliyoruz, hepsi de aletimin rahatlamak için can attığı oldukça uzlaşmacı pozisyonlarda bitiyor.

Şimdi olduğu gibi.

Gözlerinin içine bakıyorum, bacakları pelvisime uyacak şekilde açılmış, ellerim başının üzerinde bir yastık tutarken geziniyor. İkimiz de sert bir şekilde nefes alıyoruz ve bunun efordan mı yoksa titretici temastan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Ne kadar sert olduğumu biliyor mu?

Gözleri aşağıya, pantolonumdaki çadıra kayıyor ve boynunda bir kızarıklık belirliyor. Güzelliği karşısında o kadar sersemlemiş durumdayım ki, yastığım ellerimden düşüyor, gözlerim yanaklarındaki güzel kırmızıya sabitleniyor ya da alt dudağını çekiştirip tamamen zararsız bir şekilde ısıyor, sadece bu bile kanımın sikime doğru akmasına neden oluyor.

Bana kaşlarını kaldırıyor ama hiç vakit kaybetmeden pozisyonlarımızı değiştiriyor, ta ki yastığı başıma gelecek şekilde çıkana kadar.

Bana sinsi bir gülümseme vererek başımdan aşağı indiriyor, yastık kılıfından birkaç tüy uçuşuyor ve kıkırdamasına neden oluyor.

"Ben ," fısıldıyor, ancak şimdi bunu kazanmış olmasına rağmen, pozisyonunun tam aletimin üstünde oturduğu anlamına geldiğini fark ediyor.

"değil, cehennem kızı. Üzerimde böyle bir etki bırakıyorsun," sırtıyorum.

Dudağıyla oynamaya devam ediyor, dişleri bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi dudağını kemiriyor.

Benden biraz uzaklaşıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?" diye soruyor ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, göğsünün her nefes alışında inip kalktığını görüyorum.

O da benim kadar tahrik oldu.

Ama henüz bir şey yapamayacağımızı biliyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun, cehennem kızı? Tamamen seninim," diyorum ona. Belki bu konuda kontrolünü yeniden kazanması ona yardımcı olur. Son olayın onu hem zihinsel hem de fiziksel olarak yaraladığını biliyorum ve muhtemelen yaşadığım sürece ona yaptıklarımın pişmanlık duyacağım. Ve bu yüzden, benimle tekrar rahat edene kadar ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Benden istediği kadar yavaş gideceğim, içgüdülerim onu unutulana kadar becermemi istese bile.

Kendime hakim olmalıyım!

"Seni izlemek istiyorum," diyor nefes nefese, gözleri ereksiyonumun üzerinde geziniyor. "Dokunmak yok. Sadece izlemek."

Pantolonumu indirdiğimde bana iki kez söylemesine gerek kalmıyor, aletim serbest kalıyor ve karnıma çarpıyor.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum," diye fısıldıyor, yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor.

Göğsümde bir sızı hissediyorum, onu fiziksel olarak incitme düşüncesi *Ben*.

"Bu sadece senin zevkin için, cehennem kızı. Asla acı çekmeyeceksin," onu temin ederim.

Bunu sen istedin," diyerek ona sırtıyorum, elimle sikimin tabanını kavriyorum, yumruğum sikimin üzerinde sıkılaşıyor.

Uzunluğumu aşağı yukarı hareket ettirmemi izlerken ağzı hafifçe açılıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor.

Yavaşça çıkarıyor, şehvetli göğüslerini tam olarak ortaya çıkarıyor, meme uçları sıkı ve havada geriliyor.

Görünce bir inilti çıkardım, ucundan cömertçe sakız sızıyordu. Başparmağımı başın üzerinde kaydırıyorum, nemi tüm şaftımı kaplamak için kullanıyorum.

"Kahretsin, cehennem kızı, sen baştan çıkarıcılığın kişileşmiş halisin," törpülüyorum, ellerini meme uçlarıyla oynamak için kaldırmasını izliyorum.

"Ben yokken kendine dokundun mu?" Soruyorum, görüntü zaten zihnimde oluşuyor ve beni daha da sertleştiriyor.

Kızarıyor, yavaşça başını sallıyor.

"Peki küçük klitorisini okşarken ne düşündün?" Soruyorum, aynı anda onun küçük nefes alışını, omurgasının kamburlaştığını ve göğüslerini havaya kaldırdığını duyduğumda tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Sen," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor, dili küçük inilti arasında dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor.

"Ne yapıyordum ben?" Araştırmaya devam ediyorum, onun küçük miyavlamaları sikimde harikalar yaratıyor, piç kurusu sesler karşısında tüylerini diken diken ediyor, taşaklarını dölle dolduğu için neredeyse acı içinde kıvranıyor. Bana nasıl bir büyü yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, vücudum *sadece* ona tepki veriyor, ama şikayet etmiyorum.

O bana sahip!

"Beni beceriyor," diye devam ediyor, "beni bir hayvan gibi beceriyor," sesi gittikçe tizleşiyor ve nefes nefese kalıyor. "Beni kovalıyor ve dört ayak üstünde götürüyor... bir canavar gibi," diyor boğuk bir iniltiyle ve ben doruğa ulaşmamı zar zor engelleyebiliyorum. Görünüşe göre acıdan duyduğu tüm korkuya rağmen, kovalanmaktan ve bastırılmaktan gizli bir heyecan da duyuyor. Benim pis rahibem beklediğimden daha yaramaz olabilir.

Gelecekte bu fantezilere kapılabiliriz.

"K lotunu çıkar," diye komut veriyorum hiç d    nmeden. "  u g  zel amcığı bir g  reyim," diyorum sert bir sesle.

Hiç teredd  t bile etmedi. K lotunu bacaklarından aşağı indiriyor, bacaklarını yavaşça açmadan önce tam önümde konumlanıyor ve aralarındaki harikayı g  rmeme izin veriyor.

Islak, kaygan ve ihtiyaçla parlıyor ve içine dalmaktan, dilimle tadına bakmaktan ve y  z me bo almasından daha iyi bir şey istemiyorum.

Ama  imdi değil.

"Parmaklarını daracık amcığından aşağı kaydır," diye emrediyorum, bir yandan da sikimi çalıştırmaya devam ediyorum, elimi onun amcığı olarak hayal ediyorum, beni sıkıca kavıyor ve içimdeki hayatı emiyor.

Ama seve seve  l r m.

Söyleneni yapıyor, iki parmağı am dudaklarının arasına iniyor. Neredeyse anında uyarılmışlığıyla kaplanıyorlar ve bunu etrafa bula tırmak için kullanıyor, beni lanet olası bir parmağı kıskandırıyor.

"Bu kimin amı, cehennem kızı?" Sözlerini duymak istiyorum. "Senin, sadece senin" diye , g  zleri kapalı, parmakları amının etrafında dönüyor. Klitoris.

Oturduğum yerden onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğim için kendi hareketlerim hız kazanıyor, koku sarhoş edici ve o kadar lezzetli ki, sularını kucaklamaya hazır bir şekilde üzerine atlamaktan bir saniye uzaktayım.

"Benim sana dokunduğumu mu hayal ediyorsun?" Yanaklarının kızarmasından, klitorisine her vuru umda ağzının açılıp kapanmasından zevk alarak sormaya devam ediyorum.

"Evet," diye inliyor, "Tanrımın bana dokunduğunu hayal ediyorum," diyor, kelimeler beni  a ırtıyor ve kasılmasına, orgazmımın yaklaşmasına neden oluyor.

"Sik beni, cehennem kızı," diye inliyorum. "Sen b  yle şeyler söylerken nasıl dayanabilirim?"

Aletimi sıkıyorum, bu his karşısında g  zlerim neredeyse ba ımın arkasında yuvarlanıyor.

"Benim pek de aziz olmayan k    k rahibem kirli oynamayı seviyor," diye mırıldanıyorum, kendi hareketlerinin hızlanmasını, ağzının açılmasını, nefesinin kesilmesini izliyorum.

"Benim için gel, Sisi, o amcığın tanrısı için geldiğini g  rmeme izin ver," diye emrediyorum ve adımı inlemesi uzun sürmüyor, doruğa çıkarken bacakları titriyor, amından sular fi kırıyor ve parmaklarını ıslatıyor.

Siktir!

Gözleri fal taşı gibi açılmış, sırlı göz bebekleri şişmiş sikimi ve onu deli gibi pompalayışımı görüyor, onun görüntüsü sadece benim zevkimi körüklüyor.

"Üzerime gel," diyor, dört ayak üzerinde hareket ediyor ve yüzü sikimle göz hizasına gelene kadar yavaşça bana doğru geliyor. "Her boşal," diye tekrarlıyor ve bu beni patlatmaya yetiyor, aletimden fişkırان dölleri yüzünün her yerine yayılıyor.

Sunusunu bekleyen bir tanrıça gibi, dudakları ayırık, dili dışarıda, dölleri yüzüne güzelce yerleşmeden önce ağzına çarpıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, onun tohumumla kaplı görüntüsü beni çözüyor.

İşaretlenmiş. O işaretlendi.

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmeden önce gözleri bana odaklanıyor, parmakları dölleri alıp ağzına götürüyor.

"Seni seviyorum Sisi," diyorum ona, elimi ensesine koyup onu kendime doğru çekiyorum, ağzını kendi ağzımla harap ederken onu esir tutuyorum, dilinde kendimi tadıyorum.

Elimi bileğine dolayarak parmaklarını ağzıma götürüyorum, emerek temizliyorum ve sonunda aylardır özlediğim nektarı tadıyorum.

Ve eğer bu beni tekrar sertleştirmezse lanet olsun!

"Doğum kontrol hapı almam gerekiyor," diye iç geçiriyor Sisi, ikimiz de duş aldıktan bir süre sonra bana daha da sokularak.

"Acelelerimiz yok. Sana söyledim, senin hızında gidiyoruz," diyorum ona, elimle saçlarını yumuşatarak ipeksi dokusunun tadını çıkarıyorum.

"Sadece hazırlıklı olmak için. Hamile kalmak ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"O kadar kötü müydü?" Ben sordum. İnternette düşükler hakkında bir şeyler okumuş ve geldiğinde anlamaya çalışmışım. Yine de bu sadece teorik taraftı, daha kişisel olan değil.

Başını sallıyor, küçük eli yumruk şeklinde sıkılıyor.

"Onu zaten hayal etmişim," diyor, "sana benzerdi, siyah saçlı ve siyah gözlü," sesi titriyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

Bu duygular konusunda o kadar tecrübeli olmayabilirim ama Sisi'yi inciten her şey beni de incitir. Bu yüzden kollarımı ona doluyor, onu yakınımda tutuyor ve acısının bir kısmını dindirebilmeyi diliyorum.

"Anlat bakalım," diyorum, belki bu şekilde dökmesine yardımcı olabilirim.

Anlatıyor da. Bana hayal ettiği çocukla ilgili her şeyi ve onu nasıl sevdiğini anlatıyor. Uzun zamandır içinde tuttuğu her şeyi nihayet serbest bırakırken gözyaşları göğsümden aşağı usulca dökülüyor.

Duygusal olarak tükendiğinde, uykuya dalması uzun sürmez.

Ona tutunmaya devam ederek ben de gözlerimi kapatıyorum, diğer her şey gibi mutluluğun da geçici olduğunun farkında olmadan.

Kabus daha yeni başladı.

Gözlerim hızla açılıyor, kalbim göğsümden gürültüyle çarpıyor. Odanın tek penceresinin parmaklıklarından süzülen birkaç güneş ışını var.

Kız kardeşim yanıma sokulmuş, tüm vücudu titriyor, dudakları morarmış.

"V, ," diye omuzlarını itiyorum ama gözlerini açmaya çalışırken dudaklarından sadece birkaç küçük ses çıkıyor, vücudu ısıyı korumak için sıkıca sarılmış.

İnce gömleğimi çabucak çıkarıp onun üzerine seriyorum. Ama örtmeye çalışırken elim alnına değiyor ve yanmaya başladığını fark ediyorum.

"V..." Endişeli bir şekilde mırıldandım.

Uzun zamandır buradayız. Artık ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim. Bildiğim tek şey günlerin geceye ve sonra tekrar gündüze döndüğü. Bazen tıbbi konsültasyon için odadan çıkarılıyoruz, ama bunun dışında yalnız bırakılıyoruz.

Etkileşimde bulunduğumuz tek insanlar doktorlardı ve onlar da pek konuşkan değillerdi. Sadece ölçümleri kaydediyorlar ve sonra kafeslerimize geri götürülüyoruz.

Çünkü bu odaya kafesten başka bir şey diyemem. Hele ki parmaklıklar bize hayvanlardan daha kötü davranıldığı anlamına geliyorsa.

Ve bu yüzden şimdi ikimiz de delirmeye bir adım uzaktayız, izolasyon neredeyse dayanılmaz.

"V," onu uyandırmaya devam ediyorum.

"Ne..." diye mırıldanıyor, gözlerini açmaya çalışırken halsizleşiyor. "İşte," diyorum, biraz su getiriyorum ve onu içmeye zorluyorum.

"Dayanmalısın V," diyorum ona, saçlarını okşayarak.

Bir gittikçe zayıflıyor ve yaptırmak zorunda kaldığımız testler de pek yardımcı olmuyor. Her kan alımı onu daha da zayıflatıyor.

"Ben..." diye başını sallıyor, çenesinden aşağı birkaç su damlası düşüyor.

"Daha ne kadar sürer bilmiyorum..." diye fısıldıyor.

", V. Benim için," elini tutuyorum, serçe parmaklarımızı birbirine bağlıyorum, "bu işte beraberiz. Her zaman," diyorum ona, umudunu yitirmemesini sağlamak için çaresizce.

"Her zaman," fısıldıyor, dudakları yavaşça yukarı doğru çekiliyor.

Gerçek ki, bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi ben de bilmiyorum. Onun iyiliği için güçlü olmaya çalışıyorum ama ben bile umudumu kaybediyorum.

Vanya sonunda ateşini yener ve yanaklarına renk başlar. Yine de ruh hali düzelmez.

Bir gün gardiyanlar tarafından daha önce görmediğimiz iki doktorun bizi beklediği yeni bir odaya götürüldük.

Testler rutin ve zaten kan almaya ya da üzerimize koydukları garip makinelere alıştık. Ancak bu sefer bize bazı anketler ve yorumlamamız için bazı çizimler de veriyorlar.

Bunun ne tam olarak emin değilim, ancak görünüşe göre ikimiz de tüm testleri geçtik, çünkü doktorlar bize başka bir tesise taşınacağımızı bildirdi.

Her şey çok hızlı geliştiği için ikimizin de kafası karıştı.

Siyah bir minibüse bindirilerek bir sonraki yere götürülüyoruz, ancak yaşam koşullarımız iyileşmiyor. Hatta eskisinden de kötü.

Hücre kirli ve yemekler zar zor yenebiliyor. Tek fark, artık 24 saat gardiyanlarımız ve daha da fazla testimiz var.

Oraya gittiğimiz ilk hafta bir de hediye aldık.

Burada bize verilen ilk hediye.

Gardiyanlardan biri gelip yavru bir tavşan getiriyor ve bize onu uygun şekilde yetiştirdiğimizden emin olmamız gerektiğini söylüyor.

Hemen kuşkulandım ve kuşkularım azalmadı. Ancak tavşanın gelişi Vanya'nın kabuğunu kırmasını sağladı ve daha aktif olmaya başladı. Artık daha fazla gülümsüyor ve ruh hali önemli ölçüde iyileşti.

Ondaki değişiklikleri görmek benim de tavşana karşı buzlarımın çözülmesini sağlıyor.

"Ona Lulu adını verdim." Vanya, iki aylık tavşanı kucağında tutarak bana gülümsüyor. Kesinlikle her geçen gün büyüyor ve zaten yeterince yiyecek bulamazken bir de beslememiz gereken bir boğaz daha yüklediklerine inanamıyorum.

"Bu çok hoş, V." Gülümsemeye karşılık vermeye çalışıyorum.

"Karnını okşamamdan hoşlanıyor. Bak," diye kıkırdıyor ve Lulu'yu sırt üstü çevirip karnını okşuyor.

Lulu'nun bundan pek hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum ama bu Vanya'yı mutlu ediyor ve bu da yeterli. Yine de Lulu'nun kürkü temiz ve parlakken Vanya'nın kıyafetlerinin aylardır değiştirilmemiş olması beni biraz rahatsız ediyor.

Lulu'nun tertemiz paltosuyla tam bir tezat oluşturan yırtık pırtık ve kirli elbisesiyle mutlu bir gülümsüyor.

"Onu almamıza izin verdiklerine inanamıyorum," diye fısıldıyor Lulu'yu göğsüne bastırıp usulca mırıldanarak.

"Bence fazla bağlanmamalıyız, V. Bu konuda içimde iyi bir his yok." Ona bin kez söyledim.

"Çok uzun zaman oldu kardeşim..." diye başını sallıyor. "Eğer bir şey yapmak isteselerdi, çoktan yaparlardı. Aylar oldu ve Lulu'nun bizde kalmasına izin verdiler," diyor ve gerekçesine katılmak zorunda olsam da yine de kendimi pek rahat hissedemiyorum.

Hücrenin kapısı tıkırdıyor ve iki gardiyan odaya giriyor. "Sıra sizde veletler," diye bağırlıyorlar, içeri girip bizi kabaca yakalıyorlar.

Vanya yanlışlıkla Lulu'yu düşürür, acı içinde inlerken gözleri hemen yaşlarla dolar.

Ancak hücrenin dışına karanlık bir koridora götürüldüğümüzde tepki verecek zamanımız olmuyor.

"Vlad," diye fısıldıyor kısık bir sesle, "korkuyorum," bana bakıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş.

Ben de öyleyim ama bunu gösteremem. Desteğime ihtiyacı varken olmaz.

"Her şey girecek. Tıpkı diğer konsültasyonlar gibi." İyimser olmaya çalışıyorum ama bu konuda bir şeyler çok uğursuz geliyor.

Bina bile daha önce bulunduğumuz binadan daha kötü görünüyor, bu yüzden büyük umutlarım yok.

Tıbbi ekipmanla dolu büyük bir odaya girmeden önce dar bir merdivenden sağa dönüyoruz.

Vanya ve ben yüksek yataklara doğru itilirken muhafızlar tarafından ayrıldık. Ellerimiz ve ayaklarımız metal menteşelere bağlanmış halde yataklara kaldırıldığımızda tepki verecek zamanımız bile olmuyor.

Gardiyanlar gidince, içeri bir adamın girmesi uzun sürmez. Diğer doktorlar gibi beyaz bir cübbe giyiyordu. Boyu babamınkine benziyor ama ona eşlik edecek kaslara sahip değil. Açık kahverengi saçları ve koyu mavi gözleriyle diğer doktorlar kadar tehditkâr görünmüyor. Bize doğru gelirken yüzünde küçük bir gülümseme bile var, yolda bir çift eldiven alıyor.

"Burada neyimiz varmış?" diye haykırıyor, bakışları Vanya'ya geçmeden önce hızla üzerimde geziniyor, gözleri ilgiyle parlıyor.

Yutkunuyorum, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim.

"Peki kim bu küçük prenses?" Vanya'nın yanına gidiyor, saçından bir tutam alıp burnuna götürüyor ve içine çekiyor.

"Adın ne hayatım?" diye soruyor, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle.

"Vanya," diye göz kırptırıyor kız kardeşim, en az benim kadar şaşkın.

"Vanya, ne kadar güzel bir isim. Güzel bir bayan için," diye yorumluyor, mutfak eşyalarıyla dolu masasının etrafında dolaşıyor, elleri havada dramatik bir şekilde hareket ediyor, sanki hangisini seçeceğini düşünüyormuş gibi.

Sonunda küçük bir iğne setine ve gülümsemesi daha da genişleyerek bize geri dönüyor.

"Ben Miles," diyor gururla, "ve seçildiğiniz için çok şanslısınız.

Kriterlerim çok katıdır ve söylemeliyim ki. Uzun zamandır testleri geçen tam bir ikiz setimiz olmamıştı." Etrafında dolaşarak Vanya'nın yatağının yanına oturdu.

"Ve sen, sevgilim, *çok* uzun zamandır ilk kızsın," diye iç geçiriyor.

"Ama ne kadar da güzelsin," diye devam ediyor eldivenli eli kızın yanağında gezinirken.

Sanırım Vanya'nın güzel olduğunu söyleyebilirsin. İkimiz arasında kesinlikle daha yakışıklı olan o. Çelimsiz yapısı, siyah saçları ve soluk tenine karşı siyah gözleriyle porselen bir bebeğe benziyor. Ama bunu ona söyleme şeklinden hoşlanmıyorum. Yırtıcı gibi geliyor.

"Seni kırarken çok eğleneceğim," diyor heyecanla ve ben ne demek istediğini tam olarak anlayamadan kaşlarımı çatıyorum.

Önce benim tarafıma yöneliyor, oldukça büyük bir iğne seçmeden önce bir süre kısık gözlerle beni inceliyor.

"Bakalım bu nasıl hissettirecek," diyor ve iğneyi hiçbir ön hazırlık yapmadan koluma batırıyor.

Acı içinde irkiliyorum, gülümsemesine bakarken gözlerim kocaman açılıyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar acıyor?" Eliyle iğneye baskı uygulayarak ve onu hareket ettirerek soruyor.

"Beş," diye cevap veriyorum, derin bir nefes alarak ve gözlerimi acıdan zorlayarak.

Nedense bu gösteriden hoşlanmayacağını düşünüyorum.

"Harika," diye cevap veriyor, iğneyi çıkarıyor, derimden kan fışkırıyor, sonra başka bir tane seçip aynı noktaya tekrar batırıyor.

Ucu daha büyüktür, bu yüzden yarayı hemen büyütür.

Bir acı iniltisini bastırıyorum.

"Şimdi mi?"

"Yedi," diyorum ve daha yüksek bir sayıya çıkmadığım için hemen kendime lanet ediyorum. Çünkü eğer bu yediyse...

Daha büyük bir iğne alırken gülümsemesi hiç bozulmuyor ve ben acı dolu bir on diye bağırana kadar işlemi tekrarlıyor.

Benimle işi bittiğinde, kolum kanlar içindeydi. Asıl yarayı bile göremiyorum çünkü aynı bölgede birden fazla delik var ve kan fışkırıyor.

Önceki konsültasyonların aksine, kolum için bir gazlı bez vermeye ya da kanın bir kısmını temizlemeye bile zahmet etmedi.

Hayır, dikkati Vanya'ya yöneliyor ve onun solgun yüzüne bakarken gülümsemesi genişliyor. Aynı şeyi ona da yapacağını bildiğim midem düğümleniyor, ama Vanya'nın gözlerini bana çevirmesini, etini darmadağın ederken çığlıklarının susturulmasını çaresizce izleyebiliyorum.

Miles, Vanya'nın azmi karşısında hayrete düşerek, "Aman Tanrım," . " bir mucizesin, değil mi?" diye haykırır onuncu iğneden kurtulduktan sonra inanamayarak. Vanya'nın bir kez bile bağırمامış olmasından etkilenmiş gibi görünüyor.

Ancak bilmediği şey, kız kardeşimin dış uyaranlarla başa çıkmak için kendi mekanizmasını çoktan geliştirmiş olduğudur. Sığınağını bende buluyor. Gözlerimiz buluştuğu anda, Miles'in işini bitirmesini bekleyerek kendini kapatacağını biliyordum.

Yaralarından kan akarken bile neredeyse hiç tepki vermiyor.

Miles yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle, "Sanırım bir kazananım var," diye ekliyor.

Hızla götürölüp hücrelerimize geri konduğumuz için bunun üzerinde duramıyorum. Vanya, Lulu'yu görür görmez kendine geliyor, onu kollarına alıyor ve beyaz önlüğünü kanıyla boyuyor.

"V," diye elini çekmeye çalışıyorum, gömleğimin ucunu kullanarak kanın bir kısmını temizliyorum.

"Ben iyiyim," diyerek omuz silkiyor ve bana gülümsüyor.

Ama çok geçmeden başka bir gardiyan hücremize geldi. Bu sefer özellikle Vanya için.

"Ama biz hep birlikteyiz," diye ekliyorum onu yanımdan uzaklaştırmaya çalışırlarken. "Onu alamazsınız."

"Emir emirdir evlat. O sadece *onu* istiyor," diyerek Vanya'yı işaret eder. Kendimi fiziksel olarak onunla kız kardeşimin arasına sokmaya çalıştığımda, beni kolayca kenara itiyor, elinin tersi yanağıma değiyor ve beni uçuruyor.

"Sorun yok, Vlad. İyi olacağım." Vanya sempatik bir gülümsemeyle ekliyor ve ben sadece onun benden uzaklaştırılmasını izleyebiliyorum.

Ertesi günü ve geceyi gözlerimi bir saniye bile kapatmadan geçirdim.

Nerede o?

Hepsi de kız kardeşimin ölümüyle sonuçlanan binlerce senaryo hayal ettiğim için vücudum rahatlayamıyor.

Ancak hücrenin kapısı açıldığında ve Vanya pembe bir elbise giyip uzun saçlarını iki atkuyruğu şeklinde örerek içeri girdiğinde bu korkunç bekleyiş sona erer.

"V?" Görünüşündeki değişikliğe şaşırarak ona doğru bir adım atıyorum. Yarasının bile icabına bakılmıştı.

Yine de tüm temiz kıyafetlerine rağmen, perili bir görünüm var.

"V," diye yanına koşuyorum, ellerim omuzlarında. "Ne oldu? İyi misin?" Onu okşayarak sordum. Tepkisi hemen beni itmek oldu, dokunuşumdan irkildi.

Hücrenin bir köşesine geçip uzanıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor.

"V," diye soruyorum, ilk kez gerçekten endişelenerek.

Bize her ne olduysa, bana asla sessiz davranmadı.

Asla.

Özel ziyaretler devam ediyor ve yavaş yavaş Lulu bile Vanya'nın ilgisini çekmeyi başaramıyor. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve onu rahatlatmaya çalıştığımda

tüm dokunuşlarımı reddediyor.

"V, lütfen konuş benimle," diye yalvarıyorum ona, bir gün yine yeni bir elbise giymiş, ama yanaklarından yaşlar süzülerek geri döndüğünde. "Ne oldu?"

"Onun özel kızı olduğumu söyledi," diye inliyor, hıçkırıklar yavaşça vücudunu sararken ellerini yüzüne götürüyor.

"V..." Ona nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum.

"Acıyor... ama acımıyormuş gibi davranmak zorundayım," diye fısıldıyor.

"Ne yapar? Ne acıtıyor?" Hemen Miles'ın onun canını da çok yaktığını, acı eşiğini her seferinde farklı bir uç noktaya taşımaya çalıştığını hayal ediyorum. Zihnimde onu kanlar içinde ve morarmış görüyorum ama etinde neredeyse hiç iz yok.

"Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmamdan hoşlanıyor," diye başlıyor, sesi kısık, "çıplak..." dalıp gidiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Çıplak mı?

"Vücudumun içinde bir şey var ve acıtıyor. Her seferinde..." derin bir nefes alıyor. "Ve sen bunu atlatmama yardım etmek için yanımda değilsin." Son sözleri hıçkırarak söylüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ona yaklaşıyorum, kollarımı yavaşça vücuduna doluyorum ve ilk kez dokunmama izin veriyor.

Başta ona neler olduğunu anlamıyorum. Vücudunu her seferinde neyin dürttüğünü ve Miles'ın kız kardeşime ne yaptığını tam olarak anlamam biraz zaman alıyor.

Ve sadece benim de başıma geldiğinde, Vanya'nın yokluğunda bir gardiyan gizlice hücremize girdiğinde yapıyorum.

Sıkıştırılmış ve her şeyden soyulmuş halde, sadece bunun uzun sürmemesini umabilirim. Neredeyse üç katı büyüklüğümde, dirseğini enseme bastırıp kıcımlı okşarken beni yerimde tutarken hiç şansım yok.

Ne kadar hareket etmeye çalışırsam çalışayım ya da protesto etmek için bağırırsam bağırayım, kendini içime soktuğu için boşuna, beni parçalara ayırırken bedenim acı içinde çığlık atıyor. Bedenim onu ne kadar reddetmek istese de, saldırısının gücü bir çocuğun bedeniyle boy ölçüşemez. İğrenç sertliğinin içime gömüldüğünü hissediyorum, geri çekilmeden önce kendini daha derine kazarken acı dayanılmaz.

Bir noktada savaşımayı bırakıyorum, içime girip çıkarken kendimi sabit tutuyorum, terli vücudunun kokusu beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Ama üstümde homurtularını duyarken bile tek düşünebildiğim kız kardeşim.

Bu ihlale defalarca katlanmak zorunda kalan, içine kapanan ve kanından olan kardeşinin dokunuşunu bile reddeden küçük kız kardeşim.

Miles onu her aradığında Vanya'nın neler yaşadığını ancak o zaman gerçekten anlıyorum ve buna katlanabileceğimi sanmıyorum. Birinin küçük kız kardeşimi bu şekilde incittiğini bilerek yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Bu, kız kardeşimi bir şekilde kurtarmam gerektiğini fark ettiğim dönüm noktası.

Çünkü önemli olan tek şey o. Her şeye katlanabilirim.

Tecavüz. Acı. İşkence.

Ona kıyabildiğim sürece her şeye katlanacağım.

Sağlam bir inançla donanmış olarak, dikkati onun üzerinden çekmenin yöntemi danışmanlıklarımız sırasında bana geliyor.

Derimi her kestiğinde acı seviyemi soruyor, gözlerimi kapatıyorum, bedenimin bana itaat etmesini istiyorum ve söyleyebileceğim en düşük rakamı söylüyorum. Deneylerinin boyutu büyüdükçe, artık iğnelerle yetinmeyip etimizi kesmek için bıçaklara ihtiyaç duyduğunda bile dişlerimi sıkmaya devam ediyorum.

Kolumun derisini soyup damarlarımı ve kaslarımı ortaya çıkardığını gördüğümde bile buna katlanıyorum.

Aslında, bu özel deney sonunda onun dikkatini çekmemi sağlıyor. "Belki de yanılmışımdır," diye not ediyor, beni dürterken tepkilerimi inceliyor ve açıkta kalan kolumu dürtüyor.

Kan ve bıçakların etrafında o kadar zaman geçirdikten sonra, kendi çıplak etimi görmeye bile duyarsızlaştım.

"Göreceğiz," diyerek Vanya'nın yanına geri döner.

Bu onun gösteri yapma zamanı. Etini kestiği anda ağlamasını ve feryat etmesini istemiştım, ona . İçinde tutmamasını ve bana sığınmamasını. İçini dökmesini.

Bana doğru sorgulayıcı bir bakış atıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bıçak koluna değdiği anda acı içinde çığlık atmaya başlıyor. Miles'ın gözleri olanlara inanamıyormuş gibi dehşetle açılıyor.

O kesmeye devam ediyor ama Vanya çığlık atmaya devam ediyor.

İşi bitene kadar.

Eldivenlerini çıkarıp yere fırlatıyor, tepinerek odadan çıkıyor ve asistanlarından birinin gelip bizi dikmesine izin veriyor.

Ve sonunda onun dikkatini çektiğimi biliyorum.

Ve , Vanya'nın özel ziyaretleri sona erdi.

Şimdiye kadar Miles'in ne aradığını fark ettim - deneylerinde en iyi performansı gösteren denek.

Ve eğer bu kız kardeşimin huzur içinde kalmasını sağlayacaksa, o zaman en iyisi ben olacağım.

Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Ertesi gün ofisine çağrılan kişi ben olduğumda planımın işe yaradığını anladım.

İçeri girdiğimde, daha önce gördüğüm her şeyden daha güzel olduğunu fark ettim. Her şey çok parlak ve yeni ve her yerde bir sürü cihaz var.

Bir muhafız tarafından içeri itilir itilmez Miles kalkıyor, küçük halimi görünce gülümsemesi genişliyor.

"Vlad'dı, değil mi?" Diye soruyor ve tüm tavırlarında sahte bir hava var. Ama Vanya'nın daha fazla acı çekmesini engellemenin tek yolunun bu olduğunu bildiğimden başımı sallıyorum.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum ve bana yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Kirli kıyafetlerimin ya da daha da kirli vücudumun parlak deriyi nasıl lekelediğini ya da Miles'in beni kokladığında burun deliklerini nasıl açtığını görmezden gelmeye çalışarak .

Ne de olsa benim bu acınası halim kimin suçu?

"Seni izliyordum Vlad," Miles bacak bacak üstüne atarak kollarını öne doğru uzattı ve çenesini ellerine dayadı. "Ve bence potansiyelini benden saklıyorsun."

"Bilmiyorum efendim." Sorusu karşısında şaşırılmış görünmeye çalışarak cevap veriyorum. "İşte," diyor, yeni dikilmiş kolumu kabaca tutarak. İçten içe

Acıdan irkiliyorum ama dışarıya belli etmiyorum.

Sadece bir kez göz kırpmıyorum, Miles'a bakıyorum ve ona tam olarak görmek istediği şeyi gösteriyorum - tepki yok.

"Kız kardeşinin ortalamanın üzerinde olduğunu sanıyordum. Ama sen oğlum," diye ıslık çalıyor, "sen benim küçük mucizem olabilirsin."

"Bu ne için efendim?" Kendimi tutamadan soruyorum.

Kıkırdamadan önce gözlerini bana diyor.

"Meraklı bir zihin. Bunu sevdim," diyor ve sandalyesinden kalkıp beni takip etmemi söylüyor.

Klavyedeki birkaç tuşa basınca ofisin arka tarafındaki bir başka kapı açılıyor. Odaya girdiğimizde, sıra sıra kitaplarla çevrili bilgisayarlar ve diğer makineleri görüyorum.

"İlginç, ama bana amacını soran ilk kişi sensin," belirtiyor ve sesinde alttan alta bir zevk olduğunu söyleyebilirim.

Tüm yüzeyi beyaz işaretlerle karalanmış devasa bir kara tahtanın önünde durur.

"Bu," diyerek bir kâğıdı aşağı indiriyor ve bana bir resim gösteriyor, "beyin," diye açıklamaya başlıyor. "Ve bu," merkezdeki bir bölgeyi işaret ediyor, "amigdala. Basitçe söylemek gerekirse, insanlardaki temel duyguları - özellikle de korkuyu- düzenler."

Etrafta dolaşıyor, coşkuyla sohbet ediyor.

"Görüyorsunuz, dışarıda amigdalanın tam işlevine sahip olmayan insanlar, psikopatlar var ve bu nedenle normal insanların hissedemiyorlar. Korkuyu ve pişmanlığı bilmezler. Ama bir sorun var. Psikopatlar öngörülemezdir. Çok öngörülemezler," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Durdu ve devam etmesini bekledim, bunun amacının ne olduğunu merak ediyordum.

"Ama bir de sizin gibi insanlar var. Aracılar" diyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Amigdalanız öyle bir şekilde gelişmiş ki bir psikopat kadar ileri gitmemiş olsanız da tamamen normal de değilsiniz."

"Yani duygularım o kadar güçlü değil," diye yorum yapıyorum.

"Doğru ve... yanlış. Türünüzü uzun zamandır inceliyorum," diye sırtıyor, "Göründüğümden daha yaşlıyım," diye şaka yapıyor. "Ve her örnek aynı olmasa da, bir model fark ettim. Kendi başına bir his eksikliği yok, ama bir farklılık var. Herkes farklıdır," diye omuz silkiyor. "Bazı insanlar sevgiyi bilmez, bazıları nefreti bilmez ve diğerleri de korkuyu bilmez."

Tamamen bana doğru dönüyor.

"Tabii ki sadece korkusu olmayanlarla ilgileniyorum. Görüyorsunuz, korku en kötü insan özelliklerinden biridir. Evrimsel bakış açısından kabul edilebilir. Ama paralı askerlik açısından değil," diye endişeyle ayağını yere vuruyor, "ama aklımdaki şey için, sahip olunması gereken bir özellik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Süper askerler," diye sırtıyor. "Korku ya da acı nedir bilmeyen mükemmel insan silahı." Kolumu başıyla işaret ediyor, "acı. İsterseniz bir ölüm makinesi."

"Peki ya pişmanlık? Bazı insanlarda varken bazılarında yok mu?" Soruyorum, teorisi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Tüm ilgisizliğime rağmen

Kız kardeşimi için bu adamı suçluyorum ama aklının çalışma şekli ilgimi çekmiyor değil.

"Akıllıca," ağzı yukarı *kalkıyor*, "sadece senden siliyoruz. Her seferinde bir adım." Tam önümde oturana kadar yaklaşıyor. "Ve sen, benim küçük mucizem, benim kazanan ödülüm olabilirsin."

"Ben mi?"

"Seni şimdiye kadar gözlemlemediğimi mi sanıyorsun? Entelektüel özelliklerin mükemmel. Ama fiziksel ve duygusal yeteneklerin beni hiç tatmin etmedi," diyor neşeyle, "ta ki şimdiye kadar."

"Fiziksel formun umduğumdan daha iyiye geriye tek bir şey kalıyor." diye eklemekten önce düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor.

Durdu ve ben de ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Duygularınız." Bana ilk görevimi vererek mutlu bir şekilde ilan etti.

"Bana senin hakkında ne kadar yanıldığımı göster Vlad, birlikte dünyayı fethedeceğiz" dedi ve ardından bir kez daha hücreme götürüldüm.

İlk gördüğüm şey Vanya'nın Lulu'yu okşadığı, yüz hatlarının uzun zamandır ilk kez aydınlandığı oluyor. Ve içimdeki ikilem büyüyor.

Mutluluğunu mu alırsın, acısını mı?

Ama o anda sadece tek bir doğru cevap olduğunu biliyorum.

Ona doğru yürürken kendimi kapatıyorum, parmaklarımı Lulu'nun paltosuna dolayıp kollarından çekiyorum. Kameraya en iyi görüntüyü vermek için odanın ortasına doğru birkaç adım atarak duygusuz gözlerimi kırmızı merceğe dikiyorum.

Bir elimle çırpınan Lulu'yu kameraya doğru kaldırırken, diğer elimle boynunu yokluyorum. Uygun bir tutuş bulduktan sonra, bir çatırtı duyana kadar acıyla büküyorum.

Lulu'nun hareketsiz bedeni yere düşüyor ve ben her şeyi unutuyorum.

Vanya'nın çılgınlıkları, kınamaları ve en çok da tenime vurduğu küçük yumrukları.

Her şeyi engelliyorum.

O gün Miles'ın küçük mucizesinin doğum günü.

Bir ölüm makinesi.

 görüntü
 görüntü

 görüntü

Yirmi Altıncı Bölüm

O hayal et bakım
cont'ine metin,
tacâmuri, semn
Otomatik olarak oluşturulan
açıklama

Sarsılarak uyanıyorum, rüyamdaki olayları zihnimde yeniden canlandırırken ter tenime yapışıyor.

Kahretsin, ama hayal ettiğimden daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Ve bir şekilde bunun daha uysal olanlardan biri olduğuna eminim.

Peru'dan döndüğümünden beri, rüyalarım geri dönüşler olarak hizmet ediyor, bazen hafıza bugünkü gibi keskin, bazen de soluk. Yine de yapbozun her parçası tek bir yöne doğru ilerliyor.

Miles'in oynadığıydım. Ve Vanya işe yaramaz bir deney olmanın bedelini olmalı.

Kız kardeşime ne olduğunu anladığımda yumruklarım sıkılıyor, zihnim yüksek seslerle inliyor, göğsüm acıyla gümbürdüyor.

Kahretsin.

Buradan çıkmam gerek.

Sisi'nin uyuyan haline bakıyorum, şimdi bile vücudu benimkini arıyor, dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçıyor ve ne için savaştığımı hatırlıyorum. Onu asla terk etmeyeceğime söz verdim ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Bunun olmasını sağlamak için bir parçamı öldürmem gerekse bile.

Şimdiden kaymaya başladığımı hissediyorum ve ellerim kandan yapış yapış oldu.

Avuçlarımı önümde açtığımda, gözlerimin hasta zihnimden doğan başka bir hayali değil de gerçeği görebilmesi için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Göz kırıyorum ve boş ellerim kanlı hale geliyor, sonra tekrar normale dönüp kanlı oluyorlar.

Lanet olsun!

Görüşüm bulanıklaşıyor ve gördüklerimin sahte olduğunu bilsem de -bir serap- kendimden şüphe etmekten kendimi alamıyorum.

Ellerim nemli ve parmaklarıma yapışan ter, her öldürmeden sonra sızan kanın parmaklarımı boyamasını andırıyor.

Dönüşü olmayan bir yola girdiğimi fark ederek, Sisi'nin yokluğumu bir süre fark etmeyeceğini umarak hızla odadan çıkıyorum.

Bunu kabul etmek ama onun için hâlâ bir tehlikeyim ve bir daha asla ona zarar verecek bir şey yapmam.

Ona hayatı boyunca yetecek kadar acı çektirdim ve beni affetmiş olması gerçekten mucize. Bunların hiçbirini tehlikeye atmayacağım.

Peru'dan beklenenden daha erken ayrıldığım için, *el viejo*'nun reçete ettiği bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kaldım. Bunun yerine, ataklarımı nasıl kontrol altına alabileceğime dair birkaç kılavuz vermişti.

"Kaynağı anlarsanız cevabı da öğrenirsiniz," demişti şifreli bir şekilde.

Ancak, kaynağı anlamak, bir kişi bunu *yapamadığında* o kadar kolay değildir.

kaynağı hatırla.

Miles'la geçirdiğim zamana dair gördüğüm rüyalar ve geri dönüşler bana orada neler olup bittiğine dair bazı fikirler verdi. Beni mükemmel bir ölüm makinesi haline getirmeye çalışıyordu ve bu nedenle beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak nasıl bir eğitime tabi tuttuğunu ancak hayal edebiliyorum. Şüphesiz, yara izlerim hikâyenin bir yönünü gösteriyor ve şimdi hatırladıklarına bakılırsa, çoğunun beni acıya karşı duyarsızlaştırma çabalarından kaynaklandığına ikna oldum.

Gözlerimi kapatıp anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kendimi sümüklü bir insanın ağırlığı altında ezilmiş görmek kesinlikle ruh halimi iyileştirmeye yardımcı olmamıştı. Aksine, geriye dönüşler sadece kana susamışlığımla artırmaya yaradı, öldürme ihtiyacı duyularımı sardı.

Bodruma doğru ilerlerken bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Maxim'i arayıp odanın benim için hazır olduğundan emin olmasını istemeyi zar zor başarıyorum. Ama duvardan duvara sallanırken, hareketlerim koordinasyonsuz ve halsizken, görüşüm bana ihanet ederken, zihnim benden , işleri düzene sokmak için yeterince zamanı olacak.

El viejo'nun öğretilerini uygulamak için biraz doğaçlama yapmam gerekti. Tetikleyicimin kaynağını anlamam ve ondan kaçmaya çalışmak yerine onunla yüzleşmem yönündeki tavsiyesi beni oldukça ikilemde bırakmıştı.

Nöbetlerimin çevreme ne yaptığını gördüğümünden beri onları hep kontrol etmeye çalıştım, elimden geldiğince kana bakmaktan kaçındım

- Benim mesleğimde bu biraz zor olsa da.

Yine de, tutsaklarımın sırlarını dökmelerini ama kanlarını *dökmemelerini* sağlayan her türlü işkence tekniğini kullanarak yaratıcı oldum. Zehirli örümceklerden yılanlara, kurşun karıncalara ve et yiyen kurtçuklara kadar, bir hedeften istediğimi elde etmek için bir olaya yenik düşmeden birçok yol bulmuştum.

Yine de tetikleyicimden uzak durmak o kadar da etkili olmamıştı ve bunu son birkaç yılda fark ettim. Eskiden kendimi kaybetmem için çok fazla kan gerekirken, bugünlerde sadece birkaç damlacık görmem yetiyor ve ben yok oluyorum.

Kendimi ne kadar bastırmaya çalıştıysam o kadar kontrolümü kaybettim. Ve bu o kadar kötü bir hal aldı ki etrafımda *kimse* güvende değil.

Kaynağı anlayın.

Hatırlamadığım bir kaynağı anlayamam. Bu yüzden şimdilik en güvenli hareket tarzı ataklarıma teslim olmak. Onları geldikleri gibi tamamen kucaklamak ve etrafımdaki her şeyi mahvetmeme izin vermek - tabii ki kontrollü bir ortamda.

Ben de kendi kesim odamı inşa etmeye karar verdim. Canavarım kan istiyorsa, kana sahip olacaktı.

Sonunda bodruma ulaştım ve bir şifre girerek odaya .

Roma hamamı tarzında inşa edilen oda tamamen beyaz mermerden yapılmıştır. Odanın her iki yanında yer alan iki sütun, savaş ve kan dökme sahnelerinin yer aldığı boyalı tavanlı bir pasajı bir arada tutmaktadır. Ortada sadece Mississippi'den gelen tatlı suyla dolu dairesel bir havuz var. Tüm oda, havuzdaki tüm sıvıları toplamayı amaçlayan bir boşaltma sistemine sahiptir.

Ve tabii ki, bir pagan gibi, kurban olmadan ayinime başlayamam. Odaya girer girmez, hepsi de bana bağırıp çağıran ve küfürler savuran beş iri yarı adam tarafından yakalandım - muhtemelen Maxim onları kaçırıp buraya kilitlediği için.

Yine de bir hedefi gördüğüm anda, artık beni bekleyen bir kan nehrinden başka bir şey duymuyor ya da görmüyorum, cesetleri nihai sunu.

Ve böylece hareket ediyorum.

Hareketlerim tamamen içgüdüsel, vuruyorum, eğiliyorum ve tekrar vuruyorum, kendi yumruklarımı indirirken her yumruktan akıcı bir şekilde kaçıyorum. İki adam çabucak yere serildi ve diğer üçü de meselesi. Kalplerinin ritmine göre dans ederek

Adem elmasına bir yumruk indirirken, soluk borusunun koptuğunu duyuyorum, yumruğumun gücü kemiklerini arkaya doğru tekmeliyor ve hava akışını kesiyor. Boğuk bir nefesle o da yere yığıldı.

Hayati noktalara nişan aldığım için sonraki ikisi çocuk oyuncağı, yere yığılırken gözleri arkada yuvarlanıyor.

Nefes nefese, Maxim'in tavadaki gizli bir pencereden kafese fırlattığı bıçağı fark etmeme yetecek kadar sis hafifçe dağılıyor.

Elimi çabuk tutup cesetleri küçük drenaj borularıyla aynı hizaya gelene kadar sürüklüyorum, bıçağım boğazlarını kesiyor ve kanın yavaşça havuza doğru ilerlemeye başlayana kadar nasıl biriktiğini izliyorum.

Aynı her ceset için yapıyorum, kesik boğazlarını tüm kanın havuzda toplanacağı şekilde konumlandırıyorum. Şimdi, beş drenaj noktasının tamamı, yaşam özlerini çukuruma sızdıran cesetler tarafından işgal edilmiş durumda.

Kısa sürede temiz su bulanıklaşır, kan suya renk katar. Ve yavaşça, çok yavaşça, paslı renk yerini kırmızıya bırakıyor.

Havuza daha fazla kan doluyor ve gözlerimi kapatıyorum, manzara tüm varlığımı okşuyor.

Sabırsızlıkla, elbiselerimi dikiş yerlerinden yırtarak neredeyse ileri doğru dalıyorum, kanlı su tenime çarpıyor ve zevkle iç çekmeme neden oluyor. Metalik koku burun deliklerime doluyor ve sadece daha derin nefes almaya çalışabiliyorum.

Kendimi suya batırarak kanın derimin her santimini kaplamasına izin veriyorum, doku - seyreltilmiş olsa da - içindeki canavarı besliyor. Ve daha fazlasını istese de -her zaman olduğu gibi- sonunda huzura kavuşuyorum.

Suyun altında kalıyorum, kan denizinde kendimi , etrafımı saran ölüm, her yeri kaplayan kırmızı.

Ve bekliyorum.

Diğer zamanlardan farklı olarak, kana bulanmak beni sakinleştiriyor. Ve bilincimin yavaş yavaş geri gelmeye başladığını fark ediyorum.

Suyun yüzeyini kırıyorum, zor nefes alıyorum, nihayet etrafımdaki manzaraya uyum sağlıyor, zihnime berraklık geri geliyor.

"Lanet olsun." Az önce kurban ettiğim adamların parçalanmış görünümlerine bakarken mırıldandım.

Gerçekten öldüklerinden emin olmak için kesinlikle fazladan yol kat ettim.

El viejo'nun tavsiyesi üzerine kafa yorarak ve kendi durumuma uygulamaya çalışarak çok zaman geçirdim. Sonunda tek çözümün kana teslim olmak olduğunu fark ettim. Kelimenin tam anlamıyla.

Bunun için kaynak bulmak biraz zor oldu, ancak bazı mahkumları çalmanın bir yolunu çabucak buldum - kimsenin kaçırmayacağı insanlar - tabii ki kan testlerinin güncel olduğundan emin olduktan sonra.

Maxim, öldürmem ve kanlarında yıkanmam için sağlıklı mahkumlar bulmaktan sorumluydu.

"Kulağıma daha iyi geliyordu." Yüksek sesle söylüyorum, kendi durumuma gözlerimi deviriyorum, bir şekilde buna başvurmak zorunda kaldığım için . Ne de olsa ben Elizabeth Bathory değilim. Kendi eğilimlerim sonsuz yaşama ulaşmaya yönelik değil. Bu seferkini elimde tutabilirsem mutlu olacağım.

Ve işe yarıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, krizlerim kısaldı ve birkaç saat kana bulandıktan sonra krizlerim yok olmuş gibi oluyor. Elbette bunun için birkaç kişiyi öldürmem gerekiyor. Ama Sisi'nin güvenliğini *herkese* tercih ederim.

Bu tek uygulama beni daha az değişken ve bir krizin başlangıcında bile kendimi kontrol etme olasılığımın daha yüksek olmasını sağladı. Genelde hemen kendimi kaybederken, şimdi en kötü saldırı sırasında bile bir parça vicdanım kalıyor.

Bu beni umutlandırıyor.

Şimdi, keşke ilk tetikleyicinin ne olduğunu hatırlayabilseydim. Şimdiye kadar yaşadığım tüm flashback'lerde çok fazla kan vardı ve çoğu zaman bu kan bana . Ama şimdiye kadar anılarım karşısında öfkeden başka bir şey hissetmemiştim. Gördüğüm hiçbir şey beni özellikle duyarlı ya da öfkeli yapmamıştı. Tabii ki, pusulam biraz çarpık, çünkü muhtemelen hayal edilebilecek her türlü delice şeye katlanmak zorunda kaldım. Tecavüzden zihinsel ve fiziksel işkenceye, Miles'in sapkın zevki için vücudumun açılmasına kadar, bunu gölgede bırakabilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Kapının gıcırtısını duyduğumda derin düşüncelere dalmıştım, vücudum hâlâ kan içindeydi.

Başım geriye savruluyor ve Sisi'nin içeriye adım atışını dehşetle izliyorum; etrafındaki katliamı gördükçe gözleri açılıyor. Bakışları sonunda bana takılıyor ve merakla bana bakıyor, başını yana eğip sanki bir merak konusuymuşum gibi beni inceliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum, sesim kaba.

Buraya nasıl girdi?

Bunu öğrenmeyeceğinden emin olmak için her türlü önlemi almıştım. Sonunda bana bir şans daha vermesini sağladığıma göre, bunu görmesine ve hâlâ bir canavar olduğumu anlamasına ihtiyacım yok.

Oda kasıtlı olarak gizlenmiştir ve kapı şifre korumalıdır. Buraya nasıl gelmiş ve kapıyı da nasıl açmış olabilir?

Cevap vermiyor, sadece omuz silkerek odanın içinde dolaşp hasarı değerlendiriyor. Biraz eğilerek mahkûmlardan birinin cesedini inceliyor, parmağı düz kesiğimin üzerinde geziniyor. Önümde durmadan önce aynı şeyi tüm cesetlere yapıyor.

"İlginç," diye not ediyor ve ben de onu anlamak için elimden geleni yapıyorum.

Kızgın mı? Beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Beni terk mi edecek? Bunu yapamaz. Hayır, tabii ki bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Ama bu iyi bir *ilginçlik* mi yoksa kötü bir mi?

Onu aldattığımı mı düşünüyor?

Kahrolası Hades, ama bu bana eksi puan kazandıracak ve zaten zar zor birkaç puanım var. Onun güvenini kaybedemem. Ya da saygısını. Ya da herhangi bir şeyini.

Beni köşeye sıkıştırdığını fark ettiğimde kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı. Sudan çıkıp ona doğru ilerlemeye başlıyorum ama o sadece bir kolunu bana doğru uzatıyor, elini kaldırmış, bir parmağını *sakın* ha der gibi ileri geri sallıyor.

Siktir. Boku yedim.

"Açıklayabilirim," diyorum hemen, ama parmaklarını susturma hareketiyle ağzına götürmeye devam ediyor.

Beynime tüm olası senaryoları ve bu karmaşadan kurtulmak için ne yapabileceğimi düşünmesini emrederken aklım hemen aşırı hızda çalışıyor. Şimdiden hazırladığım bir hediye listem ve işe yarıyor gibi göründükleri için daha fazla oyulmuş kalbim var.

Havuzdan çıkmak için hamle yapıyorum ama tam ona doğru bir adım beni durduruyor. Bir elini kaldırarak başını sallıyor ve orada kalmamı işaret ediyor.

Parmakları elbisesinin düğmelerini yavaşça açarken çoktan düğmelerin . Gözleri üzerimde, sanki şehvetli hareketlerine bakmam için bana meydan okuyor.

Bunu bana söylemesine gerek yok çünkü köprücük kemiğinden görünen et beni çoktan büyülemişti... sonra göğüs dekoltesi... Çok geçmeden elbisenin tüm düğmeleri çözüldü ve onu vücudundan kaydırarak yere bıraktı.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum gözlerim onun şeklini alırken.

Altına bir şey giymemiş.

Onu tepeden tırnağa inceliyorum. Altın sarısı zeytin rengi teni odanın ışığında parıltıyor ve onu cennetten inmiş bir tanrıça gibi gösteriyor - kan sunusuna karşılık veriyor. Göğüsleri yuvarlak ve sıkı, meme uçları şimdiden sert ve çakıllı.

Bakışlarım daha aşağıya, pürüzsüz karnına ve belirgin bel çizgisine iniyor.
Yutkunuyorum.

Onu görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum. O kadar mükemmel ki hiçbir kelime onu tarif edemez. Kahretsin, ama bir sözlük bile muhtemelen suskun kalırdı - yoksa sözsüz mü?

Gördün mü, konu o olunca benim beynim bile arızalanıyor!

Kalçaları kıvrımlı ve , mükemmel kum saati figüründe hafifçe dışa doğru genişliyor. Daha aşağıya, bacaklarının arasında yer alan kesilmiş sarı saçlarının olduğu küçük bölgeye doğru ilerliyorum. Sadece bana ait olan ve *sadece* benim olacak olan o nefis yere.

"Sisi," diye tıslıyorum, vücudum zaten onun için hazırlanmış, gözlerim onun ihtişamının tadını çıkarırken sikim dikkat çekmek için geriliyor.

Bu kadına tapmak için yaratılmıştım.

Buna hiç şüphe yok. Dizlerim hafifçe titrerken değil, zaten önünde diz çöküp ona hak ettiği saygıyı göstermek istiyorum.

Tüm evrende beni dizlerimin üstüne çöktürebilecek tek şey o. Ama ben seve seve düşerim. Onun tadına bakmak için, bundan daha fazlasını yapardım. Onun ayaklarına kapanırdım.

Hareket ediyor, ayakları mermer zeminde neredeyse kayıyor, uzun, bacakları esniyor ve şeklini daha da vurguluyor.

Lanet olsun!

Ayak parmaklarını kanlı suya daldırıyor, sıcaklığı onayladığında dudakları seğiriyor. Sonra yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde aşağı inmeye başlıyor, kanlı su teniyle buluşuyor ve onu lekeliyor.

Hipnotize olmuş bir halde, saçları kana bulanıncaya, açık sarı saçları pembemsi bir kırmızıya dönüşünceye kadar kendini suya bırakmasını izliyorum.

Hava almak için sudan çıkıp yanıma gelirken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Yüzü benimkinden farklı olarak kıpkırmızı olmuş durumda ve onu tutup yanıma getirme isteği duyuyorum.

Sadece onu yiyip bitir.

Ama önce bana ne kadar kızgın olduğunu görmeliyim.

"Sisi," diye başlıyorum ama parmağını dudaklarıma koyuyor, yanıma gelip boğazıma sokuluyor, burnu boğazımın yüzeyinde aşağı yukarı hareket ediyor.

Yumuşak bir okşamayla boynumu. Hala nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

"Yaramazlık yaptın," diye fısıldıyor kulağıma, tenimi ısıtırken dişleri lobumu .

"Lanet olsun, Sisi," diye homurdandım, "etrafta böyle şeyler söyleyip duramazsın.

Özellikle de görünürken," diyorum ona, sesim gergin.

"Ne gibi?" yaslanıp o güzel kirpiklerini bana fırlatarak soruyor, gözleri gizli bir anlam ve muziplikle parıldıyor.

Minx.

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. İki adımda onu havuzun duvarına yasladım, bacaklarını açarak etrafıma sardı, amı sikime sürtünüyordu.

"Çok iyi biliyorsun, benim küçük baştan çıkarıcım," diyorum ona, başını kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağlarken parmaklarım yanaklarına gömülüyor. "Sen günahın timsalisin," nefesim dudaklarında, parmaklarımın ucunu meme ucuna değdirmeden önce elimi boynunda, köprücük kemiklerinde gezdiriyorum.

Gözleri bana dönerken hızlı bir nefes alıyor.

"Buraya nasıl girdin, Sisi?" Aramızda sadece nefes mesafesi kalana kadar eğildim.

Başka tarafa bakmıyor, meydan okurcasına bakışlarımı tutuyor.

"Kapıdan," diye omuz silkiyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme.

"Sisi," diye bir kaşımı kaldırıyorum. "O kapı şifreyle korunuyor," diyorum.

"Peki bu kimin suçu?" diye başlıyor, daha da yaklaşıyor, dili dışarı fırlıyor ve kulağıma fısıldamak için yanağımdan geçerken dudaklarımı okşuyor, "parolanın doğum günüm olması kimin suçu?"

Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ve kendi dudaklarım da seğiriyor.

"Hmm, benim hatam," diye mırıldanıyorum, onu tekrar getiriyorum, başparmağım

çenesi. "Ama kapıyı nasıl *buldun*? Bunu sadece Maxim ve ben biliyoruz."

Tırnaklarını göğsümde gezdirerek, "Arkadaşın Maxim doğru teşvikle çok konuşkan olabiliyor," devam ediyor.

Onun dokunuşu aklımı kaçırmama neden oluyor, özellikle de kafamı oyunda tutmam gerekirken. Güvenlik ihlali ihlalidir, davetsiz misafir kim olursa olsun. Maxim zar zor İngilizce konuşabildiği için bu bilgiyi nereden aldığını daha da merak ediyorum.

"Ne yaptın Sisi?" Yüzümde ciddi bir ifadeyle soruyorum. Yine de içim neredeyse gururla dolup taşıyor.

O türünün tek örneği.

"Sadece anatomi kitabından bir prosedürü detaylandırıdım," diyerek utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Beni baştan çıkardın," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek. Ve bana ne kadar fingirdek olduğunu göstermek için parmak uçlarına kalkarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "*On mne mnoga skazal. Vse tvai secreti,*" diye arsızca fısıldıyor, sözleri karşısında gözlerim açılıyor.

"Sisi!" İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum, kulaklarım onun dudaklarındaki Rusça tadını çıkarıyor.

"Öğrendim. Biraz," hafifçe kızarıyor.

"Benim için mi?" İnanılmaz bir şaşkınlıkla sordum. Benim için böyle bir çaba sarf edeceğini hiç düşünmezdim.

Başını sallıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra seni sevdiğimi senin dilinde de söyleyebilmek istedim," diye devam ediyor ve dudaklarım bir gülümsemeyle genişliyor.

Sisi'yi tanımak, diğer şeylerin yanı sıra, döngünün dışında tutulmak istemediği anlamına gelir, doğasında var olan merakı bastırılamaz.

"Ve?" Ona soruyorum, kelimeleri duymak için can atıyorum.

Bana kirpiklerini fırlatıyor, dudaklarını müstehcen bir şekilde yalayarak şöyle diyor. "Sana anlatabilirim. Sen bana bunun neyle ilgili olduğunu anlattıktan sonra," diyerek kan odasını işaret ediyor. Dudaklarını bana doğru bükerek bir cevap bekliyor.

"Bu... karmaşık," diye cevap veriyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğini bilmeden. Çünkü her şeyi öğrenirse... Buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Öyle değil." Başını sallıyor, alt dudağını ısırırken dişleri ortaya çıkıyor. "Bu işte birlikteyiz," diyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor, "bana güveneceğine söz vermiştin. Artık sır yok."

"Cehennem kızı," inliyorum, haklı olduğunu bilerek. "Sana güveniyorum," diye derin bir nefes alıyorum, gözlerim onunkileri arıyor. "Ama hakkımda bazı şeyler öğrendiğinde beni aynı şekilde görmeyebilirsin."

Elini dudaklarına götürürken elimi sıkıyor ve parmak eklemlerime küçük bir öpücük konduruyor.

"Vlad," diyor, sesi ciddi. "Seni en kötü halinle gördüm ve hâlâ buradayım."

"Bu ondan daha kötü olabilir..." Sözlerimi yarıda kesiyorum ve bana meraklı bir kaş kaldırırken gözleri ince bir çizgiye yerleşiyor.

Hay sikeyim! Ya şimdi ya da asla.

Sisi'nin bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Ne zaman aklına bir şey gelse, her *zaman* sonuna kadar gider. Bu onun sevdiğim yönlerinden biri ama bu durumda aramızın açılmasından korkuyorum. Çünkü geçmişim şekerle kaplanamaz. Sadece beni farklı görmeyeceğini ummam gerekiyor.

"Sana kız kardeşim Vanya'dan ve kaçırıldığımızda neler olduğunu hatırlamadığımdan bahsetmiştim." Derin bir nefes alarak başlıyorum. Sisi dikkatle dinliyor ve kendimi uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi ona anlatmaya zorluyorum.

"Bulunduğumuzda ölmüştü," bir elimle saçının bir tutamını kenara çekiyorum, "sana söylemediğim şey, yıllar sonrasına kadar öldüğünü fark etmediğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çatıyor.

"Orada bana bir şey oldu," diye dudaklarımı büzüyorum, "ve onun ölümünü hiç kaydetmedim. Benim için o hâlâ hayattaydı. Senin gibi ben de ona dokunabiliyordum," elimi yanağında gezdiriyorum, "onunla konuşabiliyor, onunla her şeyi yapabiliyordum."

"Kız kardeşinin hayaletini gördüğünü mü söylüyorsun?" diye soruyor, inanamayarak.

"Hayalet değil. Daha çok zihnimin bir ürünü gibi. Ona olan bağımlılığımın doğan bir hayal." Tüm katmanları soymak ve kendimi onun önünde çıplak göstermek üzere olduğumu bilerek iç çekiyorum.

"Çocukken çok yalnızdım. Kimse benimle bir şey yapmak istemezdi. Vanya konuşabildiğim, iletişim kurabildiğim tek kişiydi. Yanımda olan tek kişiydi. Ta ki onun gerçek olmadığını anlayana kadar."

"Ne zaman yaptın?"

"On beş yaşındaydım," diye başladım, ona giysilerle ilgili olayı ve babamın bana Vanya'nın uzun süredir ölü olduğunu nasıl söylediğini anlattım. "İşte o zaman ilk tam geçirdim." Vanya'yı bir daha göremeyeceğim düşüncesi o kadar acı vericiydi ki, kendimi kaybetmişim.

Ben de ona en başından itibaren her şeyi anlattım. Valentino beni bulduğundan beri herkesin benden nasıl kaçtığını ve ölüme olan hastalıklı hayranlığımın insanların benden korkmasına ya da beni bir *ucube* olarak görmesine neden olduğunu. Vanya, ya da Vanya olduğunu düşündüğüm kişi, yanımda olan tek kişi ve beni uzaktan da olsa aklı başında tutan *tek* şeydi.

"Ve sonra sen ." Ona gülümsüyorum, "kilisedeki o ilk andan itibaren bir şeyler oldu."

"Vlad," diyor Sisi yumuşak bir sesle ve bakışlarında acı görüyorum. *Benim için.* Gözlerinin kenarında yaşlar toplanıyor, ben konuşurken eli benimkini sıkıyor.

"Vanya ilk kez ortadan kayboldu," diye devam ediyorum ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Yani..." Sisi sözünü yarıda kesiyor ve geri çekilirken farkına varıyor. "Beni bu yüzden mi aradın?" Aniden soruyor, sesi kırılmış. Başını hafifçe salladığında tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

Lanet olsun! Bu işi berbat ediyorum.

"Başlangıçta. Evet. Onu *neden* uzaklaştırıyor gibi göründüğünü anlamak istedim." Hızlı konuşuyorum, o bir sonuca varmadan önce her şeyi anlatmaya çalışıyorum. "Ama bir an senin varlığıyla her şey yok oldu. Sana söz verebilirim Sisi, seninleyken Vanya'nın varlığı ya da yokluğu aklımdaki son şeydi."

Hızlı hızlı göz kırptıyor, her şeyi anlamaya çalışıyor. Bir an için bunu yanlış , sırf bu yüzden onunla birlikte olduğumu düşüneceğinden korkuyorum.

"Devam et," diyor tereddütle.

"O artık gitti. Temelli olarak," diye onu temin ediyorum, Peru'ya yaptığım seyahati, kendimi kontrol altına almak için yaptığım son girişimi anlatıyorum. Ona son birkaç aydır neler yaptığımı ve *el viejo*'nun vesayeti altında nasıl derin bir parçamın açmayı başardığımı anlatırken gözleri açılıyor. Küçük kan ritüelimizin krizlerimin üstesinden gelmeme oldukça yardımcı olduğunu da paylaşıyorum.

Konuşmayıp sadece sessizce beni izlediğinde, kendimi onu yatıştırmak zorunda hissediyorum.

"Lütfen bu yüzden seninle birlikte olduğumu düşünme. Başlangıçta seni bu yüzden mi aradım? Evet," diye itiraf ediyorum, kendi sözlerime içten içe irkiliyorum, "ama bu yüzden burada kalmadım. Bu yüzden burada değilim. Seni seviyorum cehennem kızı ve senden önce iyileşmeyi hiç düşünmedim. Sadece ataklar arasında yaşarken iyiydim."

Sisi düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Onunla görüşmeyi neden bıraktın?" Sonunda sordu.

Sırada ne var diye korkarak gözlerimi kapatıyorum.

"Çünkü Miles'la geçirdiğim süre boyunca neler olduğunu hatırlamaya başladım," diye başlıyorum ve ona o ana kadar hatırladığım her şeyi anlatıyorum - Vanya'yla başımıza gelen her şeyi ve Miles'ın gözüne girmek için neler yaptığımı. Detaylar korkunçtu ve beni dinlerken yüzü dehşet içinde buruşuyordu. Ona gardiyanların ziyaretlerini, hatta Miles'ın kendi ahlaksız eğilimlerini anlatırken hiçbir şeyi yumuşatmıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Sisi, eli yanağını okşamak için kalkıyor. "Bana söylemekten korktuğun şey bu muydu? Tanrım, Vlad. Neden korkuyorsun? Neden böyle bir şey için seni yargılayacağımı düşündün ki? Kalbim senin için ağlıyor

ve kız kardeşin neler yaşadı. Ve bunların hiçbiri senin değildi," diyerek alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Hiçbiri," diye tekrarlıyor.

"Hâlâ tam olarak ne bilmiyorum. Ama Miles'ın bana yaptığı bir şeyin bana tamamen zarar verdiğini hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Mükemmel bir asker yaratmaya çalışıyordu. Ve bir bakıma başarılı da oldu..."

", " diye kesti. "Senin duygularının olmadığına güvendi Vlad. Belki ölüm söz konusu olduğunda korkusuz ve öldürmek söz konusu olduğunda acımasızsın. Ama senin sevgi kapasiteni hesaba ." Benden gözlerine bakmamı istiyor, o kadar berrak ve sıcaklıkla ışıldayan gözlerine.

"Sisi... lütfen beni olmadığım bir şeye dönüştürme." Ona kendi talihsiz sınırlarımı bildiğimi söylüyorum.

"Hayır, sen beni dinle Vlad. Bana anlattığın her şeyi duydum. Ve ne gördüğümü biliyor musun?" diye soruyor, sesi ciddi ve ben neredeyse dalgın bir şekilde başımı sallıyorum. "Kız kardeşi için *her şeyi* yapabilecek sevgi dolu bir ağabey görüyorum. Tüm hayatını kız kardeşlerini bulmaya ve intikamını almaya adanmış sadık bir adam görüyorum. Kendisi için en değerli olan tek kişinin anısına sığınan yalnız bir adam." Dudaklarını büzüyor. "Ve sevdiği kişiyle birlikte olabilmek için kendisiyle bile savaşılabilecek vahşi bir adam."

Duraklıyor ve onun kalp atışlarını da benimkileri de duyabiliyorum. Oda, her geçen saniye hızı artıyormuş gibi görünen o küçük sesleri dışında tamamen sessiz.

"Sınırsız sevgi kapasitesine sahip bir adam görüyorum. Belki diğer duygulardan yoksun olabilirsin Vlad. Ama bence bunu başka şekillerde telafi ediyorsun." Eli kalbimin üzerine yerleşiyor. "Senin sevme yeteneğin insanların hakkında soneler, efsaneler ve masallar yazdığı türden. Her şeyi kapsayan türden." Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor, "ve aşkını vermeyi seçtiğin kişi ben olduğum için kendimi son derece hissediyorum."

"Sikeyim Sisi'yi. Ben..." parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu.

"*Seni* görüyorum Vlad, iyisiyle kötüsüyle. Gerçek seni görüyorum. Katili, hayvanı, aşığı," eli göğsüme düşüyor ve kalbimin üzerinde küçük daireler çiziyor. "Ve ben senin her bir yönünü seviyorum. Benim için *sen* sadece sensin." Derin bir nefes alıyor. "Şu andan itibaren, senin hakkında daha az düşüneceğim korkusuyla beni bir daha dışlama, çünkü bu *asla olmayacak*."

"Kahretsin Sisi, seni hak etmek için ne yaptım ben?" Kollarımı omuzlarına dolayarak onu kucağıma çekiyorum. "Sen türünün tek örneğisin, cehennem kızı. *Benim türümün* tek örneğisin," diye konuşuyorum saçlarına karşı.

Sonsuza kadar öyle kalacaktıymış gibi geliyor, birbirimize sarılmışız, kan vücudumuza yapışmış, kalplerimiz birlikte atıyor.

Sisi'min anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmayacağını anlamalıyım. Yine de ona her şeyi anlatmaktan korkuyordum, her zaman hatasını anlayıp beni terk etmeye karar vereceğini düşünüyordum. Yine de bir şekilde, sadece birkaç kelimeyle tüm bu korkuyu gidermeyi başardı.

Ona güvenmem gerek.

Benim cesur Sisi'm binlerce adamın gücüne sahiptir. Elbette hiçbir şeyden çekinmez.

Vücudunu sıkıca kavriyorum, tüm varlığım ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

"Birini öldürdüm." Sisi aniden konuşuyor, derin bir nefes alırken sesi titriyor. "İsteyerek yapmadım ama pişman da olmadım," diye devam ediyor ve bana yıllarca onu korkutan yaşlı bir kızıdan ve onun bedeninden nasıl kurtulduğundan bahsediyor. "Lekeli bir geçmişli olan tek kişi sen değilsin Vlad," diyor arkasına yaslanıp bana bakarak.

"Benim gözümde yanlış yapamazsın Sisi," diyorum ona içtenlikle. "Bir milyon insanı öldürsen de benim Sisi'm olmaya devam edersin." Aksine, kendisine karşı durduğu ve ona zarar vermek isteyenlere karşı tavır aldığı için onunla daha da gurur duyuyorum. Çünkü benim Sisi'mle uğraşmaya cüret eden herkes acıdan başka bir şeyi hak etmez.

Ve bunun yapıldığını görmeyi hedefliyorum. Çok yakında.

Elimi kaldırıp alındaki saç tellerini siliyorum. "Sen benim için mükemmelsin."

"Gördün mü? Ben de senin hakkında böyle hissediyorum. Kusurların olmasaydı benim Vlad'im olamazdın. Ve bu yüzden benim için mükemmelsin."

Kendini yukarı kaldırıyor ve kollarını boynuma dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ağzının benimkine karşı yumuşak hissinden, dudaklarının hafifçe ayrılmasından, birbirlerinin etrafında dans ederken dilinin benimkiyle buluşmasından zevk alıyorum.

Onu kendime doğru yaklaşıtıyorum, öpüşmeyi derinleştirirken ellerim sırtının alt kısmında. Göğüsleri göğsüme sürtünüyor, karnı sertleşmiş sikimi yastıklıyor, şimdiden yanmak üzere olduğumu hissediyorum.

Nasıl oluyor da ona bir bakıyorum ve acı verici bir şekilde sertleşiyorum, onun bir dokunuşuyla kendimi dökmeye hazır hale geliyorum?

Karşı cinse hiç ilgi duymamış biri olarak, vücudumun onunkine verdiği tepki beni şaşırtıyor. Kadınlık timsali, o

eşsiz bir çekiciliğe sahip, sadece benim için yapılmış. Ve yaşadığım sürece ona tapmayı planlıyorum.

"sır yok," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Artık sır yok," diye kabul ediyorum.

Ellerini boynuma dolamış, onu kollarımın arasına alıp havuzdan çıkıyorum. Suyla karışmış kırmızı kan damlacıkları tenimize yapışarak aşağı iniyor ve yere damlıyor.

Sisi kapüşonlu gözlerle beni izliyor, bana yaklaşırken rahat bir iç .

Onu duş kabinlerine götürüp suyu açıyorum ve her şeyin bizden uzaklaşmasına izin veriyorum.

Duşun güçlü fiskiyesinin altında, bulanık su vücutlarımızdan aşağı düşerek kırmızıyı yıkıyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve bir sünger alıp sabunla köpürterek vücudunun her noktasını temizliyorum.

Süngerini boynunda ve göğüslerinde gezdirirken konuşmuyor, sadece beni dikkatle izliyor, elim meme uçlarına her değdiğinde küçük bir nefes verirken ağzı yarı açık kalıyor.

Vücudunu temizlerken yavaşça hareket ediyorum, kanı yıkayarak tertemiz tenini ortaya çıkarıyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve bacaklarının arasındaki kıllara doğru indiriyorum. O bölgeye hafifçe dokunduğumda nefesi kesiliyor.

"Vlad," diye fısıldıyor, bana bakarak. Gözleri buğulu - gözyaşlarından mı yoksa duştan gelen sudan mı, bilmiyorum.

Öne doğru eğilip karnına bir öpücük kondururken ağzımın kenarı orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yanağımı tenine koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece yanımdaki hissinin tadını çıkarıyorum.

Ellerini saçlarımın arasından geçirerek şampuanı kafa derime masaj yaparak yediriyor. Dokunuşu sert ama nazik, saçlarımı iyice temizliyor. İçimden bir zevk çılgılığı kaçıyor, yanağımı okşamadan önce parmaklarını yüzümde gezdirirken tenim karıncalanıyor.

"Her şeyin üstesinden geleceğiz," diyor. "Birlikte. Biz bir takımız, unuttun mu?" Bana gülümsüyor ve ben de buna karşılık olarak kendi dudaklarıma seğirdiğini hissediyorum. Elini tutup açık avucunu öpüyorum.

"Evet. Biz bir takımız, cehennem kızı," diye kabul ediyorum, ayağa kalkarak. Güçlü su fiskiyesinin altında bir an durup suyun tenimizi yıkamasına izin verdikten sonra ben

battaniyelere sararak ve kurutarak onu dışarı taşıdı.

Onu odama götürürken bir şey söylemesini beklemiyorum, ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye niyetliyim.

Kalbimin tanrıçası.

Nereye gittiğimizi ya da onu yatağıma yatırırken ne yaptığımı sorgulamıyor, onu tüm ihtişamıyla izlemek için uzaklaşıyor, Yatağa yayılmış, baştan çıkarıcılığın kişileşmiş hali, soğuk bir kış gecesinde sıcaklığın timsali.

Çünkü donmuş kalbimin buzlarının çözülmesini, buzların yavaş yavaş erimesini ve kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayan tek şey o. Ve tıpkı bunun gibi, *sadece* onun için atıyor.

Bir çekmeceyi açıp bir şişe vücut yağı çıkardığımı görünce neredeyse utanarak "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir kadının ihtiyaç duyabileceği *her şey* için alışveriş yaptığımdan, onun her arzusunu karşılamak için tamamen stokluyum.

"Seni şımartıyorum," diye sırtıyorum ona, kendimi yatağa bırakırken, elim yavaşça kalçasını okşuyor. "Seninle ilgilenmek istiyorum," diye devam ediyorum, elim kıcının kıvrımına ulaşana kadar yükseliyor.

Yumuşakça mırıldanıyor, yüzüstü dönüyor ve kıcını havaya kaldırıyor. Onu ilk gördüğüm andan farklı olarak, kendimi kıvrımlı hatlarının büyüüne kapılmış buluyorum.

Parmaklarımla yanaklarının çevresini çiziyor, tüylerimin diken diken oluşunun tadını çıkarıyorum.

Hafif bir ürperti omurgasından aşağı iniyor, gözlerini kapatırken dudaklarından küçük bir miyavlama kaçıyor, ona istediğimi yapmama izin verirken tüm vücudu gevşiyor ve rahatlıyor.

Bir davetin boşa gitmesine izin verecek biri değilim, hemen avuçlarıma biraz yağ sıkıyorum, onları tenine koyuyorum ve nemi her tarafa yayıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor ben daha yükseğe çıkıp yağı sırtına masaj yaparak yedirirken.

Ellerim sırtında nazıkçe hareket ederken, omuzlarına ve boynuna masaj yaparken, kıcının yanakları arasında dinleniyor.

Farkında değil, ama kıcını bana doğru hafifçe itiyor, sikimi kıcının vadisine daha da itiyor, bu hareket o kadar masum ama o kadar çıldırtıcı ki kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, bakımlarıma devam ediyorum ve aletimin merhamet için yalvarıyor gibi görünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum, piç kurusu onun deliğini aramak için seçiyor.

Bu onunla ilgili!

Bunu kafamın içinde tekrarlayıp dengeyi bulmaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, Sisi'yi yatağında çıplak gördüğüm an tüm bahisler kapanıyor.

"sonra senden her gün masaj istemeliyim," diyor, "bu konuda oldukça iyisin."

"Kaderi baştan çıkarmış olursun, cehennem kızı," diye mırıldanıyorum, hiçbir şey yapamadan *her gün* çıplak ve altımda olması düşüncesi tam bir işkence. Ama kızım masaj istiyorsa, o zaman onu sadece şımartabilirim.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri acıyla sertleşmiş sikime dalıyor. Ağzı küçük bir "o" ile açılıyor, gözleri hafifçe genişliyor. Hemen dudakları ve yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor.

Vücudunu benimkinden ayırarak geri çekildi.

Ona sorgulayarak bakıyorum. Cildini kaplayan yağ ışıktaki parlıyor, onu bir peri gibi ruhani gösteriyor, cildinin parlaklığı sadece çekiciliğini artırıyor ve kanımın daha hızlı çarpmasına neden oluyor, hepsi daha aşağıda toplanıyor ve uyarılmamı inanılmaz derecede acı verici hale getiriyor.

Dört ayak üzerinde bana doğru , bacaklarının şehvetli süzülüşü nefesimi kesiyor. Özellikle de dudaklarını yaladığında, kirpiklerinin altından bana baktığında ve beni azaba davet ettiğinde.

Siktiğimin Hades'i!

Daha önce yok olduğumu düşündüysem, şimdi tamamen yok olmuş durumdayım. Dişlerini alt dudağının yüzeyinde gezdirirken, hafifçe ısırırken dolgun pembe ağzının görüntüsü fiziksel olarak ağrımama neden oluyor.

Kıpırdamadan durmak ve pişman olabileceğim bir şey yapmamak, örneğin onu yatağa bağlamak ve onun tatlı küçük bedeninde rahatlamak için Herkül gücü gerekiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, dili başını yalamak için dışarı çıkarken eli sikimin üzerinde. "Sisi," diye inliyorum, ağzının ıslaklığı beni hareketsiz tutamayacak kadar baştan çıkarıcı.

Yumruğum saçlarına sarılmış, daha fazla içime almak için ağzını açtığında onu ileri doğru itiyorum. Dili alt tarafımı okşuyor ve beni ağzının derinliklerine çekerek kavramasını sıkılaştırdığında nefesim hızlanıyor.

Başına bir öpücük kondurmadan önce tüm uzunluğu yalıyor.

Vücudumda yukarı doğru hareket ederek kollarını boynuma doluyor, kalbimin göğsümde durmasına neden olan sözleri söylerken gözleri .

"Lütfen benimle seviş," diye fısıldıyor.

İsteği karşısında gözlerim açılıyor ve yüzünde gerçekten istediği şeyin bu olduğuna dair bir ipucu arıyorum. Dudağını ısirmaya devam ederken küçük bir endişe izi var, bakışları korku ve arzunun bir karışımı.

"Yapmak zorunda değilsin, Sisi. Kesinlikle beni memnun etmek için değil," diyorum ona, taşaklarım protesto için kalksa da.

"" diyerek yanağımı okşuyor. "*Seni istiyorum. Sana olabildiğince yakın hissetmek istiyorum,*" diye devam ediyor, ellerini sırtımda gezdirerek.

"Sisi..." Homurdanıyorum. Bana iki kez söylemesine gerek yok. Onu sırt üstü yatırıyorum, bacakları vücudumun iki yanında açık, tatlı amcığı beni çağırıyor.

Ağzımı tenine yaklaştıırken ellerim belinde dolaşüyor, bir meme ucunu almadan önce göğsünün alt tarafını sıyrıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi memeleriyle ziyafet çekiyorum. Onu bu kadar uzun süre kollarımda tutmak ama ona sarılmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edememek acı vericiydi.

Sonunda bana yeşil ışık yaktığına göre, ona bir tanrıça gibi tapınmayı hedefliyorum.

Beni vücudundan yukarı itmeye çalışırken bacakları huzursuz, elleri sikime uzanıyor. Ona bir kez baktığımda yüz hatlarındaki hayal kırıklığını, sanki bir sonraki saniye içine girmezsem ölecekmiş gibi sert nefes alışını görebiliyorum.

"Henüz değil, benim küçük günahkârım," diyorum ona, dilim göğsünün kabarıklığındaki yara izini takip ettikten sonra meme ucunun etrafında bıraktığım küçük ize gidip onu hafifçe öpüyor. "Beni almaya hazır olmalısın," diyorum aşağı inerken, dudaklarımı açıp derisini emmeden önce dilimi karnının üzerinde kaydırıyorum, kan yüzeye çıkıyor ve onu benim olarak işaretliyor.

Tüm gövdesini öpmek ve her yerde küçük aşk ısırıkları bırakmak için zaman ayırmaya devam ediyorum, onu izlerimle kaplı gördüğümde göğsümde gurur şişiyor.

"Lütfen," diye inliyor ben aşağıya uzanırken, ağzım amının üstünde geziniyor. Kokusunu içime çekiyorum, misk kokusu duyularımı gıcıklıyor ve beni sarhoş ediyor.

"Bu benim, Sisi." Höyüğüne karşı konuşuyorum, ağzımı küçük dudaklarına sürüyorum ve parlayan uyarılmasına karşı yumuşak hava üflüyorum.

"Evet," diye cevap veriyor nefes nefese. Gözleri kapalı, omurgası kemerli, bacaklarını daha da açarak beni kendisiyle ziyafet çekmeye davet ediyor.

Avuçlarım kalçalarını kavrayana kadar ellerimi belinden aşağıya doğru izliyorum, başparmaklarım kalça kemiklerinin hemen üzerindeki yumuşak teni iterek onu

Ağzımı.

"Söyle," diye mırıldanıyorum, ağzım tadına bakmak için sulanıyor.

"Seninim," inliyor, beni daha da yakınlaştırmaya çalışıyor, "Tamamen seninim," beni çözme gücüne sahip kelimeleri söylüyor.

Burnumu amına kadar sokuyorum, dudaklarını aralıyorum ve uzun uzun yalayıp sularını emiyorum. Çoktan damlamaya başlamıştı, amından sarhoş olmam için nektar fışkırıyordu.

"Ben senin amına tapmak için yaratıldım, cehennem kızı." Onu çekerken söylüyorum. Tatlılık ve günah ölümcül bir kombinasyonla birbirine karışmış. Bir ölümlü için ambrosia gibi, onun özü beni yenilmez kılacak güce sahip. Çünkü o yanımdayken kendimi gerçekten yok edilemez hissediyorum.

Dikkatimi klitorisine verdiğimde, onu ağzıma alıp zevkle çığlık atmasını sağladığımda elleri saçlarımda yolunu buluyor, bacakları titriyor, beni yerinde sabit tutmaya çalışırken kalçaları başımın etrafında kenetleniyor.

Nefesleri düzensiz ve onu kızdırmaya devam ederken bir saniye bile dinlenmesine izin vermiyorum, hayatım boyunca yediğim en iyi yemekmiş gibi amını yiyorum. Şimdiye kadar birbirimizin vücutlarını yeterince keşfettik, birbirimizin nelerden hoşlandığını tam olarak biliyoruz ve bu bilgiyi onu her seferinde çıldırtmak için kullanmayı seviyorum.

Onunla işim bittiğinde, kadar ıslak ve rahatlamış olacak ki, tüm korkusunu unutacak, amcığı beni yutmak için mükemmel bir şekilde hazır olacak.

Dilimi kullanarak girişinin etrafında döndürüyorum, dış duvarı gıcıklayacak kadar içeri itiyorum, boşalması için sadece birkaç vuruş gerektiğini biliyorum.

"Vlad!" diye bağırıyor, sesi giderek , elleri kafa derime zarar veriyor.

Yine de durmuyorum.

Doruktan inerken vücudunun titrediğini hissediyorum ve zevkini daha uzun süre sürdürmesini istiyorum.

İki parmağımı girişine sokup sıkılığını test ediyorum. Hala bir eldiven kadar sıkı ve bir an için onun için tekrar acı verici olabileceğinden korkuyorum. Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, hala acı hissediyorsa, işimi doğru yapmadığımı fark ediyorum.

Ağzım klitorisinde, parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyorum, duvarlarının parmaklarıma kenetlendiğini hissediyorum, inlemeleri havada titreşiyor. Üçüncü bir

Parmağım ile onu daha da germeye çalışıyorum.

"Vlad..." diye fısıldıyor belirsiz bir ses tonuyla, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Şşşt," diye klitorisine hava üflüyorum, üç parmağımı içine ve dışına pompalamaya devam ediyorum. Başlangıçta endişeli olsa da, kaslarını gevşetmeye başlıyor, girişi ekstra çevreye izin vermek için geriliyor.

Hızı arttırıyorum, aynı zamanda klitorisini ısıtıyorum.

"Siktir! Vlad... Yapamam..." diye konuşmaya çalışıyor ama kontrolsüzce titremeye başladığında tüm vücudu çöküyor, orgazmı her hücrelerinde ve varlığının her köşesinde yankılanıyor. Ağzı bir karış açık, gözleri başının arkasına yuvarlanmış bir halde, zevki azalmaya başlamadan önce sadece onu sürebiliyor.

bu şekilde çözüldüğünü görmek bile binlerce orgazmdan daha iyi, dudakları ayrılmış, yanakları kızarmış.

Vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, hala boynuna öpücükler bırakıyorum, vücuduna daha görünür izler yerleştirmek için tenini emiyorum, *herkesin* kime ait olduğunu görmesini istiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına uzun bir öpücük kondurmadan önce, elimi kullanarak sikimi girişine hizalıyorum.

Gerginleştiğini, tüm vücudunun altımda sertleştiğini hissetmeden önce başını sıcak sıcağının içine sokabiliyorum.

"Sisi," ona bakmak için başımı kaldırıyorum ve gözlerinin kenarındaki akmamış yaşları görüyorum. Kendini çalışırken hafifçe titriyor. "Durabiliriz," diyorum ona, elimle yanağını okşarken.

"Hayır," diye başını sallıyor. "Ben bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum." Omuzlarımı kavıyor, beni içine çekmeye çalışırken bacakları kıcımın etrafında sıkılıyor.

Yüz hatları gergin, acının gelmesini beklerken gözleri hemen kapanıyor. Her nasılsa, sadece bu bile durmam için yeterli.

Avuçlarımı kıcına koyarak, sırtım yatağa değene kadar bizi döndürüyorum, Sisi üstümde zıplıyor.

Pozisyon değişikliğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kukusu tam sikimin dibine oturmuş, ıslaklığı taşaklarımın üzerine damlıyor ve beni hayal kırıklığı içinde inletiyor.

Çok yakın ama çok uzak.

Bakışları sikime yerleşiyor, bir elini uzunluğumun üzerinde gezdirirken gözlerinde endişe var, dudakları büzüşüyor çünkü şüphesiz benim büyüklüğümü ve bunun vücudu için ne anlama geleceğini düşünüyor.

"Sisi, bana bak," diye çenesini yukarı itiyorum. "Bu tamamen senin," diye vücudumu gösteriyorum. "Kontrol sende, cehennem kızı. O yüzden beni kullan," diyorum, dizginleri ona vererek bunun daha az ürkütücü görünmesini umuyorum.

Yavaşça sikimin üzerinde sallanmaya başladığında, gözleri hala hafif bir korkuyla onu değerlendirirken hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi alıyorum.

Ama korkusunu için buna ihtiyacı olduğunu bilerek kendi hızını belirlemesine izin verdim.

Kendini öne doğru iterken dizlerini şiltenin üzerine koyuyor. Sikimi eline alarak kendini kaldırıyor ve başını girişine yerleştiriyor.

"Yetki sende." Ona bir kez daha güvence veriyorum.

Bana başını sallayarak hafifçe eğiliyor ve kıvrımlarının sikimi nasıl içine aldığı büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Islak, sıcak duvarlarının hissi göğsüme bir kurşun gibi çarpıyor ve kendimi kontrol etmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Özellikle de hala çok temkinli olduğu için, şimdi bile gözlerini kapatıyor, beni vücuduna kabul ederken alt dudağı titriyor.

Bir santim içeri girdiğim anda duruyor, dudaklarından bir nefes kaçıyor. Kollarını göğsüme dayayıp kendini sabit tutuyor.

"mu?" Endişeyle hemen sordum.

Beni sorunsuzca içine alabilecek kadar kaygan ve sırlıslıkla olmasını sağlamak için mümkün olduğunca çok kez boşaltmak için elimden geleni yaptım. Ama bedenimi biliyorum ve hâlâ bakire olmasaydı bile beni içine almakta zorlanırdı.

Elimi yüzüne götürüp parmak uçlarımla yanağını okşuyorum.

Dudağını ısıyor, yavaşça başını sallarken gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni gerdiğini hissediyorum," diyor ve kendini bir santim daha alçaltıyor. Ağzını açtığında, gözleri kapanırken dudaklarından bir inilti dökülüyor - bu kez korkuyla değil, zevkle. "Çok iyi hissettiriyor." İnliyor ve sonunda rahatlıyorum, arkama yaslanıyorum ve kendi hızında gitmesine izin veriyorum.

"Çok kalınsın ve..." Sözlerini yarıda kesiyor, dilini dışarı çıkararak dudaklarını ıslatıyor ve ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Çok seksi görünüyor, sanki ıslak bir rüya gerçek olmuş gibi, vücudundaki ter parıltısı beni daha da tahrik ediyor, çünkü yardım edemiyorum ama onu tamamen dölümle kaplı hayal ediyorum.

Elleri karnımın üzerinde duruyor, kolları tatlı göğüslerini vurgulayan ters bir üçgen oluşturuyor, şımarık ve dolgun ve beni şeytandan daha çok baştan çıkarıyor.

Yavaşça, kendini bir santim daha aşağı itiyor, sikim cennete kabul edilmenin sevinciyle ağlıyor. Başımı arkaya atıyorum, onun sıcaklığıyla çevrelenmiş olma hissi başka hiçbir şeye benzemiyor. Yaşadıklarımın çoğunu hatırlamadığım için bunu ilk kez yaşıyorum, sikimin onun içinde yuvalanışını.

Duvarları üzerime kapanıyor, beni o kadar sıkıyor ki çok hızlı boşalmamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Cennet gibi hissediyorsun, Sisi. Siktir..." Tutarsızca mırıldanıyorum, bana ne yaptığını sözel olarak ifade .

Onu ilk gördüğüm andan beri baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali olduğunu, bana daha önce hiç kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettirmeyi başardığını biliyordum. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum - duyularım, kalbim, her şeyim için. Çünkü o güzel kirpiklerinden biri bana doğru savrulursa lanetlenirdim.

Sonsuza kadar onun kölesi olmak için lanetlendi.

İçinde olmanın coşkuya teslim oluşumu izlerken ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve kendini sikimden aşağıya doğru itmeden önce derin bir nefes aldığında yeni bir güven kazanıyor gibi görünüyor.

İkimiz de bu hissin verdiği zevkle iç çekiyoruz ve yaşadığım sürece onun görüntüsünü, sikimin onun içinde bu kadar derin olmasını asla unutacağımı sanmıyorum.

"Tanrım, Vlad," diyor nefes nefese bir ses tonuyla. "Hiçbir fikrim yoktu," kendini hafifçe sallarken o da benim kadar sersemlemiş görünüyor, duvarları yıldızları görmemi sağlayan kışkırtıcı bir sikimi okşuyor.

Ben de öyle.

"Bunu hissedebiliyor musun, cehennem kızı?" Elim karnının üzerinde gezdirip birleştığımız yeri hissederken soruyorum, "biz biriz."

"Öyle mi?" diye soruyor muzipçe, parmakları göğsümde rastgele şekiller çizirken. "O zaman bu seni cehennem çocuğu mu yapıyor?" Tekrar aşağı inmeden önce kendini hafifçe kaldırırken bana hınzır bir gülümseme veriyor.

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama ses , zevk o kadar yoğun ki sonsuza dek kırılaçağımdan korkuyorum.

"Senin diğer yarın olduğum sürece benden ne istersen yaparım," diye cevap veriyorum, sesim kalın ve boğuk. Yanımdan hiç ayrılmamasını sağlamak için her şeyi yaparım.

"Hmm..." ediyor, ellerini göğüs kaslarıma dayanana kadar göğsümde gezdiriyor ve bu sefer ben yarıya gelene kadar kendini yukarı itmek için beni kullanıyor

Daha güçlü bir şekilde tekrar aşağı kaymadan önce.

"Ya gidip yemin etmeye ve *gerçekten* rahibe olmaya karar verirsem?" diye sormaya devam ediyor ve ben ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Onsuz bir gün bile geçiremeyeceğimi bilerek bana işkence etmek istiyor.

Doruk noktamı engellemek giderek zorlaşıyor, küçük minx küçük hareketleriyle bana eziyet etmekten zevk alıyor.

"O zaman seni takip edip bir rahip olacağım ve her fırsatta seni kirletmeye çalışacağım," diye cevap veriyorum boğuk bir iniltiyle.

"Çok kötüsün." Yutkunuyor, bakışlarını bana çevirirken gözbebekleri irislerini gölgede bırakıyor, bakışlarından arzu damlıyor ve benimkini daha da alevlendiriyor.

"Ben seninim. Nasıl ve kim olmamı istersen. Seninim," diye itiraf ediyorum, ellerim kalçalarında, onu hareket etmeye zorluyorum - sonunda beni bu ıstıraptan kurtarıyor.

"Güzel," diye sırtıyor bana, sikim amından kurtulana kadar kendini yukarı kaldırıyor ve onun sıcaklığı olmadan kendimi yoksun hissettiğim için hemen acı çekiyorum. "Ama tek istediğim *sensin*."

Beni tekrar cennete götürürken küçük eli uzunluğumun etrafında dolaşıyor, bu sefer kendini kolayca üzerime indiriyor, amı o kadar ıslak ki suları şaftımdan aşağı dökülüyor.

İşte cennet böyle bir şey.

 görüntü
 görüntü

 görüntü

Yirmi Yedinci Bölüm

görün

tü

görün

tüsü

Kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum, en küçük bir harekette içimden zevk fışkırıyor.

Tanrım, ama olacağını tahmin etmemiştim! Geçen seferki gibi olacağını düşünerek zihnimde tüm o korkuyu biriktirmiştim. Sadece acı vardı. Ama şimdi... sadece zevk.

Aleti gibi korkunç büyüklükteki bir şeyin içimde bu kadar kayacağını asla düşünemezdim. Hele ki ben ona baktıkça daha da büyüyor görünürken. Başlangıçta bir gerilme hissi vardı, ama onu vücuduma daha fazla aldıkça bu bile azaldı.

Aletin rahmimin derinliklerine çarptığını hissettiğimde yüksek sesle iç çekiyorum. Onunla o kadar doluyum ki bir daha onsuz olmak istediğimi sanmıyorum.

"Fark etmemiştim," diye fısıldıyorum kendimi onun üzerine atarken, ellerimin altında şişkin kaslarını hissediyorum. "Bu o kadar iyi hissettiriyor ki bayılabilirim," diye nefes alıyorum, sikişinin duvarlarıma karşı küçük sallanışı sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor.

Sadece o küçük itiş gücüyle bile boşalacağımı hissettiğimde gözlerim kapanıyor.

"Ben de öyle hissediyorum Sisi," diye mırıldanıyor, dirseklerinin üzerinde yükselip bana yaklaşıyor, "bana daha önce hiç hayal etmediğim şeyler hissettiriyorsun," diye itiraf ediyor, sözleri tüm varlığımı sıcaklıkla dolduruyor.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim. Meme uçlarım göğsünün pürüzsüz yüzeyine sürtünüyor ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği hisle ürperiyorum.

Biz biriz.

Elleri kalçalarımnda, beni uzunluğunun üzerinde yukarı ve aşağı kaldırıyor, horozunun her vuruşu saf zevkten ölmek istememe neden oluyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin," güçlükle s yleyebildim. İnemeler arasında söylüyorum.

Teni tene çarpıyor, kolları belimi sıkıca sarıyor, sikini içimde daha da derine itiyor, itişlerinin gücü zevkimi ikiye katlıyor.

"Biliyorum Sisi, ," diyor yanağıma karşı ve tenine yapışan teri hissedebiliyorum, "       ben de aynı şeyi hissediyorum."

Bir eliyle çenemi tutarak başımı ,  ı lıklarımı yutarken ağzını ağzıma dayıyor. Dilini a zımın içine sokuyor, tüm bedenimi hayal edilemez bir mutlulukla a latan bir yoğunlukla beni öpüyor.

"Evet," diye inliyorum onu daha da derinde hissetti imde.

İşte o zaman onun sunduğu her şeyi istediğimi fark ettim. Sadece bu nazik sikiş değil. Vahşili ini iliklerime kadar hissetmek istiyorum, sanki beni kıracakmış gibi içime girmesini istiyorum.

Beni bir canavar gibi almasını düşünmek bile amımın tepki olarak sıkılaşmasına neden oluyor, şaftından aşağı daha fazla meyve suyu akıyor.

Evet. Onu istiyorum. Gerçek onu.

Arkama yaslanarak, üstte olması için pozisyon değiştirmesi için teşvik ediyorum. Sırtım yatağa çarpıyor, bacaklarım onun pelvisine uyum sağlamak için açılıyor.

Elleri belimde, içime girmeye devam ediyor; rahatlamam için yavaş, ölçülü itişler.

Ama ben bunu istemiyorum.

Artık bedenim acı olmadığını anladığına göre, beni istediği gibi almasına izin vermem için hiçbir engel kalmadı.

Biraz ikna edilmesi gerekeceğini bildiğimden, ellerini ellerime alıp boynuma ulaşana kadar vücudumda gez.

Onları boğazıma bacaklarımı sıkıyorum ve onu olduğum yere hapsediyorum.

Bana bakarken elleri gevşek, gözlerinde arzuyla karışık bir şaşkınlık var. Ama başka bir şey de görüyorum.

Umut.

Bunu o da kadar istiyor. Ve bakışlarımdaki onayı gördüğünde, rahatlama yüz hatlarını kaplıyor, elleri boynumda sıkılaşıyor, itişleri şiddetli bir hal alıyor.

Ağzım dudaklarımdan hiç çıkmayan bir sesle açılıyor, amım onun çıldırtıcı itişlerinin her birini karşılamak için açılıyor. Geri çekilmeden önce horozunun derinlere ulaşma şeklini hissediyorum, shaftının tabanı beni da istila ederken amımı tokatlıyor. Uzun ve kalın, içimdeki her hassas noktayı uyarmayı başarıyor.

Boynumun yanlarına daha fazla baskı uyguluyor. Canımı acıtacak kadar değil ama vücuduma girmeye devam ederken başımı döndürmeye yetiyor, duyularıma o kadar yoğun bir zevkle saldırıyor ki bayılacağımdan korkuyorum.

Beni zaten birçok kez boşalttı ve başka bir orgazmın yaklaştığını hissettiğimde, daha fazla dayanabileceğimden şüpheliyim.

"Lanet , Sisi," diye homurdanıyor, parmakları etimi kazıyor, kalçaları içime girip çıkıyor, "harikasın," diye inliyor, varlığımda yankılanan derin bir ses. "Benim muhteşemim."

Ona tutunuyorum, ellerim kollarında, verebileceği her şeyi alıyorum.

Bir anda beni ters çevirdi, karnımın üstüne yatırdı ve tekrar dalmadan önce bacaklarımı açtı.

Dirseklerimin üzerinde dururken, eskisinden çok daha derinde olduğunu fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

Kalçalarımı kendine doğru çekiyor, beni sikine sokmaya devam ederken parmakları kış yanaklarıma giriyor.

Sevdiğim adamla nihayet bir olma hissine sadece kışımı ona doğru itebiliyorum, itişini itişiyile karşılayabiliyorum.

Seveceğim tek adam.

"Sen benimsin," diye , sesi boğuk. Eli bir yanağına yankılanan bir tokatla iniyor, hafif acı sadece zevki artırıyor.

"Daha fazla," diyorum, bana verecek daha çok şeyi

olduğunu bilerek. Vahşi. Sınırsız. Canavarca.

Onun hepsini istiyorum.

"Benim pis küçük rahibem daha fazlasını istiyor," diye kıkırdıyor, kışıma bir tokat daha iniyor. İnliyorum, onaylayarak duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum.

Sonra yumruğu aniden saçlarımda, beni kendine doğru çekerken parmakları kafa derimi kazıyor, sırtım onun önüne geliyor. Ona bakmam için başımı çevirirken saçlarımı parmaklarına doladı.

Bakışlarında daha önce olmayan bir vahşet var. Ve eğer bu beni daha da ateşlendirmiyorsa, saçlarımı çektikçe amım onun etrafında kasılıyor.

Tepkimi fark ettiğinde ağzı yukarı kalkıyor, ağzını kulağıma doğru indirirken yüz hatlarını kibirli bir sırıtma kaplıyor.

"Seni mahvetmemi istiyorsun, değil mi cehennem kızı?" derin sesi sırtımdan aşıağı ürperti gönderiyor, sıcak nefesinin kulağımanın üzerinde yayılma şekli, tüm vücudum herhangi bir şekilde ona cevap vermeye hazır.

"Evet," diye cevap veriyorum, inleyerek cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Güzel. Çünkü sana sahibim," diyor ve sözleri beni bu kadar ateşlendirmemeli. Tanrım, gerçekten yapmamalı. Ama şu anda tek istediğim onun tarafından sahiplenilmek, bedenime ne isterse yaparken onun merhametine kalmak. "Vücudundaki her deliğe sahibim," diye devam ediyor, beni öne doğru eğiyor ve daha da sert bir şekilde içime giriyor, kıcımdaki eli başparmağı arka girişimi okşayana kadar yavaşça aşıağı iniyor.

Kıçıma tükürdüğünü hissediyorum, başparmağı tükürüğü deliğime iterken etrafında döndürüyor, kaslar önce direniyor sonra yavaşça yol veriyor.

Nefesim kesiliyor, bu his tamamen yeni ama nahoş değil.

İçime sokmaya devam ediyor, başparmağı aynı hareketleri taklit ediyor ve vücudum çifte uyarımı kaldıramıyor.

"Amin benim." , horozu neredeyse tamamen dışarı kayıyor, başı tamamen içeri girmeden ve G noktama çarpmadan önce sık bir itme ile girişime alay ediyor. "Kıçın benim," başparmağı içeride daha derine kayıyor ve kaslarım hemen onun etrafında sıkılıyor.

"Her santimin benim," diye ilan ediyor, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim hisler uyandırarak.

"Evet." İnliyorum, vücuduma istediğı her şeyi yapmasına izin veriyorum. "Ve sen de benimsin," diye devam ediyorum, bu onaya ihtiyacım var.

"Senin mi?" Neredeyse gücenmiş gibi soruyor. "ben diye bir şey yok, cehennem kızı. Sen benim her parçama sahipsin," diye homurdanıyor.

"Aklım," diyor, "kalbim," diyor, "lanet olası ruhum," diyor, "bu sik," diyor, sonuna kadar çekip uzunluğunu

"O asla bir başkasının içinde olmadı, asla bir başkasının içinde olmayacak," diye homurdanıyor, "tıpkı senin amının sadece benim olduğu ve sadece benim olacağı gibi."

Sözleri karşısında kalbim küt küt atıyor ve aramızdaki bu eşsiz bağın tadını çıkarıyorum.

Bir anda arkama geçti. Arkama dönüp baktığımda onu dizlerinin üzerinde, ağzı amımda görüyorum. Parmağı hala kıcımda, yavaşça içime girip çıkmaya devam ediyor, dili ıslaklığında geziniyor, girişime doğru itmeden önce, beni doyumsuzca içerken açıklığının etrafında döndürüyor.

"Hiç kimse," diye dudaklarıma doğru konuşuyor, klitorisimin üzerine hava üflerken nefesi sıcak ve beni titretiyor, "hiç kimse nektarının ne kadar tatlı olduğunu bilmeyecek," beni yalamaya devam ediyor, klitorisimden kıcıma doğru uzun bir kaydırma yapıyor, aniden başparmağını diliyle değiştirirken duyduğum his beni şok ediyor, sıkı kas halkası gevşiyor ve onun dikkatli bakanlıkları altında yanıt veriyor.

Tanrım, ama bana yaptığı şeylerin yarısını hayal bile edemezdin. Çok kirli ve yasak görünüyor ve ben her anını seviyorum.

"Ya da küçük, dar kıcının benim sikim için nasıl yalvardığını." Dilini içeri itiyor ve gözlerim açılıyor, içimden akıl almaz bir zevk fişkırıyor. "Ve onu alacaksın, sadece şimdi değil," diye ilan ediyor ve beklenti oluşuyor.

Evet! Onun sunduğu her şeyi istiyorum.

Ben daha cevap veremeden tekrar içime giriyor, beni öyle derinden okşuyor ki ağlamak istiyorum.

"Seni seviyorum." Bir orgazm içimden geçerken hem kalbim hem de bedenim aynı hızda, .

"Ben de seni seviyorum, cehennem kızı. Sana tapıyorum. Sana tapıyorum. Seninle kıyaslanabilecek kimse yok," diye homurdanıyor, itiş gücü hızlanıyor. "Hiç kimse

senin eline su dökemez. Benim lanet tanrıçam," diye mırıldanıyor neredeyse tutarsızca.

Kukum farkındalıkla karıncalanıyor, gırtlaktan gelen sesleri, sikinin hala bana şiddetle çarpması ile birleştğinde beni şiddetli bir şekilde boşaltmaya yetiyor - tekrar - duvarlarım onun uzunluğunun her yerinde spazm yapıyor.

"Evet, bu, cehennem kızı. Benim için gel," diye emrediyor kulağıma.

Elini saçlarıma sardı, beni kendine doğru çekerken sıkıca kavradı, sırtım tamamen önüne oturdu, yaramı yalarken ağzı boynumda. Diğer eli yavaşça vücudumun ön tarafını, göğüslerimden karnıma doğru okşuyor ve sonunda klitorisime yerleşiyor.

Benden çıkardığı birçok orgazmdan dolayı zaten hassas olan bu bölgeye dokunmak neredeyse acı veriyor.

"Yapamam..." Bir daha boşalamayacağımı anladım.

"Evet, yapabilirsin," diyor, parmakları klitorisimi uyarmaya devam ederken sesi ciddi.

Bedenim ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama o beni sıkıca yerinde tutuyor, ilk baştaki acı vaadine rağmen dokunuşu beni yeniden ateşliyor.

"Vlad," diye inliyorum, uçurumun kenarında. Çok yakın, ama çok uzak.

Ağzını boynuma indiriyor, hassas derimi emiyor, siki bana saldırmaya devam ederken klitorisimdeki hareketleri hızlanıyor.

Ve aniden, birleşik eylem doruk noktamı çılgılık atmamı sağladı, bunun gücü o kadar güçlüydü ki, kelimenin tam anlamıyla gözlerimin önünde beyaz görüyorum.

Yüzüstü yatağın üzerine düşerken tüm vücudum gevşiyor.

"İşte benim iyi kızım," diye memnun bir ses duyuyorum Vlad'ın kıcımını şefkatle okşarken.

Zar zor hareket edebiliyorum ama yine de kendi zevkinin peşinden koşarken yaptığı hamlelerin şiddetini hissedebiliyorum.

Aleti içimde daha da şişiyor ve dölünün sıcaklığını doğrudan rahmime fişkırırken hissediyorum. Kendini içime boşaltırken kıçımı sıkıca tutuyor ve dölünün bir damlasının bile başka bir yerde boşa gitmemesini sağlıyor.

yığılıp beni göğsünde topluyor, siki hâlâ içimde, kolları omuzlarıma dolanıyor.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor, burnunu boynumun kıvrımına sokarak.

"Hayır. Mükemmeldi," diyorum ona, onu yakın tutarak ve kucağına sokularak.
"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Sisi. Her şeyden çok" diyor ve göğsüm büyük bir mutlulukla genişliyor.

O benim. Ve ben de onunum.

Sonunda.

Dudakları yanağımdan aşağı ıslak öpücükler bırakıyor, ben yatakta kayarken kirli sakalları beni gıdıklıyor. Gözlerim açılıyor, onu yeni duş almış ve delicesine çekici bulurken göz bebeklerim ışığa uyum sağlıyor.

"Tıraş olmamışsın," diye fısıldıyorum, avucum hafifçe uzamış bedenini kavırıyor.

"Medeni olmayan kucakladığımda beni sevdiğini biliyorum," diye sırtıyor ve benim dudaklarım gülümsüyor.

O haklı. Centilmenliğini kapıda bırakması hoşuma gidiyor. Özellikle de terbiyesini kaybetmek hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

"Saat kaç?" Kendimi uyandırmaya çalışırken halsizce soruyorum.

"Sürpriz zamanı," diyor oldukça güçlü bir şekilde, beni kollarının arasına alıp yataktan kaldırıyor.

"Ne?" Birden uyandım, şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne sürprizi? Nereye gidiyoruz?"

İtiraf etmek gerekirse, dün geceki faaliyetlerimizden dolayı biraz ağrım var.

Beni odadan çıkarıp bodruma götürürken, "Göreceksin," diye ağzı bir karış yukarı kalkıyor. "Muhtemelen bodrumun tamamının özel yapım olduğunu fark etmişsinizdir," diye başlıyor bir başka çelik kapının şifresini girerken. "Ve senin için de bir şey yaptım" diyor ve bu konuda fazlasıyla heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

Kapı açıldıktan sonra beni oldukça steril görünen, ortasında sadece bir sandalye ve bazı aletlerin bulunduğu bir odaya götürüyor.

"Bana işkence mi yapacaksın?" Eğlenerek sordum. Tüm ortam bir işkence odasına ve Vlad'ın işkenceye olan ilgisini bildiğim için buna hiç şaşırmadım.

"Senin için ayırdığım tek bir işkence türü var, cehennem kızı," kulağıma sıcak hava üflerken sesi alçak ve baştan çıkarıcı, "ve bu senin yalvardığın türden," diye devam ediyor ve ona dönmeden bile kibirli sırıtışını hissedebiliyorum.

Başımı sallıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Kes şunu ve bana burada ne yaptığımızı söyle," , şaşkınlığını biraz fazla merak ederek.

İki adımda odanın ortasına geliyor ve beni dikkatlice sandalyeye oturtuyor. Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra aletlerin bulunduğu bir masayı bana doğru sürüklüyor ve eliyle çeşitli cihazları işaret ediyor.

"Sana dövme yapacağım," diye gururla ilan ediyor ve bir dövme tabancası ile diğer aletleri ortaya çıkarmak için kiti açıyor.

"Bir dövme," diye kaşlarımı çatıyorum, biraz şaşıyorum.

"Evet!" diye haykırıyor ve heyecanı iki katına çıkmış gibi görünüyor. "Bir süre benden bir tane istemiştin," diye devam ediyor, göğsümdeki yara izlerini ortaya çıkarmak için geceliğimin düğmelerini yavaşça açıyor.

Onun birçok dövmesinin yaralarını gizlemek için olduğunu öğrendikten sonra, ben de bir tane yaptırmak için aşırı hevesli . Ama Vlad o zamanlar pek sıcak bakmamış, tenimde hiçbir şey istemediğini söylemişti.

Acaba fikrini ne değiştirdi? "Neden

şimdi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Dövme yaptırmaktan çok mutluyum, ancak başlangıçta dövme yaptırmama konusunda oldukça kararlı olduğu için fikrini değiştirmesine neyin yol açtığını da bilmek istiyorum.

"Çünkü bunu istiyorsun," diye söze başladı, kelimelerini dikkatle seçerek, "ve çünkü o yerle ilgili kötü anıların olmasını istemiyorum - bir daha asla."

Yüzümde aptalca bir sırıtiş belirmeden önce bir an ona bakıyorum.

Yanaklarını ellerimle kavrayarak onu öpmek için

yaklaşıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum

dudaklarına.

Gözleri sevinçle parlıyor ve ekipmanı hazırlamaya başlarken lotoyu kazanmış gibi görünüyor.

Onu eğlenerek izliyorum, onu mutlu için ne kadar az şey gerektiğini görünce bir kez daha şaşıyorum. Ve onun kaygısız gülümsemesine bakarken, onun mutluluğunun her zaman beni mutlu etmeye bağlı olduğunu fark ediyorum.

Ne zaman beni memnun edecek bir şey yapsa, o da kendinden memnun oluyor ve bunun farkına varmak içimi daha da ısıtıyor.

Kendimi tutamayıp uzanıyorum ve avucumu onun yanağına yerleştiriyorum. Şaşkın görünüyor ama hemen ardından avucumun ortasına bir öpücük bana muhteşem bir gülümseme hediye ediyor.

"Bana karşı çok iyisin, Vlad." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak ona söyledim.

ve bana davranış biçimiyle ilgili sonsuz derecede özel bir şey var, sevgisi sınırsız.

"Hayır, sen bana karşı iyisin Sisi," yanıtlıyor elimi yüzüne yaklaştırarak. "Beni en çok sen mutlu ediyorsun," diyor basitçe.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve karnımın alt kısmında bir

karıncalanma hissediyorum. Kelebekler. Karnımda kelebekler

hissettiriyor.

Onun varlığı başımı döndürüyor, o yanımdayken bedenim artık bana ait değil.

"Bunu düşünmene bayıldım," diye ekliyorum dövme tabancasını denediğini gördüğümde, "ama dövme yapmayı biliyor musun?"

Jesti hoş olabilir ama sanatsal becerisini merak ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, bir kez bile bu konuda bir tutkusu olduğundan ya da daha iyisi bir yeteneğinden bahsetmemişti.

Duruyor, gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Dudaklarını bükerek bir an sessiz kalıyor ve ben neredeyse yüksek sesle inliyorum.

"Nasıl dövme yapılacağını bilmiyorum," diye cevap veriyor, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle.

"Vlad!" Gözlerim irileşiyor ve ona şakacı bir şekilde vuruyorum. "Sadece tenime bir şeyler karalamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu çok mu kötü olurdu?" diye omuz silkiyor ve ağzım açık kalıyor. Skandala mı uğrayacağımı yoksa ondan etkileneceğimi mi bilemiyorum. Elbette, önemli olan düşünce, ama gerçekten bunu yapmasına izin vermeyi düşünüyor muyum?

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sakin ol," diyerek elimi yakalıyor ve kendi eliyle sıkıca tutuyor. "Yıllar boyunca kendi dövmelemlerimle ilgili yeterince deneyimim oldu. Sence bunları kim doldurdu ya da bazı tasarımları kim devam ettirdi?" Gömleğini yukarı yırtarak birkaç tasarımı işaret ediyor.

"Bakın, bunu ben yaptım," diye gururla ilan ediyor.

Şekilleri seçebilmek için gözlerimi kısıyorum ve takdirle başımı sallıyorum.

"Çizim konusunda yetenekli olduğunu fark etmemiştim." Göğsündeki karmaşık şekillerin izini sürerken yorum yapıyorum. "Bekle," diyorum, parmağım göğsündeki üçgenin üstünde. "Bunu sen mi ekledin?" Soruyorum ve o da başını sallıyor.

"sırada tasarımları değiştirmeyi severim. Ama ilk defa orijinal takımın anlamını değiştirdim."

"Bayıldım." Ona içtenlikle söyledim.

"Şimdi ne istediğinizi görelim." Potansiyel tasarımları ve konseptleri gözden geçirmeye başladığımızda coşkusu bulaşıcı.

"Şuradaki çarmıhta bir tane istiyorum," göğsümün üstündeki çirkin yarayı gösteriyorum, "ve bir tane de burada," elimi boynuma, aylar önce bana verdiği yaraya götürüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, derin derin yutkunurken gözleri o noktaya odaklanıyor.

"dilerim," diye tekrar özür diliyor, gözleri kapalı, yüzünde saf bir ıstırap ifadesi. "Bunu telafi edebileceğimi hiç sanmıyorum... ya da herhangi bir şeyi." İç çekiyor, benden başka her yere bakarken yüz hatları kederli.

"Vlad," diye başını kaldırıyorum, "hayatımıza devam etmeliyiz. Artık buradayız ve bu olay sayesinde birlikte daha güçlüyüz. Lütfen bununla kendine işkence etmeyi bırak. Sana söyledim." Gözlerimdeki samimiyeti görmesini isteyerek derin bir nefes alıyorum. "Seni affediyorum."

"Teşekkür ," diyor ciddiyetle ve ben de ona bir

gülümseme hediye ediyorum. "İşte," diye boynumu

işaret ediyorum, "V istiyorum."

Gözleri hemen . Şaşkınlıkla, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

"Yani..." diye devam ediyor, şaşkınlıkla ve yaşadığım sürece yüzündeki ifadeyi unutacağımı sanmıyorum. Yüzündeki kuşku bana, kendisini gözyaşlarıma layık görmediği zamanı hatırlatıyor.

"Burada bir hançer istiyorum," parmağını tutuyorum, aklımdakini gösterirken ucu tenime değiyor, "ve bıçağın ucundan başlayan başka bir çizgi, burada." Parmağını V şeklinde hareket ettiriyorum.

Konuşmuyor, hâlâ saygıyla bana bakıyor, bakışları boynumun dibindeki küçük yara izine sabitlenmiş.

"Ve bıçaktan kırmızı bir kan damlası düşmesini istiyorum," diye devam ediyorum, parmağının köprücük kemiğime kadar inmesine izin veriyorum. "Çünkü ilişkimiz kanla şekillendi, kanla sınandı ve kanla daha da güçlendi." Ona hatırlatıyorum.

Yollarımız kan yüzünden kesişmiş ve ilişkimiz kan yüzünden yok olmuştu. Ama kanla birbirimizi yeniden bulduk ve her küçük parçamızı paylaştık - her günahımızı ve her suçumuzu.

"Sisi..." başlıyor, hâlâ inanamıyormuş gibi başını bana doğru sallıyor. "Seni yanımda istiyorum. Her zaman."

"Dileğin benim için emirdir, Sisi," diye cevap veriyor, sesi duygu yüklü.

Bir tüp anestezi kremi açarak cildime nazikçe uyguluyor, dikkati tamamen kremi eşit şekilde yaymaya odaklanmış durumda.

Temizledikten sonra kalemle hızlı bir taslak hazırlıyor ve tasarımı kontrol etmem için bana bir ayna veriyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum çizimin tamamını görmek için boynumu eğdiğimde. Yara izi artık altında görünmüyor.

Hatta hançere bazı karmaşık detaylar ekleyerek eski bir kalıntı gibi görünmesini sağlamıştır. Kabzası bıçaktan daha kalındır, yuvarlak bir köşeyle sonlanır ve mücevherle kaplanmıştır.

"Yakut," diyor mücevheri incelediğimi görünce. "Kan gibi kırmızı. Kan gibi değerli. Ve senin gibi güzel."

Ve aynı şekilde işinin başına döndü, yine boynuma odaklandı. Sanki tek bir cümlesiyle kalbimi eritmemiş gibi.

"Acırsa söyle," diye fısıldıyor dövme tabancasını derime yaklaştırıp yaptığı taslağın izini sürerken.

Hiç acıtmıyor. Bir gıdıklanma hissi gibi, sadece tenimin üzerinde kaydığını hissediyorum, nefesi tam kulak mememe geldiğinde sıcak, tepki olarak kalçalarımı sıkmana neden oluyor.

Nasıl oluyor da her sıradan eylemi bu kadar ateşli hale getiriyor? Boynuma konsantre olması gerektiğini bilsem bile kendime engel olamıyorum.

Onun yerine gözlerim mürekkepli kaslarının genişliğine, kollarının esnemesine, belirgin göğüs kaslarına ve...

Bakışlarım çakıllı karnına doğru inerken yutkunuyorum, ona dokunma dürtüsü neredeyse dayanılmaz.

"Bitti," diyor ve ben neredeyse sandalyemde sarsılıyorum. Ondan başka hiçbir şeye dikkatimi vermiyordum. Dövme büyük olmamasına rağmen bu kadar çabuk bitirmesine şaşırdım.

Son ürünü incelemem için aynayı tekrar bana vermeden önce bölgeyi temizliyor. Hançer yer alsın da V net bir şekilde tanımlanmış ve gözü hemen ona çekiyor. Kan ve yakut için koyu bir kırmızı seçmişti ve damlaların yakuttan bıçağa ve köprücük kemiğime doğru düştüğünü gördüğümde etkilenmeden edemiyorum.

"Bu inanılmaz." Nefes veriyorum, döndüğümde onun yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. "Ne oldu?" Kaslarımı çatıyorum.

"Cehennem kızı... baş harflerimi teninde görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyor eli dövmenin üzerinde gezinirken.

Aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve iyice düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

"Sana da bir tane vereyim. Eşleşen dövmeler. A alabilirsin." Vücudunda mürekkeple kaplı olmayan birkaç bölgeden biri olan boynunu işaret ediyorum.

"Benim üzerime mi çizdin?" Sanki buna inanamıyormuş gibi soruyor. Başımı sallıyorum ve yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Yap !" Dönüyor ve bana boynunun yan tarafını veriyor - benim tasarımıyı yaptığı aynı bölge - hızlıca dövme yapmanın temellerini anlatıyor.

Bir dakika bile geçmeden dövme tabancasını elime aldım, parmaklarımın titremesini engellemek için elimden geleni yaparken ucu onun tenine değiyordu.

Bunu bu kadar kolay kabul ettiğine inanamıyorum, özellikle de giysilerinden belli olmasın diye boynunu mürekkepten arındırdığını bildiğim için. Çizdiğim baş harfle, görünecek ve kime ait olduğunu herkese gösterecek.

Bu da içimi ürpertiyor.

Harfi doğru yazmaya odaklanıyorum, standart bir A yerine el yazısı bir A yapıyorum. Harfin ortasından geçerken, kendi tasarımıma öykünmek için yere düşen bir damla kan ekliyorum. Onun beceri yakın olmasa da, harf temiz ve basit. Son bir vuruş ekledikten sonra arkama yaslanıp çalışmamı inceliyorum.

"Bence güzel," diyorum ona gururla.

Aynayı alıp inceliyor ve yüzünde saygılı bir gülümseme belirliyor.

"Teşekkür ," diyor gözlerini ondan alamayarak. "Artık sen de hep yanımda olabilirsin."

Bir sonraki dövmege geçmemiz biraz zaman alıyor, çünkü Vlad yeni mürekkep parçasına oldukça aşık görünüyor, aynayı kapıp birkaç dakikada bir ona bakıyor.

"Orada ne istediğini düşündün mü?" Sonunda aynayı bir kenara bıraktığında soruyor.

"Evet," dedim.

Bana en kötü kâbuslarımı hatırlatan o iğrenç haçın yerine ne koymak istediğimi düşünmek için uzun zamanım oldu.

Başlangıçta, sadece gitmiş olmasını diledim. Ancak zamanla, bunun hala ateşin içinden geçtiğimi ve hayatta kaldığımı kanıtlayan bir iz olduğunu fark ettim.

Bir kalem ve bir kağıt alarak, haçın nasıl farklı bir tasarıma dönüştürölmesini istediğimi ona göstermeye başladım.

Derimin derinliklerine gömölü olan yara izi oldukça sertti ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmediği için kenarları koyu pembe renkteydi. Bana aylarca çektiirdiği acıyı düşünmek bile Sacre Coeur'e ve orada katlanmak zorunda kaldığım her şeye olan öfkemi tazeliyor.

"Bu harika, cehennem kızı," diye konuşuyor Vlad sonunda ben bitirdiğimde. "Ve savunduğun her şeyi temsil ediyor."

Başımı sallıyorum, anladığına memnun oluyorum.

Tüm detayları gözden geçirdikten sonra, görüntüyü derime çizerek başlıyor. Kısa süre sonra dövme tabancasını eline alıyor ve kalıcı mürekkebi derime kazımaya başlıyor.

Bu daha karmaşıktır ve her şeyi doğru yapmak iki kat daha uzun sürer.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, silahını indirip aynayı bana uzatırken sesi umutlu.

Onu alarak çalışmalarını incelemeye başladım, hassasiyet seviyesi karşısında hemen hayranlık duydum.

"Bu işte gerçekten iyisin." Onu övüyorum ve yemin ederim yanaklarında en ufak bir kızarıklık fark ediyorum.

Kendi kendime gülümseyerek aynaya bakmaya devam ediyorum. Kazığa bağlanıp yakılan bir kadını mükemmel bir şekilde resmetmiş, haçın gövdesi kadını tutsak eden tahta görevi görüyor, elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalı. Kadın yavaş yavaş lme yenik düşerken küçük alevler kazığı sarıyor. Yine de, cezalandırılmasının kendi suçu olmadığını bilerek, idamını cesaretle karşılarken gözlerini kırpmadan bakıyor. Sadece içinde yaşadığı dünya bu farklılıkları kabul etmiyor.

şeytanın işaretini taşıyor ve hayatı boyunca bunun için dışlandı, herkes onun hatası olmayan bir şey için onu mahkum etmeye çalıştı.

Ama sonunda, hayatının sona ereceğini bilse bile, ilkeleri ve fikirleri uğruna ölmeyi tercih etti, çenesi dik, inançları sarsılmazdı. Başkalarının inançlarına uyum sağlamak için değişmeyi bir kez bile düşünmedi - asla kolay yolu semedi.

Ve bir anda kendimi çizimin içinde buldum. Hayatım boyunca belli bir şekilde olmaya şartlandırılmışım, diğer insanların kalıplarına uymadığım anı kınadım.

Ama dövmeye bakarken -cildimde evini yapan kalıcı çizim- yaptığım tüm seçimlerden mutlu olmaktan kendimi alamıyorum.

Evet, farklı olduğum için acı çektim. Ama uyum sağlamamışım. Kendime sadık kaldım ve tüm bu ile için dllendirildim.

Aynayı yere bırakıp bakışlarımı ona, yani dlme yöneltiyorum.

Çünkü gerçek benliğime tutunmasaydım bu noktaya asla ulaşamazdım. O rahibelerin beni itaate zorlamasına izin vermeseydim. Kötü kızların zm yok etmesine izin vermeseydim. Ve bu yüzden buradayım.

Onunla birlikte.

İkimizin de kendine has özellikleri var, ikisi de birbirine uyuyor ve birbirini tamamlıyor. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum, varlıklarımız birbiriyle titreşiyor.

"Bu mükemmel." Fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar gelmeye

başlamıştı bile. Yıllardır hissettiklerimi tam olarak anlatmayı

başarmıştı.

"Sen mükemmelsin, cehennem kızı," diyerek bana yaklaşıyor, başparmağını çenemin altına koyarak gözlerinin içine bakmamı istiyor. "Sen tanıdığım en cesur, en harika kadınsın. Ve bu yüzden, beni affettiğin için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum," diyor, ağzı yanağıma iniyor, dili bir damla gözyaşını yalamak için dışarı kayıyor.

"Prensiplerine ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğunu biliyorum. Ve beni affetmenin sana neye mal olduğunu da biliyorum." Devam ediyor, diğer yanağına geçiyor ve hareketi tekrarlayarak tüm gözyaşlarını yutuyor. "Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, bana sevgiyle, kederle ve daha fazla sevgiyle bakarken yüz hatlarındaki harabiyeti fark ediyorum.

Adoration.

Buna hayranlık demek daha uygun olabilir. Bensiz asla dayanamayacağını bildiğim gibi. Benim onsuz asla dayanamayacağımı bildiğim gibi.

Ve birdenbire geçmişimle barıştım. Her şeyin beni yıkmak için değil, güçlendirmek için olduğunu fark ettiğimde tüm kızgınlık kalbime .

Beni onun için yeterince güçlü yap.

"Vlad, gerçekten de romantik biri gibi konuşuyorsun," diye şakayla karışık onu dürtüyorum.

"Elbette," diye gülümsüyor, yüzündeki gerginlik gitmiş. "Romantizmi yeni dinim olarak benimsiyorum, sen de onun tanrıçası olacaksın."

Geveze dili beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Öyle mi?" Parmağımı göğsünde gezdirerek soruyorum, dokunuşumu karşılayan sert kas duvarına bir kez daha hayret ediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi dolgun ve boğuk. "Sana tapacağım," diye başlıyor ve nabzım hızlanıyor, "Üzerinde yürüdüğün zemini öpeceğim," nefesim boğazımda düğümleniyor, sözleri beni etkilemeye başlıyor, oda aniden çok sıcak, "Hizmetçin olacağım, kırbaçlanan çocuğun, ne olmamı istersen," diye devam ediyor ve gözlerim kapanıyor, derin sesi duyularımı okşuyor ve beni titretiyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, onu çok yakın ama bir o kadar da uzak hissederek, "argümanların oldukça ikna edici," demeyi başarıyorum, "sanırım yanımda olmana izin verebilirim," diye arsızca ekliyorum ve o da sırıtıyor. "Ama ben senin benim tanrım olduğunu sanıyordum," diye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hâlâ öyleyim," diye göz kırpıyor bana, çarpık gülümsemesinden baştan çıkarıcı bir kibir damlıyor, gamzesi belirgin ve öpülmek için yalvarıyor. "Ama tanrıçası olmayan bir tanrı nedir ki? Birlikte hükmediyoruz, cehennem kıızı." Eli yüzüme geliyor, beni duvara yaslarken başparmağı dudaklarıma değiyor.

"Unutma, Sisi olmadan Vlad olmaz." Niyetli bakışları üzerimde, gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmıyorum, tüm vücudu beni baştan çıkarmaya hazır.

Bir kolunu belime doladı, beni zahmetsizce kollarının arasına aldı, bacaklarım beline dolandı.

"Ve Vlad olmadan Sisi olmaz," diye cümleyi tamamlıyorum, ağzı heyecandan ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden olan yakıcı bir öpücükle benimkini alıyor.

Ona tutunarak, bana bir bütünün ne kadar yarısı olduğumuzu göstermesine izin verdim - her zaman tamamlanmak için diğerine ihtiyacımız var.

"Daha sıkı," diye emrediyor, dururken sesi sertleşiyor, gözleri yumruğumun şeklini keskin bir şekilde değerlendiriyor.

" böyle," diyerek yaklaşıyor. Önü denk geliyor, elini yumruğumun üzerine sararak onu küçeltiriyor.

Dev ellerinin benimkileri yuttuğunu ilk kez fark etmiyorum.

Parmaklarımı daha sıkı bir şekilde dikkatlice düzenliyor, duruşumu düzenlerken ayakları da benimkilere çarpıyor.

Ayaklarımı birbirinden ayırırken hafifçe sallanıyorum, pozisyonum şimdi onunkine benziyor.

"Biri bir şeye kalkıştığında," diye fısıldıyor, sesi derin ve ciddi, "önce tekmeleyeceksin, soruları sonra soracaksın. Ya da daha iyisi," dudaklarında bir gülümseme hissediyorum, "önce öldür, sorular sor... asla," kıkırdıyor ve kendi dudaklarım seğiriyor.

"Hadi ama, daha iyi olduğumu biliyorsun." Hafifçe yakınıyorum, kirpiklerimi ona fırlatmak için başımı yarım çeviriyorum. Bu hareket onu şaşırtıyor, bunu yapacağımı biliyordum, gözleri zavallı flört girişimlerimi zonluyor. Yine de bu onu tamamen büyülemeye yetiyor, zorla yutkunurken adem elması aşağı sallanıyor, göz bebekleri büyüyor.

Gardının düştüğü milisaniyeden yararlanarak gömleğine tutunuyorum, ellerimi ve bacaklarımı bana öğrettiği şekilde konumlandırarak kendimden çok daha fazla ağırlığı dengeliyorum. Kavrayışım sağlam, tüm gücümü onu hareket ettirmeye harcıyorum.

Kaya gibi ağır ve . Tekniğim kusursuz olsa da ona üstünlük sağlayamayacağımı görebiliyorum. Zayıf noktasını kullanarak bile - kirpiklerimi ona savurarak.

Vücudunun gevşemesine izin vermeden önce ağzının köşesinin yukarı kalktığını fark ettiğimde anlık bir tepki veriyor. Ne yaptığının farkına bile varmadan

onu tekmeleyerek yere düşürdü, bedeni zahmetsizce -şüpheli bir şekilde zahmetsizce- düştü.

Vlad, sırtı sert zemine çarptığında acıdan şikâyet etmeye bile cesaret ediyor.

Sadece beni memnun etmek için yaptığını bildiğimden ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tekrar," kollarımı kavuşturarak onu dövüş pozisyonuna çağırıyorum.

Neredeyse en başından beri bana nasıl dövüşüleceğini öğretmekte ısrar etmiş, kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilirse çok daha rahat hissedeceğini söylemişti.

New York'ta bazı temel eğitimler almıştık ama buraya geldiğimizden beri eğitim programında daha katı davranıyor, bana atış, bıçak ve yumruk dövüşü dersleri veriyordu. Tüm bodrum katının özel yapım olduğunu söylerken şaka yapmıyor olması beni çok şaşırtmıştı. Hedeflerimi vurmada ustalaşmamı sağlayacak her şeyle donatılmış bir atış poligonu var, ama aynı zamanda biri bıçaklar için özel olarak tasarlanmış, diğeri de spor salonuna benzeyen birkaç eğitim odası var.

Bodrumun büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştüm ama Vlad bodrumu sadece evin altında değil, bahçelerin altında da genişlettiğini anlattı. Aslında New York'taki kendi yeraltı sığınağını taklit ediyor.

Bazen bu beni duraksatıyor ve bildiği tek şeyin bu olup merak etmeme neden oluyor - yeraltında ve insanlardan uzakta yaşamak.

Kesinlikle, çimento tabakasının altında daha rahat görünüyor.

"Bana kırılğanmışım gibi davranmayı bırak," diyorum ona. Beni ne kadar eğitmek isterse istesin, kendini tutmaktan alıkoyamıyor.

"Kırılğan değilsin," diyor ayağa kalkarken. "Sen kırılğan değilsin, Sisi," beni kendine çekerken eliyle yanağımı okşuyor. "Ama ben sert biriyim ve gücümü biliyorum. Bu yüzden sana karşı dikkatli olmamam mümkün değil."

Ona gözlerimi deviriyorum, daha fazla çabalamadığı için biraz sinirleniyorum ama nereden geldiğini de anlıyorum.

"Peki," homurdanıyorum, bir adım geri çekilip tekrar dövüş pozisyonu alıyorum.

Bana bazı savuşturma hareketlerini ve yakalanmaktan nasıl kurtulacağımı öğrettiği birkaç raunt daha yaptıktan sonra ağırlık kaldırma yoluyla gücümü artırmaya odaklanıyoruz.

Bir seti bitirdiğimde "Harika gidiyorsun," diye övüyor, kollarım zaten ağrıyor.

"Kötü bir öğretmen değilsin." Omuz silkiyorum, uzattığı havluyu alıp yüzümdeki ve vücudumdaki teri siliyorum.

Vlad her şeyi düşünmüştü ve bana çoğu yoga pantolonu ve spor sütyeninden oluşan bir dizi spor kıyafeti almıştı ki geriye dönüp baktığımda bunun pek de iyi bir karar olmadığını görüyordum.

Egzersiz yaparken gözlerini göğüslerimden zar zor ayırdığında değil. Ya da çömeldiğimde kıcıma baktığını biliyorum.

Onu biraz kızdırmak için yolumdan bile çıkmış olabilirim, kıcımla esnetebilir ya da baktığını bildiğim halde bakmıyormuş gibi davranarak göğüslerimi zıplatabilirim.

Tepki anında gelir ve hemen yakalanır. İhanet eden kıyafetleri olan tek kişi o değildir ve eşofmanları ne kadar etkilendiğini gizlemek için çok az şey yapar.

Saatler süren antrenmanın ardından nihayet günü bitiriyor, akşam yemeği için şehre gitmeden önce hızlıca duş alıyoruz.

Garson bize yemeklerimizi getirirken, "Yarın bıçak yapıyoruz," diye

konuşuyor. "Evet," diye haykırıyorum, yumruğumu havaya kaldırarak.

Benim için sıkı bir program hazırlamıştı, her günü hesaba katmıştı. Her nasılsa, odaklanmam gereken şeyin

ve göğüs göğüse dövüşmeyi öğrenmek. Bu yüzden sadece bir gün bıçaklar için, bir gün de atış için ayarlamıştı.

"Bir silah her zaman elinden alınabilir," derdi ne zaman bu konuda suratımı assam. Bıçaklara karşı bir yakınlık geliştirdiğimi biliyor - muhtemelen onun yüzünden. Yine de inancında bir değişiklik olmadı.

Vlad'ın dudakları benim heyecanım karşısında gülümseyerek yukarı kalkıyor ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum, yeni duş almış ve şık bir takım elbise giymiş. Tamamen siyah giyinmiş olması çarpıcı yüz hatlarını daha da vurguluyor.

Saçları daha uzun, ona iltifat ettiğimden beri kesmeyi reddediyor. Ve hoşuma gidiyor. Onu daha genç ve kaygısız gösteriyor. Özellikle saçlarının ucundaki kıvrılma şekli, ona karışık bir görünüm veriyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diyor aniden, konunun değişmesiyle beni şaşırtarak. Gözleri bana sabitlenmiş ve sanki bakışlarıyla beni yutuyor.

Onun incelemesi karşısında yanaklarım kızarıyor.

Beni akşam yemeğine çıkarmayı planladığını söylediğinde, görünüşüm için biraz çaba göstermeye çalışmışım.

Makyaj ve giyinme konusunda çok fazla pratiğim olmadığından, bazı fikirler için hızlıca internette arama yaptım. Biraz göz kalemi ve rimel sürmenin yanı sıra solgun saçlarımla kontrast oluşturması için kırmızımsı bir ruj sürmeyi başarmışım.

Ben de çok uzun olmayan ama çok da kısa olmayan, dantelli, kirli beyaz bir elbise seçmişim çünkü Vlad çok fazla ten görüldüğü takdirde evden çıkmama izin vermemekte çok kararlıydı.

"Şair olmalıydın, katil değil." Limonata bardağımı yaklaştırıp dudaklarımı pipetin etrafına yerleştirerek karşılık .

"İkisi birden olamaz mıyım?" Tek kaşını kaldırıyor. "Sözlerimle insanları öldürebildiğimi düşünüsenize," diyor düşünceli bir şekilde ve bunun yararları hakkında derinlemesine konuşuyor

birini şahsen öldürmekle vekaleten öldürmek arasında bir fark yoktur.

"Death Note diye bir manga var" diye söze başlıyor ve bunun bir Japon çizgi romanı olduğunu açıklıyor, "kahramanı bir defter ediniyor ve deftere birinin adını yazdığında o kişi hemen ölüyor."

"Sen de bunlardan bir tane ister misin?" Biraz eğlenerek soruyorum. Yine de, Death Note'taki olayları heyecanla anlatırken, kendimi hikayeye ve hikayenin kıvrımlarına yatırım yaparken buluyorum. Kesinlikle, Vlad gibi ineklerin ineği olabilecek biri için cazibesini görebiliyorum.

"Bilmiyorum. Hedeflerime bağlı olarak ," diye ekliyor biraz düşündükten sonra. "Eğer amacım dünya hakimiyeti ise, o zaman bir ölüm notu kesinlikle çıplak ellerimden daha faydalı olacaktır. Özellikle de geride bırakılan kanıtlar söz konusu olduğunda, çünkü adli tıp bilimi gelişiyor ve teknoloji en küçük miktardaki iz kanıtlara karşı her zamankinden daha hassas."

"Ama sen bunu istemezsin." Kendimden emin bir şekilde söylüyorum, çünkü onu tanıyorum. Asla dünya egemenliğini tercih etmez çünkü bu onun için çok sıkıcı olur. Belki bir gün hoşuna giderdi ama ondan sonra her zamanki cinayet ve kargaşa rutinine dönmek isterdi.

"Dudakları geniş bir gülümsemeyle aralanıyor, beyaz dişleri loş restoranda parlıyor ve onu olduğu gibi yırtıcı bir hayvan gibi gösteriyor.

"Dünya hakimiyeti zayıflar içindir," diye ekliyor. "Ben işleri kendi yöntemimle halletmeyi tercih ederim." Kollarını masanın üzerine koyarak parmak eklemlerini kırıyor.

Gözlerim kollarındaki şişkin damarlara, iri ellerinin bir adamın hayatını hiç denemeden söndürebileceğine takılıyor.

"Döngünün içinde olmayı seviyor olabilirim ama nadiren etkileşimde bulunurum."

"Çünkü sizin için güç sayılarda değil, bilgidedir," diye not ediyorum.

"Aynen öyle," diye sırtıyor. "Beni iyi tanıyorsun, cehennem kızı," diyor ve ben omuz silkiyorum.

"Seni inceliyordum. Ne de olsa," öne doğru eğilip göğüslerimi dışarı çıkarıyorum, gözleri hemen göğüs dekolteme kayıyor. "Bildiğin şeytan bilmediğin şeytandan iyidir."

"Senin için ben bu muyum, cehennem kızı? Bildiğin şeytan mı?" Yaklaşıyor ve masanın karşı taraflarında olmamıza rağmen o kadar yakınız ki yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, biraz düşünmesine izin veriyorum. "Bilmek istediğim tek şeytan sensin."

"İyi," diye nefes alıyor, gözleri bana öyle bir odaklanıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Aksi takdirde fikrini değiştirmek zorunda kalabilirdim," diye ve bir an için aklında ne olduğunu hayal edebiliyorum. Kendimi masanın üzerine serilmiş, onun da fikrimi değiştirmek için var gücüyle çalıştığını gördüğümde bakışları beni esir alıyor.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" Garsonun sesi beni gerçekliğe geri , her şeyin izini nasıl kaybettiğime dair gözlerim açılıyor.

Vlad eğlenerek beni izliyor, kırmızı şarap kadehini çeviriyor.

"Bu harika. Teşekkür ," diyor garsona, sesinden saf bir çekicilik damlıyor.

Garson gitmeden önce bir şeyler mırıldanırken dikkatimi bile vermiyorum. Hâlâ ona ve kalbimin delicesine hızlı atmasına odaklanmış durumdayım.

"Biliyor musun," diye başlıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme, "hükmetmek istediğim başka bir şey daha var." Bunu imalı bir şekilde söylüyor ve ben de bacak bacak üstüne atıyorum, kalçalarımın arasında nem birikmeye başlamış bile.

"Öyle mi?" Neredeyse nefes nefese soruyorum.

Yemeğimize neredeyse hiç dokunmadığımızı fark ettim. Sohbeta dalmış, orada olduğunu unutmuştuk. Ve özellikle şimdi, bana beni yiyecekmiş gibi baktığında, hiç iştahım kalmıyor.

En azından yemek için değil.

"Ama bunun için deftere ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?" Ayakkabımın tekini silkeleyerek bacağımı masanın altından ona doğru kaldırıyorum, ayağım yavaşça kasıklarına doğru ilerlemeden önce kalçasına değiyor, benim onun için olduğum gibi onun da benim için sert ve hazır olduğunu hissediyorum.

Ayak parmaklarımı boyuna sürdüğümde bir iniltiyi bastırıyor.

"Sadece bunlara ihtiyacım var," diyerek ellerini kaldırıp bana gösteriyor ve masanın altından gizlice geçirip ayağımı yakalayarak hafifçe okşuyor.

Ayağımı alıp tam sikinin üstüne yerleştirmeden önce yavaşça masaj yaparken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Vlad," diye yarı inliyorum, içimde sabırsızlık büyüyor.

Ayağımı ondan çekerek, ayağa kalkmadan önce hızla ayakkabımı giydim.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyorum, biraz fazla ani bir şekilde. Ama masadan iki adım uzaklaştığımda dönüp ona bakıyorum, gözleri kıcımda.

Dudaklarımda cüretkâr bir gülümseme belirliyor, bir parmağımla ona işaret veriyorum. Sonra da tuvalete gidiyorum.

İçeri dalıp kapıyı kapatıp kilitlediğinde zar zor içeri giriyorum.

Bir adım attı ve beni lavaboya yasladı, pantolonunun fermuarını hızla indirirken sırtım onun önüne dönüktü. Elbiseyi kabaca kırımın üzerinden kaldırarak beni lavabonun üzerine eğdi. Bir eli saçlarımda, diğeri , bana hızla giriyor, neredeyse oracıkta boşalmama neden olan acımasız bir itiş.

"Kendine engel olamıyorsun," diye homurdanıyor, hareketleri kazanıyor, siki yıldırım hızıyla içime girip çıkıyor. "Beni baştan çıkarmalısın

Her lanet saniyede," diye devam ediyor, kendini vahşice bedenime bastırarak. Eli saçlarımdan boğazıma doğru ilerliyor, beni kendisine yaklaştırırken hafifçe sıkıyor.

"Kendine bir bak," diye aynaya bakmamı istiyor, bizi birbirimize dolanmış, yanaklarımız kızarmış, sıcak nefeslerimiz camı buğulandırmış halde görüyorum. Ağzımdan bir inilti çıkıyor ama başparmağını içeri sokarak sesi engelliyor.

"Bak beni nasıl ..." diye konuşuyor, nefesi yanağımda, "kontrolden çıkmış bir halde," diye devam ediyor, her kelimesi vahşi hamlelerini vurguluyor, "tamamen delirmiş."

İstilasından başka hiçbir şeyin farkında değilim, boşalırken onun adını haykırmamak için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum, duvarlarım onun etrafını sarıyor ve beni dölleriyle doldururken adımı haykırmasına neden oluyor.

"Benim lanet olası baştan çıkarıcıım," diye yanağıma doğru konuşuyor, zahmetli de olsa kısa süren bu hareketten dolayı ter tenimize yapışıyor.

Ancak masamıza döndüğümüzde nihayet yemeğimize dalıyoruz, iştahımız geri gelmiş gibi görünüyor.

Bıçak elimden kolayca kayıyor, hedefin ortasına ulaşmadan önce havada dönüyor.

"Fena değil," diye başını salladı.

Bıçakları fırlatışımı izlerken sırtını duvara yaslıyor, kurnaz gözleri her şeyi analiz ediyor - duruşumdan nefesime ve bıçağı nasıl tuttuğuma kadar her şey için göstergeleri var.

Vlad bazen zorba bir dev olabilir ama harika bir öğretmendir. Bunun kanıtı da kısa sürede gösterdiğim çılgınca ilerleme.

Önceden bıçağı keskin tarafı öne gelecek şekilde hedefe saplamakta bile zorlanırken, şimdi zahmetsizce fırlatabiliyor ve az çok hedefi vurabiliyorum.

uzun bir yol olduğunu biliyorum. Kesinlikle, bu konuda ondan daha yetkin biri olduğunu sanmıyorum.

Adımlarını bana doğru atıyor, yanındaki çantayı kapıp ayaklarımın dibine fırlatıyor.

"Hızlı ilerliyorsun, cehennem kızı. Bıçakları değiştirmenin zamanı geldi," diye şaka yapıyor ve çantayı açarak farklı şekil ve boyutlarda daha fazla bıçak ortaya çıkarıyor.

"Basit bıçakları nasıl fırlatacağını öğrendin, ama biraz hançer denemeye ne dersin?" diyerek kendini yere bırakır ve çantayı karıştırır.

Merakla ben de oturuyorum, bıçakları çıkarıp yerde düzenlerken dikkatle izliyorum, her birini işaret edip bana hakkında bir şeyler anlatıyor.

"Benim tercih ettiğim kılıçların ne olduğunu biliyorsun," diyerek savaşta her zaman kullandığı kavisli kılıçları, shashkaları işaret ediyor. "Bunlar sadece yakın dövüş içindir, bıçağın kavisi hareketi kontrol etmeyi ve birinin boğazını kesmeyi kolaylaştırır," diye açıklıyor ve bir shashkas alıp bana nasıl kullanılacağını gösteriyor.

"Her zaman boğazı hedef al ve savaş hemen bitsin," diyor gözlerini benimkilere dikerek. Yaramaz bir parıltı ve ben daha gözümü kırpamadan bıçağı boğazıma dayıyor.

Gerçekten de, içbükey kısmı boynuma oturuyor gibi görünüyor ve hafifçe hareket ettirerek, gerektiğinde deriyi delmenin ne kadar kolay olduğunu bana gösteriyor.

"Gördün mü, çocuk oynucağı." Sırıttırıyor ve bir sonrakine geçmeden önce shashka'yı fırlatıp atıyor.

Bana dünyanın dört bir yanından bıçakları tanıtıyor ve her biri hakkında kısa bilgiler veriyor.

"Japon bıçaklarını da severim." Kalın, üçgen bir bıçağı ve yuvarlatılmış çukur bir köşeyle biten daha küçük bir kabzası olan bir bıçak aldı. "Bu bir kunai ve bunu kullanmayı daha kolay bulabilirsin," diyerek bıçağı elime tutuşturuyor, şekline ve ağırlığına alışmama izin veriyor.

"Bu daha rahat," diye kabul ediyorum.

Normal bıçaklar kadar uzun değil, yuvarlak ucu tutmayı kolaylaştırıyor.

"Şunu izleyin," diye sırtarak beş kunai topluyor. Birini elinde tutarken, diğerlerini parmaklarına doluyor.

Ayağa kalkıp, hedefe zar zor odaklanırken, onları teker teker öyle bir hız ve kolaylıkla fırlatıyor ki, kaçırmamak için kendimi göz kırpmamaya zorlamam gerekiyor.

"Vay canına." Bakışlarım hedefe yöneldiğinde fısıldıyorum. Beşi de aynı yerde toplanmış, uçları birbirinden milimetrelerce uzakta, sanki üstünlük için savaşıyorlar.

Ayağa kalkmama yardım ederken "Pratik yapmak en iyisidir" diyor.

Bıçakları geri toplayarak duruşumu düzeltiyor ve parmaklarımı kunai'nin kabzasına dikkatlice sarıyor.

Hâlâ arkamda, kulağıma cesaretlendirici sözler fısıldıyor. "Şimdi!"

Onun emriyle gücümü koluma verdim ve kunai'yi hedefe yönelttim.

"Doğuştan yeteneklisin," diye övdü sonucu incelerken. Hedeften biraz sapmış olsa da yine de hedefi vurmuştu.

"Bunu seviyorum," diyorum ona içtenlikle.

Güçlü bir kılıç kullanmanın verdiği belli bir heyecan var ve bunun neden onun en sevdiği aktivite olduğunu anlayabiliyorum.

Ona doğru geri çekilirken, vücudunun hatlarının benimkine uyduğunu hissediyorum. Aniden dönerek bıçağımın ucunu boynuna dayıyorum.

"Kana susamış mı?" Adem elmasının hemen altına saplanmış keskin kenara gözünü bile kırpmadan soruyor.

"Sadece susadım," diye imalı bir şekilde karşılık veriyorum, bıçağı şakacı bir şekilde etinde gezdiriyorum. "Bazen senin insan olup olmadığını bile merak ediyorum," diye mırıldanıyorum, tehlike ondan uzaklaşıyor, yırtıcı bir hayvanın gözleri her hareketimi izliyor. "Eğer sen de bizim gibi kanarsan..." Bıçağı boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin etrafına doğru indirerek devam ediyorum.

Kaslarına tamamen siyah bir gömlek giyiyor, geniş yakası tenine ulaşmamı sağlıyor.

"Benim insan olmadığımı mı düşünüyorsun, cehennem kızı?" Elini bıçağın üzerinde sıkarken soruyor.

"Sen... bir şeysin," diye cevap veriyorum.

Hem kendini dünyaya biçiminde hem de onu yakından tanıma biçimimde efsanevi bir nitelik var. Kemiklerine işlemiş bir vahşilik var, bakışlarında bana karşı bir vahşet var. Bu bana ilkel, ilkel bir şekilde istendiğimi hissettiriyor. Sanki yer, zaman ya da herhangi bir şey yokmuş gibi.

Sadece o.

Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor. Gözeneklerinden yayılan saf tehlike beni nasıl da tahrik etmişti, ölüm vaadi hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Bu açıklanamaz.

Hayvani manyetizma, ilkel çekim, ölümcül baştan çıkarma.

Kaçmam gereken her şeyi temsil ediyor, yönelmem gereken değil.

Elim onunkinde gevşiyor ama o . Gözleri hâlâ benimkilerde, bıçağı gömleğinin yakasının hemen üstünden derisine saplarken yüzünde hınzırca bir gülümseme beliriyor.

Bıçağın eti kesişini, yüzeyden fişkırان ve ucu kaplayan kırmızı damlaları şaşkınlıkla izliyorum.

Gözlerimi kocaman açıp sorgulayarak ona bakıyorum.

"Söyle bana," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve çekici, "kanıyor muyum?"

Cevap vermeme izin vermiyor, bıçağı daha da derine itiyor, daha fazla kan yüzeye ulaşıyor.

"Kanım akıyor," diye devam ediyor, boğazından kısık bir sesle, "ama sadece senin için."

Diğer elimi kaldırarak parmağımı küçük yaranın üzerinde gezdiriyorum, kanın bir kısmını alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Sadece benim için mi?" Tekrarlıyorum, ağzıma metalik bir tat doluyor.

"Cehennem kızı," diye inliyor parmaklarımla yalayıp temizlememi izlerken, "adil oynamıyorsun."

"Adil mi?" Eğlenerek soruyorum. "Bu nasıl adil o zaman?" Bıçağı diğer elime geçirirken dudaklarımda muzip bir gülümseme beliriyor. Silahı havada tutuşumu izlerken kaşlarını çatarak beni serbest bırakıyor.

Ona bilmiş bir gülümseme vererek bıçağı kendi göğsüme dayadım ve ucunu hafifçe ittim. Deri yol vermeden önce küçük bir çimdik hissediyorum, kırmızı sıvı yavaşça dışarı fişkırıyor.

Bakışları tenime odaklanıyor ve bir an için canavarı dürtmüş olabileceğimden endişeleniyorum. Beni duvara yaslarırken vahşi görünüyor, bir eliyle iki kolumu tutup başımın üzerine kaldırıyor.

"Hiç adil değil," diye homurdanıyor ağzını tenime indirmeden önce. Dudakları küçük yırtığın etrafına dolanırken emişini hissediyorum ve kanı kucaklayarak hepsini içine alıyor.

Sıcak ağzıyla birleşen kesiğin hafif acısı nefes almamı giderek zorlaştırıyor, vücudumdaki tüyler diken diken oluyor ve benimle birlikte olması için ona yalvarmak istiyorum.

Ama üzerime çıkar çıkmaz gitti.

Başı öne eğik, bana bakmadan bir adım geri atıyor. Dudaklarının etrafında kan kalıntıları var ve huzursuzca volta atmaya başladığında onu çok ileri itmiş olabileceğimi anlıyorum.

"Yapmam gereken..." diye dalıyor, sanki o da ne yapması bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Git," diye ısrar ediyorum. "Seni sonra bulurum."

Başını bana çeviriyor, bir an beni süzdükten sonra hızla başını sallıyor. Yüzü solgun, yüz hatları gergin ve gerilim dolu.

Fazla oyalanmadan ayrılır ve doğruca kan odasına gider.

Kapının arkasından kapandığını duyduğumda, onun asıl tetikleyicisinin kan olduğunu bildiğim halde onu yemlediğim için kendimi biraz suçlu hissettim. Yine de, ona kendi kanım karşılığında benimkini teklif etmekten başka bir şey istemediğim bir an olmuştu.

Belki delice ama onun tetiği beni en çok tahrik eden şey olabilir. Bu

saçma düşünceyle başımı sallayarak çalışmaya devam ediyorum.

Kendimi daha da zorluyorum ve iki saat sonra hala hedeflere bıçak fırlatıyorum. Nefesim kesiliyor, bir an duruyorum, yere oturuyorum ve bir şişe su alıyorum.

Biraz yorgun bir şekilde, kendimi toparlayamadan tam bir dakika boyunca duvara bakıyorum.

Bir anda havada bir patlama sesi patlıyor ve ellerim otomatik olarak kulaklarımı korumak için onlara gidiyor.

Ne?

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakınırken odanın diğer tarafındaki duvarda, ekranı parlak kırmızı olan tableti buluyorum. Ayağa kalkıp aceleyle gidiyorum ve evin ana çerçevesine erişmek için şifreyi giriyorum.

Ekran canlanıyor ve beni bir uyarı mesajı karşılıyor, tüm alan kırmızı. Birkaç şeye tıklıyorum ve her biri evin farklı bir bölümünü gösteren birden fazla pencere beliriyor.

Canlı yayın.

Ama her birine baktığımda, alarmı neyin tetiklediğini anlıyorum.

En az beş silahlı adamın bahçede dolaştığını ve çevreyi incelediğini görünce gözlerim açılıyor. Diğer ikisi zaten evin içinde, zemin katta ve daha fazlası merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Kahretsin!

Hepsi ağır silahlı ve tam . Bazıları asker gibi görünüyor ama emin . Şu anda tek bildiğim Vlad'a ulaşmam gerektiği.

Sakinliğimi kaybetmeyi reddederek toplayabildiğim kadar bıçak toplamaya ve onları vücuduma sarmaya başlıyorum. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Yapabileceğim en iyi şey Vlad'ı almak ve birlikte panik odasına gitmek.

Onu çıplak ve silahsız bulacağımı zaten biliyorum, bu yüzden bu ateşli silahlara karşı yardımcı .

Henüz bodrumda olmadıklarından emin olmak için yayını tekrar kontrol ediyorum, kendimi çelikleştiriyorum ve kapıyı açıp koridora doğru ilerliyorum.

Lanet olsun, Vlad!

Neden bu devasa bodrumu inşa etmek zorundaydı ki? Tüm arazi büyüklüğünde, muhtemelen bir futbol sahasından bile daha büyük, bu da davetsiz misafirler henüz burada olmasa bile, kan odasına ulaşmam için geçen sürede her an aşağıya inebilecekleri anlamına geliyor.

Elimdeki bıçakları sıkıca tutarak koridorda aceleyle ilerliyorum, herhangi bir gürültüyü dinlerken duyularım keskin.

Silah seslerini duyduğumda yolu yarılamıştım. İçgüdüsel olarak, gözlerimi kapatarak eğildim.

Siktir!

Silah sesleri yukarıdan geliyor ve anlaşıldığı kadarıyla aşağıya ateş ediyorlar.

Tuzak kapısı!

Başımı çevirip oturma odasından bodruma açılan kapağa bakarken gözlerim açılıyor. Evin orijinal yapısının bir parçası olan bu kapı tamamen ahşaptan yapılmış.

Ve kurşun geçirmez değil.

"Boku yedim," diye fısıldıyorum kendi kendime, çılgınca etrafa bakarak.

Koşarak kan odasına gidebilirim ama şüphesiz daha önce aşağıya inerler ve ben de açık alanda doğrudan hedef olurum.

Ben bir şey yapamadan ateş ederler. Hayır,

bu bir seçenek değil.

Arkamı dönüp etraftaki çeşitli odaları katalogluyorum. Panik odası bile çok uzak ama Vlad yanımda olmadığı sürece bu söz konusu bile olamaz. Onun canlı bir hedef olacağını bilerek kendimi asla kurtaramazdım. Her konuda ne kadar yetkin olursa olsun, o ölümsüz değil.

Atış poligonu biraz daha yakındaydı ve ahşap kapının mandalının sesini duyduğumda oraya ulaşma, hatta belki de silahlanma şansımın yüksek olduğunu anladım

kendim daha fazla.

Olabildiğince hızlı koşuyorum, tam tuzak kapısı parçalara ayrılırken kapıya ulaşıyorum. Kapıyı kapatarak umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyorum. Sadece silah ve cephane bulmam gerekiyor.

Kabul ediyorum, bir silahla kendimi rahat hissetmek için istediğim kadar atış dersi almamıştım ama sanırım bugün bir istisna. Silah dolabını açıp Vlad'ın derslerini hatırlamaya çalışıyorum. En fazla mermiyi alabilecek bir şeye ihtiyacım var, çünkü yeniden doldurma konusunda yavaş olduğumu biliyorum ve bu boş harcamayacağım bir zaman.

Çeşitli tabancaları sıralarken, sonunda bir tüfek buluyorum. Kıkırdağını kontrol ederken, tamamen dolu olduğunu gördüğüm için mutluyum, böylece onu aramak için de zaman harcamak zorunda kalmayacağım.

Elimden gelenin en iyisini yaparak duvardaki tablete yöneldim, şifreyi girdim ve koridordan yayına eriştim.

Üç kişi aşağıda, bodrumu arıyor, diğerleri hala yukarıda. Tamam, üç o kadar da fazla değil. Üç kişi halledilebilir.

Ama benim için değil.

Kahretsin, ama ben ne yapıyorum? Ben bir savaşçı değilim. Yirmi yılımı lanet olası bir manastırda geçirdiğim gerçeğini hesaba katarsak, bir savaşçıdan çok uzağım. Ama çatışma ve ölüm benim rahibe ya da asker olmamı umursamayacak, bu yüzden büyük kız külotumu giyip buna cesaret etsem iyi olur.

Şimdilik sadece Vlad'a ulaşmam gerekiyor.

Nefesimi bırakıp kendi kendime başımı sallıyorum. Ama ekrana tekrar baktığımda, adamların çoktan katın diğer tarafına doğru ilerlediklerini fark ediyorum.

Kan odasına.

Vlad'nasıl bulacaklarını ve savaşabilecek durumda olup olmadığını bilmiyorum. Ruh hali o kadar değişken ki bunu riske atamam.

Dudaklarımı bükerek kapıyı açmadan önce küçük bir dua ediyorum.

Tüfek kolumun altında, duruşum bana öğrettiği gibi hazır, kalçalarımın üzerine çıkıp nişan alıyorum.

Üç adam dizilmiş, biri önde, ikisi arkada. Varlığımı henüz fark etmemiş olmalarının avantajına , bu yüzden öndekine odaklanıyorum, çünkü onun lider olabileceğini düşünüyorum. Hepsi üniforma giydiğinden ve muhtemelen altında kurşun geçirmez ekipman bulunduğundan, tek tahminim baştaki.

İyi bir nişan aldıktan sonra, tüfeği başının arkasına, boynu ile şapkası arasındaki çıplak deriye doğrultup tetiği çekiyorum.

Mermi hedefine doğru uçup kafatasının boyun omurlarıyla birleştiği yere saplanırken geriye doğru savruluyorum.

Bir anlığına yere düşüyor, diğer iki adam hemen üzerime geliyor ve bazı emirler yağıdırıyorlar.

Gözlerimi hızla kırıştırırken kaybedecek zamanım olmadığını fark ettim. Onlar da bana ateş ederken olmaz. Kurşunlar kapının önünden uçup gitmeden önce kendimi odanın içine atacak zamanı zar zor buluyorum.

Bu işi nasıl halledeceğime hızlıca karar vermem gerektiği için zaman çok önemli. Adamlar kesinlikle odaya gelecekler ve tıpkı koridor gibi burası da açık bir alan.

Paniğimi kontrol altında tutmaya çalışırken, saklanabileceğim tek yerin... kapının arkası olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum, kendimi kapının arkasına yerleştiriyorum ve içeri dalmalarını bekliyorum. Birini alt edebilirim, o zaman sadece bir kişiyle başa çıkabilirim, değil mi?

Umarım öyledir.

Birkaç saniye sonra adamlar neredeyse kapıyı parçalayacaklardı.

"Kuznetsov'a ulaşmamız gerekiyor." Biri not alırken diğeri homurdanıyor ve parmaklarıyla bir şeyler işaret ediyor.

Varlığımı duyurmadan önce odaya girmelerini bekliyorum. Tüfeği sıkıca tutarak nişan alıyorum ve içlerinden birini yanağından yakalamayı başarıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken kan fışkırıyor, silahı yere düşüyor, acı çığlıkları bir kadınınkinden daha kötü. Diğerinin bana nişan aldığını gördüğümde bunu düşünecek zamanım bile olmadı.

Ne yaptığımın farkına varmadan kapıyı kendime doğru çekip kalkan olarak kullanıyorum.

Kurşunlar çelik kapıya isabet etti ve Vlad'ın tüm seviyeyi özel olarak olmasına minnettarım. Şu anda kesinlikle ölümle yaşam arasındaki farkı yarattı.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken risk aldım ve tüfeği bıraktım.

Bu noktada her şey zamanlamayla ilgili ve hedefi doğru belirlemek için zaman ayırmak bana değerli saniyelere mal olabilir. Parmaklarımı bıçağın kabzasına dolayarak mermiler susana kadar bekleyip odanın içine bakıyorum ve bıçağı hemen ona fırlatıyorum.

Kaçırdım.

bitince kendi silahını bırakıp ölen arkadaşınıkini alıyor.

Kahretsin!

Zaten otomatik pilotta, kendimi bir kez daha gösteriyorum, onunla göz teması kurarken görüşüm açık. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var, sanki bu işi çoktan kazanmış gibi, ortağı benim sebep olduğum bir kan banyosunun içinde oturuyor olsa da.

Omzumu geri çekip fırlatmaya hazırlanmadan önce dudaklarımın gülümsemeye aralanmasına izin veriyorum. Bıçağımı eline aldığı anda sırtıyor, muhtemelen benden

Tekrar özledim.

Ama ona bir sürprizim var.

Ne de olsa iyi bildiğim bir şey varsa o da hayatta kalmaktır.

Bu yüzden gülümsememi koruyorum, parmaklarım kunai'nin kabzasını sıkıca kavriyor ve fırlatıyorum.

Bıçağımın ucu tam gözlerinin arasına inerken dudakları sürekli bir gülümsemenin içinde. Bir yere yığılıyor ama ben kazandığım için sevinemiyorum bile.

Vlad'a bir an önce gitmem gerekirken olmaz.

Odadan koşarak çıktım ve doğruca kan odasına yöneldim. Ama kapıyı açmama iki adım kala koridorda dört kişi daha beliriyor, hepsi de ambarın olduğu yönden geliyor.

Gerçekten yakalandığımı fark ettiğimde gözlerim dehşetle açılıyor.

Yavaşça ilerlerken silahlarını bana doğrulttular.

Teslim olabilirim ama bu söz konusu bile olamaz. Beni ele geçirirlerse bana neler yapabileceklerini biliyorken olmaz. Kendimi bu tür bir cehenneme açmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Pantolonumun arkasından bir bıçak daha çıkarıyorum, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"O sadece bir kız." İçlerinden biri bana yaklaşırken bir şeyler söylüyor.

"Kuznetsov nerede? Bize burada olacağını söylemişti." Bir başkası söylüyor ve

ben kaşlarımı çatıyorum. Onlara kim söyledi?

"Fark etmez, biliyorsun. Tanık yok." Üçüncüsü devreye giriyor ve zamanımın dolduğunu anlıyorum.

Vlad.

Ama tam beni öldürmelerine izin vermek ya da bu kendim yaşamak üzereyken, kan odasının kapısı açıldı.

Tamamen kanla kaplı çıplak bir Vlad dışarı çıkıyor ve gözleri hemen benimkilerle kilitleniyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, zarar görmediğimi anlayınca başıyla küçük bir selam veriyor.

Odadan tamamen çıktığında silahsız olmadığını fark ediyorum. Bir elinde bir tüfek, diğer elinde bir ceset, cesedi yerde sürüklerken, hala bir olayın sancılarını çekiyor gibi görünmüyor.

Eğer bir şey varsa, tamamen akli başında görünüyor.

Adamlar onu gördüklerinde bir an duraksıyor, kanlı elbisesi içindeki görüntüsü tecrübeli askerleri bile terletiyor gibi görünüyor.

burada olduğunu ve akli başında olduğunu bildiğim için kalbim nihayet sakinleşiyor. Bu da hiç şansları olmadığı anlamına geliyor. Böylece rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Eğil," sesi yumuşak ve komutu sorgulamıyorum bile, kendimi onun arkasına atıyorum ve kan odasının girişinde eğiliyorum.

Vlad tek başına üç adama ateş açarken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, kurşunlar üzerlerine yağıyor ve zırhsız vücutlarının her santimini delip geçiyor. O kadar hızlıdır ki silahlarını ona doğrultmaya bile fırsat bulamazlar.

Biri Vlad'a ateş etmek zayıf bir girişimde bulunduğunda, cesedi tek eliyle kaldırarak canlı kalkan olarak kullanır.

Herkes yere düştükten sonra cesedi bırakıp bana doğru koşuyor.

"Benim cesur, cesur kızım," diyerek beni kollarına alıyor ve benimle birlikte sallanıyor. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim." Bana o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Sorun yok," diyorum, vücudum adrenalin kalıntıları yüzünden hafifçe titriyor olsa da. "Biz . İkimiz de " Ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

Başını hafifçe sallıyor, yanaklarımı avuçluyor ve yüzümün her yerine öpücükler bırakıyor. "Buradan çıkmamız gerekiyor," diyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Yukarıda daha fazla insan var," dedim ve kamerada gördüklerimi anlattım, birisinin onlara yerini söylemiş olması gerektiği de dahil.

"Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altında.

Ölü adamların yanından geçerken silahlarını aldı, ikisini bana verdi ve ikisini kendine sakladı.

"Yanımda kal, cehennem kızı. Eğer biri ateş ederse, arkama geç, tamam mı?"

Yüz hatları sert, sesi ciddi, bana yönelik mermileri almasına izin vermemi az çok emrediyor.

Tartışmak, ona asla böyle bir şey yapmayacağımı söylemek istiyorum, ama ona bir kez baktığımda buna yanaşmayacağını anlıyorum. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor, yer seviyesine inerken elimi tutuyor. "Arabaya gitmemiz gerekiyor, sonra da doğruca havaalanına gideceğiz." Bana evin artık tehlikede olduğunu ve güvenliğim konusunda hiçbir risk almayacağını söylüyor.

Neyse ki bir tableti de olan servis asansöründeyiz, böylece Vlad evdeki hareketliliği izleyebiliyor.

"Sen üçünü çıkardın, ben dördünü..." diye konuşuyor, daha çok kendi kendine, üst kattaki birkaç kişiyi daha sayarken hesap yapıyor. "Bütün bir birimi göndermişler."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Onlara benden kim bahsetmişse iyi talimatlar vermiş," diye sırtıyor, dudaklarında kan ve ölüm vaat eden uğursuz bir çekiş var.

Onun yanında kendimi güvende hissetsem bile, o insanların ona saldırmaya karar verdikleri güne hayıflanıyorum. Çünkü dışarıda ondan daha tehlikeli biri olduğunu sanmıyorum. Eğer katil trofik zincir diye bir şey varsa, o en tepede.

Ve beni bir omuz silkme ve öpücükle asansörde bırakıp, tüm kanlı çıplak ihtişamıyla oturma odasının ortasına doğru yürürken, silahlarını havaya kaldırıp birkaç el ateş ederken ne demek istediğimi kanıtlıyor.

Kalan adamların hepsi aceleyle aşağı inerken gümbür gümbür adımlar evin içinde yankılanıyor. Asansörde kilitli kaldığım için, onları açık alanda yemlerken sadece video izleyebiliyorum.

Toplam beş adam onu pusuya düşürür, hepsi de onu çıplak ve kanlar içinde bulunca şaşkına dönmüş gibidir.

"Ne cüretle," diyor gülümseyerek ve ben hiçbir şeyi kaçırmak istemediğim için kameranın sesini açıyorum, "evime gelip kadınımı tehdit etmeye mi cüret ediyorsun?" Sesi odanın içinde gürliyor ama gülümsemesi hâlâ yerinde duruyor.

Adamlar yerlerini aldılar ama Vlad silahlarını yere atarken bunu umursamıyor görünüyordu.

Gözlerim açılıyor ve gördüklerime inanamıyorum. Özellikle de onları ölü adamlardan almakta ısrar ettiği için.

Ama diğerleri silahlarını ona doğrulttuğunda, beni tamamen şok eden bir şey yapıyor. Eğilip kendini iki adamın arasına attı.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor ki sanki birisi görüntülere özel efektler uygulamış gibi.

İki adamın hemen arkasında zahmetsizce ayağa kalkıyor. Vlad koruyucu başlıklarını tutup onları bir araya getirerek kafalarına vurduğunda tepki verecek zamanları bile olmuyor.

Onun elinde debeleniyorlar ama onunla boy ölçüşemiyorlar. Ordu eğitimi almış bile, profesyonel oldukları belli olduğundan, bir yetişkin tarafından azarlanan çocuklar gibi görünüyorlar.

Diğer üç adam ateş etmeye hazırdır ama Vlad iki adamın bedenini kalkan olarak kullandığı için isteksiz görünmektedirler.

"Artık o kadar cesur değilsiniz, değil mi?" Adamların kafalarını bir kez daha birbirine vurarak sorar, ama bu sefer keplerini çıkarır ve kafalarına tekrar vurmadan önce onları yere atar. Kemiklerin çatırdama sesi çok net duyuluyor ve kalan adamlar bile gördüklerine inanmakta zorlanıyor.

Kesinlikle, benim için bile neredeyse imkansız görünüyor ve ben imkansız kelimesini Vlad ile ilişkilendirmeye alışkınım. Çıplak elleriyle kafataslarını kırdığına göre gücü inanılmaz olmalı. Ve zahmetsiz görünüyor, yüzünde görünür bir gerginlik yok.

Deri kırılana ve beyin kafatasından dışarı sızana kadar harekete devam eder. Bu noktada, adamlar artık mücadele bile etmiyor, vücutları gevşemiş, silahları artık Vlad'ın emrinde.

Bu onun için bir oyun. Bir gösteri. "Bu da ne..."

"O insan değil... Olamaz," diye küfrediyor bir adam.

Ve diğerleri tutarsız cümleler mırıldanmaya devam ederken, Vlad'ın bu gösterinin gerçek amacını anlıyorum; onların korkmasını istiyor.

Panik yüzlerinden okunuyor, ayakları bilinçsizce birkaç adım geri atıyor.

Vlad'ın gülümsemesi değişmiyor ama bakışları ölümcül.

Yine de onlar için üzülemiyorum çünkü evimize bizi öldürme niyetiyle geldiler. Bunu kendi elleriyle yaptılar.

Parmakları silaha yapışmış Vlad ateş ediyor.

İki adam yere düşer, boyunlarından akan kan zemini kaplar. Sadece biri hâlâ hayattadır ve Vlad cesetlerin yere düşmesine bilerek izin vermiştir.

ona doğru ilerliyordu.

Adam kışının üstüne düşerken karşı bile çalışmıyor, yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle geriye doğru sürünmeye çalışıyor.

"Seni kim gönderdi?" Vlad adamın tam önünde durarak sorar. Elindeki silahı dikkatsizce birkaç kez salladıktan sonra doğrudan adamın kafasına doğrultuyor.

"Seni kim gönderdi?" Tekrar soruyor, silahın namlusu adamın yüzünde yavaşça . "Sana söylediler mi bilmiyorum ama ben hızlı ölümlerden hoşlanmam. Şuradaki arkadaşların," diye düşen adamları işaret ediyor, "kolay oldu. Ama sen..." diye bir tıslama sesi çıkarır. "Ya bana söylersin ya da cevabını senden alırım," diye omuz silkiyor ve sanki ona saldırmaya çalışıp çalışmaması umurunda değilmiş gibi, korkmuş adamın önünde kışının üzerine çöküyor.

Vlad her şeyden çok sıkılmış görünüyor.

"Ben..." diye kekeliyor adam, "lütfen bana zarar verme," diye küçük bir kız gibi ağlıyor ve Vlad'ın gülümsemesi genişliyor.

"Anlat," diye onu teşvik eder.

"P... P... Petro Meester," dedi ve ben bu ismi daha önce duyduğumdan neredeyse emin bir şekilde gözlerimi kıstım.

"Öyle mi?" Vlad kısa bir ıslık çalıyor, şaşkınlık ya da hayal kırıklığıyla, bilemiyorum. "Peki nerede sana kim söyledi?" diye devam ediyor ve kulaklarım dikiliyor.

Dikkatle , Vlad'ı satan kişiyi merak ediyorum çünkü çok az insanın bu konumdan haberdar olduğunu biliyorum.

"Ben..." diye kekelemeye devam ediyor adam, gözleri çılgınca bir çıkış yolu arıyor.

Vlad her zamankinden daha sabırsız bir şekilde tutup yüzüne yaklaştırıyor. Aralarında geçen her şeyi dinlemek için sesin seviyesini en yükseğe çıkarıyorum.

"Bana bunu söylersen seni çabucak . Söz veriyorum. Aksi takdirde..."
dudaklarını büzerek ona tam olarak ne yapacağını söylüyor, bedeni acı içinde kıvrılırken onu hayatta tutmayı amaçlayan korkunç bir deney. Tasvirler o kadar canlı ki adam altına işiyor.

"Bilmiyorum... kel bir adam," diyor, tüm vücudu korkudan titriyor.

Vlad sarsakça başını sallıyor, ben daha gözümü kırpamadan silahın namlusu adamın şakağına dayanıyor, beynine giren ve onu anında öldüren kurşunun sesi neredeyse sağır edici.

Vlad ayağa kalkıp düşünceli adımlarla bulunduğum yere doğru ilerlerken ve asansörün kapılarını açarken yüzünde ciddi bir ifade var.

"Gitmemiz gerekiyor," diyor bana, "ama önce son bir şey yapmam gerekiyor."

Elimi tutuyor, beni arkasına itmeden önce evin önüne götürüyor.

"Dışarı çık, seni lanet olası korkak," diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.
"Maxiiiiiiim!" Kükremesi, herhangi birinin onun önünde kendini göstermeden önce iki kez düşünmesini sağlardı.

Ama Maxim sonunda yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle evden çıkar.

Vlad'ın yüzüne bakmaya çalışıyorum ve ne hissettiğini merak ediyorum. Maxim'in yıllardır onunla birlikte olduğunu biliyorum. Vlad'a bu şekilde ihanet etmesi korkunç olmalı. Özellikle de Maxim uzun zamandır onun dış dünyayla tek bağlantısı olduğu için.

Vlad bir adım öne çıkıyor, dudaklarından sadece tek bir kelime

dökülüyor. "Neden?"

Maxim utancından yere bakar, dizlerinin üzerine çökerken bacakları titrer.

"Moya semya, vo Vladivostoke," diye başlıyor, Rusya'daki ailesinden ve Meester'in ona nasıl bir anlaşma teklif ettiğinden bahsederken sesi düzensizleşiyor.

hayatlarına karşılık.

"Maxim," diyor Vlad adını ve altında yatan ıstırabı fark edebiliyorum.

Etkilenmemiş değil. Ve bu kalbimi kırıyor.

"Yardım isteyebilirdin. Ya nekad ne tebe skazal net. Ti znaesh shto ya vseгда hotel pomogat." Başını sallıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış.

Başını öne eğen Maxim, Vlad'a bakmaya bile cesaret edemiyor. Bunun yerine ceketinden bir şaşka çıkarıp iki eliyle ona uzatır.

"Pazhalusta," diye fısıldıyor.

Vlad'ın ifadesi bir saniyeliğine düşer, ardından buz gibi yüz ifadesi tüm gücüyle geri döner. Bıçağı kaptığı gibi tereddüt bile etmeden havada sallıyor ve keskin kenarı Maxim'in boğazını kulaktan kulağa kesiyor.

Yere düşüyor, vücudundan kan fışkırıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, hiçliğe bakıyor.

"Zemlya tebe puhom," diye fısıldıyor Vlad, açık avucunu Maxim'in yüzüne koyuyor ve gözlerini kapatıyor.

Bana doğru geliyor, yardım edemem ama onun acısını kendi acım gibi hissediyorum. Bu yüzden tek şeyi yaptım. Onunla yarı yolda buluşuyorum, kollarım gövdesine dolanıyor ve onu kocaman bir kucaklamanın içine çekiyorum.

Tepki vermeye başlamadan önce bir an donup kalıyor ve kucaklamaya karşılık veriyor.

"Güvendesin, Sisi. Önemli olan tek şey bu." Saçlarını konuşuyor, ağzı şakağında, tenime tatlı bir öpücük bırakıyor.

"Güvendeyiz," diye onu, "bir dünya hayal etmek istemiyorum," diyorum, sözlerim ona bir şey olabileceğini düşünmekten duyduğum acıyla doluydu.

"Ben de," diye yanıtlıyor, sesi boş. "Ben de."

Bazı eşyaları almak için evi hızlıca taradıktan sonra ikimiz de arabaya binip havaalanına doğru yola çıktık.

New York'a dönüyoruz.

Orada bizi nelerin beklediğini hayal bile etmek istemiyorum. Vlad'ın düşmanlarından kendi onaylamayan aileme kadar kimsenin bizi kollarını açarak karşılayacağını sanmıyorum.

En azından birlikteyiz. Ve birlikte her şeye göğüs gereceğiz.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Saçımı kurulamak için bir havlu kullanarak uçağın ana oturma alanına geri dönüyorum. Eve yapılan ani saldırıyla birlikte, jeti New Orleans'ta tuttuğum için şükrediyorum. Evde fazla oyalanmamış, arabayı havaalanına götürmeden önce sadece birkaç ihtiyaç eşyası almıştık. Kanı yıkayacak zamanım bile olmamıştı ve kan içinde araba kullanmam kesinlikle riskliydi.

Yine de, Sisi'nin güvenliğini daha fazla riske atmaktansa cılız bir polis tarafından kenara çekilmek daha iyiydi. Beni göndermeleri için bir birim göndermişlerdi, bu yüzden ilkiyle bağlantılarını kaybettiklerini anladıklarında bir takip edeceğinden şüphe yok.

Bacak bacak üstüne atmış, pencerenin yanında oturmuş, boşluğa bakıyor. İlk defa durup onu hayranlıkla izliyorum. Yorgun olmasına rağmen çok çekici, eşsiz bir güzelliği var. Hâlâ spor kıyafetlerini giymiş, teninde birkaç kan lekesi var. Sarı saçlarının uçlarında hafif lekeler var. Uçağın banyosu ikimizin de sığamayacağı kadar küçük olduğu için önce duşu kullanmasını önerdim ama o benim daha çok ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti. Tabii ki, o emretti ve ben itaat ettim.

Pencereden dışarı bakıyor, ifadesi sakın. Az önce yaşadıklarını düşününce fazla sakın ve bu beni ona daha hayran bırakıyor.

Evin içinde ateş edildiğini fark ettiğimde, Sisi'm o piçlerle kendi başına uğraşıyordu. Onlara tek başına karşı koymasına izin verdiğim için kendimi zor affediyorum. Ama kendi başarısızlığım için kendime bile ona hayranlık duymadan edemiyorum. Onlarla cesurca yüzleşmiş ve hatta birkaçını kendi başına öldürmüştü.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

O gerçekten türünün tek örneği.

Kendini umduğumdan daha iyi idare etmiş olsa , bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Onu kendime kelepçelemem gerekse bile, bir daha asla tehlikede olmamasını sağlayacağım.

Ona bir şey olursa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kesinlikle, ona bir şey olursa *dünyanın* benimle başa çıkabileceğini sanmıyorum. Çünkü kesin olan bir şey var. O varsa ben de varım. Tek şartım bu.

Kapı aralığında beni fark ediyor ve utangaç bir gülümsemeyle beni yanına çağırıyor.

" buradasın yakışıklı," yanına oturduğumda eli yüzüme dokunmak için uzanıyor.

Hiç düşünmeden onu koltuğundan çekip kucağıma aldım ve sıkıca tuttum. Silahlarını ona doğrultan o insanların görüntüsünün yakın zamanda aklımdan çıkacağını sanmıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, yüzümü boynunun kıvrımına sokarak. Onun burada ve benim olması, huzurlu hissetmem için bilmem gereken tek şey.

"Ben de seni seviyorum," diyor, yumuşak sesi içindeki canavarı yatıştırıyor. Ben.

Bir şey olursa neler yapabileceğimi düşünmek beni de korkutuyor. Sisi'nin başına gelir. Ona katılmadan önce yapacağım bir sınırı olduğunu sanmıyorum.

"Seni bir daha asla tehlikeye atmayacağıma söz veriyorum." Ona söylüyorum, zihnim zaten benim ölmemi isteyen insanlardan başlayarak her türlü potansiyel tehlikeyi yok etmeye çalışıyor. Çünkü bana zarar vermek , kesinlikle Sisi'ye de zarar vermeye çalışacaklardır. Ve *buna* izin veremem.

"Bunun sözünü veremezsin Vlad. *Sen* bile her şeyi bilen ya da her şeye gücü yeten biri değilsin," diye nazıkçe azarlıyor ve arkasına yaslanıp bana bakıyor.

"Senin güvende olduğundan emin olmak anlamına geliyorsa, en yakın lanet şey ben olacağım, Sisi."

"Ah, Vlad," diye iç geçiriyor, gözleri berrak ve sikişken, çok güzel. "Bazen bazı şeylerin basitçe gerçekleştiğini ne kadar iddia etmek istesem de yapamam. Ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de hissediyorum." Elimi tutuyor ve göğsünün üzerine, kalbinin tam üstüne koyuyor. "Sen etkisiz durumdayken ya da onlarla mücadele edemezken o adamların sana ulaşabileceği beni neredeyse öldürüyordu. Seni güvende tutmak için *her şeyi* yapardım."

"O zaman anlıyorsun. İçimde korkunç bir öfke var, senin tehlikede olduğunu düşünmek bile beni serbest bırakmaya yetiyor. Ve bu

benim çıldırtıcı öfkem. Hayır, bu çok daha güçlü, çok daha şiddetli bir şey ve korkarım ki *kimse* sağ çıkamayacak."

"Sana güveniyorum," diyor hemen ve bu sözler kalbimi ısıtıyor. Kısa bir süre önce onun güvenini asla geri kazanamayacağımı düşünüyordum. "Ve seninle güvende olduğumu biliyorum," ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Sen benim koruyucumsun," gülümsemesi genişliyor, "koruyucu şeytanımsın," diye arsızca ekliyor ve kendimi gülümsemeye karşılık verirken buluyorum. "Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyorum."

Onun bu sözleri gerçekten söylediğini fark etmek beni alçaltıyor. Onu korumam için bana gerçekten güveniyor ve o anda onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ediyorum.

"Ama belki şimdi bana tüm bunların ne geldiğini anlatabilirsin," diye sorgulayan bir ifadeyle bana ve ben de derin bir nefes alıyorum.

"Tam olarak emin değilim. Kulüpteki Meester'ı hatırlıyor musun?" Ona kısa karşılaşmayı ve Seth'e karşı kaybeden dövüşçünün sahibi olduğunu hatırlatarak soruyorum. "Neden peşimden adam gönderdiğini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla onu kırdığım tek an yıllar önce kızıyla evlenmeyi reddettiğim zamandı. Ama şimdiye *kadar* hayatıma kastetmek için çok zamanı olmuştur," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde.

şey mantıklı gelmiyor ve *herkesten* daha fazla şüphelenmeye başlıyorum.

"Bu çok tuhaf," diyor ve ben de katılıyorum.

"Şu anda Doğu Yakası'nda istenmeyen adam olduğumu biliyorum, özellikle de bölgedeki Rus sendikalarının çoğunun liderlerini öldürdüğümden beri.

Açıkçası, saldırının arkasında *herhangi birinin olmasını* beklerdim, ama Meester?" Mantıklı bir bağlantı bulamadığım için başımı sallıyorum. "Belki onlarla birlikte hareket ediyorsa?"

"Sence onun da Miles'la bir bağlantısı olabilir mi?" Sisi şaşkınlık içinde dudaklarını ısırarak sorar.

Ona Miles'la ilgili durumu ya da en azından son zamanlarda topladığım yeni bilgileri, depodaki saldırının Miles'la bir ilgisi olması gerektiği de dahil olmak üzere özetlemiştim.

Finansman için Giovanni Lastra'ya gittiğini fark ettikten sonra, tek kişinin o olamayacağı fikrine kapıldım.

Saldırıdan sonra, Vanya beni fazla kayıtsız olmakla suçladığında, diğer sendikaların mali durumlarını biraz araştırmıştım. Sonuçlar oldukça tahmin edilebilirdi ve çoğu *yıllardır* hayalet bir şirkete yatırım yapıyordu.

Bunu Miles'la ilişkilendirebilmemin tek yolu, bazı eski işlemlerle Lastra işlemlerini karşılaştırmaktı, çünkü Miles'a bazı ödemeler yapmıştı.

Bu haliyle, Miles'girişiminin sadece çılgın bir bilim adamının absürd çalışması olmadığı açık. Bu bir iş. Ve Doğu Yakası'nın en tehlikeli adamlarından bazılarını bu işin içine çekmeyi başarmış.

Onlara ne vaat ettiği ya da anlaşma şartlarının ne olduğu konusunda hâlâ emin değilim. Mükemmel askeri yaratmayı başardığında onlara pay mı vaat etti, yoksa onlar sadece kendi organizasyonları için bu askerleri elde etmekle mi ilgileniyorlardı merak ediyorum.

Yine de, bu kadar çok insanın sadece teorilere ve varsayımlara dayanarak körü körüne yatırım yapması biraz gülünç görünüyor. Hatırladığım ve bildiğim kadarıyla Miles hiçbir zaman mükemmel bir asker yaratmayı başaramamıştı.

Kaçırdığım bir şey olmalı.

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. "Seth Boston'da çalışıyor ve iktidardaki Bratvas'lardan birinden bilgi topluyor. Bana anlattığına göre, bu insanların Miles'ın işine aktardıkları sadece para değil, aynı zamanda insanlar."

Sisi kaşlarını çatıyor. "Yani potansiyel denekleri mi araştırıyorlardı?"

"Bu konuda biraz kararsızım. Seth kayıp deneklerin bir listesini çıkarmayı başardı.

ama şimdiye kadar hiçbirinde mutasyon yoktu. Kayıtlarında olmama ihtimali de var. Ama bu kadar nadir görüldüğü için," dudaklarımı büzüyorum, "hepsinde olduğundan şüpheliyim."

"O zaman Miles neden onlara ihtiyaç duysun? Daha fazla test mi? Belki de farklı bir şey deniyordur?"

"bunu öğrenmemiz gerekiyor," diye ekliyorum acımasızca.

New Orleans'tayken Miles ve peşimdeki insanlar hakkında çok fazla düşünmemeye çalışmıştım. Sisi'yle baş başa geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

Birlikte, küçük baloncuğumuzda, her şey mükemmelden başka bir şey değildi. Ama görünüşe göre bunu sonsuza kadar ihmal edemem.

"Yine de kesin olan bir şey var. Miles onu aradığımı biliyor ve bir süredir beni ortadan kaldırmaya çalışıyor," diyorum yüzümde kasvetli bir ifadeyle. Yaptığım tüm gözetlemeler sonunda onun dikkatini çekmişti. "Ama şimdi Meester? Eğer o da Miles'la çalışıyorsa, o zaman mantıklı olabilir."

"Planın ne?" soruyor, "çünkü senin her zaman bir planın vardır," kaşlarını kaldırıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Haklısın. Nero ile iletişim halindeydim ve bana Miles ile geçirdiği zaman ve hatırlayabildiği her şey hakkında bilgi gönderiyordu. Buna dayanarak Miles'ın karargâhının olabileceği birkaç yer belirledim. Elbette bugün hâlâ orada olduğundan şüpheliyim ama başlangıç için bir yer."

Sisi, "Bu kadar büyük bir ağın parçasıysa, bu kadar takip edilemez olacağından şüpheliyim," diyor.

"Ama yine *de yıllardır* benden kaçıyor," diye dalgınca cevap veriyorum, sonra gözlerim açılıyor. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne?" Sisi kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor.

"Kısa bir özet yapalım," diyerek ayağa kalktım ve uçağın koridorunda volta attım. "Humanitas Projesi'ni kardeşin Valentino'dan öğrendim, tam da Vanya'nın öldüğünü anladığım sıralarda. Yani yaklaşık on beş yıl önce," diye başlıyorum, bir keşfin eşiğindeyken her zaman yaptığım gibi içimde küçük bir heyecan baloncuğunun oluştuğunu hissediyorum.

"Sonra Misha'nın darbe girişimi yaklaşık on yıl önce, Miles Katya'yı aldığı anda oldu," diye devam ediyorum ve olayları hatırladıkça gözlerim açılıyor.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Küfrediyorum, birden her şey canlanıyor.

"Ne oldu? Ne oldu?" Sisi ayağa kalkıp yanıma geliyor.

"Her şeyi yanlış anlamışım, cehennem kızı..." Başımı salladım. "Bianca ve ben pusuya düşürüldüğümüzde toplamda belki altı kişi vardı. Eğer Miles bu işin planlamasında yer aldıysa, o zaman altı kişinin beni asla tutamayacağını bilmesi gerekirdi. Bianca'nın da benimle birlikte olduğu gerçeğini bir kenara bırakalım."

"Seni öldürmek için gönderilmediklerini mi düşünüyorsun?" Gözlerini kısıyor ama o da anladıkça yüz hatlarının yavaşça aydınlandığını görüyorum. "Seni oyalamak için gönderildiler," diyor sonunda ve ben de başımı sallıyorum.

"Miles ölmemi istemedi. Sadece Katya'ya için beni uzak tutmak istedi. Tıpkı geri döndüğümde Misha'nın hiç şansı kalmayacağını *bildiği* gibi."

"Kardeşini oynadı. Ama neden? Tüm bu çabalar seni öldürmemek ve sadece kardeşini almak için miydi?"

"Miles'ın akli normal insanlar gibi çalışmıyor," diyorum dişlerimi sıkarak. Bilmeliydim çünkü yirmi yıldan uzun bir süredir onun düşünce tarzını taklit ediyorum. "Evdeki deneylerine devam edebilmek için Katya'ya ihtiyacı vardı. Ama benim için," diye sırtarak başımı sallıyorum, "başka planları vardı."

"Anlamıyorum," diye kaşlarını çatıyor Sisi.

"Bir düşünün. Valentino beni terk edilmiş bir yerde buldu, Vanya yanımda ölmüştü. Etrafta Nero'dan başka *kimse yoktu*. Eğer onun *mucizesi* olsaydım Miles neden gitmeme izin versin ki?"

Sisi iki kez göz kırptıyor ve ben de kafasında yavaşça dönen çarkları izliyorum. Benim küçük rahibem bir manastırda büyümüş olabilir ama onun doğuştan gelen zekâsını ve bilgece muhakemesini inkâr etmek mümkün değil. En başından beri zihninin çalışma şekline, keskin gözlem duyusuna neredeyse eşsiz bir hayranlık duyuyorum.

Tanıdığım çok az insan beni onun kadar şaşırtmayı başardı ve bu birine verebileceğim en büyük övgülerden biri. Elbette onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

"Bunu bilerek yaptı. Senin bulunmanı *istedi*. Ama neden..." kaşları çatılıyor, düşünürken başı yana eğiliyor. "Tanrım, o istedi..." bunu fark edince gözleri açılıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Aynen öyle. Tabiri caizse beni doğal ortamımda incelemek istedi. Bu da demek oluyor ki testlerini geçmiş olmalıyım ve dünyaya salınmaya hazırdım. Nero da öyle ve Nero'ya yeni biyonik parçalarını bir aracı vasıtasıyla Miles verdiyse hiç şaşırmam. Bizi gözlemliyordu."

"Aman Tanrım! Demek bu yüzden senden hep bir adım öndeydi," diye fısıldıyor, şimdi tüm resmi görüyor. "Bunca zamandır seni izliyordu, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum," diye başımı sallıyorum.

"O zaman neden şimdi ölmeni istesin ki?"

Sırıyorum, birden her şey biraz daha farklı görünüyor.

"Ya tam olarak ölmemi istemiyorsa? Ya bu sadece başka bir testse?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sisi kollarını ovuşturarak. "Bu mantıklı olurdu." "Ama aynı zamanda saldırıların arkasında bizzat Miles da olmayabilir."

başka bir bakış açısı sunuyor. "Bu özünde bir iş ve benim bunun peşinden tüm gücümle gitmem pek çok insanı etkileyecektir."

"Bu da doğru," diye iç geçiriyor Sisi. "İşimiz başımızdan aşkın, değil mi?" Zayıf bir gülümseme denemesi yapıyor.

"Bir yolunu bulacağız, cehennem kızı. Keşke Miles'la birlikteyken olan *her şeyi* hatırlayabilseydim. En azından araştırmasının tüm kapsamını anlayabilirdim."

"Kendini zorlama," diyerek elini benimkine uzatıyor ve rahatlatmak için sıkıyor. "Anılar gelecek. Onlara hazır olduğunda," diyor ve ben homurdanıyorum.

"Bir süredir kafamı kurcalayan başka bir şey daha var," diyorum ona. "Misha'yla ilişkisi olan üçüncü bir kişi vardı. Bu sadece ikinci dereceden bir kanıt ama bağlantılarına bakılırsa başka bir sendika üyesi olmalı. New York'ta çıkarları olan biri."

"Haklısın," diye kabul ediyor, "çünkü hem Misha'ya hem de Miles'a, ikisini de tanıyan biri olmasa başka kimin doğrudan erişimi olabilir ki?"

Misha'nın New Jersey'deki tüm bağlantılarını çoktan araştırmıştım - çoğu şimdiye kadar ölmüştü - ve elim boş dönmüştüm. Yine de bir kişi daha var.

"Misha'nın temas olduğu tüm insanlara tekrar bakmam gerekiyor," diyorum.

Söylemediğim şey ise bu kişinin Meester olabileceğinden giderek daha fazla emin olduğum. Babamı ve ailemizi tanıyordu, Misha'yı da tanıdığına eminim. Ayrıca, yıllar önce New York'ta bir yer edinmek için beni kızıyla evlendirmeye çalışması onu şüphelendiriyor.

Ama Miles ile öyle ya da böyle temas kurduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadım. İşimi için koca bir ekip göndermiş olması onu adaylar arasına sokuyor ama önsezimi destekleyecek bir kanıt olmadan konuşmak istemiyorum.

Sisi heyecanla, "Polisiye dizilerdeki gibi bir bağlantı panosu yapmalıyız," diye öneriyor. "Böylece herkesi takip edebiliriz."

"Biliyor musun, cehennem kızı? Bu hiç de fena bir fikir değil," diyerek onu övüyorum ve eve gittiğimizde bunu yapma görevini ona veriyorum.

Ev...

Daha önce hiç evim olmamış olması ne garip. Ama cesur bir eski rahibe ve tüm hayatım alt üst oldu.

"Kahretsin, Sisi. Kardeşin," diye inliyorum aklımdan aniden geçen düşünceyle.

Şaşırtıcı bir şekilde, New Orleans'a beni aramaya gelmemiştii. Marcello'yu tanıyor olsaydım, aziz kız kardeşini şeytanın pençesinden kurtarmak için koca bir ordu göndereceğini düşünürdüm - tabii ki kutsal suyla silahlanmış olarak.

Ama artık Büyük Elma'ya döneceğimize göre, Marcello'nun varlığımızdan haberdar olmamasına imkan yok.

"Merak etmeyin. Ben hallederim." Sisi elini kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Eve gideceğiz ve durumu *sakince* açıklayacağız. Anlayacaktır, değil mi?"

Marcello'nun bunu anlamasının mümkün olmadığını söyleyerek onu korkutmak istemiyorum. Ama yine de kendimi ona hak verirken buluyorum.

"Kesinlikle, çok kötü olmamalı," diye başımı sallıyorum, yüz hatlarım gergin.

Ama bir konuda haklı. Marcello ile aramızdaki sorunu ne kadar çabuk çözersem, *tüm* dikkatimi Miles ve yandaşlarının üzerine o kadar çabuk yoğunlaştırabilirim. Yine de kan döküleceğinden eminim.

"Bir de Guerra var," diyerek yanağının içini ısırarak Sisi endişeli görünüyor. "Onların da pek memnun olduğunu sanmıyorum. Yüzlerini kurtarmak için bir tür intikam isteyeceklerdir."

"Guerra'yla ben ilgilenirim, merak etmeyin," diyerek elimi sallıyorum. Şu anda endişelerimin en küçüğü onlar.

"Nasıl?"

"Elimde istedikleri bir şey var diyelim," derken ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. "Ve eğer onun yerine DeVille'e hizmetimi sunarsam kesinlikle çok kızarlar."

"Çok sinsisin," diye şakacı bir şekilde koluma vuruyor Sisi.

"Bu bizim dünyamızın politikası," diye omuz silkiyorum. "Ve onlarla başa çıkma konusunda giderek daha iyi oluyorsun."

"Uyum sağlarım," diye yanıtlıyor, yüzünde perili bir ifadeyle. "Her zaman uyum sağlarım."

Bir kolumu ona dolayarak, onu kendime doğru çekiyorum, önu benimkiyle aynı hizada. Farklı boyutlarımıza rağmen bu kadar iyi uyum sağlamamız, onun kollarımdaki yerinin tam da evi olması beni asla şaşırtmayacak.

"Artık uyum sağlamak zorunda değilsin, cehennem kızı. Şu andan itibaren dünya *sana* uyum sağlayacak." Saçından bir tutam alıp güzel yüzünü daha iyi görebilmek için hafifçe kulağının arkasına iterek ona söylüyorum.

Gözlerini bana dikti, sözlerimin doğruluğunu anlamaya çalışırken bakışları şaşkındı.

"Sana bir söz verdim Sisi. Tüm dünyayı ayaklarının altına sereceğim. *Hiç kimse*

seni bir daha asla hor görmeyecek."

Çenesini yukarı kaldırıyorum, öne eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Şu andan itibaren herkes *senin önünde* eğilecek." Devam ediyorum, küçük bir gözyaşının yüzüne doğru inişini izliyorum.

Başparmağımı tenine bastırıp sildim.

"Sen benim tanrıçamsın," diye mırıldanıyorum usulca, "karım, ortağım," yanağına bir öpücük daha , taze gözyaşlarının tadına bakarak, "her şeyimsin. Ve bu da birlikte yöneteceğimiz anlamına geliyor."

"Bazen çok tatlı oluyorsun." Çenemi okşamak için elini kaldırıyor, dudakları muhteşem bir gülümsemeyle genişliyor.

"Sadece senin için, cehennem kızı. Sen benim tek istisnamsın."

"Ve sen de benimsin." Cevap veriyor, kollarını boynumun arkasında birleştiriyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudaklarımız kalp durduran bir öpücükle buluşuyor.

Gerçek şu *ki*, yaptığım her şey onun için ve *hep* onun için olacak. Geçmişimle yüzleşmek de buna dahil.

Çünkü başımızın üzerinde bu kadar çok gevşek ip varken asla huzur içinde yaşayamayacağımızı biliyorum.

İmajlar beklenmedik bir şekilde geliyor. Kendimi yabancı bir manzaranın derinliklerine inerken gördüğümde kaşlarım seğiriyor, tüm manzara yabancı ve kafa karıştırıcı.

Yine de kesin olan bir şey var.

Bu benim.

"Görevi tamamlamak için yirmi dakikanız var," diye bir ses hoparlörden duyuluyor.

Etrafıma bakıyorum, çevremi belirliyorum.

Oda bir stadyum büyüklüğünde, etrafını kasvetli gri duvarlar çevreliyor. Önümde, engel gibi görünen birkaç duvar var, hepsi farklı boyutlarda, arkalarında ne olduğunu gizliyorlar. Tavana yakın bir yerde tüm katılımcıların isimlerinin yazılı olduğu büyük bir pano var, her birinin yanında bir sıfır var, yani bugünkü maçın skoru.

Sağımda ve solumda, hepsi benim yaşlarımda olan başka çocuklar görüyorum. Gergin bir pozisyondaylar, işaret beklerken gözleri odaklanmış durumda.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum işte.

Aslında, tüm durum bir şekilde garip geliyor. Kendim gibi hissediyorum ama yine de zihnim nedense boş geliyor. Her şeye rağmen kazanmak için çelik gibi bir kararlılık var. Önemli olan tek şeyin nasıl zafer olduğunu açıkça görüyorum.

Bunun dışında *hiçbir şey* hissedemiyorum.

Korku yok, endişe yok, hiçbir şey yok. Silahlarımın yerlerinde olduğundan emin olmak için üzerimi arıyorum ve aynı zamanda gerçekten insan olup olmadığımı kontrol etme fırsatı buluyorum.

Zihnimde daha önce hiç karşılaşmadığım bir boşluk var. En kötü anlarımda bile hiç bu kadar boş olmamıştım. Sanki tüm bedenim bilincin yokluğunu barındıran bir vaka.

Yine de, etrafımdaki her şeyi filtreleyip kataloglarken bakışlarımda bir keskinlik var. Kaç kişiye karşı yarıştığımı not ediyorum ve aynı anda on plan yapıyorum - düşmanımın yapabileceği her potansiyel hamle için bir tane.

Hoparlörlerden gelen ses "Yerlerinize" diyor ve ben de belirlenen saatte kalkışa hazır bir şekilde dizlerimi büküyorum.

Ellerim belime sabitlenmiş bıçakların kabzalarına sarılmış durumda ve bu konuda *kimsenin* beni yenmesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

Aslında, ellerimden akacak kan nehrini hayal ederken ağzım açık kalıyor - şu ana kadar hissettiğim tek olumlu duygu bu.

İşaret verilir ve herkes koşmaya başlar.

Engeller ya da duvarların ardında yatanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama beni hiçbir şeyin durduramayacağını biliyorum.

İlk duvarı geçiyorum ve gözümün ucuyla zemine gizlenmiş küçük bir otomatik silah görüyorum. Hızlı ve sessiz bir şekilde açılıyor ve bize doğru ateş etmeye başlıyor.

Bir çocuk kolundan yakalanırken, bir diğeri yüzünden vuruluyor, kafatası gözlerimin önünde patlıyor, kan, kemik ve beyin parçaları yere saçılıyor, bazıları benim üzerime de düşüyor.

Eğilip kaçarken sırtıyorum, silahın seğirmesini yakından izliyor ve açılırlarını hesaplıyorum.

Bunu fark ettiğim ilk andan itibaren, ateş etmek için doldurmadan önce gövdenin her iki yöne doğru bir derece hafifçe eğilme şeklini gözlemlemeye başladım.

En ufak bir harekete bile odaklandığımda, merminin düşeceği yeri hesaplayabiliyorum.

Herkes gelen mermilerden gelişigüzel kaçmaya çalışırken, ben bir saniye önce tam olarak nereye isabet edeceklerini biliyorum.

Neyse ki vücudum iyi eğitilmiş ve zihinsel komutum ile hareketin uygulanması arasında gecikme yok. Akıcı hareket

Mermilerin arasından geçerek noktasına doğru koşuyorum, havaya zıplıyorum ve silahın namlusunun hemen arkasına iniyorum.

Bana doğru dönmeden önce en fazla birkaç saniyem olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm gücümü koluma yönlendiriyorum, metal gövdeyi kavriyorum ve onu yerden kaldırıp geriye doğru fırlatıyorum. Kısıtlı süreyi takip ettiğim için oyalanmıyorum.

İsimlerimizi gösteren pano aniden değişerek ölenleri ve bir sonraki seviyeye geçenleri gösteriyor. Başımı kaldırıp baktığımda ismimin yanında beyaz bir yüzlük görüyorum.

İlk tur.

Bir şekilde, kazanan olarak taçlandırılmak için bin puana ulaşmam gerektiğini biliyorum. Kazanılacak on raund, ne kadar geliştiğimi gösterecek on raund.

Etrafımda koşuşturan başka insanlar da var, hepsi aynı yoğun konsantrasyona sahip, gözlerini ödülünden ayırmıyorlar.

Birbirimizle dövüşmeye başlamak için henüz çok erken, sınavlar yeni başlıyor. Yine de benimle birlikte sona ulaşacak olanın çoktan öldüğünü biliyorum ve gözlerim odanın içinde geziniyor, rakibimi düşünmek için her bir kişiyi inceliyor.

Bunun çocuk oyuncağı olacağını anladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. İşin zor kısmı tüm engelleri aşmak.

Oyalanacak zamanım olmadığı için aceleyle ilerliyorum, testin bir sonraki aşaması başlıyor. Denemeleri sınırlayan bir başka duvarın yanından geçerken, bu kapalı alandaki tüm alanı kaplayan engereklerle dolu bir çukur buluyorum. Bir sonraki seviyeye geçmek için bu çukuru geçmem gerekiyor.

Hızlı.

Çukurun bir ucundan diğer ucuna bağlanmış, engereklerin tam üzerinden geçen küçük bir ip var. İpin kalınlığı belki avuç içim kadar. Her seferinde bir ayak sığacak kadar.

Zaman içinde kapsamlı bir denge eğitimi aldığımı düşünürsek, karşıya geçmek çocuk oyuncağı olacaktı. Tek sorun engereklerin çoktan kışkırtılmış olması ve bana tıslarken şiddet kokuyor olmaları.

Ayağım ipe değdiği anda üzerime atlayacaklarını biliyorum. Bahse girerim Miles kenardan izliyordur, onun için hazırladığımız grotesk gösterinin tadını çıkarıyordur.

Ve eğer bir gösteri istiyorsa, gösteri yapacaktır.

Hâlâ birkaç kızın ipte nasıl acele ettiklerini, diğer tarafa geçmek için hızlarına nasıl güvendiklerini izliyorum. Hareketleri yavaş olmasa da, kesinlikle kızgın engereklerle boy ölçüşemezler.

Yılanlar her yönden saldırıyor, bacaklarına saldırıyor ve onları korkutarak çukura düşmelerini sağlıyor.

Çıglıkları odanın içinde yankılanıyor ve bakışlarımı indiriyorum, onlarca engerek yılanının vücutlarına sarılışını, zehirlerinin derilerine enjekte edilmesini izlerken dudaklarım yukarı doğru çekiliyor.

Başka bir çocuğun da atış yapmasına izin verdim ve engerekler onu gafil avladığı için o da yere düştüğünde hiç şaşımadım.

Arkamda endişeyle beni izleyen, muhtemelen bunu en iyi nasıl atlatacaklarını hesaplamaya çalışan daha çok kişi var.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve çukura doğru hızlı bir bakış atarak zamanımın geldiğine karar veriyorum.

Tüm vücut ağırlığımı ayak parmak uçlarıma vererek nefesimi düzenlemeye ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya .

Katatonik bir duruma ya da benim deyimimle sessizliğe yakın olduğumu anladığımda hareket ediyorum.

Bir ayağım ipte, gözlerim kurnazca alt kattaki durumu değerlendiriyor, kulaklarım ani bir saldırının çıkardığı her sesi duymak için dikilmiş.

Hızlı hareket ediyorum ve üç adım bile atmadan ilk engerek saldırısı geliyor. , kendini çukura geri indirmeden önce ipin yanından kayışını izliyorum.

Ayaklarım tekrar ipin üzerine iniyor, öne doğru eğilirken dengemi kontrol ediyorum, ayağımın kavisi küçük yüzeye temas ediyor. Ellerimin üzerinde dururken zaman kaybetmiyorum, gelen iki engerektan daha kaçarken havada bir takla atıyorum.

Olabildiğince fazla mesafe kat etmek için bedenimi öne doğru itiyorum, nefesim yavaş ve sakin.

Bu çok önemli.

Paniğin beni ele geçirmesine *asla* izin veremem. Buna izin verdiğim an, oyun biter.

Ve böylece zıplamalar, yüksek taklalar ve ip üzerinde elle yürümenin bir kombinasyonunu yapmaya devam ediyorum, yılanlardan kaçınmak için etrafımda dönüyorum, bazen onları tekmelemek için ayaklarımı kullanıyorum.

Tam diğer uca yaklaşmışken, yaklaşan bir tıslama duyuyorum ve arkamdan geldiğini fark ediyorum.

Sesin yakınlığından eğilmek için zamanım olmadığını anlıyorum. Bu yüzden arkamı dönüyorum, elim engerek yılanının başını havada yakalarken kolumu uzatıyorum, parmaklarım çenesini sıkarak ısırmasını engelliyor. Yine de ondan kurtulmadan önce, keskin dişlerini giysilerimden bir parçaya geçiriyorum ve zehir bezlerinden sızmaya başlayana kadar ileri doğru bastırıyorum.

Sıkıca toplayıp, derme çatma bir keseye koyuyorum.

Engereği uzaklaştırarak diğer tarafın sert yüzeyine atlıyorum.

Bir nefes daha harcamadan, hızla bir sonraki duruşmaya koşuyorum.

Yüzen bir hedefi olan küçük bir oda, küçük bir bıçak seti alıyorum. Talimatlar oldukça basit. Hedef dokunmaya duyarlı ve ortasını her vurduğumda on puan kazanıyorum. On atış ve hepsi bu.

Tesadüfe bakın ki, bu benim en sevdiğim testlerden biri, çünkü kendi adıma söylemem gerekirse, nişancılığım oldukça mükemmel.

Bıçakları elime alarak gözlerimin hedefi bir süre takip etmesine izin veriyorum ve hareketlerini öğrenmeye çalışıyorum. Hareketleri bir bilgisayarın kontrol ettiğine ikna olduğumdan, bir sonraki pozisyonu tahmin etmemi sağlayacak gizli bir desen olması gerektiğini biliyorum.

, birkaç saniye sonra hafif bir dalgalanma fark ediyorum, hedef bir kez aşağı inmeden önce iki kez yukarı çıkıyor. Sonra bir kez yukarı çıkmadan önce iki kez aşağı iniyor. Ritim tekrarlanıyor ama hedef düz bir çizgi yerine dairesel hareketlerle hareket ediyor. Yine de desen net.

Gözlerimi kapatıyorum, pozisyonları sayarken duyma yetime güveniyorum.

Amaç.

Bıçak tam ortasına saplanıyor ve ekranda isminin yanına eklenen puanları eden yüksek bir ses çıkıyor.

Yüzümde kendini beğenmiş bir ifade, bıçakları sağa sola fırlatarak her pozisyonu tahmin etmeye devam ediyorum.

Kısa sürede, mümkün olan en yüksek puanı topladım ve denemeyi bitirdim.

Sırada silah ve patlayıcı kombinasyonlarını içeren birkaç benzer oyun var. Bunlardan ilki, farklı hedeflere ateş etmek için bir silahı sıfırdan bir araya getirirken hem nişancılığımızı hem de reflekslerimizi test ediyor. İkincisi biraz daha zor, çünkü bizden karmaşık bir C4 patlayıcısının kablolarını çözmemizi istiyor.

C4 miktarı çok fazla değil ama kablolarla uğraşan tek kişiyi patlatmaya yetiyor. Ve bu bir ölüm kalım meselesi.

Neyse ki, tüm derslere dikkat ediyordum ve her bir bilgiyi ezberledim.
bir noktaya geldi ki, hafızamın bana mı ait olduğunu yoksa Miles'in
çılgın deneylerinden birinde bana mı dayatıldığını bilemiyorum.

Tek bildiğim, bir şeyi sonsuza dek hatırlamak için sadece bir kez görmem
gerektiği, gördükten çok sonra bile atom seviyelerinde inceleyebildiğim.
Ve böylece patlayıcı testini de geçtim.

Yarı yolda.

Miles'in hınzır zihni hakkında en kötüsünü bekleyecek kadar çok şey
biliyorum.

Sonuçta bu, zayıfı güçlüden ayırmak için bir sınavdır. İlerleyecek olanları ve
ilerlemeyecek olanları.

Öldü.

Kız kardeşimi düşündüğümde zihnimin gerisinde küçük bir titreşim
hissediyorum, uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissediyorum. En azından
Miles'in özel olarak onu kurtarmayı başarmıştım. Miles'in onu boyun
eğdirdiği tüm deneyler yüzünden durumu kötüye gidiyordu ve vücudu yavaş
yavaş iflas ediyordu.

Ben biliyorum. Miles biliyor. Herkes biliyor. Yine de, onu hayatta
tutabilirsem, tutacağım.

Onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yaparım.

Gerçi bugünlerde onu çok az görüyorum. Miles beni her gün ya ya da testte
tutuyor. En fazla uyumadan önce onunla birkaç kelime konuşabiliyorum. Yeni
fiziksel geliştirmelerimle bile Miles'in programının bazı yönlerine ayak
uydurmakta zorlanıyorum.

Psikolojik testler en zor olanlarıydı, çünkü yavaş yavaş, farkına bile
varmadan beni içten dışa değiştirdiklerini söyleyebilirdim.

En başından beri tek ekranlı karanlık bir odada oturmaya zorlandım ve her
şeye karşı duyarsızlaşana kadar durmadan vahşet üstüne vahşet izledim.

Et mi? Kan mı? Kemik mi?

Artık hiçbir şeyin beni şaşırtabileceğini sanmıyorum. Kesinlikle kendim
yaparken bile, videolar bana nasıl kesileceğini ve sondalanacağını öğretirken
garip bir şekilde eğitici, tüm insan anatomisi aniden parmaklarımın ucunda.

Ve Miles bir kez izledikten sonra her şeyi ezberleyebildiğimi gördüğünde
çok sevinmişti. Böylece bazı deneyleri *benim* yapmama izin vermeye başladı.

Son akli başında parçanızı bile kapattığınızda, tepki vermenizi sağlayacak neredeyse hiçbir şey yoktur. Aslında, insan vücudunun sırlarını başladıkça ilgim daha da artıyor, sonunda Miles'in heyecanını paylaşmaya başlıyordum.

Kendimi onunla aynı kategoriye koymazdım ama aynı zamanda çok da uzak olmadığımı biliyorum.

Artık kafamı oyunda zor tutuyorum. Birkaç sıradan test daha ve mükemmel bir puanla liderim. Ben... sıkıldım.

Bunu şimdi bitirmeliyiz, çünkü kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz. Ama Miles işin kolayına kaçacak biri değil. Bu süreçte diğer potansiyel askerleri feda etmek zorunda kalsa bile, bunu sonuna kadar götürecek ve yalnızca *en güçlülerin* bir sonraki seviyeye geçmesine izin verilmesini sağlayacaktır.

Hareketleri yaparken, dokuzuncu görevde olduğumu fark ediyorum ve ne olduğunu gördüğümde ruh halim aniden düzeliyor.

İşkence.

Hoparlörlerden gelen ses görevi açıklıyor. Bu noktaya kadar gelen her yarışmacı, hepsi Mossad'ın bir parçası olan mahkûmlardan bilgi almak zorunda.

Kapsamlı eğitimleri ile tanınırlar, kırılma olasılıkları en düşük olanlardır. Özellikle de birkaç cılız çocuk karşısında.

Hedefim önümde bir sandalyede, elleri ve ayakları bağlı, başına bir torba geçirilmiş durumda.

Kiminle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışarak birkaç kez etrafında dönüyorum.

Miles'tan öğrendiğim bir başka bilgi daha, ama beden dili çok zengin bilgiler sunabilir. Doğruyu söylemek gerekirse, tek zayıflığım yüzdeki duyguları tanımak. Bu yüzden asla yüze odaklanmam.

Bunun yerine, bacaklarının nasıl hafifçe seğirdiğine ya da etrafında yürüdüğümü duyduğunda kollarındaki kasların nasıl istemsizce hareket ettiğine bakıyorum.

Benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor ve eşit düzeyde birini bulma ihtimali içimde yepyeni bir heyecan yaratıyor.

Henüz bir çocuk olabilirim ama bilgim çoğu insanı aşar. Eğitimim de alay edilecek bir şey değil ve büyüdükçe daha da gelişeceğimi biliyorum.

Seansıma başlamak için çantayı başından çıkarıyorum, beni görmesine izin veriyorum, omuzlarının nasıl gevşediğini yakından izliyorum, şüphesiz bir çocuğun ona zarar veremeyeceğini düşündüğü için tüm vücudu rahatlıyor.

Evet, beni küçümseyin. Bu senin ölümün olur.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Miles bana en iyi eğitimi verdi. Dünyanın dört bir yanındaki kaynaklardan yararlanarak, zihnim bu karanlık işkence işinde başarılı olmak için ihtiyaç duyulacak her türlü bilgiyle doludur.

Bu durum anatomik deneyimimle birleşince beni mükemmel işkence için mükemmel bir aday haline getiriyor.

Geri sayıma baktığımda tüm testin bitmesine on dakika daha olduğunu görüyorum. Ama başka bir seviye daha olduğunu düşünürsek, bu beyefendiyle çok fazla zaman geçirerek riske atmak istemiyorum.

Elimdeki nota bakıyorum, notta kıyı şeridinde bir yerlerde gizlenmiş, kayıt dışı birkaç nükleer silahın yerini gerektiği yazıyor.

Bıçak ve işkence aletlerinden oluşan çok basit bir set var. Çok süslü bir şey yok, sadece işi yapmaya yetecek kadar.

Ne de olsa bizden kendi başımıza doğaçlama yapmamızı istiyor. Yaratıcılığımızı kullanın ve ona verdiği derslerin boşa gitmediğini gösterin.

Parmaklarımı aletlerin üzerinde gezdirirken yüzümde sinsî bir gülümseme belirliyor, beni yakından izlediğini biliyorum.

Benim gibi o da kiminle uğraştığını anlamaya çalışıyor.

Ama benim *aksime*, o şimdiden yeteneklerimi hafife alıyor.

En küçük bıçağı elime alıp keskinliğini bacağımda test ediyorum. Sonuçtan memnunum, bıçağın ucu derimin yüzeyine temas ettiği anda kan damlıyor, onu dudaklarıma götürüp yalayarak temizliyorum.

Adam gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Güzel. Tedirgin olmaya başladı.

Bıçağı dikkatli bir gömleğine götürüyorum, malzeme hemen açılıyor ve çıplak göğsü görünüyor.

"Özellikle bir organ var mı?" Kaşlarımı kaldırıp ona soruyorum.

Ağızındaki tıkaça karşı hırıltılar çıkarıyor ve bana doğru ilerlemeye çalışarak çırpınıyor.

"Tsk, tsk. İşte bu çok kaba," diye ekliyorum, bıçağı tam kalçasına saplıyorum, bu hareketi yanlışlıkla uyluk atardamarına saplamamak için hesaplamıştım.

Yine de çok uzakta değil, atardamara doğrudan kan akışı sağlıyor. Bıçak vücuduna o kadar derine gömülmüş ki, ucunun hemen altındaki kemiği hissedebiliyorum, bıçağı itip içinde hareket ettirdikçe cızırtılı bir ses çıkıyor.

yara, küçük bir yuva oluşturur. Çıkan ses neredeyse kara tahtaya çakılan çiviler gibidir, bıçağın keskinliği tüm kas ve bağ dokusunun kesilmesini sağlar.

İstese de acı içinde çığlık bile atamıyor. Ve bu beni son derece üzüyor çünkü bu benim kulaklarıma müzik gibi gelirdi. Ne de olsa tek bildiğim bu.

Küçük kesemi açıp bıçağı çıkarıyorum, kanın küçük bir gayzer gibi fışkırmasını, giysilerini lekelemesini ve yere düşmesini izliyorum.

Bıçağı keseye daldırıp ucunu yapışkan bir maddeyle dikkatle beni izliyor.

Kaşlarını çatıyor, gözlerini bana diyor.

"Zehir," ona geniş bir gülümseme veriyorum, "engerek zehri," diye düzeltiyorum. Tüm zehri toplamayı bitirdiğimde, bıçağı tekrar yaranın içine yerleştiriyorum ve yüzünün insanlık dışı bir acıyla buruşmasını, derisinin kızarmasını, tüm bunlara dayanmaya çalışırken gözlerinin yuvalarından fırlamasını izliyorum.

Ah, ama bu sadece başlangıç.

Kelimenin tam anlamıyla zehrin içinde pişmesine izin vererek dikkatimi tekrar göğsüne veriyorum ve köprücük kemiğinden göbeğine doğru hızlıca bir kesik açıyorum.

Hâlâ eser miktarda zehir barındıran zehirli madde açık etine değdiği anda acı içinde irkilir. Derinlik kazanmaya devam eden bir yanma hissi gibi olmalı. Ve ben daha derin kestikçe, onun tepkileri de kötüleşiyor.

"Bakalım," diye mırıldanıyorum takdirle, karnını dikkatlice açarken, her iki tarafta da deri kanatları var. "Sanırım hâlâ tek böbrekle yaşayabilirsin," diye ekliyorum, elim yan tarafındaki rahat çiftin üzerinde gezinirken. "Yine de merak ediyorum, anestezi olmadan alınması ne kadar acı verir?" Düşünceli bir şekilde soruyorum.

Hâlâ acıdan bayılmadı ki bu bile başlı başına bir başarı ve eğitiminin bir . Yine de, böbreklerini duyduğu anda ve özellikle de kendi açık karnına bakabildiği anda, yüzü teslimiyet içinde düşüyor.

Yakaladım onu.

Gag off, bilmem gereken her şeyi sıralıyor.

Gözlerimi saate diktiğimde bitime beş dakika daha olduğunu fark ediyorum. Verdiği cevaplardan tatmin olmuş bir şekilde bıçağı boğazının altında sallayarak onu kesiyorum ve son raunda geçmeden önce hızlı bir şekilde ölmesini sağlıyorum.

Son duvarı geçerken şaşırtıcı bir manzarayla karşılaşıyorum.

Miles, iki yanında iki masa bulunan bir kanepede rahatça oturmaktadır.

İlk gelen ben olsam da, birkaç kişi daha var.

o.

Hemen masalara yönlendirildik, çiftler halinde ayrıldık.

Bir masada benden birkaç yaş büyük bir adamla birlikteyken
Diğer masada bir kız ve yanında benim yaşlarımda bir çocuk var.

Önümüzde yayılmış bir Go masa oyunu var. Son denemenin ne olduğunu
anladığımda dudaklarım seğiriyor.

Strateji.

Miles bir *Go* tutkunudur ve ofisinde kendi tahtası vardır. Hatta bir
keresinde bana nasıl oynanacağını öğretmişti, bu yüzden temel bilgilere
sahibim.

Satrançta olduğu gibi, oyuncuların biri beyaz, diğeri siyah tarafa atanır.
Ancak satrançtan farklı olarak, oyun taşları küçük, yuvarlak . Oyunun amacı
tahta üzerinde alan kazanmaktır. Bir savaş haritası gibi, taşlar fethedilen
bölgelerdeki bayraklar gibidir, kazanan tahtada en çok taşı olan kişidir.

Bu titiz bir oyun ve kesinlikle *herkesi* duraklatabilecek bir oyun.

Yine de, Miles'ın kişisel ilgisi bir yana, bunu seçmiş olması şaşırtıcı değil.
Oyun, bölgeyi maksimize etmek için taşların stratejik olarak yerleştirilmesine
dayanıyor. Onun gözünde, tahtadaki başarımız dış dünyadaki başarımızı
yansıtmalıdır.

Sadece zor bir yönü var.

Üç dakika.

Üç dakika içinde bir Go oyununu bitirip kazananı ilan etmemiz pek
mümkün değil. Bu oyunlar günler olmasa bile saatler sürebilir, bu yüzden üç
dakika gerçekten saçma.

Yine de Miles'a baktığımda, sinsi gülümsemesi geniş ve neredeyse vahşi,
onun da bunu bildiğini fark ediyorum.

Şüpheli tarafımı kapatıyorum ve bunun yerine elimdeki oyuna
odaklanıyorum, tek amacım zafer. Neredeyse imkânsızsa ne olmuş yani?
Kendimi bildim bileli imkansızla meydan okuyorum. Bu çok zor olmamalı.

Taşlarımızı tahtaya yerleştirmeye başladığımızda saniyeler uzuyor. Ben
siyahım, rakibim ise beyaz. Oyun başladığı anda, zihnim onun yapabileceği
her hamleyi tahmin etmeye odaklanıyor.

Onun hamlelerini önceden sürece, oyunu kazanmam için gereken deneme
sayısını da hesaplayabilmeliyim.

Ellerimiz son derece hızlı bir şekilde hareket ederken, taşlar bir kareye
yerleşiyor ve bölgeler şekillenmeye başlıyor.

Rakibim kötü değil. Ama harika da değil, bu da benim lehime.

Bir dakika otuz beş saniye.

Şimdiye kadar tahtanın yarısı doldu, benim taşlarım onunkileri gölgede bıraktı. Ama Go'nun zor bir yönü var. Kaybettiğini açıklamadığı sürece oyun sonsuza dek sürebilir.

Ve böylece saniyeler geçtikçe, zaman ilerledikçe, zafer için kararlılığım güçleniyor. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, bir parçayı yere bırakırken zihnimde olası tüm sonuçları hayal ediyorum.

Onu öyle bir köşeye sıkıştırmalıyım ki oyunu kaybetmekten seçeneği kalmasın.

Üç hamle daha ve onu istediğim yere getirdim. Ona bir baktığımda dudakları titriyor, zihinsel efor yüzünden tüm yüzü ter içinde kalıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, olmayan bir hamle yapmasını bekliyorum.

Omuzları çöküyor ve sonunda kaybeden taraf olmayı kabulleniyor.

Odada yankılanan bir bip sesi duyulur ve herkes aniden ayağa kalkar.

Yukarı.

"Vay, vay," diyor Miles, bacak bacak üstüne atıp koltuktan kalkarken. Bana doğru gelirken yavaş, eli sırtımda.

"Görünüşe göre bir kazananımız var," diyor ve yüzümde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor. Miles'ın bana sunduğu övgünün tadını çıkararak ve bunun sınırlı olduğunu bilerek, kaybedenlere ne olabileceğini düşünmek için bile durmuyorum.

Küçük bir kutlama olarak Miles beni ofisine götürüyor, bana değerli burbonundan bir bardak ikram ediyor ve büyük planlarını anlatıyor.

"Neredeyse geldik, Vlad," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Senin kadar etkileyici birini daha önce gördüğümü sanmıyorum oğlum. Beklentilerimi kesinlikle aştın."

Sadece başımı sallıyorum, tüm iltifatları kabul ediyorum ve daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.

Çünkü başlangıçta isteksiz olsam da, şimdi bunun sadece benimle ilgili olmadığını farkındayım.

Bu, bilimde ve *insanların* görülme biçiminde devrim yaratmakla ilgili. Bu basitçe evrimdir ve bu bulgular kamuoyuna açıklandığında zirvede olmayı hedefliyorum.

Elbette, başlangıçta Miles'ın fikirlerinin tuhaf ve biraz da mantıksız olduğunu düşünmüştüm. Ama çok geçmeden bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım.

Tekrarlanan denemelerden sonra cildimin acıması durdu, acı beynimde yankılanan yavaş bir yankıydı, ama kapatabildiğim bir acı. Zihnim de yeni bir odak noktası edindi ve netlik eski duygularımın arasından süzölmeye başladı.

O haklıydı. Duyguların, özellikle de korkudan kurtulmak hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlüktü. Eti kestiğimde, organları parçalara ayırdığımda ve dokularla oynadığımda hissettiğim adrenalini birleştğinde neredeyse tanrısal bir şeydi.

Duygularım ve kibrim arasında ters orantılı bir ilişki olduğunu fark edecek kadar akıllıyım. Duygularım sessizleştikçe, kibrim büyüdü, kibrim sınır tanımadı.

Ama bu kibir aynı zamanda beni en iyisi yaptı, çünkü sürekli olarak en iyisi olmak için çabalamamı sağladı.

Miles ayağa kalkıp bana tepesinde metal bir daire olan ve içine yüz rakamı kazınmış bir poker çubuğu göstererek, "Ve şimdi de ödölünüz," diye ekliyor.

Şöminesine giderek metali ateşe uzatır, ısınmasını ve malzemenin koyu kırmızıya dönüşmesini izler.

"Yüzüncü cinayetini resmen tamamladın, benim küçük mucizem. Kutlama zamanı geldi," diyerek kızgın demiri aldı ve tenimi ona göstermemi işaret .

Yakamı yırtıp gömleğime tutunurken ve onu göğsümün tam ortasına yerleştirmesi için yönlendirirken irkilmiyorum bile.

Memnun bir gülümsemeyle gülümsüyor, yanık et kokusu havaya yayıldıkça mutluluğu daha da artıyor.

Her zamanki gibi hafif bir acı yankısı var, ama bu önemli güne onu bir kenara itiyorum.

Uyku odalarına döndüğümde geç olmuştu.

Vanya her zamanki gibi sırt üstü yatıyor, midesindeki yaralar son deneyden sonra hâlâ ona sorun çıkarıyor.

Zayıf.

Zihnim bu kelimelere odaklanırken elimde değil. O

zayıf. Değmez.

"V," bana bakmak için dirseklerinin üzerinde yükseldiğinde ona başımı sallıyorum. "Uzun zamandır yoktun kardeşim," diyor o tatlı sesiyle ve bir an için göğsümde alışılmadık -neredeyse unutulmuş- bir acı hissettim.

"Ben kazandım," diye omuz silktim ve ona gururla markamı gösterdim. Beklediğim gibi tepki vermiyor. Dizlerini göğsünde toplayıp yanağını dizlerinin üzerine koyarken ve derin bir iç çekerken bana zar zor bakıyor.

Ben de oturuyorum, yatağın benim tarafıma düşen kısmına uzanıyorum. "Korkuyorum kardeşim," diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor. *Korkuyorum. Korku. Zayıflık.*

"Neden?" Mekanik bir şekilde soruyorum.

"Değişim," diye derin bir nefes alıyor ve gözlerini bana çeviriyor.

"Değişim korkutucudur," diye belirtiyor.

"Değil," diye cevap veriyorum niyetimden biraz daha agresif bir şekilde.

"Durağan olmak korkutucudur. Değişim iyidir," diye belirtiyorum.

"Olmayana kadar..." diye devam , "çünkü bu iyi bir değişiklik olmak zorunda değil. Kötü bir değişim de olabilir."

"varmaya çalışıyorsun, Vanya?" .

"Sen, kardeşim. Değişiyorsun. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum," mırıldanıyor, benden uzağa bakarken sesi kısılıyor.

Başka bir şey söylemeden bana arkasını dönüyor ve konuşmayı derhal sonlandırıyor.

Hala kirli olan hücremizin tavanına bakıyor, Vanya'nın uyurken aldığı nefesleri dinlerken küf lekelerini .

Değişim.

Belki de . Kendime ne yaptığımı sorduğum bazı berraklık anları var. Ama sonra bir kez daha Miles'ın bilim, cinayet ve hastalıklı meraklarla dolu büyüleyici dünyasına dalıyorum.

Ve kendimi bıraktım.

"Vlad?" diye bir ses bana sesleniyor.

Gözlerimi açtığımda kaslarım gerginlikten kasılıyor, anılar zihnimde çınlarken vücudumdaki her lif şiddetle doluyor. Miles beni küçük parmağına dolamıştı.

Vanya'yı ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Kibirli bir kan tadı ve yenik düştüm, her şeyi geride bıraktım ve sapkın bilginin peşinde koşarak

benim sözde üstün zekam.

İçimde, göğsümde yankılanan bir hiçlik var, anıların izi çok güçlü, uyanık halimde bile üzerimdeki etkileri çok güçlü.

Gürültünün kaynağına bakmak için dönüyorum, kendi zihnim çılgın atan parçalar ve ağlayan çanlarla dolu terk edilmiş bir yer, gerçekliği tanıma yeteneğim sönük.

Saçları o kadar hafif ki, beni kör etmeyi hedefleyen bir güneş ışını gibi görünüyor, gözlerimi koruma dürtüsü giderek güçleniyor. Birkaç tutam saç alnından aşağıya hafifçe düşerek kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor.

Ona bakarken göğsümde bir sızı daha hissediyorum, bu acı verici manzara beni boğuyor, hava içeride sıkışıp kaldığı için ciğerlerim sıkışıyor.

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri alışılmadık derecede aydınlık ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en çekici manzara. Öne doğru eğilerek elini yanağıma koyuyor, ismimi tekrarlarken sesi hala kulaklarımda çınlıyor.

O küçük dokunuş içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Temiz sabun ve ona özgü bir şeyin karışımı olan kokusunu içime çekerken burun deliklerim açılıyor. Yeni bir bahar günündeki çiçekler gibi, duyularımı saran bir tatlılık var, gözlerimi kapatıp sadece içime çekerken tüm vücudum titriyor.

"Vlad," diye tekrar sesleniyor ve gözlerim hızla açılıp vücudunun üzerinde aşağı doğru inerken daralıyor.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar bir üst giymiş, göğüsleri dolgun, meme uçları çakıllı. Daha aşağıya indiğimde, düzgün kalçalarını vurgulayan dar pantolondan dışarıya bakan küçük bir karın genişliği fark ediyorum.

Pantolonum acı verici bir şekilde daralıyor, rahatsız edici bir şekilde yutkunurken ağzım çöl gibi kuruyor.

İhtiyacım var.

İçimde giderek artan bir ihtiyaç var ve ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyorum. Onda acı verici derecede tanıdık bir şey var ve hiçlik denizinde, varlığıma çarpan o küçük dalga.

Bildiğim tek şey ona sahip olmam, onu benden asla kaçamayacak kadar geri dönülmez bir şekilde benim yapmam gerektiği.

Düşünmeden içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim, zihnim ayak uydurmakta zorlansa da bedenim ne istediğini zaten biliyordu.

Kolum dışarı fırlıyor, sırtının küçük kısmına yerleşiyor ve onu sürüklüyor. da kendiliğinden geliyor, bacaklarını benimkilerin iki yanına koyarak üzerime çıkıyor.

Gözlerim donuk, onu sadece hayranlıkla izleyebiliyorum, burnum boynunun gömülü, aşağı yukarı izlerken, kendimi onun kokusuyla damgalamak istiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu kendime daha da yakınlaştırdığımda mücadele etmiyor, onu doyurmaya çalışırken varlığıyla duyularım boğuluyor.

Yüzümü boynunda gezdiriyorum, çekiyorum. Dudaklarına ulaştığımda, dilimin yanağına doğru yalayarak dikişi takip etmesine izin veriyorum.

Göğsüm dayanılmaz bir gerginlikle genişliyor, sikim o kadar sert ki pantolonumda bir delik açabilir. O da hiç yardımcı olmuyor, hafifçe kıpırdanıyor ve leğen kemiğini tam shaftımın üstüne hizalıyor.

Bir elim ensesinde, parmaklarım etinde, onu kendime yaklaştırıyorum, içimde kopan fırtınayı, serbest bırakılmayı bekleyen vahşiliği görmesi için bakışlarımı kaldırıyorum - tek hedef o.

Gözbebekleri arzuyla büyümüş, sert nefes alırken pembe ağzı ayrılmış, kıcı ereksiyonumun üzerinde hafifçe hareket ediyor, kirpikleri hipnotize edici bir şekilde baştan çıkarıcı bir hareketle aşağı yukarı dalgalanıyor.

Göz teması kurarak ağzımı göğsüne indiriyorum, bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, dilimin gömleğinin içinden tomurcuğu ıslatmasına izin veriyorum.

Göğüslerini yüzüme doğru daha da itiyor, adeta onlara ilgi göstermem için bana yalvarıyor. Ona daha yakın olma ihtiyacıyla acı dolu, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. Hayır, ona daha yakın olmayı *talep ediyorum*.

Yumuşak iniltileri kulaklarımı okşuyor, küçük hareketleri sadece beni daha da dengesizleştirmeye yarıyor.

Dilimi kullanarak göğüslerinin vadisinden boynuna ve son olarak da yüzüne doğru ıslak bir iz bırakıyorum. Bana dudaklarını bükerek sunduğu her şeyin tadına bakmama izin verirken merhametime sığınıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp kemiriyorum, bir yandan da yüzündeki her duygu oyununu izliyorum, *ona ait* olan her şeye uyum sağlıyorum.

Bana neler olduğunu tam olarak anlamıyorum ama kendimi içimden fırlamakla tehdit eden bu deliliğe teslim ediyorum.

Onu daha yakın tutarak dilini ağzıma alıyorum, ağzının derinliklerini keşfediyorum ve vücudumun nasıl tepki verdiğini merak ediyorum. Benim horoz şişer

Pantolonumun içinde daha da fazla ve ucunun sızdığını hissediyorum, toplarım ağır ve neredeyse acı verici.

Dudakları benimkilere yaklaşıyor, onu bütünüyle yutmama izin verirken öpüşmeyi derinleştiriyor, öpüşmenin aciliyeti beni sabırsızlık ve beklentiyle terletiyor. Dili benimkiyle oynuyor, ben kovalarken ve o geri çekilirken liderliği ele geçirmeme izin veriyor, her vuruş sikime bir şimşek gönderiyor ve fermuarıma karşı seğirmesine neden oluyor.

Parmakları kollarımın üstünde, tırnakları derimi kazıyor.

Kıçına ulaşana kadar ellerimi sırtında gezdiriyorum, cömert küreleri avuçluyorum ve onları yoğururken ağırlıklarının tadını çıkarıyorum, amını kasıklarına yaklaştırıyorum ve bana daha sert sürtünmesine izin veriyorum.

Ama bu bile yeterli değil, çünkü bir şeyin beni ele geçirdiğini hissediyorum, onu almamı *isteyen* çılgın bir hayvani içgüdü.

Onu o kadar sert ve derin sik ki, yaşamı ve ölümü, beni ve onu ya da başka herhangi bir şeyi unutsun.

Ellerim pantolonunun kumaşında, kabaca kenarından tutuyorum, dikişleri ayırıyorum ve kumaşı yırtıyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim onun içinde olmak istediğim.

Nefes nefese kalıyor ama uzaklaşmıyor, pantolonunu çıkarmama yardım ediyor-

Ya da onlardan geriye ne kaldıysa. Misk gibi uyarılma kokusu duyularımı istila ediyor ve aklımı kaçırmama neden oluyor. Elim bacaklarının arasına gidip onu sıırıslam buluyor, onunla oynarken girişinden daha fazla nem damlıyor.

"Mmm," seksi sesleri, pantolonumun fermuarını aşağı yukarı yırtıp çıkarmaya çalışırken aciliyetimi artırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Sikim dışarı fırlıyor, çok sert ve amının beni beklediğini bildiğim için daha da sertleşiyor. Ucundan ön sperm sızıyor, parmağımı başının üzerinde gezdiriyorum, sularımızı birleştirip dudaklarına götürüyorum.

Gözleri açılıyor ama o dolgun dudaklarını parmağımın etrafına sarıyor, emiyor ve dilini parmağımın etrafında döndürüyor.

Yüksek sesle inledim, bu görüntü beni uçurumun kenarına getirmeye yetti.

Tüm vücudum gerilmişti ve bir saniyeyi daha boşa harcayamayacağımı biliyordum. Parmaklarım kıçının yanaklarına giriyor, onu ereksiyonumun üzerine kaldırıyorum, tek bir hamlede onu kazığa oturttu.

Vücudunun içine doğru ittiğimde alçak bir inilti kaçıyor, hayatı nasıl sıkıldığını hissediyorum, sıkı küçük vücudu beni o kadar derine götürüyor ki taşaklarım kıcıyla buluşuyor, et etle buluşurken yüksek bir ses havada yankılanıyor.

"Kahretsin," küfrediyorum, zihnimde hem netlik hem de kafa karışıklığı kendi evlerini yapıyor.

Ele geçirilmiş bir erkek gibi kalçalarını sıkıca kavriyor, sikimin başı rahminin arkasına çarpacak kadar yoğun bir şekilde amına giriyorum.

Başını geriye atıp destek için kollarımı daha da sıkı kavrarken boğuk bir inilti çıkarıyor.

"Sisi," adını söylerken kendi sesimi duyuyorum, itişlerim hızlanıyor.

İçten içe nazik davranmadığımı biliyorum, ona manevra yaptırırken üzerimden çok fazla saldırganlık akıyor.

Ama bu bile yeterli değil.

Daha derine ihtiyacım var. Daha hızlı. Daha sert.

"Evet," diye haykırıyor ben ayağa kalkarken, onu da yanıma alarak, vücudu hâlâ üzerinde aşağı yukarı kayıyor. O kadar ıslak ki, suları sikimin her yerinde ve taşaklarımın üzerinde birikiyor.

Hâlâ belinden tutarak onu bir masanın üzerine oturtuyorum, üstünü neredeyse parçalara ayırırken sırtı soğuk yüzeye çarpıyor.

Göğüslerinin her hamlede aşağı yukarı zıplamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum ve ellerim göğüslerinin üzerinde, meme uçlarıyla oynarken kendime engel olamıyorum.

"Lanet olsun, Sisi," diye homurdanıyorum, gözleri yarı kapalı, rahminin derinliklerine her vurduğumda nefesi kesiliyor, "Hayatımda daha sert olduğumu sanmıyorum," diyorum ona, kendi nefesim düzensiz.

Ellerimin bıraktığı izler zaten vücudunda görünüyor, kabaca kullanıldığını gösteren derin, kırmızı parmak izleri ve bu sadece onu daha fazla damgalamak istememe neden oluyor.

"Vlad," diye başlıyor, zar zor konuşabiliyor, itişlerim hızlanıyor, masa saldırı altında titriyor. Havada olduğumuz gerçeğiyle birleştiğinde, bu his tamamen akıllara durgunluk veriyor. "Bu çok fazla," diye nefes alıyor, "çok iyi... çok..."

Çılgınlıkları yoğunlaştıkça kontrolden çıkıyor, elleri masanın kavriyor, kendini yere bırakmaya çalışıyor, her şiddetli itiş onu masadan atmakla tehdit ediyor.

Bir elimi karnında gezdirip amına doğru indiriyorum.

Onun güzel dudaklarının benim için açıldığını ve beni bütün olarak yuttuğunu görmek beni uçuruma .

"Şunu hisset, cehennem kızı," elini tutup sikimin dibine getiriyorum. "Seni nasıl becerdiğimi hisset."

Küçük parmaklarını kalınlığımın üzerine sarıyor, elini uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken amının yarattığı kaygan karışıklığı hissediyor, ucu girişinde dairesel hareketlerle hareket ederken beni mastürbasyon yapıyor, onu geriyor ve hassas bölgeyi uyarıyor.

"Aminin beni nasıl bu kadar derine aldığını hisset," diye tekrar elini tutuyorum, bu sefer karnının alt bastırıyorum, aynı zamanda içine tamamen dalıyorum, taşaklarım kışına çarparken bacakları belime sarılıyor.

Karnında aletimin hatlarını hissetmesine izin verdim, içine her soktuğumda başı hafifçe dürtüyordu.

"O kadar büyüksün ki..." diye inliyor, karnına ve sikimin iç organlarına nasıl oturduğuna bakıyor "Tanrım, seni ruhumda hissediyorum," diye geçiriyor, başı masaya çarpıyor ve yana savruluyor. Ona bir tsk sesi çıkararak hatasını anladığımı söylüyorum.

"Tanrı hakkında ne demiştin?" Ona şakacı bir şekilde sordum.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde , yavaşça alay ediyorum, sırtı masaya doğru eğiliyor, tüm vücudu gevşiyor. Duvarları etrafımda kasılıyor, beni sıkıca kavıyor, aniden serbest kalması merhamet için çığlık atmasına neden oluyor.

" değil, cehennem kızı. Henüz değil," diye kıkırdıyorum, tüm vücudunu bir kızarıklığın sardığını, zor nefes alırken yüzünün kızardığını, dudaklarından tutarsız sesler döküldüğünü görüyorum.

"Şimdi, senin tanrın kim?" Küçük klitorisini devam ediyorum, kasılmaya devam etmesinin tadını çıkarıyorum, durmam için bana yalvarıyor.

"Sen. Sadece sen," diye pantolonunu indiriyor, "sen benim tanrımsın. Benim her şeyimsin" diye haykırıyor ve bir başka orgazm onu ele geçirdiğinde nefesini kesiyor.

O kadar duyarlı ki, kollarımda canlanıyor.

Ve hayatta tek bir amacım var, onun zevkini görmek. Ve bu *asla* durmayacağım anlamına geliyor. O kadar çok orgazm olana kadar değil, zorlukla hareket edebiliyor. İşimi doğru yaptığımı bilmem için gereken tek kanıt bu.

"Ve sen de benimsin," elini çevirip benimkine doluyor ve gözlerimin içine bakıyor, bakışlarından çok fazla duygu fışkırıyor. "Sen tamamen benimsin," diye tekrarlıyor.

"Evet, cehennem kızı," elini hızlıca sıkıyorum, "hepsi senin. Bedenen ve ruhen," diyorum ona, dudaklarını çekiştiren tembel gülümsemeyi izlerken, tüm yüzü aydınlanıyor ve benim donmuş kalbimi eritiyor.

Beni toza çevirecek gücü var. Ve bir gülüşüyle beni yılmaz yapabilecek güce sahip.

Sadece o yanımdayken dünyayı fethedebileceğimi hissediyorum.

Ne gariptir ki her zaman ukala bir piç olmuştumdur ama gerçek özgüvenin ne demek olduğunu ona kadar anlamamıştım.

Onun bana olan sevgisi bana umut verdi. Benim ona olan sevgim de bana atlatmam için gereken güveni verdi.

Ona o kadar odaklanmışım ki telefonumun çaldığını bile duymuyorum. İtişin ortasında, arayanın kimliğini kontrol etmek için kısa bir süre duruyorum ve arayanın Nero olduğunu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak, daha önce benimle hiç doğrudan iletişime geçmediğine göre bu kadar önemli olan şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.

Çıplak bir şekilde masanın üzerine yayılmış olan kızıma şöyle bir bakınca onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı anladım.

Aramayı kabul ederken dudaklarım geriliyor, hoparlörü açıp telefonu masanın üzerine koyduktan sonra kendimi tekrar onun bedenine bırakıyorum.

"Vlad," diye konuşuyor Nero, sesi küçük uçakta yüksek çıkıyor.

Ne yaptığımı gören Sisi'nin gözleri açılıyor ve kendini benden kurtarmaya çalışıyor. Bir elimi kalçasına koyup amını sikimin dibiyle aynı hizaya getirirken hareket etmesine izin vermiyorum ve diğer elimi ağzının üzerine koymadan önce taşaklarının derinliklerine girmemi sağlıyorum, sessiz *kalamayacağını* biliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, kızımı becermeye devam ederken bile etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. Odadaki tek ses tenin tene çarpması ve kızın amının ürettiği kaygan ıslaklığın sesleri arttırması.

Sisi utanmış görünüyor, ama aynı zamanda olmuş, vücudu hevesle benimkini arıyor ve itişlerimi her yavaşlattığımda kendini bana doğru itiyor.

"Kardeşimle yetimhaneye ilgili biraz tuhaf bir şey hatırladım," diyor ve benim küçük minnoşum parmağımı ısırıp koparacak kadar küstahlaşıyor.

Onun bu cüretkârlığı karşısında yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Elimi hâlâ ağzında tutarak, kalçasını kavrayıp onu daha yakına çekerken çıkardığı sesleri bastırıyorum. Tamamen içinden sıyrılarak, sikimin alt tarafını klitorisinin üzerine sürüyorum, gözlerinin nasıl kapandığını, ağzının avucumun altında nasıl açıldığını izliyorum.

"Humanitas Projesi'ne oradan alındığımıza göre, bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için biraz araştırma yapayım dedim."

"Devam et," diyorum ona, sesim biraz gergin.

"Müdire değişmişti elbette ama onu arşivlerini bana göstermeye ikna edebildim" diye devam ediyor.

"Ve?"

"Pek bir şey yoktu ama kardeşimle benim bir resmimizi buldum. Şimdi sana gönderdim. Yetimhanenin her yıl bir kiliseyle birlikte düzenlediği Noel kutlamalarından birinden" diyor ve kaşlarını çatıyorum.

"Kilise mi?"

"Çoğunlukla unutmuştum ama çocukları kontrol etmek için her zaman gelen bir kadın vardı. Uzun süre onun Kızıl Haç' olduğunu düşündüm çünkü bize fiziksel muayeneler de yapardı" diye açıklıyor ve bunun nereye gittiğini görmek için meraklanıyorum.

Aynı anda, Sisi'nin avucumun altında gülümsediğini hissediyorum, eli sikime uzanıyor, parmakları başın hemen altındaki hassas noktaya sürtünüyor.

Ona uyarıcı bir bakış atarak tıslıyorum, ama o buna uymuyor.

Beni tekrar vücudunun içine itiyor, aynı duvarlarını sıkıyor ve beni şimdiye kadar bulunduğum en sıkı yerde esir tutuyor.

O boşalmamak için elimden geleni yaparken vücudum bolca terlemeye başlıyor, orgazm neredeyse üzerimden yuvarlanıyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum ve bu sefer sesim kesinlikle farklı çıkıyor.

"Ama şimdi onun kiliseden olduğunu anlıyorum. Son fiziksel muayenemizden hemen sonra yetimhaneden alınıp Miles'ın tesisine götürüldük."

"Sence o kadının bununla bir ilgisi olabilir mi?" Soruyorum, zihnim onun sözlerine uyum sağlıyor ama bedenim Sisi'ninkinin kölesi.

"Bu bir ipucu olabilir. Resmi bulduğumdan beri onu bulmaya çalışıyorum ama senin daha şanslı olacağını düşünmüştüm," diyor ve ben homurdanıyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevap veriyorum, hızlıca teşekkür ediyor ve onu haberdar edeceğimi söylüyorum.

Telefon görüşmesini çabucak sonlandırıp dikkatimi küçük veriyorum. Elimi ağzından çektim, şimdi bana sırtarak leğen kemiğini gıcırdatıyor ve yavaşça sikimin üzerinde kendini beceriyor.

"Çok kötüsün," diye fısıldıyor.

Zaten çok yakınım ve serbest bırakılmamı bu kadar uzun süre erteledikten sonra gelmek istediğim tek bir yer var.

Ondan ayrılırken, bir adım geri çekiliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, cehennem kızı," diye emrediyorum ve o da bana kirpiklerini cesaret ediyor.

"Öyle mi?" diye soruyor yumuşak bir miyavlamayla, vücudunu bana doğru dalgalandırarak. "Şimdi, velet," diye homurdanıyorum, sesim kalın, taşaklarım rahatlamak için ağrıyor.

Günahın vücut bulmuş hali, vücudunu bana kendi kişisel şovumu sunuyormuş gibi hareket ettiriyor. Masadan zıplayarak dizlerinin üzerine çöküyor, diliyle dudaklarını ıslatırken sikim seğiriyor.

"Emir almayı , değil mi?" Çenesini kavrayıp ona bakıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, yanağı sikimin alt tarafını sıyrana kadar bana doğru eğiliyor. Yavaşça hareket ediyor, dili beni içine almak için genişçe açılmadan önce başını yalamak için gizlice dışarı çıkıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum o ucunu emerken, dili yarıkla oynuyor.

Onun güzel ağzı üzerimdeyken bir saniye ve ben zaten çıldırıyorum. Saçlarına sıkıca sarılmış elimle kendimi ağzının derinliklerine doğru zorluyorum, sikim boğazının arkasına çarpana kadar itiyorum.

Ağzını da tıpkı amını siktiğim gibi sikerken tıkanıyor, çenesinden aşağı tükürükler akıyor, gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyor.

Bir hayvan gibi.

Gözleri üzerimde, elleri kıcımda, kendini sabit tutuyor ve beni olabildiğince derinden karşılamak için boğazını gevşetiyor. Yine de dudakları sikimin sadece yarısında.

Taşaklarımın kasıldığını, boşalmamın yaklaştığını hissediyorum. Başını biraz geriye çekiyorum, sadece ucu ağzında kalıyor, ağzının etrafında ve sikimden aşağı daha fazla tükürük birikiyor.

Ve daha seksi bir şey gördüysem lanet olsun.

"Yutkunmayın." Ona söylüyorum, iri, yaşlarla dolu gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. Başını sallıyor, yüzü son derece masum ve melek gibi, ama ben yüzeyin altında ne yattığını biliyorum.

Günah. Benim günahım.

Dudakları başının etrafına sarılmış, sikimi yumrukluyorum, bekleyen ağzına döl fişkırana kadar kendimi okşuyorum.

İtaatkâr bir kız -bu sefer- yutmuyor.

"Bana tohumumu nasıl aldığını göster, cehennem kızı," diyorum , yanağını okşayarak, "dilineki spermimi görmeme izin ver."

Aletim dudaklarından düşüyor ve bana dilini göstermek için ağzını açmasını hayranlıkla izliyorum, döl tüm yüzeyi biraz kaplıyor

yüzünün kenarlarından aşağı damlıyordu.

O kadar sikilmiş ve işaretlenmiş görünüyor ki kalbimin göğsümde kabarmasına engel olamıyorum.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, çünkü ben de aynısını yapmaya hazır olmasam diz çöktürmem mümkün değil, bir kolumu beline dolayarak onu göğsüme yaklaştırıyorum.

Ağızına ulaştığımda elim boynuna doğru ilerliyor, başparmağım dudaklarının etrafındaki serseri döllerini topluyor ve ait olduğu yere geri itiyor.

"Mükemmel. Çok mükemmel," diye fısıldıyorum, onun bu halini zihnimde canlandırıyorum.

Bana arsız bir gülümseme verirken gözlerinin kenarları kırışıyor. Ağızını kapatıp yanaklarını içine çekerek ağızındaki spermi çalkalıyor, tükürüğüyle karıştırıyor ve dudaklarını tekrar ayırarak bana dilinin yüzeyindeki kabarcıkları ve onunla nasıl oynadığını gösteriyor.

"Lanet olsun kızım," diye törpülüyorum, yeniden sertleştiğimi hissediyorum.

Bana göz kırpmıyor, ağızını tekrar kapatıyor ve yüksek sesle yutkunuyor.

"Lezzetli," diye fısıldamak için eğiliyor.

Sadece içgüdüsel olarak onu boğazından yakalıyorum, ağızını öpüyorum, dudaklarında kendimi tadıyorum ve her zaman bir olmamızı seviyorum.

"Beni uçakta becerdiğine inanamıyorum," diye kıkırdıyor, sallantılı ayakları üzerinde kalkıyor ve evde hazırladığı küçük çantasına bakmaya gidiyor.

"Öldürme çılgınlıklarının iştahımı açtığını biliyorsun," diye şaka yapıyorum ve o da bana başını sallıyor.

Sırtını karıştırarak uzun bir güneş elbisesi çıkarır, kolayca başının üzerinden geçirir ve kemerini beline bağlar.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. Bakışlarım hala ona ve elimde olmadan güzelliğine hayran kalıyorum, elbisenin sarısı sadece çarpıcı tenini vurgulamaya hizmet ediyor, şekli belini ve kum saati figürünü gösteriyor.

"Hayır," kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu bir daha yapmayacağız."

Elimde kalan tek giysi bu ve bunu da parçalamayacaksın," diyerek dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Sisi," inliyorum, haklı olduğunu bilsem de. Kendime hakim olmam gerekiyor. "Yapacak başka işlerin yok mu?" "Yapacak başka işin yok mu?" diye soruyor.

telefonumu kaldırdım. "Nero'nun gönderdiği fotoğraf," diye açıklıyor telefonun kilidini açarken.

"Kahretsin, unutmuşum," diye mırıldanıyorum, onun varlığının çok sarhoş edici olduğunu fark ediyorum. *Onun* dışında her şeyi unutmama neden oluyor.

Fotoğrafi aramak için galeriyi açarken ona katılıyorum. Uyurken, yemek yerken, yürürken, düşünürken çekilmiş *bir* sürü fotoğrafı arasında gezinirken kaşları çatılıyor. Yaptığı *her şeyin* bir fotoğrafı var bende.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, ben de omuz silkip ona utangaç bir gülümseme atıyorum, onu takip ederken yakalandığım için utanıyorum.

"Kendi iyiliğin için fazla güzel olmana engel olamıyorum," diyorum ona.

"Nasıl oldu da bunları aldığını hiç görmedim?"

Bahçede, şehirde, küvette ya da yatakta çekilmiş en az yüz fotoğrafını daha inceledim. Onu *her* haliyle yakaladığımdan emin oldum.

İçimde onun her saniye yanımda olmasını isteyen hastalıklı bir ihtiyaç var. O banyoyu kullanırken bile hareketsiz durmakta zorlanıyorum. Ve o da bunu biliyor çünkü ona yalnız duş almayı yasakladım.

Ama kaçınılmaz olarak her zaman birlikte olamadığımız anlar oluyor ve ben de ona olan susuzluğumu elimden gelen tek yolla, onun fotoğraflarına bakarak gideriyorum.

Kahretsin, ama ben gittim.

"Onları aldığımı görseydin ben ben olmazdım," diye göz kırpıyorum ona.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve telefonumda ona adanmış bir tapınak olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Aksine, daha fazla resim arasında gezinirken ilgiden memnun görünüyor.

"Bekle..." diye kaşlarını çatarak eski fotoğraflara uzanıyor. Hangilerine baktığını fark ettiğimde inliyorum.

"Beni izliyordun," diye fısıldıyor.

"Peru'ya gidene kadar Seth bana senin fotoğraflarını gönderdi, çünkü orada bir bağlantı yoktu," diye açıklıyorum ve yemin ederim gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Neden?" diye yumuşak bir sesle soruyor ve ona yaşattıklarım için kalbim bir kez daha kırılıyor.

"Uzak duramadım," diye itiraf ediyorum, "ama yaklaşamadım da. Sana yürüme mesafesinde olduğum anda tüm tedbiri elden bırakıp seni almaya geleceğimi biliyordum." Onun benden uzakta olduğunu bilerek çektiğim eziyeti hatırlarken iç geçiriyorum.

Hayatımın en kötü zamanlarıydı ve Miles'la geçirdiğim zaman hakkında şimdi ne bildiğimi bildiğimden, bu çok şey söylüyor.

"Vlad..." başını sallıyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve muhteşem gözlerinde ne kadar çok duygu bulduğuma şaşıyorum. "Ben

şimdi burada," diye fısıldıyor usulca, yanağıma iffetli bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseliyor. "Seninle."

"Öylesin," gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığının tadını çıkarıyorum. "İşte bu yüzden gitmene asla izin vermeyeceğim. Bende bir sorun var Sisi," diye itiraf ediyorum, "çünkü seninle birlikte olamıyorum. Burada bir hastalık var," elini tutuyorum ve kalbime indirmeden önce başımı gösteriyorum, "ve burada. Sensiz bir dakikayı düşünmek bile beni delirtiyor. O kadar aşırı ki bazen zar zor uyuyabiliyorum, yanımda olduğundan emin olmam gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum ve beni dikkatle izlediğini görmek için gözlerimi açıyorum.

"Sen hastaysan ben de hastayım Vlad," melodik sesi içimdeki sesi yatıştırabilecek tek şey ve o konuşurken, eli yanağıma okşarken, gözleri sevgi doluyken kendimi tamamen ona bırakmaktan kendimi alamıyorum. "Çünkü ben de sensiz olamam."

"Kahretsin, Sisi," diye mırıldanıyorum, ona sarılarak, "Koleksiyonuma kızmadığına sevindim," diyorum, ağır konuşmaya biraz ciddiyet katmaya çalışarak.

"Kızgın mısın? Sadece bilmediğim için kızgıyım, çünkü şimdi sana sahip istiyorum" diyerek göğsüme gülümsüyor.

Başının üstünü öperim, telefonu alırım ve *gelen* mesajı açarım. Bakmadığı bir klasör.

"İşte," diyorum fotoğrafı kaldırırken, biraz kaşlarımı çatarak.

Resmin grimsi bir tonu var, bu da yetimhanenin arka planını daha da perili ve kimsesiz gösteriyor. Arkada eski bir malikane, girişte birkaç sütun var. Verandada, iki erkek çocuğu olan bir kadın kameraya poz veriyor.

Onlar neşeyle gülümserken kadın sert bir şekilde çocukların arasında oturuyor ve renkli kâğıtlara sarılmış küçük bir hediye sıkıca tutuyor.

"Bu..." Sisi resmi daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak devam ediyor. "Bu Baş Rahibe. Bundan eminim. Ama nasıl?" Başını sallıyor. "Cübbesini giymemiş," diye not ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bu dünyada o kadar çok boktan şey gördüm ki artık hiçbir şey beni korkutmuyor. Baş Rahibe'nin bir tür izci olabileceği gerçeği kesinlikle beklediğim bir şey değildi, ama şaşırmadım. Her şeyden çok, bunu *şimdi* öğrendiğim için kızgıyım.

"O Başrahibe," diye katılıyorum acımasızca. "Bu da işleri karmaşıklaştırıyor."

Çünkü eğer Baş Rahibe'nin bu işle bir ilgisi varsa, o zaman bu pislik burnumun dibinde devam ediyor .

"Ama eğer o da bu işin içindeyse," Sisi bana bakıyor, kaşları çatılmış, tüm çıkarımları hesaplıyor.

"Eğer o işin , Sacre Coeur da işin içindedir. Ve eğer Sacre Coeur işin içindeyse," dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor, "o zaman beş aile de işin içinde demektir."

"Miles'ın babama yaklaştığını biliyoruz, peki ya diğerleri? Hiç şüphelendiniz mi?"

"Baktım. Ve herkesin hesabına baktım. Ruslar en başından beri suçluydular ve bu işe karıştıklarının teyidini çoktan aldım. Ama İtalyanlar?" Başımı sallıyorum, koltuklarımıza geçip dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

"Bulabildiğim tüm hesaplara baktım ve hiçbirisi Miles ile ilişkilendirebileceğim herhangi bir off-shore'a ödeme göndermemişti. Diğer tüm işlemlerini kesinlikle takip ettim. Ama Miles?" Başımı salladım.

"O zaman bu ne anlama geliyor?" Sisi endişeyle dudağını ısırır.

", düşündüğümüzden çok daha büyük olduğu anlamına geliyor. Ve *sadece* o deneylerden çok daha büyük." Dudaklarımı büzüyorum, önümde sonsuz olasılıklar uzanıyor. "Kardeşinle konuşmamız gerek," diye ekliyorum acımasızca.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Sisi.

"Sacre Coeur beş yetimhaneye daha sponsor oluyor," diye bir belge çıkarıyorum ve Sisi eğilip içindekileri okurken burnunu kıvrıyor.

"Demek çocukları Miles'ın programına dahil ediyorlarmış," dedikten sonra birden durgunlaştı ve gözleri büyüdü. "Vlad," eli gömleğimi tutmak için uzandı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Şimdi bir şey hatırladım. Ve sanırım haklısın. Bu iş tahmin ettiğimizden çok daha büyük," diyor dudakları hafifçe titreyerek.

"Ne oldu?"

"Çok belirsiz bir anı ama üç ya da dört yaşından büyük olamazdım. Ama bazı testler için hastaneye götürüldüğümü hatırlıyorum. Sadece ben değildim. Sınıfımdaki tüm çocuklar da götürülmüştü." O anlatıyor ve ben Sisi'ne birinin elini bile sürdüğünü düşünerek kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bu kadar büyük bir şeyin gözümden kaçmış olması beni öfkeliyor.

"Ama dahası da var. Ne olduğunu hiç anlamadım ama Sacre Coeur'de çocuklar hep kaybolurdu. Hatırlıyorum da neden hiç kimse

onları önemsedi. Kaybolduktan sonra kimse bir daha onların adını bile anmadı. Sanki hiç var olmamışlar gibiydi" diyor ve bana şahsen tanıdığı bazı kişilerden bahsediyor.

Hiç düşünmeden onu göğsüme çektim, tehlikeye ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde kollarım onu sardı.

Siktir!

Sacre Coeur bundan kurtulamayacak. Özellikle de Sisi'ne zarar verenlerin cezalandırıldığını göreceğime yemin ettiğim için.

"Bir yolunu , cehennem kızı," diye konuşuyorum saçlarına karşı.

Saatime bir göz attığımda havaalanına yaklaştığımızı fark ediyorum ve Sisi'ye iniş için hazırlanmasını söylüyorum.

Ama tam eşyalarımı yerleştirmek üzereyken uçak aniden alçalıyor ve batı kanadından küçük bir patlama sesi geliyor.

Ne?

Sisi'nin elini tutup her zaman yanımda olduğundan emin olurken dengemi yeniden sağlamak için zar zor zamanım oluyor.

Uçak sallanmaya devam ediyor, motordan yüksek sesler geliyor. Dahili telefonu kullanarak pilotla irtibata geçiyorum.

Pilot, "Sanırım sol motora bir şey çarptı, efendim," diye mırıldandı.

Elim hala Sisi'ye sarılı, camdan sol motora doğru bakarken onu peşimden sürüklüyorum.

"Vlad... bu..." Sisi motordan çıkan alevlere bakarken gözleri büyür.

"Sanırım ," diyorum acımasızca, küfrederek. "Benden kurtulmak için *bu kadar* acele edeceklerini tahmin etmemiştim," diye ekliyorum sertçe.

"Aşağı , değil mi?" Diye soruyor ve ben de ona dönüyorum, çıldırmamasından, bağırmasından ya da daha kötüsü üzerime bayılmamasından etkilenerек.

Hayır, o sadece bozuk motordan çıkan ateşi izliyor, yüzü sakın.

"Öyleyiz," diye cevap veriyorum.

Bir dakika daha kaybetmeden paraşütlerin bulunduğu bölmeyi açıyor, yelege ve her şeyi üzerime geçirmeden önce her şeyin düzgün olduğundan emin oluyorum.

"Gel buraya, cehennem kızı," diye çağırıyorum onu, sıkıca önüme bağlayarak. "Aşağıya iniyoruz ama bugün ölmeyeceğiz," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Paraşüt sırtımda sabitlendiğinde ve Sisi güvenli bir şekilde bana bağlandığında, güvenlik kapısını kenara itiyorum, yüksek irtifadan hava vınlayarak içeri giriyor.

Uçak dengesini yeniden kazanmaya çalışırken yalpalıyor, ancak yine de irtifadaki düşüş görülebiliyor ve ikinci motor olmadan çok uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

"Hazır mısın?" Ona soruyorum ve o sadece başını sallıyor, gözleri güvenle dolu. Başka hiçbir ön hazırlık olmadan, sadece atlıyoruz.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ASSISI

"Uçağımızı düşürmeye çalıştıklarına inanamıyorum," diyerek başımı sallıyorum ve koşum takımını çıkarıyorum.

Aşağı yolculuk gerçekten de heyecan vericiydi ve hiçbir noktada hayatım ya da herhangi bir şey için endişelenmemiştim. Vlad'ın bizi oradan çıkaracağını ve ne yapacağını çok iyi bildiğini biliyordum. Ona güvenim tamdı.

Ve hayal kırıklığına uğratmamıştı. Hayır, aslında her şeyi eğlenceli hale getirmişti.

Atladığımız andan itibaren, dikkatimi kendisinde tutarak, aptalca şakalar yaparak ve içinde bulunduğumuz durumu unutmam için beni güldürmek için elinden geleni yaparak dikkatimi yere olan mesafeden uzaklaştırmaya çalıştı.

Eğer bu tatlı , ne tatlı bilmiyorum. Ama bu sadece Vlad. Benim tatlı katilim.

Teçhizatı yere atarak ona bakıyorum, cevap vermemesine şaşırıyorum.

Uzaktan uçağın düşüşünü izlerken yüzünde uğursuz bir ifade var.

"Vlad?"

"Cesaret ettiler," diye başlıyor, vücudumdaki tüyleri diken eden derin bir gümbürtü, "hayatını tehlikeye atmaya cüret ettiler. Yine," diye homurdanıyor, ondan başka hiçbir şeye benzemeyen bir tehlike havası yayılıyor. "Onların işini bitireceğim," diyor ve yüz hatları normale dönmeden önce iki kez göz kırpmıyor.

"Evet, yapacaksın," diyorum elini tutarak, "ama önce hayatımıza bir saldırı daha olmadan eve gitmeliyiz," diye ekliyorum şakacı bir şekilde, ama gülümsemiyor.

"Doğruca kardeşine gidiyoruz. Daha kötü bir şey olmadan önce bu karmaşayı düzeltmemiz gerekiyor" diyor.

"Bizi öldürecek," diye mırıldanıyorum ama Vlad buna aldırmıyor gibi görünüyor.

"Marcello ile ben ilgilenirim. Muhtemelen birkaç yumruk atacak ve sonra konuşabileceğiz. Ama eskisinden daha da dışlanmış biri olduğum için, bu işi çözmek için onun yardımına ihtiyacım olacak," diye iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor.

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Ruslarla bu kanlı savaşı başlatmanı sana kim söyledi? Adamlarının kellelerini postayla göndererek onları kışkırttığınızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Onları ben mi kışkırttım?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken sesi gücenmiş gibi çıkıyor. "Ben sadece onlarla biraz oynadım, bu işe karıştıklarına dair şüphelerimi doğrulamak istedim. Sonunda doğru çıktı, yani yanlış sayılmam," diye omuz silkiyor.

"Ama yine de sen başlattın."

"Öyle mi yaptım? Belki de bu kadar meraklı olmamdan hoşlanmadıkları için zaten bana saldıracaklardı," diyerek omuz silkiyor ve tüm Doğu Yakası Bratvalarının liderlerinin onu öldürmek için bir araya geldiği depo olayından bahsediyor.

Ne yazık ki, onlara öldürülemez olduğunu kanıtlamıştı. En azından bir insan tarafından.

"Vlad," diye dudaklarımı büzüyorum, eğlence taşmakla tehdit ediyor. "Sadece en başta onları öldürmek istediğini itiraf ," diyorum ve yüz hatlarını küçük bir kızarıklığın kapladığını izliyorum.

"Belki," diye gözlerini kaçırıyor ve ben de kendimi tutamayıp parmak uçlarımda yükselip yanağından öpüyorum.

Bazen çok sevimli oluyor.

El ele, ana yola ulaşmadan önce hiç bitmeyen bir tarlada birkaç mil yürüyoruz.

Zaten yorgun olduğum için nefesimi toplayana kadar mola vermesini rica ediyorum, güneş gökyüzünde yükselmeye başlamıştı, bu da arabaların bölgede dolaşmaya başlaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Sence Meester neden sürekli bizi öldürmeye çalışıyor?" Ben soruyorum.

Uzaklara bakıyor, herhangi bir hareket için ufku tarıyor ve bir an için beni duyduğunu sanmıyorum.

"Bir önsezim var," diyor sonunda, yanımdaki çimlerin üzerine oturarak. Kaşlarını kaldırıp devam etmesini bekliyorum. "Kendi çıkarlarını koruyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafamdaki tüm olasılıkları gözden geçirdim, cehennem kızı. Petro'yla yıllardır, hatta on yıldır temasım olmadı. Birdenbire beni öldürmeleri için adam göndermesi mi? Maxim'e bana ihanet etmesi için şantaj yapacak kadar ileri gitmesi?" Dudaklarını büzüyor, saman çöpünün tepesini koparıp ağzına atıyor. "Bunun tek bir açıklaması var. Elimde başka bir kanıt olmadığı için aceleci davranıyor olabilirim. Ama..." başını sallıyor.

"Kahretsin, temelsiz varsayımlarda bulunmaktan nefret ediyorum," diye küfrediyor.

"Onun Misha ve Miles'la ilişkisi olan üçüncü adam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Soruyorum ve o da başını sallıyor, yüz ifadesi asık.

"Beni yeryüzünden silmek konusunda bu kadar kararlı olmasının başka bir nedeni olamaz. Önce New Orleans'taki ev, şimdi de uçak mı? Ve içimden bir ses depo olayının arkasında da onun olduğunu söylüyor. Bu çok acil. Bir şeyden korkuyor ve benden bir an önce kurtulmaya çalışıyor."

"Yani sizce sadece ticari çıkarlarını mı koruyor?"

"Büyük ihtimalle. Ama bu aynı zamanda korunacak bir şey olduğu anlamına da geliyor. Sacre Coeur'un Miles'la nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenmeliyiz ve sonra belki büyük resme dair bir ipucu elde edebiliriz."

"Bu son derece karmaşık görünüyor," diyorum. Çok fazla bağlantı var ve her bir konunun diğerine nasıl bağlandığını düşünmeye çalışmak aklımı karıştırıyor.

"Eğer , bu kadar uzun süre gizli kalmazdı. Bu konuda içimde kötü bir his var, cehennem kızı."

"Sadece şimdiye kadar hiç rastlamamış olmanıza şaşırdım."

"Ben de öyle. Ama Katya ve Vanya'nın katilini bulma arayışım dışında, insan kaçakçılığı olayının içinde hiç olmadım. Hiçbir zaman bu işin içinde olmamam gerekiyordu ve görünüşe göre çok fazla şey öğrenmediğimden emin olmak için beni dikkatle izliyorlardı." Omuz silkiyor ve tüm bu bilgileri sindirmeye çalıştığını fark ediyorum, küçük bir kısmı şüphesiz burnunun dibinde olanı göremediği için hayal kırıklığına uğramış durumda.

"Sana daha önce de söyledim, aşkım. *Sen* bile her şeyi bilen değilsin. Bunun için kendini hırpalamayı bırak." Elimi onun elinin üzerine koydum, onu biraz olsun rahatlatmaya çalıştım.

"Bu kadar çok işareti nasıl kaçırmış olabileceğimi anlamıyorum. Geriye dönüp baktığımızda, her şey anlam kazanmaya başlıyor..."

"Ama de bu zaten. Miles seni tanıyor. Aklının nasıl çalıştığını biliyor. Ve tüm hesaplara göre, kendi zihni de benzer bir şekilde çalışıyor. Her şeyi seni onlardan uzaklaştırmak için planladığını düşünmek çok da abartılı olmaz. Doğru değil."

"Haklısın," diye homurdanıyor. "Neredeyse on yılımı yanlış yerlere bakarak geçirdiğime şaşmamalı. Bay Petrovic'i bulmam ve ondan bilgi almam bile bir mucizeydi."

"Sanırım Miles'ın planındaki aksaklık Bay Petrovic'ti. Restorandaki serserileri hatırlayın," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, henüz onu öğrenmemi istediğini sanmıyorum. Ama mesele de bu, Sisi. geçirdiğim o yılları hatırladıkça, kız kardeşimi gerçekten canlı bulmak isteyip istemediğimi daha çok merak ediyorum," diyor, sesi kırılganlıkla damlıyor.

"Vlad," diye fısıldıyorum adını, elini kendi elimle okşuyorum. "Bir yolunu . Kız kardeşini bulacağız ve sen de Vanya'nın intikamını alabileceksin," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Her şeyi birlikte yapacağız. Her seferinde bir adım."

"Sisi," diye derin bir nefes alıyor, beni daha da yaklaştırırken başı benimkine geliyor, "Benimle olduğun için çok mutluyum. Tüm bu cehennemde bana neşe veren tek şey sensin. Gerçek ." Elimi kaldırıp parmaklarımızı birleştiriyor. "Düşüncelerim bulanıklaştığında bile, fırtınayı korkutup kaçırmak için yanımdasın," diye devam ediyor ve kalbim göğsümde bir takla atıyor.

"Biliyor musun, hâlâ suç hayatını bırakıp şair olabilirsin," derken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, "anında çok satanlar listesine girersin," diyorum ona, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Elbette," diye anında cevap veriyor. "Sen benim ilham perim olursun ve ben de senin tüm güzelliğini kelimelerime aktarırım." Bana doğru dönüyor ve sonunda dudaklarının eğlenerek kıvrıldığını görüyorum. "Ama o zaman da daha fazla öldürmem gerekirdi," diye devam ediyor, yüzünde hınzır bir ifadeyle, "çünkü seni dünyayla asla paylaşamam."

Yüzümdeki saçları fırçalıyor, parmak eklemleri tenimi okşuyor, başparmağı dudaklarımı sıyrana kadar yavaşça aşağı iniyor.

"Sana bakan her erkeği öldürmek istemem zaten yeterli," sözleri, durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettiğimde bile beni ateşliyor - eve dönme imkânımız olmadan ıssız bir yerde mahsur kaldık. "Ama tüm dünyanın sana aşık olması da mı?" Başını iki yana sallıyor.

"Tüm dünya bana aşık mı? Aceleci davranmıyor musun?" "Hayır," diye cevap verir hemen, "çünkü *kimsenin bana aşık* olmasına imkan yok. bir kez bakıp da aşık olmamak mümkün değil." Sesi tüylerimi diken diken ediyor, sözleri bana Vlad'ın beni diğerleri gibi görmediğini hatırlatıyor. Onun gözünde kadar değerliyim ki, başkalarının beni daha az değerli görmesine imkân yok.

Bakışlarımı ona kaldırıyorum, elini ağzıma götürürken yakalıyorum, dudaklarım parmak eklemlerinin etrafında geziniyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, "bana bu kadar sevildiğimi hissettirdiğin için."

Bana olan saygısı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, sevgisinin aynı anda hem bu kadar saf hem de bu kadar kötü olabilmesi.

Bana bir kraliçeden daha iyi davranıyor. Ben, herkesin hor gördüğü kız, lanetli, istenmeyen kız. Yine de kara gözleriyle bana baktığında, sonunda önemli olduğumu hissediyorum. Şimdiye kadar katlandığım her şeyin bir talihsizlik değil, bir sınav olduğunu. Şu anda sahip olduğum *serveti* kazanmak zorundaydım ve açıkçası başka türlüünü de istemezdim.

Çünkü geçmişim sadece beni kişi haline getirmekle kalmadı, aynı zamanda bu sıra dışı adamın sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlamama da yardımcı oldu.

"Sana hak ettiğin gibi davrandığım için bana asla teşekkür etmemelisin Sisi. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bazen başka birini bulabileceğinden endişe ediyorum. Daha iyi birini."

Sesi alçak, bunu itiraf ederken alnı hafifçe kıışmış. Sesinin ardındaki kırılğanlık beni şaşırtıyor ve değersiz olduğumu düşünen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

O da öyle.

"Vlad," sesleniyorum usulca, karanlık gözleri gözlerimde, kendimi o derinliklerde kaybediyorum. "Senden daha iyisi yok. Asla başka biri olmayacak. Nokta."

Neredeyse gözünü kırpmadan bana dikkatle bakarken üst dudağında hafif bir seğirme var.

"Benim için sen ruhumun diğer yarısısın," diyorum ve yüz hatları gevşiyor, yüzünde bir hafiflik beliriyor, "yaşamak için ihtiyacım olan tek şey sensin, tıpkı benim senin olduğumu bildiğim gibi," elini kalbimin üzerine koyuyorum, onun için nasıl attığını duymasına izin veriyorum. "Asla daha az olduğunu düşünme Vlad. Çünkü benim için sen *her şeysin*."

"Sisi," diye acılı bir ses çıkarıyor, "sevgilim Sisi," diyor beni kollarına çekerken, öyle sıkı sarılıyor ki eriyip gideceğiz. "Ben yapamam

Seni hak etmek için ne yaptığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Sen sadece..." devam ediyor, parmakları sırtımı yavaşça okşayarak aşağı yukarı hareket ediyor.

"Mükemmellik," diyor sonunda ve kollarına daha da sokuluyorum, sıcaklığının tenime, sevgisinin kalbime, hayranlığının ruhuma sızmasına izin veriyorum.

Ve güneş gökyüzüne yükselip ufuk çizgisini kırmızımsı bir renkle boyarken, biz de öylece kalıyoruz - birbirimize sarılmış ve gerçekten birmişiz gibi davranıyoruz. Ayrı bedenler ya da ayrı varlıklar değilmişiz gibi. Hayır, yanağım onunkine yaslanırken, bedenim onunkiyle şekillenirken, biz tek bir varlığız.

"Ya lyublyu tebya," diye mırıldanıyorum saçlarına usulca, seni seviyorum diyorum onun dilinde, öğrenmek istememin tek nedeni bu.

Şok olmuş bir şekilde durur.

"Isho," diyor, tekrar söylemem için beni zorluyor, "isho."

"Ya ochen lyublyu tebya," diye tekrarlıyorum ve ağzını benimkine çarpıyor, dudaklarımı aralıyor ve ağızından çıkan kelimeleri içine çekiyor.

"Ya tozhe," diye homurdanıyor. "Ah, milaya, ya tak tebya lyublyu... v etu zhizn mne nuzhna tolka ti odna," bana bu hayatta ihtiyacı olan tek şeyin ben olduğumu söylerken sesi kırılıyor, kalbinin derinliklerinden geldiğini bildiğim aşk sözünün sesi hiç bu tatlı olmamıştı.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama sonunda bizi şehre götürecek bir araba bulana kadar yürümeye devam etmemiz gerektiğine karar veriyoruz.

Yüzümdeki yorgunluğu gören Vlad, yürümeye çalışmama bile izin vermiyor, beni omzuna alıp sırtında gezdiriyor.

Omuzlarına sıkıca tutunuyorum ve onun sıcaklığını içime çekiyorum.

Yürümeye devam ediyor ve bir süre sonra sırtına ek bir yük olduğum için kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum. Aksini gösteren kanıtlar ne olursa olsun, o hala bir insan.

"Beni şimdi yere bırakmalısın. İyice dinlendim," diyorum ama inatla ilerlemeye devam ederek reddediyor.

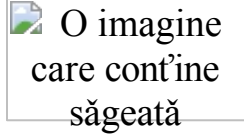
"Ciddiyim Vlad. Beni yere bırakabilirsin," omzuna dokunuyorum ama bu sefer cevap bile vermiyor, yoluna devam ediyor.

Tesadüfen bir arabanın yaklaştığını görüyorum ve dikkatlerini çekmek umuduyla ellerimi havada sallamaya .

Kırkly yaşlarının ortalarında bir çift uğruyor, arabayı onlarla paylaşmamızı teklif etmeden önce bize bir göz atıyor. Neyse ki onlar da şehir dışına gidiyorlar, böylece bizi Marcello'nun evine yakın bir yerde bırakabilirler.

Arabaya bindiğimizde hem Vlad hem de ben biraz rahatlamaya başladık. Yine de gevşemenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum ve zihninin bir kez daha iş başında olduğunu, büyük olasılıkla teoriler üzerinde çalıştığını ve gelecek senaryolarını zihinsel olarak test ettiğini görebiliyorum.

Derin bir iç çekerek, Marcello ile yüzleşmenin çok kötü olmayacağını umuyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan gözlerim kapanıyor, derin bir uyku beni ele geçiriyor.

Çok geçmeden Vlad'ın beni yavaşça sarsarak uyandırdığını hissediyorum. Beni kollarının arasına alıp çifte bizi götürdükleri için teşekkür edip iyi yolculuklar dilerken gözlerimi halsizce açıyorum.

"Beni ," diyorum ona, uykudan boğuklaşmış sesimle. Bunu yapmakta biraz isteksiz görünüyor ama sonunda beni ayaklarımın üzerine indiriyor.

Biraz geriniyorum, tüm bu efordan dolayı uzuvlarım ağrıyor ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışmak için etrafımıza bakıyorum.

"Marcello'nun evine ne kadar kaldı?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirirken gözleri bana odaklanıyor. "Ne?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Marcello'nun evi demiştin. Önceden oraya ev derdin," cevap veriyor, kendisiyle biraz fazla gurur duyarak.

"Öyle mi?" Yürümeye devam ederken cahil numarası yapıyorum. Yine de haklı *olduğunu* fark ettiğimde yüzümdeki sırıtışı silemiyorum. Buraya evim demeyi bırakalı epey zaman oldu. Ve bunun nedeni evimin bir yerden bir insana dönüşmüş olması.

"Gülümsediğini biliyorum," diye sesleniyor arkamdan, eğlendiği belli. "Ve yanlış yöne gidiyorsun," diye işaret ediyor, ben çoktan onun epey önüne geçtikten sonra.

Aniden döndüm, gözlerim ona dikilmişti.

Yanıma gelip kolumu tutarak dirseğinin kıvrımına yerleştirirken gözleri muziplikle parıldıyor: "Evin olduğumu kabul et yeter."

"Belki," kırırdıyor ama ona vermek istediğim tek şey bu. Egosu zaten çok şişmiş durumda.

"Biliyordum," diye ıslık çalarak beni daha yakına çekti ve evin çok uzakta olmadığını söyledi.

"Toplantı için endişeleniyor musun?" Sonunda ses tonu ciddi bir şekilde sorar.

Başımı ona doğru eğip soruyu kısaca değerlendiriyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Çünkü gerçekten bilmiyorum. Marcello, Vlad'la herhangi bir şey yapmamı şiddetle yasakladı, bu yüzden en azından hoş bir buluşma olmayacağını biliyorum.

Yine de onu hayal kırıklığına uğratmaktan biraz endişeliyim. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama ona ve ailemize gösterdiği gerçek ilgiye saygı duymayı öğrendim. Çoğu zaman açık bir kitap olmayabilir, ama bana karşı her zaman adil oldu ve zorunda olmadığı halde bana onunla yaşama fırsatı verdi. Ne de olsa Sacre Coeur'den ayrıldığımda teknik olarak bir yetişkindim ve kesinlikle onun sorumluluğunda *değildim*.

Bu yüzden kendimi köşeye sıkışmış buluyorum çünkü Marcello'nun saygısını kaybetmek istemiyorum ama Vlad'dan da *kesinlikle* vazgeçmeyeceğim.

"En iyisini umabiliriz, değil mi?" Gülümsemeye zorlayarak soruyorum.

"Marcello bir dev değil," diye şaka yapıyor Vlad, "tüm o devimsi eğilimlerine rağmen. Ama oldukça inatçı olabiliyor," diyor Vlad ama gözlerimin endişeyle hafifçe açıldığını görünce düzeltiyor, "ama ben icabına bakarım Sisi. Bu konuda endişelenme. Aslında, hiçbir şey için endişelenme. Ben her şeyi hallederim," diyerek bana bakıyor, ifadesi o kadar içten ki elimde olmadan ona doğru hafifçe eğiliyor ve tüm güvenimi ona .

"Tamam," diye cevap veriyorum usulca.

Çift bizi evin yakınına bırakarak bize gerçekten bir iyilik yaptı, bu yüzden ana kapılara ulaşmak için sadece birkaç mil yürümemiz gerekiyor.

Bizi gören muhafızlar hemen kapıları açarak bizi içeri buyur ettiler.

Sanırım Vlad'ın istenmeyen kişi olduğunu anlamamışlar.

Ana giriş kapısından eve giden uzun bir yol var, taş yolun her iki tarafında çiçek tarhları bulunuyor.

Vlad'ın gerildiğini hissettiğimde ara sokağın yarısına gelmiştik. Beni arkasından iterken neler olduğunu soracak zamanım bile olmuyor, gürültülü bir silah sesi havaya karışıyor.

Gözlerimi kocaman açıp baktığımda kardeşimi ve Lina'yı kapı aralığında görüyorum.

Marcello'yüzünde ölümcül bir ifade var ve silahını bize doğrultmuş durumda.

"Gerçekten mi, 'çello?" Vlad öne doğru bir adım atarak söyleniyor. Beni arkasında tutmak için kolunu hâlâ uzatmış durumda.

Ama zihnimde bir tür uyarı belirliyor ve kolunu kenara iterek yanına gidiyorum. Omzundan akan kanı dehşet içinde izliyorum, kurşun derine saplanmış. Vlad bunu umursamıyor gibi görünüyor çünkü bakışları sıkıca kardeşimin üzerinde.

"Deli misin sen?" Marcello'ya bağırarak etrafımda dönüyorum. "Ve sen," başımı hafifçe çeviriyorum. "Az önce vuruldun!" Şimdiden paniğe kapılmış bir halde bağırıyorum. Vlad'ın yaralandığını daha önce hiç görmemiştim ve gömleğinden akan kanı görmek beni hiperventilasyona sokmaya yetti.

Bir kavgaya karıştığında ve onu yenebilecek kimsenin olmadığını bildiğimde bu bir şeydir. Ama bu durumda bambaşka bir şey, çünkü kardeşime hiçbir şekilde saldırmayacağından eminim.

Bunu daha önce doğum günü partimde görmüştüm. Vlad'ın bir parçası Marcello'yu en yakın arkadaşı olarak görüyor ve kardeşim bu duyguyu paylaşmasa da Vlad'ın çarpık ahlak kurallarının ona bir şey yapmasına asla izin vermeyeceği açık. Kendi çarpık yöntemiyle, Marcello'yu önemsiyor.

Vlad elini vurulduğu yerin üzerine koyup deliği hissederken dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Parmaklarını birleştirip yaranın içine sokarak kurşunu arıyor.

Bu çılgınlık gösterisine bakmaktan başka bir şey yapamadığım için gözlerim iki fincan tabağı olmalı.

Kurşunu bulurken dudakları seğiriyor, yaradan ve elinden aşağı daha fazla kan damlıyor. Mermiyi iyice kavradıktan sonra çekip çıkarıyor ve bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

Gömleği darmadağınık, silahın bulunduğu yerin etrafındaki kumaş parçalanmış. Ama beni endişelendiren kurşun deliği, daha da fazla kan fışkırttığı için çok kızgın görünüyor.

İzlediğim tüm tıbbi programlarda, her zaman kanamaya neden olabileceğinden yabancı cismi çıkarın.

Vlad da bunu biliyor. biliyorum. Peki bu gösteriyle neyi başaracağını düşünüyor?

Sadece içgüdülerimle hareket ederek elbisemin eteğini tuttum ve ucunu . Hiç vakit kaybetmeden yanına koşuyor ve elbiseyi omzunun etrafına ve yarasının üzerine sarmaya başlıyorum.

"Sen delisin," diye mırıldanıyorum, kendi güvenliğini bu kadar hafife aldığı için ona biraz kızıyorum.

Gereksiz bir kurşunla kan ölsün diye mi neredeyse bir uçak kazasından sağ çıktık? Hayır, efendim. Buna izin vermeyeceğim.

"Ben senin delinim." Yumuşakça mırıldanıyor, omzuna ulaşma ve düzgün bir şekilde sarma çabalarına bakarken bakışları nazik.

Geç de olsa gelen adım seslerini duyuyorum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Dönüyorum ve kendi bedenimi Vlad'inkinin önüne yerleştiriyorum.

"Yeter!" Kardeşime söyledim.

Belki birkaç adım ötede, silahını hâlâ Vlad'a doğrultmuş durumda. Lina onun arkasında, benimle Vlad'ın arasına bakarken bakışları endişeyle dolu.

"Sisi, eve gir," diye emrediyor Marcello, gözleri Vlad'a sabitlenmiş halde.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap veriyorum, kendimi silahının önüne sertçe yerleştirerek. "Ve sen de kimseyi vurmayacaksın."

"Sisi, içeri gir," diye dişlerini gıcırdatıyor ve bunun onun kaynama noktası olup olmadığını merak ediyorum. Yine de Vlad'ın kardeşim konusundaki inatçılığını bildiğimden, kendisini kurban olarak sunabilmesi için onu yalnız bırakacak değilim.

"Hayır," sırtım Vlad'ın ön tarafına çarpana kadar birkaç adım geri atıyorum. "Kocamı terk etmeyeceğim," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Koca mı?" Marcello kekeleyor ve muhtemelen iddianın doğruluğunu anlamaya çalışan Lina'nın gözleri dikkatle bana bakarken açılıyor.

Daha önce düşünmediğim bir boşluğu fark ettiğimde iki kez göz kırpyorum. Vlad'a doğru eğilerek, "Evlilik gerçek, değil mi?" diye fısıldadım.

"Tabii ki gerçek," diye yanıtıyor hemen, neredeyse aşağılanmış bir şekilde, "Seninle sahte evlilik yapmazdım."

"Güzel," diye başımı salladım. "Bakan biraz garip görüldüğü için kontrol etmek istedim. Belki bir aktör tutmuşsunuzdur diye düşündüm," diye düşünceli bir şekilde itiraf ediyorum.

Vlad, "O gerçektir," diye mırıldandı, "Ben sadece onu biraz korkuttum, o kadar. Ama sertifika gerçek ve dosyalanmış. Bundan kendim emin oldum." Kendini beğenmiş bir tavırla konuşuyor ve omzundaki açık delik, etrafına sardığım kumaşın her tarafını kanatmışken nedense onu ciddiye alamıyorum.

"Harika," diye ekliyorum sertçe.

"Sisi!" diye bağıyor ağabeyim bana ve ben de ne yapacağımı şaşırmış bir halde Vlad'dan uzaklaşıyorum. "Onunla evlenmeyi kabul etmen için sana ne söyledi bilmiyorum ama geri çekilmen gerek. Ben onun icabına bakarım."

"Seninle evlenmem için beni neyle tehdit ettiğini ona söyleyeyim mi?" Ona soruyorum, neredeyse eğlenerek.

Hemen başını sallıyor, dudağının köşesi yarı dönük. "Bunun içinde bulunduğumuz duruma yardımcı olacağını sanmıyorum," diye şaka yapıyor.

Marcello inliyor ve göz ucuyla silahını umarsızca salladığını görüyorum.

"Silahı bırakabilir misin, sonra konuşuruz?" Kardeşime bir gülümseme veriyorum, onu bir şekilde yumuşatmayı umuyorum.

Lina onun yanında sessiz duruyor, Vlad ve beni yakından izliyor.

Marcello cevap vermek üzereydi ama sonra gözlerini bana dikti- Özellikle de boynum.

"Sen öldün, Vlad. Sen..." Marcello başını sallıyor, öfkeden kudurmuş gibi, "Onu işaretledin!" diye bağılıyor, boynumdaki dövmeyle işaret ederek.

Ben daha gözümü kırpmadan silah kalktı ve Vlad'a tekrar ateş etmeye hazır. "Dur!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum, korku ve endişe içimi kemiriyor. "Kes artık," diye , sesim . "Bana bu dövmeyle yapmasını ben istedim,"

Ama Marcello en ufak bir düzeltme yapmıyor.

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı," diye devam ediyorum, yavaşça Marcello'ya doğru ilerlerken. "Lütfen dur ve bizi dinle, tamam mı? O benim için bir tehlike değil." Gözlerimi ondan ayırmadan neredeyse önüne kadar geldim.

Elimi uzatıp onun elini sardım ve silahı sallamasını engellemeye çalıştım. "O benim kocam ve onu seviyorum. Bize her şeyi açıklamamız için bir şans ver," diye ekliyorum ve Marcello'da ilk kez bir tepki görüyorum.

"Onu seviyor musun?" Diye soruyor, sesinden kuşku damlıyor. "Evet," diye onaylıyorum ve sonunda silahını indirmesini sağlıyorum.

Bakışları benden Vlad'a kayarken bir süre konuşmuyor.

"Ofisimde. Beş dakikan var," dedikten sonra hızla topuklarının üzerinde dönerek Lina'nın kolundan tuttu ve onu evin içine doğru sürükledi.

Hâlâ bana bakıyor, yüz hatları endişeyle dolu. Ama onunla daha sonra ilgilenecek zamanım olacak.

Marcello'yu ilişkimizin gerçek olduğuna ikna ettikten sonra.

Kardeşimle yüzleşmeden önce bazı temel kurallar koyma niyetiyle aceleyle Vlad'ın yanına gidiyorum.

"Ona yem atma," diye başlıyorum. "isteyeceğini biliyorum. Kendine yardım edemeyeceğini de biliyorum. Ama *lütfe*n, ona yem atma."

"Beni yaraladın, cehennem kızı," diye inliyor, "şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Zaten yaralısın, Vlad. Çeneni kapalı tutmazsan muhtemelen daha da fazla yaralanacaksın. Onun yardımına ihtiyacımız var, öfkesine değil."

"Peki," diye derin bir nefes verdi. "Senin için bir istisna yapacağım. Ama sadece sesini alçaltacağıma söz verebilirim. Biliyorsun, bazen bir şeyleri ağzımdan kaçırmadan duramıyorum," diye iç geçiriyor ve ona bir bakışla kıkırdamamak için dudaklarını büzüyor.

"Evet, serseri dilinin hedefi oldum," diye cevap veriyorum, evin içine doğru ilerlerken kahkahalarını zar zor bastırıyorum.

Vlad durur, başını hafifçe çevirir, dudakları sinsi bir sırıtişla kıvrılır. "Evet, öyle," diyor yürümeye devam etmeden önce.

Kaşlarını çatıyorum ve çifte imayı anlamam bir saniye sürüyor. "Çok kötüsün," diye hafifçe dirsek atıyorum, dudaklarımda bir gülümseme.

Ama kardeşimin çalışma odasına girdiğimizde, ciddi görünmek isteyerek yüz hatlarımı hemen gevşetiyorum.

Marcello ve Lina kardeşimin masasının arkasındalar. Bakışlarında şahin bir hava var, bize odaklanmış, önlerindeki iki koltuğa oturumuzu izliyor.

Başlangıçta kimse konuşmaz. Herkes bir tür bakış yarışına girdiği sessizlik sağlar edici.

"Evet," diye boğazımı , Vlad'ı tekrar dikebilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Yarasından çok fazla kan aktığı için sakinliğini koruması bir mucize. "Vlad ve ben evliyiz," diye başlıyorum ve kardeşim gözlerini bana diyor.

"Bunu anladım," diye ekliyor sertçe.

"Çello, çello, biraz rahatlayamaz mısın?" Vlad soruyor ve onun bacaklarını kaldırıp Marcello'nun masasına dayamasını izlerken ağzım açık kalıyor. Ona doğru sertçe dönüyorum, yüz ifadem açıkça ona kesmesini söylüyor.

Sandalyesinde uzanırken yüzünde geniş bir gülümseme var, kollarını kaldırıyor ve sanki omzunda bir delik yokmuş gibi başının arkasına koyuyor.

Marcello ve Lina'ya aramızın pek de iyi olmadığı izlenimini vermek istemediğim için sandalyemde arkama yaslanıp ona biraz daha yaklaşıyorum ve içimden "uslu durun" diye mırıldanıyorum.

Dudakları daha da ve gözlerimi ona çevirme dürtüsüne direniyorum. Kendine engel olamıyor.

Lina sonunda bana hitaben, "Sisi, sanırım senden duymamız en iyisi," diye konuştu. "Ne oldu? Raf'a ne oldu?" diye ve ben bir pişmanlık duygusu hissediyorum. Bunca zamandır bir kez bile durup Raf'ın tüm bu fiyasko içinde nasıl hissetmiş olabileceğini düşünmemiştim.

Evet, *kaçırılma* olayı benim kontrolüm dışındaydı ama ondan sonra bile, Vlad'la tartışmalarımız ve barışmamız arasında bir an bile Raf'ı düşünmemiştim.

Lanet olsun!

"Raf'la aramızda hiçbir şey yoktu," diye başlıyorum derin bir nefes alarak. Lina ve Marcello ben konuşurken bana odaklanmış durumdalar, bu yüzden söylediğim tüm yalanları itiraf ediyorum, umarım beni çok fazla hayal kırıklığına uğratmazlar. "Hamile olduğumu öğrendiğimde mantık evliliği teklif etti."

"Biliyor muydun?" Lina nefes nefese, "Hamile olduğunu biliyor muydun?" Yavaşça başımı sallıyorum, utanç yanaklarımdan süzülüyor.

Ama sonra Vlad'ın elini üstümde hissediyorum, beni hızlıca sıkıyor ve devam etmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Biliyordum."

"Sisi," başını sallıyor Lina. "İstedğin zaman bana gelebileceğini biliyordun. Neden..." diye devam ediyor ve bakışlarındaki hayal kırıklığını görebiliyorum.

"Korkmuştum," diye fısıldıyorum, tüm kartları masaya koymaya hazırım. Ama Marcello sözümü kesiyor, gözleriyle Vlad'a adeta hançer fırlatırken sesi gürliyor.

"Yani babası Raf değildi, öyle mi?" diye soruyor kardeşim ve bunu itiraf ederken neden bu kadar utandığımı bilmiyorum ama yavaşça başımı sallarken ateşimin yükseldiğini, utancımın beni terlettiğini hissedebiliyorum.

"Lanet olsun, ondan , değil mi?" diye homurdanıyor, avucunu masaya vuruyor, çıkan ses beni irkiltiyor.

Kardeşim öfkelenirken bile Vlad sakın. Kendimi şimdiye kadar içinde bulunduğum en rahatsız edici durumlardan birinin içinde bulurken eli , tek teselli kaynağım o.

"Ondan faydalanmadım, Marcello. İkimiz de yetişkiniz ve o kendi kararlarını verebilir," diyor Vlad tembelce, ayakları hâlâ masanın üzerinde, duruşu rahat.

Bu da kardeşimi daha da kızdırmışa benziyor, Vlad'a bakarken yüzü öfkeden kıpkırmızı.

"O lanet olası bir manastırda büyüdü, Vlad. Ne tür bir yetişkin olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor ve kaşlarımı çatıyorum, gittiği yönden hoşlanmıyorum. "Siktir, muhtemelen seksin ne olduğunu bile bilmiyordu," diye devam ediyor ağabeyim ve bu noktada gözlerim şoktan fal taşı gibi açılıyor. "Seni onunla yatmaya ikna etmek için sana ne söyledi?" diye devam ediyor ve soruyu bana yöneltiyor. "Seni zorladı mı? Sana bir şey mi vaat etti? Tanrım, buna inanamıyorum." Nefesinin altından küfrediyor, görünüşe göre kendini zor kontrol ediyor.

"Ben çocuk değilim Marcello ve böyle bahsetmemeni tercih ederim," diye başlıyorum, kendime karşı durma ihtiyacı içimi kemiriyor. Ağabeyimi hayal kırıklığına uğratmak istemeyebilirim ama bu onun tüm yetkilerini elimden almasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. "Ve ben de aptal değilim. Bir manastırda büyümüş olabilirim ama bu sağduyumu benden almadı," dediğinde neredeyse gözlerimi devirecektim. "Vlad'la kendimi neye bulaştırdığımı çok iyi biliyordum."

"Sisi," diye başını sallıyor bana, "sana çocuksun demeye çalışmıyorum. Ama sen genç ve tecrübesizsin. Tanrı aşkına, o senden on yaş büyük. Bu nasıl senden faydalanmak olmaz?"

"Marcello," diye iç geçiriyorum, neredeyse bıkkın bir halde. "Onu sen de tanıyorsun," diye ekliyorum, Vlad'a gizlice bakıyorum ve onun yüzünde yoğun bir ifadeyle beni yakından izlediğini görüyorum. Alt dudağı hafifçe yukarı kıvrılmış, gösteriden keyif aldığını biliyorum. Ama her şeyden çok, kendi savaşımı vermeme izin vermesine seviniyorum, çünkü konuşmaya başlarsa ayağını ağzına sokacağından ve durumu olduğundan daha kötü hale getireceğinden hiç şüphem yok.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun duygusal zekasına sahip."

"Hey," diye itiraz ediyor Vlad, giderek büyüyen gülümsemesini gizlemek için büyük çaba sarf ederek.

"Ben önce bir kadınla nasıl konuşulacağını bile bilmiyordu," diye devam ediyorum ve Vlad tipik dramatik bir sahnede elinin tersini alnına götürerek inliyor.

"Gerçekten mi, cehennem kızı? *Tüm* sırlarımı açıklamak zorunda mısın?" diye soruyor, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla.

"Doğru," diye omuz silkiyorum. "Nasıl öpüşüleceğini bile bilmiyordun," diye ekliyorum ona göz kırparak.

"Senden daha çok şey biliyordum. En azından teorik temeli biliyordum" diye karşılık veriyor.

"Doğru," diye homurdanıyorum, "bu yüzden seni tekrar öpmem için kolunu kesmeye hazırdın," ona bir kaşımı kaldırıyorum, biraz arkada kaybolmuş ve

ileri.

"Kana karşı bir ilgin var, itiraf et," diye karşı çıkıyor, gözbebekleri irislerini geçerken gözleri siyahtan daha koyu.

Kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissediyorum, özellikle de gözlerim gövdesinde gezinirken, kan gömleğinde kabuk bağlamış ve bir kısmı hala yarısından serbestçe akıyor. Ama daha aşağılara iniyorum ve bu konuşmadan aşırı derecede etkilenen tek kişinin ben olmadığımı, bakışlarımın altında onun bir parçasının büyüdüğünü fark ediyorum.

Gözlerimi tekrar onunkilere diktiğimde sesim nefes nefese bir tonda "Belki," diyor.

"Siz ikiniz misiniz?" Marcello'nun sözleri sözümüzü kesiyor ama ben koltuğuma geri yerleşip elini elime alıp dokunuşunun tadını çıkarırken enerji hâlâ ağır.

Bana kendimi unutturuyor. Böyle durumlarda bile, kafamı oyunda tutmam gerektiğini, her şeyin kaybolup gitmesini sağlıyor.

"Beni hiçbir şekilde zorlamadı, Marcello. Biz sadece..." Vlad'a dönüyorum, "aşık olduk."

"Peki tam olarak ne zaman *aşık oldunuz*? Onunla birkaç kereden fazla görüştüğünüzü hatırlamıyorum. Hatta ikinizin ne zaman birlikte olduğunuzu bile bilmiyorum..." diye devam etti, neredeyse seks kelimesini tekrar söylemekten çekiniyordu.

Kendi kardeşimin daha namuslu olabileceğini fark ettiğimde bir gülümsemeyi gizliyorum.

Ben.

"Gizlice kaçtım," diye itiraf ettim ve ona nasıl kaçtığımızı anlatmaya başladım.

tanıştım. "Ve siz tekrar yorum *yapmadan* önce, onu görmek istedim."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Assisi," diyor Marcello, ona gece buluşmalarımızdan ve Vlad'la nasıl birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan bahsettikten sonra. "Sana özellikle ondan uzak durmanı söyledim ve sen uyarımı dikkate almadın," diye başını sallıyor.

Vlad'ın yanımda gerildiğini hissediyorum ve elini nazikçe sıkarak müdahale etmemesi gerektiğini söylüyorum.

Lina ve Marcello birbirlerine bakarken bir duraksama olur, ikisi arasında bir şeyler geçer.

"Peki," diyor Marcello. "Diyelim ki geçmişinizi anladım," diyerek elini bize doğru sallıyor. "Olan oldu. Geçmiş değiştiremem. Ama bu onunla evli kalmak zorunda olduğun anlamına gelmez," diyor küçümseyerek.

"Sanırım onu sevdiğimi söylediğim kısmı unuttun," diye . "Onu terk etmeyeceğim."

"Aşk mı?" Gülüyor. "Yüzüne çarpsa aşkın ne olduğunu bilmez. Hayallerini yıktığım için üzgünüm Assisi, ama kandırılmışsın," diyor kayıtsızca. Lina dudaklarını büzerek endişeyle kocasına bakıyor.

"Marcello," diye nazikçe elini onun koluna koyarak konuşmasını kesmesini sağlamaya çalışıyor.

Ama yapmıyor.

"Onu tanıdığım konusunda haklısın. Bu yüzden Vlad'ın *herhangi bir* duygu göstermesi için cehennemde soğuk bir gün olacağını biliyorum."

"O zaman dondurucu olmalı," diye ekliyorum alaylı bir şekilde nefesimin altında.

Vlad beni duyuyor, gözleri parlıyor ve bu kadar sakin olmasından etkileniyorum. Belki de tavsiyelerimi dikkate alıyordur.

"Şey," diye omuz silkiyor, ayaklarını masadan kaldırıp ayağa kalkıyor.

"Denedik," diyor kayıtsızca, elimi tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Onu hiçbir yere götürmüyorsun," diye ayağa kalkıyor ağabeyim ve Vlad'ı durdurmaya geliyor. "Ona ne yalanlar söyledin ya da onu nasıl baştan çıkardın bilmiyorum ama bu iş burada biter Vlad."

Vlad'ın yüz hatları göz açıp kapayıncaya kadar değişir. Önceki eğlenen ifadesi gitmiş, yerine soğuk, duygusuz bir ifade gelmiştir.

"Artık bana dokunabilirsin, Marcello. Ama ben kırmadan elini iyi edersin," diyor soğukkanlılıkla ve kardeşimin kolunu kenara itip beni arkasından itiyor. "Sana olan nezaketimden dolayı, Sisi'ye sana her şeyin nasıl olduğunu açıklaması için bir şans vermek istedim. Ama sana daha önce de söyledim. Onu benden almaya çalıştığın an, tüm bahisler kapanır."

"Gerçekten mi?" diye acımasızca gülüyor ağabeyim. "Peki o hastanede çocuğunu düşürürken *sen* neredeydin?" diye soruyor ve ben nefes nefese kalıyorum, elim ağzıma gidiyor çünkü bu kadar alçaldığına inanamıyorum.

Vlad'ın omuzları serbest bırakılmamış gerginlikle titriyor ve bir an için kırılabilceğinden korkuyorum.

"Yeter!" Marcello'nun bakışlarını tutarak, "Bu Vlad'la benim aramda ve biz bununla barıştık," diyorum.

"Sisi, git eşyalarını getir." Vlad'ın sesi alçak ve kulaklara sert geliyor, çünkü kendini zor tutuyor.

"Vlad..."

"Şimdi," diye fısıldıyor ve usulca söylenen o tek kelime bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Lina ve Marcello'ya son bir kez bakarak çalışma odasından uzaklaşıyorum ve hızla üst kattaki odama çıkıyorum.

Vlad'ın muhtemelen pamuk ipliğine bağı olduğunu bilerek büyük bir çanta alıyorum ve buraya bir daha dönemeyebileceğimi düşünerek en değerli eşyalarımın bazılarını içine dolduruyorum.

Marcello'nun bizim için heyecanlanmayacağını tahmin etmişim ama bu kadar zalim olacağını düşünmemişim.

Gözlerimin arkasındaki yaşların yandığını hissederken başımı sallıyorum, hayal kırıklığı midemin derinliklerine yerleşiyor. İşlerin bu şekilde sonuçlanmasını gerçekten istememişim. Özellikle de tek istediğim bir aileye sahip olmak olduğu için.

Beni dışlamayan bir aile.

Lina'yla birlikte aldığım elbiselerden bazılarını bir çantaya tıktırırken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor, bu evde edindiğim birkaç anı yüzeye çıkıyor ve beni daha da çaresiz hissettiriyor.

"Sisi," diye sertçe kapıya doğru döndüğümde Lina'nın içeriye adım attığını görüyorum. "Merak etme, hemen gideceğiz," diyorum gözlerimi silerken.

Nedense bunun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyorum.

"Sisi," diye tekrarlıyor, bana doğru geliyor, kollarıyla bedenimi destekliyor

beni göğsüne çekerken. "Kimse seni dışarı atmıyor. Gitmek zorunda değilsin," diyerek saçlarımı okşuyor.

"Ama yapmak zorundayım," diye arkama yaslanıp başka tarafa bakıyorum. "Marcello'nun bizi asla onaylamayacağı açık ve Vlad olmadan hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona içtenlikle.

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?" Şaşkınlıkla dudaklarını birbirine bastırarak soruyor.

"Onu ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı kırıştırarak.

Neden ailem ve Vlad arasında seçim yapmak zorundayım? Neden ilişkimizi kabullenemiyorlar? Evet, Vlad'ın geçmişinin pek iyi olmadığını biliyorum ama en azından ona bir şans verebilirler.

"Ama onun kim olduğunu biliyorsun." Sanki onun gibi birini nasıl sevebileceğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, "onun kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bu yüzden onu seviyorum.

Kim olduğu konusunda bana hiç yalan söylemedi ve ben de onu her zaman gönülden kabul ettim."

"Ama o bir katil, Sisi. O vahşi, duygusuz bir katil."

"Peki ya kardeşim?" "Sana ne yaptığını biliyorum, Lina. Ve sen hala buradasın, onunla birliktesin. Beni biraz olsun anlayamıyor musun?" Sesim inceliyor, boğazım duygularla tıkanıyor.

Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor, yanaklarında kırmızı bir renk beliriyor. "Vlad bir aziz değil. Bunu biliyorum. Tanrım, onun büyük ihtimalle bir aziz olduğunun farkındayım.

Bu dünyadaki en tehlikeli adamlar. Ama o *benim*." Göğsümü işaret ediyorum. "Beni ne kadar sevdiği ya da bana kendimi ne kadar değerli hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde tamamlıyor ve bundan vazgeçmeyeceğim. Senin için bile," diyorum ve gözleri hafifçe açılıyor.

"Sisi..." beni okumaya çalışırken dalıp gidiyor.

"Sen ya da Marcello bunu kabul edemezseniz anlarım. Bu sizin seçiminiz. Tıpkı benim onunla gitmem gibi." Duygularıma yenik düşmeyi reddederek eşyalarımı çantaya yerleştirmeye devam ediyorum. "Claudia ve Venezia nerede? Veda etmek istiyorum." İkisini de uzun bir süre göremeyeceğimi fark ettiğimde göğsüme bir sancı daha saplanıyor.

Venezia'yı daha yeni tanımaya başlamıştım ama Claudia? Yan yana büyüdük ve bazen hem kız kardeşim hem de çocuğum gibi hissediyorum.

"Öğretmenleriyle birlikte müzedeler. Kal, Sisi. Kal ve onları gör. Gerçekten gitmek zorunda değilsin." Lina bana yalvarmaya devam ediyor ve gözlerindeki acı sadece benimkileri yenilemeye yarıyor.

"Yapamam Lina," diye fısıldıyorum, kendimi içinde bulduğum bu duruma tüm varlığım isyan ediyor. Ah, ama ikisine *de* sahip olmayı ne kadar isterdim, aileme ve aşkıma.

Ama insan istediği her şeye sahip olamaz, sanırım bu artık çok açık olmalı.

"Bebekten sonra..." Derin bir nefes alarak ve ona anlayabileceği şekilde açıklamak isteyerek sözümü kesiyorum: "Çok karanlık bir yerdeydim. O kadar karanlıktı ki, oradan çıkabileceğimi hiç düşünmüyordum. Vlad kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şeydi, eski benliğim gibi. Acım taşmakla tehdit ettiğinde aklımı başımda tutan tek kişi o."

Dudaklarını büzüyor, sözlerimi dinlerken yüz hatlarında keder beliriyor. *Kimseye* sorunlarımdan bahsetmediğim için bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum.

Ve her şeyi içimde tuttuğum için kendimi acıya kaptırdım.

"mantıklı olup olmadığını, delilikten başka bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama..." Sözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için bakışlarımı onunkilere dikiyorum: "O benim yaşamak için *tek* şartım."

Tam o sırada kapı hafifçe açıldı ve Vlad içeri girdi. Dudağı patlamıştı ve sanırım Marcello göğsüne bir delik açmakla yetinmedi, onu yumruklamak zorunda da kaldı.

Aceleyle yanına giderken çanta elimden düşüyor, parmaklarım zaten morarmış olan etinde geziniyor.

"Kendini savunmadın bile, değil mi?" Yumuşakça sordum. Zaten koymamasını ve Marcello'nun ona vereceği cezayı kabul etmesini bekliyordum. İçten içe, arkadaşına ihanet ettiği için bunu hak ettiğine inanan bir yanı olduğunu düşünüyorum.

Çünkü Vlad tam da böyle bir adam. *Onurlu*. Bir katil olabilir, ama ilkeli biri ve ben onun onur sistemine saygı duyuyorum, ne kadar çarpık olsa da.

"Kazanacağımı bildiğim halde neden dövüşeyim ki?" diyerek hafifçe omuz silkiyor ve elimi tutuyor.

"İ..." Lina bir şeyler mırıldanıyor ve ben onun hâlâ odada olduğunu fark ediyorum. "Ben artık gideyim," diyor, gözleri Vlad'dan bana doğru kayıyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor dikkatimi bavullara yönelttiğimde. "Bu kadar inatçı olacağını düşünmemiştim," diye derin bir iç geçiriyor.

"En azından seni öldürmedi," diye belirtiyorum yarım bir gülümsemeyle.

"En azından bu var," diye kıkırdıyor, odanın içinde dolaşıyor ve toplanmama yardım ediyor.

Bir çekmeceyi açarken durgunlaşıyor, yüz ifadesi geriliyor. Ona dönüyorum, küçük ultrason resmini kaldırdığını gördüğümde kendi yüz hatlarım acıyla çiziliyor.

"Cehennem kızı," diye inliyor ve kollarını açarak bana koşuyor. "Kahretsin, çok üzgünüm. Marcello haklıydı. Burada olmalıydım. Senin yanında olmalıydım," diye konuşuyor saçlarımın arasından, beni göğsüne yakın tutarak.

Bütün gün güçlü olmaya çalıştım ama bir şekilde o fotoğrafı görünce yıkıldım, hıçkırıklara boğuldum ve sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, beni kollarının arasına alıp yatağa yatırıyor. "Sen incindiğinde, ben de incinirim" diye fısıldıyor, yavaşça sırtımı okşuyor.

Otuzuncu Bölüm

MARCELLO

Lina, Sisi'nin peşinden aceleyle çalışma odasından çıkarken bana endişeli bir bakış atıyor. Varlığımın baş belasıyla baş başa kaldığımda gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Kendime engel olamadan yumruğum çenesine temas ediyor. Gözlerinin her hareketimi nasıl takip ettiğini ya da kendini savunmak için en küçük bir çaba bile göstermeden parmak eklemlerimin etini zedelemesine nasıl izin verdiğini şimdiden fark ediyorum.

Göz kırpmıyor. Yavaşça. Sonra ağızındaki kanı silip dudaklarına götürürken yüzünde çarpık bir sırıtma belirliyor.

"Fena değil," diye omuz silkiyor, "ama kız kardeşininkiyle kıyaslanamaz," diyor ve ona tekrar saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beni yemlemeye çalışıyor.

Birkaç nefes sonra kendimi kontrol altına alıyorum. Onun akıl oyunlarına kanamam, özellikle de Vlad'ın asla amaçsız bir şey yapmadığını bildiğimden ve isteyeceğim son şey tehlikeyi kendi evime davet etmek olduğundan.

Ona sırtımı dönerek masadan sürahiyi alıyorum ve kendime sert bir içki dolduruyorum. Sisi'nin aşk iddialarını düşündüğümde şimdiden başımın ağrımaya hissedebiliyorum.

Yüksek sesle homurdanıyorum, bu düşünce o kadar saçma ki gülmek istiyorum. Ama her şeyden çok Vlad'ın onun beynini bu şekilde yıkamayı nasıl başardığını bilmek istiyorum. Onun içinde ne var?

Daha önce bir kadınla ilgilendiğini hiç görmemiştim, Bianca dışında da pek fazla kadınla etkileşime girdiğini sanmıyorum. Sisi'nin bir açıdan haklı fark ettiğimde dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirliyor -Vlad tam olarak bir kadın erkeği değil.

O zaman amacı ne? Sisi'nin peşine düşerek ne elde etmeye çalışıyor?

Her zaman vefasız bir piç olmuştur, ama o bile oyunlarına bir masumu karıştıracak kadar alçalmazdı.

"Sanırım artık açıkça konuşabiliriz?" diye mırıldanıyor ve yüzünde durgun bir gülümsemeyle tekrar sandalyeye .

Her zamanki yapmacık yakınlığı beni daha da öfkeliendiriyor çünkü bunu ciddiye almadığını biliyorum.

"Sisi'ye seni yemlemeyeceğime dair söz verdim ama vay canına, çok zor," diye kendi kendine kıkırdıyor, omzundaki yarayı ovuşturuyor ve kan lekeli parmaklarına esrarengiz bir ifadeyle bakıyor. Ama tam görüldüğü gibi kayboluyor ve ben de onun çoktan nöbetlerinden birine yenik düşmediğini görüp şaşıyorum.

"Sadede gel, Vlad. Sisi'yi yalnız bırakmak için ne istiyorsun?" Ona açıkça soruyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, gözleri kararıyor.

"Böyle bir şey söz konusu değil, Marcello. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bana inanmayabilirsin ama kız kardeşini seviyorum," diyerek omuz silkti, "aklımı başımda tutan tek şey o. Onu benden almak," duraklıyor, başını eğip düşünceli bir şekilde bana bakıyor, "savaşı davet etmek anlamına gelir."

"Savaş," diye .

"Ve savaşlarımı nasıl sevdiğimi biliyorsun," ağzı geniş bir gülümsemeyle geriliyor, dişleri odanın alçak ışığında parlıyor, "ayakta kimse kalmadan."

"İşte sorun da tam olarak bu Vlad. Herkesi öldürmekten bu kadar rahat bahsediyorsun ama kız kardeşime üstün bir saygı duyduğuna inanmamı istiyorsun," diye gözlerimi deviriyorum.

"Sisi herkes değil, Marcello. Onun da herkes gibi olduğunu varsaymakla ilk hatanı yaptın. Yüzündeki gülümsemeyi sildiğin için seni öldürmememin tek nedeni o," diyor, sesi alçak, tonu ciddi.

Ayağa kalkarak yanıma geldi, sürahiyi aldı ve kendine bir bardak viski doldurdu. Ancak bardağı içmek yerine omzuna götürüyor ve içindekileri açık yarasının üzerine boşaltıyor.

Gözlerim *hiçbir* tepki göstermeyen yüzünde. Acı çektiğine dair en ufak bir ima bile yok.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsemesi genişliyor, bir bardak doldurup dudaklarına götürüyor ve sıvıyı tek seferde mideye indiriyor.

"Neden bunu arkamızda bırakmıyoruz?" diye söze başladı, "Sisi birdenbire hayatından çıkarsan çok üzölür ve bu benim yapacağım son şey olur.

istiyorum. Bu yüzden onun ve diğer herkesin iyiliği için," dudakları seğirdi, "barış yapmalıyız."

"Beni tehdit mi ediyorsun Vlad?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ben mi?" Başını sallıyor, içinden bir kıkırdama kaçıyor. "Bir şeyi unutuyorsun, 'cello. Ben tehdit etmem. Ben teslim ederim." Bardağı masaya geri koyuyor, ani bir ses aramızdaki sessiz gerilimi daha da vurguluyor.

"Yani her şeyi unutmamı ve seni kollarımı açarak aileye kabul etmemi istiyorsun," diyorum alaycı bir şekilde ve yüzü aydınlanıyor.

"Aynen öyle," diye hızlıca söze girdi.

"Hangi dünyada yaşıyorsun bilmiyorum Vlad ama böyle bir şey *asla olmayacak*," diye kuru bir kahkaha attım. "Kız kardeşimi fahişe yaparsan seni kollarımı açarak karşılayacağımı mı sanıyorsun?"

"Dikkatli ol Marcello," diye mırıldanıyor, sesi gergin, yumrukları sıkılı, "ona nasıl hitap ettiğine dikkat et," bir adım öne çıkıyor, elleri aniden gömleğimin üzerinde.

Kollarının nasıl titrediğini görüyorum, sanki kendini zor tutuyor gibi. Gömleğimin yakasını düzeltiyor, gözleri boynumda.

"Başka biri olsa bir hendeğin dibini boylardı," diye mırıldanıyor dudakları tekrar gülümsemeye kıvrılmadan önce. "Ama şimdi bunu yapamam, değil mi?" diye devam ediyor, "Biz bir aileyken olmaz." Dudaklarını büzüyor ve geri çekilmeden önce göğsümü okşuyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını döndü ve raflarımdan birini paramparça etti. Tahtanın yerinden oynayıp ikiye ayrılması için yumruğunun tek bir teması yetiyor.

Onu yakından izliyorum, bu görüntü tanıdığım Vlad'a hiç benzemiyor. Başımı yana eğerek sertçe nefes alışı, gözlerini kapatışını ve kendini kontrol etmeye çalışmasını inceliyorum.

"Kimse," diye dişlerini gıcırdatıyor, sırtı bana dönük, "kimse Sisi'yi aşağılayamaz," kelimeler yapmacık ve zorlukla tutarlı. "Hele ona *fahişe* demek," sanki en aşağılık şeymiş gibi kelimeyi tükürüyor.

Parmak eklemleri morarmış, derisi soyuluyor ve ayakta hiçbir şey kalmayana kadar raflarıma saldırmaya devam ediyor.

Yine de müdahale etmedim, öfkesinin geçmesini bekledim.

Ama uzaktan izlerken bile Vlad'da farklı bir şeyler *olduğunu* hissetmeden edemiyorum. Geçmişte, kendi krizlerinden biri olmadığı sürece böyle bir patlamaya asla izin vermezdi. Onun

Nezaket maskesini sıkı sıkıya takarak, kendisini dünyaya karşı tamamen zararsız göstermeyi seviyor.

Ve şimdi tam tersini yapıyor.

Dönüyor, yan profili bana dönük, burun delikleri genişliyor, dişlerini gösteriyor.

Başka bir şey kapıyı çarpıp çıktı.

Derin bir nefes alıyorum, zaten yüzleşmeden dolayı yorgun düşmüştüm. En azından Sisi hiç de kötü görünmüyordu. Boynundaki o korkunç dövme dışında, zarar görmemiş görünüyordu.

Masama oturuyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve alnıma masaj yapıyorum.

"Marcello," Lina'nın sesi beni ürkütüyor, odanın içinde süzülürken Vlad'ın geride bıraktığı felaketi görünce gözleri irileşiyor.

Kolumu ona doğru uzatarak onu yanıma getiriyorum, başımı karnına yaslıyorum.

"Doğru şeyi mi yapıyoruz, Lina?" Bu konuya nasıl yaklaşacağımdan emin olamayarak soruyorum. Sisi'yi yabancılaştırmak istemiyorum ama aynı zamanda Vlad'ı kız kardeşime olan ani ilgisini sorgulamayacak kadar iyi tanıyorum.

"Sanmıyorum," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor ve beni şaşırtıyor. "Ne demek istiyorsun?" Ona bakmak için başımı kaldırıyorum.

Elini başıma koyuyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yumuşak bir okşayışla beni sadece onun yapabileceği şekilde sakinleştiriyor.

"Odasına gitti," diyor bana, "ve ben... Kulak misafiri olmak için geride kaldım," diye itiraf ediyor, yanakları kızarıyor. "Kötü niyetli olduğunu sanmıyorum Marcello. Aksine, samimi olabileceğini düşünüyorum."

"Sen de mi, Lina," diye inliyorum.

"Hayır, dinle," diye devam etmemi engelliyor. "Bilgisayarını aç ve Sisi'nin odasının karşısındaki kameradan görüntü al. Kapıyı aralık bıraktım, o yüzden bir şeyler görebilmeliyiz," diye öneriyor ve gözlerim hafifçe açılıyor.

"Çok , değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Emin olmak istiyorum. Emin olmadan Sisi'nin gitmesine izin verirsem kendimi asla affetmem..." başını sallıyor ve ne kadar endişeli olduğunu görebiliyorum.

Onun için Sisi küçük bir kız kardeş gibi. Kesinlikle onun en iyi arkadaşı ve onu ve güvenliğini ne kadar önemseydiğini biliyorum. Düğünde ortadan kaybolduğundan beri Lina'nın iyi bir gece uykusu uyuyabildiğini sanmıyorum.

Beni her aradığında yanıma gelip Sisi'yle ilgili yeni bir haber olup olmadığını soruyordu.

Vlad aradığında ve onun güvende olduğunu teyit ettiğimizde bile, onu mümkün olduğunca çabuk bulmam için bana yalvarmıştı.

Ve denedim. Vlad'ın kurnaz bir piç olduğu gerçeği olmasaydı, onun yerini bulabilirdim. yerine Vlad hiçbir iz bırakmadan aylarca ortadan kayboldu.

"Peki," diye kabul ediyorum, bunun da onaylanmasına ihtiyacım var.

Ben bilgisayarı çalıştırırken Lina kucağıma güzelce yerleşti. Kollarımı ona dolayarak onu göğsüme yaklaştırdım.

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" Yanağına mırıldanıyorum. Dudağının köşesi yukarı kalkıyor.

"Sadece yüzlerce kez," diye fısıldıyor, bana hızlı bir öpücük vermek için kısa bir süre dönüyor, "seni de seviyorum," diye dudaklarıma karşı konuşuyor ve sadece bu kelimeler bile ruh halimi düzeltme gücüne sahip.

Ekran canlanıyor ve hızla kamera görüntülerine erişiyorum. Tıpkı Lina'nın gözlemlediği gibi, Sisi'nin odasının kapısı yarı açık ve kamera içeriye doğrudan görüyor.

"Sence biraz ses alabilir miyiz?" O soruyor, ben de başımı sallayıp ayarları yapıyorum.

Çok fazla değil ama odasından gelen bazı sesleri duyabiliyoruz.

İlk gördüğümüz şey Vlad'ın yatağa yerleşirken Sisi'yi kollarında taşıması. Onu göğsüne yakın tutuyor, benim Lina'yla pozisyonundan farklı değil.

"O... ağlıyor mu?" Lina duymak için kendini zorlayarak fısıldar.

Gözlerime inanamayarak neredeyse otomatik olarak "Evet," diye cevap veriyorum.

Hayatım boyunca Vlad'la ilgili her şeyi gördüğümü sanmıştım. İnsan kıyafetleri giyen robotik bir deha, genellikle sakın ve soğukkanlı bir için anormal durumlar sergiliyordu. Aslında soğukkanlılığı, odayı incelemesine ve bilinçli kararlar almasına olanak tanıdığı için onun kazanan özelliği idi.

Bugünkü patlaması bir ilkti, tıpkı Sisi'ye bu kadar şefkatle dokunmasının da bir ilk olması gibi.

Eli kızın saçlarında, sanki kız onun için en değerli kişiymiş gibi hafifçe okşuyor.

"Şşşt," der gibiydi, "Sen incindiğinde ben de incinirim," diye devam etti ve hem Lina hem de ben bu sözleri söyleyenin Vlad olduğuna inanamayarak birbirimize baktık.

"O hâlâ bir katil, Lina," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi.

"Evet ama o gözyaşı döken bir katil," diyerek gözlerini kısıtı ve ekranı işaret .

Kaşlarımı çatarak gözlüklerimi tekrar takıyorum ve sözde gözyaşlarını görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Çenem gevşiyor, ağzım bir karış açık, ölümcül öfkesi yüzünden kendisine Berserker lakabı takılmış olan adamın gözlerinin nasıl yaşardığını şaşkınlıkla izliyorum.

"Onu hiç ağlarken görmedim," diye ekliyorum, neredeyse trans halinde. Lanet olsun, bunların hiçbirini yaptığını görmemiştim.

Sisi'ye sıkıca tutunmuş, onu rahatlatmaya çalışıyor. Ellerini onun yüzüne doğru kaldırıyor, başparmakları yanaklarında nazikçe geziniyor ve gözyaşlarını siliyor, ardından eğilip yüzünü öpücüklerle boğuyor.

Birden rahatsız oldum, sanki sadece ikisine özel bir ana izinsiz giriyormuşum gibi.

Gömleğini hızla çıkarırken elleri adamın önünde geziniyor. "İşte bu, Lina," diye inliyorum, bilgisayarı kapatmak üzereyken.

"Hayır, bekle," diye elimi durduruyor. "Bak," diye kaşlarını çatı.

Sisi tekrar yatağa oturmadan önce bir şeyler almak için ayağa kalkıyor.

"Sanırım yarasını dikeyor," diye fısıldıyor Lina, gözleri yatağa yapışmış bir halde.

Ekran.

Ve kız kardeşimin Vlad'ın yarasını özenle iyileştirmeye çalışmasını izlerken haklı, hareketleri uzaktan bile özensiz.

"Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadı," diye şaka yapıyor Lina ve dudaklarımda küçük bir gülümseme .

"Midesinin bulanmamasına şaşırdım," diye yorum yapıyorum.

İğne derisine batarken Vlad irkilmiyor bile, gözleri tamamen Sisi'ye odaklanmış durumda.

İşte o zaman bakışlarında Vlad'la asla ilişkilendiremeyeceğim bir şey görüyorum.

Sevgiler.

"Sanırım haklısın, Lina," diyorum ona, elini dudaklarıma götürüp hızlı bir öpücük konduruyorum. "Belki de onlarla bir kez daha sohbet etmeliyiz."

Bölüm Otuz Bir

Alt dudakını ısırarak iğneyi derimden geçirmeye çabalıyor. Sanat ve el işlerinde iyi olmadığını itiraf etmesine rağmen, doğru yapmaya konsantre olurken kaşları birbirine çekiliyor.

Yüzümde bir gülümseme, büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum, iki zarif elinin beni tekrar bir araya getirmek için çalıştığı gerçeği bile kalbimin göğsümde şişmesine neden oluyor.

"hâlâ izliyorlar mı?" diye soruyor sesini alçaltarak. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, ağzım kulağına yakın.

Catalina odadan çıkar çıkmaz koridorda biraz oyalandığını fark etmiştim, eli kapıyı biraz daha iyi açmak için yukarıya uzanıyor, açının odayı yeterince görmesini sağlıyordu. Koridora bir kez baktığımda bize doğru çevrilmiş bir kamera görmüştüm.

Kendi başımıza hareket etmemiş olsak da, Sisi'nin acısı hala taze, üzüntüsü benimkini etkiliyor, kulağına kardeşinin bizi gözlemliyor olabileceğini fısıldamıştım. O da ekip çalışmamızın en iyi örneğinin beni tekrar bir araya getirmek olkarar vermişti.

"Seni vurduğuna hâlâ inanamıyorum," deriyi delerken dudaklarını büzüyor. İki parmağı deri parçalarını bir arada tutuyor ve onları yerine dikeyyor. "Ve kurşunu da çıkarmak zorunda kaldın," diye başını sallıyor ve gözlerine bir kez baktığımda hasta olmasaydım koluma vuracağını biliyorum.

"Her şey gösteriyle ilgili, cehennem kızı," diyorum çenesini yukarı kaldırırken. "Etrafta ne kadar silah sallarsa sallasın, kardeşinin beni korkutamayacağını görmesini istedim."

"Gözyaşları da gösteriş için miydi?" diye soruyor sessizce.

"Sisi," sesim bir oktav alçalıyor. "Sen acı çekiyorsun, ben acı çekiyorum." Elini kalbime götürüp göğsüme bastırıyorum ki o yarı yararsız acıyı hissedebilsin.

Sadece onun için atan bir organ. "Sen , ben ağlarım. Biz bir takımız."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor, yüz hatlarını aydınlatıyor ve gözlerinin köşelerini kırıştırıyor.

"Güzel," diyor ve ben hayatımın en önemli sınavını geçmiş gibi hissederek nefesimi bırakıyorum.

"Artık aşağı inmeliyiz." Ben gömleğimi giyona eşyalarını alması için başımı salladım.

Hazır olduğunda bana küçük çantasını gösteriyor ve onun yetersiz eşyalarını görünce göğsümde bir ağrı hissediyorum, gelecekte istediği her şeye sahip olacağına söz veriyorum.

Çantasını alıp aşağı inmesini işaret ettim.

Beklediğim gibi Marcello bizi bekliyor, yüzünde acımasız bir ifade var ve hatalı olduğunu kabul etmek istemediğini biliyorum. Bizi çalışma odasına davet ederken daha da suratsız görünüyor.

"Peki fikrini ne değiştirdi, 'cello?" Odanın etrafına bakarak soruyorum, "yeniden dekore etmek için gözüm mü?" Yıkılmış raflara doğru başımı salladım ve o da inledi.

Sisi bana " ol," diye bakıyor ve ben de iki parmağımla ağzıma fermuar taklidi yaparak hemen kabul ediyorum.

"Lina ve ben size bir şans vermeye karar verdik," diye boğazını temizliyor. "Sisi'nin seni ne kadar sevdiğini ve sırf bu yüzden ilişkinizi kabul edeceğiz," diye devam ediyor, sırtı dik, tüm duruşu yüksek ve güçlü olduğunu haykırıyor.

Ona her zamanki üslubumla cevap vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum, çünkü bunun bana uzatacağı en uzun zeytin dalı olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ," diye ilk konuşan Sisi oldu, tüm yüzü mutlulukla parlıyordu. Sırf bu yüzden bile çenemi kapalı tutacağım.

"Sanırım şimdi daha önemli işlere geçebiliriz." Herkesin hüzünlenmeye vakti olduktan sonra konuyu değiştiriyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Marcello bana döndü.

"Sacre Coeur'un Miles ile ilişkisi olduğuna dair bazı kanıtlar bulduk. Özellikle de Baş Rahibe'yle." Onlara öğrendiğimiz her şeyin özetini hızlıca anlattım ve Marcello'nun değerli kız kardeşini tehlikeye attığımı duyduğunda gözlerindeki ateşi şimdiden görebiliyor olmama rağmen, isteksizce eve ve uçağa yapılan saldırılardan da bahsettim.

"Hayır," diye araya Sisi, bakışma yarışımız çok kızıştığında. "Bunu tekrar yapmayacağız. Ayrıca, kendimi oldukça iyi idare ettim. Vlad bana kendimi nasıl savunacağımı öğretiyor." Gururla, çenesini yukarı kaldırarak ve yüz hatlarını bozmadan konuşuyor.

İşte benim kızım!

"İkinizin birbirinizi boğazlamanıza gerek yok," diye iç geçirerek başını sallıyor, "onun benimle olmasından ne kadar hoşlanmasan da," Marcello'ya dönüyor.

, ama bu kadar iddialı olmasına bayılıyorum. Bu beni o kadar sertleştiriyor ki, gereksiz yere dikkat çekmemek için yer değiştirmek zorunda kalıyorum -yine. Eminim Marcello, kız kardeşiyle gerçekten seks yaptığımızı yüzüne vurmamdan hoşlanmayacaktır. Ya da sadece sesinin, kokusunun ve lanet olası varlığının bile şu anda olduğu gibi beni azdırmaya yettiği gerçeğini.

"Güzel," diye memnun bir şekilde başını sallıyor. "Bir kez olsun medeni bir konuşma yapabildiğimize sevindim," diyerek yanıma geldi ve elimi tutup kucağına yerleştirdi.

"O vakaları hatırlıyorum, eskiden," diye söze başlıyor Lina, konuyu Sacre Coeur'e geri getirerek, "ikizler kaybolduğunda. Ve birkaç tane daha. Bana hep onları neden aramadıkları sorusunu sorardın." Lina başını sertçe sallayan Sisi'ye dönüyor.

Sisi, "Sacre Coeur ve yetimhanelerinde kökleri olabilecek bir insan kaçakçılığı çetesi olduğunu düşünüyoruz" diyor.

"Ve beş ailenin de işin içinde olma ihtimali çok yüksek," diye belirtiyorum. "Marcello'ya başımı sallayarak, "Babanın bu fikri biliyoruz, ama diğer ailelerin işin içinde olduğuna dair bir kanıt bulamadım. Enzo'yla konuştum ve Miles'in kim olduğuna dair hiçbir fikri yok, bu yüzden onu hariç tutuyorum."

Kardeşinin masum olduğundan Catalina'nın gülümsemesi büyüyor ve gözlerimi devirmek istiyorum. Enzo şu anda bulaştığı pislikler düşünüldüğünde masum olmaktan çok uzak. Jimenez'in imparatorluğunu istememiş olabilir ama buna mecbur kaldı. Ve ben kendi adıma bununla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Marchesi'nin bu işin içinde beni şaşırtmazdı, ama olay yerinde pek görünmüyorlar," diye söze başlıyorum, ama Catalina beni durduruyor.

"Öldüler," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

İşte bu henüz duymadığım bir haberdi.

"Gerçekten mi?" Biraz şaşırarak koltuğumda geriye yaslandım.

"Evet ve işi devralacak sıradaki kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Allegra'nın bir kuzeni var ama ayrıntılardan tam olarak emin değilim," diyerek Marchesi entrikası ve bunun onları nasıl öldürdüğü hakkında biraz ayrıntıya girdi.

Enzo'nun sırrını zaten bildiğimi kendime , ancak tüm ailesini tek başına öldürmesinden etkilendiğimi söylemeliyim.

"O zaman geriye Guerra ve DeVille kalıyor ve aralarındaki düşmanlığı bildiğim için *ikisinin* de aynı şey için imza atacağına bahse girmezdim," diye kıkırdıyorum.

Guerra ve DeVille ikilemi birkaç nesil öncesine dayanan eski bir ikilemdir. Yine de, iki aile her zaman birbirinin boğazına sarılmış, diğerini iflas ettirmenin ve yok etmenin yollarını aramıştır. Ve Benedicto'nun en büyük kızı Gianna'nın bir DeVille ile kaçmasının ardından gerilim hiç olmadığı kadar yükselmiştir.

"Evet," diye onaylıyor Marcello, düşünceli görünüyor, "ya biri ya diğeri. Ailelerimizi birleştirmemiz gerektiğinden beri Benedicto'nun mali durumunu daha yakından inceledim," diye ekliyor sertçe, düşmanlık tamamen bana yönelik, "ve şüpheli bir şey göremedim. Tekrar söylüyorum, Miles ile herhangi bir bağlantı aramıyordum. Ama gördüğüm kadarıyla, yaptığı işler *çoğunlukla* yasal."

"O zaman geriye DeVille kalıyor," diye başımı salladım.

DeVille'in olayı, büyük olasılıkla New York'taki en içine kapalı aile olmalarıdır. Kendi kurallarına göre oynuyorlar ve diğerleriyle aynı ilkeleri benimsemiyorlar.

"Başrahibe'nin Guerra ile yakın olduğu söylendiğine göre, bunun nasıl işe yarayacağını merak ediyorum," diyerek teorimi ortaya attım.

"Peki, bu yeterli bir sebep değil mi?" Marcello kurt gibi gülümsüyor, "Kaynaklar için Guerra ile rekabet ediyorlar. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey bu. Benedicto, Sisi'nin kaçırılmasının arkasında DeVille'in olduğundan emindi." Bana bir kaşını kaldırıyor ve sözlerindeki kınamayı duyuyorum.

"O zaman DeVille'e daha fazla dikkat edeceğim. Kesinlikle ilginç olacak," diye cevap verdim, Marcello'nun alayını görmezden gelerek.

"Guerra'nın kan peşinde koşacağının farkındasın, değil mi? Ve ben sana bu konuda yardım etmeyeceğim." Marcello mırıldanıyor.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, kayınbirader. Sen merak etme," diye göz kırpmıyorum ona.

Catalina endişeyle, "Raf da kayıp olduğu için daha zor olabilir," diye ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?" İlk konuşan Sisi oluyor ve elim onun elinin etrafında sıkışıyor.

Çocukla arkadaş olduğunu biliyorum ama bir dakika daha geç kalsaydım onu kaybedeceğimi düşününce içimde oluşan öfkeye engel olamıyorum.

Ah, ama Sisi'ye verdiğim o aptalca söz olmasaydı çocuğu kendim öldürebilirdim. Yozlaşmış biri olabilirim ama ne yazık ki sözünü tutan bir yozlaşmışım.

"Ayrıntıları bilmiyoruz," diye yanıtlıyor Marcello, "ama Benedicto irtibat halindeydi, Sisi'yi kaçıranın oğlunu da kaçırdığını düşünüyordu. Şimdi, ona şakandan bahsetmedim çünkü bu savaş ilan etmeye benzerdi," diyor, hala bana düşmanca bakarak.

"Benim için sorun değil." Koltuğumda uzanarak ekliyorum, olayların gidişatından biraz fazla mutluyum. Parmağımı bile oynatmama gerek kalmadı çünkü bir başkası benden önce davrandı.

"Vlad," diye dirsek atıyor Sisi ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Onun emrine amade olabilirim ama bu, kendi elimle çekemediğim bir diken aniden ortadan kalktı diye sevinemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ben de yüzümde bir gülümsemeyle omuz silkiyorum.

" göre talih cesurlardan yana," diyerek eğildim, elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm.

"Ya da pervasız," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve gülümsemem genişliyor. "Ben asla pervasızlık yapmam, cehennem kızı. Ben buna organize demeyi tercih ediyorum.

Kaos," diye mırıldanıyorum usulca, bakışlarım onunkilere çevrili.

"Böyle bir şeyden ancak sen gurur duyarsın," diye homurdanıyor.

"Ama tabii ki," diye sırtıyorum ona, "oksimoronlarımı sevdiğimi biliyorsun."

"Hmm," gözlerini bana diyor, nefesini yanağımda hissedene kadar yavaşça bana doğru eğiliyor, "belki de sen de bir tane olduğun içindir," diyor, sesi boğuk ve baştan çıkarıcı ve eğer bu beni çıldırtmıyorsa lanet olsun.

Marcello aniden öksürüyor ve merakla ikimizin arasına bakıyor.

"Sanırım bir şey tartışıyorduk," diye araya giriyor, neredeyse eğlenerek.

Böyle zamanlarda Sisi'nin yanımda olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeye başlıyorum. Sadece konsantre olamamakla kalmıyorum, aynı zamanda onun sesinde kendimi kaybetmem için sadece bir kelimesi yetiyor.

Kesinlikle iş için elverişli değil.

"Guerra bir tür intikam almak istediğine karar verirse diye bir acil durum planım var." Kayıtsızca ekliyorum. "Ama şu anda önemli olan Sacre Coeur'un Miles'la nasıl bir ilişkisi olduğunu ve Baş Rahibe'nin ne bildiğini öğrenmek."

Catalina, "Sacre Coeur'ün bu işe karıştığını duyduğumda şaşırmadım," diyor. "Orada yaşanan onca tacizden sonra."

Sisi sallıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş ve ben sadece anılarını yeniden yaşadığını hayal edebiliyorum.

"İçeri girip Baş Rahibe'yi sorgulamalıyız." Aklına gelen fikirle Sisi'nin yüzü birden aydınlanır. "Gizli görevde olabiliriz," diye heyecanla ekliyor.

Aynı şeyi düşündüğüm için hemen kabul ederken dudaklarım kıvrılıyor.

Marcello, Sisi'ye başını sallayarak, "Bundan kurtulabilirsin," dedi, "ama o?" diye homurdandı, "tabii onu da rahibe gibi giydirmeyi planlamıyorsan. Söylesene Lina, Sacre Coeur'de hiç eski mahkûm rahibe var mıydı?"

Catalina başını sallarken gülümsemesini zorlukla tutabiliyor.

"Hadi ama, 'çello!" Marcello'nun hâlâ espri anlayışına sahip olmasına yarı şaşırmış yarı eğlenmiş bir halde inliyorum. Şimdiye kadar her şeyin bittiğini düşünmüştüm. "Harika bir rahibe olurdum. Bir dua bile biliyorum."

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme .

Herkes beklentiyle bana bakıyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar, yüzünde alaycı bir ifade vardır.

"Ama tabii ki. Sisi harika bir öğretmendi," diye başlıyorum ve ne tür bir dua bildiğimi anladığında gözlerinin açıldığını görüyorum. "Büyük geliş hakkında her şeyi biliyorum," diye , kendimi tutamayarak. "Gerçekten de harika," diye ekleyecek zamanım oluyor ki Sisi elini ağzıma kapatıp beni susturuyor.

"Pek parlak bir öğrenci değil," diyerek gülümsemeye zorluyor ve aynı anda ayağıyla kaval kemiğime tekme . "Sanırım duaları karıştırdı."

"Neden sadece *ikinci* bir geliş yaptıklarını anlamıyorum. Peki ya üçüncüsü ya da dördüncüsü?" Elini indirerek devam ediyorum.

Ona doğru bir bakış attığımda gözleri bana lazer fırlatıyor. Öte yandan, Catalina gülüyor ve Marcello da çok geride görünmüyor. Üst dudağında bir seğirme var.

"Onu affetmeniz gerekecek," diye tatlı tatlı ekliyor, "tam olarak ev terbiyesi almış sayılmaz. Isırdığı da bilindiği için ona bir ağızlık almayı planladım,

Ama ne yazık ki o da olmadı," diyerek bana döndü ve kaşlarını kaldırarak cevap vermem için bana meydan okudu.

"Sadece sorulduğunda ısırırım," diye alçak sesle konuşuyorum, sadece onun kulakları için.

Ağzı hafifçe aralandı, göz bebekleri büyüdü ve onu yakaladığımı anladım. Hızla konuşmaya dönüp ekliyorum.

"Madem rahibe olarak uyum sağlayamayacağımı düşünüyorsun," diye iç geçirdim, derin bir hayal kırıklığıyla, "o zaman bir rahip işimi görür."

"Sacre Coeur'de sadece iki rahip var ve herkes onları tanıyor. Bunu nasıl başaracağını düşünüyorsun?" Sisi soruyor. "İçlerinden birini çıkaracağız ve yerine ben geçeceğim."

Rahipler her zaman Sacre Coeur'de olmadıkları için oldukça da kolay. Tek yapmamız gereken birini seçmek, seyahat programının bir kopyasını almak, onu öldürmek ve sonra hemen yerine geçecek kişi olarak ortaya çıkmak.

"İşe yarayabilir," diye kabul ediyor Marcello, "ama bir rahibi öldürmek? Gerçekten mi? Bu senin için bile yeni bir alçaklık değil mi?"

"Günahlarını tartar ve en kötü olanını ," diye gözlerimi deviriyorum ona, "eğer ölümsüz ruhumun durumu için bu kadar endişeleniyorsan."

"Daha çok ahlaksız ruh gibi," diye mırıldanıyor. "DeVille'i araştıracağım, belki bir şeyler bulabilirim." Yardım teklif etmesine şaşırdım ama onu reddedecek değilim. En azından New York'ta bir numaralı halk düşmanıyken.

Birkaç detayın daha üzerinden geçiyoruz ve Marcello arayışımızla ilgili olabilecek her türlü bilgiye göz kulak olacağına söz veriyor.

"O zaman bir planımız var," diyerek sandalyeme uzandım. "Sanırım gitmeden önce aranan bir adam olduğumu da söylemeliyim," ona tembel bir gülümseme veriyorum, "yani biri aramaya gelirse beni tanımadığını söyle."

Sisi'nin elini tutarak onu ayağa kaldırıyorum, gitmeye hazır. "Oh," diye keskin bir dönüş yapıyorum, "ve bir arabaya ihtiyacım var."

Marcello şüphesiz son cümlemi sindirirken yanmak üzere gibi görünüyor. İki kez göz kırpmıyor ve ben de olacakları bildiğim için yüksek sesle inliyorum.

"Tanrı aşkına Vlad," diye gürliyor sesi ve Sisi bile onun tavrındaki ani değişim karşısında şaşırmış görünüyor. "Kız kardeşimle birlikte gitmiyorsun. Aklından ne ?" diye öfkelenmeye devam ediyor, bunun ne kadar güvensiz olduğunu ve onu tehlikeye için kendimden nasıl utanmam gerektiğini anlatıp duruyor.

Bir kapının dışında, cevap vermeden önce soliloquesinin bitmesini bekliyorum.

"Şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi, 'cello,' başımı eğiyorum, ses tonum ciddi, "tehlikede olan ne ben ne de Sisi. Ona zarar vermeye çalışan herkes.

Beni tanıyorsun ve neler yapabileceğimi biliyorsun" dedim. "*Kimsenin* sağ çıkamayacağından emin olabilirsin. Bu bir rahatsızlık mı? Evet," diye omuz silkiyorum, "ama Sisi benim yanımda, görebileceğim, dokunabileceğim, koklayabileceğim bir yerde daha güvende. Eğer değilse..." Sözümü yarıda kesip ona bakıyorum ve gözlerindeki anlayışı görüyorum, "o zaman *kimse* güvende değil."

Marcello devam ediyor, hemen pes edeceğini sanmıyordum ama Catalina onu yatıştırmakta gecikmiyor.

Sisi'nin elini tutarak çalışma odasından çıkıyorum, doğruca garajına gidiyorum ve arabalarından birini alıyorum.

Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdığımda "Beklediğimden daha iyisini yaptın," diyor. "Ve eminim ki gelecekler. Eninde sonunda."

"Öyle olacak," diye kabul ediyorum, arabayı çalıştırıyorum ve uzun bir eve dönüş yolculuğu için hazırlanıyorum.

Evime dönmek benim tercihim olmazdı ama şu anda en güvenli yer *burası*. Yeraltı iskeleti benzersiz ve beni içeride tutmak için inşa edildiği kadar, diğer insanları da dışarıda tutacak.

Sisi pencereden dışarı bakarken sessiz, gözleri neredeyse kapanıyor.

Onun biraz dinlenmesine izin vermek niyetiyle yola odaklanıyorum ve zihnimde olası senaryoları gözden geçiriyorum.

Gizli görev fikri fena değil ve bilgisayarlarıma ulaşır ulaşmaz Sacre Coeur'ün derinlemesine bir analizini yapacağım ve kalıplarını öğrenmek için son görüntülerden bazılarını tarayacağım. Güvenliklerinin oldukça sıkı olduğunu zaten biliyorum ve daha önce biraz *ikna ile* içeri girmiş olsam da, artık herkesin en sevdiği kişi olmadığım için durum değişecektir.

Şüphesiz, Baş Rahibe de Miles' aradığım konusunda uyarılmış olmalı ve ben aramaya gelirim bazı güvenlik önlemleri almış olmalı.

Sisi'yi hayatı boyunca taciz eden o kadını düşündükçe dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Onu hiç sevmezdim ama Sacre Coeur'u sıkı bir yumrukla yönetiyordu ve yerel mafyaların çoğunun, sevgili kızlarını dünyanın cazibesinden uzak tutmak söz konusu olduğunda bunu bir avantaj olarak gördüğünü biliyorum.

Oraya gönderilenler sadece Sisi ve Catalina değildi. Aslında, onlarca yıldır Sacre Coeur'de pek çok gayrimeşru kız çocuğu yetiştirilmiştir.

Benedicto Guerranın kendisinin de yemin eden bir kız kardeşi olduğunu ve aynı durumda birkaç kişinin daha bulunduğunu hatırlıyorum.

Yine de Miles'ın planına dahil olan herkes benim kan peşinde olduğumu öğrenmiş olmalı, bu yüzden Sacre Coeur'un da farklı olacağını sanmıyorum. Başka bir senaryoda, içeri dalmak, Başrahibe'nin ofisini yağmalamak ve onu sorgulayıp gitmek çok daha kolay olurdu.

Ancak bu durumda, Sisi'nin gizli göreve gitme fikri en haklı olanı. Ve onun haberi olmadan, manastıra sızmak için başka bir gizli nedenim daha var. Sonunda, işkencecileri gerçek cehennem ne olduğunu öğrenecekler, tam da *kutsal* yerlerinde.

"Geldik mi?" diye soruyor halsizce, elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak.

"Neredeyse," diye cevap veriyorum ve midesinin guruldadığını duyuyorum, yüzünde mahcup bir ifade belirliyor. "Yemek de sipariş ederiz," diyorum ve o da bana gülümseyerek karşılık veriyor.

"İyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum," diye esniyor, aniden çok genç ve savunmasız görünüyor.

"de yapacağız ve sonra her şeyin üstesinden geleceğiz."

şehri hızla geaip kararmadan eve varıyorum.

İçeri girdiğimizde yerleşke tamamen boş. Hızlıca yatak odasına yerleşiyoruz ve Sisi, yiyecekleri alıp mutfağa gitmeden önce tüm eşyalarını benim gardırobuma yerleştiriyor.

Hamburgerinden bir ısırık alırken "Sasha'yı aramalısın," diyor. "Yaranla iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum ve bu yüzden komplikasyonlar yaşamanı istemiyorum."

"Acımıyor," diye omuz silkiyorum.

"Sana zarar vermeyebilir ama vücudunun içinde neler olduğunu kim bilebilir?" diye başını sallıyor. "Sana *düzgün* bir doktorun bakmasını istiyorum."

İtiraz etmek ve yıllar içinde aldığım diğer yaralara kıyasla bunun hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum ama ona bir kez bakınca itiraz edemeyeceğimi anlıyorum. Bu yüzden , Sasha'yı aradım ve ona yaralarımın özetini verdim.

Revirdeyken, "O kadar da derin değil," diye belirtiyor. "Sadece dezenfekte edip düzgünce kapatacağım. Kurşun kası yırtmadığı için şanslısın. Bu seni bir süre iş göremez getirirdi," diyor ve ben homurdanıyorum, Sisi'nin bir köpekbalığı gibi her şeyi nasıl değerlendirdiğini ve Sasha'nın bana iyi baktığından emin olduğunu fark ediyorum.

"Tamamdır," diyor ve omzuma bir bandaj yerleştiriyor. "Başka bir şey olursa beni ara," diyerek odadan çıkarken başını sallıyor.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş," diyerek kaşlarını kaldıran Sisi elimden tutup beni odamıza götürüyor.

İkimiz de başımızı yastığa koyduğumuz anda uykuya dalıyoruz. Onu kendime yakın tutarken, artık cennetimi bulduğuma göre kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğimi biliyorum.

"Öldüğünden emin misin?" Cesedi çevirmek için ayağımı kullanarak soruyorum. "Evet," diye gözlerini deviriyor. "Ona çok sert ," diye çömeliyor,

İki parmağım boynunda dolaşp nabız noktasını buldu.

"Beni beklemeliydin, cehennem kızı," diye inledim, eğilip kontrol etmek için de eğildim.

Marcello'ya söz verdiğim gibi, Sacre Coeur'deki yeni rahipler hakkında biraz araştırma yapmıştık ve gerçekten de iki rahipten biri diğerinden daha kötüydü, fahişelere düşküdü.

Uzun tartışmalardan ve benim de karşı çıkmamdan sonra Sisi beni, rahibe herkesin içinde yaklaşıp ondan yardım istemesine izin vermem konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Adamı karanlık bir sokağa götürürken sürekli olarak dinleme cihazı takıyordum ve adamın sözleri saldırganlık sınırına dayandığında birkaç kez çok erken patlamak üzereydim.

Sisi'nin bu konuda ona güvenmemi istediğini biliyorum ama aklım onun kendi başının çaresine bakabileceğini bilse de kalbim onun tehlikede olabileceği düşüncesine dayanamıyor.

durup işini yapmasına izin vermek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti, özellikle de bana operasyonun bir parçası olduğunu hissetmeyi ne kadar çok istediğini söylediği için.

"Kendimi çaresiz hissetmek istemiyorum Vlad. Bir daha asla. Kontrolün bende olmasını seviyorum ve endişeni takdir etsem de kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun." Bana öfkeleni, derinlemesine gitti ve rahiple neden kendi başına başa çıkabileceğinin tüm nedenlerini sıraladı.

Bu yüzden daha fazla dayanamayana kadar yerimden kıpırdamadım. bir boğuşma olduğuna dair ilk işarette, saklandığım yerden fırladım ve rahibi yerde baygın halde buldum.

Nabzının atmadığını fark ettiğimde ekliyorum: "Planımız onu uzaklaştırmaktı, göz göre göre öldürmek değil."

"Bunu ona söyle," diye mırıldanıyor nefesinin altında, kalkıp kıyafetlerini güçlendiriyor. "Elini uzatmaya bir saniye kalmıştı, ben de bana öğrettiğin gibi boynuna vurdum. Sanırım ona çok sert vurmuş olabilirim," diye ekliyor düşünceli bir şekilde, ölü adama bakarak.

"Çıplak ellerinle bir adamı öldürdün. Seninle gurur mu duymalıyım yoksa kendini tehlikeye attığın için kızmalı mıyım bilemiyorum." Islık çalıyorum, onu o dar etekle görmek bana üçüncü bir seçenek sunuyor - beni hem gururlandırdığı hem de kızdırdığı için onu beceriyorum.

Kirpiklerini kırıştırıyor, cesedin üzerinden geçerken yavaşça bana doğru ilerliyor.

"Normalde sana konuda ne yapacağını sorardım," diyor parmağını göğsümde gezdirip göğüs kaslarımdan ve boynumdan geçirip çenemin altında bırakırken, "ama ayaklarımızın dibinde ölü bir adam varken bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Gözümüzün önünde."

"Cehennem kızı," parmağını yakalıyorum, zaten rahatsız edici derecede sert, "adil oynamıyorsun." Ön tarafıma oturduğunu hissettiğimde homurdanıyorum, sikim karnına değiyor.

Bir bacağımı kalçama doğru sarkıtırken elim aşağıya iniyor, parmaklarımı kalçasında gezdirirken çıplak etini hissediyor, bir kalçasının yanağının şeklini takip ediyorum.

"Bana cesetten bahsederken beni sertleştirdiğini biliyorsun, cehennem kızı. Ama onları gerçekten ayaklarımın dibine bıraktığında?" İnliyorum, aşağı inerken başparmağım kıç yanaklarının arasından kayıyor.

"Gösteriden hoşlanacağını düşündüm." Bana sırtacak kadar küstahlaşıyor, yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor, dili nabzımı yalamak için dışarı çıkıyor.

"Sisi," gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım çoktan onun uyarılmışlığıyla sıırıslıklam olmuş. "Herkesin bizi görebileceği bu pis sokakta seni duvara yaslamama bir saniye kaldı." Nefesim kesiliyor, aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor, bir parmağımı içine sokarken kendimi zar zor kontrol edebiliyorum, onun rahat kanalının içindeki hayatı boğduğunu hissediyorum.

"Bu çok mu kötü olurdu?" diye soruyor, sesi alçak ve o kadar çekici ki, sadece sesinden bile pantolonuma boşalmak üzereyim.

"Siktir, Sisi," diye küfrederek onu duvara doğru itiyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu? girerken insanların beni izlemesi mi? Yoksa ceset mi? İstiyorsun

Ayaklarının dibinde bir ceset olduğunu bile bile etrafına boşalır mısınız?" İki parmağımı onun içine sokarken soruyorum.

Ağzını açıyor, nefesi kısa geliyor. Elim boynunda, yukarı çıkmadan önce yavaşça bölgeye masaj yapıyorum, başparmağım dudaklarını ayırıyor ve ağzının içine kayıyor.

"Söyle bana, istediğin bu mu?" Amına daha sert giriyorum ve ıslaklığı parmaklarımdan aşağı akarak tüm elimi kaplıyor. Vücudunun kollarımda nasıl gevşediğini hissediyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, yumuşak, miyavlayan inlemeler çıkarırken dili başparmağımın ucuyla oynuyor.

"Söyle bana," diye tekrarlıyorum, tam olarak ne arzuladığını duymak istiyorum.

Ne kadar ahlaksızca olursa olsun.

"Sen," diye yumuşakça cevap veriyor, kendini parmaklarımdan üzerine iterken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Tek istediğim sensin," diye devam ediyor, ben amını parmaklarken o da başparmağımı emiyor.

"Bu mükemmel bir cevap, benim tatlı küçük çiçeğim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, öne doğru eğilip dilimle uzun bir yalama yapıyorum. "Çünkü öldürdüğün için sana bir ödül vereceğim," kollarımda kıvrana kadar küçük tomurcuğun etrafında dönerken başparmağım klitorisinin üzerinde, onun girip çıkmaya devam ediyorum.

Dizim bacaklarının arasında, boşalmaya başladığında tüm ağırlığını bana vermesine izin veriyorum, orgazmı onu ağzıma doğru soluk soluğa bırakıyor.

"Ama seni şimdi becermeyeceğim. *Herkes* seni görebilecekken olmaz. Sana daha önce de söyledim, cehennem kızı. Sen sadece benim gözlerim içinsin. Seslerin," tüm elimle daha fazla baskı uyguluyorum, parmaklarım içine gömülürken avucumun arkası klitorisini sıkıyor, "yüz ifadelerin. Her şey benim için, sadece benim için. Anladın mı?"

"Evet," başını omzuma yaslamış, sert nefes alıp verirken bana çarparak zar zor konuşabiliyor.

"Güzel," özüyle kaplanmış kaldırıyorum ve ağzıma götürüp emiyorum. "Çünkü seni gören herkesi öldürmek zorunda kalırdım," diye ekliyorum, diğer elim hâlâ boynunda, etini nazikçe yoğuruyorum. "Gözlerini oyar ve beyinlerini pelteye çevirirdim," diye törpülüyorum, bir başkasının ona baktığı düşüncesi içimde şiddetle kaynıyor.

"Onlara lobotomi mi yaptınız?" diye soruyor, eğlenerek.

"Her duyu organını yok ederdim," diye devam ediyorum ve tarifimden zevk aldığını fark ediyorum. "Öyle bir hale getirirdim ki, geriye hiçbir şey kalmazdı.

Onlar. İstedğin bu mu, cehennem kızı? Sen izlerken onları parça etmemi mi istiyorsun? Bu hoşuna giderdi, değil mi? Damarlarından akan kan nehrini görmek..." Nabzının nasıl attığını hissederek devam ediyorum. "Kanın seni tahrik ettiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Yavaşça nefes alıyor, o güzel gözlerini kaldırıp bana bakıyor, o kadar hafif ve büyük ki, sadece bana bakışı bile beni çözmeye yetmiyor.

"Seni bu kadar heyecanlandıran şey ne? Rengi mi? Duyuları büyüleyen ve kıskırtan o koyu kırmızı mı? Yoksa kıvamı mı? Küçük, dar bedeninin her yerinde sana dölleriimi hatırlatan o yapışkan his mi?"

Vücudu titremeye başlıyor, sözlerim tıpkı dokunuşum gibi onu etkiliyor. Yanakları kızarıyor, göz bebekleri kendini güzelavrat otuna boğmuş gibi kocaman oluyor. "Ya da bekle," diye kıkırdıyorum usulca, kulağına ulaşana kadar ağzımı yanağında gezdiriyorum, küçük lobunu ısıyorum, "Sanırım seni bu kadar ateşlendiren ve rahatsız eden bir bedeni terk eden yaşamın görüntüsü. Kırmızının hayatın özü olduğu gerçeği ve aktığı zaman..." Nefes alışını duyunca duraklıyorum, "ölüm üzerinde kontrol sahibi oluyorsun."

Ağzı açık kalıyor ve bir inilti dudaklarından kaçıyor, ben onu ağzımla yutmadan önce, onun zevkini kendiminki gibi hissediyorum. Sadece bu hareket bile beni yerimden sıçratıyor, sikim kot pantolonumun içinde sarsılıyor, fışkıran dölleri pantolonumun içini boyuyor.

Dakikalar sonra vücudunun kontrolünü ele geçiriyor ve bana bakarken, sadece onu memnun etmekten ne kadar sert geldiğimi hissedebildiğini biliyorum.

Ağzının kenarları muzip bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Tehlikelisin," diye fısıldıyor, eli göğsümde geziniyor, "ama belki ben daha tehlikeliyim," diyor elini pantolonumun kemerinin altından geçirip beni kavıyor ve hızlı bir vuruş yapıyor, elini yüzüne götürürken tüm dölleriimi topluyor. Parmaklarından dölleriimi yalarken diliyle benimle alay ediyor, bir yandan da bana o masum bakışını atıyor.

"Bu kadar yeter, Sisi. Geri dönmeliyiz," nefes , kendimi zar zor zapt edebiliyorum. "Şimdi."

Sözlerimin aciliyetini anladığında iki kez göz kırpmıyor ve muhtemelen beni iterse onu burada becereceğimi ve sonra da yoldan geçen herhangi bir şanssız öldürmek zorunda kalacağımı bildiğinden, bir kez olsun uslu durmaya başlıyor.

Rahibi sessizce arabamın arkasına yüklüyoruz ve sonra yerleşkeye dönüp planlara son şeklini .

Sözünün eri olan Sisi, hakkında bilgi bulabildiğimiz herkes için bir bağlantı panosu hazırlamıştı; DeVille ve Guerra gibi bazı kişiler için hâlâ soru işaretleri vardı.

Meester'dan Miles'a da bir soru işareti var ama babam ve kardeşimle olan diğer bağlantıları daha da netleştiriyor.

Geniş bir pantolon ve dar bir gömlek giymiş, panelin önünde duruyor, başparmağıyla çenesini okşayarak bilgileri değerlendiriyor.

"İçime sinmeyen bir şey var," diyerek bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. Başımla devam etmesini işaret ediyorum, bir sandalye çekip konuşmasını bekliyorum.

"Şuraya bakın," diyerek Miles ile ilişkisi olduğu teyit edilen tüm Rus Sendikalarını işaret ediyor. Şu anda kanımın peşinde olanlarla aynı kişiler. "Bunların bazıları *çok* küçük örgütler," diye belirtiyor, bir dosya alıp her örgütü tek inceliyor. "Vasiliev'in toplamda belki elli adamı var, Semenov'un daha da az. Sen ve Yelchinin altında en çok kişi var, ama bu bile büyük değil."

"Sen benim organizasyonumu mu eleştiriyorsun, cehennem kızı?" Ben söyleniyorum ama o sadece gözlerini deviriyor.

"Bu rakamlarla neden bir süper asker deneyine yatırım yapsınlar ki? Bunun onlara ne faydası var? Hem de güvenilir verilere sahip bir deneye."

Dudaklarım kıvrılıyor ve ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Haklısın," diyerek sandalyeden kalkıp panosuna doğru ilerliyorum ve bana gerekçelerini anlatırken onu izlemeye devam ediyorum.

"İlk başta, belki de bu süper askerleri kendi organizasyonları için istiyorlardır diye düşündüm ve elbette, kim acı hissetmeyen birini istemez ki," başını bana doğru eğdi, "korkusu yok ve adeta bir savaş makinesi. Ama bu onların hesaplarına akan fahiş miktarda bir para," diyerek kâğıtları bana doğru itti.

Zaten ezberimde için neden bahsettiğini anlamak için bakmama bile gerek kalmıyor.

"Sonra düşündüm *ki belki* de onları satmak istiyorlardır, çünkü herhangi bir özel ya da ulusal ordu için sıcak bir meta olacaklardır." diye devam ediyor ve dudaklarım seğiriyor, nereye gittiğini anladığımda göğsümde gurur kabarıyor.

O benim eşim. Kesinlikle her yönden.

"Ama bitmiş bir ürünle uzaktan yakından alakası olmayan bir şey için neden *kadar* parayı riske atsınlar ki?" diye soruyor, ses tonu ciddi.

"Benim tamamlanmamış bir ürün olduğumu mu söylüyorsun, cehennem kızı?" Karşılık veriyorum, telaşlanmasının tadını çıkarıyorum.

"Vlad!" diye bağıyor, bana öfkeyle bakıyor.

"Devam et, devam et," diye onu yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye derin bir nefes alıp tahtaya dönerek, "Humanitas Projesi'nin paranın girip *çıktığı* yer olduğunu sanmıyorum," diye açıklıyor. "Miles açıkça bir fanatik olduğu belki bir kısmı oraya gidiyordur ama sizce kaç kişi süper asker saçmalığını satın alır? Babam kesinlikle yutmadı ve herhalde ölüm makinelerinin emrine amade olması onu çok heyecanlandırırdı."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, gözlerim heyecanla parlıyor. "O zaman nakit akışının nereden geldiğini düşünüyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bir çeşit insan kaçakçılığı. Ama bu çılgınca bir boyutta olmalı. Bir düşünün. Kayıp çocuklar. Mutasyonu *olmayan* insanlar kayıp. Bir tür yeraltı şebekesi olmalı ve *herkes* bu işin içinde. Asıl soru, tüm bu insanların yatırım yapmaya bu kadar hevesli olduğu bu kadar önemli ne olabilir? Her şeyin bir şekilde Miles'la bağlantılı olduğu açık ama onun süper askerlerle ilgili tuhaf, oldukça kişisel planları dışında neyin peşinde olabileceğine dair başka bir bilgi yok."

"Haklısın," diye katılıyorum, sesim gururla dolu. "Tahminimce Miles projesi için ihtiyaç duyduğu yatırımı alamayacağını anladığında, insanları çekmek için başka bir şeye başvurdu. Aynı zamanda bu paranın bir kısmını kendi araştırmasına aktardı. Sonuçlar cazip görünse de herkesin onun süper asker saçmalığına inanmayacağı konusunda haklısınız. Yine de araştırma, daha şüpheli insanlara kabul ettirebileceği kadar güvenilir değil," diye ekliyorum, tahtanın önünde onun yanına gelerek.

"Sanırım Meester da burada giriyor," diyerek panonun en üstündeki fotoğrafını işaret ediyorum ve parmaklarımla Miles'la olan bağlantısını izliyorum. "Babam onu kanatları altına aldığından beri, hızlı para kaynağı olarak insan kaçakçılığının erdemlerini övüyor. O zamanlar babamın uyuşturucuyla ilgili oldukça kârlı bir işi vardı ve zaten işine yarayan bir şeyi değiştirmeye meyilli bir adam değildi."

"Böylece Meester kendi işini kurdu."

"Evet. *Papillion*'daki durumu gördünüz. *Her şey* için bir talep var. Sadece bu talepleri karşılayabilecek yeterli sayıda insan yok. Hayvanlar, insanlar, nadir bulunanlar, bunların her biri doğru alıcı için değerlidir. Ve Meester kesinlikle bundan yararlandı."

"Ve kavgalar," diye belirtiyor.

"Evet. Asıl işi dövüşmek. Dünyanın dört bir yanından köleler satın alıyor ve onları bir sonraki en iyi şey olmaları için eğitiyor."

"Sence olabilir mi? Yasadışı dövüş? Ama bu güçlü, genetik olarak üstün dövüşçülerden kazanç sağlamaz mı?"

"Bunu ben de düşündüm ve geçmiş dövüşlerinden bazı veriler elde etmeyi başardım. Ancak her şey çok yeraltında olduğu için fazla bir şey bulamadım. Elimdeki bilgiler normal dövüşçülere işaret ediyor. Yani Miles'in yaratmış olabileceği süper askerlerden bazılarına sahipse, onları henüz halka göstermedi."

"O zaman herkesin bu kadar şey yasadışı dövüş olamaz, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu kadar çok insanın dahil olması için fazla niş ve öngörülemez. Enzo ile de konuştum, çünkü bu alanda olup biten pek çok şey onun adıyla bağlantılı. Konuyu araştırıyor ve bana alıcılar ve tedarikçilerle ilgili güncel bir dosya göndereceğine söz verdi."

"Jimenez'in bu işe karışmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak soruyor.

Ona Enzo'nun işlerini ve Enzo'nun ailesini satmak için Jimenez ile anlaştığı son birkaç yılda olan her şeyi anlatmıştım. Ancak Jimenez'in zamansız ölümüyle servetinin yarısının tek mirasçısı haline gelmişti.

Jimenez bölgede bilinen bir seks taciri olduğu için bu pisliğe bulaşmış olması mantıklı olabilir.

Ama öyle değil.

Yılın büyük bir bölümünde Enzo'nun tüm konuşmalarını dinlediğim için Jimenez'in geride ne bıraktığı ve Enzo'nun bu kaynakları nasıl kullandığı konusunda yeterince fikir sahibi oldum.

"Hayır," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Jimenez'in imparatorluğunun işleyişini yakından bildiğimi söyleyebilirsiniz çünkü Katya'yı ararken ilk sızmaya çalıştığım kişi oydu. İşinin neredeyse her yönünü biliyorum ve sizi temin ederim ki bu işe karışmış olamaz. Çoğunlukla

Çünkü yakın zamana kadar New York'a girememişti. Bu," diye bağlantı panosunu gösteriyorum, "çok daha eski ve muhtemelen on yıldan daha eskiye dayanıyor."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor, bilgiyi sindirmeye çalışıyor.

"Ama şimdi Sacre Coeur'u da denkleme kattığınızda, bence bu biraz daha farklı bir şey," diye ekliyorum gözlerimi kısarak.

Ne dair bir önsezim var, ancak kararımı Başrahibe'den bilgi aldıktan sonraya saklayacağım.

"Bu kadar çok insan her şeyini ortaya hazırsa, bu kesinlikle değerli bir şeydir."

"Bunun ne olduğunu bulacağız ve Miles'ı bulacağız. Çünkü bu büyüklükte bir operasyonun, bu insan akışını yönetmek için çok fazla alana ihtiyacı var. Ve kesinlikle, bunun gerçekleşmesine izin veren çok sayıda sahtekâr yetkiliden bahsediyoruz."

"Yüce Tanrım, ama bu kat ve kat yolsuzluk anlamına geliyor," diye ekliyor dehşete kapılarak.

"Evet ve o kadar derine inmenin ne kadar tehlikeli olacağını bilseydim, güvenliğiniz için bunu derhal durdururdum. Ama zaten bizi hedef alıyorlar, bu yüzden yeryüzünden silindiklerinden emin olmam gerekiyor. Ancak o zaman huzur bulacağım," diyorum, bu işi sonsuza dek bitirme kararımda kararlıyım.

Biri Sisi'me zarar vermeyi amaçladığı sürece, o kişi ölmüş sayılır. "Vlad," diye bana döndü, "bunu yapmana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.

Hatta

Güvenliğim için olsa bile. Kız kardeşini *bulmalısın* ve daha da önemlisi Vanya'ya ne olduğunu öğrenmelisin. Aksi takdirde bunu asla geride ."

Elini kaldırıp yanağıma koyuyor.

"Bazı anılarınızın kilidini açmanın size nasıl yardımcı olduğunu gördünüz. Orada ikinize ne olduğunu kesin olarak öğrendiğinizde hayatınıza devam edebileceğinize inanıyorum. Ve belki bölümlerinizi de ortadan kalkacak - bu sefer sonsuza dek," diyor yumuşak bir sesle, sevgi dolu sıcak bakışlarıyla.

"Haklısın," diye derin bir nefes alıyorum. "Ve gerçekten iyileşmem gerekiyor. Senin için," diye başlıyorum, onun dokunuşuna eğilerek, "ve gelecekte sahip olacağımız aile için. Kendime güvenemeyeceğimi biliyorum..." Sözümü yarıda kesiyorum ve ağzı hüznü bir gülümsemeye dönüşürken ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Sen bana yetersin, Vlad. Sadece *kendin* için daha iyi olmanı istiyorum."

"Şimdi yeterli olabilirim," diyorum parmağımı yüzünde gezdirip bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak, "ama sonsuza dek yeterli olmayacağım," diyorum ona içtenlikle.

Düşükten ne kadar etkilendiğini gördüğümde beri bunu biliyordum. O kadar nazik ve sevgi dolu ki, herhangi bir çocuk ona sahip olduğu için şanslı olurdu.

"Eninde sonunda çocuk isteyeceksin Sisi ve onları sana verebilmem için yeterince normal olmam *gerekıyor*."

"Vlad..."

"Hayır," parmağımı dudaklarına koyuyorum, "bana yalan söyleme ve kendine de yalan söyleme, Sisi. Bir gün bir aile kurmak isteyeceğini biliyorum. Ve bunu ben de istiyorum, çünkü ne kadar harika bir anne olacağını biliyorum. Ama o an gelene kadar, sana ya da çocuklarımıza tehlike oluşturmamak için gelenin en iyisini yapacağım."

"Tanrım, Vlad," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla parlıyor, "neden bu kadar mükemmelsin?" derin bir iç çekiyor.

"Değilim. Ama olmayı hedefliyorum. Senin için." Eğilip alnından öpüyorum.

Sacre Coeur'den bazı görüntüleri dikkatle izledikten ve Başrahibe'nin kalıplarıyla ilgili bazı notlar aldıktan sonra ona "Ofisine ve yaşam gerekiyor" dedim.

"O her şeyi kâğıt üzerinde tutan bir insandır," diye belirtiyor Sisi alışkanlığını yeniden giyerken.

Yemin eden rahibelerin aksine, onun cüppesi siyah değil, açık maviydi.

"Bunu tekrar takmak zorunda inanamıyorum," diye mırıldanıyor saçlarını başlığın içine sokarken. "Eee?" kaşlarını kaldırarak bana doğru dönüyor.

"Ne söylememi istiyorsun? Bana göre her kıyafetin içinde çok seksi görünüyorsun."

"Bu," diye oflayıp pufluyor, bir el aynası alıp doğum izini inceliyor. "İşte bu yüzden bu başlıklardan nefret ediyorum. Bu her zaman çok görünür oluyor," diye hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor.

"Sisi," iki adımda arkasındayım, yüzünü bana çeviriyorum ve aynayı bırakmasını sağlıyorum. "Bu," elimi kırmızı izinin üzerinde gezdiriyorum, "sadece

sizi daha eşsiz kılar. Güzelliğinize karakter kazandırır."

Kaşının hemen üstündeki noktayı öpmek için eğildim, "kusurlarının toplamı seni benim için mükemmel yapan şey, Sisi."

"İşte yine o tatlı sözlerinle karşımızdasın," diye mırıldanıyor, saç diplerine kadar kızarak.

"Başını yine öne eğme," gözlerimin içine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırıyorum, "Sana söylemişim kızım. Şu andan itibaren herkes senin önünde *eğilecek*, sana tepeden bakmayacak."

Bana başını salladı.

"Haklısın. Bundan utanmayı bırakmalıyım," parmağıyla doğum lekesine dokunuyor, "bu beni ben yapan şeyin bir parçası," diyor ve *ben* onunla daha fazla gurur duyamazdım.

"Evet, aynı olduğumuza sevindim," diye kıkırdıyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, "şimdi giyinmeyi bitir de gidelim."

"İşim bitti," diyor gözleriyle beni değerlendirerek, "Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim Bay Ateşli Rahip," diye boynumu işaret ediyor.

Tamamen siyah giyinmişim, klasik bir Katolik cüppesi giymişim ama henüz papaz yakasını takmamışım.

Beyaz parçayı masadan alıp boynuma yerleştiriyor, yerine oturduğundan ve dövmemi kapattığından emin oluyor.

"Şimdi, eğer *benim* rahibim olsaydın," diye söze başlıyor, ellerini göğsümün üzerinde imalı bir şekilde gezdiriyor, "günah çıkarma zamanının daimi bir demirbaşı olacağımı biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, "Peki senin itirafın ne olacak cehennem kızı?" Ne uyduracağını merak ederek soruyorum.

Dudakları bir kedi gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrılıyor, kirpikleri o çıldırtıcı tarzıyla dalgalanıyor, "Af dileyecektim..." diye devam ediyor, birden utangaç bir kız öğrenciyi taklit ederek utangaç bir şekilde bana bakıyor, "seni düşünürken amımla oynadığım için," diye fısıldıyor, yanaklarını iki kırmızı nokta boyuyor.

Siktir!

", Sisi! Böyle şeyler söyleyip tüm zamanımı o lanet günah çıkarma kabininde seni düşünerek geçirmeyeceğimi, günahlarını inleyerek dinlerken kendinle oynamayacağımı varsayamazsın," diye , gözlerimi kapatıp bedenimin uslu durmasını istiyorum.

Bir planımız var. Hiçbir hataya yer olmayan, dikkatlice hazırlanmış bir plan. Ya da günah çıkarma kabinindeki yasadışı randevulara, ya da benim

sunak masasında, çünkü lanet olsun ki şu anda düşünebildiğim tek şey bu değil, önümde çırılçıplak duran, aslında hepsinin en kutsal olduğu halde kutsal nesnelerle çevrili görüntüsü...

"Siktir, Sisi. Beni burada öldürüyorsun, cehennem kızı," diye mırıldanıyorum horozumu ayarlamak için uzanırken.

"Peki, gelmiyor musun?" Gözlerimi onu çoktan kapıda, yüzünde memnun bir sırıtışla görüyorum.

"lanet olası bir horoz alayısın, değil mi?" Onu takip etmeden önce bıçaklarımı kınına sokarken sesleniyorum.

gelmeye çalışırken aldığım tek cevap onun yumuşak kahkahası oluyor. Ben basit bir adamım. Sadece iki varsayılan ayarım var: Öldürmek ve Sisi.

İkincisi devreye girdiğinde, *ondan* başka hiçbir işe emin olabilirsiniz.

Kiliseye gidişimiz bir saatten fazla sürüyor, bu süre içinde planı bir kez daha gözden geçiriyoruz. Sisi Sacre Coeur'ün her köşesine aşına olduğu için körlemesine gitmiyoruz. Güvenlik kayıtlarını inceleyerek ev ödevimi yapmış olsam da, dehlizlere ve rahibelerin yaşam alanlarına yönelik sadece birkaç güvenlik kamerası var. Bu yüzden onun bilgisine güveneceğim.

Manastıra yakın bir yere geldiğimizde arabayı park edip son bir kontrol yapıyorum.

Sisi'nin de tıpkı benim gibi kıyafetinin altında vücuduna bağlı bir topçu silahı var. Mümkün olduğunca titiz davranmak istiyorduk ve Sacre Coeur yıllardır karanlık işlere karıştığı için burayı hafife almamalıydık.

Arabadan inerken "Telsizini kontrol et," dedim.

Plana göre önce o içeri girecek, ailesiyle uzun süreli bir ziyaretten sonra manastıra dönüyormuş gibi yapacak, ben de kapıdaki onay sürecinden geçtikten sonra ona katılacaktım.

Elini kulağına götürüyor, cihazı tıklıyor ve benden bir şey söylememi istiyor.

"Çalışıyor," diye onaylıyor.

"Güzel. İçeri girdiğinde bana bir işaret ver," diyorum ona, neredeyse yalnız gittiğini görmek istemeyerek.

"Birazdan görüşürüz." Ayrılmadan önce bana hızlı bir öpücük veriyor.

Beklerken, etrafında olup biten her şeyi dikkatle dinliyorum, muhafızların onun hakkındaki övgü dolu sözlerini duydukça kana susamışlığım daha da artıyor.

Güvenlik kontrol noktasından geçerken "Onlara aldırmayın," diye fısıldıyor, "muhtemelen söylentileri duymuşlardır," diyor sanki ona *dışlanmış* demeleri çok *da* önemli değilmiş gibi.

Yumruğumu sıkıyorum, bunun onun yıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı şeylerin sadece küçük bir olduğunu fark ettiğimde öfkem artıyor.

Ve ah, ama kesinlikle bugün çenelerini kapalı tutmuş olmayı dileyecekler. Özellikle de onlarla işim bittikten sonra.

"Grafiğe yakınım," diye telsizden konuşuyor, "beş dakika içinde ayrılmanız gerekiyor."

Onun işaretiyle arabadan iniyorum ve tüm silahlarımın yerinde olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Manastıra yeni katıldığım için beni *kesinlikle* metal dedektöründen geçireceklerdi. Bu yüzden biraz akıllıca davranıp kendimi obsidyen bıçaklarla donatmak zorunda kaldım. Ayrıca pelerininin içine, ihtiyaç halinde monte etmek üzere 3D yazıcıdan çıkmış silah parçaları yerleştirdim.

Sonuç olarak, *her türlü* güvenlik kontrolünden geçebilmeliyim.

Kapıdan girdiğimde, beni tepeden tırnağa süzen iki muhafızla karşılaşıyorum ve hemen bana Sisi'ye davrandıklarından on kat daha iyi davranıyorlar.

Muhtemelen erkek olduğum içindir.

Lanet olası piçler, benimle birlikte tüm protokolü uygularken yüzlerini dikkatlice tarıyorum, böylece daha sonra kimi öldüreceğimi bileceğimden emin oluyorum.

İmzalanması gereken bazı evraklar var ama çok geçmeden onaylandım ve gitmeye hazırım. "Neredesin?" Onları geçince Sisi'ye soruyorum.

Bana karşı alışılmadık derecede gevşek davrandılar, beni metal dedektöründen geçirme zahmetine bile girmediler.

"Şapele yakın," diye cevap verdi. "Güzel, seninle orada buluşuruz."

Sözlerimi tamamlayamadan birinin Sisi'ye seslendiğini duyuyorum.

"Oh, bakın kim ," diyor bir kız. "Assisi," diye seslendi adı *Karıma* hakaret etmeye devam ederken küçümsüyor. "Ne oldu, ne kadar ezik olduğunu anladılar da seni geri mi verdiler?" diye gülerek devam ediyor.

"Herhalde şansları çok kötü gitti ve ondan kurtulmaya karar verdiler," diye bir başkası katılıyor ve ikisi de Sisi'ye gülüyor gibi görünüyor.

Benim Sisi'm.

Ayaklarım beni hızla o yöne götürüyor, görüşüm tünele dönmüş, tek bir şey görüyorum: ölüm.

"Ah," diye acı içinde bağırarak bir ses duyduğumda gözlerim açılıyor, "Dur," diye devam ediyor ve tam o sırada köşeyi dönüp şapeli mükemmel bir şekilde görüyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kızımın o zorbalara icabına bakmasını gururla izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Sisi iki kızın üzerinde duruyor, birini boğazını sıkarak tutuyor, diğeri ise yerde, Sisi ayağını yanağına bastırırken yüzü kaldırırma yapışmış durumda.

"Lütfen," diye merhamet dilenmeye devam eder.

"Gerçekten mi? Lütfen dediğimde ne yaptın?" Sisi sorar, sesi inatçıdır. "İşte, lütfen dediğinde böyle olur," diye sırttıktan sonra diğeri rahibeyi bükerek yere itiyor ve kafası kaldırırma çarpıyor.

Artık ayağa bile kalkamadığı için sadece acı dolu nefesler alıyor, elleri titreyerek hareket etmeye çalışıyor.

"Sen de lütfen demek ister misin?" Sisi diğeri rahibeye eğilip ona bakarak sorar.

Cevap vermiyor ya da Sisi'nin ayağı hala onu tuttuğu için cevap veremiyor. Tam onları bırakacağını düşünürken, bir adım daha ileri giderek ayağını kaldırıyor ve momentumu kullanarak kızın yüzüne çarpıyor.

Telsizden küçük bir ses geliyor ve kaşının çatıldığından tamamen emin oluyorum.

"Sisi, buraya gel," diyorum ona, bir yandan onunla son derece gurur duyarken, diğeri yandan bunun istenmeyen dikkatleri üzerimize çekebileceğinden endişeleniyorum - ki bu benim için sorun değil, ancak aradığımız şeyi güvence altına aldıktan sonra.

Yüzünü yukarı kaldırıyor, uzaktan beni görüyor. Dudakları kıvrılıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor, yüzündeki kaygısız ifade beni hareketsiz bırakıyor, ona ve muhteşem güzelliğine bakıyorum.

Sikeyim. Ben.

Bana doğru koşmasını izlerken ağzımın açık kaldığından eminim, gülümsemesi beni kör ediyor.

"Gördün mü," diye soruyor bana, heyecanlı ama nefes nefese, "onlara hak ettiklerini geri verdim," diye devam ediyor, sesinde saf bir zevk var.

"Seninle gurur duyuyorum, cehennem kızı," diye övüyorum onu, başını hafifçe okşayarak.

Her nasılsa alışkanlığı onu daha da küçük ve narin gösteriyor, başının göğsümün ortasına ancak ulaşıyor. Ona o kadar alışmıştım ki

Her zaman etrafımdaydı ve aramızdaki boyut farkı bile tartışılır hale gelmişti. Bana kıyasla küçük olmasına rağmen, kişiliği hesaba katılması gereken bir güç, bana ısıruk büyüklüğünde bir insanla uğraştığımı tamamen unutturuyor.

O sadece *benim Sisi'm*.

Biri bizi görürse diye rahat bir mesafeyi korumak için elimden geleni yapıyorum. Yine de, bana bunu en uzun zamandır yapmak istediğini coşkuyla anlatırkenki neşeli gülümsemesini görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Daha önce hiç şiddete başvurmadım," diye iç geçiriyor, "çünkü sayıları çoktu ve onları bir kez incitmiş olabileceğimi biliyordum, ama bir dahaki sefere bana fazlasıyla geri ödeyeceklerinden emindim. Ama şimdi..." Yukarı bakıyor, dudakları öyle çarpıcı bir gülümsemeyle ayrılıyor ki, resmini yapmama ve sonsuza dek ölümsüzleştirmeme izin vermesini istememek için kendimi zor tutuyorum. "Bu çok iyi hissettirdi," diye haykırıyor, mutlu bir dansla aşağı yukarı zıplıyor.

"Cehennem kızı," diye aniden duruyorum ve bana dönüyor, başını eğiyor ve endişeli görünüyor.

"Bu," diyorum iki parmağımı ağzının kenarlarına yerleştirip onları nötr bir pozisyonda aşağı doğru çekerken. "Gülümsemeye devam edersen konsantre olmakta zorlanacağım, bu yüzden lütfen işimiz bitene kadar gülümsemeyi kes," diye talimat veriyorum, ses tonum ciddi.

Kendini sallamadan önce bana kıkırdamaya başlıyor, başını sallarken yüzünde ani bir ciddi ifade beliriyor.

"Anlaşıldı," diye yanıtıyor, dudakları serbest bırakılmamış kahkahalarla titriyor olsa da.

Minx.

Otuz İkinci Bölüm

ASSISI

Vlad bana her baktığında sinsi engel olamıyor ve onu daha fazla kışkırtmamam gerektiğine dair tüm protestolarına rağmen, benden bu tepkiyi almakta kesinlikle iyi bir iş çıkarıyor.

İdari binalara doğru ilerlerken manastırın alışık olduğumdan daha sessiz olduğunu fark ediyorum. Özellikle de henüz sokağa çıkma yasağı olmadığı için.

Sofia ve Carlotta ile pek de hoş karşılanmayan bir buluşma oldu ve onlar da bana olan kinlerini kusmak zorunda kaldılar. Ama ilk kez onlara hak ettiklerini vermiştim, her ne kadar bunu yapmak benim için pervasızca olsa da.

Ama bana kötü şans getirdiğimi söylediklerinde kendimi kaybetmişim, yıllarca yüzüme karşı böyle söylenince intikam dışında her şeyi unutmuştum.

Dürüst olmak gerekirse, Vlad'ın planın dışına çıktığım için beni biraz azarlamasını bekliyordum ama bunun yerine sadece benimle gurur duyduğunu söyledi, yüz ifadesi o kadar destek doluydu ki neredeyse olduğum yerde eriyordum.

Yine de, Baş Rahibe ile işimiz bitene kadar plandan sapamam.

Ve böylece ofisinin bulunduğu binaya girdiğimizde, Vlad'ın kilit açma becerileri parlama şansı buluyor.

"Ve bu da cephaneliğine ekleyebileceğin bir başka beceri," diyorum eğlenerek. ", cehennem kızı. İyi *olmadığım* az şey var," diye göz kırıyor.

Ben de kapıyı hafifçe iterek açtım.

"*yapıyorsun*," diye mırıldanıyorum, tam beni içeri sokarken, *önce bayanlar* diyor. Ofis çok basit; bir masa, bir sandalye ve birkaç çekmecedен oluşuyor. "Gözlemlediğime göre, ofise sadece her gün geliyor.

Salı ve Perşembe, yani ortaya çıkacağından korkmadan arama yapmak için bolca vaktimiz var," diyor bir çekmeceyi açıp dosyaları çıkarırken.

Ofisteki her şeyi gözden geçirmeye başladık ama belgelerin çoğu Sacre Coeur'den ya da bir başka kurumdan gelen idari belgelerdi.

Yetimhaneler.

"Bunların çoğu bağış," diye iç geçiriyorum bir çekmeceyi bitirirken.

"Benim tarafımda da bir şey yok," diyor çekmeceleri karıştırırken.
kâğıtları, gözleri hızla anahtar kelimeleri tarıyordu.

Bazen karşımda insan olmayan biri olduğunu . Benim bir desteyi bitirmem için geçen sürede, o üç desteyi bitirdi.

"Odasını kontrol etmemiz gerekebilir," diye ekliyorum hayal kırıklığıyla.
Aradığımız her şeyi ofisinde bulacağımızı ve böylece gereğinden fazla
oyalanmayacağımızı umuyordum.

"Henüz değil," diyor Vlad, gözleri hâlâ kâğıtlarda.

İncelemesini bitirdiğinde, sinirli bir ifadeyle onları bir gümbürtüyle
masanın üzerine bırakıyor.

"*Sadece* fiziksel kayıtları tuttuğunu söylemiştin," diye başlıyor, başparmağı
çenesini okşuyor.

Başımı salladım.

"Teknolojiden hoşlanmamasıyla tanınırdı. Hatta işimizi kolaylaştırmak
için kiliseye ve manastırın etrafındaki diğer yerlere birkaç cihaz daha
eklemeye çalıştılar. Ama o buna izin vermedi. Birkaç yıl önce büyük bir
skandal olmuştu. Teknolojinin şeytanın işi olduğunu ve Tanrı'nın evinde yeri
olmadığını söyleyip duruyordu. sandığımdan daha büyük bir ikiyüzlü değilse,
teknolojiye sahip olacağını sanmıyorum."

"Haklı olabilirsin," diyerek masanın etrafından dolanır, sandalyeyi çıkarır
ve duvarı inceler. "Gördün mü? Ethernet için kablo yok, hatta priz bile yok.
Bu arada, kim en azından bir lamba kullanmaz ki?" başını sallıyor,
dudaklarında bir gülümseme, "tüm bu belgeleri mum ışığında okumuyorsa
tabii?" diye şaka yapıyor.

Ama tam başımı çevirdiğimde boş bir mumluk görüyorum ve ona
gösteriyorum. "Mum ışığı o zaman," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Modern hayatın metalarıyla ilgilenmediği belli olan biri neden insan
kaçakçılığına karışsın ki? Parayla ne yapıyor ki?" Dudaklarını büzerek
etrafına bakmaya devam ediyor.

"Burada hiçbir şey olmadığına göre onun odasına gitmeliyiz," diyerek
ayağa kalkarken alışkanlığımın tozunu alıyorum ve burada biri varmış gibi
görünmesin diye her şeyi çekmecelerin içine geri koyuyorum.

"Hayır, henüz değil," diye mırıldanıyor Vlad, birkaç adım geri çekilip
duvarları inceleyerek.

Manastır eski olsa da, idari binalar daha yakın bir tarihte, yirminci yüzyılın sonlarında inşa edilmiştir, bu nedenle etrafındaki her şey saf betondur.

"Eşyalarını güvende tutması için bilgisayarlara güvenmiyorsa," masanın arkasındaki duvarı incelerken gözlerini kısıyor, "o zaman bir şeye güveniyor olmalı, değil mi?"

Kurnaz bakışları betonun her santimetresinde yavaşça geziniyor. Yanına ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum, neye baktığını görmeye çalışıyorum ama sıra dışı bir şey bulamıyorum. Sadece düz, beyaz duvarlar.

"Ne oldu?" Öne doğru bir adım attığında soruyorum, hemen özellikle bir noktaya odaklanıyorum - çekmecelerin arkasında saklanan bir noktaya.

Cevap vermiyor. Bunun yerine çekmeceleri odanın ortasına taşıyor, tekrar duvara yöneliyor ve betona hafifçe vuruyor. Bunu yapmaya devam ediyor, her seferinde birkaç santim sağa kayıyor.

O durana kadar.

"Duydun mu?" diyor, kulağını duvara dayayarak. Yanına gittiğimde kapıyı tekrar alıyor ve ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor.

"İçi boş."

Başını sallıyor, elleri sanki bir şey arıyormuş gibi duvarın yüzeyinde geziniyor. Duvarın alt yarısında birkaç ulaştığında, avucunu onlara doğru düzleştirerek içeri itiyor.

Birkaç denemeden sonra duvarın içine inşa edilmiş bir tuzak kapısı açılır.

"Sanırım burası onun güvendiği yer," diye sırtıyor, kendinden memnun olduğu belli.

Sahte duvarı açtığımızda, her tarafı kutularla dolu çok küçük bir depolama alanı buluyoruz.

"Sanırım burada epey zaman geçireceğiz," diye ekliyorum kutularımızı çıkarıp yere koyarken. "Ya da geçirmeyeceğiz..." Birkaç dosyayı çoktan yere bıraktığını ve onlarla işinin bittiğini gördüğümde gözlerimi deviriyorum.

"Ben hızlı bir okuyucuyum," diye omuz silkiyor.

"Hayır, sen delicesine hızlı bir okuyucusun. Bu da ne demek oluyor?" Bir kutu alıyorum, birkaç kağıt çıkarıyorum ve incelemeye başlıyorum.

"Dakikada neredeyse iki bin kelime okuyabiliyorum," diyor rahat bir şekilde, "çok sayıda bilgiyi gözden geçirmeye yardımcı oluyor."

"Vay canına, tabii ki kendini ölçersin," diye ekliyorum şakayla, "egon için iyi bir vuruş."

Gözlerini kaldırıp bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Hızımızı test etmemizi sağlayan Miles'tı. Her alanda mükemmelleşmemizi isterdi. Ve tabii ki ben onun yıldız öğrencisiydim," diye şaka yapıyor ve eğlenmiş görünmeye çalışsa da bu anıdan etkilenmediğini söyleyebilirim.

Bu konuyu açtığım için özür dilemek istiyorum ama bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Vlad yenilmezmiş gibi davranmayı seviyor, özellikle de daha duygusal nitelikteki konular söz konusu olduğunda, çünkü duygularına pek alışkın değil.

Bu onun hâlâ insan olmadığı, tamamen insani tepkiler verdiği anlamına gelmez.

Sadece onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Vlad sonunda ilginç bir şeyle karşılaşana kadar her bir makaleyi kısmen incelemeye devam .

"Bu da ne?" Kutunun bir yığın klasör çıkarırken soruyorum.

Onları yayarken kaşlarını çatıyor.

"Tıbbi dosyalar," diyor ve oldukları kişilerin isimlerini okuyor. "O insanları tanıyorum," diye araya giriyorum hemen. "Hepsi Sacre'den Coeur. Bekle... bu benim için de bir tane olduğu anlamına mı geliyor?" Ayağa kalktım ve hemen yanına oturdum.

"Bakalım," diyerek onları karıştırıyor, ta ki üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir tane bulana kadar.

Elinden kaptım, içinde ne olduğunu görmek için çok meraklıyım.

Tüm laboratuvar sonuçlarını gözden geçirirken "Bu hiç mantıklı değil" diye mırıldanıyorum.

Vlad okumak için eğiliyor, bir şeyi işaret ederken kaşları çatılıyor. "Sisi," diye başlıyor ve sadece sesinden bile bunun kötü bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Bunların hepsi organ uyumluluğu için yapılan testler."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşte," diyerek benden aldı ve bir sayfayı işaret etti, "bu kemik iliği için uygunluk onayı," bilgileri taramaya devam ediyor, ancak az önce söylediklerini sindirmekte zorlanıyorum.

"Kemik iliği nakli. Benim için mi? Ama hasta olduğumu hatırlamıyorum" dedim.

"Bu dosyaya göre, bu olay sen üç yıl yedi aylıkmışsın. Ve sen hasta değildin," diyor acımasızca ve sözlerinde bir miktar şiddet var, "kemik iliğini veren sendin. Kahretsin, Sisi..." diye içinden küfrediyor ve hızla diğer dosyalara geri dönüyor.

"Bu. Bütün bunlar," diyor her bir dosyayı açıp birçok laboratuvar sonucuna bakarak, "bunların hepsi uyumluluk sonuçları. Kahretsin." Gözlerini kapatıyor.

Yumruklar sıkılı.

"Vlad, ," diye koluna dokunuyorum, içimde bir parça panik kabarıyor. "Neler oluyor?"

"Yasadışı organ nakilleri. Kayıp parça buydu. İşte bu yüzden herkes bu işe bulaşmaya bu kadar istekli ve işte bu yüzden yolsuzluğun bu kadar çok seviyesi var. Çünkü insanlar yeni bir böbrek ya da yeni bir akciğer için neler vermez ki, resmi kanallar aracılığıyla belki de hiç gelmeyecek yeni organ için yıllarca beklersiniz."

"Vlad," derin bir nefes alıyorum, bundan çok etkilenmişim. "Birine satmak için benden kemik iliği aldıklarını mı ? Öylece?"

Acımasızca başını , elindeki kağıtlar kavrayışının baskısı altında çatırdıyor.

"Kahretsin, Sisi. Çok özür dilerim," diyor ama başka bir şey duyamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bir işlemten sonra tüm çocuklara şeker dağıtılan hastane ziyaretlerini hayal meyal hatırlıyorum. Ne olduğunu hatırlamak için çok uğraşıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

" kim? Başka kim bağışta bulundu?" Vlad'a dönüp kucağından klasörleri alırken sesim hafifçe titriyor. "Ne bağışladılar?"

Ancak her bir dosyayı incelediğimizde bulduklarımız dehşet verici. Çocuklardan *her* organın alındığı vakalar var.

Çocuklar!

Ve diğer kutulara girdikçe, diğer yetimhanelerden daha fazla isim buluyoruz.

"Bu koca bir yüzük," diye fısıldıyorum. "Ve bunu onlarca yıldır yapıyorlar. Onlarca yıl, Vlad. Ve kimse öğrenmedi mi?"

"Ama mesele de bu zaten, cehennem kızı. Herkes bunu biliyordu. Sadece kendi çıkarlarını korudular çünkü bir noktada kendilerinin de bu hizmetlere ihtiyaç duyacaklarını biliyorlardı."

"Yani Miles'ın projesine fon bulmak için kullandığı kaldıraç bu. Nakiller için tesisler kuracak ve tıbbi personel sağlayacaktı, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle. Bu da demek oluyor ki Baş Rahibe onun karargahının nerede olduğunu biliyor *olmalı*, çünkü bahse girerim tüm prosedürlerini aynı yerde barındırıyordur."

"Ben de bilmek istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim onun üzerinde. "Onu benden kimin aldığını bilmek istiyorum. Kemik iliğimin parasını kimin ödediğini bilmek istiyorum. Cehenneme kadar yolun var,

Vlad, ben..." Bu yerin beni ne kadar sömürdüğünü fark ettiğimde boğazım duygularla tıkanıyor.

Ben ve diğer tüm çocuklar.

"Sisi," diyerek ensemden kavırıyor ve alnımı kendisine yaklaştırıyor. Gözlerini kapatarak beni kendine doğru çekiyor, nefesi dudaklarımda, sıcaklığı tenimde. "Öğreneceğiz. Sana söz veriyorum. Ve vücudunun kılına dokunan herkesi öldüreceğim, anladın mı?"

Elleri yavaşça yanaklarımı kavırıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Beni anladın mı, Sisi? istediğin herkesi öldüreceğim. Bana sadece bir isim ver ve iş bitsin. Kahretsin," diye hırıltılı bir nefes verir. "Kahretsin, Sisi. Yapamam..." daha da yaklaşıyor, alnımı, burnumu ve son olarak dudaklarımı öpüyor. "Derme çatma bir hemşire omuriliğine iğne batırırken, senin lanet olası bir hastane yatağında küçük ve savunmasız olduğunu düşünmek beni öldürüyor," diye derin bir iç geçiriyor. "Bu beni öldürüyor."

"Hatırlamıyorum. Gerçekten hatırlamıyorum." Kendi elimi onun yanağına bastırıyorum. "Belki daha iyi, ama yine de gerekiyor. I... Bu böyle edemez, Vlad. Dünyanın berbat bir yer olduğunu biliyorum ama burada çocuklardan bahsediyoruz. Onlara bakacak kimsesi olmayan savunmasız çocuklar." Nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü bu bana biraz fazla yakın geliyor.

Ne de olsa ben de o çocuklardan biriydim.

"Yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak," diye devam ediyorum, bu ıstıraptan neredeyse boğulacak gibi oluyorum, hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğimde kalbimde derin bir uçurum açılıyor.

Diğerleri değilken.

"Yapmayacaklar," demekte gecikmedi. "Yapmayacaklar. Tek kelime edersen, cehennem kızı, tetiği çekerim. Bu . Soru sormak yok." Saçlarımı hafifçe okşuyor, yüz hatlarındaki duygu neredeyse benimkini yansıtıyor.

Çünkü biz biriz.

"Ben *senin* ölüm makinenim. Kullan beni. İstedğin herkesi öldür. Bir kelime söyle ve kafaları düşsün. Bu kadar kolay," diye devam ediyor ve beni nasıl rahatlatacağını bildiği tek yolun bu olduğunu görebiliyorum.

"Bunu yapacağız. Birlikte," diyorum, her zamankinden daha kararlı bir şekilde.

Her şeyi süzgeçten geçirmeyi bitirdiğimizde gece olmuştu bile. Her şeyi yerine koyduktan sonra yaşam alanlarına doğru ilerledik.

"Onu nasıl konuşturacağız?" Binaya girmeden hemen önce sordum.

"Bunu bana bırak, Sisi. Sana yaptığı her şey için onu en acı verici şekilde öldürmeden önce bize *her şeyi* anlattığından emin olacağım."

"Hayır," diye duruyorum, elim kolunda. "İzin ver," gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bunu yapacak kişi ben olmak istiyorum. I..."

Parmağını dudaklarıma koyuyor ve devam etmeme izin vermiyor.

"Biliyorum. Biliyorum," dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. "İhtiyacın olan her konuda sana yardım edeceğim. Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun," diyor, tatlı sözleri içimi ısıtıyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce ona, "Bunun tüm amacının Miles'ı bulmak olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama aynı zamanda hayatımdaki acı dolu bir sayfayı nihayet kapatıyormuşum gibi hissediyorum. Geçmişteki sırlar açığa çıkıyor ve hayatımı cehenneme çeviren insanlar cezalandırılacak."

"Sevindim," diyerek elimi ağzına götürüyor. "Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum" diyor ve ben de kendimi tutamayıp hemen ayağa fırlayıp yanağına bir öpücük .

"Hadi yapalım şunu!"

Başrahibe'nin dairelerinde olmaması dışında. Her yerde onu arıyoruz ama içeride değil.

"Hemen kameraları kontrol edeyim." Vlad telefonunu çıkarıp yayına giriyor ve ondan bir iz arıyor.

"İşte," diyor bir karede, gece yarısı odasından çıkarken. Diğer kameralardan bazılarına erişerek, onun yerini kilise civarında bir yerde tespit başardık.

Vlad da numaralarından birini yapıyor ve tüm güvenlik görüntülerini yönlendirmeyi başarıyor, bir döngüye yerleştiriyor, böylece bizden hiçbir iz kalmayacak.

Kilisenin önüne geldiğimizde, "Kilisenin içinde olmalı," diye not ediyorum.

"Günahlarından arınması için dua etmek için biraz geç, değil mi?" Vlad sertçe mırıldanıyor, saldırganlığı çoktan üzerinden akıp gitmiş.

Tıbbi dosyamı bulduğumuzdan beri böyle. Bunu açıkça söylememiş olsa da, hiçbir şey hatırlamadığım için bunun ona benden daha çok acı verdiğini söyleyebilirim. Ama kesilip biçilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyor, bu yüzden benim de benzer bir durumda olduğumu duymak kolay olmasa gerek.

Başından beri, ruh hali her değiştiğinde etrafındaki atmosferin değiştiğini fark ve dikkatimin dağıldığını düşündüğünde yumruklarını sıkıp açmasını gerilim giderek dayanılmaz hale geliyordu.

Kendince, bir anıyı tetikleyebileceği korkusuyla bu konuyu bana açmak istemiyor ve bu yüzden kendini çok tuttuğunu biliyorum. Ama Başrahibe ile işimiz bittikten sonra onunla bir konuşma yapmayı hedefliyorum.

Kilisenin önünde durup derin bir nefes alıyorum, geçmişteki tüm şeytanlarımla yüzleşmeye hazırım. Vlad'a başımı sallayarak kapıyı itip açıyorum.

Arkamda duruyor ve gözlerinin çevremizin her santimini incelediğini hissediyorum, bu yüzden *hiçbir şeyin* bana zarar veremeyeceğini biliyorum. Onun yanımda olması kendimi gerçekten yenilmez hissetmemi sağlıyor ve ben de yüz hatlarımı düzeltmeden önce ona son bir kez gülümsüyorum.

Hesaplaşma geldi.

Koridorda yürürken, Baş Rahibe'nin toplanmış halini görüyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, başı mihrabın önünde eğik, ellerinde uzun bir tespih asılı. Arkasından gelen sesi duyar duymaz başını geriye atıyor, gözleri özel zamanını rahatsız edenin kim olduğunu anlamakta zorlanıyor.

"Sokağa çıkma yasağı olduğunu bilmiyor musun? Diye soruyor, sesi sinirlerimi bozuyor, *çünkü* birden o sesin her hakareti ve her alaycılığı hatırlıyorum.

Cevap vermiyorum, kilisenin içine doğru ilerliyorum.

Benim parlak zırlı şövalyem arkamdan geliyor, gölgelerin karışıp beni izliyor ve yapmam *gerekeni* yapmama izin veriyor. Ve onun koşulsuz güveni, beni bu yolda ilerlemeye muktedir kılan tek şey.

Kilisenin içindeki tek ışık, küçük bir daire içinde bir düzine mumun yakıldığı ve ışığın titreşiminin küçük bir alanla sınırlı kaldığı sunaktan geliyor.

Ve ben ondan sadece birkaç adım uzaklaşana kadar Başrahibe kim olduğumu anlıyor, gözleri açılıyor, ağzı şok içinde açık kalıyor.

"Assisi," diye kekeliyor, telaşla. "Ne... burada ne yapıyorsun?"

"Başrahibe," diyorum ciddiyetle ve aklıma hınzırca bir düşünce geliyor "Sana vermeye geldim" diye aklımdan geçiyor, bir ayağımı yavaşça diğerinin önüne atarak devam ediyorum.

"Nasıl olur da buraya gelirsin? Burada olamazsın?" Ayağa kalktı ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Amaçsız kaldığımızda hepimizin gittiği yer orası değil midir? En iyi bildiğimiz yere? Evimize?" Ev kelimesi dudaklarımı yakıyor ve buranın uzun zamandır benim evim olduğunu bilmek içimde kaynayan yıkım ihtiyacını bastırmaya yetmiyor.

"Ne... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye hemen karşı çıkıyor, ancak herhangi bir çıkış için etrafına bakarken gözlerinde hafif bir seğirme fark ediyorum.

"Bana ne yaptıklarını biliyor muydun?" Gözlerini bana diktiğinde gülümsememe engel olmaya soruyorum. Tüm kabadayılığına rağmen ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum, tespihin taneleri ileri geri hareket ediyor ve çarpıyor. "Hiçbir şey kalmayana kadar bedenimden nasıl aldılar? Ve sen buna izin verdin." Sesimi tüm gücümle yükseltiyorum ve sesin kilisede yankılanmasının keyfini çıkarıyorum. Parmağımı kaldırıp onu işaret ediyorum ve sonunda ondan beklediğim tepkiyi alıyorum.

Yüz hatları donuklaşıyor, ne demek istediğimi anlayınca maskesi düşüyor.

"Ne..." diye fısıldıyor, yavaşça benden uzaklaşıyor. "Sen gerçek," diye başını sallıyor.

Vay, vay, ama sanırım hayalet konuşmam işe yarıyor. Ve ben de yüzüne kazınmış korkuyu görmek için zorluyorum.

Ona doğru bir adım daha atarken, "Bu senin hatan," diyorum.

Başını sallamaya devam ediyor, gözlerini kapatıyor ve vücudunun üzerinde haç işareti yapıyor, dudakları sessiz bir dua mırıldanıyor.

"Şimdi korkuyor musun? Günahlarınla yüzleşmekten korkuyor musun?"

Ses tonum baştan sona tutarlı ve bana tam olarak ne yaptığını öğrenmek için çığlık atarak kendimi ele vermemek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Ve sunağın küçük basamaklarına takılıp kış üstü düşene kadar geri çekilmeye devam ettiği için işe yarıyor gibi görünüyor.

Gözleri çılgınca bir çıkış arıyor, elindeki tespihi sanki onu benden koruyacakmış gibi yüzüme itiyor.

Önünde tek dizimin üzerine çökerek, elindeki kâğıdı kaptığım gibi yere fırlatıyorum.

"Sen," diye kusuyor, kaşları birbirine kenetleniyor, eli koluma dokunmak için uzanıyor, "sen ölmedin," diye devam ediyor, sesi suçlayıcı.

Ve sorun da burada yatıyor. Eğer bu işin içinde değilse neden öldüğümü düşünsün ?

"Peki öldüğümü nereden biliyorsun?" Başımı yana eğip onun tepkilerini inceliyorum.

"Sen..." diye kekeliyor ve elleri bir kez daha bana uzanıyor, muhtemelen bana uyguladığı cezalardan birkaçını daha uygulamaya çalışıyor.

Ben gençken.

Sadece bir sorun var.

Artık çocuk değilim.

Ellerini havada yakalıyorum, kolum boynuna dolanana kadar döndürüyorum ve hava akışını kısıtlıyorum.

"Sanırım çözülmemiş bazı sorunlarımız var, Başrahibe," diye kulağına fısıldıyorum. "Ve işbirliği yapmanı istiyorum," diye devam ediyorum, yerden tespihi alıp boğazına sarıyorum, boncuklar etine batıyor.

Arkama bir bakış attım ve Vlad'a öne gelmesini işaret ettim.

Rahatça mihraba doğru ilerler ve Başrahibe'nin uzuvlarını masaya sabitler.

"Ve o iblis," Vlad'ı net bir şekilde kelimeyi tükürüyor. "Elbette! Senden başka bir şey bekleyemezdim, şeytanla takılıyorsun. Sana söylemiştim, değil mi?" Manyakça bir kahkaha atıyor, "Sonunda günaha batacaksın." Bana dudak büküyor ve ben kendimi tutamadan yumruğum suratına inip onu yana deviriyor.

Gözleri kocaman, sanki bunu yapmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ah, ama ben sadık şeytanımı senin alaycı tanrına her zaman tercih ederim," diyerek öne doğru eğildim. "Günahları kınayan ama özel olarak onların içinde yıkanan sen. Sen," öfkem arttıkça burun deliklerim alevleniyor, "*bana* günaha battığımı söyleme cüretini mi gösteriyorsun? Sanki canavarlaşmış etinin her santimi," ellerimle çenesini kavriyorum, gözlerini kaçıramasın diye onu sıkıca tutuyorum, "biz konuşurken çürüyüp gitmiyor mu?"

"Neden buradasın, Assisi?" Bakışları kesinlikle benimkilerle buluşarak soruyor, "hala terk edilmekle ilgili takıntıların mı var?" sözlerinin beni inciteceğini düşünerek gülüyor.

Ah, ama bu gece farklı bir vahiy alacak.

Ondan uzaklaşarak düğmelerini çözüyorum ve altındaki topları ortaya çıkarmak için yere düşmesine izin veriyorum.

Hareket özgürlüğü için vücuda tamamen kalıplanmış siyah lateks bir elbise giyiyorum. Kullanılabilir her santimde, vücuduma bağlı bir bıçak veya silah var.

Başrahibe görünüşümü görünce dehşetle gözlerini açıyor, Vlad ise hayranlıkla ılık çalıyor.

"Git al, cehennem kızı," bana göz kırpmıyor ve ben yanaklarımdan süzülen kızarıklığa engel olamıyorum.

Hazırlanırken zaten onun yaklaşımlarını savuşturmakta zorlanmıştım, ama şimdi onun keskin bakışları altında olumlu bir şekilde ısınıyorum, intikam ve seks düşüncesi - bu sırayla - nefesimin heyecanla yükselmesine neden oluyor.

"Kaçakçılık çetesini biliyoruz," başlıyorum, karşısına oturup bir bıçağı kınından çıkararak, "şimdi anlamadığım şey, neden kendini bu işe bulaştırdığın."

Nefes nefese kalıyor ve bana bakmamak için başını çeviriyor. Bıçağı elimde manevra yaparak yanağına yaklaşıyorum, ucunun yavaşça etine yapışmasına izin veriyorum ama yine de batırmıyorum.

"Ne diyorsun, cevap verecek misin, yoksa kesecek miyim?"

Bakışlarını bana çeviriyor ve meydan okuyormuş gibi davranırsa da gözlerinde bir miktar korku görüyorum.

"olsun," diyerek omuz silkiyorum ve bıçağın elbisesinin yakasına ulaşana kadar aşağı kaymasına izin veriyorum. Bıçak o kadar keskin ki, malzemeyi kesmesi için fazla baskıya gerek kalmıyor ve tüm korse tamamen açılana kadar düz bir çizgi izliyorum. Altına bir şort giymişti, onu da kesip çıplak bedenini ortaya çıkarıyorum.

Soğuktan tüm derisi tüylerle kaplı ve bıçağı yüzeyde gezdirmeye devam ederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, onu *gerçekten* keseceğim zaman hakkında yanlış yönlendiriyorum.

"Hmm, peki ya Miles? Onu nereden tanıyorsun?" Başka bir soru soruyorum ve üst dudağındaki hafif bir titreme hassas bir noktaya dokunmuş olabileceğim konusunda beni uyarıyor.

Vlad beni bir şahin gibi izliyor, bakışları yaptığım her şeye odaklanmış durumda ama müdahale etmiyor. Aksine, ona her baktığımda beni daha da cesaretlendiren bir onay işareti yapıyor.

Ağzının kenarının gördüğümde, onun da tepkisini not ettiğini anlıyorum.

"Şuradaki iblis," diye Vlad'ı gösteriyorum, "bana epeyce şey öğretti," diyorum bıçağı göğsünün üst kısmına saplarken, " de bir dereceye kadar acı içeriyor."

Boğazının altından inlemeye başladı, bıçağın ucuyla sol göğsünün tam üzerinde küçük bir delik açtığımda acı onu başladı.

Büyükçe bir et parçasını çıkarmaya devam ettiğimde inlemeler çığlıklara dönüşüyor, göğsünde bir oyuk kalıyor. Çok az kanama var, kesik keskin ve etkili.

"Mhm, cehennem kızı, şimdi bu cerrahi beceriler," yöntemimi onaylayarak parmaklarını öpücük sesiyle dudaklarına götürüyor.

"Tekrar deneyelim," diyorum, onun için bazı büyük planlarım olduğu için acısına küçük bir ara veriyorum. Bunların hepsi, yıllar boyunca acı çektiğim bazı şeyleri içerecek. "Bana Miles'ı anlat," diye tekrarlıyorum.

Kötü niyetli bakışlarını bana yöneltiyor ve bir an için işbirliği yapacağından şüphe ediyorum. Ama vücudu yavaşça titremeye başladığında - korkudan ya da acıdan- onu yakaladığımı biliyorum.

"Nakilleri o koordine ediyor," diye mırıldanıyor, neredeyse kelimeleri boğazında düğümleniyor. "Tesisleri ve tıbbi personeli o sağlıyor," diye devam ediyor ve Vlad'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Sözcükler söylenmemiş. Tam da tahmin ettiğimiz gibi.

"Peki işin mali kısmından kim sorumlu?" Vlad'ın soruma verdiği küçük onay işaretini fark ederek soruyorum.

"Bilmiyorum..." diye başını sallıyor. "Yemin ederim. Sadece onun araçları olan birkaç kişiyle muhatap oluyorum. Miles asıl nakillerle ilgilenirken onlar lojistiği denetliyorlar."

"O zaman araçlar kim?"

İki isim söylemeden önce gözleri odanın içinde geziniyor. "Guerra ve Lastra," diye fısıldıyor ve benim de gözlerim açılıyor.

Hemen başımı kaldırıp Vlad'ın da aynı güvensizlik ifadesini takındığını görüyorum, özellikle de Marcello bize Guerra'nın mali durumunun düzgün olduğunu söyledikten sonra.

Vlad köşeden, "Belki Benedicto görünmek istediği kadar şeffaf değildir," diye yorum yapıyor.

"Benedicto?" Başrahibe kaşlarını çatır, "Hayır, hayır. Benedicto değil. Franco Guerra ve Nicolo Lastra. Burada olan her şeyi koordine edenler onlardı" diyor.

Vlad yanıma gelip elini omzuma koyarak, "İşte bu," dedi, "inanıyorum. Ama ikisi de öldü, peki kiminle temas halindesin?" Bir kaşını kaldırdı.

Başrahibe hızla göz kırpmıyor, o boşlukta yakalandığına şaşırıyor.

Tüm vücudu kaskatı kesilir, konuşmaya devam etmeyi reddederken dudakları büzülür.

Vlad, "İlginç," diyerek sessizce devam etmem için beni teşvik ediyor.

Ayağa kalkarak sunağın etrafında dolaşiyor, masanın üzerine yerleştirilmiş çeşitli eşyalara dikkat ediyorum. Onu konuşturmanın tam yöntemini bulduğumda yüzümde sinsi bir gülümseme beliriyor.

Masadan eski bir kandil alıp söküyorum ve içinde biraz yağ kaldığını görüyorum. Sonra yanan bir mum alarak kendimi bir kez daha Başrahibe'nin önünde buluyorum.

Göğsündeki delik kızgın görünüyor ama kemiğe ulaşacak kadar derin değil. *Yakında çözülecek.*

"Lanet olsun kızım, beni nasıl azdıracağını çok iyi biliyorsun," diye inliyor yan taraftan, ellerimdeki eşyalara bakıyor ve aklımdan geçenleri tahmin ediyor.

Başrahibe anlamaya çalışırken dehşet içinde bana bakıyor ama ancak yaraya yağı dökmeye başladığımda onun için ne planladığımı anlıyor.

"Hayır," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor, "Sana söyleyeceğim," diye devam ediyor, bağlarına karşı çırpınarak.

Yağ göğsündeki deliği ağzına kadar doldurduğu anda mumun alevini üzerine getirip her şeyin tutuşmasını izlediğim için biraz geç kalmış oluyorum.

Ateş etini kemirirken acı çığlıkları kiliseyi dolduruyor. Isı vücuduna yayılırken, alev acı reseptörlerini yakarken ve onu ter içinde bırakırken, nefesi kısa aralıklarla çıkarken yaşadığı acıyı hayal etmek bile istemiyorum.

"Michele," diye bağıyor, "Michele Guerra," diyor sonunda ve ben ateşe üfleterek onu bir anlığına söndürüyorum.

Yere yığılıyor, kendini kontrol etmeye çalışırken nefes alış verişini düzensizleştiriyor.

Tüm vücudu kasılıyor, tamamen ter içinde, gözleri neredeyse başının arkasına kayıyor.

"Michele benim bağlantım," diye nefes alıyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyorum, Michele sümsük birinin bu işe karışmasına pek de şaşırılmış değilim.

"Güzel. Gördün mü, medeni bir şekilde konuşabiliyoruz." Ona gülümsüyorum. "Ve şimdi kazanan soru için. Nakil merkezi nerede?"

Bağları fazla hareket etmesine izin vermese de masaya doğru geri çekilmeye çalışıyor. Vlad ve benim aramda bakışırken başını sallıyor, neredeyse daha fazla acının sırrı saklamaya değip değmeyeceğini düşünüyor.

"Ellis Adası," diye cevap veriyor sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Vlad'a dönüp kafasında dönen çarkları görüyorum.

"Orada terk edilmiş bir hastane var, ama federal toprak," kaşlarını çatıyor, gözlerini kapatıp nefes veriyor, "bu düşündüğümüzden çok daha büyük, cehennem kızı."

"Üstesinden . Her seferinde bir kişi. En azından artık Michele'i de ," diye ekliyorum alaycı bir ifadeyle.

Adamla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu, onu kesin olarak boktanlar listeme koymama yetmişti. Kendisinden daha zayıf olanlara acı çektirmekten zevk alan bağınaz bir ahmaktı.

"Hayır, yapamazsınız..." hareket etmeye başlıyor, ip bileklerini kestiği için acı içinde kıvranıyor. "Ona zarar veremezsiniz," diye devam ediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Nedenmiş o?" Vlad, kızın önünde eğiliyor ve kız sustuğunda parmaklarını şıklatıyor.

"O senin kardeşin," bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve ilk kez orada saf bir korku görüyorum. "Kendi kardeşini öldüremezsin," diye devam ediyor, sesi kırık.

"Ne? Bu imkânsız." Vlad'a dönüyorum ve onda da aynı inanmazlık ifadesi var.

"Değil," diye devam ederken sesi titriyor. "Nicolo... o," derken sesli bir şekilde yutkunuyor. "O daha gençken Michele lösemi hastasıydı. Nicolo bana bir fikirle geldi, eğer bir eşleşme bulursak iyileşebileceğini söyledi." Bu sözleri söylediği anda nereye gittiğini zaten biliyorum.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ama her şeyi anlatırken onu sadece dinleyebiliyorum.

"Michele'in kendi oğlu biliyordu," diye kuru bir kahkaha attı, "tıpkı Benedicto'nun onun olmadığını bildiği gibi. Nicolo başından beri sessizce bir eş bulmaya çalışıyordu ve tüm akrabalarını gözden geçirmiş ama başarılı olamamıştı. Ta ki bana gelip başka bir olasılık daha olabileceğini söyleyene kadar." Durdu ve bakışlarını benimkilere, "sana" çevirdi.

"Anlamıyorum."

"Nicolo senin onun kızı olma ihtimalin olduğunu söyledi ve o noktada sen son seçenektin. Michele neredeyse ölmek üzereydi ve

Gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Biz de testleri yaptık." Duraklıyor, gözleri acımaya benzer bir şekilde parlıyor. "Ve sonuçlar pozitif çıktı. Sen sadece onun kız kardeşi değilsin, aynı zamanda eşleştin de" diyor ve sesinde alışılmadık bir tempo var, sanki bu konuda kişisel bir çıkarı varmış gibi.

"Yani nakli sen yaptın," diye devam ediyorum ve o sadece başını sallıyor.

Başımın döndüğünü hissettiğimde Vlad omuzlarıma sarılıyor.

Nicolo benim biyolojik babamdı. Tıpkı Michele'in biyolojik üvey kardeşim olduğu gibi. Nicolo'nun bunu başından beri bildiğini ama yine de Michele için beni feda etmeye çok istekli olduğunu fark ettiğimde ellerim öfkeden titremeye başlıyor.

"Sisi," diye fısıldıyor Vlad saçıma, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Neden?" Başrahibe'ye sesleniyorum. "Neden ona yardım etmek için bu kadar zahmete girdiniz?"

Başını başka yöne çevirirken ağzı sert bir çizgi halinde sıkışıyor. "Neden?" Başka bir mumu tutarak tekrarlıyorum.

Hemen tepki veriyor, vücudunu geriye doğru itiyor.

"O benim yeğenim," diye fısıldıyor, "anne tarafından" sonunda itiraf ediyor ve bir an için onun için üzülüyorum, çünkü yaptığı her şey ailesi içindi.

Ama aynı zamanda, bunun için kaç kişinin acı çekmesi gerekiyor? Neden bunun için acı çekmek zorundaydım?

Vlad'ın kucağından kurtuluyorum, parmaklarım küçük yağ kabının üzerinde sıkılıyor.

Çenesini açarak sıvının tamamını boğazından aşağı boşaltıyorum, tükürmeye çalışırken boğulurken çıkardığı guruldama sesinin tadını çıkarıyorum. Hepsi yutulduğunda, bıçağın kabzasını kavrayıp karnına saplıyorum, yılların acısı ve aşağılanması yüzeye çıkıyor ve anıların içinde boğulmama neden oluyor.

Bıçağı döndürerek karnının alt kısmında daha da büyük bir delik açıyorum. Bu noktada acı çığlıkları beni etkilemiyor bile, tek amacım ölümünü olabildiğince acı verici hale getirmek.

Benim için ve diğer herkes için istismara uğradı.

Karnında bir delik açılana kadar deşiyorum, kan fişkırıyor ve yere dökülüyor. Çığlık atıyor ve ağzından ve burnundan gelen daha fazla kanla boğuluyor, ancak tüm çabaları boşuna çünkü kısıtlamalarla yerinde tutuluyor.

Başka bir mum alarak ateşi karnının üzerine getiriyorum, yakın tutuyorum ve alev yanıcı yağla buluşana kadar içini yakıyorum, bir kıvılcım tutuşuyor ve hızla açık bağırsağına yayılıyor.

Zor nefes alarak bir adım geri çekiliyorum. Vücudu bir şenlik ateşi gibi yanarken, çığlıkları küçük patlamalarla yutulurken sadece eserime hayranlıkla bakabiliyorum. Yüz ifadesi dehşet içinde, gözleri kocaman, ağzı açık. Acıdan çoktan bayıldı ve ben intikamın hiç bu kadar tatlı gelmemiş olmasından zevk alıyorum.

Uzun bir süre sadece ona baktım, kalbimdeki boşluğu doldurmak için ölümünün geçmesine izin verdim.

Ama gerçekten işe yarıyor mu?

Düşüncelerimden sıyrılıp etrafıma baktığımda Vlad'ın kayıp olduğunu görüyorum.

"Vlad?" Seslendim.

Başrahibe'ye ödeme yapmaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

Bir an için kan görmenin onu krizlerinden birine sürüklemiş olabileceğinden ve kendini toparlamak için gitmiş endişelendim. Ama kilisenin kapıları tekrar açıldığında, Vlad kasıla kasıla içeri girip iki kadını saçlarından tutup peşinden sürüklediğinde, ne yaptığını anlıyorum.

Ona havalı bir öpücük verirken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Eski öğretmenim Rahibe Matilde'nin eşliğinde Rahibe Celeste'yi yere fırlatırken, "Kalbime giden yolu biliyorsun," diye haykırıyorum.

"Sana zarar veren herkesin *öleceğini* söylemiştim, cehennem kızı. Öğleden önceki iki iğrenç kızı da ziyaret etmiş olabilirim ve bir daha asla yataklarından çıkamayacaklarını söyleyebilirim."

"Hızlıydın," diye övüyorum ve o bana sırtıyor, beyaz parlak dişlerini gösteriyor, köpek dişleri uzun ve çıkıntılı ve onu daha da yırtıcı gösteriyor.

"Senin için mi? Göz açıp kapayınca kadar." Bana göz kırptıyor.

Her iki kadın da şok içinde bana bakıyor ve şu anda kilisenin her tarafına kıvılcımlar saçan son derece yanıcı Baş Rahibe'ye baktıklarında ifadeleri daha da kötüleşiyor.

"Assisi mi?" Rahibe Celeste başını kaldırıp bana bakarak soruyor. "Bunun anlamı ne?" diye soruyor eski öğretmenim.

Acınası hallerine bakıyorum ve birdenbire onlara acımdan başka bir şey gelmiyor elimden. Hayatlarını başkalarını istismar ederek heba eden bu acımasız kadınlara acıyorum,

ve muhtemelen *hiçbir* zaman mutluluğu tatmamış.

"İşini yap, Vlad." Ona söyledim. "İzlemek istiyorum," diyorum tam otururken.

İçimde bir boşluk var ve bu boşluğun onların ölümü olacak gösteriyi en ön sıradan izleyerek dolacağını umuyorum.

Vlad hayal kırıklığına uğratmıyor. Onları baş aşağı tavana asmak için bir senaryo yazıyor.

Bıçaklarını ustalıklarla kullanarak onları bacaklarının birleştiği yerden çenelerine kadar kesip açtığında daha da etkileyici oluyor. Bıçakları o kadar keskin ki, organların yere dökülmesi için sadece iyi bir kesik yetiyor, daha kuvvetli bir çekişte göğüs kafesi de açılıyor.

Bacak bacak üstüne atmış, çenemi avucumun içine almış, hızla karınlarının deşilmesini izliyorum. Geriye sadece leşleri kaldığında, lambadan kalan yağı alıp iki cesedin etrafına sıçratıyor ve ardından onlara bir mum fırlatıyor.

Alevler hızla içine çeker ve tıpkı Baş Rahibe gibi hepsi kendilerini ateşin içinde kaybeder, kilisede dumanlar yükselir, yanık et kokusu her köşeye siner. Kilisenin arka kısmının tamamı, önüne çıkan her şeyi yutmak isteyen doymak bilmez alevlerle dolmuştur.

Ayağa kalktım, gitmeye hazırım.

Son mumu da atıp açgözlü alevleri besledikten sonra Vlad bana doğru dönüyor, yüzü ve tüm kıyafeti kan içinde. Gözbebekleri irislerinin içinde erirken gözleri gece yarısı siyahına bürünüyor, ağzı kibirli ama tehlikeli bir gülümsemeyle köşelere doğru çekiliyor.

Bana bakışı hakkında söylenecek bir şey var, özellikle de göz temasını sürdürerek ağzını açtığında, dili dudaklarındaki kanı yaladığında, dişleri kırmızıyla lekelendiğinde.

İçgüdüsel olarak geri adım atarken sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Onun bu yönünü biliyorum. Kanının akmasını *isteyen tarafını*. Ve yine de, sadece bu değil.

Yaklaşıyor, elini havaya kaldırıyor ve kan lekelerini inceliyor. Arkasındaki ateş çığlık çığlığa yanıyor, ışık zerrecikleri yüz hatlarını aydınlatıyor ve onu tam da Baş Rahibe'nin dediği gibi bir iblis gibi gösteriyor.

Cehennemin derinliklerinden gelen bir iblis, kutsal topraklara ayak basıyor ve her türlü yıkımı gerçekleştiriyor. Ve onu durdurabilecek hiçbir şey yok.

Gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsemesi yoğunlaşıyor. Dudaklarından tek bir kelime ve başımın belada olduğunu anlıyorum.

"Kaç," nazik bir ses çıkarıyor ama beni bekleyen şeyin naziklikten başka bir şey olduğunu biliyorum.

Ayaklarım yavaşça geri çekiliyor, her hareketini izlerken gözlerim onun üzerinde. Ama o da öyle. Sinsice dolaşan bir yırtıcı, ondan kaçış yok, Her adımında ondan bir tepki alıyorum.

Gamzesi daha vurgulu, gülümsemesi daha zoraki bir hal alıyor.

"Koş," diye tekrarlıyor ve ben oyalanmıyorum, geri çekilip son sürat koşuyorum.

Ana avludan sıçrayarak mezarlığa doğru ilerlerken, yıllardır buradaki gerçek evim olan anıt mezarı hatırlıyorum.

Onu peşimde hissediyorum ama tehdit altında hissetmiyorum, gerçekten hissetmiyorum. Hızıyla beni şimdiye kadar çoktan yakalamış olabilirdi. Beni yakalayıp çamura saplayabilirdi, koca vücudu benimkinin üstündeydi.

Nefesim kesiliyor, mı yoksa uyluklarımın iç kısmındaki ıslaklıktan mı tartışılır.

Mezarlar boyunca koşuyorum, görmediğim küçük bir haçın üzerinden atlıyorum ve neredeyse düşüyordum. Saniyeler içinde dengemi yeniden sağlayıp arkama gizlice bakıyorum, gecenin karanlığında onun şeklini görüyorum, dış hatları beni yok edeceğini vaat ediyor.

Sonunda mozoleye ulaştığımda durmuyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum ve buranın bir sığınak olmasını umuyorum.

Ama bu düşüncenin oluşması, ondan kaçmanın mümkün anlamam için yeterli oluyor. Ellerim bacaklarımdan aşağıya iniyor ve hala vücudumda kılıflı olan bıçakları arıyor, beni biraz zaman kazandırabilecekleri umuduna tutunuyorum.

Kapı menteşelerinden söküldüğünde içeriye birkaç adım atabildim, Vlad'ın elleri kapının iki yanında, kapıyı kolayca yana fırlatıyor.

Dudaklarımdan hafif bir titreme başlıyor, vücudumdan aşağı iniyor ve karnımın derinliklerine yerleşiyor.

"Vlad," dudaklarımdaki adı, adımları ağır ve kendinden emin bir şekilde içeri girerken ondan kendini beğenmiş bir gülümseme . Ben geri çekilmeye devam ediyorum ve o ilerlemeye devam ediyor, gözleri benimkilere dikilmiş, dili kan vaadiyle dudaklarını yalıyor.

Daha fazla kan.

Bir hamlede boğazıma yapıştı, burnunu boynumda aşağı yukarı hareket ettirip beni içine çekerken bedenim aynı hizadaydı.

"Benim," diye kulağıma hırlıyor, boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Onu üzerimden atmaya çalışırken kollarım çırpınıyor, ama bana fırsat bile vermiyor, sırtım hala Cressida'nın kalıntılarını barındırması gereken mermer tabuta çarpana kadar beni geriye doğru itiyor.

"Vlad," nefes alıyorum, ellerim omuzlarında buluşuyor ve toplayabildiğim tüm güçle itiyorum. Kımıldamıyor bile. Aksine, beni döndürürken çırpınışlarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

Elini enseme koyarak beni tabutun üzerine itiyor, ereksiyonunu içime sokarken sırtım onun önüne geliyor.

Bir bıçak kapıp lateks giysimi vücudumdan ayırırken ne olduğunu zar zor fark ediyorum. Boynumdan başlayıp bacaklarıma kadar inerek elbisemi parçalara ayırıyor, soğuk hava çıplak bedenime çarpıp nefesimi kesiyor.

"Vlad, lütfen," diye onu bir kez daha ikna etmeye çalışıyorum ama sözlerime tepki vermiyor.

Hayır, sadece bıçağı çıplak tenimin üzerinde gezdirirken sert nefes alıp veriş var, bıçağa yeterince baskı uyguluyor, böylece tenimi deldiğini hissediyorum ama kesecek kadar değil.

Daha da kötü bir şey yapmadan önce zamanın sınırlı olduğunu bildiğimden, onunla savaşmayı bırakıyorum. Ona çoktan olduğuma inanmasına izin veriyorum, vücuduma ne isterse yapmasına izin veriyorum.

Sonra, tam bıçağı aşağıya, kıkır yanaklarımin arasına indirirken, elim bıçağımın kabzasında, hareket ediyorum.

Bıçağımın ucu göğsüne saplanıp kan akıtana kadar dönüp dururken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Açtığım yaranın gözlerimin altında daha da büyüdüğünü ve daha fazla kan fışkırdığını dehşetle izliyorum.

Bakışlarımı yukarı çektiğimde bana sırtıttığını fark ediyorum.

Herhangi bir ön hazırlık olmaksızın bıçak elimden fırladı ve bir gümbürtüyle mermer zemine düştü.

Onun duygusuz gözlerine baktığımda ve tüm tavırlarının acı ve yıkımdan başka bir şey vaat etmediğini gördüğümde omurgamda bir korku şeridi beliriyor. Eğilip yanından kaçmaya çalıştığım belki bir saniyelik bir an var,

Ama parmakları tekrar boğazıma uzanıyor, beni tekrar tabutun üzerine itiyor, bu sefer beni kaldırıp üzerine oturtuyor.

Bacaklarımı hareket ettiriyorum, çılgınca beni bırakmasını sağlamaya çalışıyorum, ama eğer bir şey varsa, kötü girişimlerime kıkırdarken onu daha da eğlendiriyor.

Bir eliyle boynumu , çünkü beni zapt etmek için fazla bir şeye ihtiyacı yok, diğer eliyle de kendi giysilerini yırtıyor, mürekkepli göğsü gözümün önüne serilene kadar rahip pelerinini yırtıyor.

Teni ay ışığında parlıyor, vahşiliği acımasız ışıkla vurgulanıyor. Bir barbar savaş lordu gibi, öfkesi kılıcıdır ve bakışlarım aşağıya indiğinde, bana doğru doğrultulmuş çok tehlikeli bir kılıç fark ediyorum.

"Bunu konuşalım," diye ağzımdan kaçırdım. Onu yatıştırmak için her şeyi yaparım.

Ama geçen seferki gibi beni duymuyor. Gürültüyle kulakları dikiliyor ama söylediğim hiçbir şeyi duymuyor.

"Vlad," diye ona uzanıyorum, ama elimi kenara iterek kendini sıkıca açık bacaklarımın arasına yerleştiriyor. "Lütfen Vlad," diye tekrar yalvarıyorum, tam da sikiinin ucu kıvrımlarımın arasında gezinirken.

Kendini bana sürtüyor, ileri atılmadan önce beni hafifçe kızdırıyor, saldırı neredeyse tabuttan atlamama neden oluyor.

"V..." Adını söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey . Beni boyuna geçirirken yüksek sesli bir iniltiden başka bir şey çıkmadı.

Beni yerimde tutarken parmakları kalçama saplanıyor, tüm gücüyle bana geri çarpmadan önce tamamen geri çekiliyor.

Çıkarmaya çalıştığım her kelime, sadece onun beni hissedebildiğim için beni başarısızlığa uğrattıyor, o kadar tatlı bir acı ki beni inletiyor, duvarlarım onun etrafında daralıyor, amım onu sadece kör edici bir orgazm olarak tanımlayabildiğim şeyle sıkıyor.

Her şeyi gözden geçiriyorum. Zaman ve mekan yok, sadece acı zevki uzatmaya devam ederken acımasız itişleri var.

Ne olduğunu anlamadan beni karnımın üzerine çevirdi, arkamdan girerek beni daha da doldurdu. İticileri daha güçlü, daha acı verici, ama beni o kadar derinden okşarken sonsuz derecede daha tatlı, dudaklarımdan kaçan sınırsız inlemeleri kontrol edemiyorum.

"Benim," diye homurdanıyor, sesi kısık, baslar küçük muhafazada yankılanıyor.

Eli hâlâ boynumda, beni kendine çekiyor, ağzı ısırmadan önce omzumda ıslak öpücükler bırakıyor.

"Vlad," diye nefes alıyorum, dişleri derimi parçalıyor, acı kısa sürüyor ama itişlerinin ritmini artırırken yakıyor. Ağzı omzumda, emme ve yalama arasında gidip geliyor, bir damla kanın bile boşa gitmemesini sağlıyor.

Kalçaları öylesine korkunç bir hızla içime girip çıkıyor ki aklım buna yetişemiyor, içimden bir orgazm daha geçiyor ve tabutun üzerine yığılmama neden oluyor, kollarım yanlarda gevşiyor.

Sonra aniden , siki hala sert bir şekilde amıma çarpıyor, kık yanaklarımın arasından yukarı doğru sürüklemeyen önce tüm şaftını sularıyla kaplıyor.

Ne yapmaya çalıştığını anladığımda gözlerim açılıyor ama bedenim karşı koyamayacak kadar gevşek.

Yanaklarımı ayırıyor, başparmağıyla sıkı kas halkasını test ederken elini giriş yerimde gezdiriyor. Geçen seferkinden farklı olarak, içeri girmesini kolaylaştırmak için kendi uyarılmamı kullanarak onu içeri itiyor. Ama başparmağı kısa sürede dışarı çıkıyor, yerini aletin başı alıyor.

Kocaman aletin başı.

"Vlad," diye inliyorum, o canavarın kıkımda olmasından şimdiden korkuyorum. Amımı parçaladıysa, göt deliğime ne kadar zarar vereceğinden emin değilim. "Lütfen," diye yalvarıyorum ama ondan tam olarak ne istediğimi bilmiyorum.

Sıkıca kavradığı sikinin başını dar deliğimin etrafında gezdiriyor, arada bir amımdan biraz ıslaklık toplamak için alçaltıyor. Ama tam onu içeri iteceğini, merhamet için yalvarmamı sağlayacak şekilde beni parçalayacağını düşündüğümde, yapmıyor.

Gözlerimi kırıştırarak biraz berraklaşıyorum ve ne yaptığını görmek için başımı yana eğerek etrafımda dolaşıyorum.

Bir bıçağın ağzı ay ışığında parlıyor, soğuk çelik tenime değdiğinde beni ürpertiyor. Yine de kestiği benim etim değil.

Bu onun.

Bıçağın kenarlarını sıkıca kavıyor, kan kadar açık avucunun derisi üzerinde yavaşça sürüklüyor, aşağı ve kıkıma giderek daha hızlı damlıyor.

Başlangıçta ne yapmak istediğini anlamıyorum. Ama sikini kanayan eline alıp, serbestçe akan kanı sikinin her tarafına bulaştırırken, planının ne olduğunu anlıyorum. İtiraz bile edemiyorum.

Aletinin başı tekrar girişime sürtünüyor, bu sefer vücudum yavaşça açılıp onu kabul etmeye başladığında kaygan, ıslak ve kanla dolu.

Bıçağı tekrar avucuna indirmeden önce baş kas halkamın yanından zar zor geçerek kıkırtı yanaklarımın arasından daha fazla kan akmasını sağlıyor ve hepsi sikinin kıkırıtma girdiği yerde toplanıyor. Viskoz madde, aletinin içimde daha da derine kaymasına yardımcı oluyor.

Bir anda acı verici bir şekilde dolduğumu hissediyorum - kalın ereksiyonu kaslarımı gererken, onları sınırlarına kadar zorlarken ve bana yeni bir zevk türü gösterirken farklı bir dolgunluk türü. Kan akmaya devam ediyor, kaygan sıcaklık onun kalın aletinin girmesiyle birleşince başım dönüyor, içimde çok fazla zevk oluşuyor, klitorisim serbest bırakılmamış gerginlikle yanıyor.

Yavaşça, içine tamamen oturana kadar santim santim ilerliyor, taşakları amıma çarparken boğuk bir inilti çıkıyor, ıslaklığım hassas etiyile temas ediyor.

"Siktir," diye tısladığını duyuyorum sanırım, iki eliyle kalçalarımı kavırıyor, sikini çıkarıp tekrar sokuyor, kan kayganlaştırıcı görevi görerek hareketlerini kolaylaştırıyor.

Bu yabancı his karşısında nefesim kesiliyor ama bedenimin onunkine açılmasına, bana sunduğu her şeyi almasına engel olamıyorum. Gözlerimi kapatarak kendimi onun tarafından domine edilme hissine bırakıyorum. O kadar sahiplenilmiş ki, damgası ruhuma kazınmış.

Önce yavaş, vücudum girişe izin verecek kadar gevşedikçe itişleri hızlanıyor. Aşırı güçlü olmanın verdiği kötü bir his var ve aynı zamanda güç sahibi olanın *ben* olduğumu, içime girdiği anda tüm hislerini kaybetmesini sağladığımı hissediyorum.

Kolunu karnımın üzerinden geçirerek beni kendisine daha da yaklaştırıyor, parmakları klitorisime yerleşene kadar aşağı doğru hareket ederken arkalarında ateşten bir iz bırakıyor. Sikini içime iterken aynı anda üzerine bastırıyor. Havai fişekler gözlerimin önünde patlıyor ve klitorisimi okşamaya devam ederken, sadece daha sert gelebiliyorum, serbest bırakılmam bitmiyor.

Aleti içimden tamamen çıkmadan önce birkaç kez daha içime girerken çok geride değil.

Sıcak tohumunun sırtımın alt kısmına düştüğünü hissettiğimde onun düzensiz inlemelerini duyuyorum ve kalbimin göğsümde sıkıca sıkışmasına engel olamıyorum.

O benim. Bu vahşi adam tamamen benim.

Aşağı inmeme yardım edip beni kollarının arasına aldığında ve cüppesinin kumaş şeritleriyle sardığında hâlâ tabutun üzerine yığılmış durumdayım.

"Seni incittim mi?" diye soruyor, saçlarımı okşuyor, bakışlarındaki sıcaklık açıkça belli oluyor.

"Hayır, hiç de değil," diye zevkle iç geçiriyorum, ona daha da sokuluyorum. "Sanırım bende bir sorun var," diye itiraf ediyorum usulca.

Başrahibe'yle yüzleşmeden hemen önce kısa bir plan yaptığımızda, geçen sefer kendini kana kaptırdığı zamanın bir simülasyonunu yapmayı öneren ben olmuştum. Ama bu sefer kontrol onda olacaktı.

Korkunç bir cinayetten sonra her zaman sevişme havasına biliyorum, bu yüzden ondan beni kovalamasını ve bir canavar gibi almasını istedim. Onun tarafından domine edilmek istiyordum. Bir vahşi gibi içime girerken onun merhametine kalmak.

Başlangıçta biraz isteksizdi, ama beni incitirse güvenli bir kelime söyleyeceğime dair ona güvence *verdiğimde*, bunu denemeye açıldı.

Kontrolden sıyrılmak, beni alt ederken saf hayvani şehvetin merhametine kalmak hakkında söylenecek bir şey var.

Ve sadece *o* olduğu için gitmesine izin verebilirim.

Onun avı olma hissinden ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde yanaklarım kızardı, adrenalın damarlarımda hızla akarken onun iddiasının serotoninine . Acımasızca içime girerken ellerini boğazımda hissetmek bile beni her zamankinden daha çok boşaltmıştı.

Beni bir canavar gibi azdırdı, daha önce denediğimiz her şeyin çok ötesine geçen bir iddia.

Ve biliyorum ki o da bunu seviyor, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla arzuluyor. Ama kendini inkar ediyor çünkü beni incitme düşüncesine katlanamıyor.

"Senin hiçbir sorunun yok Sisi," diyerek eğilip alnıma bir öpücük ve yüzümü şefkatle okşuyor.

"Bilmiyorum," diye nefesimi bırakıyorum, "belki de olanlardan sonra daha fazla travmatize olmalıyım," diyorum ve yavaşça göz kırptırıyor, gözlerinde acı belli oluyor, "ama tüm kontrolü sana bırakmakla ilgili bir şey var," elimi yüzünü avuçlamak için kaldırıyorum. "Sanırım bu beni ilk tanıştığımız andan itibaren tahrik etti."

"Yapma," parmağını dudaklarıma koyuyor, "kimsenin sana ne hissetmen ya da hissetmemen gerektiğini söylemesine izin verme. Kahretsin, en başından beri kendimle savaşıyorum, sana hak ettiğin gibi nazik davranmaya çalışıyorum, oysa tek istediğim seni bir duvara fırlatmak ve seninle yoluma devam etmektir," kurt gibi gülümsüyor, "şiddetle," diye fısıldıyor, acımasızca," dudağımı izliyor

yavaşça, "kızgın bir hayvan gibi. Seni lanet olası ruhundan silemeyeceğin şekilde işaretler."

Derin bir nefes alıyor, gözleri sonsuz ateş havuzları ve ah, ama boğulmak daha önce hiç bu kadar sıcak gelmemiştir.

"Biliyorsun içimde bir şiddet var," avucumu göğsüne, tam kalbinin üzerine getiriyor, "karanlık, çalkantılı ve zar zor kontrol altına alınıyor ve seni bütünüyle yutmaktan başka bir şey istemiyor. Benim *her* parçamı kucaklamayı, hatta vahşi, uygar olmayan parçamı bile..." diye devam ediyor ve ben içindeki çatışmayı görebiliyorum.

"Pek inançlı biri olmadığını biliyorum Vlad," diye dudaklarımı büzdüm, "ama buluşmamız kaderimizde varmış. *Kaçınılmazdı*. Ben ilişkimize böyle derdim. Doğru ya da yanlış yok... sadece biz varız."

"Kaçınılmaz," diye düşünceli bir şekilde başını salladı, "Bunu sevdim."

"Seni seviyorum," diyorum, ona doğru eğilerek, dilim ona açtığım sığ bıçak yarasını yalamak için gizlice dışarı çıkıyor.

"Siktir, Sisi," diye tıslıyor zevkle. "Ben de seni seviyorum, cehennem kızı," sertçe nefes alıyor, gözleri kapalı. "Hem de çok."

Küçük maceramızdan sonra temizlenmek biraz daha zor ama herkes kilisedeki yangın yüzünden çılgına Sacre Coeur'den fark edilmeden çıkmayı başarıyoruz. Polis ve itfaiyeciler olay yerindeler ve Vlad güvenlik görevlilerini de öldürüp kaçarken bu beceriksizlik hayret verici.

Arabaya geri döndüğümüzde "Seni gücendirmişler," omuz silkiyor.

Ona başımı sallıyorum, yine de saygısı ısıtmakta asla başarısız olmuyor.

Yerleşkeye döndüğümüzde plan yapmaya başladık.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Gözüm üzerinde," diye sesleniyorum.

Ellis Adası yabancılar için pek de misafirperver bir yer olmadığından ve etrafta bulunan güvenlik kameralarının kapsama alanı kısıtlı olduğundan, bir B planına geçmek zorunda kaldım.

Bunun riskli bir yol olduğunu biliyorum ama hazırlıksız bir şekilde içeri dalacak da değilim. En azından hastanenin ve çevresindeki arazinin düzeni hakkında bir fikrim olmalı.

"Şimdiden mi?" Sisi sandalyesinden kalkıyor ve ekrana bakmak için yanıma geliyor.

"Dronlardan üçü içeri girmeyi başardı. İkisi düşürüldü," diye açıklıyorum, "bda bulunmadan önce yeterince görüntü alacağını ummak zorundayız."

Büyük olasılıkla zaten onları arıyorlardır, çünkü öncekiler onları diğerlerinin potansiyel varlığı konusunda uyarılmış olmalı. Yine de *bir şeyler* bulabileceğimizi umuyorum.

"Bu onları tutmayacak mı?"

"Bu almak zorunda olduğum bir risk," diye cevap veriyorum acımasızca. "İdeal değil ama asla gözü kapalı girmem."

Başını sallıyor ve ekranı izlemeye devam ediyor.

Kalan dronlar da önce bize bir saatlik ek görüntü sağlıyor. Ancak bu bir saat hastanenin içinde neler olup bittiğine dair tek bilgimiz, bu yüzden Sisi ve ben her bir kareyi dikkatlice analiz etmeye, binanın ve içeride neler beklediğimizin bir şemasını çıkarmaya başladık.

Görebildiğimiz kadarıyla hastane *terk edilmiş olmaktan* çok uzak, her katta pırıl pırıl yeni ekipmanlar var. Dronları gece gönderdiğimizden beri koridorlarda pek fazla insan dolaşmıyordu, ancak kameraya yakaladığımız birkaç kişinin kimliğini tespit edebildik.

Tespit ettiğimiz yüzlerin bir listesini çıkarırken "Bunların hepsi göçmen," diye not düşünüyorum. "Göçmen doktorlar ve hemşireler," diye devam ediyorum verileri gözden geçirirken. "Bu mantıklı, çünkü bazıları resmi bir hastanede çalışmak için niteliklerini kabul ettiremeyecek. Gerçi bu biraz ironik, çünkü hastanenin kendisi de eskiden bir göçmen binasıydı," diye kıkırdıyorum.

"Sence neler olduğunu biliyorlar mı?"

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum.

"Evet ama bu muhtemelen onlardan sertifikalarını istemeyen bulabilecekleri tek iş türü," diyorum ona bu insanların bazılarının nereden geldiğini gösterirken. "Bu akıllıca. Savaşta zarar görmüş ülkelerden personel getirin ki belge sunma imkânları olmasın."

"Bu da insan ticaretinin bir başka şekli değil mi?" Düşünceli bir şekilde soruyor ve dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Sadece kendi ülkelerinden alınmışlarsa. Eğer buraya yerleştikten sonra işe alınmışlarsa, o zaman hayır."

"İlginç," diye not alıyor, kaleminin ucunu ısırarak. "Ne düşünüyorsun peki? Onları *buradan* mı temin ediyorlar yoksa ticaretini mi yapıyorlar?"

Tespit ettiğimiz personelle ilgili bastırdığımız dosyaları ona doğru iterek bazı tarihleri işaret ediyorum.

"Bu insanlar kendi ülkelerinde *yıllardır* kayıp.

Ve ABD'de olduklarına dair hiçbir kayıt yok. Tahminimce yeni bir hayata başlama teşvikiyle getirildiler ama sonra işin içine çekildiler."

"Onlar için üzülüyorum," diye omuz silkiyor. "Miles'ın çocuklar üzerinde yaptığı şeyleri biliyorlardı ve hiç konuşmayı düşünmediler mi?"

"Onları doğrudan yargılamamız gerektiğini düşünmüyorum. Eğer birisi konuşmayı düşünseydi, artık hayatta olmazdı. Bu çok derin bir mesele. Birisi kanıt toplayıp yetkililere gösterse bile *kime* göstereceğini nasıl bilecek? Tüm emir komuta zincirlerinde çok fazla insan var. Sistem baştan aşağı çürümüş durumda."

"Ama bu yel değirmenleriyle savaşmak gibi bir şey değil mi? Miles'ın saltanatına son veriyoruz ama onun yerini başka bir Miles'ın almayacağını kim söyleyebilir?"

"Canavarın karnına ulaştığınızda elde edeceğiniz şey budur. Bir kafayı kesersiniz, yerine bir başkası büyür. *Asla* gerçekten bitmez. Özellikle de bu kadar kârlı bir şey söz konusu olduğunda. Talebin olduğu yerde arz da olacaktır."

"Anlıyorum," diye iç geçiriyor, "ama bu beni çaresiz hissettiriyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Keşke seni dünyanın tüm dehşetinden koruyabilseydim Sisi," ona dönüp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, "ama yapamam. Yapabileceğim tek şey, seni tehdit edebilecek her türlü tehlikeyi bertaraf etmek," diye duraksıyorum, "ve ben yanında olmadığım zamanlar için yeterince güçlü olduğundan emin olmak."

Bana o çarpıcı gülümsemelerinden birini verirken elini benimkine uzatıyor.

"Güçlüyüm *çünkü* sen ," diyor sessizce, "Benimle olmayacağın bir zamanı düşünmek istemiyorum Vlad. Çünkü böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Homurdanıyorum, çünkü ben de onsuz bir an bile düşünemiyorum. Ama onunla *sonsuz* dek birlikte olmayı ne kadar istesem de, gerçek şu ki bu yaşam tarzı beni eninde sonunda tüketebilir.

Ben bile yenilmez değilim.

Buraya kadar gelebilmiş olmam bile hayret verici. Ama her zaman şans benden yana olmasa da, Sisi'nin benim için bir damla gözyaşı dökmemesi için her şeyi göze almaya hazırım.

Görüntüleri sessizce izlemeye devam ediyoruz, ta ki Sisi ekrana işaret edip videoyu durdurana kadar.

"Sanırım yeraltında bir şey var," diyor parmağıyla binanın altındaki küçük bir havalandırma deliğini göstererek.

Parmaklıklara ve orada bir şey varmış gibi görünen gerçeğe dikkat ederek yakınlaştırıyorum.

"Hastaneyi sadece nakiller için kullanıyorsa, projesini burada barındırıyor olabilir."

"O zaman ne yapacağız? Öylece içeri dalamayız" diyerek dudağını ısıyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Hayır. Yardıma ihtiyacımız olacak," diye kaşlarını çatı ve ben de açıkladım, "destek. Kardeşinle çoktan konuştum ve yardım etmeye istekli. Enzo ve Nero da var, yani birleşik güçlerimiz yeterli olacaktır."

"Ama burası hala federal topraklar. Bunu nasıl aşacaksın?" Dudaklarım seğirdi.

Telefonumun Nero'dan gelen bir onay mesajıyla yanıp söndüğünü gördüğümde eğlenerek, "Biraz aceleci davranmış olacağım," diye ekliyorum.

"Meester'ı kullanacağım," diyorum ve gözleri açılıyor.

"Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" Kaşını kaldırıyor, neredeyse gücenmiş gibi.

"Çünkü Nero ve kardeşinle planları tamamlamaya ve bunun uygulanabilir bir alternatif olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Açıkla." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. "Ada açıkça iyi korunuyor ve geldiğimizi görecekler. hemen. Oraya fark edilmeden girebilmek için bir kozumuz olmalı."

"Peki son birkaç haftadır seni öldürmeye çalışan Meester'ı seni adaya götürmesi nasıl ikna edeceksin?" Şüpheyle soruyor.

"Nero her şeyi halleder," diye kıkırdıyorum. "Kıymetli kızı şu anda onun elinde. Aslında, kardeşinin evine vardığımızda Meester'la bir video konferans yapacağız ve eminim çok ikna edici olacaktır."

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor, "hiç de fena bir fikir değil." Ama sonra kaşlarını çatır.

"Kızı kaç yaşında?"

"Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındadır," diye omuz silkiyorum. "Ama onun için çok fazla endişelenme. O da masum değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kısıtlı çevrelerde ona kara dul diyorlar. Üç ya da dört kez evlenmiş ve tüm kocaları gizemli koşullar altında ölmüş. Üstelik hepsi de evlendikten kısa bir süre sonra. Meester'ın uzun zamandır ona başka bir koca bulmaya çalıştığını duydum ama kimse onunla evlenecek kadar cesur değilmiş."

"Kulağa ilginç geliyor," diye sırtıyor Sisi. "Onunla tanışmak istiyorum."

"Ve yapacaksın. Yarın sabah kardeşine gidiyoruz."

Adayı ve hastaneyi kabaca anladıktan sonra günü sonlandırıyoruz.

"Bodrumun farklı bir girişi olduğunu fark etmemiştim," diyor Sisi, kolu benimkine sıkıca sarılıyor.

Hastane hakkında bulabildiğimiz tüm bilgileri derlemiştik, şimdi geriye kalan tek sorun saldırıyı planlamaktı.

Dün gece Nero'yla telefonda konuşmuştum ve Meester'ın kızıyla bazı küçük sorunlar yaşamış olsa da bugün burada olacağına ve planı başlatabileceğimize dair bana güvence vermişti.

"Sanırım Marcello evin girişini mühürledi," diye cevap veriyorum, ona bodrumun oldukça ahlaksız geçmişinden bahsederek. "Muhtemelen Claudia ya da Venezia'nın kazara oraya girmesini istememiştir."

Evin arka tarafına, bodruma açılan bir kapının olduğu yere doğru ilerlerken vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu, başımın çatıya doğru hissediyorum.

Bir adım atıyorum ve tam alnıma bir kurşun isabet ederken Sisi arkamdan itiyor.

Bir boya mermisi.

Ağzım açılıyor ama hiç ses . Sisi elimi kenara itip önüme geçtiğinde ve gönlünce güldüğünde de çıkmıyor.

"Hepiniz mavisiniz," diye güçlkle konuşabiliyor, karnını tutarak , gözlerinin kenarında çok fazla gülmekten kaynaklanan yaşlar var.

Bu da yetmezmiş gibi bodrumun kapısı açılıyor ve Marcello ile Catalina'nın ardından Adrian'ın benimle alay edercesine kıkırdadıkları görülüyor.

Ama Adrian buradaysa.

Bianca'nın birinci katın pencere pervazından atlayıp ayaklarının üzerine düştüğünü ve bana sırtıttığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

"Sen," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, herhangi bir karşılık bile veremiyorum, çünkü kim mavi bir adamı ciddiye alır ki?

Boya yüzüme bulaştı ve takım elbisemden aşağı damlıyor, bu da beni resmi bir fahri şirin yapıyor.

"Şey," diye başlıyor, yüzünde eğlenen bir ifadeyle, "dileğini aldın," omuz silkiyor ve kayıtsızca kocasına geri dönüyor. Yoksa eski kocası mıydı?

"Maviye boyanmayı ne zaman istedim?" Elim kaldırıp gözlerimdeki yapışkan maddenin bir kısmını silerek mırıldanıyorum.

Sisi hâlâ yanımda gülüyor ama benim pek de eğlenmediğimi görünce hemen bir peçete yüzümdeki pisliği temizlememe yardım ediyor.

"Oh, bilmiyorum," Bianca dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor, "belki de beni hıçkırarak aradığında ve geldiğini görmemen için seni gizlice öldürmemi istediğinde?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Sen bir moronsun," diye cevap veriyor hemen, telefonunu bir kayıt dinletiyor.

Beni kurtar, B! Daha kötü bir şey yapmadan önce... onun peşinden gitmek gibi.

Yutkunuyorum, bu şekilde zor durumda için utanıyorum, çünkü bu açıkça benim sesim. Bu olayı hiç hatırlamıyor olsam da, ne zaman gerçekleşmiş olabileceğine dair bir tahminde bulunabilirim.

"Havam iyi değildi," diye mırıldanıyorum ama o bir adım daha ileri gidip başka bir kayıt çalmak zorunda kalıyor.

Gerçekten ağladığım bir yer.

Onsuz yaşayamam.

Sadece ağlamadığımı fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Hıçkırır hıçkırır ağlıyordum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Tanıdık geliyor mu?" Beni anladığını bilerek kaşlarını çatıyor. "Ne o?" Sisi kaşlarını çatıyor, sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

"Seni gönderdiğimde," diye mırıldandım, "bazı narkotik deneyler yapmış olabilirim," *çok fazla narkotik* "ama çok iyi hatırlamıyorum."

Bianca, "Sen de beni eleştiri-yordun," diye araya giriyor ve ben ona giderek daha fazla kızıyorum.

Beni Sisi'nin önünde bu kadar utandırmak zorunda mıydı gerçekten?

Ama şu an bunun için zamanım yok. Sisi'ye uyuşturucu bağımlısı olmadığımı açıkça belirtmem gerekirken olmaz.

"Bir anlık bir zayıflıktı," diyerek Sisi'ye döndüm, ellerini ellerimin arasına aldım ve gözlerimin içine bakması için onu zorladım. "Ve tek seferlik bir şeydi. Yemin ederim," diyorum ona, gizlice ateş etmediğimi bilmesini isteyerek.

Dudaklarını büzüyor, gözlerini bana diyor.

Diğerleri kısık sesle konuşuyor ya da en azından öyle görünüyor çünkü tüm dikkatim Sisi'ye ve onun tepkisine odaklanmış durumda. Diğer tüm sorunları-mın üzerine bir de uyuşturucu sorunu-m olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Bu bir kereye benzemiyor," diye kuşkuyla cevap veriyor ve ben de küfrediyorum.

"Tamam, belki birkaç gündü. En fazla bir hafta," diye , kendi açıklamamdan utanarak. "Ama aylardır ona dokunmadım, cehennem kızı. Yemin ederim." Ciddi olduğumu görebilmesi için serçe parmağımı ona uzatıyorum.

İkna olmuş görünmüyor ama serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor.

"Tamam. Paçayı kurtardın," diyor ve ben rahatlamış bir şekilde nefes .
"Ama sadece benim için ağlarken sesin çok tatlı çıktığı için," diye fısıldamak için eğiliyor.

"Sisi," diye inliyorum. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben *değilim*." Çünkü kendine saygısı olan bir erkek nasıl sevimli olabilir ki?
"Bana başka bir şey diyebilirsin. Seksi, yakışıklı gibi..." Düşünmek için durakladım, "vahşi?"

"Elbette," diye hemen kabul ediyor. Neredeyse *çok* . "Çok tatlısın," diye devam ediyor ve böylece beni bitiriyor.

Ama parmak uçlarında yükselip dudaklarını kulak mememe değdirdiğinde, onun tarafından hipnotize edilmeme engel olamıyorum.

"Mavinin en sevdiğim renk olduğunu unutma," diye fısıldıyor, sesi boğuk ve seksi ve kalbime garip şeyler yapıyor.

"Kesin şunu aşk kuşları," diyen Marcello'nun sesi, Sisi'yi yanımdan kaptığı gibi anı mahvediyor. "Birlikte olduğunuzu kabul edebilirim," diye aramızda dolaşıyor, neredeyse tiksintiyle, "ama bu bunu yüzüme vurabileceğin anlamına gelmiyor," diyor ve hemen ikimizin arasına yerleşiyor.

Bir gülümseme dudaklarımı tehdit ediyor ve aynı tepkiyi görmek için Sisi'ye bakıyorum.

"Kahretsin, 'cello, ama aşırı korumacı ağabeyliği bambaşka bir boyuta taşıyorsun," diye mırıldanıyorum, elimi arkasına atıp Sisi'nin serçe parmağını bir kez daha yakalıyorum. Başını kaldırıp ağabeyine bakarken kendini zor tutuyor.

"Doğru Marcello," diye başını sallıyor, "yetişkin olduğum ve kendi kararlarımı kendim verebileceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Ayrıca, biz zaten evliyiz."

İlişkimizi savunduğunu duyduğumda göğsümde bir memnuniyet dalgası hissediyorum ve onunla göz göze geldiğimde ona göz kırpmaktan kendimi alamıyorum.

Bianca, Adrian'la el ele öne çıkarken, "Şu hüzünlü haline bak," diye araya giriyor.

Sanki konuşması gerekiyormuş gibi. Yıllardır ondan ne kadar duygusallığa katlanmak zorunda kaldığımı unutuyor.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmediğimi söylemeliyim Kuznetsov," diye kıkırdıyor Adrian. "Sen, mi?" Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi başını sallıyor. "İtiraf etmeliyim ki, uzun bir süre senin dolapta olduğunu düşünmüştüm," diye omuz silkiyor ve tembelce Bianca'ya hayran bir bakışla bakıyor.

Onlara gözlerimi deviriyorum. Cinsel yönelimim ne zamandan beri bu kadar önemli bir konu haline geldi? Ama cevap vermiyorum, çünkü kendimi bu şekilde adlandırmak adil olmaz.

düz de. Dikkatimin *tek* nesnesi *o* olduğunda değil. Eğer bir şey varsa, ben *yardımcıyım*. Ve eğer bu bir terim değilse, o zaman ben yapıyorum.

Marcello'nun oldukça inatçı sıyrılarak Sisi'yi kollarımın arasına alıyorum, oynadığı bu küçük oyundan biraz sıkılmış durumdayım.

Onu Sacre Coeur'e veren kişi olduğu için suçluluk duyduğunu biliyorum, ancak bu sonsuza kadar onun hassas duyarlılıklarına dikkat etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diye sesleniyorum herkese, ses tonum ciddi. "Sanırım düşmanlıklarımızı geride bırakabiliriz, Marcello. Sisi benim karım ve hoşuna gitse de gitmese de bu durum . Aşk hayatım hakkında yorum yapmak yerine başka önemli işleri tartışıyor olmalıyız," diyerek başımı sallıyorum.

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi hepsi bana bakıyor. Sisi bile gözlerini kocaman açmış, ağzını hafifçe aralamış bana bakıyor.

"Artık hiç eğlenceli değil," diye iç geçiriyor Bianca ve diğerleri de ona katılıyor, hepsi hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Tartışmak yerine bana sırtlarını dönüp bodruma geri dönüyorlar. Marcello bile aniden ilgisiz görünüyor ve Sisi ile benim birbirimize bu kadar yakın olmamız karşısında gözünü bile kırpmıyor.

"Neler oluyor?" Az önce olanlardan dolayı biraz kafam karışmış bir halde Sisi'ye soruyorum.

"Seninle alay ediyorlardı çünkü çok kolay sinirleniyorsun," diye itiraf ediyor, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. "Özellikle de konu ben olunca."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bundan çoktan sıkılmıştım.

Ve neden sosyalleşmeyi sevmediğimi merak ediyorlar.

Bodrum katına indiğimizde, yuvarlak bir masanın odanın ortasını kapladığı ve sandalyelerin dağınık bir şekilde etrafa saçıldığı toplantı odasına gidiyoruz. Yan tarafta birkaç bilgisayar ve odanın diğer tarafını aydınlatan büyük bir projektör var.

Marcello'ya bir bakış atarak, "Son on yılda burası pek değişmedi," diye ekliyorum. Ailelerimizin dostluğu nedeniyle onun evinin demirbaşı olmuştum ve sayamayacağım kadar çok kez buraya gelmiştim.

"En azından bizi buraya çağırmadan önce tozunu almışsın," diyerek elimi masanın üzerinde gezdiriyorum ve temiz olduğunu fark ediyorum.

"Vlad," diye kolumu dürtüyor Sisi, "insanları kışkırtmayı bırak," diye mırıldanıyor başını sallayarak.

Omuz silkerek masaya oturuyorum, Sisi'nin de oturmasını *dikkatle* izliyorum, böylece onun sandalyesini de benimkinin yanına çekebiliyorum.

Diğerleri de yerlerine otururken Bianca'ya dönüyorum.

"Neden buradasın? Sözleşmen birkaç ay içinde bitmiyor mu?" Kaşımı kaldırıyorum.

Ona Rusya'da bazı bağlantıları olan bir iş bulmak için çok uğraştım ve umarım kaytarmıyordur çünkü bu bana kötü yansır. Zaten ülke çapında itibarım zedelenmişken bir de yurt dışında zedelenmeye ihtiyacım yok.

"Yardım etmek için buradayız, seni aptal," gözlerini deviriyor, eli karnına gidiyor ve oldukça büyük bir yumru olduğunu fark ettiğim şeyi okşuyor.

Gözlerim açıldı.

Bu Bianca'dan hiç beklemediğim bir şeydi.

"Dört aylık hamile," diye açıklıyor Adrian, "o yüzden işleri ağırdan alıyor. Ama Marcello bizi arayıp durumunuzu anlattığında buraya gelmek için ısrar etti," diye ekliyor sertçe.

Adrian ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik, çünkü karısıyla olan arkadaşlığımı her zaman kıskanmıştı. Gerçi neden kıskansın ki, Bianca'nın bir kadın olarak ya da silah arkadaşım dışında herhangi bir şey olarak hiçbir zaman radarıma girmediğini ona açıkça belirtmiştim.

Ama bir şekilde benim bir tehdit olduğumu düşünmeye başladı ve bu konuda baş belası olmayı hiç bırakmadı.

"Hastings, etkilendiğimi söylemeliyim," diye takılıyorum, "şimdiden," saatime bakıyorum, "otuz dakika oldu ve bana hakaret etmedin. Henüz en iyi arkadaş olabiliriz."

"Sanki," diye homurdanıyor, "kanonlaşmış bir aziz olma şansın daha yüksek," diye mırıldanıyor nefesinin altından.

"Çok zor olmazdı," diye omuz silkiyorum Sisi'nin küçük gülümsemesini fark ettiğimde. "Sadece öldükten sonra mumyalandığımdan emin olurdum. Bunu benim için yaparsın, değil mi cehennem kızı?" Yumuşakça mırıldanıyorum, ona doğru eğilip taze kokusunu içime çekiyorum.

Sadece profili görünecek şekilde döner.

"Sadece sana katılırsam," diye cevap veriyor şımarıkça, "iki mumya oluruz," sesi nefes nefese ve lanet olsun ki bu seksi sesle sikim pantolonumun içinde zıplamazsa, "birbirimize sarılmış ve öbür dünyaya hazır oluruz."

"Siktir, Sisi," diye inliyorum.

"İğrenç," diyor Bianca'nın sesi giderek büyüyen ereksiyonumu bastırıyor. "Neden onunla birlikte olduğunu şimdi anlıyorum," diyor Sisi'yi işaret etmeden önce, "ya da neden onunla birlikte *olduğunu*," iğrenerek başını sallıyor.

Marcello parmaklarıyla şakaklarına masaj yaparak ve bizimle işi bitmiş gibi görünerek, "Şu tuhaf hastalıkları bir kenara bırakabilir miyiz?" diyor. Öte yandan Catalina, Sisi'ye rahatlatıcı bir gülümseme gönderirken ilişkimize biraz daha açık görünüyor.

Sadece bu bile onu iyi kitaplarım arasına sokar.

Marcello bile tüm itirazlarına rağmen Bianca ve Adrian'ı davet ederek beni şaşırtmayı başardı. Fazla bir şey olmayabilir, ama sayılar her zaman güçlüdür, özellikle de bir suikastçı ve eğitimli bir savaşçı olduklarında.

Tam o sırada Enzo ve karısı da kapıdan içeri giriyor. Marcello'nun bu işte gerçekten büyük oynadığını anladığımda kaşlarım havaya kalktı.

Enzo masanın etrafına otururken ilk söylediği şey "Nero birazdan burada olur" oluyor.

"Sen," diye tükürüyor Bianca ve kendini Allegra'ya doğru fırlatıyor. Bianca'nın saldırısını güçlükle savuşturan Allegra'nın gözleri açılıyor ve Enzo hızla ikisinin arasına girerek karısını koruyor.

"Sanırım kimse B'ye yeni gelişmelerden bahsetmedi," diye şaka yapıyorum ama kimse gülmüyor gibi görünüyor.

Enzo'dan kısa bir açıklama alan Bianca sonunda oflayarak geri çekilir ve Adrian'ın onu rahatlatmaya çalıştığı sandalyesine geri oturur.

"Herkesle tanıştığıma memnun oldum," diyor Allegra tanışma faslından sonra. Aksanı Enzo'nunkinden daha kalın ve muhtemelen kız kardeşi olmadığını anlamanın en iyi yolu, çünkü Chiara onca yıllık seyahatleri sayesinde kusursuz bir İngilizce aksanı geliştirmişti.

Chiara'nın *kimsenin* gözdesi olmadığını söylemek yanlış olmazdı, en azından Bianca'nın gözdesi değildi, çünkü bir yandan babasıyla ilişki yaşarken bir yandan da kocasına yaklaştırmaya çalışıyordu.

Nero'nun bugünkü toplantının en önemli konusuyla gelmesini beklerken, Sacre Coeur'de öğrendiklerimizi hızlıca herkese anlatıyorum.

"Sisi," diye soluk soluğa kalan Catalina, Sisi'nin böyle bir naklin hedefi olduğunu duyunca dehşete kapılır. Marcello'nun yumrukları sıkıdır, çünkü şüphesiz ona olanlar için yine kendini suçlamaktadır.

"Ama en önemli şey bu değil," diye araya giriyor Sisi ve kurban olarak görülmekten hoşlanmadığı için konuşmayı kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Başrahibe'nin söylediği başka bir şey daha vardı," bana endişeli bir bakış atıyor ama ben başımı sallayınca Marcello'ya dönüyor.

"Nicolo benim biyolojik babamdı," diye açıklıyor iç çekerek.

Marcello kıpırdamamak için elinden geleni yapıyor ama bunun onu ne kadar etkilediğini söyleyebilirim, özellikle de Nicolo ile yaşadığı çatışmanın ışığında. Marcello'nun annesine o kadar takıntılıydı ki, bir noktada ona saldırmış ve Sisi'nin doğumuna neden olmuş olmalı.

"Ama en beklenmedik gelişme," diye ekliyorum, "Nicolo'nun başka birinin babası olması," duraklıyorum ve herkes beklentiyle bakıyor. "Michele Guerra."

"Şaka yapıyorsun," diye araya giren ilk kişi Marcello oluyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Keşke olsaydım," diye cevap veriyorum ve ona Michele'e konan lösemi teşhisini ve Sisi'nin eşleştiği gerçeğini anlatıyorum.

Catalina, "Haleflik için neden Raf'ı tercih ettiği anlaşılıyor," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Michele, Catalina'ya saldırı girişiminden dolayı zaten nefret edilen biriydi, ancak herkes onun gizli nakillerle olan ilişkisini duydukça, artık en çok nefret edilen kişi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"O piç kurusu," diye küfrediyor Enzo, Michele'i öldürmeye yemin ederek.

"Çocuklar," dedim ellerimi kaldırarak, "kendimizi aşıyoruz. Doğru. Şimdi en önemli şey organizasyonu parçalara ayırmak ve sonra onları tek tek ele alabiliriz."

"Güzel, çünkü Michele benim," diye dişlerini gıcırdatıyor Marcello.

"Sen de sahip olmak ister misin?" Sisi'ye soruyorum, çünkü ona karşı kin beslemek için *çok* iyi nedenleri var.

"Pek sayılmaz," diye omuz silkiyor, "kadar boktan bir insan ki sonunda öyle ya da böyle ölecek. Onu öldüren kişi olmaya pek hevesli değilim."

"Senin için yaparım," diye hevesle alternatif öneriyorum.

"Hayır," elini benimkinin üzerine koydu. "Bırak bocalasın. Miles'ın operasyonu sona erdiğinde artık hiçbir kaynağı kalmayacak. Karadaki bir balık gibi boğuluşunu izlemek istiyorum," diyor, gözlerini bana çevirirken ateş dolu.

Kendime engel olamayıp ensesinden tutuyorum ve hızlı bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

"Ve işte yine gidiyor," diye mırıldanıyor Marcello.

"Biliyor musun Kuznetsov, *kimseyle* vücut sıvısı alışverişinde bulunmayacağını ilan eden biri için oldukça alışveriş yapıyorsun," diye kıkırdıyor Adrian.

Sisi'yi hâlâ tutarak, "İşte ateşkesimiz sona erdi, Hastings," diye homurdanıyorum. "Ama o *herhangi biri* değil," diye homurdanıyorum, Sisi'yi diğer tüm sıradan insanlarla aynı kategoriye koymasına neredeyse güceniyorum. "Vücut sıvılarını değiş tokuş etmeyi delicesine çekici kılan tek kişi o," diye konuşuyorum Sisi'nin kırmızı lekeli yanağına bakarken. Yüzümde boyadan kalan mavi bir kalıntı da var ama bunu belirtecek değilim.

Bunun yerine, boyanın tüm izlerini yüzünü yumuşakça okşuyorum. Onu da kirlettiğim için bana kızmasını istemem.

Marcello yüksek sesle araya girerek, "Vücut sıvılarını değiş tokuş etmekten bahsetmeyi *kesebilir* miyiz?" dedi, "Özellikle de *o* benim kız kardeşimken. Ve gerçekten hayal etmek istemiyorum..." diye devam etti, yüksek sesle iç geçirdi.

"Sonunda beynine bir kurşun sıkacağım," diye Marcello'nun yanında Catalina onu sakinleştirmeye çalışmaktadır.

"Ne diyebilirim ki, 'çello. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var," diye ekliyorum kendini beğenmiş bir şekilde. Bu noktada, insanların beni öldürmek istemesini sağlamak bir beceri gibi görünüyor.

Herkesin yaptığını konuşmak için biraz daha zaman harcıyoruz ve Sisi benden nazikçe rica ettiği için, kimsenin sinirini bozmamak için belirgin bir çaba sarf ediyorum - yine. Bu görüldüğü kadar kolay değil, çünkü yanlış anlaşılabilir her hangi bir şeyi ağzımdan kaçırmamak için dilimi ısırمام gerekiyor. Sonuçta hepimiz burada toplanmış olabiliriz ama çoğunun bana karşı sevgisini kaybetmediğini biliyorum.

Eğer bir şey varsa, ben sadece gerekli bir kötüyüm.

Elim onun elinin üzerinde, çünkü işlevimi yerine getirebilmem için onun yanımda olmasına ihtiyacım var, en çekici gülümsememi takınarak ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir süre sonra kapı pat diye açılıyor ve Nero içeri dalıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Omzunda Meester'ın kızı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın var, tüm vücudu bir patates çuvalına bağlanmış. İçeriden boğuk sesler geliyor ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Odaya bir bakış atıp başıyla hızlıca selam verdikten sonra tutsağını bir sandalyeye oturtuyor ve onun sınırlarını koruyarak hızlıca çuvalı çıkarıyor.

"Salome Meester," diye başını sallayarak kadının başındaki örtüyü çekti.

Salome Meester kötü görünümlü bir kadın değil, en azından ben öyle tahmin ediyorum. Konu bu tür şeylere geldiğinde algılarım çarpık çünkü tek bir altın standardım var ve o da yanımda oturuyor.

Siyah saçlı ve soluk tenli Salome'nin koyu kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözleri vardır. Birlikte, ona neredeyse oyuncak bebek gibi bir görünüm verirler ve kesinlikle zararsızdırlar. Bu kadar masum görünen birinin şimdiye kadar en az üç koca değiştirmiş olacağını düşünemezsiniz.

Ama gözlerini Nero'ya çevirdiğinde, bakışları ölümcül, bu zararsız görünümün altında biraz ateş olduğunu görebiliyorum.

"Çıkaralım mı?" diye soruyor, ağzını işaret ederek. Herkes kabul edince, bunu yapıyor ve ağzı yüzüne indiriyor.

"Seni lanet piç. Seni öldüreceğim! Seni hayvanat bahçeme bağlayacağım ve vahşi hayvanlarımın seninle beslenmesini sağlayacağım!" Nero'ya küfretmeye devam ederken vücudunu öne doğru iterek ona tükürüyor.

"Ya da değil," diye gecikmeli olarak başını sallıyor ve ağzını sıkıca yerine yerleştiriyor.

Adamın eli kızın yüzünde biraz uzun süre kalıyor ve kızın gözleri hafifçe açılıyor.

İlginç.

"Sanırım sonunda Meester'ı arayabiliriz?" Marcello soruyor ve hepimizin onun evinden ayrılmasını bekleyemediğini görebiliyorum.

Eğer bu konuda bu kadar huysuz olacaksa ev sahibi olmamalıydı.

"Bu onuru ben üstleneceğim," diyerek sandalyemden kalktım ve yavaşça Nero ile Salome'nin bulunduğu yere doğru ilerledim.

"Sen..." gözlerini bana diyor ve bir tanıma belirtisi görebiliyorum. "Ne kadar oldu? Sekiz yıl mı?" Eğlenerek soruyorum.

Meester bana evlenme teklif ettiğinde reşit değildi ve reddettiğimde onu hemen başka biriyle evlendirdi. Bu olduğunda reşit olduğundan bile emin değilim.

"Neden buradayım?"

"Eminim Nero sana nedenini söylemiştir," diye ekliyorum ve gözleri Nero'ya kayıyor.

"O mu?" diye soruyor, "bir süre öncesine kadar onun dilsiz olduğundan oldukça emindim," ona sırtlıyor ama o tepki vermiyor. Yüzünde sıkılmış bir ifade, sadece ona bakıyor. Alayının işe yaramadığını görünce oflayıp pufluyor ve bana dönüyor.

"Neden buradayım? Evlilik pazarına geri döndüğümü duydun mu?" diyerek kirpiklerini imalı bir şekilde kırıştırıyor.

Birinin sırtımda bir delik açtığını hissediyorum ve Sisi'nin muhtemelen saldırmaktan bir adım uzakta olduğunu bilmek için dönmeme gerek yok.

"Onu işkence odasına götürün," diye talimat veriyorum Nero'ya, ona dokunmak ve karımla başımı belaya sokmak istemiyorum.

Nero söyleneni yapıyor, ağzını tekrar yerine yerleştiriyor ve onu odadan .

Sisi yanıma gelirken, "Umarım ona kendin işkence etmeyi planlamıyorsundur," diyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, "ona dokunmadım bile," diye devam ediyorum, ellerimi havaya .

"Güzel," diye başını sallıyor, tatmin olmuş bir şekilde. "Yapabilirim." "Sen mi?" Şaşırarak sordum.

"Elbette. Bu öncelikle *bizim* işimiz, o yüzden sen yapamazsan bana düşer" dedi ve ellerini kaldırıp saçlarını ensesinde sıkı bir topuz haline getirdi.

"Doğru," diye cevap veriyorum, bir kez daha ona hayranlık duyarak.

"Ama Meester'ın bizi ciddiye alması için onu biraz hırpalamamız gerekiyor."

"Merak etme," diye hemen cevap veriyor, gömleğinin manşetlerini katlıyor ve Nero'nun peşinden gidiyor.

"O benim kız kardeşim mi?" Marcello neredeyse inanamayarak sorar, gözleri Sisi'nin geri çekilen figüründedir.

"Hayır, o benim karım," diyorum gururla, "ve o hesaba katılması gereken bir güçtür." Arkasından gitmeden önce onu sırtından alkışlıyorum.

İşkence odasını oyun oynamadığımızı gösterecek şekilde dekore ederek ve Salome'un tam önüne bir kamera yerleştirerek hızlıca hallediyoruz.

Sisi bu işi hallettiğini söylerken yapmıyormuş, zira Salome'nin dudağı patlamış ve gözü morarmış durumda.

Yine de en şaşırtıcı olan şey, o haliyle bile Sisi'yle sanki uzun zamandır görüşmeyen dostlarmış gibi sohbet ediyor olmasıydı.

"Babanın en büyük hayranı değilim," diyor Sisi, "Vlad'ı ve beni en az iki kez öldürmeye çalıştığından . Ama sen onun tarafında olmadığına göre, sanırım o öldükten sonra arkadaş olabiliriz," diye gülümsüyor.

"Onu öldürmeyi mi planlıyorsunuz?" Salome soruyu sorarken bakışlarını etrafta gezdiriyor.

Nero homurdanıyor, hâlâ onun yanında.

Aslında, Sisi yüzünü yeniden düzenlerken bile gitmedi.

Marcello kamerayı yerine yerleştirirken Allegra odanın sonunda Enzo ve Adrian'la birlikte. Catalina, Bianca'nın hamilelik aşermesi nedeniyle onu beslemek için yukarı çıkarmıştı.

"Evet," diye dürüşte cevap veriyorum. "O ölmüş sayılır."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Onu öldürmeden önce resmi varisi olduğumdan emin olabilir misin? Uyandığımda *tüm* parasını bir hayır kurumuna falan verdiğini görmek istemiyorum. Babam pek hayırsever biri değıldir ama sırf bana inat olsun diye bunu yapardı," diye derin bir iç geçiriyor.

"Bunu neden yapsın ki?" Sisi soruyor.

"nefret ediyoruz. Onu öldürmememin tek nedeni vasiyetini değıştirmesini ummamdı," diyor Salome hayal kırıklığıyla.

Sisi sertçe bana doğıru dönüyor. "O zaman işe yarayacak mı? Eğer ondan nefret ediyorsa?"

"Benden nefret ediyor ama yine de erkek bir varis için bana ihtiyacı var," diye araya giriyor Salome. "Görünüşe göre iyi olduğum tek şey bu," diye gözlerini deviriyor.

"Güzel, işe yarıyor o zaman," diye başımı sallıyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kameraya geri dönüyorum.

Salome'nin kendisini kurtarması için babasına yalvarışını kaydetmeye hazır olarak herkese kenara çekilmelerini söylüyorum ama Neron'un onun yanından ayrılmaya isteksiz görüldüğünü görünce biraz şaşıyorum.

"Nero?" Sesim keskin bir şekilde soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve başını sallayarak kenara çekiliyor.

"En iyi oyna, Salome. Başarılı olursan senin için onun vasiyetini bile düzenleyebilirim," diye söz veriyorum.

Gözleri , göz bebekleri heyecanla parlıyor. "Anlaştık," diye kabul ediyor.

Geri sayımı başlatıyorum ve sonra ona başlamasını söylüyorum.

Kamera Salome'nin yüzüne, kanlı dudağına ve morarmış gözüne yakınlaşır, Salome titrer ve burnunu çeker.

"Hepsi senin suçun, yaşlı adam! Neden beni bırakmadın?" haykırıyor, babasına küfrediyor ve ona türlü türlü isimler takıyor.

Eğer ikna edici görünmenin yolu , öyle olsun.

"Ne yapmakla tehdit ettiklerini biliyor musun?" bağırmaya devam ediyor, yüzü efordan kıpkırmızı. "Histerektomi. Varislerine güle güle de, babacığım. Onları özlemeyeceğimi biliyorum," diyerek kameraya sırtıtıyor.

Elimi alnıma götürüyorum, *bu* mesajın Meester'ı nasıl işbirliğine ikna edeceğine inanamıyorum.

Sisi teknenin güvertesinde bana katılırken, "Videonun işe yaramasına şaşırdım," diyor.

Herkes adada bulacağımız her şey için tamamen hazırlandı ve tehlikeli olacağı için Sisi'nin geride kalmasını istesem de gelmesine engel olamadım.

Yine de beni takip edeceğini biliyorum, çünkü onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da aldığı her karara güç katan bir inatçılığı olduğudur. Tehlikeler ne olursa olsun asla geri adım atmaz ve New Orleans'taki saldırı bana gösterdi ki ben onu korumak için her şeyi yaparım, o da benim için yapar.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, teknenin limandan ayrılışını izlerken başını omzuma yaslıyor.

"Meester tam da tahmin ettiğim gibi paralı asker," diyorum ona, Meester'ın güvertede oturduğu, bağlandığı ve şu anda Enzo tarafından sorgulandığı yere gizlice bir bakış atarak.

Meester'la yapılan görüşmeler plana göre ilerlemişti. Salome'nin mesajı geleneksel bir mesaj olmamasına rağmen Meester'ın çıkarlarına hitap ediyordu.

Onunla konuştuğumda kızının gerçekten bizde olduğuna onu ikna etmek biraz zaman almıştı ama kaydı gördükten sonra tüm şüpheleri uçup gitmiş ve adaya gitmemize yardım etmeyi kabul etmişti. Kızının, özellikle de rahminin güvende olacağından emin olmak için en az bir düzine kez sorduğu gibi kozunu da .

Ayrıca Meester'ın Miles'la başından beri, yıllar önce Misha'yı planlarına dahil edip evime saldırdıkları zaman da dahil olmak üzere, ilişkisi olduğunu en ufak bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde doğrulamıştı. Sırf bu yüzden, her şey bittikten sonra onu mezara gönderme hakkımı saklı tutuyorum.

"Çok yaklaştık Vlad," diye fısıldıyor Sisi.

"Gerçekten de," diye cevap veriyorum sertçe.

Hesaplaşma anı bu kadar yakınken, her şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Özellikle Katya'yı canlı bulmayı ummak konusunda temkinliyim.

Çünkü o, sadece bir insan kabuğu olabilir.

Meester'ı işbirliğine ikna ettikten sonra bir saldırı planı hazırladık ve hem Enzo hem de Marcello en iyi adamlarından bazılarını gönüllü olarak gönderdiler. Onlara Miles'in deneyini, özellikle de bizi çocukken tabi tuttuğu testleri anlattım. Bu şartlarda yetiştirilen herkes ölümcül bir orospu çocuğu olmaya mahkumdur - eğer olgunluğa erişecek kadar şanslılarsa. Bu yüzden göğüs göğüse çarpışma ve ateş etme konusunda en deneyimli adamları seçtik.

Plan oldukça basit.

Adaya ulaşmak için Meester'ın teknesini alarak, en iyi askerlerden bazılarını gemiye yerleştirdik. Adaya varır varmaz ilk işimiz sahil güvenliği halletmek ve limanın temiz olduğundan emin olmak olacak. Ardından, tahliyeye yardımcı olmak için birkaç tekne daha gelecek.

Drone görüntülerinden gördüğüm kadarıyla tüm hastane dolu, bu yüzden herkesi güvenli bir yere götürmek için yeterli alana ihtiyacımız olacak.

Sonra, herkes binadan tahliye edildikten sonra, bodruma baskın yapacağız.

Sisi, tahliyenin düşmanca değil organik olması gerektiği konusunda iyi bir fikir ortaya attı, çünkü bu kadar çok insanı hastaneden çıkarmaya başladığımız ve bodrum katından kolluk kuvvetleri gönderildiği anda herkes çapraz ateş altında kalacak.

Bunun yerine, ikimizin hastane personeli kılığında içeri girip yangın alarmını çalmamızı ve herkesi Enzo'nun adamlarının onları alıp limana götüreceği bir çıkışa yönlendirmemizi önerdi.

O zaman bodrumdaki durumu ele alırken hareket etme özgürlüğümüz olur.

"İçini kemiren bir şey var," diyor kurnazca, arkasına beni incelerken.

Derin bir nefes alıyorum. Ondandır hiçbir şey kaçmaz.

"Onca yıldan sonra intikam kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Peki ya sonrası?"

İlk planlarımda, verdiğim sözleri yerine getirdikten sonra daha uzun yaşamayı planlamadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Her şey kız kardeşlerime verdiğim sözü tutma ve sonra...

Hiçbir zaman dört gözle bir şey olmamıştı ve yalnız varlığımla dikkatimi çekecek pek bir şey yoktu.

Şimdi, yeminimden kurtulduğumu ve her şeyi geride bıraktığımı düşünüyorum. Kaybolmuş hissediyorum.

"Zamanı geldiğinde bunu hallederiz," diye cevap veriyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerinin içine bakmamı istiyor. "Ama ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Ve birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz."

"Haklısın." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp her birine bir öpücük konduruyorum. "Her seferinde bir gün alacağız."

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor, her zaman beni nefessiz bırakma gücüne sahip olan türden. Özellikle de özel olarak yaptırdığı siyah lateks kıyafetlerinden birini giymiş ve silahları vücudunun her tarafına kılıflanmışken.

Parmaklarımı kemerini yerinde tutan halkalardan geçirerek onu kendime doğru çekiyorum.

"Giydiğin şeyi gördüğünde Marcello'nun gözlerinin bana nasıl hançer gibi saplandığını gördün mü?"

"Bir şekilde beynimi yıkadığını düşünüyor," diye kıkırdıyor, "hatta uyuşturucu kullanıp kullanmadığımızı sormak için beni kenara çekti."

"Lanet olası Bianca ve onun koca ağzı," diye inliyorum. "Artık *sadece* işlevsiz bir katil gibi görünmüyorum. Ama uyuşturulmuş, işlevsiz bir katil. Tam da ihtiyacım olan şey." diye mırıldandım nefesimin altında.

"Merak etme," diye sırtıyor komplocu bir tavırla, "ona bana güçlü bir serotonin, oksitosin ve dopamin kokteyli verdiğini söyledim. Çenesini kapattı."

Gözlerimi iki kez kırpyorum ve ne olduğunu anlamadan yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Cehennem kızı," diye mırıldanıyorum, göğsümde gurur kabarıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey. Sanırım aşık oldum," diye ıslık çalarak ona göz kırpyorum.

göre espri anlayışım ona da bulaşmış.

"Yine de bir şeylerin peşinde olabilir," kaşını kaldırıyor, "kafayı *bulduğumuza* göre," fısıldamak için eğiliyor, "birbirimize."

"Sisi," ellerimi omuzlarına koyup onu yerden kaldırıyorum ve sıkıca kendimden uzaklaştırıyorum. "Savaşa gidiyoruz ama sen o boğuk sesinle benimle konuşurken tek görebildiğim sen, ben ve bir yatak."

"Yatağın gerekli olmadığını sanıyordum," diye karşılık veriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Burun deliklerim alevlendi, onun baştan çıkarıcı kıvrımlarına ve her kıvrımlı hareketinin bir lanet olduğunu düşünürken

kendimi kontrol etmekte en kötü zamanı yaşıyorum. sanat eseri. Bir tutam toplamak için parmağını kaldırdığında bile sikimin

seğirmesine engel olamıyorum.

Ya da kalbimin göğsümde yüksek sesle atması, damarlarımın serbest bırakılmamış basınçla zonklaması.

Lanet olsun.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Yüzündeki gizli gülümseme, beni nasıl etkilediğini tam *olarak* bildiğini ve bundan tüm gücüyle yararlandığını söylüyor. Şu anda içinde bulunduğumuz koşullar olmasaydı, ona bir yatağın hiç de gerekli *olmadığını* göstermek için bir saniye bile kaybetmezdim - güverte yeterli olurdu.

Ama ada görüldüğünde, an hızla yaklaşırken, hızla ayılıyor.

Güvertedeki herkesle bir araya gelerek hızlı bir şekilde planı tekrar gözden geçirdik ve görevleri paylaştırdık. Enzo ve eşi herkesi adadan sorumluyken, Bianca, Adrian ve Marcello hastaneyi tahliye ettikten sonra bizim desteğimiz olacaklar.

Adamları da beklemede emir bekliyorlar.

Ekipmanı bir kez daha kontrol ettikten ve tüm iletişim cihazlarının çalıştığından emin olduktan sonra gitmeye hazırız.

Tekne limana yanaşırken, Enzo Meester'ı bağlarından kurtarır ve sahil güvenliyle konuşmaya gider.

Devam etmek için işaret alana kadar hepimiz arkada bekliyoruz.

Sağlam bir zemine çıkar çıkmaz küçük bir kavga başladı. Toplamda belki beş sahil güvenlik görevlisi var ve onlar alarmı çalmadan önce benim ve başka bir adamın onları dağıtması bir o kadar dakika sürüyor.

Birinci aşama tamamlandı.

Birkaç adam sahil güvenlik görevlilerinin kıyafetlerini çıkarır ve adaya gelecek diğer tekneleri karşılamaya hazır bir şekilde kontrol istasyonundaki yerlerini alırlar.

Yine de ayrılmadan önce Meester'a hakkını verdiğimden emin olmalıyım. Karnına bir kesik attım ve herkese onu suya atmadan önce kan kaybından ölmesine izin vermelerini emrettim. Ne de olsa hainler bunu hak eder. Ve Meester'ın hayatında *hiç* kimseye sadık olduğunu sanmıyorum.

Bir hain olarak yaşa, bir hain olarak öl.

Ayrıca, kullanım ömrünü doldurdu. Bana ve Sisi'ye karşı denediği her şey için daha uzun bir ölümü hak etse de, şu anda ayrıntılar üzerinde duracak zamanımız yok.

Tek bir amacım var.

Miles'a git.

Yol temiz, Sisi ve ben hastaneye gidiyoruz, diğerkleri sessizce arkadan takip ediyor ve daha fazla talimat bekliyor.

"Uzaktan bakınca burası terk edilmiş görünüyor." Servis girişine ulaştığımızda Sisi bundan bahsediyor. Herhangi bir güvenlik kamerasından kaçınarak cebimden birkaç alet çıkarıp kilidi açmaya çalışıyorum.

"Bunu rahatsız yapmak için en akıllıca yer burası," diyorum ona, gergi anahtarını kilidin içine yerleştirirken, "hiçbir sivil izinsiz girmez ve federal bölge olduğu için kimse yanlış bir şey olduğunu düşünmez."

Kapı bir tıkırtıyla açılıyor ve Sisi bana hülyalı bir gülümsemeyle bakıyor, ben de peşinden içeri giriyorum.

Çamaşırhaneye giriyoruz ve Sisi bana dönerek bu işi halledebileceğini söylüyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, ona başımı sallayarak devam etmesini söylüyorum.

Onun güvenliği konusunda endişelenmediğim bir an bile olmasa da, yeteneklerine güveniyorum ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ve onu aşırı korumacılığım la boğarsam, potansiyelini boğmuş olacağımı da biliyorum. Ona daha önce söylediklerimde ciddi idim. Kendi başına güçlü olmasını ve kimseye bağımlı olmamasını istiyorum. Çünkü benim için de güçlü olması gereken zamanın gelmesinden korkuyorum.

Ben odalardan birinde beklerken o dışarı çıkıyor ve hemşirelerden göz göze geliyor.

" ne işin var? Burada bulunmaya iznin yok." Kadın Sisi'ye sesleniyor, yabancı aksanı çok açık.

Bir gürültü ile kapı açılır ve Sisi kadını içeri sürükler. "İnsanları bayıltmakta çok iyi olmaya başladın." Eğlenerek not ettim, Hemşirenin kıyafetlerini alıp . "Eğlenceli." Omuz silkiyor, bana göz kırpmıyor.

Kıyafetini sonra tekrar dışarı çıkar ve bu sefer doktorlardan birini çamaşırhaneye çeker.

Kısa sürede doktor gibi giyindim ve ikimiz de hastanenin koridorlarındaydık.

Binanın birden fazla katı var, ancak hepsi insanlarla dolu açık odaların önünden geçtikçe resim daha da korkunçlaşmaya başlıyor.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor Sisi bir odanın kapısında dururken. Neye baktığını görmek için başımı çevirdiğimde, odanın yüz metre kareden fazla olamayacağını, ancak ranzalarda kalabalık, hepsi serumlara bağlı yaklaşık altı çocuk olduğunu fark ediyorum.

"Onları nasıl tahliye edeceğiz?" diye soruyor, durumlarını işaret ederek, "Yangın alarmı verilirse bırakın koşmayı, yürüyebilecek durumda olduklarını bile sanmıyorum."

Olasılıkları düşünürken dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor. Telsizime bir parmak kaldırarak Enzo'yla iletişime geçiyorum ve planın o kadar da sorunsuz gitmeyebileceğini ona bildiriyorum.

"Rahat hareket edemeyenleri almak için adam göndereceğiz" diye cevap veriyor ve yeni bir plan yapıyoruz.

alarmı çalmak yerine, Sisi ve ben tüm katları dolaşarak kimin yardıma ihtiyacı olabileceğini ve kimin kendi başına hareket edebileceğini belirledik.

Yine de gördüğümüz şey korkunç ve Sisi, küçük yataklarında, dikişlerini patlatabilecekleri için zar zor hareket edebilen daha fazla çocuk gördükçe giderek daha fazla etkileniyor.

"Tanrım, Vlad," diye fısıldıyor, "o ben de olabilirdim. Herhangi birimiz olabilirdik."

Elim omzunda, onu hızlıca sıkıyorum.

"Artık onları buradan uzaklaştırmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok," diyorum.

Onu.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve son oda numaralarını not ediyor. yardıma ihtiyacı olabilir.

Bunu yaptıktan sonra yangın alarmını çalıyoruz ve insanların etrafta koşuşturmaya başlamasını, hastanede hızla kaotik bir karmaşa oluşmasını izliyoruz.

Gözlerinde hüznle hasta çocuklara bakmaya devam ederken, "Oyalanamayız," diye onu kendime çekiyorum.

"Biliyorum," diye kabul ediyor sonunda, ama tavrındaki değişikliği görebiliyorum.

"Keşke onlara acı çektirebilseydim," sesi fısıltının üzerinde, elleri yumruk olmuş. Gözlerinde yeni bir inanç var ve bunun onu üzdüğü gerçeği beni kıpkırmızı yapıyor.

"Oh, ama yapacağım, cehennem kızı," elini tutuyorum, yumruğunu açıyorum ve yavaşça masaj yapıyorum, "doğdukları güne pişman olmalarını sağlayacağım. Ve sen," parmaklarını dudaklarıma götürüyorum, "acılarına tanıklık etmek için ön sırada olacaksın."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Şimdiye kadar herkes çıkmış olmalıydı." Bodruma açılan bir kapıyı açarken bundan bahsediyorum.

Binayı incelerken eski bir planını da buldum. Yeraltı katının bina planından çok daha sonra inşa edildiğini varsayabilsem de, doğrudan oraya açılan bir kapı buldum.

"Diğerlerini beklememiz gerekmiyor mu?" Hemşire kıyafetini çıkarıp yere atarken soruyor. Ben de aynısını beyaz doktor önlüğümle yapıyorum, fazladan giysiler sadece hareketlerimizi engelliyor. Ve hareket etmek için tüm özgürlüğe ihtiyacımız olacak.

"Gelecekler. Eninde sonunda." Sertçe ekliyorum.

İçimde bir tedirginlik var, attığım her adımda Miles'la bize yaptığı her şey için yüzleşeceğim anı hayal ediyorum.

Vanya.

İlk kez değil, keşke hâlâ burada olsaydı. Keşke Miles'a ona yaptıklarını ve ikimize de çektirdiği tüm acıları ödettiğimi görebilseydi.

Her şeyden çok, sözümü tuttuğumu görmesini isterdim.

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, V.

Onlarca yıllık hazırlık ve hepsi bu an içindi.

Sisi'ye sıkıca tutunarak bizi rüzgarlı bir patikadan mahzen benzeri bir alana götürüyorum. Her yerde örümcek ağları var, bu özel girişin uzun zamandır kullanılmadığı açık.

"Diğerleri binada." Uzun bir koridora ulaştığımızda Sisi bana başını sallıyor.

" kal," diyorum ona, gözlerim etrafı başlamıştı bile.

Derin bir nefes alarak etrafımı taramaya başladım, tüm duyularım herhangi bir sinyal almaya hazırды.

Ürkütücü bir sessizlik var, dikkatle ilerlerken tek ses adımlarımız.

Eski mahzen kokusunun çok fazla olduğu belirli bir alana ulaştığımızda Sisi tiksintiyle burnunu kaşıyor.

Elimi onunkinin üzerinde sıkarak, tetikte olması gerektiğini bildiriyorum. İncelediğimiz planlara göre bu tünelin bir yere çıkması *gerekiyordu*. Ancak muhtemelen çok daha sonra inşa edildiği için varış noktası plana kaydedilmemişti. Yine de bunun nereye dair bir tahminde bulunabilirim.

Sisi'nin de durması için elimi kaldırıyorum. Parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını ve sesi dinlemesini işaret ediyorum.

Çok zayıf, ama gözlerimi kapatıp , neredeyse ayak seslerini seçebiliyorum.

Bir. İki. Beş.

Elimi kaldırıp parmaklarımla kaç kişinin bize doğru geldiğini gösteriyorum. Bana başını sallıyor, yüzündeki acımasız ifade yerini yavaş yavaş heyecana bırakıyor.

Bilirim, çünkü benimkini çok iyi taklit ediyor.

Sanırım takviye gelene kadar küçük bir oyun için zamanımız olacak.

Sanki onu vals yapmaya davet ediyordum gibi kolumu ona doğru uzatıyorum, ona göz kırpiyorum ve o da ne yapacağını çok iyi biliyor.

Ellerini ayaklarına indirip ayakkabılarını dövüş için hazırlarken reverans yapar gibi yapıyor. Tüm kıyafeti tek bir amaç için özel olarak hazırlandı: tarzımıza uyması için.

Ve çok özel bir stil geliştirmek için yeterince pratik yapmıştık. Özellikle de uzattığım elim onunkinin üzerinde sıkılaşıırken, onu bir dönüşle iççekerken.

"Hesaplaşmaya hazır mısın, cehennem kızı?" Eğlenerek soruyorum.

Yolumuza çıkan adamların ne kadar hazırlıklı olacaklarını bilmiyorum ama birlikte bizimle boy ölçüşemeyeceklerinden hiç şüphem yok.

Kirpiklerini bana doğru savururken dudaklarının kenarları kıvrılıyor, kolu omzuma dolanıyor.

"İki kez sormana gerek yok," diye mırıldanıyor yavaşça.

Ona nasıl dövüşeceğini ve kendini nasıl koruyacağını öğretmiş olabilirim ama aynı zamanda bir dövüşte birbirimizi tamamlayabilmek için de eğitim almıştık. İlk dövüşten esinlenerek

Restoranda o adamlarla karşılaştığımızda, vücutlarımız senkronize olana kadar saatlerce pratik yapmıştık - zaten öyle olmadıklarından değil.

İletişim kurma şeklimizle ilgili bir şey var. Tek bir bakış her şeyi anlattığı için çoğu zaman kelimeler geçersiz kalıyor.

Yere vuran botların sesi gittikçe yükseliyor, ta ki saydığım beş adam silahlarını kaldırmış ve bize nişan almış bir şekilde görünene kadar.

"Acıtabileceğini biliyorsun, değil mi?" Elimi sırtında, lateks giysisinin kurşun geçirmez ekipmanla kaplı olduğu yerde gezdirirken mırıldanıyorum.

"Daha sonra daha iyi öpebilirsin," diye mırıldanıyor.

Dudaklarım çoktan onun dudaklarında, gözümün hücum eden adamların hareketlerini inceliyorum ve...

Sessiz bir melodiyle onu döndürüyorum, tek gürültü yanımızdan vızıldayarak geçen mermiler, senkronize hareket ediyoruz, adamlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken gelen atışların çoğundan kaçınıyoruz.

Sisi ve ben yerde süzülürken bu bir ölüm vals, her adım bizi hedeflerimize daha da yaklaştırıyor.

Tam doğru yerde olduğumuzu anladığım anda ellerimi beline koyup onu havaya kaldırıyorum.

Adamlar gösterimiz karşısında tamamen şaşırmış görünüyorlar ve artık bize nişan almaya bile çalışmıyorlar, biri diğerlerine odaklanmaları için emirler yağdırırken mermiler her yöne gelişigüzel uçuşuyor.

Ancak gözleri Sisi'nin havada dönerken aldığı günahkâr şekle takılıp kaldığı için bu çabaları boşunadır. Neredeyse büyülenmiş gibi, ellerinden fırlayıp göğüslerine saplanan bıçakları bile.

İki adam yere düşerken birliğin lideri bazı komutlar veriyor, diğerleri etrafımızı sararken hemen farklı bir düzene giriyorlar.

"Hazır mısınız?" Sırtarak soruyorum.

"Hadi yapalım şunu," diyor, onu havaya ellerini sıkıca omuzlarıma koyuyor, bacakları gerilmiş, ayakkabıllarının ucundaki bıçaklar dışarı uzanmış. Onu kendi etrafında döndürerek, saldırıyı koordine etmesi için ona yeterli ivmeyi veriyorum, bıçakları iki adamı tam şahdamarlarından ısıyor, kan hemen fişkırıyor.

"Arkamda bir tane daha, cehennem kızı," diye fısıldıyorum, onu yere indirmeden önce yukarı kaldırıyorum ve geriye doğru itiyorum. Bacakları arasından yere süzülüyor ve dirseklerinin üzerinde durarak ayağını son adamın suratına doğru gönderiyor, bıçak çenesinin altındaki bölgeye temas ediyor.

Parmağı tetikte, ölmeden önce son bir kez ateş etmeyi başarıyor. "Şey," takım elbisemin tozunu alıyorum, gömleğimi açıp sıkışmış kurşunu çıkarıyorum

Kurşun geçirmez yeleğimi. "İyi gittiğini söyleyebilirim." Bana kocaman gülümsüyor.

Kalkmasına yardım ettiğimde "Bu oldukça kolaydı" diye cevap veriyor.

"Ve seksi." Islık çalıyorum, gözlerim onun vücudunda takdirle geziniyor.

Adamlar silahlarını bize doğrultmamış ya da bizi öldürmek istememiş olsalardı bile, bakışlarında biraz fazla cömert davrandıkları için yine de ölmüş olacaktı.

Düşen adamlardan silahlarımızı geri alarak yola devam etmeye hazırız.

"Söylemeliyim ki, bunlar beklediğim şeyler değildi," diye belirtiyor.

"Denememize bile gerek yoktu. *Ben* de acemiyim" ekliyor, performansları karşısında neredeyse öfkeleniyor.

Tünelin çıkışında gözlerimi kısıarken, "Sanırım birileri bizimle oyun oynuyor," diyorum.

Öyle de görünüyor, çünkü eski tünellerden çıkar çıkmaz kendimizi tuhaf bir ara odanın ortasında buluyoruz, iki adam ve bir kadın çıkışta bekliyor.

"Nedir bu, Açlık Oyunları mı?" Bunun sadece bir oyun olduğunu fark ettiğimde inledim.

Muhtemelen Miles şu anda bile bizi , bizimle eğleniyordur.

"Ben kızı , sen adamları al," diye başını sallıyor Sisi, dikkati kıza odaklanmışken dövüş duruşu yerinde.

Uzun bir zincir kullanan Sisi'nin rakibi on sekiz büyük görünmüyor. Ama beni hemen çarpan şey bakışları - bomboş.

"Sisi," diye sesleniyorum, sesim gergin. "Lütfen dikkatli ol. O normal değil." Hızlıca kendi rakiplerimi tarıyorum, aynı donuk gözleri fark ediyorum-

Duygusuz.

Bunları mümkün olduğunca çabuk bitirmem gerekiyor, çünkü eğer bunlar deneyin bir parçasıysa, o zaman sıradan olmama ihtimalleri var.

Ve Sisi'nin hiç şansı yok.

Bir gözüm sürekli Sisi'de, rakiplerime doğru bir adım atıyorum. İkisinin de elinde savaş baltaları var ve bana baktıklarında dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

Ah, savaşın tadı.

Eve döndükten sonra gerçek dünyaya alışmakta için bu benim yakından bildiğim bir şey. Yaşadığım her etkileşim

Birini öldürme düşüncesiyle başlardı, içimdeki bu kana o kadar derindi ki nasıl bastıracağımı öğrenmem yıllarımı almıştı.

Ve nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum. Savaşta, dövüşte, öldürmenin tadında heyecan vardır. Sadece ölüm üzerinde güç sahibi olduğunuzda gelen sarhoş edici bir yükseklik vardır ve hayatımın yarısından fazlası boyunca bunun kölesi oldum. İçimdeki bu canavara göre, yok etmekten, tamamen yok etmekten başka bir şey beni *asla* tatmin etmez.

İlerliyorlar, gülümsemeleri genişliyor ve kibirli zihinlerinde şimdiden zaferin tadını alabiliyorlar.

Ne yazık ki yanlış kişinin peşine düşmüşlerdi. Şimdi soru oldukça basit. Silah var ya da yok. Ama onlar ilerlerken, bu kararı ben veremiyorum. Benim yerime onlar veriyor.

Dudağım yukarı doğru kıvrılıyor, eğilip kaçıyorum, baltalarının her darbesinden kaçınıyorum, bir gözüm hala Sisi'de.

Her iki elinde birer kunai, diğer kızın zincirinin darbelerini savuştururken kabzaya sıkıca tutunuyor.

Baltanın bıçağı derimden bir santim ötede kayarken hava yüzümden vınlayarak geçiyor.

Kolayca eğlenmelerine izin verdiğimi fark ederek oyunu bitirmeye karar verdim. Ellerim dışarı fırlıyor, ikisi de baltalarını bana doğru savurdıkları anda baltalarının sapına sarılıyor.

Oh, güçlüler.

Ama benim kadar güçlü değil.

Bir ayağımı ileri atarak onları itiyorum, sıkıca tutup baltaları ellerinden önce yem olarak elimin bir anlığına gevşemesine izin veriyorum.

İtiş gücüm onları geriye doğru savuruyor ve bir an için silahlarının ellerinden kayıp gittiğini fark ettiklerinde ne yapacaklarını şaşıyorlar.

Tepkilerinde bir tuhaflık var.

Ölü gözlerin yanı sıra, bulundum, bunu yaptım, başka bir şey daha var, odakları biraz bozuk.

Ve şimdi yumruklarını kullanarak bana saldırmaya devam ettiklerinde, hemen neyin yanlış olduğunu fark ediyorum.

Robotik.

Sanki tüm amaçları beni bitirmekmiş gibi, ama bunun arkasında bilinçli bir eylem yok.

Siktir!

Görünüşe göre Miles planlarını değiştirmiş olabilir. Deneyde bu yaşa için neredeyse benim kadar güçlü olmaları gerekirdi. Hala yaşamaları için.

Tekrar eğilip kollarımı açıyorum ve üzerime tüm gücümle gelmelerine izin vermeden önce ivme kazanıyorum, dizlerimi büküyorum ve tam vurduğum anda yere düşüyorum, her bir balta bıçağı bağırsaklarına doğru ilerliyor.

Balta onları kesip biçerken duyduğum tek şey acı homurtuları oluyor, bıçağı içlerine sokmaya devam edip hasarın zayıflatıcı ve kalıcı olduğundan emin olurken onları bir kan ve organ nehrine açıyorum.

İçeride açık bir delik olduğunda, onları bir kez daha itiyorum, bıçak sadece hoş bir melodi olarak adlandırabileceğim bir şekilde omurganın arkasına çarpıyor.

Ah, ölüm senfonisi.

Yere düşüyorlar, ben tüm dikkatimi Sisi'ye acı iniltileri çabucak unutuluyor.

Zor nefes alıyor ama hâlâ kıza karşı koyabiliyor. Yine de tek bir yanlış hareketinde sırt üstü yere düşüyor ve zincir ona saldırmaya hazırlanıyor.

Hayatım boyunca hareket ettiğimden daha hızlı hareket ediyorum, onun önünde çömeliyorum ve zincirin tüm yükünü sırtıma sağır edici bir sesle temas ederken taşıyorum. Vurulduğumun farkına varmamı sağlayan tek şey bu, çünkü kesinlikle acı yok.

Sisi'nin gözleri bana bakarken büyüyor, ama ben daha bitirmedim.

Hafifçe dönüyorum, silahı kullanan kıızı dinlerken kulaklarım dikiliyor. Zinciri geri alıp kendine doğru çektikten sonra bir kez daha bana doğru uçururken hava etrafımda dönüyor.

Bu sefer duruma uyum sağlayarak elimi kaldırıyorum, sola doğru hareket ediyorum ve zinciri tam bana çarpmak üzereyken yakalıyorum. Metalin ucunu sıkıca kavrayıp onu ve kıızı kendime doğru çekiyorum.

Öne doğru düşerken dengesini kaybediyor ve zinciri elinden koparıp bir kenara fırlatırken yeterince hızlı davranamıyorum. Elim boğazında, biraz baskı uyguladığımda bulutlu gözlerini bir an görebiliyorum, boynu kırılıyor, başı yana eğiliyor.

Bedenini yana atarak Sisi'ye dönüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Seni başında görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, göğüsleri takım elbisesinin darlığıyla vurgulanıyor.

Beni hissederken içleri göğsümde dinleniyor, dokunuşu zaten adrenalin yüklü bedenimi ateşliyor.

"Kasların neyden yapılmış? Saf demirden mi?" soruyor, gözbebekleri irislerini yutuyor ve iki f'nin birlikte kullanıldığını düşünen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Parmak uçlarında yükselip dilini çıkararak yanağımı yaladığında değil.

"Hmm," diye mırıldanıyor usulca, ılık nefesi tatlı bir okşayışla tenime değiyor, "terin bile beni ediyor," diye devam ediyor, parmakları boynumdaki dövmenin dış hatlarını çizene kadar yukarı doğru ilerliyor.

Sonra, ben daha tepki bile veremedim, bakışları arkamda, benden uzaklaştı.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor ve ben de hızla arkamı dönüyorum, onunla başa çıkmaya hazırım

Miles'in bana göndermeye karar verdiği başarısız deney her neyse.

Ama yeni gelene doğru sadece bir adım atabiliyorum ki bir kurşun alnına saplansın ve o da yere yığılıp ölsün.

"Bizi bekleyemedin, değil mi? Bianca'nın sesini duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda onun kasıla kasıla odaya girdiğini görüyorum, kocası da peşinde, yüzünde acımasız bir ifade olan Marcello da ona eşlik ediyor.

"Gerçekten mi Vlad? Sisi'nin ölümüne sebep olabilirdin," diye bağılıyor bana, yüz hatları öfkeyle çizilmiş.

"*Gerçekten* mi, 'cello, bana duyduğun o küçük güven?" Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye karşı koyarak mırıldanıyorum.

"Ben iyiyim, Marcello." Sisi ona dönüyor ve gözlerini deviriyor.

Kahretsin, bu kadını nasıl da seviyorum.

Huysuz Marcello ortaya çıktıysa, huysuz Marcello'nun da onu takip etmesinin uzun sürmeyeceğini bildiğim için pes etmiyorum ve beşlik çakmak için onu kucaklıyorum. Ve biliyorum ki o zaman bunun sonunu duymayacağım.

"Sana onunla çalıştığımı söyledim. Çaresiz değilim." Çenesini yukarı iterek meydan okurcasına ona karşı durur.

"Bu insanlar eğitilmiş katiller, Sisi. Senin ne kadar eğitilmiş olduğun önemli değil. Ve sen de bir kızsın," diye devam ediyor ve az önce kendine bir mezar kazdığını bilerek neredeyse inliyorum.

"Ne?" Sisi kelimeler yerleşince gözlerini kırptırıyor. "Ben bir kıyım," diye yavaşça konuşur. "Yani bu dövüşemeyeceğim anlamına mı geliyor? Kendimi savunamayacağım anlamına mı geliyor?" Kollarını göğsünün üzerine koyuyor ve *ciddi* bir alana girdiğimizi anlıyorum.

Sisi gibi kendi hayatı üzerinde kontrol sahibi olmayı her şeyden çok seven biri için, cinsiyetinin onu engelleyebileceğinin hatırlatılması en büyük hakarete benziyor.

Mesele şu ki, o bir kız olabilir, ama çok iyi bir kız ve herkes onun yanında olduğu için kendini şanslı hissetmeli.

Ne kadar hararetli olduğunu bildiğim için ona katılıyorum ve bir kolumu omzuna atıyorum.

"Sen bize cinsiyetimizin bizi engellememesi gerektiğini söyleyen kişi değil misin?" diyerek gözlerini Marcello'ya diyor.

"Evet, ama aynı şey değil," diye yanıtlıyor. "İstedığınız mesleği seçebilirsiniz, ama bu tehlikenin önüne balıklama dalmanız gerektiği anlamına gelmez. Ve bu," yerdeki cesetlere el sallıyor, "normal tehlikeden bile daha kötü."

"Cello, sakın ol. Sisi yanımda olduğu sürece endişelenecek bir şey yok. Ayrıca," diyorum muhteşem yüzüne bakarken, "kış tekmeleyebilir," onu övüyorum ve ışıltılı bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

"Sen mi?" Neredeyse bağıyor. *Tekrar*. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en dengesiz adamsın Vlad. Evet, tabii, onu tehlikeden koruyorsun çünkü en büyük tehlike sensin," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz?" Kaşımı kaldırıyorum. "Sana Sisi'nin emin ellerde olduğunu söylemiştim. Ona *bir şey* olmasına asla isteyerek izin vermem."

"Peki ya istemedim? Buradaki herkes ataklarınızı biliyor. Normal olmadığın bir sır değil. Onu korumak bir dahaki sefere kendin öldüreceğini söyleyebilir?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ama Sisi'nin yanından ayrılırken vücudumun verdiği tepkiyi kontrol edemiyorum ve iki saniye içinde Marcello'yu boğazından yakalayıp duvara yapııştırıyorum.

"Ne ima ediyorsun, kayınbirader?" İçimden yayılan öfkeyi zar zor zapt edebiliyorum. Her gözeneğimde dışarı çıkmak istiyor.

"Bu!" Gözlerimin içine bakıyor, tüm vücudunu kaldırırken gözünü bile kırpmıyor, parmaklarım nabzının etrafında sıkılıyor. "Demek istediğim tam olarak bu. Tahmin edilemezsin."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona gerçekten *o kadar* tehlikeli *olduğumu* kanıtlamak yerine, kendime karşı savaşıyor ve nefeslerimi düzenlemeye çalışarak gitmesine izin veriyorum.

Sanki bir bulanıklık içindeymişim gibi, Sisi'nin küçük elinin benimkine uzandığını ve endişeyle bana bakarken onu göğsüne bastırıldığını hissediyorum.

"Durumu daha iyi Marcello," diyor yüksek sesle, gözleri sadece bende. "Kendi üzerinde çalışıyor ve çok daha iyi durumda. New Orleans'tan beri kriz geçirmedi ve onunla gurur duyuyorum."

Kahretsin, ama bu kadını daha fazla sevmemin bir yolu var mı? Gözlerinde, hayatım boyunca arzuladığım her şeyi görüyorum.

Sevgi. Şefkat. Kabullenme.

En derin sırlarımı biliyor ve bir kez olsun bana sırtını dönmedi. Sadece bu da değil, ailesine karşı bile defalarca beni savundu.

Ona tapmayacağım bir evren olduğunu sanmıyorum. "Sisi..." Marcello başlıyor, ama Sisi'nin keskin bir bakışı onu hemen susturdu.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesi ciddi. "Onun hakkında bana söyleyebileceğin *hiçbir şey* onu daha az sevmemi sağlayamaz. Onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyorum. *Her şeyi* biliyorum. Ve hâlâ buradayım." Derin bir nefes alıyor ve öfkesini kontrol altında tutmak için çok çaba sarf ettiğini söyleyebilirim.

"Hayatım boyunca bana nasıl olmam gerektiği ve nasıl *olmamam* gerektiği söylendi. Yine de kimse bana ne istediğimi sormadı. Ondan başka kimse." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Eğer ona dövüşmek istediğimi söyleseydim, bana nasıl dövüşüleceğini öğretirdi. Dövme yaptırmak istediğimi söylediğimde bana dövme yaptı. Ona birini öldürmek istediğimi söylediğimde, bana bunu yapma fırsatı verdi. Bir kez bile benden şüphe etmedi, bir kez bile kız olduğum için bir *şey yapmamam* gerektiğini söylemedi."

Sert nefes alıyor, yumrukları yanında sıkılı, Marcello'ya bakıyor, onun sert bakışları karşısında yılmıyor.

"İlişkimiz hakkında aynı fikirde olmayabilirsin ama benim için o, beni aşağı çekip yere zincirlemek yerine uçmam için bana kanat veren tek kişi. Ve kardeşim, bu tartışmayı son kez yapıyoruz." Beni tamamen şaşkına çeviren bir şey yapmadan önce gözlerini Marcello'ya diyor. Bir adım öne çıkarak yumruğunu kaldırıyor ve göğsüne vuruyor. "O. Benim. Benim" diyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Son."

Marcello'nun cevabını bile beklemeden etrafında dönüyor ve tüm olanları sessizce izleyen Bianca ve Adrian'a kaşlarını kaldırıyor.

"Bana bakma," diye omuz silkiyor B, "Senden hoşlanıyorum. Ve bence sen onun için iyisin," diye bana doğru işaret ediyor. "Ayrıca," diye devam ediyor, "onun huysuz kıcıyla başa çıkmak bambaşka bir insan tipi gerektirir, sırf bu yüzden bile sana saygı duyuyorum."

Adrian hemen "Ben tarafsızım," diyor ve ben de ona minnettar bir baş selamı veriyorum. En azından ne zaman susması gerektiğini biliyor.

"Güzel," kollarımı açıyorum, artık kendimi tamamen kontrol ettiğim için yüzümde geniş bir gülümseme var. "Artık aile dramını geride bırakıp kötü adamları öldürebilir miyiz?"

Sisi kolunu benimkine doluyor ve arkamızdaki iniltileri duymazdan gelerek önden gidiyoruz.

Cesetleri geride bırakarak, sonunda geniş bir tünele açılan başka bir küçük koridordan devam ediyoruz.

"Demek aksiyon burada." Tünelin her iki tarafındaki kafesleri not ederken sertçe ekliyorum.

Yeraltı yerleşkesi adanın yüzeyini kaplıyor gibi görünüyor.

İlk birkaç kafes boş, ancak ilerledikçe her iki tarafta da küçük çocukların yanı sıra gençleri de görmeye başlıyoruz.

Marcello, Miles'in ahlaksızlığının boyutlarını gördüğünde "Siktir," diye küfrediyor.

Bianca da, tüm duygusuz tavırlarına rağmen, hepsinin içinde bulunduğu durumu gördüğünde sarsılmış görünüyor.

Kirli kıyafetler, kirli, iltihaplı yaralar, çürüyen et kokusu havada .

Küçük bir çocuğun yüzükoyun yerde oturduğu, sineklerin vücudunun tüm yüzeyini bir kafesin durduğumuzda Adrian'ın sesi "Bu ne lan!" diye çınlıyor. Ondaki gelen koku bir süredir ölü olduğunu doğruluyor ve hücre arkadaşı, onun yaşındaki başka bir çocuk, başından beri buna dayanmak zorunda kalmış.

Daha kötüsü, hücrenin diğer ucunda büzüşmüş çocuğa daha yakından baktığımda, onun da çok geride olmadığını fark ediyorum.

Karnında sarı ve yeşil sızan bir delik var, ağzı morarmış, tüm vücudu neredeyse morarmış.

Kafesinin yanında durduğumuzu görüyor ama tepki vermiyor, veremiyor. Sadece gözleri hareket ediyor ve hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor Sisi, eli kolumda sıkışıyor, "bu üst kattakinden bile daha kötü."

Homurdanıyorum, dudaklarımı büzüyorum. Her nasılsa, bunun burada göreceğimiz en kötü şey olacağından şüpheliyim.

Gerçek anlamda, görüntüler ilerledikçe daha da kötüleşiyor ve muhafazanın boyutu düşünüldüğünde, görececek çok şeyimiz olacak.

Parmağımı telsizime götürerek Enzo'ya burada nelerle karşılaşacağımızı kısaca özetliyorum ve buradan sağ çıkacak olanlarla ilgilenmesi için hastaneden birkaç doktoru da yanında tutmasını istiyorum. Çocukları almaları için insanları buraya getirmek için elinden geleni yapacağını sonra bağlantıyı kapatıyorum.

"Bunlar başarısızlıklar," diyorum kendi sözlerimden utanarak.

Ama onların harap kafeslerine, çürüyen etlerine ve enfeksiyon kapmış yaralarına baktıkça, zihnim bana bir şeyleri daha çok itiyor gibi geliyor. Bir tür anı gibi, orada ama tam olarak kavrayamıyorum.

"İyi misin?" Sisi bana bakarken endişeli bir ses tonuyla soruyor. Elim şakağımda, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ona sertçe başımı sallıyorum.

"Anıları geri getiriyor olmalı." Şimdiye kadar hatırladığım hiçbir şey bu kadar korkunç olmasa da mırıldanıyorum.

Elbette, Vanya ve ben küf dolu küçük bir odada yaşıyorduk ama *bu kadar* kötü değildi.

Gözleri bana tam olarak inanmadığını söylese de yavaşça başını sallıyor. Ben.

"Burası ölmeleri için gönderildikleri yer olmalı," diyerek konuyu değiştiriyorum,

Bir başka ölünün bulunduğu başka bir kafesi işaret ederek.

Ama ne kadar ilerlersek, pis koku o kadar artıyor.

Herkes kollarını burnuna götürür, dumana dayanamaz.

Tünelin yaklaşık yarısındayız ve bu noktada *tüm* hücreler ölü insanlarla dolu.

"Lanet ," diye küfrediyor Bianca, eliyle birkaç sineği kenara itmek için.

Ama sadece sinekler değil.

, kurtçuklar ve diğer böcekler etrafa saçılmış, bir sonraki öğünlerini kovalarken yer onlarla dolup taşıyor.

Ben bile gördüklerimden iğrenmeye başladım ve en son ne zaman iğrendiğimi hatırlamıyorum. Özellikle de küçük böcekler yerde sürünürken, ileriye doğru bir adım attığımızda dağılıyorlar.

Kendime engel olamayarak Sisi'yi tuttum ve sırtıma bindirdim. Onun *bunun* yakınında olmasını istemiyorum.

"Gelmemeliydin, Bianca," dediğini duyuyorum Marcello'nun, Bianca yan tarafa yığılırken. Adrian ona yardım etmeye çalışarak sırtını sıvazlarken, "Hamileliğin için iyi olmaz," diye devam ediyor.

"Ben iyiyim," diye vızıldıyor, "Diana'nın ölü insanların kokusundan hoşlandığını sanmıyorum," diye şaka yapıyor elinin tersiyle ağzını silerken.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum." Adrian onu kollarına alıp göğsüne bastırırken ben de sertçe ekliyorum.

"Bu bir istila. Buna inanamıyorum." Marcello birkaç böceğin üzerine basarken başını sallıyor, böceklerin leşlerinin çıkardığı ses havada yankılanıyor.

"Ama onları neden burada tutsunlar ki? Bazıları çoktan öldü," diye ekliyor Adrian, çeşitli böcekler ve leş yiyiciler tarafından yarıyı yenmiş bir cesedin bulunduğu bir hücreyi göstererek.

"Çünkü bu bir ceza," diye cevap veriyorum.

"Ceza mı? Kimin için? Onlar zaten ölü!" diye haykırır.

"Hâlâ hayatta olanlar için." Daha temiz olan, ceset izi bulunmayan birkaç hücreyi işaret ediyorum. "Bu da başka bir beyin yıkama numarası olmalı. Ölümle ve ölümü tüketen şeylerle çevrili bu yerde bir saat bile geçirdiğinizi hayal edin."

"Kahretsin!" Bianca'nın yüz hatları tiksintiyle gerildi. "Bu boku başka bir seviyesi."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Ve bu en kötüsü bile değil." Diyorum ve Sisi'nin kollarının boynumda sıkıştığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Bu senin için kolay olmamalı."

"Benim için endişelenme, cehennem kızı. Miles'a bir adım daha yaklaştık ve önemli olan da bu."

Tünel sonunda bitiyor ve sanki sonunda o kadar da çürük olmayan havadan derin nefes alabiliyoruz.

Bianca göğsü hızla inip kalkarak nefes , "Bu ne lan!" diye küfrediyor, "Çürümüş eti hiç sevmemişimdir," diye ekliyor, dudakları tiksintiyle kıvrılmış. "Bu kadarı da fazla."

Onu ayağa kaldırırken Sisi, "Yine de akıllıca," diyor. "Başka bir davranışsal terapi türü. Özellikle de bir çocuk için, bu onları kesinlikle travmatize edecektir."

"Kesinlikle," diye katılıyorum. "Bu bir kontrol biçimi. Derinlerde, psikolojik düzeyde, çünkü sadece korkutularak boyun eğdiriliyorsun, ama aynı zamanda seni duyarsızlaştırıyor. O insanların boş bakışlarını gördün."

Marcello gözlerini ovuşturarak, "Ben de insanlığın görebileceği en kötü şeyi gördüğümü sanıyordum," diye mırıldandı. "Bu her şeyi gölgede bırakabilir."

"Bu yeraltı yerleşkesi ne kadar büyük? Zaten sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi hissediyoruz." Bianca şikayet ediyor, bir eli karnında bebeğine bir şeyler mırıldanıyor.

Bianca'yı bir anne olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve şimdi hamile mi? Adrian'ın gelmesine izin vermesine şaşırdım ama yine de Bianca'dan . Adrian istese de istemese de o kendi yolunu bulacaktı.

Yine de gözlerinin Bianca'dan hiç ayrılmadığını, gerektiğinde müdahale etmeye her zaman hazır olduğunu fark ediyorum. Benim Sisi'yle olan durumundan farklı olarak, Bianca'nın istediğini yapmasına izin verirken onu her an korumaya hazır.

Her şeyin birdenbire farklı bir perspektife oturması çok tuhaf. Bir yıl önce Hastings ya da Bianca ile empati kurmayı asla hayal edemezdim, çünkü ona olan takıntısı hiçbir zaman mantıklı gelmemişti.

Şimdi mi? Bu ironiye kahkahalarla gülmek istiyorum çünkü Bianca'nın *hiç olmadığı* kadar kötü durumdayım.

Sisi'ye gizlice bakıyorum, yüz hatlarına yansıyan güce hayret ediyorum ve ona karşı hissettiklerimin sadece bir saplantının ötesine geçtiğini biliyorum. O benim derimin altında, kanımda, lanet olası kalbimde. Onun dokunmadığı ya da iz bırakmadığı hiçbir yer kalmadı.

O bana sahip. Vücudumun her zerresi onun.

Ani bir ses beni gerçekliğe geri döndürüyor, gözlerim kısılıyor, dikkatim tünelin diğer ucundan gelen şeye odaklanıyor.

"Aşağı!" Diğerleri gürültüye uyum sağlarken ben de bağırıyorum.

Sisi'yi de yanımda aşağı indiriyorum, herkes beni dinlediği ve şu anda yerde olduğu için memnunum.

Bir saniye sonra tünelin diğer ucundan bir mermi fırlar ve arkaya isabet ederek küçük bir patlamaya neden olur.

"Kahretsin," küfrediyorum. "Büyük silahları ortaya çıkardı." "Yapı çökmeyecek mi?" Marcello soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ana duvarlar betonla kaplanmış çeliktir ve bu küçük menzilli bir mermiydi. Yapıya zarar vermesi pek olası değil. Ancak biz..." Başka bir mermi bize doğru uçarken sözümü yarıda kesiyorum.

"Bize vurmaya devam ederlerse ilerlemeye devam edemeyeceğiz. Diğer ucu bile göremiyorum," diye yakınıyor Bianca.

Seçeneklerimizi analiz ederken dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor.

Tünelin sonunda bir tür duman ya da sis var, muhtemelen bize ateş edenleri tespit edemeyelim diye kasıtlı olarak. Ve yürümek için ayağa kalktığımız anda vurulacağız.

"B, bana silahını ver," diyorum ona, kafamda bir fikir oluşuyor.

"Silahımı mı?" Skandala uğramış gibi soruyor.

"Göremiyorsun, bu yüzden ateş edemezsin," diye .

"Sen de göremiyorsun."

Lanet olası B ve onun silah takıntısı. Kıymetli bebeklerini kimsenin ellemesine izin vermiyor ve buna saygı duysam da, bu özel durumda, bu sadece aptalca.

"Evet, ama duyabiliyorum."

Bu özel senaryoda sahip olduğumuz tek avantajın bu olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

"Fineee," diye inleyerek silahını yerde bana doğru itti.

"Ne yapacaksın?" Sisi kulağıma fısıldıyor, vücudu benimkine yakın.

"Onun yerini dinleyeceğim." Kaşlarını

çattı. "Bunu yapabilir misin?"

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum acımasızca.

Gerçek şu ki, bu da Miles'ın eğitiminin bir parçasıydı. Gözlerimi bağlayarak dövüştüğüm ve bir saldırıyı ölçmek ve düşmanımı anlamak için diğer duyularıma güvendiğim kapsamlı seanslar yapmıştım. Ve sonrasında bu becerilerimi geliştirmeye devam ettim, mesleğim bunlardan büyük fayda sağladı.

"Herkes sessiz olsun," diyorum yerime geçerken.

Karnımın üzerinde, destek için bir dirseğimi yere koyuyorum, bir parmağımı tetiğin etrafına sararken diğer elimi silahın üzerine koyuyorum.

Gözlerimi kapatıp bir kez nefes aldıktan sonra nefesimi tamamen kesiyorum ve kalbimin atışlarını yavaşlatıyorum ki hiçbir müdahale olmasın.

Sessizlik beni selamlar selamlamaz, dikkatimi yabancı varlığa yöneltiyorum. Kulaklarım açılıyor ve işte o zaman duyuyorum. Yerde dengede duran botların, silahın etrafında dolaşan nemli ellerin ve şüphesiz bizi gözetlemeye çalışan endişeli nefeslerin sesi.

Her şeyden çok, yaptığı küçük hareketleri duyuyorum, soğuk zemin adımlarının altında neredeyse çatırıyor.

İlerliyor.

Yani biz ona gitmiyorsak, o yavaş yavaş bize doğru geliyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ilerlerken attığı küçük adımları dinlemeye devam ediyorum. Hareket tarzında hafif bir tereddüt var, sanki hayatı bu göreve bağlıymış gibi.

Ve bir bakıma öyle.

Çünkü onun konumundan emin olduğum an geliyor, elimdeki silah hazır ve yukarı doğru açılmış, parmağım hafifçe tetiği çekiyor.

Ve sonra dinliyorum.

İki nefes kısa aralıklarla çıkmadan önce kısa bir duraklama oldu, dizlerinin yere çarpma sesi onu vurduğumu anlamamı sağladı. Vücudu daha da düşüyor, silahının metali betona çarpıyor. Her sesi belgeliyorum, bayıldığından emin oluyorum.

Öldüğünü bildiğim halde, belki başka insanlar da vardır diye yine de dinliyorum.

Tehlikenin geçtiğinden emin olduğumda "Temiz," diyorum.

Hepimiz ayağa kalkar, genç bir çocuğun yere düşmüş bedeniyle karşılaşana kadar ilerleriz.

Bianca kurşunun çocuğun boynunu delip geçtiğini ve diğer tarafta temiz bir çıkış izi olduğunu görünce, "Kahretsin, çok iyi nişan almışsın," diyor.

"Beni test ediyor," diye ekliyorum gergin bir şekilde. "Bunların hepsi bir test."

"Demek izliyor," Sisi, tünelin etrafında kamera var mı diye bakarken.

"Evet ve bahse girerim çok eğleniyordur."

Ana tünelden çıktıktan sonra yol biri sağa, diğeri sola doğru olmak üzere ikiye ayrılır.

Adrian, ", " diye öneriyor.

"Bu gideceğiz," diye başımı sağa doğru salladım, Sisi'nin elini aldım, "bir şey olursa ararız."

"Ben de geliyorum," diye araya giriyor Marcello, yüzünde aynı huysuz ifade.

"Peki." Başka bir tartışma havasında olmadığım için elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum.

Bazı temel kuralları belirledikten sonra ayrılıyoruz.

Sisi'ye tutunurken, Marcello'nun dikkati tamamen bizim üzerimizde, arkamızdan yakından takip etmesine eğlenmeden edemiyorum.

"Sakin ol çellokız kardeşinin ırzına kirli bir koridorda geçmeyeceğim." Ona sıkılmış bir bakış attım, ancak bu fikrin bir değeri vardı - ileride bir zamanda.

Marcello dudaklarını birbirine bastırıyor, alayına cevap vermiyor. Onun yerine yürümeye devam ediyor, neredeyse nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor.

"Düşündüğün kadar çaresiz değilim," diye hitap ediyor Sisi ona.
"Gerçekten , Marcello."

"Sadece senin için endişeleniyorum, tamam mı?" İsteksizce itiraf ediyor.
"Hayatında yer almadığımı ve davranışlarımın biraz... bunaltıcı görünebileceğini biliyorum. Ama kalbimde senin için en iyisi var, Sisi."

Sisi bir dakika sessiz kalıyor, dişleri alt dudağını kemiriyor.

"Teşekkür ederim. Önemsemeniz benim için çok anlamlı," diye söze başladı ve ona titrek bir gülümseme verdi, "ama bu iş bende. Lütfen ne yaptığımı bildiğime güvenin." "Pekala," diye yumuşuyor, her ne kadar bu konuda daha mutlu görünmese de. "Güzel, bu aile *mutsuzluğu* faslını kapattığımıza sevindim. Şimdi daha önemli şeylere odaklanabiliriz..." Durma noktasına geldiğimizde sözümü .

Burada tüm atmosfer farklı ve cam kapının önünde durduğumuzda, az önce seviye atladığımızı fark ediyorum.

Kapıda biyometrik koruma var, bu da buranın sıradan bir yer olmadığını doğruluyor. Akıllı saatimi gözümün önüne getirerek çerçeveye girmeye çalışıyorum, kapalı bir ağ olduğunu ve kolayca erişemeyeceğimi fark ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Umutsuzluğa kapılacak biri değilim, paneli kapıdan çekip kabloları hızla inceliyorum. Mühendislik becerilerimin en iyi ihtimalle ilkel olduğunu kabul etmeliyim, ancak hayatımda birkaç şeyi düz kontak yapmakla tanınıyorum. Birkaç dakikalık deneme yanılma sürecinden sonra kapı kırıldı, yani açıldı.

Ancak içeri girer girmez, aradaki farkın çok keskin olduğunu görüyoruz.

Bu oda sterildir, havaya çamaşır suyu kokusu sinmiştir. Tertemiz haliyle neredeyse laboratuvar gibi görünüyor.

Beyaz duvarlar, beyaz zemin ve dört elektrikli kapı.

Kapıların muhtemelen bir tür kafes olduğunu fark ettiğimde "Çıkmaz sokak" diye yorum yapıyorum, her birinin yiyecek için küçük bir açıklığı var.

Marcello etrafta dolaşırken, "Burası bir akıl hastanesine benziyor," diyor.

Birdenbire kapılardan birinde patlama sesi duyulur ve ardından diğer kapılarda da birkaç patlama sesi duyulur.

"İçeride biri var," Marcello bir kapıya gidiyor ve orada olduğumuzu bildirmek için kapıyı tekrar çalıyor.

"Bu kapıları nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyor," diyorum her birini tek tek incelerken, kimlik kartları ve biyometri ile açıldıklarını fark ediyorum.

"Sanırım diğer kapıyı da tekrarlamamız gerekecek," diye , onları kırmadan açmanın başka bir yolu olmadığını görünce. Ve böylece sessizce ilk kapı üzerinde çalışmaya başlıyorum, elektrik panelini çıkarıp kablolarla oynuyorum. Kazanan bir kombinasyon bulduğumda, diğer kapılar için de bunu tekrarlamak gerekiyor.

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun," diye fısıldıyor Sisi parmak uçlarına kalkıp yanağımlı öperken.

"Cehennem kızı, deri işine biraz ara vermelisin. Zihnimin aynı anda ancak bu kadar çok şeyle uğraşabileceğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum usulca.

Gerçek şu ki, söz konusu olduğunda, aklım ondan *başka* bir şeyi almıyor.

"Vlad," telsizden Bianca'nın sesini duyuyorum. "Sanırım ana hedefi bulduk.

alan. Burada çok büyük bir arena var," diye devam ediyor ve futbol sahası büyüklüğünde, seyirciler için birden fazla katı olan bir arena tarif ediyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, bunun tam olarak ne için olduğunu fark ederek.

Birdenbire yaşadığımız sınavların anıları zihnimde yeniden canlandı. Miles bizi nasıl birbirimize düşürmüştü.

Kazanan hepsini alır.

Ve onun onayını almaya o kadar bağımlı hale gelmişim ki, bu davaları kazanmak için her şeyi yaptım. Öldürdüm, sakat bıraktım ve işkence ettim. Hiç kimse benim tek amacımdan kurtulamadı.

En iyisi ol.

Sırf onun kabulünü kazanmak için yaptığım şeyleri hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor. Çünkü şimdi tüm varlığımla ondan nefret ediyor olabilirim. Ama bir zamanlar etmiyordum. Ona saygı duyuyordum.

"Burada bir şeyi kontrol ettikten sonra sizinle orada buluşuruz," dedim ve ne bulduğumuzu kısaca açıkladım.

"Vlad." Marcello sesleniyor, kapıdan bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Kapıları açtık ama *kimse* dışarı çıkmaya çalışmadı," diye işaret ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Haklısın."

Herhangi bir giriş yapmadan, ilk kapıyı çekerek açtım ve odanın sonunda, sırtı duvara dayalı, gözleri korku içinde bize bakan, on ya da on bir yaşından büyük olmayan bir kızın oturduğunu görünce şaşırdım.

"Ne..." Sisi kızı daha iyi görebilmek için fısıldıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde sağlıklı görünüyor. Aslında, kıyafetleri bile temiz, Miles'in deneylerini nasıl yürüttüğüne dair bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda bu *pek* de beklediğim bir şey *değil*.

Diğer odalarda başka kimlerin olduğunu merak ederek bir sonrakini, bir sonrakini açıyorum, ta ki son odaya gelene kadar.

Hepsi ergenlik öncesi kızları barındırıyor. Sonuncusu hariç hepsi.

Bir yatağın yanında birbirine sokulmuş bir çifti fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Erkek, koruyucu bir duruşla önüne geçerken görüşümü engelliyor.

"Nero?" İsim ağzımdan kaçıyor, ama o zaman bile biliyorum ki bu Nero *değil*.

Yüzleri birbirinin aynısı. Kısa siyah saçlar ve mavi gözler. Ama bu adam daha iri. Vücudu profesyonel bir vücut geliştiricinininkine benziyor, kaslı yapısı arkasındaki kızinkini gölgede bırakıyor.

"Sen Nero'nun kardeşisin," diyorum.

Sözde yirmi yıl önce ölmüş olan.

"Nero?" sesi de Nero'dan tamamen farklı. Sanki ses tellerini aşırı derecede germiş gibi bir ses kısıklığı var. "Nero..." diye tekrarlıyor, yüz hatları uzun zamandır unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bulanıklaşıyor.

Marcello adamı gördüğünde, "Lanetleneyeğim," diye mırıldanıyor, o da adamın Nero'ya neredeyse tıpatıp benzediğini fark ediyor.

"Bu onun ikiz kardeşi," diye ekliyorum acımasızca. "Sisi, lütfen geride dur." Onu uzak tutmak için elimi uzatıyorum, dışı üzerindeki koruyucu duruşunu fark ediyor ve bizim bir tehdit olduğumuzu düşünürse tehlikeli olabileceğini biliyorum.

"Sorun yok," diye başlıyorum, ona kim olduğumuzu ve onları güvenli bir yere götüreceğimizi hızlıca anlatıyorum.

"Kardeşin mi?" Kaşlarını çatarak soruyor. "Kardeşim mi?"

"Evet, Nero senin kardeşin. Senin yıllar önce öldüğünü sanıyordu," diye açıklıyorum. Ama sonra arkasından küçük bir ses sesleniyor.

"Özgür müyüz? Gidebilir miyiz?" diye soruyor kız, yavaşça omzunun üzerinden bakarak.

Nero'nun kardeşi ona dönerek, "Şşşt," dedi, "onlara güvenebilir miyiz bilmiyorum,

Bia mia. Seni asla riske atmayacağımı biliyorsun."

Ona hitap ederken sesi tamamen farklı. Daha yumuşak, daha sıcak.

Sevgi dolu.

"Sana hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum. Şu anda tüm yerleşkeyi tahliye ediyoruz," diye açıklamak zorunda hissediyorum.

"Lütfen, T," devam ediyor ve elinin omzunu okşamak için uzandığını görüyorum, bu tek dokunuş onu reddedemez hale getiriyor.

"Eğer bizi kandırmayı düşünüyorsan, yumruklarımla öleceksin," bana dönüyor, bakışları ciddi.

"Katılıyorum," diye omuz silkiyorum.

Miles'la yakında buluşmayı düşündükçe huzursuzlanmaya başladım bile; şakaklarım zonkluyor ve onun hayatını nasıl yavaş ve acı verici bir şekilde tüketeceğimi hayal ediyorum.

Adam kızın yardım ediyor ve ilk fark ettiğim şey elleriyle tuttuğu hafif şişlik oluyor, bize doğru temkinli bir adım atarken duruşu korumacı.

Işık yüzüne vurduğunda donup kalıyorum.

Sırtından aşağı dökülen ve dizlerine kadar uzanan koyu renk saçları, keskin neon ışığında neredeyse yarı saydam görünen soluk teni ve aynaya her baktığımda gördüğüm koyu renk gözleri.

"Katya?" Bu kelimeyi söylerken sesim titriyor. "Katyusha?"

Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, sanki kim olduğumu tanımıyormuş gibi gözleri bana odaklanıyor.

Yine de, özellikleri eskiden tanıdığım Katya ile aynı. On yıl önceki Katya.

Öne doğru bir adım atarken dudakları titriyor, gözleri parlıyor.

Kadındaki değişimi fark eden adam içgüdüsel olarak öne uzanarak aramıza giriyor.

"Hayır, T. Onu tanıyorum," diyor usulca. "Onu tanıyorum..." diye devam ediyor, sesi hıçkırıklarla kesiliyor. "O benim kardeşim."

"Kardeşim?" diye soruyor dev, bana dönüp ilk kez dikkatle beni değerlendirirken. "Vlad?" diye soruyor ve ben de isminin onun dudaklarından dökülmesine şaşırarak başımı sallıyorum.

"Vlad." İlerlemeye devam ederken Katya'nın sesi çınlıyor. Ben onu sertçe kucaklarken o yavaşça, ama çok yavaşça, beni bekleyen kollarıma doğru adım atıyor.

Katya. Kız kardeşim yaşıyor.

"Nasıl..." Ona bakarken kendimi ilk kez nutkum tutulmuş halde buluyorum.

Kötü görünmüyor. Onu bulsaydım kesinlikle böyle görüneceğini hayal etmezdim.

Ama gözlerinde daha önceki gençlik havasının yerini alan bir kasvet var. Yıpranmış, bıkkın ve yirmi altı yaşına göre fazlasıyla yaşlı görünüyor. "Bizi çıkarmak için buradasın," diye nefes alıyor, yüzünde bir umut ışığı parlıyor

Gözleri. "T," diye adama dönüyor, "gerçekten özgür olacağız," diyor adama geri dönmeden önce, kollarını adamın devasa gövdesine sararken hıçkırıklar vücudunu sarsıyor. "Başardık."

"Ah, *Bia mia*," diye nazıkçe saçlarını okşuyor, "yaptık," fısıldıyor onu tutmaya devam ederken.

Yumuşak bir el benimkine doğru kayıyor ve beni önümdeki tatlı sahneden Be

n. Sisi başını omzuma yaslıyor, parmakları omzumda kenetleniyor.

"Başardın, Vlad," sesi çok duygu doluydu ve ona bir bakışım Yüzü bana gözyaşlarının eşiğinde olduğunu söylüyor, "onu buldun", bana yoğunluğuyla güneşe rakip olabilecek bir gülümseme veriyor.

Ve ilk kez göğsümün genişlediğini, rahatlamanın vücudumun her hücresine yayıldığını hissediyorum.

"Yaptım," diye cevap veriyorum, "yaptık," düzeltiyorum, çünkü her adımda benimle birlikte oldu.

Güvenliklerini gereğinden fazla riske atmak istemediğim Enzo'yu arayıp onları tahliye etmesi için bir ekip göndermesini ve aileden oldukları için onlara özel ilgi göstermesini söyledim.

Adamlar bulunduğumuz yere ulaştığında, onları daha sonra görüşeceğimize ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vererek teslim ediyorum.

Bir kez daha yalnız, arenaya gidiyoruz.

Bölüm Otuz Beş

ASSISI

Vlad'ın şaşkınlıkla dolu yüz ifadesini gördükçe ruhum acıyor. Kız kardeşini bulduğu için çok mutlu olduğundan emin olduğum ama bu duygusunu gösteremediği için.

Yüzünden sayısız duygu geçiyor, sanki hangisine karar vereceğini bilemiyormuş gibi, tamamen yabancı bir his.

Elimi onun ellerine koyarak onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum, varlığımla onun olduğumu hissettiriyorum.

Şimdiye kadar gördüğümüz her şey iç burkucuydu ama tünelin ucunda ışık var ve yüz hatları Vlad'a çok benzeyen Katya'ya baktıkça bunu atlatacağımızı biliyorum. Onun parçalanmış ruhunu iyileştirecek son parça o olabilir.

Bulduğumuz insanlar Enzo ve adamlarına teslim edildikten sonra sessizce Bianca ve Adrian'ın bizi beklediği arenaya doğru ilerliyoruz.

Artık ne bekleyeceğimi bile bilmiyorum. Gemiden indiğimden beri şahit olduklarımdan sonra, burada hayal *bile* edemeyeceğim işkence ve acılar vardı. Sineklerle kaplanmış ve kurtçuklar tarafından yenmiş o ölü çocukların görüntüleri retinama kazındı ve yakın zamanda da unutacağımı sanmıyorum.

Sırf bu yüzden, umarım Vlad Miles'a hak ettiğini verir.

Olabilecek en kötü ölüm.

Kardeşimin olmasından yararlanarak, Vlad'a doğru eğilip fısıldıyorum.

"Harikaydın." Nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemediğini, kız kardeşiyle paylaştığı kucaklaşmanın sert ve rahatsız edici olduğunu bilerek nazikçe övüyorum.

"Kötü görünmüyordu," diye cevap veriyor, neredeyse mekanik bir şekilde. "Onu bulmayı beklediğimden çok daha iyi görünüyordu."

Başımı sallayarak onayladım. Onu bu kadar sağlıklı gördüğüme ben de şaşırmıştım.

"Hamile," diye yorum yaptım. "Sence babası o adam mı?"

Dev ile Katya arasında bir şeyler olduğunu tahmin etmek zor değildi, Katya'yı canı pahasına savunmaya hazırdı. Ancak esaretin tüm önermesi, tomurcuklanan bir romantizmle antitetik görünüyor.

"Emin değilim," diye yanıtlıyor Vlad. "O bölgenin ne amaçla emin değilim, özellikle de diğer mahkûmların hepsi on iki yaşın altında olduğu için.

Ama içimde bir his var," diye ekliyor acımasızca.

"Onları yetiştirdiğini düşünüyorsun." Aylar önce zaten teorize ettiği şeyi söyledim. Çünkü Katya Vlad'ın hastalığına sahip olmasa da, bunun için bir taşıyıcı olabilirdi.

"Evet. Nero'nun kardeşinin sperm donörü olarak kullanılmış olması çok daha akla *yatkın*, çünkü o da bu hastalığa *sahip*."

"Ama bu şu anlama gelir..." Bu düşünce beni dehşete düşürdü. "Evet. Bu onun ilk hamileliği olmadığı anlamına gelir."

Neredeyse on yıl oldu. Neler yaşadığını ve o canavar yüzünden kaç çocuğunu kaybettiğini hayal bile etmek istemiyorum. Kendim de benzer bir şey yaşadığım için, bir çocuğun kaybının insanın ruhunda ne kadar büyük bir boşluk yarattığını biliyorum. Ancak durumlarımızı kıyaslamakta dünya kadar fark var ve onun yaşadıkları için yüreğim sızlıyor.

Olası teorileri gözden geçirdiğimizde, Miles'ın insan kuluçka makineleri için neden mutasyona gerçekten sahip olan insanlar yerine genin taşıyıcılarına başvurduğu giderek daha açık hale geliyor.

"Çok nadir oldukları için Miles potansiyellerini bu şekilde boşa harcamazdı. Hele ki deneylerine dahil edeceği insan sayısı zaten azken," diye açıklıyor Vlad.

Miles mutasyonlu kızları deneyleri için tutacak ve taşıyıcı geni olanları çiftleştirecekti. Bu aynı zamanda ilkinde karşı ikincisine yapılan muameledeki farklılıkları da açıklıyordu. Çünkü Katya'nın yaşadığı tüm travmalara rağmen içinde bulunduğu koşullar diğerlerine kıyasla lüks sayılabilirdi.

Bu insanlığa karşı işlenmiş bir suç olmalı.

Bu duvarların gördüğü dehşeti ve burada yaşamış ve ölmüş tüm masum çocukların çektiği acıları düşündükçe ürpermekten kendimi alamıyorum.

Bianca ve Adrian'a ulaşmamız uzun sürmüyor, ikisi de bir kapının dışında bekliyorlar.

"İçeri girmedin mi?" Vlad sorar.

Kadın başını sallar.

"Büyük bir açık alan olduğu için ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk," diye yüzünü buruşturuyor. "Yine de biraz görüntü almak için mini bir mobil kamera attım."

Çantasından küçük bir tablet çıkarıyor ve bize içerideki video yayını gösteriyor.

"Her yerde kameralar var," diye parmağımla işaret ediyorum, sadece CCTV olmadığını görünce şaşıyorum. Hayır, bunlar halka ışıkları ve hoparlörlerle donatılmış büyük, profesyonel kameralar.

Odanın her iki yanında ana alana inen merdivenler bulunmaktadır. Etrafta seyirciler için bir oturma alanı görüyorum ve buranın tıpkı bir stadyum gibi olduğunu fark ediyorum.

"Olayları yayınlıyor," diye yorumluyor Vlad. "Akıllıca," diye sırtıyor kendine rağmen. "Bunlar ölüm kalım mücadelesi olduğu için çoğunlukla çocukların birbirleriyle yarıştığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, dark web'deki pek çok insan bunu görmek için iyi para ödeyecektir."

"İçeri nasıl gireceğiz peki? Bianca çok açık olduğu konusunda haklı. Bizi her taraftan vurabilirler," diye soruyor Marcello dudaklarını büzerek.

"Onu bana bırak."

Vlad cevap vermemizi bile beklemeden kapıyı iterek açıyor, neredeyse uçarak merdivenlerden iniyor ve sahanın ortasına gelene kadar stadyumun içinde .

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Miles," diye bağıyor.

Peşinden giderken düşünmüyorum bile, kardeşim ve diğerleri de peşimden geliyor.

Vlad'ın tarafına ulaştığımızda tüm stadyum canlanıyor. Daha önce gördüğümüz büyük ışıklar yanıp sönüyor, ışık stadyumun her köşesine yayılıyor.

"Hoş geldiniz, hoş ," diye bir kıkırdama yankılanıyor hoparlörlerden.

Vlad yüzünü sağ taraftaki büyük kabine çeviriyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme oynuyor.

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun." Vlad meydan okuyor, çenesini yukarı kaldırmış, gözleri iki yarık halinde o noktaya odaklanmış.

"Bu toplantının farklı koşullar altında gerçekleşmesini tercih ederdim," diye gürlüyor Miles'in sesi, "ama ben uyum sağlayabilen biriyim."

"Yumruklarıma uyum sağlamakta zorlanabilirsin," diye mırıldandı

Vlad sertçe. "Ah, ama o hınzır espri anlayışını nasıl da özlemişim,

Vlad. Bir süredir

Bu buluşmayı yıllardır bekliyordum. Tıpkı benim gibi oldun.

tahmin ediliyor. *Yenilmez*," diye gururla takılıyor.

"Pek sayılmaz." Vlad sırtıyor. "Sahip olduğum tüm insanlığı elimden almak için elinden geleni yaptın. Maalesef pek yaramadı. Her şeye rağmen buradayım."

"Yine de yeterince uzun sürdü." Miles hoparlörlerden sesleniyor.

Vlad'ın yumrukları yanında kenetlenmiş durumda ve Miles'in onda bir etki yarattığını biliyorum.

"İlk değerlendirmeme atıfta bulunacağım Vlad. Özelliklerin etkileyici ama seni mükemmelliğe ulaştırmaktan alıkoyan bir şey hep oldu," diye devam ediyor Miles, "cılız bağların. Kız kardeşinin bunu kırmanın anahtarı olduğunu düşündüm ve bir süre için sende gerçekten başarıyı gördüm. Ama dönüşü olmayan yolda devam etmek zorundaydın," diye devam ediyor.

Garip ama konuşma tarzı bana Vlad'ı hatırlatıyor. Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim, diğerleri de Vlad'a tuhaf bir yüz ifadesiyle bakıyor.

"*Vanya*," diye kız kardeşinin adını vurguluyor Vlad, çenesi gerginlikten kilitlenmiş. "Ona ne yaptın?"

Daha fazla kahkaha.

"Ona yaptığım şey mi?" Miles kıkırdar. "istememez miydin? Kim bilir..." diye devam eder, sesindeki eğlence açıktır. "Elimde videosu bile olabilir."

"Vlad," kendimi onun yanına gitmeye mecbur hissediyorum.

Çünkü onu nasıl okuyacağımı herkesten iyi biliyorum. Cilalı yüzünün arkasını ve acı çeken ruhunu görebiliyorum. Ve tam şu anda, karanlık gözlerinin ardında çalkantılı denizler olduğunu, kontrolünün kırılmakla tehdit ettiğini biliyorum.

"Nefes al," ısrar ediyorum, elimi koluna koyarken sesim yumuşak. "Nefes al," diye tekrarlıyorum beni duymamış gibi görüldüğünde.

Ama yavaşça -ama çok yavaşça- nefes alış veriş düzeni giriyor, dünyayı yeniden odak noktasına getirirken gerginliği yavaş yavaş azalıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor alçak sesle, bakışları hâlâ ışıklı kabine takılı.

"Senin için bir anlaşmam var." Miles patladı ve arkamızda bir ekran .

Dönüp ekrandaki görüntüyü gördüğümde nefesim kesildi.

Vlad ve Vanya.

İkisi de küçük, kirli bir hücrede toplanmış, gözleri meydan okurcasına kameraya bakıyor.

"Ne istiyorsun?" Vlad dişlerini gıcırdatır.

"Basit. En iyi askerimle dövüşmeni izlemek istiyorum. Son bir deneme." Sesinde hastalıklı bir eğlence var. "Kazanırsan, video senin olacak. Kazanamazsan... şey, kazanamazsın."

Vlad kaşlarını çatar. "Bu kadar mı?"

"Ama..." Miles, sesine muzip bir hava katarak sözünü keser. "Sana silah yok. Kurşun geçirmez teçhizat da yok," diye devam ediyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Silah yok mu? Hiçbir şey yok mu?

"Anlaştık." Vlad cevap vermekte gecikmez, gömleğini yere atmadan önce düğmelerini çözmeye başlamıştır bile. Aynı şeyi kurşun geçirmez yeleği için de yapıyor. Boxer külotu dışında her şeyini çıkarıyor.

"Silah yok," diye işaret etmek için kollarını kaldırır.

"Vlad." Elini ime aldım. "Bu çok tehlikeli. Kime karşı savaştığını bile bilmiyorsun," diye yalvarmaya çalışıyorum.

Çünkü bir şey açık. Bu Miles'in testlerinden bir diğeri. Ve korkarım ki bu çok fazla olabilir.

"Benim için endişelenme, cehennem kızı. Dışarıda beni yenebilecek kimse olmadığını biliyorsun."

"Silah yok, Vlad. Senin için. Bu onun silah alabileceği anlamına geliyor. Bu nasıl adil olur?"

"Miles hiç adil değil. Bana güven, iyi olacağım," diyor elimi onunkinden çekerek.

"Ona iyi bak," diyerek Marcello'ya başıyla selam verdikten sonra uzaklaştı.

Açıkça ölüme meydan okumasını sadece şaşkınlıkla izleyebiliyorum. Peki ne için? Yaralarını tekrar açacak bir video için mi?

"Vlad. Sisi haklı. Bu çılgınlık. O videoya gerçekten ihtiyacın var mı? Onu öldürdüğünü biliyorsun. Bu yeterli olmalı." Marcello tartışmaya çalışır.

Gölgelerin oyunuyla yüzünün yarısı gizlenen Vlad'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Dişlerinin beyazı parıldıyor, köpek dişleri çarpık ışıkla daha da . Değişim anında gerçekleşiyor.

Yırtıcı geri döndü.

"Bilmem gerek," diye sertçe cevap veriyor Vlad, gözlerine yansıyan tehlike apaçık ortada.

Ve işte böyle, biliyorum.

"Gidelim," diyorum, gözlerim hâlâ Vlad'ın neredeyse çıplak vücudundayken onları tribüne doğru yönlendiriyorum. Tereddüt ettiklerini gördüğümde, "Ona güvenin," diyorum.

"Sisi..." diye inliyor kardeşim ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Şunu bir düşünün," diye olabildiğince mantıklı olmaya çalışıyorum. "Adamlarınız buraya geliyor. Aslında biz konuşurken onlar buraya doğru geliyorlar. Eğer bir şey olursa," diye duraksıyorum çünkü Vlad'a bir şey olmasını aklım almıyor. Şimdi ya da hiçbir zaman. "Arkamızda olacaklar."

"Peki..." diye gönülsüzce kabul ediyor ve hep birlikte arenanın oturma alanına gidiyoruz.

Ellerim kucağında, yaklaşan dövüş hakkında ne kadar endişelendiğimi göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü Vlad'a ve yeteneklerine olan güvenim tam olsa da, burada Miles'tan bahsediyoruz. Son on yıldır Vlad'dan kaçan Miles'tan.

Elinin altında mutlaka bir şey vardır ve kirli oynayacağını biliyorum.

Alanın ortasında tek başına duran Vlad, mürekkepli vücudu ve dalgalanan kaslarıyla barbar bir savaşıya benziyor.

"*Bunu* giysilerinin altına koyduğunu bilmiyordum." Adrian'ın bile gözlerinde hayranlık vardı.

Gerçek şu ki Vlad'ın vücudu bir sanat eseri. Bir gram bile yağ yok, her kası belirgin, bazıları soluk tenine karşı simsiyah mürekkebin varlığıyla daha iyi vurgulanıyor. Dövmeler, detaylara dikkat edildiğinde onu daha da tehlikeli gösteriyor - etinde güzelce tasvir edilmiş savaş sahneleri, içinden çıkmak ve dünyayı kuşatmak için savaştan iblisler.

Ve duruşunu izlerken, Miles'ın göndereceği her kim olursa olsun onları serbest bırakmaya hazır olduğunu biliyorum.

"O kazanacak," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Tabii ki kazanacak," diye homurdanıyor Bianca. "Adam bir savaş makinesi.

Onu yenebilecek kimse olduğunu sanmıyorum" , arenadaki kapılar açılıp Vlad'ın rakibi ortaya çıkınca aniden durdu.

"Sanırım yanlış söyledim," diye düzeltiyor ve yeni gelene şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Arenaya doğru adım attığında ona iyice bakabiliyorum.

O çok büyük.

Onun devasa yapısını gördüğümde ilk düşündüğüm bu oldu. Vlad'ın vücudu kaslı ama zayıfken, rakibi kaslarına hava basılmış gibi görünüyor.

Ama beni görünüşü değil. Ne giydiği.

Tüm göğüs bölgesi, içinden sivri uçlar çıkan bir çeşit zırhla kaplı. Görünüşe göre zırh vücudundaki her zayıf noktayı kaplıyor ve böylece onu *gerçekten* yok edilemez hale getiriyor.

Her iki elinde de birer savaş baltası tutuyor ve onları sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanıyor.

"Yüce Tanrım," kelimeleri dudaklarımdan dökölüyor.

İlerlerken insandan başka her şeye benziyor. Ona daha iyi baktığımda, daha önce savaştığımız askerlerle aynı boş bakışlara sahip olduğunu fark ediyorum.

"O zırhı nasıl geçebilir?" Bianca başını sallayarak benim düşüncelerimi tekrarlıyor.

Zırhın içinde parçaların birbiriyle buluştuğu çok az açık nokta var. Ama bunun dışında Vlad'ın kendine zarar vermeden vurabileceği hiçbir yer yok.

Savaşçı Vlad'a sırtıyor ve işte o zaman koltuk altında başka bir şey tuttuğunu fark ediyorum.

Bir kask.

"Tanrım," vücudumun titremeye başlamasına engel olamıyorum, çıplak Vlad ile zırhlı yeni gelen arasında gidip gelirken endişe ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor.

Miğferini takıyor ve tıpkı zırhı gibi, üst yüzeyinin her sivri uçlar var.

"Daha önce bir zırh gördüğümü sanmıyorum." Adrian metal parçaya kaşlarını çatarak bakıyor.

"Ağır olmalı, değil mi?" Gözlerimi arenaya dikerek soruyorum. Kabul ettiklerinde devam ediyorum. "O zaman Vlad hız avantajına sahip. Eminim bir şeyler . Onu bilirsiniz," diye yarım dönüyorum, dudaklarımda zayıf bir gülümseme, "o yenilmezdir."

"Keşke seninle aynı heyecanı paylaşabilseydim Sisi," diyor kardeşim, yüz hatları asık.

Birbirlerine birkaç adım yaklaştıkları anda savaş çoktan başlamış demektir.

Vlad'ın yüz ifadesini anlamak için elimden geleni yapıyorum, rakibi hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Ama sonra hatırlıyorum.

Korku nedir bilmez.

Bu yüzden endişem , çünkü onun pervasız bir özgüvene sahip olmasını istemiyorum. *Bunun* karşısında olmaz.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve Vlad onu değerlendiriyor gibi görünüyor, gözleri sadece zayıf bir nokta bulma çabası olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde zırhın üzerinde geziniyor.

"bir şeyle nasıl savaşıyorsun ki..." Bianca kocasına yaklaşıp mırıldanıyor.

"Anladığını sanmıyorum," diye cevap veriyor acımasızca.

Yeraltı dövüşçüsü olarak yılların deneyimine sahip olduğu için sözleri beni endişelendiriyor. Yani maçın olasılığını ölçebilecek biri varsa o da o.

Yine de o konuştuğu ben daha da .

Sakin ol.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Vlad'dan . Sadece fiziksel olarak yenilmez değil, aynı zamanda bir dahi. Ve eğer biri zırhlı adamı silahsız yenebiliyorsa, o kesinlikle odur.

Dev önce ona saldırır, zırhla kaplı bedenini ona doğru iter ve sivri uçlarla onu delmeyi umar. Vlad gerçekten de daha hızlı davranarak eğilir ve adamın ayaklarına doğru yerde yuvarlanır.

Çivilerle kaplı olmayan tek yer olan ayak bileklerini kavrayarak, adamı ileri atmak için kaslarını esnetiyor.

Vlad'ın tüm yüzü efordan kızarıyor ve dev onun elinden kurtulmak için ne kadar çabalasa da başaramıyor. Bunun yerine Vlad'ın doğal olmayan gücünü kullanarak onu yerden kaldırıp ileri fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Dev dengesini kaybeder, momentum yüzüstü düşmesine neden olur, kaskı yüzünü içeriden tokatlar. Şüphesiz, yerle temas ettiğinde, çiviler de tüm vücudunda yankılanır. Acı içinde geri dönüyor ve halsizce ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Asla olmaz," diye Bianca.

"Sence bu adamın ağırlığı ne kadardır?" Az önce tanık olduğum şey karşısında hâlâ şok olmuş bir halde soruyorum.

"En az dört yüz kilo. Zırhla birlikte daha fazla." Marcello bir cevap mırıldanıyor, gözleri dövüşe sabitlenmiş, yüz ifadesi benim hissettiğim türden bir merakı gösteriyor.

"Beni şaşırtan açısı," diye yorumluyor Adrian, "bu müthiş bir atıştı."

"Sana bunu yapabileceğini söylemişim." Tekrar ediyorum, kendime olan güvenim öncekinden daha güçlü.

Yapabilir.

Adam tam ayağa kalkmaya çalışırken Vlad hızla zıplayarak devin elinden savaş baltalarından birini kapmayı başarır.

Bianca gözlerini arenanın ortasına dikmiş, "Şimdi biraz daha eşit durumdalar," diyor.

Bu kez rakibinin üzerine yürüyen Vlad'dır ve baltasını kaldırarak ona doğru hamle yapar. Diğer adam darbeyi savuşturur ve Vlad'ın vücuduna kendi darbelerinden birini çalışır.

Hareketleri senkronize, biri vuruyor diğeri savuşturuyor, balta vuruyor. Yine de diğer adamın Vlad'ı kendisine yaklaştırmaya çalıştığını görebiliyorum, böylece zırhı tarafından ezilebilir.

Ancak düelloya devam ettikçe, bu alandaki becerilerinin benzer seviyede olduğu oldukça açık.

"," diye fısıldıyorum, kazanmasına yardım etmek için dua ediyorum.

Savaş, Vlad'ın rahat bir mesafeyi korumasına rağmen baltasıyla ona vurmaya devam devam eder. Yine de yanlış bir hareketle devin baltası Vlad'ın kolunun yanından geçer, bıçak deriyi çizecek ve kan akıtacak kadar yakınından geçer.

Kalbim boğazımda, ayağa kalkıp ellerimi dua etmek için birleştirirken kendimi tutamıyorum.

Parmakları omzundaki kana değip onu dudaklarına götürürken Vlad'ın yüzünde zalim gülümseme beliriyor.

Dev, ne yaptığını anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor. Ve tam o anda Vlad saldırır.

Baltayı adamın boynunun dibine doğru savururken o kadar hızlıdır ki neredeyse gerçek dışıdır. Ama zırhı delmeye çalışmak yerine başka bir şey yapıyor. Bıçağı tam kaskın göğüs zırhıyla birleştiği yere saplıyor ve baltayı oynatarak kaskı biraz yukarı kaldırarak kadar güç uyguluyor.

Geri çekilir, bıçağını çıkarır ve rakibinin bile takip etmekte zorlanacağı kör edici bir hareketle döner.

El değiştirerek baltayı sol eline alır ve darbeyi tekrarlarken sağ eliyle adamın dikkatini dağıtır. Bu sefer momentum, kaskı havada uçurmasına yardımcı oluyor.

Adam bir savaş çılgılığı atar, Vlad'a saldırırken gözleri kocaman ve çılgındır.

Vlad'ın yüz ifadesini dikkatle izliyorum ve dudaklarının nasıl kıvrıldığını, gözlerinin eğlenerek kırıştığını fark ediyorum.

Bundan zevk alıyor.

Vlad baltayı bir kenara fırlattığında adam tam üzerine gelmişti ki, güç onu tribünlerde bir yere itti. Sonra elini kullanarak, sivri uçlar derisinde delikler açmaya çalışırken bile açık avuçlarını devin omuzlarına yayar.

Gördüğüm manzara karşısında
nefesim kesildi. Ama o ne
yaptığını biliyor.

Ellerini adamın omuzlarına koyup kendini havaya kaldırıyor. Bir an adamın omuzlarında amuda kalkıyor, çiviler ellerine giriyor, yaralardan yavaşça kan akıyor, sonra adamın arkasında, havada bir dönüş yapıyor ve adamlarla sırt sırta yere iniyor.

Ancak bu kez, devin boynunu koltuk altı ile dirseği arasındaki boşluktan yakalamayı başarır ve tam boynun korunmasız bölgesine baskı uygular.

Boyları benzerdir, ancak Vlad adamın boynundaki baskıyı artırdıkça, adam Vlad'ın hareketlerini takip ederek geriye doğru eğilmeye başlar.

Ağzının köşesinin hafifçe kıvrıldığını, devin bedenini kendisiyle birlikte sürükleyerek yavaşça yürümeye başladığını fark ediyorum.

Hepsi bir oyun.

Hepsi bir oyundu. Neredeyse eminim ki diğer adamın yere düştüğünü düşünmesini sağlamak ve sonra da onun üzerinde bir açıklık kazanmak için kendisine vurulmasına *izin verdi*.

Dev devam ediyor, Vlad'ın boynundaki tutuşu herhangi bir harekete izin vermeyecek kadar güçlü.

Miles'a yavaşça *siktir çekercesine* sallanan vücudunu stadyumun etrafında bir daire çizerek sürüklüyor. Ortaya doğru geri döndüğünde, boynunu sıkıca sıkarken kulübeye bakar, boynu kırılır ve adamın hareketleri durur.

Yine de cesedin yere düşmesine izin vermek yerine, adamın düşürdüğü baltayı alır ve saçlarından tutarak cesedin kafasını kesmeye başlar.

Üç , kafanın boyundan ayrılması ve kanın yere akması için gereken tek şey.

"İğrenç," diye tiksintiyle burnunu kıvrıyor Bianca.

Kolunu geriye doğru döndüren Vlad, kafayı Miles'ın bulunduğu kabine doğru tüm gücüyle fırlatmadan önce geriye doğru eğilir. Kafa

Kafa içeri girerken cam kırılıyor. "Vlad," diye sesleniyorum ama beni duymuyor.

Bunun yerine, yavaşça ama dikkatle kabine doğru yürüyor. Tüm vücudu gergin, adrenalin damarlarında dolaşıyor ve onu önünden daha da öngörülemez yapıyor.

Yanına gitmek istiyorum ama Marcello beni , başını sallayarak bu işi ona bırakmamı söylüyor.

Başımı Vlad'a çevirdiğimde, onun kabine ulaşana kadar dengesini sağlamak için farklı teller kullanarak duvara tırmandığını görüyorum.

Yumruğunu kullanarak, içeri sığana kadar camı daha fazla kırar. Ama içeri girmiyor. Hayır, kabinin içine uzanıyor, bir cesedi dışarı atmadan önce bir parça malzemeyi tutuyor.

"Ne..." az önce olanlara bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Arenanın zemininde bir adam vardı. Hayatımda gördüğüm en çarpık gülümsemeye sahip, ufak tefek, yaşlı bir adam. Kendini toparlamaya çalışırken bile Yerde, kafasındaki yaradan kan akmaya başlamış, kibirli bir şekilde Vlad'a sırtıyor.

Kabinden fırlayan Vlad, Miles olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru ilerlerken gözleri tamamen buğulanıyor.

"*Haklıymışım*," diye başlar adam, "sen benim küçük mucizemsin."

"Anlat bana." Vlad yavaşça ilerleyerek hızını korurken hırlıyor, gözleri tamamen Miles'a odaklanmıştı. "Söyle bana," diye tekrarlıyor insanı ürperten ölümcül bir sesle.

Bunun yerine Miles'ın daha çok , Vlad'a hayranlık ve memnuniyet karışımı bir duyguyla bakmasına neden olur.

"Sen benim en büyük başarımısın," diyor, gözleri kuruntuyla parlıyor.

"Ve sen de benim en büyük avım olacaksın," diye alay ediyor Vlad, bir adım daha atarken burun alevlenmiş, kolları gerginlikten kızarmış, damarları dışarı çıkmış, kasları gerilmiş.

"Gerçekten mi?" Miles bir kaşını kaldırıyor. "Kız kardeşine ne olduğunu öğrenmeden mi?" diye kıkırdıyor ve bu ses şimdiden sinirlerimi bozuyor.

Oraya kendim gitmek ve Vlad'a yaşattığı her şey için onu öldürmek istiyorum. Yaptığı her şey için akla gelebilecek en kötü işkenceden başka bir şeyi hak etmiyor.

Sonunun nasıl olacağını görmek için sabırsızlanırken benim de kanım kaynıyor.

Vlad, "Onu sen öldürdün," diye kelimeleri ve ben onun öfkesini kendi öfkem gibi hissediyorum.

"Hayır, Sisi," Marcello tekrar ona gitmeye çalıştığımda kolumu sıkıca kavıyor, "bırak bu işi bitirsin," diye başını sallıyor.

Ama tam bir şey söyleyecekken Miles'ın manyak kahkahası tüm salonda yankılanıyor, yankısı her köşe bucakta yankılanıyor.

"Ben mi? Bir düşün," derken ağzı kibirle yukarı kıvrılıyor, tam o sırada elini kaldırıyor, elinde küçük bir uzaktan kumanda var.

Arenanın kapıları tekrar açılıyor, bu sefer beş asker içeri giriyor. Miles'ın Vlad'a hiçbir şey söylemeye niyetli olmadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Sadece onun gücünü test etmek istemişti.

Vlad diğer insanların stadyuma girdiğini görünce "Sen öldün," diye tehdit ediyor.

"Merak ediyorum..." Miles uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarken espri yapar. Ekran bir kez canlanır, az önceki resim artık bir videodur.

Olaylar oynamaya başladığında hepimiz dönüp ekrana bakıyoruz. Karanlıkta birbirini teselli eden iki çocuktan önce şey, kısa süre sonra tanık olduğum en korkunç sahneye .

Vanya'nın yere düştüğünü, vücudunun dövüldüğünü ve hırpalandığını, göğsündeki kocaman delikten kan sızdığını gördüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ama kalbim onun yanındaki çocuk için daha çok acıyor. Hâlâ atan kalbini tutan, onu avucunun içinde ezen çocuk için; tüm kan yere ak.

Cesede bakarken gözleri tamamen boştur, sadece kalbi dudaklarına götürür ve ısırırken ağzı organın kapanır.

"Bu ne lan?" diye arkamdan Marcello'nun sesini duyuyorum.

Bianca ve Adrian şeyler söylüyorlar ama ben sadece ekranda oynayan olaylara bakabiliyorum.

"Hayır... Hayır..." Vlad'ın sesi kulaklarıma ulaşıyor, o da ekrana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı şok içinde açık. "Bu olamaz..."

"Bu sahte. Sahte olmalı," diye fısıldıyorum, gerçek olduğunu bildiğim halde. "Ah, Vanya, ne oldu?" sesim kırılıyor çünkü bunun sonumuz olabilir.

Vlad dizlerinin üzerine çöküyor, tüm vücudu titriyor, dudaklarından yüksek bir uluma sesi çıkıyor.

"Bırak gideyim, Marcello. Onunla birlikte olmam gerek."

Onunla olmak zorundayım.

Çünkü onun acısını kendi acım gibi hissediyorum ve tüm varlığım ıstırapla titriyor.

Yüz hatları acıdan geriye çekilmiş, yumruklarını göğsüne götürüp yüksek sesle göğüs kafesine vururken dudaklarından acı dolu sesler kaçıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Kendini cezalandırmaya çalışıyor.

Ona izin veremem.

"Bırak beni, lütfen. Anlamıyorsun." Her saniyenin önemli olduğunu bilerek kendimi kardeşimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

İçimde bir aciliyet var, içgüdüsel bir tepki çünkü *biliyorum ki* bu sadece bir şekilde bitebilir.

"Hayır, Sisi. Bu çok tehlikeli. *O* çok tehlikeli."

Başımı sallıyorum, uzuvlarım titriyor.

O acıyor, ben acıyorum.

"Hayır, Marcello. Ona ulaşmam gerek. Ona daha önce ulaşmalıyım..." ani değişimi gördüğümde kelimeler dudaklarımda can verdi. Geleceğini bildiğim değişim.

Hayır.

"Hayır," diye fısıldıyorum, onun bu acıya teslim olduğunu ve karanlığı kucakladığını gördükçe tüm kalbim parçalanıyor. "Hayır, Vlad, lütfen yapma," diye devam ediyorum, zaten boşuna olduğunu bilsem bile.

Gözlerinin arkasında hiçbir şey kalmamış.

Hiçbir şey.

Gitmiş.

Olanların -olmaya devam edecek olanların- büyüklüğünü fark ettiğimde içimden bir nefes kaçıyor. Kendini tamamen kaybedene kadar içine kapanacak.

"Bırak beni!" Onun yavaşça ayağa kalktığını, içindeki yırtıcının uyandığını ve kan dökmeye hazır olduğunu gördüğümde çaresizlik beni pençeliyor.

Ve Miles'a ulaşması sadece birkaç adım alıyor, bir elini boynuna sararken diğer eliyle başını tutuyor.

Miles'ın bakışları bile neyi serbest bıraktığını anladığında dehşetle doluyor.

Parmaklarıyla hafifçe bastırdığında boynu yana doğru eğiliyor, gözleri dünyaya bakmıyor. Tıpkı onun gibi. Ama Vlad durmuyor. Hayır, bu doğru değil.

Bu Vlad durmuyor.

Omurların hepsi kırılana kadar kafayı çevirmeye devam eder, kafayı vücudun geri kalanına bağlı tutan tek şey bir deri parçasıdır.

Yine de dizini omuzlarına dayayarak, derisi bile yol verene kadar kafayı çeker, kan fişkirir ve Vlad'ın çıplak vücuduna sırçar.

"Bu ne..." Adrian ve Bianca bu vahşet gösterisine bakarken Adrian şaşkınlık içindedir.

Bitmemesi dışında.

Miles'in kafasını alır ve beyin yere saçılana, kafatası milyonlarca parçaya ayrılana kadar yere çarpar.

Tam bir güç ve vahşet.

İnsanlık kalmadı.

Ona böyle bakarken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ter ve kan tenine yapışmış, gözleri karanlık ve inatçı kalbimin bir yerinde biliyorum.

Onu kaybettim.

Tüm sonuçları kavradığımda tüm dünyam yıkılıyor ve bir kez daha kurtulmaya çalışıyorum.

Vlad dikkatini çoktan yeni gelenlere çevirmiş, kanlı yüzünde acımasız bir onlara doğru ilerliyor.

Tek seferde tüm güçleriyle saldırıyorlar. Ama kimsenin şansı yok. İki kat daha hızlı hareket ettiğinde değil, kana susamışlığı devam etmesi için tek itici güç.

Bir kızın kafasını tutuyor ve yüzü tanınmaz hale gelene kadar defalarca duvara vuruyor. Biri onu arkadan yakalamaya çalışıyor, ancak zihnini kaplayan bu bulanıklıkta bile, kolayca kenara çekilip saldırıdan kaçarken duyuları keskin.

Kızın bedeninin yere düşmesine izin vererek, kendisini rahatsız etmeye cüret eden adama yumruk atmaya başlar.

Bu kan banyosu devam edip gidiyor.

Hiç durmayacak.

Kalbimin tellerini bir ıssızlıkla kaplanmış saf çaresizlikle, kolumu serbest bırakmak için tüm gücümü harcayarak son bir hamle yapıyorum. Ona doğru koşarken Marcello'nun tepki vermesini beklemiyorum.

Beni bekle.

O nereye giderse ben de oraya giderim. O giderse, ben de giderim.

Tüm gücümle ona doğru koşuyorum ama bu bile yetmiyor çünkü kollar beni sarıyor ve geri çekilmemi sağlıyor.

Birden Bianca ve Adrian da yanıma geldiler ve Vlad, alabileceği başka kurban kalmadığını görerek çılgın bakışlarını bize yöneltti.

"Onu indirmemiz gerek." Bianca başını sallar, silahı havadadır ve ateş etmeye hazırdır.

"Lütfen yapmayın!" Bağırmayı başarıyorum, ama hepsi boşuna.

Vlad çoktan silahı fırlatmış, ellerini kızın boğazına dayayarak onu havaya kaldırmıştır.

"Vlad, hayır!" Beni duyamadığını bildiğim halde ona yalvarıyorum.

Adrian hemen üzerine atılır, onu Bianca'nın üzerinden güçlükle indirmeyi başarır, Bianca'yı kollarına alır ve ondan uzaklaştırır. Havada bir silah sesi ve kimin kime vurduğunu bilmiyorum.

Umurumda değil.

Bu beni korkunç bir insan yapabilir ama . Sadece tek bir şeyi önemsiyorum.

Onu.

"Bırakın yanına gideyim. Onunla konuşabilirim." Gözyaşlarımla gözlerimi Marcello'ya çeviriyor, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışıyorum.

"O kontrolden çıktı, Sisi. Çok tehlikeli. Seni öldürecek." Cevap verirken sesi ciddi, bakışları Vlad'in üzerinde, hareketlerini inceliyor ve bizi yavaşça ondan uzaklaştırıyor.

"Yapmayacak." Başımı şiddetle sallıyorum. "Gerçekten yapmayacak." "O artık senin tanıdığın Vlad değil, Sisi. O... gitti."

"Yapma," diye soluyorum, midem isyan , tüm varlığım bu sözlerle paramparça oluyor. "Yapma."

O gidemez.

Ne olduğunu bilmiyorum ama nefes alamıyorum. Nefes almak için soluk soluğa kaldığımda tüm oda dönmeye başlıyor. Ciğerlerim aynı anda hem dolu hem de boş hissediyor ama ne kadar denersem deneyeyim kendimi tutamıyorum.

Tepeden tırnağa titriyorum ve kendimi kontrol çalışırken kelimeler bile kifayetsiz kalıyor.

Gözlerim buğulandı, ağabeyimin beni tribüne doğru sürüklediğini hissettim. Bazı emirler yağdırıyor, kelimeler neredeyse yabancı. Ama yan tarafa baktığımda onu görüyorum.

Erkekler. Askerler. Hepsi silahlı.

Ve hepsi Vlad'ı işaret ediyor.

"Marcello..." kelimeler dudaklarımdan zorlukla döküldü. "Ne-ne oluyor?"

"Üzgünüm, Sisi. Ama o seni tehlikeye atmak istemezdi," diyor acımasızca.

"Bana düşündüğüm şey söyle," diye fısıldadım. "Söyle bana."

"Üzgünüm, Sisi. O öldü. Yapabileceğimiz bir şey yok." Vlad bazı askerlerin üzerine atılıp vahşi bir hayvan gibi onları parçaladığı sırada devam ediyor.

Hiç vicdan kalmadı. Bunu biliyorum. Ama o hala Vlad.

O hala benim Vlad'im.

"Bırak deneyeyim. Lütfen, pişman olacağın bir şey yapma!" Bileklerimi kurtarmaya çalışarak ona yalvarıyorum.

Sadece Vlad'a ulaşmam gerekiyor ve her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum.

Marcello bana sıkıca tutunuyor, bir yandan da beni geri çekiyor ve Vlad'la aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyor.

"Lütfen, Marcello." Ona yalvarmaya devam ediyorum, bir yandan da elinden kaçmaya çalışıyorum.

Bana bakarak hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Şimdi," diye bağıyor.

Anında silah duyuldu. Geriye doğru sarsılıyorum, dönüyorum ve Vlad'ın yere düşüşünü dehşet içinde izliyorum, çıplak göğsünde delikler var, kan akıyor.

"Hayır, , hayır," diye tutarsızca ve hayatımda ilk kez hiçbir şey umurumda değil.

Kısa bir anlık berraklık bana botlarımdaki bıçakları hatırlatıyor.

Bir ayağımı kaldırıp diğer üzerine koyuyorum ve bıçağı botun önünden çıkarıyorum. Bıçağı keserken düşünmüyorum, kardeşime saplıyorum ve beni tutuşunu gevşetmesi için onu korkutuyorum.

Sonra da kaçıyorum.

Ben ona doğru koşarken bir mermi fırtınası kopuyor.

Önemli olan tek şeye doğru.

Her darbeyi, vücuduma isabet eden her kurşunu hissediyorum. Ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, vücudunu sadece kendi vücudumla öğtebiliyorum. Daha önce bana defalarca yaptığı gibi onu koruyabilirim.

Marcello ateşi kesmelerini emrederken sesler kakofoniye dönüşüyor, bana bağıırken dudaklarındaki ismim arenada çınlıyor. Çok yakın bir ses

henüz çok uzakta.

Kan her yerde. Benim
vücudum. Onun vücudu.

Titreyen elimi yüzüne götürüyorum, bana bakması için onu zorluyorum,
gözlerinde hala hayat olduğuna dair bir onay arıyorum.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilerek. bir yerde
onun gittiğini biliyorum.

"Sen nereye ben de oraya giderim," diyerek yanağını hafifçe okşuyorum,
boş bakışları bana bakıyor.

Gitmiş.

Ben de öyleyim.

Otuz Altıncı Bölüm

VLAD

O ZAMAN,

"Beni dinlemiyorsun." Kolumu çekiştirmeye devam ederken Vanya'nın sesi sinirlerimi bozuyor.

"Ne istiyorsun, Vanya?" Ona gözlerimi deviriyorum.

Ne zamandan beri bu kadar muhtaç oldu? Yapacak başka işlerim olduğunu anlamıyor mu?

Her gün sabahтан öğlene kadar antrenman , sonra ders çalışıyorum ve Miles'a deneylerinde yardım ediyorum. Çok az boş vaktim oluyor, o da Vanya'nın durmadan gevezelik ederek kulaklarımı patlatması için.

Yaptığım şeyin bilimde ve savaşta devrim yaratacağını anlamıyor gibi görünüyor. *Hiçbir şeyi* anlamıyor gibi görünüyor.

Miles'ın keşiflerinin dünyayı değiştireceğini ona ne kadar anlatmaya çalışsam da anlamıyor.

Tek bildiği her gün başımın etini yemek. Her zaman aç, korkmuş ya da acı çekiyor. *Zayıf.*

Düşünceler aniden aklıma geliyor ve onun kız kardeşim olduğunu bilsem de, ondan utanmaktan kendimi alamıyorum. Uzun zamandır Miles'a onun hakkında bahaneler uydurmaya çalışıyordum, ona aklının başına gelmesinin ve yaptığımız şeyin önemini anlamasının sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyordum. Sonunda denemeleri ve deneyleri tamamlamak için biraz çaba gösterecek.

Ama zaman geçtikçe onun gerçekte ne olduğunu daha iyi anlıyorum.

Zayıf.

Zayıf bedenli ve zayıf fikirli, beni sadece aşağı çekebilir.

"Bugün bir sınavımız var." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek yerine ona hatırlatıyorum. "Kendini toparlamalısın.

"Kendini toparlamalısın.

Bir başarısızlığı daha göze alamazsın," dedim ona ciddiyetle.

Ne de olsa onun başarısızlığı bana da kötü yansıyor.

"Vlad..." Dönüp ona bakıyorum, gözlerinin altında mor halkalar, cildinin her yerinde yaralar var. "Bunu atlayamaz mıyım?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Vanya," diye başlıyorum, ses tonum ciddi, "senin için ne yaptığımı unutuyorsun," diye hatırlatıyorum ona, "bu," diyorum, cildinde büyük ölçüde iyileşmiş olan küçük yarayı izliyorum, "bir lütuf."

O da ne demek istediğimi anlıyor, çünkü onun kadar dayanıksız başka biri olsa uzun zaman önce ölmüş olurdu. Bunun yerine, ona her zaman üstesinden bildiğim testler verdim ve fırsat bulduğumda ona yardım ettim. Ama bunu yapmak benim için riskli.

Miles'in güvenini daha yeni kazandım. Bunu şimdi mahvedersem, her şeyi kaybederim. Vanya'yı da, çünkü o normal şartlar altında *asla* hayatta kalamaz.

"Başkalarına ne olduğunu biliyorsun," diyerek kaşlarımı kaldırıyorum ve gövdem boyunca uzanan sayısız yara izini göstermek için kendi tişörtümü kaldırıyorum.

Ama benim durumum farklı.

Acıya o kadar alıştım, kesilip açılmaya ve tekrar konulmaya o kadar alıştım ki artık hiçbir şey beni korkutmuyor.

Hiçbir şey acıtmaz. Hiçbir şey
şok etmiyor. Ben... boşum.

söyleyince ilginç oluyor, çünkü Miles'la birlikte olduğum süre içinde sadece daha zeki, daha güçlü, daha hızlı oldum. Ancak beynim mevcut tüm bilgileri emerken, ruhum yavaş yavaş kayboldu.

Boş.

Vanya'yı hırpalanmış ve acı içinde görmek bile bende herhangi bir sempati uyandırmıyor. Verdiğim tek tepki, daha iyisini yapamadığı için duyduğum mantıklı bir öfke.

Soğuk rasyonellik.

Bir noktada sahip olabileceğim her türlü sıcaklık yok oldu.
Bazen, nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum... hissetmek.

"Bunu tekrar yapamam Vlad," diye yakınıyor ve başını yavaşça sallıyor.
"I..."

Gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları çatlamış. "Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum," diye fısıldıyor ve ben ne yaptığını anlıyorum.

Bunu daha önce de yapmıştı. Ona acımamı sağlamaya çalışıyordu. Belki daha önce işe yarardı ama sabrım tükendi.

"Yapmak zorundasın Vanya," diyorum ona . "Daha güçlü olacaksın. Göreceksin," diye başımı sallıyorum ve onu küçük köşesinde bırakıp ayağa kalkıyorum, kendimi düzeltiyorum ve bugünkü testlere hazırlanıyorum.

Miles ve ben başka bir sistem geliştirmiştik; mükemmel asker modelimizi geliştirmemize yardımcı olabilecek yeni bir immünoloji alanı.

Vücut güçlü olabilir ve acı karşısında istediği gibi direnebilir, ancak bağışıklık sistemi tehlikeye girerse bunların hepsi boşa gider.

Bu yüzden teoriler üretmeye ve bağışıklığı etkileyebilecek ve bunu nasıl durdurabileceğimize dair bir liste oluşturmaya başladık.

Herkes bilinen hastalıkların çoğuna karşı zaten aşılanmıştı, ancak dışarıda aynı derecede ölümcül olabilecek başka şeyler de vardır.

Zehir gibi. Ya da zehir.

Zehir aşamasını çoktan geçmiştik ve belladonna, aconite, datura ve diğerleri gibi zehirli bitkilerin öğütülmüş yapraklarını küçük dozlarda yutuyorduk.

Elbette dozajları doğru ayarlayana kadar birçok kişiyi kaybettik, ancak o zamandan beri uyanıklığımda bir artış olduğunu, vücudumun komutlarıma daha iyi yanıt verdiğini fark ettim ve böylece deneyimizin başarıya ulaşma yolunda ilerlediğini kanıtladım.

Uzun bir denemeden sonra Miles bana söylemeden yemeğime daha yüksek dozda akonit katmıştı. Tüm bunlar çalışmanın bulgularından önyargı veya plasebo etkisini ortadan kaldırmak içindi ve hayatta kaldığıma göre deneyin işe yaradığını söyleyebilirim.

Ancak Vanya'nın durumu pek iyi değil. Son belladonna dozajından beri halsiz, odaklanması ve iştahı etkilendi.

Gittikçe zayıflıyor.

Bunu kendime itiraf etmek istemiyorum ama bu şekilde ne dayanabileceğini bilmiyorum. Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum.

Laboratuvar alanına giderken yavaşça arkamdan geliyor, ayaklarını yerde sürüklüyor ve küçük numaralarıyla dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Bu işe yaramayacak Vanya," diye iç geçiriyorum, elini tutarak. Benimle birlikte yürümeye devam ederken başı öne eğik. " buradasın," diye selamlıyor Miles bizi, beyaz

laboratuvar önlüğü üzerinde, elindeki üretilmiş bir gülümseme. "Örnekleri çoktan hazırladım ve her biri için rastgele bir seçeceğim." Sanki önce hangisini seçeceğini tartışıyormuş gibi parmaklarını birkaç şırınganın üzerinde gezdiriyor.

"Yani?" Kaşlarını kaldırarak dönüyor, elinde zehir şırıngası var. "İlk kim gidiyor?"

Vanya'yı hafifçe itiyorum, onun üzerinde, yüz ifademle bunun Miles'a geliştiğini göstermesi için bir şans olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Gözlerini hızla kırıştırırken kirpikleri titriyor, sanki fikrimi almak istermiş gibi gözlerini bana diyor.

Onu hafifçe Miles'a doğru iterek hızlıca başımı sallıyorum. "Küçük Vanya," diye haykırıyor, "harika."

Hızla yatan yatağa yatırılır, zaten iğne izleriyle delik olmuş kolu uzatılır ve iğnenin yapılmasını bekler.

Gözlerini bana dikmiş, boş boş bakıyor.

Hayır, bu doğru değil. Bakışları bir şeyle dolu ama ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Gözleri aşağı dönük ama net. Bu ne mutluluk ne de üzüntü. Bu...

Bilmiyorum.

Birkaç ifadeyi ayırt edebiliyorum ve kendime mutlulukta ve üzüntüde nelere bakmam gerektiğini öğrettim. Ama onun ifadesi? İkisi de değil.

Miles'ın zehri derisine enjekte etmesini izlemeye devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

İstila karşısında gözlerini sıkıca kapatıyor, enjeksiyonun yapıldığı yer çoktan şişmiş ve kızarmış.

"Bunun nasıl merak etmiyor musun?" Miles, Vanya'nın sandalyeden inip benim onun yerine geçmemi isterken bana soruyor.

"İyi gideceğini biliyorum," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde otururken, kolumu katlayıp ona parçalanmış kolumu gösteriyorum.

Vanya'nın cildindeki tüm iğne izlerine rağmen, kolu benimkiyle kıyaslandığında tertemiz görünüyor.

Uzun, pürüzlü yara izleri ön kolum boyunca uzanıyor ve üst koluma doğru ilerliyor. Ameliyat üstüne ameliyat geçirmenin, ağrımı test etmek ya da anatomik yapısını incelemek için kolumu açtırmanın sonucu olarak her şeye katlandım.

Miles şimdi bile bana enjekte edecek damar bulmakta zorlanıyor, yara dokusu belirgin ve sert. Zehri derime boşaltmak için iyi bir yer bulana kadar kolumu çevirirken dudaklarını büzüyor.

"Her birinizin farklı bir zehri var. Buna nasıl tepki vereceğinizi göreceğiz," diye sırtıyor.

Vanya ikimizin arasına bakıyor, deneyin yararları ve ne hakkında konuşmaya başladığımızı fark ettiğinde bir iç geçiriyor.

Bir sonraki aşama başarılı olup olmadığıdır.

Ve uyuduğumuz odalara geri döndüğümüzde artık benimle konuşma zahmetine bile .

Ondan sonra daha da kötüleşti. Artık ona yardım etmemi ya da onu bağışlamamı istemiyor, her randevuya benimle geliyor ve beklendiği gibi zehir enjekte ediliyor. Acıdan ya da şişmiş deriden şikayet bile etmiyor.

Aslında, benimle hiç etkileşime girmiyor.

Başlangıçta, sonunda yola geldiğini, neden burada olduğumuzu ve her şeyin büyük planındaki önemimizi kabul ettiğini düşünerek kendimden geçiyorum.

Ama zaman geçtikçe, tüm sessiz tavrına rağmen onda garip bir şeyler olduğunu fark ediyorum.

Ne olduğunu anlayamıyorum. Ama aklımı kurcalayan bir şey var.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Ve ancak kendini kötü hissetmeye başladığında, soluk teninin rengi değiştiğinde, her daha fazla morardığında ve şiştiğinde farkına varıyorum. Zar zor hareket ediyor, tüm boş zamanlarında uyuyor.

Konuyu Miles'a açtığımda, bana bunun muhtemelen zehrin vücudunda yavaşça etki etmesinden kaynaklandığını söyledi. Açıklamasını gönülsüzce başımı sallayarak kabul etsem de, yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ertesi gün Miles beni ve Vanya'yı ameliyat odasına çağırdı.

Durum çoktan vahim bir hal aldı ve Vanya'nın gözlerinden biri o kadar kanlanmış ve şişmiş ki her an patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Merak etme," diye gülümsüyor Miles bana. "Bu öğrenmek için bir fırsat," diyor Vanya'ya yatağa çıkmasını söylerken.

Bana bakıyor, gözleri neredeyse tanımlanamayan duygularla parlıyor. Ama otururken itiraz etmiyor.

Miles gözünün etrafına bir kesik atıp yuvasında çürümekte olan ölü dokuyu keserken sesini bile çıkarmaz.

Ben kenardayım, gözünün yarı ayrık, yuvasından dışarı sarkmasını izliyorum, küçük hareketler farkında olduğunu gösteriyor ve o gevşek gözünden bile beni izliyor.

Hiçbir tepki de, yüzündeki kan birikintisini izlerken omurgamda küçük bir karıncalanma oluyor.

Miles gözünün arkasından oldukça büyük bir kurtçuk larvası çıkarırken, "Bu burada olmamalıydı," diyor. "Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum," diye düşünüyor.

Retinasının arkasındaki larvayı çıkarıp küçük bir bardağın içine bırakıyor.

Sonra gözünü yerine koymak için çabalıyor.

Tüm dehasına rağmen, onun bir göz cerrahı olmadığını biliyorum. Bu yüzden Vanya'nın gözü üzerinde bu kadar derinlemesine çalışma beni biraz rahatsız ediyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama hoş bir his değil.

"Bitti," diye haykırıyor, ona inmesini söylüyor ve her birimizin koluna birer zehir iğnesi daha yaptıktan sonra odamıza dönmemizi emrediyor.

"Gözün nasıl?" Küçük köşesine giderken Vanya'ya soruyorum. Miles gözüne küçük bir bandaj yapıştırmış ve bugünlük bu kadar yeter demişti.

Omuz silkiyor, yüz hatları sanki umursamıyormuş gibi boş.

"V, gözün nasıl?" Tekrar soruyorum, onu bu kadar kayıtsız gördüğüm için bir şeyler yüzeye çıkıyor.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor, sesi yumuşak ama eksik bir şeyler var.

Bir şey beni rahatsız etmeye devam ettiğinden ve bir meydan okuma karşısında geri adım atacak biri olmadığımın, kendime yardım edemiyorum, laboratuvarımdan aldığım küçük malzemeye gidip biraz dezenfektan çıkarıyorum.

"Göster bana." Yanına oturdum, elim bandajına gitti.

Miles'in anestezi ya da dezenfektan kullanmadığını biliyorum, asla kullanmaz.

Bu yüzden en azından elimden geldiğince bölgeyi temizletmesi gerekiyor.

Ama gazlı bezi sıyırdığımda, gözü hemen düşüyor ve göz çukurundan yaklaşık bir inç aşağı düşüyor.

Onu gereğinden fazla korkutmak istemediğim için biraz dezenfektan döküp gözünün etrafına sürüyorum.

Bana boş boş bakıyor, yüz hatlarımı detaylıca inceliyor. Yüzüme olan ani ilgisini sorgulamıyorum, dikkatini gözünden uzaklaştıracak bir şey bulduğu için mutluyum. İşim bittiğinde gözü nazikçe geri itiyorum ve üzerine yeni bir gazlı bez yapıştırıyorum.

Hareket etmeye hazırlanırken bir şey oldu. Eli uzandı ve koluma dokundu.

"Bana V dedin," diye o kadar alçak sesle söylüyor ki onu zar zor duyuyorum. "Artık bana hiç V demiyorsun," diye belirtiyor parmaklarını kolumun üzerinde sıkarak.

Omuz silkiyorum. "O ana bağlı," diyorum, sözlerinin ardındaki anlamı ya da ona V demeyi gerçekten de uzun zaman önce bırakmış olduğum gerçeğini incelemek istemeyerek.

"Hoşuma gitti," dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bana eski zamanları hatırlatıyor."

Homurdanıyorum.

"Biz bir takım olduğumuzda," diye devam ediyor, beklentiyle bana bakarak. "Hâlâ öyleyiz, V. Ama senin de üzerine düşeni yapman gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Sen

Bunu ikimiz için yaptığımı biliyorum," diye devam ediyorum, başımı ona doğru sallayarak.

Gülümsemesi hemen kayboluyor, iyi olan gözlerini kırpmadan beni içine çekiyor. "Anlıyorum..." diyor ve ben ne gördüğünü anlamıyorum.

"Güzel," diye başımı salladım, kalktım ve bir sonraki antrenmanıma hazırlandım.

Sonraki günler daha da kötü geçer, Vanya yataktan kalkmak için mücadele eder. Uzuvarları şişmiş, cildi sarımsı bir renk almış ve dokunulduğunda sıcaktır.

Tam biraz endişelenmeye başlamıştım ki Miles beni ofisine çağırdı.

Odaya girdiğimde ilk söylediği şey "Kız kardeşin pek iyi değil" oldu.

Otururken cevap vermiyorum, anlatmak istediği her neyse onu bekliyorum.

Ben.

"Burada zayıflara ihtiyacım olmadığını biliyorsun," diye devam etti.

Sanki sözlerine nasıl tepki vereceğimi ölçüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Evet, efendim." Başımı salladım.

"Anlaştığımıza sevindim, çünkü sana bir görev vereceğim." Kaşlarını çattım. Bir görev mi?

"Elbette," diyorum, çünkü aynı fikirde olmamak bana düşmez.

"son test. Sonra da programın ilk mezunu olacaksın," diye kıkırdıyor ve kendine bir kadeh alkol dolduruyor.

"Son test mi? Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

İlk defa mezuniyetten ya da final sınavından bahsetti. Her şeyin sürekli öğrenme olduğunu sanıyordum. Bilimsel devrime giden yolun haritasını deneme ve yanılma.

"Sana öğrettiğim ilk kural neydi Vlad?" Bana dikkatle bakarken ağzının kenarı kıvrılıyor ve soruyor.

"Tüm eklentileri kaldırın." Hemen cevap veriyorum, Lulu'yu öldürdüğüm sahne zihnimde kısa bir süre yanıp sönüyor.

"Aynen öyle. Hala herhangi bir bağlılığın olduğunu düşünüyor musun?" "Hayır, efendim."

"ya kız kardeşin?" Eğlenerek soruyor.

"O bir hiç." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken düşünmüyorum bile.

"mi..." Odaanın içinde dolaşıyor, dalgın bir şekilde bardağındaki sıvıyı döndürüyor.

Başımı eğip onu inceliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"O zaman onu öldürmek senin için çok zor olmayacak," diyerek aniden durdu ve bana dönerek gözleriyle tepkimi değerlendirdi.

"Tabii ki hayır."

"Harika. O zaman hallolacağına inanıyorum?"

Yavaşça başımı sallıyorum, benden ne yapmamı istediğini anladığımda küçük bir kaş çatma beliriyor.

"Ama bir sorun var Vlad. Temiz bir ölüm istemiyorum. Merhametle öldürülmek istemiyorum," diye sırtıyor. "Bana bir gösteri yap," dramatik bir hareketle kollarını açıyor, "sana öğrettiğim her şeyi nasıl kullandığını göster bana!"

Masasına gidip bir çekmece açtı ve bana bir bıçak seti fırlattı. "Eğlendir beni, Vlad!" Kadehini bana doğru uzatıyor ve bir dikişte içiyor. tek seferde.

Odaya geri döndüğümde bir ağırlık çöküyor. Göğsümün neden kaskatı kesildiğini bilmiyorum, *benliğim* bedenimin içine hapsolmuş, beni boğan ve zorlukla nefes alabileceğim kadar sıkı tutan bir kafes.

İçimde küçük bir savaş başladı. Onu öldüreyim mi? O benim kardeşim. Ama Miles, bağılılıkların insanı zayıflattığı konusunda haklı. Ve *zayıflık* asla olmak istemediğim bir şey.

Kendimi her türlü zayıflığımdan arındırmak için bu kadar çok çalışmışken olmaz.

Kararımı rasyonelleştirmeye devam ederken, cevabım netleşti.

Güçlü olmam lazım.

Vanya beni sadece dibe - ona hala duyduğum bu zayıf bağılılıkla ve onun doğasında olan zayıflığıyla.

Güçlü olacağım.

Odamıza vardığımda kararımı vermiştim. Ve bir şekilde, Vanya da bunu biliyor.

Bıçağı saklayarak odaya girdiğimde beni dikkatle izliyor. Yüzüme bakarken derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında, yüz hatlarına bir huzur yerleşmiş gibi görünüyor.

Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalkıyor. Kendi bedenini zar zor kontrol edebildiği için adımları sallantılı, hareketleri garip.

"Vlad," diyor o melodik sesiyle ve bir an için kalbim göğsümde acıyla çarpıyor, atışlar göğüs kafesime karşı yüksek ve agresif.

Bunun imkânsızlığını düşünürken bile bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum.

Yanılıyorum.

Ama bunun üzerinde durmuyorum. Son sınav elimin altındayken olmaz. Kim bilir, belki Miles beni tam zamanlı asistanı olarak alır.

duruyor, başını yana eğmiş ve sanki beni son kez görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanki *biliyor gibi*.

"Sana hiç söylemedim," diye başladı, birden gözlerini kaçırarak, "ama benim için ne yaptığını biliyorum."

Kaşlarımı çatarak iki kez göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni kurtarmaya çalıştığını ve bu süreçte kendini kaybettiğini biliyorum. Ve bunu bildiğim için... bu benim de hatam," derin bir nefes alıyor, "seni suçlamıyorum. Seni hiç suçlamıyorum."

"Vanya... V," diye , duyduğunda yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor. "Eğer ben olmasaydım..." diye devam ediyor ve güzel gözlerinde bir damla yaş fark ediyorum göz. "Belki de hâlâ sen olurdun."

"Anlamıyorum," diyorum. Ve anlamıyorum. Nihayet aradığım şeyi bulmuşken kendimi nasıl kaybetmiş olabilirim?

"İstemediğini biliyorum," diye başını sallıyor.

Onu bu kadar yakın görünce, yakınlığından faydalanmam gerektiğini anladım.

Bıçak setini açarak en büyük bıçağı çıkardım, görevimi yerine getirmeye hazırım.

Ama onu önüne kaldırdığımda, kımıldamıyor. tepki vermiyor. Sadece gözlerimin içine bakıyor, onu öldürmemi beklerken küçük bir baş sallama hareketi yapıyor.

Ve o anda, bunu yapmam gerektiğine dair tüm inancıma, kendi kız kardeşimi -ikizimi- öldürmem gerektiğine dair tüm mantığıma rağmen yapamayacağımı anladım.

"Yapamam," sözcükleri ağzımdan sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Kız kardeşime bakarken göğsüm rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor, bir gerilim zonkluyor. Bir zamanlar güzel olan saçları şimdi kir ve kan içinde. Ya da bir zamanlar pırıl pırıl olan soluk teninin şimdi nasıl mor çürüklerle çizgili sarı olduğuna. Ya da bir zamanlar ıslıl ıslıl olan gözlerinin şimdi nasıl...

Nefesim boğazımda düğümleniyor, anılar akıp gidiyor, acı yavaş yavaş artıyor, ona bakarken uzuvlarım korkudan felç oluyor.

"Yapamam, V," diye fısıldıyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye cevap veriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bıçağı tutan elini kavıyor, bıçağın ucunu tam göğüs kafesinin altına doğrultuyor ve tüm gücüyle iterek kalbine doğru yaklaştırıyor.

Gürültülü bir nefes sesi duyuldu.

Benden mi yoksa ondan mı bilmiyorum. Dudakları ayrılmış, bıçağı etine saplamaya ediyor.

"Bitir şunu," diye nazikçe ısrar ediyor. "Huzur içinde olmama izin ver Vlad. Daha fazla acı çekmek istemiyorum."

Bıçağı daha derine iterken bu sözler içimde bir şeyleri kırıyor, gerçeklik zihnimde geride kalıyor.

Kalbini deldiğimi anlayana kadar ittim ve ittim.

Ve tam bıçağı çektiğimde, kan o hayati organdan akıp giderken, başka bir şey oluyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor, gözlerimden bir çeşit sıvı-gözyaşı sızarken yanaklarım nemleniyor. Kanın vücudunu yavaşça terk edişini, gözünün aynı pozisyonda kalışını, düşmeden önce vücudunun çırpınısını izliyorum ve hayatımda hissettiğim en büyük acıyı hissediyorum.

Acı hissetmemem gerekiyor.

Hissetmemem gerekiyor.

Ama yine hissediyorum. Varlığımın özüne kadar hissediyorum. Benlik olarak gördüğüm şeyin her köşesini paramparça ediyor, ta ki kendimi beni insan yapan şeylerden sıyrılmış bulana kadar.

miydim?

Gözlerim o kana odaklanıyor -hayatının özüne- akmaya devam ediyor. Sızacak bir şey kalmayana kadar sızıyor da sızıyor.

"Hayır," diye . "Hayır," diye başımı sallıyorum, önünde diz çökerken bıçak elimden düşüyor, ellerim kanı kavıyor ve tekrar içine sokmaya çalışıyor.

"," diye mırıldanıyorum tutarsızca, "beni bırakamazsın, V Hayır."

İçimde tam o anda serbest kalmış gibi görünen bir çılgınlık var, akıl sağlığım normal sınırların dışına taşıyor ve vücudumdaki her hücreyi delilikle dolduruyor. Çünkü yaptığım şeyin başka bir açıklaması yok.

Kanı zaten ölü olan kız kardeşime doldurmaya çalışırken değil. Dudaklarımdan acı dolu bir savaş çılgılığı dökülürken, parmaklarım bıçağın üzerine yerleşip göğsüne vururken, onu açarken ve o organı vücudundan alıp elimde tutarken ve tekrar çalıştırmaya çalışırken değil.

"Lütfen, V," diyorum kalbi pompalarken.

Mantığı her şeyden üstün tutan ben.

Mantıksızlıkla tanış.

Rasyonel zihnimi olabildiğince itip, kilitleyip anahtarı atarken her şeyin izini kaybediyorum. Kendimi mantıksız, vahşi ve duygusal olan her şeye veriyorum.

Kanla beslenen bir öfkeyle onun bedenini paramparça ettiğimi gördüğümde her şey bulanıklaşıyor.

Her yerde kan var.

Benim kanım. Onun kanı. Bizim kanımız.

Onun yaşam gücünün üzerimde olduğunu bilmek beni rahatlatırken bedenimi yıkıyor.

İçimde.

Ve başka hiçbir şey işe yaramadığı için kalbini ağzıma götürüp ısıırıyorum, kanının içime doluşunu hissediyorum.

Biz biriz.

Çünkü o gidemez. *Asla* gidemez.

Kırmızı her yerde. Beni çağıran parlak bir kırmızı. Tüm dileklerimi yerine getirmeyi vaat eden canlı bir kırmızı. Canlı bir kırmızı, o. Benim Vanya'm. Benim ikizim.

Ama o gitti.

Ve kendimi kaybediyorum.

ŞİMDİ,

Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını, neyin geçmiş neyin şimdiki zaman olduğunu ayırt edemediğim için her şey sisli. Her şey statik bir gürültüye dönüşürken kulaklarımda bir çarpıntı var. Nabzım yükseliyor, kan damarlarımda gümbürdüyor ve muhakememi bulanıklaştırıyor.

Sadece göğsümde derin bir delik hissediyorum - onu acımasızca öldürürken kız kardeşimin göğsünde açtığım deliğin büyüklüğünde.

Yıllarca. Aynaya bakmak varken katilini aramakla onca yıl.

Vanya.

Onun sözlerini hatırladıkça kalbimden geriye kalanlar daha da kırılıyor.

Artık canımı yakmak istemiyorum.

Yaralanması kimin suçuydu?

Benimkini.

Çünkü kontrolden , egom bir gökdelen büyüklüğündeydi ve tüm cevaplara sahip olduğumu düşünüyordum. Henüz sekiz yaşında bir çocuk tüm dünyayı karşısına almış ve bilimde devrim yaratmıştı.

Miles'in kafamla oynamasına ne kadar izin verdiğimi fark ettiğimde kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Beni emirlerini yerine getirmeye hazır bir robota dönüştürmüştü.

Ve onu öldürdüm.

Her şey bir anda aklıma . Kendimi her türlü deneye katılırken, laboratuvar faresi ve laboratuvar önlüğü olurken gördüğümde, yirmi yıl önceki tüm olaylar zihnimde aniden kristal berraklığında beliriyor.

Vanya.

Elimde olmadan dizlerimin üzerine çöküyorum, dişlerimi sıkıyorum ve içimden bir feryat yükseliyor, hissettiğim tüm acı beni alt etmekle tehdit ediyor.

Vanya.

Kimseyi incitmeyen nazik kız kardeşim. Benim ikizim.

Bir zamanlar her şeyimdi.

Bunu yapamam. bu iki elin onun ölümüne sebep olduğunu kabullenemiyorum. Bu parmakları bir bıçağın kabzasına sarmak için kullandığımı ve tüm kan akana kadar kalbine sapladığımı.

Yapamam.

Bedenim başlıyor, içimde oluşan basınç kaynama noktasına ulaşıyor.

Ve patladım.

Nasıl hareket ettiğimi ya da ne zaman hareket ettiğimi zar zor fark ediyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tüm vücudum pompalanmış ve yıkıma hazır.

Yerde süzülürken sadece rüzgârın tenimi okşadığını hissediyorum, yumruklarım ortalığı kasıp kavurmaya hazır, tek amacım kıyameti koparmak.

Kaosa ihtiyacım var. Kaostan besleniyorum. Çünkü bana kardeşimin katili olduğumu söyleyen o sesi ancak kaos içinde susturabilirim.

Hayatta kalmak için kaosa

ihtiyacım var. Ve onların da

ölmesi *gerek.*

İlerlerken Miles'in zayıf bedenine tutunuyorum, tüm mantıklı düşünceler beni terk ediyor ve geriye tek bir amaç kalıyor.

Kan.

Kanının odayı doldurduğunu görmek istiyorum. Hayatının bedenini terk edişini görmek istiyorum.

Ölüm. Ölümü görmek istiyorum.

Boynuna tutunuyorum, daha fazla hareket edemeyene kadar büküyorum ve yine de çekmeye devam ediyorum, eninde sonunda yol vereceğini biliyorum, üzerimden kan damlaları akarken şiddetli bir fırtınayı serbest bırakıyorum.

Boynu kırıldığında, kan ve kemik nihayet fişkırdığında, durmuyorum. Kafasını alıp, kafatası ince kumdan daha küçük parçalar haline gelene kadar yere çarpıyorum. Artık kalmayana kadar.

Ama daha

fazlasına

ihtiyacım var.

Daha fazla kan.

Kendimi insanların arasında dolaşırken hissediyorum. Vuruyorum, parçalıyorum, yok ediyorum.

Sadece vücudumu kaplayan kanın yapışkan hissi beni biraz daha huzurlu hissettiriyor. Yoluma çıkan her şey lanetli.

Kemiklerin kırıldığını, derinin yırtıldığını, kanın fişkırdığını duyuyorum.

Teslim olduğumda başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk beni ele geçiriyor. Kendimi kaybetmeyi umarak bu hayvani öfkeye yenik düşüyorum. Hâlâ hatırlayan her parçamı, Vanya'yı *bilen* her parçamı kaybetmeyi.

Çünkü alternatifi çok acı verici. Ve böylece devam ediyorum.

Öldürüyorum, öldürüyorum ve öldürüyorum. Canavarı besleyen tek şey bu.

Artık yapamayana kadar.

Yan tarafıma isabet eden kurşunun acısını hissetmiyorum. Sadece üzerimden fişkıran kanı hissediyorum, isabetin gücü beni geriye itiyor ve dengemi kaybetmeme neden oluyor.

Farkında olmadan yere düşüyorum, nefesim daralıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Aklımın bir köşesinde bir şeylerin gittiğini biliyorum. Ciddi şekilde yaralandığımı. Ama tepki veremiyorum.

"Buradayım," diye bir ses duyduğumu sanıyorum.

Çok tanıdık bir ses.

"Senin gittiğin yere ben de ," diye devam ediyor, sesi o kadar melodik ki ölü kalbimi ağlatıyor.

Küçük bir elin yanağıma dokunup bakışlarımı aşağıya çektiğini hissettiğimde, gözlerimi kırpıştırarak biraz berraklık .

Sis yavaş yavaş kalkıyor ve bana bakan sarışın bir tanrıça ortaya çıkıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış, yüz hatları acıyla buruşmuş.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama boğuk bir homurtudan başka ses çıkmıyor.

Kaşlarını çatıyor, elini tenimden hiç çekmiyor, aramıza daha fazla kan girerken bile vücudu benimkini yumuşatıyor.

"Si... Si..." Heceleri çıkarmayı başarıyorum, bu çaba içimdeki her şeyi alıp götürüyor.

"Evet," diye fısıldıyor hararetle. "Evet," beni kendine doğru çekerken iki elini yanaklarıma götürüyor, kan ve gözyaşı tadarken dudakları dudaklarımda. "Evet," diye sesleniyor bana karşı ve ben de tıpkı onu içime çektiğim gibi kelimeleri içime çekiyorum.

"Cehennem kızı," diye inliyorum, zihnim biraz uyanıklık kazanıyor.

"Vlad, 'ım," diye konuşmaya devam ediyor kısa, acı dolu seslerle, onun için üzülüyorum.

Sen incindin, ben .

Her şey, anılar, acılar akın akın geliyor.

Aşk.

"Sisi'm," diye mırıldanıyorum, kollarım onu kendime çekmek için küçük bedenine uzanıyor. Sırtını yokladığımda, giysilerinin içine gömülmüş metal parçaları buluyorum.

"Ne..." Başlıyorum ama beni bir öpücükle daha susturuyor.

"Ben . Biz ," dudaklarını yanağımda gezdiriyor. "Her şey yoluna girecek."

Bu sözler beni neden kırıyor bilmiyorum. Ve uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapıyorum.

Hissetmeme izin verdim.

Otuz Yedinci Bölüm

ASSISI

BİR AY SONRA,

"ne yapıyorsun?" Ellerim kalçalarımnda, yüz ifadem şaka yapmadığımı gösterecek şekilde ona ters ters bakıyorum.

"Ben iyiyim, cehennem kızı. Ayrıca, tadilat için kim yardım edecek?" Öfkemi umarak bana o büyüleyici gülümsemesini veriyor.

Beni eritebilir, ama öfkemi değil. Yataktan yeni kalkmışken, dikişleri tamamen iyileşmemişken olmaz.

"Göğsünden dört kez vurulmuş biri değil, Vlad," *diye* gözlerimi deviriyorum ona, "Hele ki ölümün kıyısında olan biri hiç değil. Küreği bırak ve benimle gel," diye onu kendime doğru çağırıyorum, tartışmasını beklerken bir kaşımı kaldırıyorum.

Yapmıyor, çünkü benimle kazanamayacağını biliyor. Gece gündüz onun yanındayken, hem bedenine hem de zihnine bakarken olmaz.

Miles'in yerleşkesinde o gün ona bir şeyler olmuştu. Tüm anılarını geri kazanması içinde bir şeyleri değiştirmiş ve tamamen ve geri dönülmez bir şekilde değişmişti.

Ölümcül bir şekilde yaralandıktan sonra günlerce yatakta can çekişti, yaşamla ölüm arasında savaştı ve onun ölebileceğini düşünmekten daha büyük bir ıstırap hissettiğimi sanmıyorum.

Yine de ikimiz için de güçlü olmak zorundaydım. Onun yanından bir dakika bile ayrılmadım. Kendi morarmış bedenim bana acı verirken bile, kurşun geçirmez yeleğe çarpan kurşunların etkisiyle sırtım küçük yaralarla delik deşik olmuştu.

Her şeyi bir kenara bırakmıştım, çünkü o anda tek bir amacım vardı, o.

Ama kendine geldiğinde, yüz hatlarındaki ve kendini tutuşundaki değişim çok açıktı. Her şeyden öte, gözlerinde yeni bir aydınlık görebiliyordum.

İlk başta konuşmamıştı, boşluğa bakıyordu.

Ama yavaş yavaş başladı, bana olan her şeyi anlattı.

Vanya nasıl öldü.

Mantıklı bir şekilde bunun kendi hatası olmadığını fark etse de, kız kardeşinin başına gelen her şeyden kendini sorumlu tutmaktan kendini alamaz.

"Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun," diyerek yanıma geliyor ve kolunu belime doluyor.

Onu yakalıyorum, yüzümde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle ona dönerken bir kenara itiyorum.

"Ayakta zor dururken büyüleyici oynayamazsınız bayım. Eğer bir daha yataktan çıkmayı düşünürsen, seni kendim gömerim, çünkü ölmek istediğin çok açık."

"Cehennem kızı," diye mırıldanıyor yaklaşırken, ağzı yanağımda geziniyor, "beni tehdit etmene biliyorsun," nefesi tenimde, vücudumdan aşağı inen istemsiz titremeye engel olamıyorum.

"Beni gömmene izin vereceğim," diye başlıyor ve ses tonundaki eğlenceyi fark ediyorum, "sadece eş ziyaretleri alırsam," diye fısıldıyor ve dudaklarım seğiriyor.

"Vlad," diye haykırdım, skandala uğramıştım.

Hâlâ şaka yapacak durumda olduğuna inanamıyorum.

"Tamam, ," diye kabul ediyor sonunda, "Ben yatağıma döneceğim. Ama sen de benimle geliyorsun."

Onu reddedecek gücü kendimde bulamıyorum ve sonunda onunla yatağa giriyorum. "Ağabeyini affetmelisin," dedi aniden, bana sarılırken onu. "İyi niyetli olduğunu biliyorsun."

"Seni öldürebilirdi," diye fısıldıyorum, hâlâ o sahneyi aklımdan çıkaramıyorum. "Bir kurşun daha yeseydin *ölmüş* olacaktın Vlad," derken sesim titriyor ve ona bakıyorum, karanlık gözleri dikkatle beni izliyor.

"Hak etmediğim halde beni kurtardın Sisi," eli başımın üzerine geliyor ve parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdiriyor. "Ama kontrolden çıkmıştım. ..." boğazına bir nefes takılıyor ve yüz ifadesinin ardındaki ıstırapı ediyorum.

"Ama sen . Sen buradasın, benimlesin. İkimiz de hayattayız. Marcello'ya gelince. Eninde sonunda yapacağım. Henüz değil," diye iç geçirdim.

Bunu neden yaptığını anlıyorum, ama aynı zamanda kalbim alternatifini, bir saniye geç kalsaydım neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.

Onu öldürebilirdi.

Ve bunun için Marcello'yu yakın zamanda affedebileceğimi sanmıyorum. Onunla aynı odada bulunma düşüncesine bile katlanamıyorum, zarar verme dürtüsü çok ağır basıyor.

"Şimdiye kadar hiç nöbet geçirmedi," diyerek konuyu değiştiriyorum ve yataktan fırlayıp tıbbi seti alarak bandajlarını değiştiriyorum.

Kendini oturur pozisyona çekip gelmemi beklerken yüzünde dalgın bir ifade beliriyor.

"Gelecekte daha fazlasına sahip olacağımı sanmıyorum," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Seti yatağa getirerek, yaralarının durumunu incelemeyi önce bandajlarını dikkatlice çıkarmaya başlıyorum.

"Bunlar iyi görünüyor," diye gülümsüyorum bölgeleri temizlerken, enfeksiyon olmadığını ve her şeyin harika bir şekilde iyileştiğini görmekten mutluyum.

Ben bandajları değiştirmeye devam ederken başımın üzerinden bakarak homurdanıyor.

Tekrar konuştuğunu duyduğumda görevime odaklanmıştım.

"Bölümler," diye başladı, sesi gidiyordu. "Sanırım onlar benim Vanya'nın ölümüyle ve bunun yarattığı suçluluk duygusuyla başa çıkma yöntemimdi. Kan..." derin bir nefes alıyor ve ben bunun onun için önemli bir an olduğunu bilerek hareketsiz kalıyorum.

"Kan bana yaptıklarımı hatırlattı. Ellerimdeki *onun* kanını. Ve onu her gördüğümde, beni biraz delirtiyordu."

Bunu çok düşündüğü açık ve onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Kendi kardeşini öldürdüğünü öğrendiği günden beri değişti. Bu bilinçli bir değişim mi bilmiyorum ama son bölümün içinde bir şeyleri serbest bıraktığını düşünüyorum.

"Vlad," bakışlarını ona doğru kaldırıp yüz ifadesini inceliyorum. "Vanya seni suçlamazdı. Bunu biliyorsun."

Dudaklarını hüzünlü bir gülümsemeyle büzüyor.

". Biliyorum, Sisi. Ama bu bir boşluk hissettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor," diyerek yumruğunu göğsüne götürüyor. "İşte."

"Bu normal." Yumruğunu ellerimle kapatıp ağzıma götürüyorum ve dudaklarımı hafifçe parmak eklemlerine değdiriyorum.

"Böyle hissetmek normal. *İnsani* bir şey. Ve tartışmalı olsa da," kıvrılıyor, "sen *de* . Kendine zaman tanı. Yas tutmak için. Yas tutmak için. Kendini affetmek için."

Fiziksel yaralanmasının yanı sıra, olanlardan en çok etkilenen ruhsal durumu oldu. Yavaş yavaş düşüncelerini ve duygularını açmaya başlıyor ve benimle paylaşmayı seçtiği her şeyi takdir ediyorum. Ne olursa olsun

Ne kadar sürerse sürsün, onun için orada olacağım ve ona sevgimi ve desteğimi sunacağım - koşulsuz olarak.

Günün sonunda, hayatı boyunca *hiçbir şey* hissetmesine izin vermemiş bir adamın aniden tüm bu garip duygularla dolup taşması kolay olamaz. Bazen onun zihninde olup bitenleri anlamlandırmaya çalıştığını görüyorum ve acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmaması kalbimi acıtıyor.

Bakışları mesafeli olsa da sözlerime düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Zaman..." diye tekrarlıyor.

"Artık çok vaktimiz var. Belki Katya'yla yakınlaşmak sana yardımcı olabilir," diye bir fikir ortaya attım ve hemen yüzünü buruşturdu.

Dış dünyayla yüzleşmekten korkan ve özgürlüğe alışmaya çalışan Katya ve Tiberius son bir aydır Vlad'ın yeraltı yerleşkesinde yaşıyorlardı. Bu arada, temiz hava ve biraz açık alanın ona iyi geleceğini düşündüğüm için Vlad'ın çocukluk evinde kalıyorduk.

Kardeşimle hâlâ konuşamıyor olsam da, ben Vlad'ı sağlığına kavuşturmaya çalışırken Katya ve Tiberius'un yeni gerçekliklerine uyum sağlamalarına yardımcı olan Lina'nın yardımı bir lütuftu.

Onları birkaç kez ziyaret etmiştim ve onlar da sık sık buraya geliyorlardı. Vlad, kız kardeşine karşı pek açık değildi, neredeyse hiç konuşmuyorlardı, buluşmaları sert ve garipti.

Gerçi onu tam olarak suçlayamam, çünkü ona olanlardan dolayı bir tür suçluluk duyduğunu biliyorum, ama sonsuza kadar böyle devam edemez.

"Deneyeceğim," diye , kelimeler zar zor duyuluyor.

"Denesen iyi olur." Koluna şakacı bir tokat atıyorum.

"Ah! Burası nekahet dönemi, cehennem kızı," diye acıdan inliyormuş gibi yapar.

"Sanki." . "Bahçede çukur kazmaya çalışırken nekahet döneminde değildin. Bu kadar acilse birinden yapmasını isteyemez miydin?" Ona gözlerimi deviriyorum.

Acıya tepkisi hâlâ aynı, hiç yok. Gerçi bu özel senaryoda bu beni mutlu ediyor çünkü göğsünden giren dört kurşunun ne kadar acı vereceğini hayal bile edemiyorum.

Gerçek şu ki, Vlad her zaman fiziksel olarak çok aktif bir insan olmuştur ve yatak istirahatının ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Yine de, sırf bana surat asıyor diye sağlığını tehlikeye atacak değilim.

"Yine de bir an önce başlamamız gerekiyor," diye yakınıyor.

Kendine geldikten sonra geleceğimiz ve bundan sonra ne yapmak istediğimiz hakkında uzun uzun konuştuk. Miles'ın yerleşkesinde bulduklarımız ve bununla nasıl başa çıkacağımız hakkında da son derece zor konuşmalar yaptık. Ama birlikte, Miles'ın laboratuvarlarından kurtardığımız çocuklara yardım etmeye ve onlara hayatta yeni bir amaç vermeye karar verdik.

"Akademi mi?" Vlad bu fikri ortaya attığında şaşırmıştım. "Hepsi farklıdır. Doğuştan ya da kendilerine yapılanlardan dolayı. Topluma nasıl uyum sağlayacaklarını bilmiyorlar ve çoğunun " diye açıklamış ve düşünceliliğiyle beni şaşırtmayı başarmıştı.

"Onlara dünyaya nasıl uyum sağlayacaklarını öğreteceğiz ve onlara bir amaç vereceğiz." Gülümsemesi genişlemişti ve bunun çılgınca bir şey olması gerektiğini anlamıştım.

"Bir suikastçı akademisi," gururla ilan etti ve şaşkınlıkla göz kırpmama neden oldu.

"Bunu bir düşünün. Onlar zaten öldürmeye hazırlar. Ama bu şekilde onlara daha etik bir öldürme yöntemi öğretebiliriz." Durakladı, muhtemelen bunun kendisi için tam olarak geçerli olmadığını fark etmişti, "ya da en azından bir tür onur sistemi, böylece çok tehlikeli hale gelmezler. Böylece *bana dönüşmezler.*"

"Fena fikir değil," diye cevap verdim. Üzerinde projenin değerini iyi anladım.

"Miles'ın yaptığı gibi onlara imkansız standartlar dayatmak yerine, doğal yeteneklerini geliştirecek ve onları dünyanın gördüğü en iyi suikastçılar haline getireceğiz."

O konuştukça, bu konuda ne kadar hevesli olduğunu daha iyi anladım. Ve ruhsal durumu bu kadar kırılanken, bunun çöküşünden kurtulmasına yardımcı olacak mükemmel bir şey olduğunu biliyordum.

Bir amacı, bir görevi olacaktı. Ve böylece Vanya'nın ölümünün gerçekliği olan acıya yenik düşmesine izin vermeyecekti.

Ancak ben onun yeni girişimini aktif olarak destekliyor olsam da, bu henüz iyileşmekte olan vücudunu zorlayabileceği anlamına gelmiyor. Bu konuda çalışacak bir sürü insanı var.

Miles ve Meester'ın işlerini altüst etmenin bir başka yan etkisi de Vlad'ın liderliği altında pek çok yeni insanın işe alınması olmuştu. Sendika liderlerini ortadan kaldıran kişinin o olduğu haberi duyulduktan sonra çoğu kişi onu aramaya başlamıştı ve pek çok adam en zayıf olanla değil en güçlü olanla çalışmak istediklerini beyan etmişti.

Bu oldukça tesadüfi oldu, çünkü akademinin planlarını kısa süre önce bir araya getirdik ve Vlad'ın vizyonunu gerçekleştirmek için çok sayıda insana ihtiyacımız olacak.

"Her şeyin normale dönmesini istiyorum. Böyle işe yaramaz hissediyorum..." diye inliyor ve parmaklarını şakaklarına götürüp masaj yapıyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama sağlıklı olmana *ihtiyacım* var Vlad. Bunun gibi bir korku daha yaşayamam."

Hâlâ kabuslarımda vurulduğunu, kanlar içinde kaldığını görüyorum.

Kendimi silkeliyorum, bunun üzerinde durmanın asla yararlı olmadığını biliyorum.

"Yapmayacaksın. Sana söz veriyorum," diyerek elimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Sen benim iyileşmek için tek sebebimsin, cehennem kızı. O yüzden iyileşeceğim," diye mırıldanıyor usulca, dudakları alnımda, yüzümün her yerinde küçük öpücükler bırakıyor. "Her şey senin için."

"Güzel," diye fısıldıyorum, ona doğru eğiliyor ve sıcaklığını tenimde hissediyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona, dudaklarımı ayırıp kendimi nefes nefese bir öpücüğe bırakıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Her zaman."

BİRKAÇ AY SONRA,

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun Sisi," diyor kardeşim arkamdan.

Saçımı düzelterek ona dönüyorum.

"Bunu tekrar mı yapıyoruz, Marcello? Bunu aştığımızı sanıyordum." Yüzündeki hafif gülümsemeyi görünce başımı ona doğru sallıyorum.

"Denemek zorundaydım," diyerek omuz silkiyor ve bana kolunu uzatıyor.

Evden çıkıp bahçeye doğru ilerlerken aniden durup alnıma bir öpücük konduruyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor ve bunu gerçekten kastettiğini fark ediyorum. "Vlad'ı hayatım boyunca tanıdım ve onunla ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ama sanırım daha derine bakmayı hiç denemedim. Senin yaptığın gibi değil." Bana kısa bir gülümseme veriyor.

"Onunla birlikte olduğunu bildiğim için hiçbir zaman tamamen rahat olamayabilirim, çünkü onun en kötü halini gördüm ve... şey, sen de onun en kötü halini biliyorsun," diye kıkırdıyor. "Ama seni ne kadar mutlu ettiğini görebiliyorum. Onu ne kadar mutlu ettiğinizi de gördüm. İtiraf etmek

istememesem de, seninle ilgili bir şey var.

Siz ikiniz . Sanki her zaman kendi küçük dünyanızdaymışsınız gibi."

Sözleri karşısında dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü haklı. Etrafta binlerce insan , ama Vlad yanımdaysa, o zaman her zaman sadece ikimiz olacağız.

"Sizde özel bir şeyler olduğunun farkındayım ve size bir daha müdahale etmeyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür . Bunun benim anlamı çok büyük," diyorum ve parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve beni aileye kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Sisi. Ben her zaman senin ailen olacağım," diyerek beni kucaklıyor. "Ne olursa olsun," diye devam ediyor ve kalbim onun sözleriyle ısınıyor.

"Güzel," diye burnumu çekiyorum, şimdiden ağlama isteği . "Ben gözyaşlarına boğulmadan önce gitmeliyiz," diye şaka yapıyorum, kolundan tutup tekrar bahçeye doğru ilerliyorum.

Yürüyüş yolunun sonunda küçük bir çardak var. Vlad, nihayet fiziksel olarak çalışabileceğine dair yeşil ışık aldığında bunu kendi elleriyle inşa etmişti. Ve bunu kız kardeşinin anısına adanmıştı. Çatının tepesinde bir V amblemi yer alıyor, parlak mermer güneş ışığında parlıyor.

Rüzgârlı yolun her iki tarafında iki sıra koltuk vardır ve hepsi de aile ve arkadaşlarla doludur. Lina, Claudia, Venezia ve Katya bir tarafta, hepsi de zarif açık mavi elbiseler giymiş ve her birinin elinde küçük bir çiçek buketi var.

Yaklaştığımızı gördüklerinde yüzleri aydınlanıyor ve yürümeye devam ederken onlara havalı bir öpücük gönderip göz kırpyorum.

Diğer tarafta Seth, Adrian ve Tiberius, bu sıcakta terlemiş olmalarına rağmen siyah takım elbiseleriyle son derece şık bir şekilde Vlad'ın arkasında duruyorlar.

Ve bir de o var.

Vlad'ım.

Etrafta volta atarken gergin görünüyor, biz çardağa yaklaşırken başını bize doğru çeviriyor.

Ve beni gördüğünde gözleri büyüyor, bana bakarken gülümsemesi kör ediyor, bakışları aşkla yanıyor ve... Dikkatinin üzerimde olduğunu hissettiğimde ateşim yükseliyor, yanaklarım kızarıyor.

Yanına gittiğimde aniden nefesim kesildi, Marcello ona elimi uzattı ve ben de hiç komik bir karşılık vermedim.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor, beni kendine çekiyor.

Başımı kaldırıyorum, ona cevap vermek için dudaklarımı ıslatıyorum ama gözlerindeki hınzır parıltıyı fark ettiğimde ağzım kendiliğinden açılıyor, ses çıkmıyor.

Bana sırtırken ağzının köşesi orantısız bir gülümsemeyle kalkıyor, ondan her zaman damlayan ve aynı anda hem onu öldürmek hem de onu sevmek istememe neden olan o günahkâr kibir.

Yine de, yüzümü incelerken, açıkta kalan cildimin her santimetresinde gezinirken ve arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakırken gözlerindeki hayranlık yanıltıcı değil. Bana dokunmasına ya da bir şey yapmasına gerek yok. Sanki beni avlamak için koşmamı istemeden önce gelinliğimi vücudumdan parçalayacakmış gibi bana bakışı bile beni tüllerin altında terletiyor.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Dişleri alt dudağının yüzeyini sıyrırken dikkati boynuma, parafının tenime değdiği yere odaklanmış durumda.

"Her şeyin görünüşünden memnun musun?" diye mırıldanıyor, gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, ani yakınlık başımı döndürüyor ve arzuyla başımın dönmesine neden oluyor.

Lanet olsun.

Şu anda bile onun yanındayken kendimi kontrol edemiyorum, aurasının içinde kaybolmuş gibiyim, enerjisi beni sarıyor ve bütünüyle yutuyor.

"Tam istediğim gibi oldu," diyorum ve bu da bana bir sırtış kazandırıyor.

Resmi bir düğün kutlaması fikri, internette mükemmel gelinliği bulduktan sonra aklıma gelmişti. İnternette gezinirken, dar bir bedeni ve Viktorya dönemi balo elbiselerini andıran kloş bir eteği olan bu çarpıcı kırık beyaz elbiseye rastladım. O kadar etkilenmişim ki bir gün kendimi Vlad'a gerçek bir düğün istediğimi söylerken buldum.

Daha önce bundan bahsetmediğim için ilk başta şaşırmıştı ama hemen adapte oldu, herkesi aradı ve mükemmel düğünümü yapmam için gerekenleri yaptı.

Çok tatlıydı, kesinlikle her şeyle ilgilendi, büyük günden önce her şeyin onayımı aldığından emin oldu.

Şimdi kendimi hayalimdeki gelinliği giyerken, hayalimdeki düğünde, hayalimdeki adamla birlikte buluyorum. Ve içimde oluşan sersemliğe engel olamıyorum.

"O zaman yapalım mı?" "Yapalım," diye gülümsüyorum.

Tören kısa ama tatlı ve ilk düğün denememe kıyasla tüm sözleri gerçekten dinliyorum.

Elimi onun ellerine koyduğumda teninden sızan sıcaklık, sadece ölüm bizi ayırana kadar değil, ölümden sonra da birlikte olacağımızı bilmek için ihtiyacım olan tek teselli.

Papaz yüzükleri takmamız için bizi teşvik ederken tören sona yaklaşıyor.

"İlk seferinde bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum," diye mırıldanıyor

Vlad eğlenerek.

parmağıma muhteşem bir gümüş bant geçiriyor.

"Sana o kadar kızgındım ki fark etmemiştim bile," diye itiraf ediyorum, yüzüğü parmağına takma sırası bana geldiğinde.

Onları özel olarak yaptırmıştık ve yüzüklerin iç kısmına kalplerimiz için çok değerli olan iki cümleyi kazımiştık. Şimdi karı koca ilan edildiğimizde söylediğimiz aynı cümleler.

"Sisi olmadan Vlad olmaz," diyen ilk kişi o oluyor ve parmaklarımı şehvetli bir öpücük için ağzına götürüyor.

"Ve Vlad olmadan Sisi olmaz," diye tamamlıyorum cümleyi, dudaklarını tenimde gezdirdikçe nabzım hızlanıyor.

Şu anda, herkesin katıldığı tam teşekküllü bir düğünü ne kadar istemiş olursam olayım, sadece onu istiyorum - beni baştan çıkarmasını, beni işaretlemesini, ruhuma işlemesini.

Ama ne yazık ki buna sahip olamayız.

Nikahımızı kutlamak için gelen herkes tarafından aniden sözümüz kesildiğinde değil.

"Tebrikler Sisi Teyze," Claudia bana kocaman sarılıyor.

"Teşekkür ederim aşkım," diyerek yanaklarından öpüyorum.

Marcello'nun evinde ağırlanıyor ve onu istediğim zaman görebiliyorum.

Herkes öpmek ve sarılmak için yanıma geliyor. Sağ tarafa Vlad'ın da benzer bir durumda olduğunu görüyorum; erkekler onunla tokalaşmaya geliyor, düğünü ve sonunda bir kadın bulduğu için onu tebrik ediyor.

Konuştukları bazı şeyleri duyunca neredeyse yüzüm kızarıyor ama kızlar beni hemen bir kenara çekiyorlar, dedikodu ve sohbet devam ediyor.

Arka bahçenin tamamını düğün için bir mekâna dönüştürdük ve okyanusa bakan ön cephesiyle gerçekten rüya gibi bir düğün oldu.

Bianca elinde alkolsüz bir kadeh şampanya yanıma geliyor ve "Sana hep sormak istemiştim," diyor. "Onu nasıl evcilleştirdin?"

"Onu evcilleştirmek mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Onu on yıldan uzun bir süredir tanıyorum. Onu *tanıyorum*. Ama yine de sanmıyorum, değil mi?" diye soruyor ve bakışlarını Vlad'ın Adrian ve Marcello ile derin bir sohbete daldığı yere çeviriyor.

"Onu evcilleştirmedim. Onun gibi birinin sanmıyorum." Dürüstçe cevap veriyorum.

Bölümleri olmasa bile Vlad'da her türlü mantığa meydan okuyan bir vahşilik var. Pahalı bir takım elbise içinde vahşi bir canavar ve bunu biliyor. Oh, bana o hınzır sırıtışını verirken, sessiz bir cüretle bir kaşımı kaldırırken kesinlikle biliyor.

"Ben sadece..." Duraksadım, kelimeleri bulmaya çalıştım. "Onu gördüm. Maskenin arkasında kim olduğunu gördüm."

"Muhtemelen ilk ve son olacaksın," diye mırıldanarak bardağını indiriyor. "Şu pastadan biraz alacağım," diyerek aniden konuyu değiştiriyor, avuçlarını kocaman karnının üzerinde gezdiriyor, "bu çocuk benim ölümüm olacak," diyerek başını sallıyor ve pasta standına doğru ilerliyor.

Konukların arasına biraz daha karışıyor, herkesle biraz konuşmak için zaman ayırıyorum.

"Nasılsın Katya?" Bir tabak kek alıp yanına oturuyorum.

Bianca kadar ilerlememiş ama hamileliğinde bazı komplikasyonlar olmuş, bu yüzden fazla hareket etmesine izin verilmiyor.

"Güzel," diye gülümsüyor. "Harika. Bu... harika. İkiniz çok mutluyum," diyor, ellerimi ellerinin arasına alırken sözleri sıcaklıkla dolup taşıyor.

Tiberius onun yanındadır, onca insanın arasında kendi halinde görünmektedir, bakışları her an bir tehlike bekliyormuş gibi bir o yana bir bu yana savrulmaktadır. Eli Katya'nın omzunda koruyucu bir şekilde duruyor ve bir an olsun yanından ayrılmıyor.

Esaret altındayken başlarına neler geldiğini hala tam olarak bilmiyoruz ve her ikisi de şu anda travmanın kalıntılarıyla başa çıkmalarına yardımcı olması için bir terapistle gidiyor. Katya bundan önce birkaç hamilelik daha geçirdiğinden bahsetmişti ama onun için zor bir konu olduğundan o bebeklere ne araştırmamıştım.

"Beni, bizi kurtaranın Vlad olacağını hayal edebileceğimi hiç sanmıyorum," diye devam ediyor Katya, bakışları kardeşinin üzerinde. "Her zaman onda insanların söylediklerinden daha fazlası olduğunu düşünmüşümdür," diyerek bana doğru dönüyor. "Sana sahip olduğu için mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyerek elini sıktım. "Ona zor olduğunu biliyorum. Ama pes etme. Duygular söz konusu olduğunda en iyisi o değil."

"Gerçekten mi?" diye soruyor eğlenerek, bahçenin arka tarafında toplanan kalabalığı işaret ederek

Vlad'ın bir ızgara getirip kurduğunu ve herkesin dikkatini çektiğini gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Düğünümüzü kutlamaya için hepinize teşekkür ederim," diyerek kadehini kaldırdı. "Sanırım bir konuşma yapmam gerekiyor?" Kaşlarını çatıyor. "Belki... belki de değil," diye çapkınca gülümsüyor, "ama yine de bir tane yapacağım."

Smokin ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine ve gömleğinin kollarını yavaşça katlıyor.

"Sisi'yi ilk gördüğümde onsuz asla yaşayamayacağımı anladım," başlıyor ve ne yaptığını anladığımda yanaklarım kızarıyor.

Herkes onun sözlerini alkışlar.

"Bana bir kez baktı ve sonra beni görmezden geldi. Eğer bu ilk görüşte aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum" diye devam ediyor, herkes esprisine kıkırdıyor.

Çabucak ayılır.

"Burada durup sonsuza dek onun erdemlerini övebilirim, çünkü kusurları bile benim için mükemmel," diyerek bana göz kırpmıyor, "ama her şeyden çok ona teşekkür etmek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalkıyor, ne söyleyeceğini merak ediyorum. Herkes de dikkatle dinliyor ve sanırım Vlad'ı ilk kez şakacı halinden başka bir şey olarak görüyor.

"Herkes ölüme mahkûm olduğumu düşünürken beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Herkes benden umudunu kesmişken beni *kurtardığın* için teşekkür ederim. Ve kurtarılamayacağımı düşündüğümde beni kurtardığın için teşekkür ederim." Duraklıyor, bana bakarken gözlerinde inatçı bir yoğunluk var. "Şu anda burada olmam tamamen senin sayende, cehennem kızı. İşte bu yüzden," diye sırtıyor, "bundan sonra *sadece* senin için yaşayacağım."

Herkes tekrar alkışlıyor, bazıları bunun tanıdıkları Vlad olamayacağını .

Ama düz beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla o kadar gösterişli olan ona baktığımda, sadece son derece gururlandığını hissedebiliyorum, kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor.

"Sana bir de hediye vermek istiyorum," diyor ve gömleğini çıkarıp bir sandalyeye oturmadan önce ızgaranın etrafında çalışmasını izlerken şimdi daha da meraklanıyorum.

Sasha ayağa kalkıp onun etrafından dolanır, elinde küçük bir kese vardır bir neşter çıkarır.

Ne yaptığını anladığımda şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Bu görüntü karşısında afallayan tek kişi ben değilim, neşter Vlad'ın sırtını kesip küçük bir et parçasını çıkararak ızgaranın üzerine yerleştirirken etrafımdan nefesler yükseliyor.

"Yeni evlilerin pastalarını paylaşmalarının adet olduğunu biliyorum ama ben de kendimi seninle paylaşmak istiyorum Sisi. Eğer beni kabul edersen."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum, bunun ne kadar özel olduğunu fark ederken aklım binlerce farklı yerde.

"Evet," diye cevap veriyorum yanına ulaştığımda. Sırtına ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kesikten akan kan parçalarını yalamak için eğilip dudaklarımı teninin üzerinde kapatıyorum. "Bu harika bir sürpriz Vlad," diyorum ona içtenlikle.

"Ama önce Sasha'nın da benden bir parça almasını istiyorum."

Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki bana doğru döndü, gözleri çılgına dönmüştü.

"Cehennem kızı," diye inliyor ve sanırım reddedecek. Alnını omzuma koyuyor ve sertçe nefes alıyor. "Senin bir parçana sahip olmak..." devam ediyor. "Bunu istemeye cesaret edemezdin."

"değilsin. Karşılıksız veriyorum," diyerek yanağını okşuyorum ve oturmadan önce yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

İşlem hızlı ve hayal ettiğim kadar acı verici değil. Vlad'ın parçası bitti, benimki ise sıcak ızgarada hızla pişiyor. İkimizin de elinde birbirimizden birer parça olduğunda, gözlerinin içine bakar, lokmayı yavaşça ağzımıza götürürüz.

Et parçasını ağzıma götürdüğüm anda dudaklarının bir parçamın üzerine izliyorum.

Lezzet patlaması anında gerçekleşiyor ve bu tat karşısında inlememek için kendimi zor tutuyorum. Ya da daha da kötüsü, üzerine atlayıp kıyafetlerini yırtmam.

O da benzer bir tepki veriyor gibi görünüyor ve et parçasını yavaşça çiğnerken bakışları benden ayrılmıyor.

"Sen artık benim bir parçamsın, cehennem kızı. Tıpkı benim senin bir parçan olduğum gibi." Tehlikeli gülümsemesi beni bütünüyle sarıyor.

"Evet, sonunda bir olduk."

Aramızdaki an uzuyor ve sanki her şey kaybolup gidiyor. Gürültü yok, etrafta insan yok, sadece biz varız.

Birbirimize bakıyoruz ve biliyorum ki sahip olduğumuz şey Bu dünyadaki şey. Bizi ayırabilecek hiçbir şey yok.

Ölüm bile değil.

Çünkü biri nereye giderse diğeri de onu takip eder.

Bir süre sonra misafirler gidiyor ve nihayet yalnız kalıyoruz. Yine de tüm ev dağınık ve muhtemelen kapsamlı bir temizliğe ihtiyaç duyacak.

"Bugün tam bir beyefendiydin." Gömleğinin yakasıyla oynayarak ve görünen küçük et parçasıyla alay ederek onu övüyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor ve gözlerim dudaklarına takılıyor, yanıt olarak kendi dudaklarımı yalıyorum.

Hiç çaba göstermeden beni kendine doğru çekmesinde manyetik bir şey var. Vücudum onunkine tepki veriyor ve ateşe çekilen pervane gibi ona karşı koyamıyorum. Onun beni tüketmesini istiyorum.

"Hata yapma Sisi," diye başlıyor, elleri eteğimin tülünü sıkıca kavrayana kadar elbisemden aşağı iniyor. "Ben hâlâ bir canavarım. Ama artık akli başında bir canavarım." Yine o tehlikeli sırıtış ve çok geçmeden elbisemi bedenimden söküp aldı, yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi belirirken parçalar yere düşüyor.

"Kaç, benim küçük rahibem. Kaç."

Bana kurt gibi gülümsüyor, kasları bastırılmış bir gerginlikle dalgalanıyor. Gözleri her hareketime odaklanmış durumda ve saldırmaya hazır olduğunu biliyorum.

Peki bir avcı varsa ne yaparsınız? Kaçarsınız.

Ve umarım seni yakalar.

Sonsöz

BİRKAÇ YIL SONRA,

"Hazır mısın, cehennem kızı?" Elini tutmaya çalıştım ama yanında değildi. Ben.

Arkamı döndüğümde, onun hâlâ eşyalarını yerine kilitlemeye çalıştığını görüyorum. "Sisi," diye homurdanıyorum, özellikle de kaşlarını çatmış konsantrasyonunu gördüğümde ve dudaklarını ısırma şekli.

*Kendimi kontrol etmem için iyi
değil.*

"Bir saniye," diyor parmağını kaldırarak.

Yüzünde sadece *şimdi sik beni* ifadesi yok, aynı zamanda kana bulanmış durumda ve bu kombinasyon duyularım için daha ölümcül olamazdı.

"Bitti," rahatlamış bir şekilde nefes alıyor. "Bunu kaç kez yaparsam yapayım, asla doğru yapamıyorum," diye mırıldanıyor ve yanımdaki yerini alıp elini benimkinin içine sokuyor.

"Zaten geç kaldık." Saatime bakarak dudaklarımı büzüyorum. "Parti otuz dakika önce başladı."

"Oraya varacağız," diyerek omzuma vuruyor ve bana göz kırptıyor.

"Hadi yapalım şunu," diyorum uçağın kapısını açarken, hava basıncı hemen yüzüme çarptı.

Sisi'ye bir baktım ve gitmeye hazırım. Hala birbirimizin elini tutuyoruz, atlıyoruz.

Aşağı inerken bir yerde ikimiz de paraşütlerimizi bırakıyoruz ve güvenli bir şekilde sağlam zemine iniyoruz.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor sıyrılırken, elbisesini en zarif şeymiş gibi okşayarak.

"Güzel," sözcükler ağızımdan uçup giderken yüzümü buruşturuyorum.

Bana iyi görünüyor. İnsanların tepeden tırnağa kan içinde görünmemizi takdir edeceğinden emin değilim.

"Berbat , değil mi?" Omuzlarını dikleştirerek derin bir iç çekiyor.

"Bianca bizi hediye olarak istiyorsa, o da bizi bu şekilde kabul etmek zorunda kalacak,"

onu neşelendirmek için.

Başını sallıyor ve yürümeye devam ediyor. Hiç tereddüt etmeden elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

"Sanırım gelenekler seni kollarımda taşımamı gerektiriyor." Burnumu yüzünde gezdirip kokusunu içime çekiyorum.

"Ben kim oluyorum da geleneklerle tartışıyorum?"

"Güzel," diye kıkırdıyorum. "İtirazın olacağını düşünmüştüm. Ayrıca, seni en son kollarıma alalı yaklaşık beş saat oldu. Arayı kapatmam lazım."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ama sonunda bana gülümsüyor, onu Bianca ve Adrian'ın evine doğru taşıırken karşı koymuyor.

Bugün Bianca'nın doğum günü ve herkesin katılması konusunda her zaman çok titizdir. Sisi ve ben akademideki uzmanlığına güvendiğimiz için onu üzme riskini göze alamayız.

Bianca doğum yaptıktan kısa bir süre sonra Rusya'daki sözleşmesi sona erdi ve yeni bir iş arayışına girdi. Özel suikastlarla işi tamamen bitmemiş olsa da, akademimizde eğitmen olmayı kabul etti, V Akademisi - kız kardeşimin anısına böyle adlandırıldı.

İlk yıl işler yeni yeni yoluna girdiği için biraz zor geçmişti, çocuklar her şeye alışmaya çalışırken etrafımızda biraz ürkek

Miles'in yerleşkesinden kurtardığımız on üçü bizimle kalmaya karar vermişti, yaşları altı ile on beş arasında değişiyordu. Hepsi de uzun süre Miles'in kobay fareleri olmanın getirdiği farklı travmalarla gelmişti.

Şükrettiğim tek şey, anladığım kadarıyla cinsel istismarın yeni nesille birlikte durmuş olması. Gardiyanların çocuklarla etkileşimleri daha sıkı bir şekilde izlendi ve Miles'in planına dışarıdan müdahale edilmesine izin verilmedi. Tabii ki bu Miles'in kendi iğrenç ahlaksızlıklarını dışlamıyor ama çocuklar henüz bu konuda çok açık sözlü olmadılar.

Her öğrenci farklı travmalarla uğraştığından, her biri için ayrı ayrı ödenek ayırmak zorunda kaldık ve bu, standart bir müfredat tasarlamak, aynı zamanda her yaş grubunu ayrı ayrı hedeflemek ve aynı zamanda herkesin kişisel güçlü yönlerini dikkatlice geliştirmek anlamına geliyordu.

Her şeyi organize etmenin kolay olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Sisi ve ben de onlara örnek olarak öğretmeye başlamıştık ve bazen bir göreve gittiğimizde, o görev için gereken becerilere bağlı olarak bize eşlik etmesi için bir öğrenci seçiyorduk.

Akademi şu ana kadar başarılı oldu ve en büyüğü şimdiden kendi başına görevlere başladı.

Ayrıca yakın zamanda genişlemeye ve yeni elemanlar aramaya karar verdik.

Sisi, Seth gibi yaşamak için sürekli savaşmak zorunda kalan ve yumruklarından başka hiçbir becerisi olmayan insanları bulmak için bir plan yapmıştı. Bizimle kalmaya karar verirlerse hem özgürlüklerini hem de bir iş bulmalarını sağlayacaktık.

Vermont'taki bir görevden yeni dönmüştük, çünkü bazı kaynaklar bölgede bir çocuk köleliği çetesinden bahsediyordu. Ne yazık ki tam bir .

"En azından birkaç kötü adam öldürdük," diyor Sisi, benim düşüncelerimi yankılayarak.

"Doğru. değilse biraz kan banyosu yapmış olduk," diye sırtıyorum.

Kıyafetlerimizin durumuna bakılırsa, sadece bir duş değil, tam bir kan banyosu yapmışız gibi görünüyor.

Ancak bugünün şirketi görünüşümüzden rahatsız olmayacağı için, değişmek için acele etmiyoruz.

"Hmm," diye mırıldanıyorum saçlarında. "Şu anda o kadar nefis görünüyorsun ki ne yapmak istediğimi biliyorum..." Müstehcen bir şekilde bırakıyorum.

"Önce parti. Diğer şeyler..." kirpiklerini bana doğru savuruyor,

"sonra." "Beni öldürüyorsun, cehennem kızı," diye yakınıyorum.

Vanya'nın ölümüyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra sona ermiş olsa da, birdenbire normalleşmedim.

Kana susamışlığım hâlâ devam ediyor ama artık kendimi tamamen kontrol edebiliyorum.

Ve Sisi *onu* kanlar içinde görmeyi ne kadar çok sevdiğimi çok iyi biliyor. İkimiz için de tahrik edici olan kan banyosu geleneğimizi ayda en az bir kez sürdürüyorduk.

Oldukça basitti. Aranalar listesinden rastgele bazı hedefler seçerdik ve sonra banyo suyu tamamen kırmızı olana kadar onları öldürürdük. Sonra da hayvani dürtülerimize yenik düşerek, genellikle ikimizi de en az bir gün iş göremez hale getiren bir çiftleşme yaşırdık.

Ve yanaklarına bakıyorum, o kadar güzel kızarmış, ağzı hafifçe ayrılmış ki, bunu istediğini biliyorum.

Neyse ki düşüncelerim oldukça karanlık bir hal almadan Bianca'nın evine .

Bianca bizi kapısının görür görmez "Yeterince uzun sürdü," diyor. Ama daha yakından bakınca burnunu bize doğru kıvrıyor. "Tanrı aşkına, bir duş alamaz mıydınız?" diye başını sallıyor ve bizi içeri, banyoya doğru itiyor.

"Etrafta çocuklar var," sanki en büyük suçu işlemişiz gibi gözlerini bize diyor. "Bu kıyafetleri alın ve temizlendiğinizde dışarı çıkın. *Kan yok!*" Kollarımıza birkaç giysi sıkıştırarak haykırıyor.

Topuklarının üzerinde dönerek evin ana alanına dönerken cevap beklemiyor.

Sanırım annelik onu daha da sinirli yaptı.

Parti tüm hızıyla devam ediyor, müzik evin içinde bangır bangır çalıyor.

Ve ben Sisi'ye bakarken, onun şaşkın ifadesi benimkini yansıtırken, ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Ona mutlu yıllar demeyi unuttuk."

"Şu anki halimizle bunu takdir edeceğini sanmıyorum," diye ekliyorum sertçe, banyonun kapısını açıp temiz kıyafetleri rafa koyarken.

"Bir suikastçıya göre konu kan olduğunda çok hassas." "O hep .

Düzgün öldürmeyi tercih ediyor." Gözlerimi deviriyorum, Çünkü bunun neresi eğlenceli?

"Onun kaybı." Sisi omuz silkiyor, elbisesinin düğmelerini yavaşça açıyor ve içinden .

"Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gözlerim onun günahkâr bedenine soruyorum. Çıplak bedeni tamamen ortaya çıkana kadar iç çamaşırını baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarırken ne yaptığını biliyor.

Ve hepsi benim.

İki adımda arkasındayım, parmaklarımı yavaşça omuzlarından aşağı indirirken önüm sırtına denk geliyor.

"Hızlı bir sevişme için vaktimiz var," diye kulağına fısıldıyorum.

Nefesi kesiliyor, ben yavaşça tenini okşamaya devam ederken nabızı hızlanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, boğuk sesi doğrudan sikime gidiyor. "Bütün gün bunu bekliyordum," diyor ve hızla arkasını dönerek

Yüzleş benimle.

"Cehennem kızı," diye törpülüyorum, elinin göğsümde gezindiğini hissedince, pantolonumu avuçlamadan önce. "O adamın boğazından bıçağı çektiğinden beri etrafta azgın bir ereksiyonla dolaşıyorum," diye nefes alıyorum, görüntü zihnimde yeniden oluşuyor, "kan fişkırıyor ve seni kırmızıyla yıkıyor... Cehennemin dokuzuncu katındaki Hades ama polis seni orada, cesedinin üstünde becerirdim."

Sözlerim üzerine mırıldanıyor, burnu bana doğru eğiliyor ve beni içine çekiyor, elleri gömleğimin eteklerini kavırıyor ve başımın üzerine çekiyor.

"Ben de buna bayılırdım," diye yanıtıyor dudakları boynuma yaklaşıp emerek ve yalayarak yukarı çıkarken.

"Siktir," diye küfrediyorum, bekleyemeyecek kadar sabırsızım.

Onu ensesinden tutarak zorla kendime çekiyorum, bastırılmış tüm arzu bir öpücükle patlıyor. Ağzımı üzerine açıyorum, kıvrımlarının vücuduma şekil verdiğini hissederken özünü yutuyorum, ereksiyonum karnına yaslanıyor.

Fermuarımı kurcalarken parmakları aşağı iniyor, pantolonumu indiriyor ve elini etrafıma sarıyor.

"Sisi," diye inliyorum bu his karşısında. "Sana şimdi ihtiyacım var," diyorum ona, ellerim kışına gidiyor ve onu hızlı bir hamleyle sikime yerleştiriyorum. Çoktan sırılsıklam olmuş, amcığı beni kolayca içine alıyor, sıkı sıcaklığı etrafımı sarıyor ve beni eve davet ediyor.

Boğazının derinliklerinde inliyor ve onu duvara doğru itiyorum, içine girip çıkmaya başladığımda sırtı soğuk fayanslara çarpıyor.

Ellerim göğüs kafesine yayılmış, bacakları belime sarılmış, onu acımasızca öpmeye devam ediyorum, aynı zamanda agresif bir şekilde içine giriyorum, beni ne kadar etkilediğini hissetmesine izin veriyorum - bana ne kadar sahip olduğunu.

"Şimdiye kadar dayandığıma inanamıyorum," diyorum sert nefesler arasında. "Ben de öyle," diye inliyor. "Uçakta kalçalarımı sıkıp durdum," "Fark edeceğini ve..." diye inleyerek, "içinde bir noktaya vurduğumda haykırıyor, "ve beni al. Siktir, Vlad, daha sert," diye emrediyor ve ben sadece itaat edebiliyorum.

Gözleri yarı kapalı, pembe ağzı ayrık, her ilerleyişimde ve geri çekilmemde miyavlıyor.

"Oh, tamam fark ettim," ağzımı boynuna götürüyorum, dişlerim hassas deriyi kemiriyor, "ama bir kez başladıktan sonra sahip olamayacağımı biliyordum.

Seni diz çöktürüp merhamet dileyene kadar durmadım. Buraya asla ulaşamazdık."

O da bunu biliyor. Elbisesinin altına bir elimi bile sokmuş , oyun biterdi.

"Bu bile işkence," diye devam ediyorum, tenini sertçe emiyor ve izimi bırakıyorum. "Bu sadece bir meze olduğu için."

"Bu gece," diye inliyor, "daha ihtiyacım var," amcığı etrafında kenetlenirken sesi uzatıyor, boşalırken bacakları vücudumun etrafında sıkılıyor.

"Bu gece," diye tekrarlıyorum, parmaklarımı boynunda birleştirene kadar elim vücudunda geziniyor, "seni yok etmek için zamanım olacak."

Kendini zevke teslim ederken gözleri başının arkasında yuvarlanıyor ve bu tek başına beni de uçurmaya yetiyor, amının derinliklerine boşalırken sikim daha da şişiyor.

Onu aşağı indirirken "Bu bir söz," diyor.

Döllerim kalçasının iç kısmına akıyor ve parmağımla sıyırıp ağzına götürüyorum. Gözleri üzerimde, parmağımı içine çekerek açılıyor.

"Her tarafının işaretlenmesini istiyorum, cehennem kızı. Herkesin senin kime ait olduğunu görmesini, koklamasını ve duymasını istiyorum." Ona doğru eğilirken fısıldıyorum ve ilkinin yeterince görünür olmaması ihtimaline karşı boynuna bir aşk ısırığı daha bırakıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, bana doğru sallanırken dengesini zar zor koruyor.

"Acaba ev sahibimiz kan yerine döl tercih eder miydi?" Şefkatle yüzünü okşuyorum, "Seni dölle kaplatırdım..." Parmaklarım meme uçlarına değiyor ve nefesi kesiliyor, göz bebekleri o kadar büyümüş ki irislerini yutuyor.

"Teninin her santiminden döl damlıyor..."

"Bu gece," diyor o nefesli ses tonuyla ve ben yine sertleşmeye başladım bile.

Ama yine de banyodan çıkıp misafirlerin arasına karışmamız gerekiyor, bu yüzden hızlıca duş alıyoruz, ardından onu tekrar becermekten kendimi alamıyorum, bu sefer tohumumun içinde kaldığından emin oluyorum, böylece her adım attığında beni hissediyor.

Nihayet banyodan çıktığımızda Bianca kaşlarını kaldırarak, "Duş almanın saatler sürdüğünü bilmiyordum," diyor.

"Çok fazla kan vardı," diye omuz silkiyor Sisi, ifadesi o kadar samimi ki ona karşı çıkmayı düşünemezsiniz.

"Her neyse," diye omuz silkiyor B, gözleri aniden kısılıyor. "Diana, hayır! Bıçak olmaz," diye bağıyor kızına doğru koşmadan önce.

"Mutlu yıllar B," diye sesleniyorum arkamdan, burada olma sebebimizi unutmadığımızdan emin olmak istiyorum.

Duymamış gibi görünüyor ve o çocuklarla ilgilenirken biz de diğer konuklarla kaynaşmaya başlıyoruz.

Sonunda Allegra ve Catalina ile karşılaşılıyor, ikisi de şu anda çok hamile ve çocuk yetiştirme üzerine bir tartışmanın ortasındalar.

"Aynı anda doğum yapmayı mı planlıyordunuz?" Sisi bana doğru eğilerek soruyor.

"Hayır, ama bir şekilde oldu," diye kıkırdıyor Allegra. "En azından birlikte oynayacakları yaşça yakın birileri olacak."

"Bu kadar çok çocukla delirmediğine inanamıyorum."

"Alışırın," diyor Lina burnunu kıvrımadan önce, "eninde sonunda." "Senin için bir planın var mı, Sisi?" Allegra imalı bir şekilde soruyor ve ben Sisi'nin yanakları hafifçe kızardı.

"Bir noktada. Hâlâ balayı evresindeyiz," diye göz kırpmıyor ve onay için bana bakıyor.

"Sisi ne isterse onu alır," diye cevap veriyorum, elini sıkarak.

Konuyla ilgili uzun tartışmalar yaptık ve ikimiz de çocuk sahibi olacaksak bunun daha sonra olacağı konusunda anlaştık.

Ona ne zaman isterse çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu söyledim ama o kendimize daha fazla zaman ayırmak istediğini söyledi. İçten içe, geçen seferki gibi bir düşük daha yapmaktan korktuğunu düşünüyorum ve bunun hayatının en karanlık dönemlerinden biri olduğunu biliyorum. Eğer durum buysa, o zaman sadece onun yanında olabilir ve zamanı geldiğinde kararını destekleyebilirim.

Lanet , onun *her* zaman bana ait olmasını seviyorum. Ama belki biraz Sisi evin içinde koştursa o kadar da kötü olmaz.

Bir noktada.

"Şimdilik o yeterli," diyor usulca, parmak uçlarında yükselip bana bir öpücük veriyor.

"Bunu yaptığında, sana yardım etmek için biz varız. Eminim şimdiye kadar bütün numaraları öğrenmişizdir," diyor Lina eğlenerek.

Allegra dudaklarını büzerek, "Özellikle de onları yetiştirmek söz konusu olduğunda," diye başını sallıyor. "kadar hepsi sevimli küçük canavarlar. Asıl kabus o zaman başlıyor."

"Bir de bana sor," diye iç geçirdi Lina, "Claudia ergenliğe giriyor ve şimdiye kadar hiç bu kadar kötü anlaşmazlıklar yaşadığımızı hatırlamıyorum."

"Hadi ama, Lina. O harika bir çocuk."

"Sanırım Venezia'dan ve onun gençlik isyanından bir şeyler öğreniyor. Marcello ve benim bir başka konu da bu," diye iç geçiriyor. "Liseyi bir devlet okulunda bitirmek istediğini kafasına koymuş durumda."

"O kadar kötü mü olurdu? Bir tür normalliğe ihtiyacı var, Lina. Dışarıdan hiç arkadaşı olmadığını biliyorsun," diyor Sisi.

"Bilmiyorum... Ben de bundan . O çok genç ve tek başına dışarı çıkmasına izin veremeyecek kadar saf."

"Bir noktada dünyayı deneyimlemesi gerekiyor. Bunu ona kolaylık sağlamak olarak düşünün."

Sisi'nin Venezia'ya karşı isteksizliklerinden dolayı biraz sinirli olduğunu söyleyebilirim.

Brighton Beach'teki evi yeniden inşa ettiğimizden beri, Venezia neredeyse her hafta ziyaret ederek kalıcı bir demirbaş haline gelmişti. Sisi ile aralarında çok yakın bir bağ oluşmuştu ve Sisi bir süredir Lina ve Marcello'yu ona biraz özgürlük tanımları için ikna etmeye çalışıyordu. Ufukta herhangi bir tehlike görünmese de, Marcello küçük kız kardeşini bir devlet okuluna gönderme konusunda pek hevesli değildi.

"Neden en azından bir dönem denemesine izin vermiyorsun? Kim bilir, belki hoşuna gitmez. Ama en azından kendi başına deneyimlemesine izin ver," diye devam ediyor Sisi.

"Bunu düşüneceğiz," diye cevap veriyor Lina, muhtemelen en fazla razı olabileceği şekilde. "Doğru ya, Raf'a olanları duydun mu?" diyerek konuyu hızla değiştiriyor.

Onun adını duyunca elim hemen Sisi'nin omzunda sıklaşıyor, çünkü neredeyse onunla evlenecek olmasına hâlâ kırgınım.

"Hayır," diye kaşlarını çatıyor. "Onu buldular mı? Ne oldu?"

"Bazı kartel adamlarıyla kaçarken görülmüş. Marcello'nun onunla ilgili bir hesabı var ama... Senin tanıdığın Raf'a benzemiyor, Sisi."

"Ne demek istiyorsun?"

"O patronun doğru adamı. Karanlık bir kartel, haritada daha yeni ortaya çıktı."

"Fenix," diye ekliyorum acımasızca.

"Bunu biliyor musun?" Sisi bana döndü.

"Tam olarak değil. Varlığından haberim var ama işime karışmadığı için hiç derinlemesine araştırmadım," diyerek omuz silkiyorum.

"Ama nasıl oldu da onlarla birlikte oldu? Neden geri hak ettiği yeri almadı?"

Rafaello'nun gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra Benedicto şüpheli bir şekilde ölmüş ve aile içindeki her şeyin kontrolünü Michele'e bırakmıştı.

"Michele başına ödöl koydu. Bölgedeki tüm suikastçılar peşine düşmeden Doğu Yakası' hiçbir yere adım atamaz," diye cevap veriyorum acımasızca.

Sisi keskin bakışlarını bana çeviriyor ve ben ne düşündüğünü biliyorum. Neden ona bundan hiç bahsetmedim?

Ama onu düşündükçe kıskançlıktan delirirken nasıl yapabilirim? Biri onun adını andığında öldürme çılgınlığı yapmak isterken? O *sadece* onun arkadaşı olabilir, ama benim için onu kaybedebileceğimi hatırlatıyor.

Ve bu düşünceyi midem kaldırmıyor.

Kızlar sohbete devam ederken ben Sisi'nin yanında duruyor ve kendimi ona nasıl affettirebileceğimi düşünüyorum.

Ve beni müziğin çok yüksek olmadığı evin karanlık bir köşesine sürüklediğinde, devamı savunmak için sadece küçük bir zaman penceresi olduğunu biliyorum.

"Bir şey söylemeden önce, cehennem kızı. Evet, başına konan ödölden haberim vardı ama görüldüğünden haberim yoktu. O kartel daha çok New Mexico'da aktif, o yüzden daha derine inmek için bir nedenim yoktu."

"Ama neden bana söylemedin? *Her şeyi* paylaşıyoruz," diye cevap veriyor ve sesindeki hafif hayal kırıklığını hissediyorum.

"Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum alçak bir sesle. "Ondan bahsedildiğinde öldürücü bir öfkeye kapılmamak için içindeki her şeyi ortaya koyuyorum."

"Vlad," diye iç geçiriyor, "o benim arkadaşım. Hiçbir zaman arkadaşımın başka *bir şey* olmadı."

"Biliyorum. Ama elimde değil cehennem kızı. Onunla evlenmiş olabileceğin düşüncesi şu anda bile aklımdan çıkmıyor. Kıskanmamam gerektiğini bilsem bile kıskanmadan edemiyorum."

"Seni aptal canavar," diye başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve bana şakacı bir yumruk atıyor. "Benim için tek olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor usulca.

". İstiyorum." Onu kendime sararken saçlarına doğru fısıldıyorum. "Ama bu kıskanmayı bırakacağım anlamına gelmiyor. *Asla*."

Onun nasıl bir ödöl olduğunu ve bana doğru baktığı için ne kadar şanslı bir piç olduğumu bildiğim halde değil.

"Şey..." diye devam ediyor, ", bazen kıskandığında hoşuma gidiyor," parmağını göğsümde gezdirirken devam ediyor, "mağara adamı durumuna geri döndüğünde ve benimle hınzırca ."

"Kahretsin Sisi," diye elini tutuyorum, nefesim kesiliyor ve kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Beni delirtiyorsun."

"Şimdi değil," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor. "Bu gece."

"Bu gece," diye tekrarlıyorum kasvetli bir şekilde, şimdiden saniyeleri sayıyorum.

SON (NOM İÇİN)

Sonsöz

Sonuna kadar okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu kitap, özel hayatımda yaşadığım bazı olaylar nedeniyle yazması en zor olan kitaptı, ancak sonunda dünyaya açıldığı için mutluyum.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen herhangi bir perakende platformunda bir **derecelendirme** veya **inceleme** bırakmayı düşünün. Bu, kitabın algoritmasını güçlendirecek ve daha fazla insanın onu keşfetmesini sağlayacaktır (ve bana çok yardımcı olacaktır <3).

Eğer kitabı tartışmak istiyorsanız, [BURADAKİ](#) spoiler odasına gidin! Anlayacağınız üzere, Vlad ve Sisi'nin hikayesi henüz bitmedi ve evrenin gelecek kitaplarında önemli roller oynamaya devam edecekler (ve kim bilir, belki ileride bir devam kitabı da gelir).

Vlad ve Sisi'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Morally Ambiguous için Pinterest panosuna [buradan](#) göz atın!

Rafaelo ve Michele'nin hikayesi Arte De La Guerra Duet'te anlatılacak ve ilk kitap Guerra Incompiuta, Raf'a ve onun cehenneme ve geri dönüş yolculuğuna odaklanacak.

Bu kitapta adı geçen diğer birkaç karakterin de sonunda kendi hikâyeleri olacak. Hangileri olduğunu öğrenmek için [BURADAN](#) bültenime abone olun!

Ayrıca en son haberleri [Instagram](#)'ımdan ve [Mebite](#).

Ahlaki Açıdan Sorgulanabilir Serisinin diğer kitaplarına da göz atın: BENİM ADIM PEMBE (ÜCRETSİZ)

[AHLAKI OLARAK
YOZLAŞMIŞ AHLAKI
AHLAKI OLARAK
CÖKMÜŞOLARAK KAFIR](#)

Önsöz

Buraya kadar gelmişken, muhtemelen Vanya'yı ve kitap boyunca onun varlığının doğasını merak ediyorsunuzdur. Bunun için kesin bir cevap yok. Vlad kesinlikle onun hayal gücünün bir ürünü olduğuna inanıyor ama aynı zamanda kararlı bir şüpheli. Aslında, ataklarına bir çare bulmak için ortodoks olmayan uygulamalara başvurma isteği, Sisi'ye ne kadar bağlı olduğunu, hatta birlikte olmanın bir yolunu bulmak için katı inançlarına karşı çıktığını gösteriyor. Ama Vanya onun için sadece zihinsel bir koltuk değneği miydi, yoksa daha fazlası mıydı?

Sen söyle. Düşüncelerinizi duymak isterim. Spoiler odasına gidin ve fikirlerinizi paylaşın! [BURAYA](#) TIKLAYIN!

Değınmek istediğım bir diğler nokta da kitap boyunca kullanılan bilim. Vlad ve Vanya'nın amigdalalarında, hem ifade edilen hem de algılanan duyguları etkileyen bir tür otizme yol açan bir mutasyon olduğu söyleniyor. Anormal amigdala fonksiyonları ile otizm türleri arasında bir bağlantı olduğuna dair bazı kanıtlar var, ancak araştırma henüz başlangıç aşamasında. İkizlerde yaygın olmasının yanı sıra sessiz duygulara neden olması konusunda biraz yaratıcı lisans aldım.

Amigdalanın kendisi korku ve korkuya dayalı uyaranlarla ilgilenir, ancak duygusal tepkiler de dahil olmak üzere diğler davranış alanlarını etkileyebilir. Psikopatlığa aşına iseniz, biyolojik olarak amigdalalarının farklı bir şekilde yapılandırıldığının farkında olabilirsiniz. Ancak Miles'in da belirttiğı gibi, psikopatların ne kestirilemez ve kontrol edilmeleri zordur, bu nedenle deneyleri için yararlı olmazlar. Bu nedenle, deneye uyması için bilimi biraz değıştirdim.

Vlad'ın durumunda korku ve pişmanlık neredeyse hiç yok ve duygusal aralığı oldukça sınırlı. Duygusal ipuçlarını okuyabiliyor çünkü zaman içinde bunları nasıl tanıyacağını kendine öğretmiş. Ancak yine de kitap boyunca bazı sosyal durumları anlamakta zorlanıyor. Şakacı kişiliğı sadece insanlara sevimli görünmek için değıl, aynı zamanda sosyal eksikliklerini gizlemek için de özenle hazırlanmış.

Miles'in testleri ve deneyleri için, Mengele'nin ikiz deneyleri, İkinci Dünya Savaşı sırasında 731. Birim, Sovyetler Birliğı'ndeki insan deneyleri, Pitesti Hapishanesi deneyi ve Stanford Hapishanesi Deneyi gibi bir dizi gerçek hayat olayından esinlendim.

Birim 731 ağırlıklı olarak vücudun farklı senaryolarda -ampütasyonlar, canlı diseksiyonlar veya bulaşıcı hastalıklar- nasıl tepki verdiğine ilişkin araştırmalara odaklanmıştı.

Diğer üçü daha çok davranışsal yöne odaklanıyordu; hem Sovyetler Birliği'ndeki deneyler (gulagları düşünün) hem de Pitesti Hapishanesi deneyi yeniden eğitim ve benlik kavramını ele alıyor ve yavaş yavaş siliyordu.

Stanford Hapishane Deneyi muhtemelen Vlad'ın başına gelenlerle en alakalı olanıdır. Miles'in kurbanı iken yavaş yavaş onun asistanı haline geldi - istismara uğrayan istismarcı oldu. Miles'in onayını kazandıkça diğer *mahkumlar* üzerinde de yetki sahibi oldu ve Miles ile aynı standartları uygulamaya başladı, hatta diğer çocuklar üzerinde kendi deneylerini yapmaya kadar gitti.

Bir başka tartışma konusu da Vlad'ın Amazon havzasına yaptığı yolculuk ve Ayahuasca içmesi olabilir. Niyetim 'alternatif tedavilerin' Vlad'ın ataklarını iyileştirdiğini öne sürmek değildi - çünkü günün sonunda iyileştirmediler. Bunun yerine, sözde bilimi benimseme konusundaki istekliliğini, Sisi ile birlikte olmak için kendine karşı gelme konusundaki istekliliği olarak vurgulamak istedim. Ayahuasca yolculuğunda neler olduğuna gelince, imgelemlerini nasıl yorumlayacağınıza sizin karar vermenize izin vereceğim.

Son bir not, Vlad Sisi'ye Rusça "*mne nuzhna tolka ti odna*" dediğinde, bu sözler benim için çok değerli olan Dimash Kudaibergen-Sinful Passion şarkısını çağırıyor.

Buraya kadar okuduğunuz için teşekkür eder, bu kısa açıklamanın faydalı olmasını dilerim.

Çalma Listesi

Spotify' çalma listesine [buradan](#) göz atın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.